Aikakausien Toivo

Jumalan suurin lahja

New Covenant Publications International Ltd. Finnish

ISBN: 359-2-85933-609-1

ISBN: 359-2-85933-609-1

Luettelointi julkaisutiedoissa

Toimitus ja Suunnittelu: Uuden Liiton Kansainvälinen Ryhmä

Painettu Yhdistyneessä kuningaskunnassa.

Ensimmäinen painatus 26. toukokuuta 2020

Julkaissut : Uuden Liiton Kansainvälinen Ryhmä

New Covenant Publications International Ltd.,

Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Käy verkkosivustolla: www.newcovenant.co.uk

Aikakausien Toivo



Ellen G. White

Heikentynyt maailma järisi perustuksiltaan, kun kristinusko ilmestyi. Kansalliset uskonnot, jotka olivat tyydyttäneet vanhempia, eivät enää riittäneet lapsille. Uudet sukupolvet eivät voineet tyytyä muinaisiin muotoihin. Kun kansojen jumalat siirrettiin Roomaan, ne menettivät siellä oraakkelinsa, aivan kuten kansat itse menettivät vapautensa. Kasvotusten Capitoliumilla ne tuhosivat toisensa, ja niiden jumaluus oli kadonnut. Maailman uskonnoissa syntyi suuri tyhjiö. Eräänlainen deismi, josta puuttui henki, voima ja elämä, leijui jonkin aikaa sen kuilun yläpuolella, johon antiikin voimakkaat taikauskoiset uskomukset olivat vajonneet. Mutta kuten kaikilla negatiivisilla uskontunnustuksilla, sillä ei ollut voimaa rakentaa ja palauttaa. Kansalliset taipumukset katosivat kansallisten jumalien kukistumisen myötä. Eri valtakunnat sulautuivat toisiinsa. Euroopassa, Aasiassa ja Afrikassa oli vain yksi valtava valtakunta, ja ihmiskunta alkoi tuntea sen universaalisuuden ja yhtenäisyyden.

Luku 1

Tämä sivu on jätetty tarkoituksella tyhjäksi

New Covenant Publications



International Inc.

Uudistetut Irjat, Muunnetut Mielet

Alt-Heerdt 104, 40549 Düsseldorf, Germany
Tel : +49 211 399 435 234

Email: newcovenantpublicationsintl@gmail.com

Kiitokset

Omistettu Jumalalle.

Esipuhe

New Covenant Publications International yhdistää lukijan jumalalliseen suunnitelmaan, joka sitoo taivaan ja maan ja vahvistaa rakkauden laki jatkuvuutta. Logo, liiton arkki edustavat läheisyyttä Kristuksen Jeesuksen ja Hänen kansansa välillä ja Jumalan lain keskeisyyttä. Kuten on kirjoitettu: “Tämä tulee olemaan liitto, jonka teen Israelin huoneen kanssa, sanoo Herra:" Laitan lakini heidän sisäosaansa ja kirjoitan sen heidän sydämiinsä, ja he ovat minun kansani, ja minä olen heidän jumalansa. ” (Jeremian 31: 31-33; Hepr. 8: 8-10). Itse asiassa uusi liitto osoittaa lunastusta, jonka synnyttävät riistämättömät riidat ja sinetöivät verta.

Lukemattomien vuosisatojen ajan monet ovat kärsineet vaikeista kärsimyksiä ja käsittämätöntä sortoa, joka on laskettu hävittämään totuus. Erityisesti pimeinä aikoina tämä valo oli tunkeutunut ja hämärtänyt ihmisten perinteitä ja suosittua tietämättömyyttä, koska maailman asukkaat olivat halvanneet viisautta ja ylittäneet liiton. Kompromissin heikkeneminen leviävien pahojen kanssa aiheutti tällaisen hallitsemattoman rappeutumisen ja hartaan epäinhimillisyyden vitsauksen, että monet elämät uhrattiin perusteettomasti ja kieltäytyivät antamasta omantunnonvapautta. Kuitenkin menetetty tieto elvytettiin, etenkin uskonpuhdistuksen aikana.

1600-luvun uskonpuhdistuksen aikakausi herätti totuuden, perustavanlaatuisen muutoksen ja siitä seuraavan turbulenssin hetken, mikä heijastui vastareformaatiossa. Kuitenkin tämän volyymin avulla voidaan selvittää tämän yksittäisen vallankumouksen kiistaton merkitys uudistajien ja muiden rohkeiden pioneereiden näkökulmista. Heidän kirjanpidostaan voidaan ymmärtää raivostavat taistelut, syyt tällaiseen ilmiömäiseen vastarintaan ja yliluonnollisiin interventioihin.

Mottomme: “Uudistetut Kirjat, Muunnetut Mielet” korostaa kriittisen aikakauden säveltämää erillistä kirjallisuuden tyyliä ja sen vaikutusta. Se kuvastaa myös henkilökohtaisen uudistamisen, uudestisyntymisen ja muutoksen kiireellisyyttä. Koska Gutenbergin painotalo, jota yhdisti käännöstoimisto, levitti uudistetun uskon periaatteita, noin 500 vuotta sitten, digitalisoitu lehdistö ja verkkomedia välittäisivät kaikilla kielillä totuuden valon viimeisinä aikoina.

SISÄLLYSLUETTELO

LUKU 1—TAIVAAN LÄHETTILÄS

”Tälle on annettava nimi Immanuel —mikä käännettynä on: Jumala meidän kanssamme.” {AT 9.1}

”Tälle on annettava nimi Immanuel,... Jumala meidän. Kanssamme.” ”Jumalan kirkkauden tuntemisen valo” nähdään ”Jeesuksen Kristuksen kasvoissa.” Ikuisista ajoista Herra Jeesus Kristus oli yhtä Isän kanssa, Hän oli ”Jumalan kuva”, Hänen suuruutensa ja ylevyytensä kuva, ”Hänen kirkkautensa säteily”. Tämän kirkkauden ilmaisemista varten Hän tuli maailmaan. Hän tuli tämän synnin pimentämän maan päälle ilmaisemaan Jumalan rakkauden valoa, olemaan ”Jumala meidän kanssamme”. Siksi Hänestä oli ennustettu: ”Tälle on annettava nimi Immanuel.” {AT 9.2}

Tulemalla asumaan meidän kanssamme Jeesuksen oli ilmaistava Jumala sekä ihmisille että enkeleille. Hän oli Jumalan Sana, —Jumalan ilmituotu ajatus. Rukoillessaan opetuslastensa puolesta Hän sanoo: ”Minä olen tehnyt Sinun nimesi heille tunnetuksi”, —”laupias ja armahtavainen, pitkämielinen ja suuri armossa ja uskollisuudessa”, —”että se rakkaus, jolla Sinä olet minua rakastanut, olisi heissä ja minä olisin heissä”. Mutta Hän ei ilmaissut tätä vain maailmassa eläviä lapsiaan varten. Meidän pieni maailmamme on koko maailmankaikkeuden oppikirja. Jumalan ihmeellinen armon suunnitelma, lunastavan rakkauden salaisuus, on aihe, johon ”enkelitkin haluavat katsahtaa”, ja jota he tulevat tutkimaan kautta loputtomien aikakausien. Sekä lunastetut että lankeamattomat olennot tulevat tekemään Kristuksen rististä tutkimustensa ja laulujensa aiheen. Tullaan näkemään, että Jeesuksen kasvoilta loistava kirkkaus on itsensäuhraavan rakkauden kirkkautta. Golgatalta tulevassa valossa nähdään, että itsensä- kieltävän rakkauden laki on elämän laki sekä maassa että taivaassa, että rakkaus, joka ”ei etsi omaansa”, on lähtöisin Jumalan sydämestä, ja että nöyrässä ja sävyisässä Vapahtajassa ilmenee Hänen luonteensa, joka asuu valossa, minne ei kukaan taida tulla. {AT 9.3}

Alussa Jumala ilmeni kaikissa luomistöissä. Kristus se levitti taivaat ja laski maan perustukset. Hänen kätensä asetti maailmat avaruuteen ja muodosti kedon kukat. ”Sinä... joka voimallasi vahvistat vuoret.” ”Hänen on meri, sillä Hän on sen tehnyt.” Ps. 65: 7; 95: 5. Hän täytti maan kauneudella ja ilman laululla. Ja kaikkeen mitä on maassa, ilmassa ja taivaalla, Hän kirjoitti sanoman Isän rakkaudesta. {AT 10.1}

Vaikka synti onkin turmellut Jumalan täydellisen työn, näkyy siinä vielä Hänen käsialansa. Vielä nytkin koko luomakunta julistaa Hänen kunniansa kirkkautta. Ei mikään muu kuin itsekäs ihmissy- dän elä itseään varten. Jokainen ilman halki lentävä lintu tai maassa liikkuva eläin palvelee osaltaan jotakin muuta elämää. Jokaisella puun lehdellä ja mitättömällä ruohonkorrellakin on tehtävänsä. Jokainen puu, pensas ja lehti tulvii sitä elämän voimaa, jota ilman eivät ihmiset eivätkä eläimet voisi elää; ja nämä vuorostaan edistävät puun, pensaan ja lehden elämää. Kukkaset levittävät tuoksuaan ja avaavat ihanuutensa siunaukseksi maailmalle. Aurinko säteilee valoaan ilah- duttaakseen tuhansia maailmoja. Valtameri, joka

itse on kaikkien lähteiden alkulähde, ottaa vastaan virtoja joka maasta, mutta ottaa antaakseen. Sen helmasta nousevat usvat lankeavat sadekuuroina maahan kastellen sen, jotta se kasvaisi ja versoaisi. {AT 10.2}

Valon enkelien ilona on antaa, antaa rakkautta ja väsymätöntä huolenpitoa langenneille ja epäpyhille sieluille. Taivaalliset olennot koettavat voittaa ihmissydämet; he tuovat tänne pimeään maailmaan valoa taivaan asunnoista; lempeällä ja kärsivällisellä palveluksellaan he vaikuttavat ihmismieleen saadakseen kadotetut Kristuksen kanssa läheisempään yhteyteen, kuin he itse ovat. {AT 10.3}

Mutta me käännymme pois kaikista vähäisemmistä Jumalan edustajista ja katselemme Häntä Jeesuksessa. Katsellessamme Jeesusta näemme, että meidän Jumalamme suurin ilo on —antaa. ”En minä itsestäni tee mitään”, sanoi Jeesus, ”Isä, joka elää, on minut lähettänyt, ja minä elän Isän kautta”. ”Minä en etsi omaa kunniaani”, vaan Hänen kunniaansa, joka lähetti minut. Joh. 8: 28; 6: 57; 8: 50 7: 18. Näissä sanoissa esitetään se suuri periaate, joka on koko maailmankaikkeuden elämän laki. Kristus sai kaiken Isältä, mutta Hän otti vastaan antaakseen. Samoin on taivaassakin, Hänen palvellessaan kaikkia luotuja: rakastetun Pojan kautta Isän elämä virtaa kaikille, ja Pojan kautta se palaa ylistyksenä ja iloisena palveluksena, rakkauden virtana kaiken suureen Alkulähteeseen. Ja näin Kristuksen kautta hyväntekemisen kiertokulku tulee täydelliseksi esittäen suuren Antajan luonnetta, elämän lakia. {AT 10.4}

Tätä lakia vastaan rikottiin itse taivaassa. Synti sai alkunsa itsekkyydestä. Lusifer, suojelevainen kerubi, halusi olla ensimmäinen taivaassa. Hän halusi hallita taivaan olentoja, kääntää heidät pois heidän Luojastaan ja saada heidät osoittamaan kunnioitusta hänelle itselleen. Siksi hän esitti Jumalan väärässä valossa, syyttäen Häntä itsekorotuksen halusta. Hän yritti varustaa rakastavan Luojan omilla huonoilla ominaisuuksillaan. Näin hän petti enkeleitä. Näin hän petti ihmiset. Hän sai heidät epäilemään Jumalan sanaa ja Hänen hyvyyttään. Koska Jumala on vanhurskas ja pelättävä majesteetti, Saatana sai heidät pitämään Häntä ankarana ja anteeksiantamattomana. Näin hän veti ihmiset mukaan kapinaansa Jumalaa vastaan, ja tuskan yö laskeutui maailman ylle. {AT 11.1}

Maailma oli pimeydessä Jumalasta saamansa väärän käsityksen vuoksi. Jotta nuo synkät varjot voitaisiin poistaa ja saada maailma jälleen Jumalan yhteyteen, oli Saatanan petollinen valta murrettava. Tätä ei voitu tehdä väkivalloin. Väkivallan käyttäminen on vastoin Jumalan hallituksen periaatteita; Hän haluaa vain rakkauden palvelusta, eikä rakkautta voida pakottaa, sitä ei voida herättää väkivallan eikä arvovallan avulla. Vain rakkaus herättää vastarakkautta. Jumalan tunteminen on Hänen rakastamistaan. Hänen luonteensa oli ilmaistava Saatanan luonteen vastakohtana. Tämän saattoi tehdä vain yksi olento koko maailmankaikkeudessa. Vain Hän, joka tunsi Jumalan rakkauden korkeuden ja syvyyden, saattoi tehdä sen tiettäväksi. Vanhurskauden Auringon täytyi nousta maailman pimeään yöhön ”parantuminen siipiensä alla”. Mal. 4: 2. {AT 11.2}

Lunastussuunnitelma ei ollut mikään perästäpäin tullut ajatus, Aadamin lankeamisen jälkeen laadittu suunnitelma. Se oli sen salaisuuden ilmaisu, ”joka kautta ikuisten aikojen on ollut ilmoittamatta”. Room. 16: 25. Se oli niiden periaatteiden paljastamista, jotka ikuisista ajoista ovat olleet Jumalan valtaistuimen perustus. Jumala ja Kristus tiesivät alusta alkaen Saatanan luopumuksen ja ihmisen lankeamisen tuon luopion pettämistaidon tähden. Jumala ei ollut säätänyt synnin olemassaoloa, mutta Hän näki edeltäkäsin sen olemassaolon ja valmistui tämän kauhean tapauksen varalle. Niin suuresti Hän rakasti maailmaa, että lupasi antaa ainoan Poikansa, ”ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä”. Joh. 3: 16. {AT 11.3}

Lusifer oli sanonut: ”Korkeammalle Jumalan tähtiä minä istuimeni korotan,... teen itseni Korkeimman vertaiseksi.” Jes. 14: 13, 14. Mutta Kristus ”ei, vaikka Hänellä olikin Jumalan muoto, katsonut saaliiksensa olla Jumalan kaltainen, vaan tyhjensi itsensä ja otti orjan muodon, tuli ihmisten kaltaiseksi”. Fil. 2: 6, 7. {AT 12.1}

Tämä oli vapaaehtoinen uhri. Jeesus olisi voinut jäädä Isänsä rinnalle. Hän olisi voinut säilyttää taivaallisen kirkkautensa ja enkelien kunnioitukset. Mutta Hän antoi mieluummin valtikan takaisin Isän käteen ja astui alas maailmankaikkeuden valtaistuimelta tuodakseen valoa pimeydessä oleville ja elämää hukkuville. {AT 12.2}

Melkein kaksituhatta vuotta sitten kuuluivat taivaassa Jumalan valtaistuimelta salaperäiset, merkitykselliset sanat: ”Katso, minä tulen.” ”Uhria ja antia sinä et tahtonut, mutta ruumiin sinä minulle valmistit... Katso, minä tulen— kirjakääröön on minusta kirjoitettu — tekemään sinun tahtosi, Jumala.” Hepr. 10: 5—7. Nämä sanat ilmaisevat sen tarkoituksen täyttymisen, joka oli ollut kätkettynä ikuisista ajoista. Kristus aikoi saapua tänne maailmaan ja tulla lihaksi. Hän sanookin: ”Ruumiin sinä minulle valmistit.” Jos Hän olisi ilmestynyt siinä kirkkaudessa, joka Hänellä oli Isänsä luona ennen maailman perustamista, emme olisi voineet kestää Hänen läsnäolonsa valoa. Jotta me voisimme katsella sitä tuhoutumatta, Hänen kirkkautensa ilmeneminen oli peitetty. Hänen jumaluutensa verhottiin inhimillisyyteen, näkymätön kirkkaus näkyvään ihmismuotoon. {AT 12.3}

Tätä suurta tarkoitusta olivat hahmotelleet esikuvat ja vertauskuvat. Palava pensas, jossa Kristus ilmestyi Moosekselle, ilmaisi Jumalan. Jumaluuden vertauskuvaksi valittiin mitätön pensas, jolla ei näyttänyt olevan mitään viehätystä. Jumala kätkeytyi siihen. Ikiarmollinen Jumala verhosi kirkkautensa näin vaatimattomaan muotoon, jotta Mooses voisi katsoa siihen ja elää. Samoin pilvipatsaassa päivällä ja tulipatsaassa yöllä Jumala ilmestyi Israelille ilmaisten tahtonsa ihmisille ja jakaen heille armoaan. Jumalan kirkkaus himmennettiin ja Hänen valtasuuruutensa verhottiin, jotta rajallisen ihmisen heikko näkökyky sietäisi sen katselemisen. Niin Kristuskin otti ”meidän alennustilamme ruumiin” (Fil. 3: 21), ja tuli ”ihmisten kaltaiseksi”. Maailman silmissä ei Hänellä ollut muotoa, johon he olisivat mielistyneet, ja kuitenkin hän oli lihaksi tullut Jumala, taivaan ja maan valo. Hänen

kirkkautensa peitettiin. Hänen suuruutensa ja ylevyytensä kätkettiin, jotta Hän pääsisi lähelle murheellisia, kiusattuja ihmisiä. {AT 12.4}

Jumala puhui Mooseksen välityksellä Israelille: ”Ja tehkööt he minulle pyhäkön asuakseni heidän keskellään”, (2 Moos. 25: 8) ja Hän asuikin pyhäkössä kansansa keskellä. Koko rasittavan korpivaelluksen ajan Hänen läsnäolonsa merkki näkyi heidän luonaan. Samoin Kristus pystytti pyhäkkönsä meidän ihmisten telttojen keskelle. Hän pystytti telttansa ihmisten telttojen viereen asuakseen meidän keskellämme, jotta me oppisimme tuntemaan Hänen luonteensa ja elämänsä. ”Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme, ja me katselimme Hänen kirkkauttansa, senkaltaista kirkkautta, kuin ainokaisella Pojalla on Isältä: ja Hän oli täynnä armoa ja totuutta.” Joh. 1: 14. {AT 13.1}

Koska Jeesus tuli asumaan keskuuteemme, me tiedämme, että Jumala tuntee meidän koettelemuksemme ja ottaa osaa suruihimme. Jokainen Aadamin poika ja tytär voi ymmärtää, että meidän Luojamme on syntisten ystävä. Sillä jokaisessa armon sanassa, jokaisessa ilon lupauksessa, jokaisessa rakkaudenteossa, jokaisessa puoleensa vetävässä jumalallisessa vaikutuksessa, joita Vapahtajan maallinen elämä oli täynnä, me näemme sanat ”Jumala meidän kanssamme”. {AT 13.2}

Saatana esittää Jumalan rakkauden lain itsekkyyden lakina. Hän selittää, että meidän on mahdoton noudattaa sen vaatimuksia. Hän syyttää Jumalaa esivanhempiemme lankeemuksesta ja kaikesta tuskasta, mitä se toi mukanaan, ja saa näin ihmiset pitämään Jumalaa synnin, kärsimysten ja kuoleman aiheuttajana. Jeesuksen oli paljastettava tämä petos. Meidän kaltaisenamme ihmisenä Hänen olisi annettava esimerkki kuuliaisuudesta. Tämän vuoksi Hän otti päälleen meidän luontomme ja läpikävi meidän kokemuksemme. ”Sentähden piti Hänen kaikessa tuleman veljiensä kaltaiseksi.” Hepr. 2: 17. {AT 13.3}

Jos meidän olisi kestettävä jotakin, jota Jeesus ei kestänyt, voisi Saatana siinä kohdin sanoa Jumalan voiman olevan riittämättömän meille. Sentähden Jeesus oli ”kaikessa kiusattu samalla lailla kuin mekin”. Hepr. 4: 15. Hän kesti jokaisen koetuksen, johon me joudumme. Eikä Hän käyttänyt hyväkseen mitään muuta voimaa, kuin mikä vapaasti tarjotaan meille. Ihmisenä Hän kohtasi kiusauksen ja voitti Jumalan antamassa voimassa. Hän sanoo: ”Sinun tahtosi, minun Jumalani, minä teen mielelläni, ja Sinun lakisi on minun sydämessäni.” Ps. 40: 8. Kun Hän kulki ympäri tehden hyvää ja parantaen kaikki Saatanan kiusaamat, Hän teki ihmisille selväksi Jumalan lain luonteen ja Hänen palvelemisensa laadun. Hänen elämänsä todistaa, että meidänkin on mahdollista noudattaa Jumalan lakia. {AT 14.1}

Ihmisenä Kristus pääsi kosketukseen ihmisten kanssa, Jumalana Hän on yhteydessä Jumalan valtaistuimen kanssa. Ihmisen Poikana Hän antoi meille esimerkin kuuliaisuudesta; Jumalan Poikana Hän antaa meille voimaa totella. Kristus se oli, joka puhui Moosekselle pensaasta Hoorebin vuorella sanoen: ”Minä olen se, joka minä olen”... ”Sano israelilaisille näin: ’MINÄ OLEN lähetti minut teidän luoksenne.’” 2 Moos. 3: 14. Tämä oli Israelin

vapautuksen vakuus. Kun Hän siis tuli ”ihmisten kaltaiseksi”, Hän julisti olevansa MINÄ OLEN. Seimen lapsi, nöyrä ja sävyisä Vapahtaja on Jumala ”ilmestynyt lihassa”. 1 Tim. 3: 16. Ja meille Hän sanoo: ”Minä olen se hyvä paimen.” ”Minä olen se elävä leipä.” ”Minä olen tie ja totuus ja elämä.” ”Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä.” Joh. 10: 11; 6: 51; 14: 6; Matt. 28: 18. MINÄ OLEN jokaisen lupauksen pantti. MINÄ OLEN; älä pelkää. ”Jumala meidän kanssamme” on vakuus meidän vapautuksestamme synnistä, takuu meidän voimastamme totella taivaan lakia. {AT 14.2}

Alentuessaan ottamaan ihmismuodon Kristus osoitti luonteensa olevan Saatanan luonteen vastakohdan. Mutta Hän astui vieläkin alemmaksi nöyryyden polulla. ”Hänet havaittiin olennaltaan sellaiseksi kuin ihminen; Hän nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan asti, hamaan ristin kuolemaan asti.” Fil. 2: 8. Kuten ylimmäinen pappi riisui loistavan ylimmäispapillisen vaippansa ja suoritti tehtävänsä tavallisen papin valkoisessa liinapuvussa, samoin Kristus otti orjan muodon ja uhrasi uhrinsa, ollen itse sekä pappi että uhri. ”Hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden. Rangaistus oli Hänen päällänsä, että meillä rauha olisi.” Jes. 53: 5. {AT 14.3}

Kristusta kohdeltiin meidän ansiomme mukaan, jotta meitä voitaisiin kohdella Hänen ansionsa mukaan. Hänet tuomittiin meidän syntiemme tähden, joihin Hänellä ei ollut mitään osaa, jotta meidät voitaisiin vanhurskauttaa Hänen vanhurskautensa tähden, johon meillä ei ole mitään osaa. Hän kärsi kuoleman, joka kuului meille, jotta me saisimme elämän, joka oli Hänen. ”Hänen haavainsa kautta me olemme paratut.” {AT 15.1}

Elämällään ja kuolemallaan Kristus sai aikaan enemmänkin kuin toipumisen synnin aikaansaamasta tuhosta. Saatanan tarkoitus oli aikaansaada ikuinen ero Jumalan ja ihmisen välillä, mutta Kristuksessa me tulemme liitetyiksi Jumalaan läheisemmin, kuin jos emme olisi koskaan langenneet. Ottaessaan päälleen meidän luontomme Vapahtaja on liittänyt itsensä ihmiskuntaan katkeamattomin sitein. Hän on liittynyt meihin ikuisiksi ajoiksi. ”Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että Hän antoi ainokaisen Poikansa.” Joh. 3: 16. Hän ei antanut Häntä vain kantamaan meidän syntejämme ja kuolemaan meidän puolestamme. Hän antoi Hänet langenneelle ihmiskunnalle. Saadakseen meidät vakuuttuneiksi järkkymättömästä rauhantahdostaan Jumala antoi ainokaisen Poikansa tulemaan ihmisperheen jäseneksi ja ikuisesti säilyttämään ihmisluontonsa. Tämä on pantti siitä, että Jumala on täyttävä sanansa. ”Sillä lapsi on meille syntynyt, poika on meille annettu, jonka hartioilla on herraus.” Jumala otti ihmisluonnon Poikansa persoonassa ja vei sen ylös taivaaseen. ”Ihmisen Poika” istuu maailmankaikkeuden valtaistuimella. ”Ihmisen Pojan” nimi on ”Ihmeellinen neuvonantaja, Väkevä Jumala, Iankaikkinen Isä, Rauhan- ruhtinas”. Jes. 9: 6. MINÄ OLEN on välimies Jumalan ja ihmiskunnan välillä ollen yhteydessä kumpaankin. Hän, joka on ”pyhä, viaton, tahraton, syntisistä erotettu”, ei häpeä kutsua meitä veljikseen. Hepr. 7: 26; 2: 11. Kristuksessa maallinen ja taivaallinen perhe ovat liitetyt yhdeksi. Kirkastettu Kristus on meidän veljemme. Taivas on kätketty ihmisyyteen, ja ihmiskunta lepää ikuisen rakkauden helmassa. {AT 15.2}

Herra sanoo kansastaan: ”He ovat kruunuun kiinnitettyjä kiviä, jotka kohoavat yli Hänen maansa. Sillä kuinka suuri onkaan oleva heidän onnensa, heidän ihanuutensa.” Sak. 9: 16, 17. Lunastettujen ylistys on oleva Jumalan armon ikuisena todistuksena. ”Tulevina maailmanaikoina” Hän on osoittava ”armonsa ylenpalttista runsautta hyvyydessään meitä kohtaan Kristuksessa Jeesuksessa”. ”Että Jumalan moninainen viisaus... tulisi taivaallisten hallitusten ja valtojen tietoon sen iankaikkisen aivoituksen mukaisesti, jonka Hän oli säätänyt Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme.” Ef. 2: 7; 3: 10, 11. {AT 15.3}

Kristuksen lunastustyö todistaa Jumalan hallituksen oikeaksi. Kaikkivaltias on tehty tunnetuksi rakkauden Jumalana. Saatanan syytökset on tehty tyhjiksi ja hänen luonteensa paljastettu. Kapinaa ei enää koskaan voi syntyä. Synti ei koskaan enää voi ilmestyä maailmankaikkeuteen. Kaikki ovat ikuisiksi ajoiksi turvatut luopumukselta. Rakkauden uhrin kautta maan ja taivaan asukkaat ovat liitetyt Luojaansa katkeamattomin sitein. {AT 16.1}

Lunastustyö tulee olemaan täydellinen. Paikassa, missä synti vallitsi, tulee Jumalan armo vallitsemaan vielä runsaampana. Itse maapallo, jota Saatana väittää omakseen, ei tule vain lunastetuksi vaan myös korotetuksi. Meidän pieni maailmamme, joka synnin kirouksen alaisena on ainoa tahra Hänen ihanassa luomakunnassaan, tulee saamaan suuremman kunnian kuin mikään muu maailma Jumalan maailmankaikkeudessa. Täällä, missä Jumalan Poika asui ihmisten keskellä, missä kunnian Kuningas eli, kärsi ja kuoli, täällä, kun kerran kaikki tehdään uudeksi, Jumalan maja on oleva ihmisten keskellä, ”ja Hän on asuva heidän keskellänsä, ja he ovat Hänen kansansa, ja Jumala itse on oleva heidän kanssaan, heidän Jumalansa”. Ja kun lunastetut kautta iankaikkisuuksien vaeltavat Herran valossa, he ylistävät Häntä Hänen sanomattomasta lahjastaan, — joka on Immanuel, ”Jumala meidän kanssamme”. {AT 16.2}



LUKU 2—VALITTU KANSA

”Minun kansani ei kuullut minun ääntäni, eikä Israel noudattanut minun mieltäni.” {AT 17.1}

Yli tuhat vuotta Juudan kansa oli odottanut Vapahtajan tulemista. Tähän tapahtumaan he olivat perustaneet suurimmat toiveensa. Hänen nimensä oli sisällytetty lauluihin ja ennustuksiin, temppelipalvelukseen ja perhehartauteen. Eivätkä he kuitenkaan tunteneet Häntä, kun Hän tuli. Tuo taivaan rakastama oli heille ”niinkuin juuri kuivasta maasta”, ”ei ollut Hänellä vartta eikä kauneutta”, eikä Hänellä ollut sellaista muotoa, johon he olisivat mielistyneet. ”Hän tuli omiensa tykö, ja Hänen omansa eivät ottaneet Häntä vastaan.” Jes. 53: 2; Joh. 1: 11. {AT 17.2}

Kuitenkin Jumala oli valinnut Israelin. Hän oli kutsunut heidät säilyttämään ihmisten keskuudessa Hänen lakinsa tuntemusta ja tietoa niistä vertauskuvista ja ennustuksista, jotka viittasivat Vapahtajaan. Hän toivoi heidän olevan pelastuksen lähteitä maailmalle. Mitä Aabraham oli muukalaisuutensa maassa, Joosef Egyptissä ja Daniel Babylonin hovissa, sitä heprealaisten tuli olla muiden kansojen keskuudessa. Heidän tuli ilmaista Jumala ihmisille. {AT 17.3}

Herra oli sanonut kutsuessaan Aabrahamin: ”Minä siunaan sinut,... ja sinä olet tuleva siunaukseksi... Ja sinussa tulevat siunatuiksi kaikki sukukunnat maan päällä.” 1 Moos. 12: 2, 3. Samaa lupausta toistivat profeetat. Senkin jälkeen, kun Israel oli sodan ja vankeuden heikentämä, heille kuului lupaus: ”Ja ne, jotka ovat jäljellä Jaakobista monien kansain seassa, ovat niinkuin kaste, joka tulee Herralta, niinkuin sadekuuro ruohikolle; se ei odota miestä, ei varro ihmislapsia.” Miika 5: 6. Jerusalemin temppelistä Herra lausui Jesajan välityksellä: ”Minun huoneeni on kutsuttava kaikkien kansojen rukoushuoneeksi.” Jes. 56: 7. {AT 17.4}

Mutta israelilaiset kiinnittivät toivonsa maalliseen suuruuteen. Siitä asti, kun he saapuivat Kanaanin maahan, he hylkäsivät Jumalan käskyt ja seurasivat pakanain tapoja. Turhaan Jumala lähetti heille varoitussanomia profeettainsa välityksellä. Turhaan he kärsivät rangaistuksenaan pakanain sortoa. Jokaista parannusta seurasi entistä suurempi luopumus. {AT 18.1}

Jos Israel olisi ollut uskollinen Jumalalle, Hän olisi voinut täyttää aikomuksensa heidän kunnioittamisensa ja korottamisensa kautta. Jos he olisivat kulkeneet kuuliaisuuden teitä, Hän olisi asettanut heidät ”korkeammaksi kaikkia luomiansa kansoja, ylistykseksi, kunniaksi ja kiitokseksi”. Mooses sanoi: ”Ja kaikki kansat maan päällä näkevät, että Herra on ottanut sinut nimiinsä; ja he pelkäävät sinua.” Kun kansat ”kuulevat kaikki nämä käskyt, sanovat he: ’Totisesti, viisas ja ymmärtäväinen kansa on tämä suuri kansa.’” 5 Moos. 26: 19; 28: 10; 4: 6. Mutta heidän uskottomuutensa tähden Jumala saattoi toteuttaa tarkoitustaan vain jatkuvain vastoinkäymisten ja nöyryytysten tietä. {AT 18.2}

He joutuivat Babylonian vallan alle ja heidät hajoitettiin ympäri pakanamaita. Ahdistuksessaan monet uudistivat uskollisuutensa Hänen liitolleen. Heidän ripustaessaan harppunsa pajuihin ja surressaan pyhää temppeliä, joka oli hävitetty, totuuden valo loisti heidän välityksellään, ja tieto Jumalasta levisi kansojen keskuuteen. Pakanalliset uhrijärjestelmät olivat Jumalan säätämän järjestelmän turmeltuneita muotoja, ja moni, joka vilpittömästi noudatti pakanallisia juhlamenoja, sai heprealaisilta kuulla Jumalan säätämän järjestelmän merkityksen ja tarttui uskossa lupaukseen Lunastajasta. {AT 18.3}

Monet maanpakolaisista saivat kärsiä vainoa. Useat menettivät henkensä, koska he kieltäytyivät rikkomasta sapattia ja viettämästä pakanallisia juhlia. Kun epäjumalanpalvelijat aikoivat murskata to tuuden, Herra asetti palvelijansa kuninkaitten ja hallitusmiesten eteen. Jotta nämä ja heidän kansansa saisivat valoa. Kerta toisensa jälkeen suurimmat yksinvaltiaat joutuivat julistamaan sen Jumalan herruuden, jota heidän heprealaiset vankinsa palvelivat. {AT 18.4}

Baabelin vankeus oli tehokas keino Israelin parantamiseksi epäjumalanpalveluksesta. Seuraavien vuosisatojen aikana he saivat kärsiä pakanallisten vihollistensa sortoa, kunnes heissä vahvistui se vakaumus, että heidän menestyksensä riippui kokonaan heidän kuuliaisuudestaan Jumalan käskyille. Mutta kansassa oli paljon niitä, joiden kuuliaisuus ei johtunut rakkaudesta, vaan itsekkäistä vaikuttimista. He suorittivat ulkonaisesti jumalanpalvelusta saavuttaakseen kansallisen suuruuden. Heistä ei tullut maailman valoa, vaan he sulkeutuivat pois maailmasta, jotteivät joutuisi kiusaukseen langeta epäjumalanpalvelukseen. Mooseksen välityksellä antamissaan ohjeissa Jumala oli rajoittanut heidän seurusteluaan epäjumalanpalvelijain kanssa, mutta tämä varoitus oli tulkittu väärin. Sen tarkoitus oli estää heitä mukautumasta pakanain tapoihin. Mutta sitä käytettiin erottavan muurin rakentamiseksi Israelin ja muiden kansojen välille. Juutalaiset pitivät Jerusalemia taivaanaan, ja he olivat todella arkoja siitä, ettei Jumala vain olisi pakanoille armollinen. {AT 19.1}

Baabelista paluun jälkeen kiinnitettiin suurta huomiota uskonnolliseen opetukseen. Kaikkialle maahan rakennettiin synagoogia, missä papit ja kirjanoppineet selittivät lakia. Ja perustettiin kouluja, joissa tieteiden ja taiteiden ohella väitettiin opetettavan vanhurskauden periaatteita. Mutta nämä kaikki rappeutuivat. Vankeuden aikana monet kansasta olivat omaksuneet pakanallisia käsityksiä ja tapoja, ja näitä alkoi esiintyä heidän jumalanpalveluksissaan. Monissa asioissa he mukautuivat epäjumalanpalvelijoiden tapoihin. {AT 19.2}

Luopuessaan Jumalasta juutalaiset suureksi osaksi kadottivat muististaan uskonnollisten menojen merkityksen. Nämä menot olivat Kristuksen itsensä säätämät. Joka kohdassa ne kuvasivat Häntä, ja ne olivat olleet täynnä elämää ja hengellistä kauneutta. Mutta juutalaiset hävittivät näistä uskonnollisista menoista hengellisen elämän ja pitivät kiinni kuolleista muodoista. He luottivat itse uhreihin ja menoihin sen sijaan, että olisivat luottaneet Häneen,

johon ne viitta- sivat. Täyttääkseen näin muodostuneen tyhjän paikan papit ja rab- biinit lisäsivät omia vaatimuksiaan, ja mitä tarkemmiksi he tulivat, sitä vähemmän esiintyi Jumalan rakkautta. He mittasivat pyhyyttään juhlamenojensa paljouden mukaan, samalla kun heidän sydämensä olivat täynnä ylpeyttä ja ulkokullaisuutta. {AT 19.3}

Oli mahdotonta noudattaa lakia kaikkine tarkkoine ja vaivalloi- sine määräyksineen. Ne, jotka halusivat palvella Jumalaa ja koettivat noudattaa rabbiinien säädöksiä, raatoivat raskaan taakan alla. He eivät saaneet rauhaa huonon omantuntonsa syytöksiltä. Näin Saatana toimi masentaakseen kansaa, alentaakseen heidän käsitystään Jumalan luonteesta ja saattaakseen Israelin uskon häpeään. Hän toivoi voivansa osoittaa todeksi väitteen, jonka hän oli esittänyt noustessaan kapinaan taivaassa: että Jumalan vaatimukset olivat epäoikeudenmukaisia, eikä niitä voitu noudattaa. Ei edes Israel, hän selitti, pitänyt lakia. {AT 20.1}

Vaikka juutalaiset toivoivat Messiaan tulevan, heillä ei ollut oikeaa käsitystä Hänen tehtävästään. He eivät etsineet lunastusta synneistään, vaan vapautusta Rooman vallasta. He odottivat Messiaan tulevan voittajana kukistamaan sortajan vallan ja antamaan Israelille maailman herruuden. Tämä valmisti tietä sille, että he hylkäsivät Vapahtajan. {AT 20.2}

Kristuksen syntymän aikoihin kansa huokaili vieraan vallan alla ja oli sisäisten taistelujen repimä. Juutalaisten oli sallittu säilyttää muodollisesti oma hallitus, mutta mikään ei voinut salata sitä tosiasiaa, että he olivat Rooman ikeen alla, tai saada heitä sopeutumaan valtansa rajoittamiseen. Roomalaiset vaativat oikeutta määrätä tai erottaa ylimmäisen papin, ja virka täytettiin usein petoksen, lahjusten tai murhankin avulla. Näin papisto yhä enemmän turmeltui. Kuitenkin papeilla oli yhä suuri valta, ja he käyttivät sitä itsekkäisiin ja voitonhimoisiin tarkoituksiin. Kansa oli heidän armottomien vaatimustensa alainen ja myös roomalaisten raskaasti verottama. Tämä asiaintila herätti laajalti tyytymättömyyttä. Usein tapahtui yleisiä mellakoita. Ahneus ja väkivalta, epäluulot ja hengellinen välinpitämättömyys jäytivät kansan elinjuuria. {AT 20.3}

Roomalaisviha sekä kansallinen ja hengellinen ylpeys saivat juutalaiset vielä pitämään tarkasti kiinni jumalanpalvelusmuodoistaan. Papit koettivat ylläpitää pyhyyden mainetta noudattamalla turhan- tarkasti uskonnollisia menoja. Kansa pimeydessä ja sorrettuna ja hallitusmiehet vallanhimossaan odottivat Hänen saapumistaan, joka kukistaisi heidän vihollisensa ja asettaisi ennalleen Israelin kuninkuuden. {AT 20.4}

He olivat tutkineet ennustuksia, mutta heiltä puuttui hengellinen näkemys. Näin heiltä jäivät huomaamatta ne kirjoitukset, jotka viittaa- vat siihen, miten vaatimattomana Kristus tulisi ensimmäisen kerran, ja he sovelsivat väärin niitä, jotka kertovat Hänen toisen tulemisensa kunniasta. Ylpeys himmensi heidän näkönsä. He tulkitsivat ennustuksia omien itsekkäiden toiveittensa mukaan. {AT 21.1}



LUKU 3—AIKAKAUSIEN TOIVO

”Kun aika oli täytetty, lähetti: Jumala Poikansa.” {AT 23.1}

”Kun aika oli täytetty, lähetti Jumala Poikansa,... lunastamaan lain alaiset, että me pääsisimme lapsen asemaan.” Gal. 4: 4, 5. {AT 23.2}

Vapahtajan tuleminen oli ennustettu jo Eedenissä. Kun Aadam ja Eeva ensi kerran kuulivat lupauksen, he luulivat sen pian täyttyvän. Riemuiten he tervehtivät esikoistaan toivoen hänen olevan Lunastajan. Mutta lupauksen täyttyminen viipyi. Ne, joille se ensiksi annettiin, kuolivat täyttymystä näkemättä. Eenokin päivistä lähtien lupaus uudistettiin patriarkkain ja profeettain välityksellä. Se piti yllä toivoa Hänen ilmestymisestään, mutta Häntä ei kuitenkaan kuulunut. Danielin ennustus ilmaisi Hänen tulemisensa ajan, mutta kaikki eivät käsittäneet oikein tätä ennustusta. Vuosisata toisensa jälkeen kului, ja profeettain ääni vaikeni. Sortajan käsi painoi raskaana Israelia, ja monet olivat valmiit huudahtamaan: ”Aika venyy pitkälle, ja tyhjään raukeavat kaikki näyt.” Hes. 12: 22. {AT 23.3}

Kuten tähdet järkkymättä kiertävät niille määrättyjä suuria ratojaan, niin eivät myöskään Jumalan suunnitelmat tiedä kiireestä tai viivyttelystä. Pilkkopimeän ja suitsuavan pätsin vertauskuvien kautta Jumala oli Aabrahamille ilmoittanut Israelin orjuuden Egyptissä ja sanonut heidän muukalaisuutensa kestävän neljäsataa vuotta. ”Ja sitten”, Hän sanoi, ”he pääsevät lähtemään, mukanaan paljon tavaraa”. 1 Moos. 15: 14. Tätä sanaa vastaan faraon ylpeän valtakunnan koko sotavoima taisteli turhaan. ”Juuri sinä päivänä”, joka oli määrätty jumalallisessa lupauksessa, ”kaikki Herran joukot lähtivät Egyptin maasta”. 2 Moos. 12: 41. Samoin taivaan neuvostossa oli päätetty Kristuksen tulemisen hetki. Kun ajan suuri kello osoitti tuota hetkeä, Jeesus syntyi Beetlehemissä. {AT 23.4}

”Kun aika oli täytetty, lähetti Jumala Poikansa.” Kaitselmus oli ohjannut kansojen vaiheita ja inhimillisen pyrkimyksen ja vaikutuksen suuntaa, kunnes koko maailma oli kypsä Vapahtajan tulolle. Kansat olivat yhdistetyt yhden hallituksen vallan alle. Yksi kieli oli laajalle levinnyt puhekielenä ja kaikkialla tunnustettu kirjakieleksi. Kaikista maista kokoontuivat hajalla asuvat juutalaiset Jerusalemiin vuotuisiin juhliinsa. Palattuaan asuinpaikkoihinsa he saattoivat levittää tietoa Messiaan tulosta kautta maailman. {AT 24.1}

Tähän aikaan pakanalliset uskonnot olivat menettämässä otteensa kansaan. Ihmiset olivat väsyneitä ulkonaiseen loistoon ja taruihin. He kaipasivat uskontoa, joka voisi tyydyttää sydäntä. Kun totuuden valo näytti kadonneen ihmisten keskuudesta, oli sieluja, jotka etsivät valoa ja olivat ahdistuksen ja surun vallassa. He janosivat tietoa elävästä Jumalasta, jotakin varmuutta elämästä kuoleman jälkeen. {AT 24.2}

Kun juutalaiset olivat luopuneet Jumalasta, heidän uskonsa oli heikentynyt ja tulevaisuuden toivonsa melkein sammunut. Profeettojen sanoja ei ymmärretty. Suurimmalle osalle kansaa kuolema oli kauhistuttava salaisuus, ja sen takana oli epävarmuutta ja

synkkyyttä. Profeetan korviin ei kantautunut vain Beetlehemin äitien valitus, vaan koko ihmiskunnan sydämestä purkautuva huuto, Raa- masta kuuluva ääni, ”itku ja iso parku; Raakel itkee lapsiansa eikä lohdutuksesta huoli, kun heitä ei enää ole”. Matt. 2: 18. ”Kuoleman varjon laaksossa” ihmiset istuivat lohduttomina. Kaipaavin katsein he odottivat Vapahtajan tuloa, jolloin pimeys hälvenisi ja tulevaisuuden salaisuudet paljastuisivat. {AT 24.3}

Vieraitten kansojen keskuudesta nousi miehiä, jotka ennustivat jumalallisen opettajan ilmestymisestä. Nämä miehet etsivät totuutta, ja he saivat jumalallisen innoituksen. Tällaisia opettajia oli esiintynyt toinen toisensa jälkeen loistaen tähtinä pimeässä yössä. Heidän en nustuksensa olivat herättäneet toivoa tuhansissa sydämissä pakanain keskuudessa. {AT 24.4}

Satoja vuosia aikaisemmin Kirjoitukset oli käännetty kreikan kielelle, jota puhuttiin laajalti kautta koko Rooman valtakunnan. Juutalaisia asui hajallaan kaikkialla, ja pakanat omaksuivat osaksi heidän toivonsa Messiaan tulemisesta. Niiden joukossa, joita juutalaiset nimittivät pakanoiksi, oli miehiä, jotka ymmärsivät Kirjoitusten Messiasta koskevia ennustuksia paremmin kuin Israelin opettajat. Muutamat odottivat Hänen tulevan päästämään heidät heidän synneistään. Filosofit koettivat tutkia heprealaisen järjestelmän salaisuuksia. Mutta juutalaisten kiihkoilu esti valoa leviämästä. Koska heidän tarkoituksensa oli jatkuvasti eristäytyä muista kansoista, he eivät halunneet levittää toisille tietoa vertauskuvallisesta jumalanpalveluksestaan. Sen oikean tulkitsijan täytyi tulla. Hänen, johon kaikki nämä vertauskuvat viittasivat, täytyi selittää niiden merkitys. {AT 25.1}

Jumala oli puhunut maailmalle luonnon, esikuvien ja vertauskuvien, patriarkkojen ja profeettain välityksellä. Ihmiskuntaa täytyi opettaa heidän omalla kielellään. Liiton enkelin täytyi puhua. Hänen äänensä piti kuulua Hänen omassa temppelissään. Kristuksen täytyi tulla lausumaan sanoja, jotka selvästi ja varmasti ymmärrettäisiin. Hänen, totuuden alkuperän, piti erottaa totuus ihmispuheen akanoista, jotka olivat tehneet sen tehottomaksi. Jumalan hallitusperi- aatteet ja lunastussuunnitelma piti selvästi määritellä. Vanhan testamentin opetukset tuli täydellisesti selvittää ihmisille. {AT 25.2}

Juutalaisten keskuudessa oli kuitenkin uskollisia sieluja, sen pyhän suvun jälkeläisiä, jonka välityksellä tieto Jumalasta oli säilynyt. Nämä odottivat yhä isille annetun lupauksen täyttymistä. He vahvistivat uskoaan muistelemalla Mooseksen välityksellä annettua vakuutusta: ”Profeetan, minun kaltaiseni, Herra Jumala on teille herättävä veljienne joukosta; Häntä kuulkaa kaikessa, mitä Hän teille puhuu.” Apt. 3: 22. Edelleen he lukivat, kuinka Herra voitelisi Erään ”julistamaan ilosanomaa nöyrille”, ”sitomaan särjettyjä sydämiä, julistamaan vangituille vapautusta” ja ”julistamaan Herran otollista vuotta”. Jes. 61: 1, 2. He lukivat, kuinka Hän saattaisi ”oikeuden maan päälle”, kuinka ”meren saaret odottavat Hänen opetustansa”, kuinka kansat vaeltaisivat Hänen valkeuttansa kohti ja kuninkaat Hänen koitteensa kirkkautta kohti. Jes. 42: 4; 60: 3. {AT 25.3}

Jaakobin kuollessaan lausumat sanat antoivat heille toivoa: ”Ei siirry valtikka pois Juudalta eikä hallitsijansauva hänen polviensa välistä, kunnes tulee Hän, jonka se on ja jota kansat tottelevat.” 1 Moos. 49: 10. Israelin heikentyvä valta todisti, että Messiaan tulo oli lähellä. Danielin ennustus kuvaili, miten Hän kunniassa hallitsisi valtakuntaa, joka voittaisi kaikki maalliset valtakunnat ja josta profeetta sanoi: ”Se itse on pysyvä iankaikkisesti.” Dan. 2: 44. Vain harvat ymmärsivät Kristuksen tehtävän luonnetta, kun taas laajat piirit odottivat mahtavaa ruhtinasta, joka perustaisi valtakuntansa Israeliin ja josta tulisi kansojen vapauttaja. {AT 25.4}

Ajan täyttymishetki oli tullut. Ihmiskunta, joka synnissä elettyjen aikakausien kuluessa oli huonontumistaan huonontunut, odotti Lunastajan tuloa. {AT 26.1}

Saatana oli koettanut luoda taivaan ja maan välille ylipääsemättömän kuilun. Hän oli valheillaan rohkaissut ihmisiä syntiin. Hänen tarkoituksensa oli kuluttaa Jumalan kärsivällisyys loppuun ja sammuttaa Hänen rakkautensa ihmistä kohtaan, niin että Hän jättäisi maailman Saatanan hallintaan. {AT 26.2}

Saatana koetti estää ihmisiä saamasta tietoa Jumalasta, kääntää heidän huomionsa pois Jumalan pyhäköstä ja perustaa oman valtakuntansa. Hänen valtataistelunsa oli näyttänyt miltei täydellisesti onnistuneen. On kyllä totta, että Jumalalla oli välikappaleita jokaisen sukupolven keskuudessa. Pakanainkin keskuudessa oli miehiä, joiden välityksellä Kristus toimi kohottaakseen ihmiset synnistä ja alennustilasta. Mutta näitä miehiä halveksittiin ja vihattiin. Monet heistä kärsivät väkivaltaisen kuoleman. Tumma varjo, jonka Saatana oli heittänyt maailman yli, kävi yhä synkemmäksi. {AT 26.3}

Pakanuuden avulla Saatana oli aikoja sitten kääntänyt ihmisten mielet pois Jumalasta, mutta suurimman voittonsa hän sai turmelles- saan Israelin uskon. Ajattelemalla ja palvelemalla omia käsityksiään pakanat olivat kadottaneet tiedon Jumalasta ja turmeltuneet yhä enemmän. Niin oli Israelinkin laita. Käsitys, että ihminen voi pelastaa itsensä omilla töillään, oli jokaisen pakanauskonnon perustana, ja nyt siitä oli tullut juutalaistenkin uskonnon periaate. Saatana oli herättänyt tämän periaatteen. Siellä, missä sitä noudatetaan, ei ihmisillä ole mitään sulkua syntiä vastaan. {AT 26.4}

Pelastussanoman välittävät ihmiset ihmisille. Mutta juutalaiset olivat koettaneet tehdä yksinoikeudekseen totuuden, joka on iankaikkinen elämä. He olivat keränneet varastoon elävää mannaa, ja se oli pilaantunut. Uskonnosta, jota he koettivat säilyttää vain itsellään, tuli loukkauskivi. He riistivät Jumalalta Hänen kunniansa ja pettivät maailmaa väärennetyllä evankeliumilla. He olivat kieltäytyneet jättäytymästä Jumalalle pelastaakseen maailman, ja niin heistä tuli Saatanan välikappaleita maailman turmioksi. {AT 26.5}

Kansasta, jonka Jumala oli kutsunut totuuden pylvääksi ja perustukseksi, oli tullut Saatanan edustaja. He toimivat hänen tahtonsa mukaan esittäen Jumalan luonteen väärässä valossa, niin että maailma piti Häntä hirmuvaltiaana. Pyhäkössä palvelevat papitkaan eivät

enää käsittäneet suorittamansa pyhäkköpalveluksen merkitystä. He eivät enää nähneet vertauskuvan esittämää asiaa. He toimittivat pyhät uhrit ikäänkuin olisivat olleet näyttelijöitä jossakin näytelmä- kappaleessa. Jumalan itsensä määräämät pyhät toimitukset saatettiin sokaisemaan ihmismieli ja paaduttamaan ihmissydän. Jumala ei näiden välikappaleiden avulla voinut enää toimia ihmisen hyväksi. Koko järjestelmä oli kumottava. {AT 27.1}

Synnin petos oli saavuttanut huippunsa. Kaikki voimat oli pantu liikkeelle ihmissielun turmelemiseksi. Katsoessaan maailmaa näki Jumalan Poika vain kurjuutta ja kärsimyksiä. Säälien Hän katseli, miten ihmiset joutuivat Saatanan julmuuden uhreiksi. Hän tunsi myötätuntoa niitä kohtaan, jotka tulivat turmelluiksi, surmatuiksi ja kadotetuiksi. He olivat valinneet itselleen hallitsijan, joka kahlitsi heidät vankeina vaunuihinsa. Eksytettynä ja petettynä tämä synkkä kulkue vaelsi ikuista perikatoaan kohden, — kuolemaan, missä ei enää ole toivoa elämästä, yöhön, jota ei aamu seuraa. Saatanan voimat olivat yhdistyneet ihmisten kanssa. Ihmisruumiista, joka oli luotu Jumalan asunnoksi, oli tullut riivaajien asumus. Ihmisten aistit, hermot, intohimot ja elimet olivat yliluonnollisten voimien vaikutuksesta kaikkein inhottavimpien paheitten palveluksessa. Riivaajat olivat painaneet leimansa ihmisten ulkomuotoonkin. Heidän kasvoillaan oli heitä vallitsevien pahuuden legioiden aikaansaama ilme. Tällainen näköala avautui maailman Lunastajan katseelle. Mikä näytelmä Äärettömän Puhtauden katseltavaksi! {AT 27.2}

Synti oli tullut tieteeksi, ja paheita kunnioitettiin uskontoon kuuluvina. Kapinallisuus oli tunkenut juurensa syvälle ihmissydämeen, ja ihmisen kiihkein viha kohdistui taivasta vastaan. Tämä osoitti koko maailmankaikkeudelle, ettei ihmiskuntaa voitu kohottaa, jos se jatkuvasti pysyi erillään Jumalasta. Maailman Luojan piti antaa sille uutta elämää ja voimaa. {AT 27.3}

Lankeamattomat maailmat olivat suunnattoman kiinnostuneina odottaneet näkevänsä Jehovan nousevan ja tuhoavan maan asukkaat. Ja jos Jumala tekisi näin, Saatana oli valmis toteuttamaan suunnitelmansa saada taivaan olennot puolelleen. Hän oli julistanut, että Jumalan hallituksen periaatteet tekevät anteeksiannon mahdottcmaksi. Jos maailma olisi tuhottu, hän olisi väittänyt, että hänen syytöksensä osoittautuivat oikeiksi. Hän oli valmis vyöryttämään syyn Jumalan niskoille ja levittämään kapinansa kautta maailmojen. Mutta sensijaan, että Jumala olisi tuhonnut maailman, hän lähetti Poikansa pelastamaan sen. Vaikka turmelusta ja vihaa näkyi luon vieraan maan joka osassa, laadittiin suunnitelma sen pelastamiseksi. Ratkaisevalla hetkellä, jolloin Saatana näytti olevan saamaisillaan voiton, Jumalan Poika tuli tuoden jumalallisen armon sanoman. Kautta kaikkien aikojen, joka hetki, Jumala oli ilmaissut rakkauttaan langennutta ihmissukua kohtaan. Ihmisten pahuudesta huolimatta Hän oli jatkuvasti näyttänyt merkkejä suuresta armostaan. Ja kun aika oli täyttynyt, Jumala kirkastui vuodattamalla maailmaan parantavan armon virran, joka ei tukkeutuisi eikä kuivuisi, ennenkuin pelastussuunnitelma täyttyisi. {AT 28.1}

Saatana riemuitsi siitä, että hänen oli onnistunut turmella Jumalan kuva ihmisessä. Silloin Jeesus tuli palauttamaan ihmiseen hänen Luojansa kuvan. Ei kukaan muu kuin Kristus voi

uudistaa synnin turmelemaa luonnetta. Hän tuli karkoittamaan ne pahat vallat, jotka olivat hallinneet ihmisen tahtoa. Hän tuli kohottamaan meidät ylös tomusta muovatakseen turmeltuneen luonteemme oman jumalallisen luonteensa kaltaiseksi ja kaunistaakseen sen omalla kirkkaudellaan. {AT 28.2}



LUKU 4—SEIMEN LAPSI

”Teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra.” {AT 29.1}

Kunnian Kuningas alentui ottamaan ihmismuodon. Hän eli sivistymättömässä, vastenmielisessä ympäristössä. Hänen kirkkautensa oli peitetty, jotta Hänen ulkomuotonsa ylevyys ei tulisi huomion kohteeksi. Hän karttoi kaikkea ulkonaista loistoa. Rikkaus, maallinen kunnia tai inhimillinen suuruus eivät voi koskaan pelastaa sielua kuolemasta. Jeesuksen tarkoitus oli, ettei kiintymys mihinkään maalliseen vetäisi ihmisiä Hänen puoleensa. Vain taivaallisen totuuden kauneuden täytyi kiehtoa niitä, jotka tahtoivat seurata Häntä. Messiaan luonne oli kauan sitten esitetty ennustuksissa, ja Hän toivoi ihmisten ottavan Hänet vastaan Jumalan sanan todistuksen perusteella. {AT 29.2}

Enkelit olivat ihmetelleet ihanaa lunastussuunnitelmaa. He katselivat nähdäkseen, kuinka Jumalan kansa ottaisi vastaan Hänen Poikansa, joka oli pukeutunut ihmismuotoon. Enkeleitä saapui valitun kansan maahan. Muut kansat uskoivat taruja ja palvelivat vääriä jumalia. Enkelit laskeutuivat siihen maahan, missä Jumala oli ilmaissut kunniansa ja missä profeetallinen valo oli loistanut. He tulivat näkymättöminä Jerusalemiin, niiden luo, jotka oli määrätty selittämään pyhiä ennustuksia, Jumalan huoneen palvelijoiden luo. Papi {AT 29.3}

Sakariaalle oli jo, hänen palvellessaan alttarin edessä, ilmoitettu Kristuksen tulon läheisyys. Edelläkävijä oli jo syntynyt, ja hänen tehtä. Västään olivat todistaneet ihme ja ennustus. Tieto hänen syntymästään ja hänen tehtävänsä ihmeellisestä merkityksestä oli laajalle levinnyt. Kuitenkaan Jerusalem ei valmistunut lausumaan Lunastajaansa tervetulleeksi. {AT 31.1}

Hämmästyneinä taivaalliset sanansaattajat katselivat sen kansan välinpitämättömyyttä, jonka Jumala oli kutsunut välittämään maailmalle pyhän totuuden valoa. Juudan kansa oli säilynyt todistuksena siitä, että Kristus syntyisi Aabrahamin siemenestä ja Daavidin suvusta, eikä se kuitenkaan tiennyt, että Hänen tulemisensa oli nyt käsillä. Temppelissä aamu- ja iltauhri viittasivat joka päivä Jumalan Karitsaan, eikä siellä kuitenkaan valmistauduttu vastaanottamaan Häntä. Papit ja kansan opettajat eivät tienneet, että kaikkien aikojen suurin tapahtuma oli juuri tulossa. He toistivat merkityksettömiä rukouksiaan ja suorittivat palvelusmenojaan, jotta ihmiset heidät näkisivät, mutta pyrkiessään saavuttamaan rikkautta ja maallista kunniaa he eivät valmistuneet Messiaan ilmestymistä varten. Sama välinpitämättömyys vallitsi kaikkialla Israelin maassa. Itsekkäitä ja maailmallisia sydämiä ei liikuttanut ilo, joka täytti koko taivaan. Vain harvat kaipasivat saada nähdä Näkymättömän. Näiden luo lähetettiin taivaan sanansaattajat. {AT 31.2}

Enkelit seuraavat Joosefia ja Mariaa heidän matkatessaan kodistaan Nasaretista Daavidin kaupunkiin. Keisarillisen Rooman käsky luetteloida kaikki sen laajaan valtapiiriin kuuluvat kansat on saavuttanut myös Galilean kukkuloiden asukkaat. Kuten muinoin Koores kutsuttiin maailmanvallan hallitsijaksi, jotta hän vapauttaisi Herran vangitun kansan, samoin keisari

Augustuksesta tulee välikappale Jumalan tarkoituksen täyttymiseksi, kun hän saattaa Jeesuksen äidin menemään Beetlehemiin. Maria on Daavidin sukukuntaa, ja Daavidin Pojan täytyy syntyä Daavidin kaupungissa. Beetlehemistä, sanoo profeetta, ”tulee se, joka on oleva hallitsija Israelissa, jonka alkuperä on muinaisuudesta, iankaikkisista ajoista”. Miika 5: 1. Mutta tuossa kuninkaallisen sukukunnan kaupungissa ei kukaan tunne eikä kunnioita Joosefia eikä Mariaa. Väsyneinä ja kodittomina he vaeltavat kapean kadun päästä päähän, kaupungin portilta sen itäiseen laitaan, turhaan etsien leposijaa yöksi. Heille ei ole tilaa täpötäydessä majatalossa. Vaatimattomassa rakennuksessa, missä eläimiä pidetään, he viimein löytävät suojan, ja siellä syntyy maailman Vapahtaja. {AT 31.3}

Ihmiset eivät tiedä siitä mitään, mutta sanoma täyttää taivaan riemulla. Entistä syvempää ja hellempää mielenkiintoa tuntien pyhät olennot laskeutuvat kirkkauden maailmasta maan päälle. Koko maailma kirkastuu Hänen läsnäolostaan. Beetlehemin kukkuloiden yläpuolelle kokoontuu lukematon enkelijoukko. He odottavat merkkiä julistaakseen ilosanoman maailmalle. Jos Israelin johtajat olisivat uskollisesti hoitaneet tehtävänsä, he olisivat saaneet osallistua ilosta julistaa Jeesuksen syntymää. Mutta heidät syrjäytetään. {AT 32.1}

Jumala sanoo: ”Minä vuodatan vedet janoavaisen päälle ja virrat kuivan maan päälle.” ”Oikeamielisille koittaa pimeydessä valkeus.” Jes. 44: 3; Ps. 112: 4. Niille, jotka etsivät valoa ja jotka iloiten ottavat sen vastaan, loistavat kirkkaat säteet Jumalan valtaistuimelta. {AT 32.2}

Kedolla, missä Daavid poikasena oli kainnut laumaansa, pitivät paimenet vieläkin vartiota yöllä. Hiljaisina hetkinä he puhelivat keskenään luvatusta Vapahtajasta ja rukoilivat kuningasta Daavidin istuimelle. ”Niin heidän edessään seisoi Herran enkeli, ja Herran kirkkaus loisti heidän ympärillään, ja he peljästyivät suuresti. Mutta enkeli sanoi heille: ’Älkää peljätkö; sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle: teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra, Daavidin kaupungissa!’” {AT 32.3}

Näiden sanojen johdosta loistavat näyt valtaavat kuuntelevien paimenten mielet. Vapauttaja on tullut Israeliin. Valta, kunnia ja voitto seuraavat Hänen tuloaan. Mutta enkelin täytyy valmistaa heitä tuntemaan Vapahtajansa köyhänä ja alhaisena. Hän sanoo: ”Tämä on teille merkkinä: te löydätte lapsen kapaloituna ja seimessä makaamassa.” {AT 32.4}

Taivaallinen sanansaattaja oli karkoittanut heidän pelkonsa. Hän oli kertonut heille, miten he löytäisivät Jeesuksen. Ottaen hellästi huomioon heidän inhimillisen heikkoutensa hän oli antanut heille aikaa tottua taivaalliseen kirkkauteen. Sitten ei iloa eikä kirkkautta voitu enää kauempaa peittää. Koko kenttä vaikeni Jumalan enkeli- joukon säteilevästä loistosta. Maa vaikeni, ja taivas kumartui kuuntelemaan laulua — {AT 32.5}

*”Kunnia Jumalalle korkeuksissa,
ja maassa rauha ihmisten kesken,
joita kohtaan Hänellä on hyvä tahto.” {AT 32.6}*

Oi, kunpa ihmisperhe tänään voisi antaa tuolle laululle sille kuuluvan arvon. Silloin annettu julistus, silloin soitettu sävel on paisuva ajan loppuun mennessä ja kaikuva maan ääriin asti. Kun Vanhurskauden Aurinko on koittava paraneminen siipiensä alla, on tuota laulua kaiuttava suuri ihmisjoukko, niinkuin paljojen vetten pauhina, sanoen: ”Halleluja! Sillä Herra, meidän Jumalamme, Kaikkivaltias, on ottanut hallituksen!” Ilm. 14: 6. {AT 33.1}

Kun enkelit poistuivat, valo katosi, ja yön varjot lankesivat jälleen Beetlehemin kukkuloitten ylle. Mutta kirkkain kuva, mitä ihmissilmä koskaan on katsellut, jäi paimenten muistiin. ”Ja kun enkelit olivat menneet paimenten luota taivaaseen, niin nämä puhuivat toisillensa: ’Menkäämme nyt Beetlehemiin katsomaan sitä, mikä on tapahtunut ja minkä Herra meille ilmoitti.’ Ja he menivät kiiruhtaen ja löysivät Marian ja Joosefin ja lapsen, joka makasi seimessä.” {AT 33.2}

Lähtiessään sieltä suuresti iloiten he tekivät tiettäväksi, mitä olivat nähneet ja kuulleet. ”Ja kaikki, jotka sen kuulivat, ihmettelivät sitä, mitä paimenet heille puhuivat. Mutta Maria kätki kaikki nämä sanat ja tutkisteli niitä sydämessänsä. Ja paimenet palasivat kiittäen ja ylistäen Jumalaa.” {AT 33.3}

Taivas ja maa eivät tänään ole kauempana toisistaan kuin paimenten kuunnellessa enkelten laulua. Ihmiskunta on vieläkin yhtä paljon taivaan huolenpidon kohteena kuin silloin, kun tavalliset ihmiset arkiaskareissaan kohtasivat enkeleitä keskipäivällä ja puhelivat taivaan sanansaattajien kanssa viinitarhoissa ja kedoilla. Taivas voi olla hyvin lähellä meitä meidän suorittaessamme tavallisia tehtäviämme. Enkelit taivaan kartanoista seuraavat niiden askeleita, jotka kulkevat Jumalan asioilla. {AT 33.4}

Kertomus Beetlehemistä on tyhjentymätön aihe. Siihen on kätketty ”Jumalan rikkauden ja viisauden ja tiedon syvyys”. Boom. 11: 33. Me ihmettelemme Vapahtajan uhria Hänen vaihtaessaan taivaan valtaistuimen seimeen ja palvelevien enkelien seuran tallin eläimiin. Ihmisylpeys ja itsekylläisyys saavat ankaran nuhteen Hänen edessään. Tämä oli kuitenkin vain Hänen ihmeellisen alentumisensa alkua. Olisi ollut miltei rajaton nöyryytys Jumalan Pojalle ottaa ihmisluonto silloinkin, kun Aadam oli synnittömänä Eedenissä. Mutta Jeesus tuli ihmismuotoon, kun ihmissuku oli heikentynyt neljän tuhannen synnissä vietetyn vuoden aikana. Kuten jokainen Aadamin poika Hän otti vastaan suuren perinnöllisyyslain vaikutuksen seuraukset. {AT 33.5}

Mitä nämä seuraukset olivat, näkyy hänen maallisten esivanhempiensa historiasta. Hän tuli tämän perinnöllisyyden alaisena osallistumaan suruistamme ja kiusauksistamme ja antamaan meille esimerkin synnittömästä elämästä. {AT 34.1}

Saatana oli taivaassa vihannut Kristusta Hänen asemansa vuoksi Jumalan asunnoissa. Hän vihasi Häntä yhä enemmän, kun hänet itsensä syöstiin pois asemastaan. Hän vihasi Häntä, joka lupasi antaa itsensä lunastaakseen syntisen suvun. Kuitenkin Jumala antoi Poikansa tulla maailmaan, jota Saatana hallitsi, avuttomana pienokaisena, inhimillisten heikkouksien alaisena. Hän salli Hänen kohdata elämän vaarat yhdessä jokaisen ihmissielun kanssa, läpikäydä taistelun, joka jokaisen ihmislapsen on taisteltava, epäonnistumisen ja iankaikkisen kadotuksen uhalla. {AT 34.2}

Maallinen isä ikävöi poikaansa. Hän katselee pienokaisensa kas- voja ja vapisee ajatellessaan elämän vaaroja. Hän haluaa suojata rakkaintaan Saatanan vallalta ja varjella hänet kiusauksista ja taisteluista. Jumala antoi ainosyntyisen Poikansa paljon ankarampaan taisteluun ja suurempaan vaaraan, jotta elämän tie olisi turvallinen meidän pienokaistemme kulkea. ”Siinä on rakkaus.” Ihmettele, oi taivas, ja hämmästy, oi maa! {AT 34.3}



LUKU 5—ALTTARIN EDESSÄ

”Pyhitä minulle jokainen esikoinen.” {AT 35.1}

Noin neljäkymmentä päivää Jeesuksen syntymän jälkeen Joosef ja Maria veivät Hänet Jerusalemiin asettaaksensa Hänet Herran eteen ja uhrataksensa uhrin. Tämä oli juutalaisten lain mukaista, ja ihmisen sijaisena Kristuksen täytyi mukautua noudattamaan jokaista lain yksityiskohtaa. Hän oli jo ollut ympärileikattavana ikäänkuin takeeksi lainkuuliaisuudestaan. {AT 35.2}

Uhrina äidin puolesta laki vaati vuoden vanhan karitsan polttouhriksi ja kyyhkysenpojan tai metsäkyyhkysen syntiuhriksi. Mutta laki määräsi, että jos vanhemmat olivat liian köyhiä tuodakseen karitsan, kelpaisi pari metsäkyyhkystä tai kyyhkysenpoikaa, toinen polttouhriksi ja toinen syntiuhriksi. {AT 35.3}

Herralle annettavien uhrien piti olla virheettömiä. Nämä uhrit kuvasivat Kristusta, ja tästä käy selville, että Hän itse oli vailla fyy- sillisiä vikoja. Hän oli ”virheetön ja tahraton karitsa”. 1 Piet. 1: 19. Hänen ruumiinrakennettaan ei rumentanut ainoakaan virhe, hänen ruumiinsa oli voimakas ja terve. Ja koko elämänsä ajan Hän noudatti luonnon lakeja. Sekä fyysillisesti että hengellisesti Hän oli esimerkki siitä, millaiseksi Jumala suunnitteli koko ihmiskunnan Hänen lakejaan noudattavana. {AT 35.4}

Esikoisten pyhittäminen oli peräisin jo varhaisilta ajoilta. Jumala oli luvannut antaa taivaan esikoisen syntisten pelastamiseksi. Tämä lahja piti tunnustaa jokaisessa kodissa esikoispojan pyhittämisellä. Hänet oli pyhitettävä pappeuteen, Kristuksen edustajaksi ihmisten keskuudessa. {AT 36.1}

Kun Israel vapautettiin Egyptistä, annettiin jälleen määräys esikoisten pyhittämisestä. Israelin lasten ollessa egyptiläisten orjina Herra käski Mooseksen mennä faraon, Egyptin kuninkaan luo ja sanoa: ”Näin sanoo Herra: ’Israel on minun esikoispoikani: sentäh- den minä sanon sinulle: Päästä minun poikani palvelemaan minua. Mutta jos kieltäydy päästämästä häntä, niin katso, minä tapan sinun esikoispoikasi.’” {AT 36.2}

Mooses ilmoitti sanomansa, mutta ylpeän kuninkaan vastaus kuului: ”Kuka on Herra, jota minun pitäisi kuulla ja päästää Israel? Minä en tunne Herraa enkä päästä Israelia.” 2 Moos. 5: 2. Herra toimi kansansa hyväksi merkein ja ihmein, lähettäen faraolle kauheita rangaistustuomioita. Viimein surmanenkelin käskettiin tappaa sekä ihmisten että eläinten esikoiset Egyptissä. Jotta israelilaiset säästyisivät, heitä neuvottiin sivelemään ovenpieliinsä teurastetun karitsan verta. Jokainen talo oli merkittävä, niin että kun enkeli ryhtyisi surmantyöhönsä, hän kulkisi israelilaisten kotien ohi. {AT 36.3}

Annettuaan tämän rangaistustuomion kohdata Egyptiä Herra sanoi Moosekselle: ”Pyhitä minulle jokainen esikoinen,... sekä ihmisistä että karjasta; se on minun.” ”Sinä päivänä, jona minä surmasin kaikki Egyptin maan esikoiset, minä pyhitin itselleni kaikki Israelin esikoiset,

sekä ihmisten että karjan; minun omani ne ovat. Minä olen Herra.” 2 Moos. 13: 2; 4 Moos. 3: 13. Kun pyhäkköpalvelus järjestettiin, Herra valitsi Leevin sukukunnan kaikkien Israelin esikoisten sijaan palvelemaan pyhäkössä. Mutta esikoisia oli yhä pidettävä Herralle kuuluvina, ja heidät oli ostettava takaisin lunnailla. {AT 36.4}

Näin laki esikoisen asettamisesta Herran eteen oli erikoisen merkityksellinen. Samalla kun se oli muisto siitä, miten Herra ihmeellisesti vapautti Israelin lapset, se kuvasi suurempaa vapautusta, jonka suorittaisi Jumalan ainoasyntyinen Poika. Kuten ovenpieliin sivelty veri oli pelastanut Israelin esikoiset, niin Kristuksen verellä on voima pelastaa maailma. {AT 36.5}

Tämä merkitys siis oli Kristuksen asettamisella Herran eteen. Mutta pappi ei nähnyt verhon läpi, hän ei käsittänyt sen taakse kätkeytyvää salaisuutta. Lasten asettaminen Herran eteen oli hyvin tavallinen näky. Päivästä päivään pappi vastaanotti lunastusrahoja, kun lapsia tuotiin Herran eteen. Päivästä toiseen hän jatkoi totuttua työtään, kiinnittäen vain vähän huomiota lapsiin tai vanhempiin, ellei hän nähnyt mitään merkkiä heidän rikkaudestaan tai korkeasta arvostaan. Joosef ja Maria olivat köyhiä, ja kun he tulivat lapsineen, papit näkivät vain miehen ja vaimon, jotka olivat pukeutuneet galilealaisten tavoin ja hyvin vaatimattomasti. Ei mikään heidän ulkomuodossaan herättänyt huomiota, ja he toivat uhrin, jollaisen köyhät antoivat. {AT 36.6}

Pappi toimitti virkatehtäväänsä kuuluvat menot. Hän otti lapsen syliinsä ja piti sitä koholla alttarin edessä. Ojennettuaan lapsen takaisin äidille hän kirjoitti nimen ”Jeesus” esikoisten luetteloon. Ei tullut hänen mieleensä, hänen pitäessään lasta sylissään, että siinä olisi taivaan Majesteetti, Kunnian Kuningas. Pappi ei ajatellut, että tämä lapsi olisi se, josta Mooses oli kirjoittanut: ”Profeetan, minun kaltaiseni, Herra Jumala on teille herättävä veljienne joukosta; Häntä kuulkaa kaikessa, mitä Hän teille puhuu.” Apt. 3: 22. Hän ei ajatellut, että tämä lapsi oli se, jonka kunniaa Mooses oli pyytänyt nähdä. Mutta Moosesta suurempi lepäsi papin sylissä, ja kun hän kirjoitti lapsen nimen, hän kirjoitti sen olennon nimen, joka oli koko juutalaisen järjestelmän perustus. Tämä nimi merkitsi tuon järjestelmän loppua, sillä uhrijärjestelmä oli vanhentumassa. Esikuva oli miltei saavuttanut vastakuvansa, varjo todellisuuden. {AT 37.1}

Jumalan kirkkaus oli poistunut pyhäköstä, mutta Beetlehemin lapsessa oli kätkettynä kirkkaus, jonka edessä enkelit kumartavat. Tämä tietämätön lapsi oli luvattu siemen, johon ensimmäinen alttari Eedenin portilla viittasi. Hän oli Rauhanruhtinas. Hän se oli, joka ilmaisi Moosekselle olevansa suuri MINÄ OLEN. Hän oli pilvi- ja tulipatsaassa johdattanut Israelia. Hänestä näkijät olivat jo kauan ennustaneet. Hän oli kaikkien kansojen toivo, Daavidin juurivesa, kirkas kointähti. Tuon avuttoman pienokaisen nimi, joka kirjoitettiin Israelin luetteloon, kertoen Hänen olevan meidän veljemme, oli langenneen ihmiskunnan toivo. Lapsi, josta lunastusraha oli maksettu, oli se, joka maksaisi lunnaat koko maailman synneistä. Hän oli todellinen ”ylimmäinen pappi, Jumalan huoneen haltija”, ”katoamattoman pappeuden”

päämies, välittäjä ”Majesteetin oikealla puolella korkeuksissa”. Hepr. 10: 21; 7: 24; 1: 3. {AT 37.2}

Hengellisiä asioita on arvosteltava hengellisesti. Temppelissä Jumalan Poika pyhitettiin siihen työhön, jota Hän oli tullut tekemään. Pappi katsoi Häneen niinkuin kehen muuhun lapseen tahansa. Mutta vaikka hän ei nähnyt eikä tuntenut mitään epätavallista, oli Jumalan teko Hänen antaessaan Poikansa maailmaan tunnustettu. Tämä tilaisuus ei mennyt ohi kenenkään tuntematta Kristusta. ”Ja katso, Jerusalemissa oli mies, nimeltä Simeon; hän oli hurskas ja jumalinen mies, joka odotti Israelin lohdutusta, ja Pyhä Henki oli hänen päällänsä. Ja Pyhä Henki oli hänelle ilmoittanut, ettei hän ollut näkevä kuolemaa, ennenkuin oli nähnyt Herran Voidellun.” {AT 38.1}

Kun Simeon astuu temppeliin, hän näkee erään pariskunnan tuomassa esikoistaan Herran eteen. Heidän ulkoasunsa todistaa köyhyydestä, mutta Simeon ymmärtää Hengen kuiskauksen ja hän on syvästi vakuuttunut siitä, että Herran eteen tuotu lapsi on Israelin lohdutus, jota hän on halunnut nähdä. Hämmästyneestä papista Simeon näyttää kuin hurmaantuneelta. Lapsi on annettu takaisin Marialle, ja Simeon ottaa Hänet nyt syliinsä ja asettaa Herran eteen ennenkokemattoman ilon vallatessa hänen sielunsa. Hänen kohottaessaan Vapahtaja-lapsukaista taivasta kohden hän sanoo: ”Herra, nyt sinä lasket palvelijasi rauhaan menemään, sanasi mukaan; sillä minun silmäni ovat nähneet sinun autuutesi, jonka sinä olet valmistanut kaikkien kansojen nähdä, valkeudeksi, joka on ilmestyvä pakanoille, ja kirkkaudeksi kansallesi Israelille.” {AT 38.2}

Tässä Jumalan miehessä oli profetian Henki, ja Joosefin ja Marian seisoessa syrjässä, ihmetellen hänen sanojaan, hän siunasi heitä ja sanoi Marialle: ”Katso, tämä on pantu lankeemukseksi ja nousemukseksi monelle Israelissa, ja merkiksi, jota vastaan sanotaan — myös sinun sielusi lävitse on miekka käyvä — että monen sydämen ajatukset tulisivat ilmi.” {AT 38.3}

Myös naisprofeetta Hanna astui sisään ja vahvisti Simeonin todistuksen Kristuksesta. Simeonin puhuessa hänen kasvonsa loistivat Jumalan kirkkaudesta ja hän ilmitoi sydämensä kiitoksen siitä, että hänen oli sallittu nähdä Herran Voideltu. {AT 38.4}

Nämä nöyrät Jumalan palvelijat eivät olleet turhaan tutkineet ennustuksia. Mutta Israelin hallitusmiehet ja papit, joilla myös oli ennustusten kalliit lausunnot silmäinsä edessä, eivät vaeltaneet Herran teillä, eivätkä heidän silmänsä olleet avoinna näkemään elämän Valoa. {AT 38.5}

Näin on vieläkin. Uskonnolliset johtajat ja Herran huoneen pal velijat eivät käsitä eivätkä edes huomaa tapauksia, joihin koko taivaan huomio on kiintynyt. Ihmiset tunnustavat historian Kristuksen, samalla kun he kääntyvät pois elävästä Kristuksesta. Nykyaika ei ole halukkaampi kuin ihmiset yhdeksäntoista vuosisataa sitten tunnustamaan Kristusta, joka sanassaan kutsuu itsekieltäymykseen ja joka köyhien ja sairaiden hahmossa pyytää apua, tai

näkemään Hänen asiakseen sitä vanhurskasta työtä, jonka tekijä saa osakseen köyhyyttä, vaivaa ja moitetta. {AT 38.6}

Maria mietti Simeonin sisällyksekästä ja kauaskantoista ennustusta. Katsoessaan sylissään lepäävää lasta ja muistellessaan Beetlehemin paimenten lausumia sanoja hän oli täynnä kiitollista iloa ja kirkasta toivoa. Simeonin sanat toivat hänen mieleensä Jesajan profeetallisen lausunnon: ”Mutta lisain kannosta puhkeaa virpi, ja vesa versoo hänen juuristansa. Ja Hänen päällänsä lepää Herran Henki, viisauden ja ymmärryksen henki, neuvon ja voiman henki, tiedon ja Herran pelon henki... Vanhurskaus on Hänen kupeittensa vyö ja totuus Hänen lanteittensa side.” ”Kansa, joka pimeydessä vaeltaa, näkee suuren valkeuden; jotka asuvat kuoleman varjon maassa, niille loistaa valkeus... Sillä lapsi on meille syntynyt, poika on meille annettu jonka hartioilla on herraus, ja Hänen nimensä on: Ihmeellinen neuvonantaja, Väkevä Jumala, Iankaikkinen Isä, Rauhanruhtinas.” {AT 39.1}

Kuitenkaan Maria ei ymmärtänyt Kristuksen tehtävää. Simeon oli ennustanut, että Hän olisi valoksi pakanoille ja myös kirkkaudeksi Israelille. Siksi enkelitkin olivat ilmoittaneet Vapahtajan syntymän ilosanomana kaikelle kansalle. Jumala koetti oikaista ahdasta juutalaista käsitystä Messiaan työstä. Hän toivoi, etteivät ihmiset näkisi Häntä vain Israelin vapauttajana, vaan maailman Lunastajana. Mutta monta vuotta täytyi kulua, ennenkuin edes Jeesuksen äiti ymmärtäisi Hänen tehtäväänsä. {AT 39.2}

Maria odotti Messiaan hallitsevan Daavidin istuimella, mutta hän ei nähnyt sitä kärsimyskastetta, jonka avulla se saavutettaisiin. Simeonin välityksellä oli ilmoitettu, ettei Messiaan tie maailman läpi olisi vailla vaikeuksia. Hänen sanoissan Marialle: ”Ja myös sinun sielusi lävitse on miekka käyvä” Jumala hellyydessään ja armossaan antaa Jeesuksen äidille tiedon siitä tuskasta, jota hän oli jo alkanut tuntea Jeesuksen tähden. {AT 39.3}

Simeon oli sanonut: ”Katso, tämä on pantu lankeemukseksi ja nousemukseksi monelle Israelissa ja merkiksi, jota vastaan sanotaan.” {AT 39.4}

Niiden, jotka haluavat uudelleen nousta, täytyy ensin langeta. Meidän täytyy kaatua kallioon ja murskautua, ennenkuin Kristus voi meitä nostaa. Oma minä on kukistettava, ylpeys nöyryytettävä, jos haluamme nähdä hengellisen valtakunnan kirkkauden. Juutalaiset eivät halunneet kunniaa, joka saavutettaisiin nöyryytyksen avulla. Siksi he eivät ottaneet Lunastajaansa vastaan. Hän oli merkki, jota vastaan sanottiin. {AT 40.1}

”Että monen sydämen ajatukset tulisivat ilmi.” Vapahtajan elämän valossa paljastuu jokaisen sydän, Luojasta pimeyden ruhtinaaseen asti. Saatana on kuvannut Jumalan itsekkääksi ja vallanhaluiseksi, joka vaatii kaiken antamatta mitään ja tahtoo luotujen palvelevan Häntä Hänen omaksi kunniakseen eikä tee mitään uhrauksia heidän hyväkseen. Mutta Kristuksen uhri ilmaisee Isän sydämen. Se todistaa, että Jumalan ajatukset meitä kohtaan ovat ”rauhan eikä turmion ajatukset”. Jer. 29: 11. Se osoittaa, että vaikka Jumalan viha syntiä kohtaan on voimakas kuin kuolema, Hänen rakkautensa syntistä kohtaan on

voimakkaampi kuin kuolema. Ryhdyttyään lunastustyöhön meidän hyväksemme Hän ei säästä mitään, olipa se miten rakasta tahansa, joka on välttämätöntä tämän työn suorittamiseksi. Ei ainoatakaan pelastuksemme vaatimaa totuutta pidätetä, ei yhtään armon ihmettä laiminlyödä, ei mitään jumalallista voimaa jätetä käyttämättä. Suosionosoitus annetaan suosionosoituksen perästä, lahja lahjan jälkeen. Koko taivaan aarrekammio on avoinna niille, joita Hän koettaa pelastaa. Koottuaan maailmankaikkeuden rikkaudet ja avattuaan äärettömän voimansa varastot Hän antaa ne kaikki Kristuksen käsiin sanoen: ”Kaikki nämä ovat ihmistä varten. Käytä näitä lahjoja saadaksesi hänet vakuuttuneeksi, ettei ole suurempaa rakkautta kuin minun, ei maassa eikä taivaassa. Ihminen on löytävä suurimman onnen rakastaessaan minua.” {AT 40.2}

Golgatan ristin juurella rakkaus ja itsekkyys seisoivat vastakkain. Siinä ilmeni niiden kummankin todellinen olemus. Kristus oli elänyt vain lohduttaakseen ja siunatakseen toisia, ja surmatessaan hänet Saatana ilmaisi vihansa kiukun Jumalaa kohtaan. Hän paljasti silloin, että hänen kapinansa todellinen tarkoitus oli syöstä Jumala valtaistuimelta ja tuhota Hänet, jonka välityksellä Jumalan rakkaus ilmaistiin. {AT 40.3}

Kristuksen elämä ja kuolema toivat myös ihmisten ajatukset ilmi. Seimeltä ristille Jeesuksen elämä oli kutsu itsensä uhraamiseen ja {AT 40.4}

Hänen kärsimystensä osallisuuteen. Se paljasti ihmisten tarkoitukset. Jeesus tuli tuoden taivaan totuuden mukanaan, ja kaikki, jotka kuuntelivat Pyhän Hengen ääntä, tulivat vedetyiksi Hänen tykönsä. Oman itsensä palvojat kuuluivat Saatanan valtakuntaan. Suhteessaan Kristukseen jokainen osoitti, mille puolelle hän kuului. Ja niin jokainen langettaa oman tuomionsa. {AT 41.1}

Tuomiopäivänä jokainen kadotettu sielu tulee käsittämään totuuden hylkäämisensä todellisen luonteen. Risti asetetaan näkyviin, ja jokainen synnin sokaisema on näkevä sen todellisen merkityksen. Syntiset seisovat tuomittuina, silmiensä edessä Golgata käsittämättömine uhreineen. Kaikki valheelliset puolustelut häviävät. Ihmisen luopumus näkyy kaikessa iljettävyydessään. Ihmiset näkevät, minkä he ovat valinneet. Silloin selviää jokainen kysymys totuudesta ja valheesta tuossa pitkäaikaisessa taistelussa. Maailmankaikkeuden tajunnassa Jumala on jäävä syyttömäksi pahan olemassaoloon tai jatku- vaisuuteen. Silloin osoitetaan, etteivät Jumalan käskyt ole johtaneet syntiin. Jumalan hallituksessa ei ollut mitään puutetta, ei mitään tyytymättömyyden aihetta. Kun kaikkien sydänten ajatukset paljastetaan, yhtyvät sekä uskolliset että kapinalliset tunnustamaan: ”Vanhurskaat ja totiset ovat Sinun tiesi, Sinä kansojen kuningas. Kuka ei pelkäisi, Herra, ja ylistäisi Sinun nimeäsi?... Sinun vanhurskaat tuomiosi ovat julki tulleet.” Ilm. 15: 3, 4. {AT 41.2}



LUKU 6—TÄHDEN JOHTAESSA

”Me näimme hänen tähtensä itäisillä mailla ja olemme tulleet häntä kumartamaan.” {AT 43.1}

”Kun Jeesus oli syntynyt Juudean Beetlehemissä kuningas Herodeksen aikana, niin katso, tietäjiä tuli itäisiltä mailta Jerusalemiin, ja he sanoivat: ’Missä on se äsken syntynyt juutalaisten kuningas? Sillä me näimme Hänen tähtensä itäisillä mailla ja olemme tulleet Häntä kumartamaan!’” {AT 43.2}

Idän tietäjät olivat filosofeja. He muodostivat suuren ja vaikutusvaltaisen luokan, johon kuului jalosyntyisiä miehiä ja joka omisti paljon sekä rikkautta että tietoa. Näiden joukossa oli monia, jotka pettivät herkkäuskoista kansaa. Toiset taas olivat rehellisiä miehiä, jotka tutkivat Kaitselmuksen merkkejä luonnossa ja joita kunnioitettiin heidän puhtautensa ja viisautensa tähden. Tällaisia olivat ne viisaat miehet, jotka tulivat Jeesuksen luo. {AT 43.3}

Jumalan valo loistaa aina pakanuuden pimeyden keskellä. Kun nämä tietäjät tutkivat tähtitaivasta ja koettivat päästä salaisuuksien perille, joita on kätkettynä tähtien tuikkeeseen, he katselivat Luojan kirkkautta. Etsiessään tarkempaa tietoa he ryhtyivät tutkimaan heprealaisia kirjoituksia. Heidän omassa maassaan oli säilynyt profeetallisia kirjoituksia, jotka ennustivat jumalallisen opettajan tuloa. Bileam kuului tietäjiin, vaikka hän kerran oli Jumalan profeetta. Pyhän Hengen kautta hän oli ennustanut Israelin kukoistuksen ja Messiaan ilmestymisen, ja hänen ennustuksensa olivat perimätietona kulkeneet vuosisadasta toiseen. Mutta Vanhassa testamentissa Vapahtajan tulo oli ilmaistu vielä selvemmin. Tietäjät lukivat iloiten, että Hänen tulonsa oli lähellä ja että koko maailma täyttyisi Herran kunnian tunnosta. {AT 43.4}

Tietäjät olivat nähneet salaperäisen valon taivaalla sinä yönä, jolloin Jumalan kirkkaus valaisi Beetlehemin kukkulat. Kun valo katosi, ilmestyi näkyviin loistava tähti, joka viipyi taivaalla. Se ei ollut kiintotähti eikä planeetta, ja ilmiö herätti mitä suurinta mielenkiintoa. Tuo tähti oli kaukainen, loistava enkelijoukko, mutta sitä eivät viisaat miehet tienneet. Kuitenkin heistä tuntui, että tuo tähti oli heille erikoisen tärkeä. He neuvottelivat pappien ja filosofien kanssa ja tutkivat vanhoja kirjakääröjä. Bileamin ennustus oli kuulunut: ”Tähti nousee Jaakobista, ja valtikka kohoaa Israelista.” 4 Moos. 24: 17. Olisiko tämä outo tähti lähetetty tuon Luvatun sanansaattajaksi? Tietäjät olivat iloiten ottaneet vastaan taivaasta tulleen totuuden valon, joka nyt loisti heille kirkkaammin sätein. Unessa heitä kehoitettiin lähtemään etsimään vastasyntynyttä ruhtinasta. {AT 44.1}

Kuten Aabraham Jumalan käskystä lähti ”tietämättä, minne oli saapuva”, Hepr. 11: 8 ja kuten Israel uskon kautta seurasi pilvipat- sasta luvattuun maahan, niin nämä pakanatkin lähtivät löytääkseen luvatun Vapahtajan. Itämailla oli runsaasti kalliita aarteita, eivätkä tietäjät lähteneet matkaan tyhjin käsin. Oli tapana antaa lahjoja kunnioituksen osoitukseksi ruhtinaille ja muille arvohenkilöille, ja nyt maan kalleimmat lahjat vietiin uhreiksi Hänelle,

jossa kaikki maan sukukunnat tulevat siunatuiksi. Heidän oli välttämätöntä matkustaa yöllä pitääkseen tähden näkyvissään, mutta aikansa kuluksi he toistivat perinteellisiä sanontoja ja profeetallisia lausuntoja, jotka koskivat Häntä, jota he etsivät. Joka kerran pysähtyessään lepäämään he tutkivat ennustuksia, ja heissä yhä vahvistui vakaumus, että he olivat Jumalan johdossa. Samalla kun heillä oli tähti edessään ulkonaisena merkkinä, heillä oli myös sisäinen Pyhän Hengen todistus, joka rohkaisi heidän mieltään ja elvytti heidän toivoaan. Vaikka matka oli pitkä, se oli heille onnellinen. {AT 44.2}

He olivat jo saapuneet Israelin maahan ja laskeutuivat Öljyvuorta alas Jerusalem näkyvissään, kun katso, tähti, joka on johtanut heitä

koko vaivalloisen matkan, pysähtyy temppelin päälle ja hetken kuluttua katoaa heidän näkyvistään. Innokkain askelin he rientävät eteenpäin odottaen saavansa kuulla tiedon Messiaan syntymästä iloisena sanomana jokaisen huulilta. Mutta he kyselevät turhaan. Saapuessaan pyhään kaupunkiin he suuntaavat kulkunsa temppeliin. Hämmästykseksen he eivät löydä ketään, joka näyttäisi tietävän jotakin vastasyntyneestä kuninkaasta. Heidän kysymyksensä eivät aiheuta mitään ilon ilmauksia, vaan pikemminkin epäilystä ja pelkoa, johon sekaantuu ylenkatsetta. {AT 44.3}

Papit noudattavat perimätapojaan. He ylistävät omaa uskontoaan ja omaa hurskauttaan, julistaen kreikkalaiset ja roomalaiset pakanoiksi ja suurimmiksi syntisiksi. Tietäjät eivät ole epäjumalanpalvelijoita, ja Jumalan silmissä he ovat paljon korkeammalla kuin nämä, jotka tunnustautuvat Hänen palvelijoikseen. Kuitenkin juutalaiset pitävät heitä pakanoina. Heidän innokkaat kyselynsä eivät löydä mitään vastakaikua edes niiden joukossa, jotka on määrätty selittämään pyhiä ennustuksia. {AT 45.1}

Sanoma tietäjien tulosta levisi nopeasti yli Jerusalemin. Heidän outo asiansa herätti kiihtymystä kansan keskuudessa, joka tunkeutui kuningas Herodeksen palatsiin. Tieto mahdollisesta kilpailijasta hätkähdytti ilkeää eedomilaista. Lukemattomat murhat olivat tahranneet hänen tiensä valtaistuimelle. Kansa, jota hän hallitsi, vihasi häntä, koska hän oli vierasta veriheimoa. Rooman suosio oli hänen ainoa turvansa. Mutta tällä uudella ruhtinaalla oli suuremmat vaatimukset. Hän oli syntynyt kuningaskuntaa varten. {AT 45.2}

Herodes epäili, että papit juonittelisivat muukalaisten kanssa he- rättääkseen yleisen mellakan ja syöstäkseen hänet valtaistuimelta. Hän säläsi kuitenkin epäilyksensä päättäen tuhota heidän suunnitelmansa vielä suuremmalla viekkaudella. Hän kutsui kokoon ylipapit ja kirjanoppineet ja kyseli heiltä, mitä heidän pyhät kirjansa opettivat Messiaan syntymäpaikasta. {AT 45.3}

Tämä vallananastajan tiedustelu, joka tehtiin muukalaisten pyynnöstä, loukkasi juutalaisten opettajien ylpeyttä. Välinpitämättömyys, jolla he ryhtyivät tutkimaan ennustuskääröjään, raivostutti kateellista tyrannia. Hän ajatteli heidän yrittävän salata tietonsa asiasta. Arvovallalla, jota he eivät uskaltaneet vastustaa, hän käski heidän tarkkaan tutkia ja

ilmoittaa hänelle odottamansa kuninkaan syntymäpaikan. ”He sanoivat hänelle: ’Juudean Beetlehemissä; sillä näin on kirjoitettu profeetan kautta: {AT 46.1}

Ja sinä Beetlehem,
sinä Juudan seutu,
et suinkaan ole vähäisin
Juudan ruhtinasten joukossa,
sillä sinusta on lähtevä hallitsija,
joka kaitsee minun kansaani Israelia.’” {AT 46.2}

Nyt Herodes kutsui salaa tietäjät keskustelemaan kanssaan. Hänen sielussaan raivosi vihan ja pelon myrsky, mutta hän säilytti tyynen muodon ja otti vieraat kohteliaasti vastaan. Hän tiedusteli, mihin aikaan tähti oli ilmestynyt ja tunnusti tervehtivänsä iloiten tietoa Kristuksen syntymästä. Hän pyysi vieraitaan: ”Menkää ja tiedustelkaa tarkasti lasta; ja kun sen löydätte, niin ilmoittakaa minulle, että minäkin tulisin Häntä kumartamaan.” Näin sanottuaan hän päästi heidät lähtemään Beetlehemiin. {AT 46.3}

Jerusalemin papit ja vanhimmat eivät olleet niin tietämättömiä Jeesuksen syntymästä, kuin miltä he näyttivät. Tieto enkelien käynnistä paimenien luona oli saapunut Jerusalemiin, mutta rabbiinit eivät olleet pitäneet sitä huomionsa arvoisena. He olisivat itse voineet löytää Jeesuksen ja olla valmiit johtamaan tietäjät Hänen syntymäpaikkaansa, mutta sensijaan viisaat miehet tulivat kiinnittämään heidän huomiotaan Messiaan syntymään. ”Missä on se äsken syntynyt juutalaisten kuningas?” he sanoivat. ”Sillä me näimme Hänen tähtensä itäisillä mailla ja olemme tulleet Häntä kumartamaan.” {AT 46.4}

Nyt ylpeys ja kateus sulkivat valolta tien. Jos paimenten ja viisasten miesten kertomuksia uskottaisiin, ne saattaisivat papit ja rabbiinit sangen tukalaan asemaan osoittamalla, että he eivät pystyneet Jumalan totuuksien tulkeiksi. Nämä etevät opettajat eivät halunneet alistua niiden opetettaviksi, joita he nimittivät pakanoiksi. He sanoivat, ettei voinut olla mahdollista, että Jumala olisi sivuuttanut heidät ilmoittaakseen asian tietämättömille paimenille tai ympärileikkaamattomille pakanoille. He päättivät suhtautua ylenkatseellisesti niihin kertomuksiin, jotka kiihottivat kuningas Herodesta ja koko Jerusalemia. He eivät edes halunneet mennä Beetlehemiin katsomaan, oliko asia niin. Ja he koettivat saada kansaa pitämään mielenkiintoa Jeesusta kohtaan kiihkomielisenä intoiluna. Tästä hetkestä alkaen papit ja rabbiinit kielsivät Jeesuksen. Tästä alkaen heidän ylpeytensä ja itsepäisyytensä kasvoi voimakkaaksi vihaksi Vapahtajaa kohtaan. Samalla kun Jumala avasi tien pakanoille, juutalaiset johtajat sulkivat sen itse itseltään. {AT 46.5}

Viisaat miehet läksivät yksinään Jerusalemista. Yön varjot lankesivat heidän astuessaan ulos portista, mutta suureksi ilokseen he näkivät jälleen tähden, joka ohjasi heidät Beetlehemiin. He eivät olleet saaneet mitään sellaista tietoa Jeesuksen alhaisesta syntyperästä, kuin paimenille oli annettu. Pitkän matkansa jälkeen he olivat olleet pettyneet juutalaisten

johtajien välinpitämättömyydestä ja lähteneet Jerusalemista vähemmän luottavaisina, kuin he olivat sinne tulleet. Beetlehemissä he eivät löytäneet mitään kuninkaallista vartiota suojaamassa äskensyntynyttä kuningasta. Ei ketään maailman kunnioittamista miehistä ollut Hänen luonaan kunniatervehdyksellä. Jeesuksen kehtona oli seimi. Hänen vanhempansa, kouluakäymättömät maalaiset, olivat Hänen ainoat vartijansa. Olisiko tämä se, josta oli kirjoitettu, että Hän ”kohottaisi ennalleen Jaakobin sukukunnat” ja ”toisi takaisin Israelin säilyneet”, joka olisi ”pakanain valkeudeksi” ja ”pelastukseksi maan ääriin asti”? Jes. 49: 6. {AT 47.1}

”Niin he menivät huoneeseen ja näkivät lapsen ynnä Marian, hänen äitinsä. Ja he lankesivat maahan ja kumarsivat Häntä.” Jeesuksen halvan muodon takana he tunsivat jumaluuden läsnäolon. He antoivat sydämensä Hänelle omana Vapahtajanaan, ja sitten ottivat esiin lahjansa: ”kultaa ja suitsuketta ja mirhaa”. Millainen usko heillä olikaan! Näistä Idän viisaista olisi voitu sanoa, kuten myöhemmin roomalaisesta sadanpäämiehestä: ”En ole kenelläkään Israelissa löytänyt näin suurta uskoa.” Matt. 8: 10. {AT 47.2}

Tietäjät eivät olleet huomanneet Herodeksen aikeita Jeesusta kohtaan. Kun heidän matkansa tarkoitus oli täytetty, he valmistautuivat palaamaan Jerusalemiin, aikoen kertoa Herodekselle matkansa onnistumisesta. Mutta unessa he saivat Jumalalta varoituksen, etteivät olisi enää missään tekemisissä Herodeksen kanssa. Palaamatta Jerusalemiin he lähtivät toista tietä omalle maalleen. {AT 47.3}

Samalla tavalla Joosef sai kehoituksen paeta Egyptiin Marian ja lapsen kanssa. Ja enkeli sanoi: ”Ole siellä siihen asti, kun minä sinulle sanon; sillä Herodes on etsivä lasta surmatakseen Hänet.” Joosef tot- teli viivyttelemättä, lähtien yöllä matkaan turvallisempaan paikkaan. {AT 47.4}

Tietäjien välityksellä Jumala oli kiinnittänyt Juudan kansan huomion Poikansa syntymään. Heidän tiedustelunsa Jerusalemissa, yleinen mielenkiinto, joka virisi, vieläpä Herodeksen kateus, joka pakotti papit ja rabbiinit kiinnittämään asiaan huomiota, suuntasi mielet Messiasta koskeviin ennustuksiin ja siihen suureen tapahtumaan, joka juuri oli sattunut. {AT 47.5}

Saatana halusi estää jumalallisen valon loistamasta maailmaan, ja hän käytti kaiken viekkautensa tuhotakseen Vapahtajan. Mutta Hän, joka ei torku eikä makaa, valvoi rakasta Poikaansa. Hän, joka antoi sataa mannaa taivaasta Israelille ja ruokki Elian nälänhädän vallitessa, valmisti pakanamaassa turvapaikan Marialle ja Jeesuslapselle. Ja pakanamaasta tulleiden tietäjien lahjojen avulla Herra hankki varoja Egyptinmatkaa ja vieraassa maassa oleskelua varten. {AT 48.1}

Tietäjät olivat olleet ensimmäisten joukossa lausumassa Vapahtajan tervetulleeksi. Heidän lahjansa oli ensimmäinen, joka laskettiin Hänen jalkojensa juureen. Ja millainen etuoikeus heille tarjoutuikaan palvella tuon lahjan avulla! Jumala kunnioittaa rakastavasta sydämestä

annettua uhria, käyttäen sen tehokkaimmalla tavalla palve- luksekseen. Jos olemme antaneet sydämemme Jeesukselle, meidän on myös tuotava lahjamme Hänelle. Kultamme ja hopeamme, kallein maallinen omaisuutemme, korkeimmat henkiset ja hengelliset lahjamme on alttiisti annettava Hänelle, joka on meitä rakastanut ja antanut itsensä meidän puolestamme. {AT 48.2}

Herodes odotti Jerusalemissa kärsimättömästi tietäjien paluuta. Kun aika kului, eikä heitä näkynyt, hänen epäilyksensä heräsivät. Rabbiinien haluttomuus ilmaista Messiaan syntymäpaikkaa näytti osoittavan, että he olivat päässeet hänen suunnitelmansa perille ja että tietäjät olivat tahallaan välttäneet häntä. Tämä ajatus raivostutti häntä. Viekkaus oli pettänyt, mutta väkivalta oli jäljellä. Hän tekisi tästä lapsikuninkaasta varoittavan esimerkin. Nuo ylpeät juutalaiset saisivat nähdä, mikä heitä odottaisi, jos he yrittäisivät asettaa hallitsijan valtaistuimelle. {AT 48.3}

Sotilaita lähetettiin heti Beetlehemiin, ja heidän käskettiin surmata kaikki kaksivuotiaat ja sitä nuoremmat poikalapset. Daavidin kaupungin hiljaiset kodit saivat olla niiden kauhunäkyjen todistajia, jotka kuusisataa vuotta aikaisemmin oli näytetty profeetalle. ”Ääni kuuluu Raamasta, itku ja iso parku; Raakel itkee lapsiansa eikä lohdutuksesta huoli, kun heitä ei enää ole.” {AT 48.4}

Tämän onnettomuuden juutalaiset olivat itse tuottaneet itsellensä. Jos he uskollisesti ja nöyrästi olisivat vaeltaneet Jumalan edessä, Hän olisi erikoisella tavalla tehnyt kuninkaan vihan tehottomaksi heitä kohtaan. Mutta he olivat synneillään erottaneet itsensä Jumalasta ja hyljänneet Pyhän Hengen, joka oli heidän ainoa suojansa. He eivät olleet tutkineet kirjoituksia haluten alistua Jumalan tahtoon. He olivat etsineet ennustuksia, jotka voitaisiin tulkita heidän omaksi kunniakseen ja osoitukseksi siitä, kuinka Jumala halveksi kaikkia muita kansoja. Heidän suurin kerskauksensa oli se, että Messias tulisi kuninkaana, joka voittaisi vihollisensa ja vihassaan tallaisi pakanat. Täten he olivat kiihottaneet hallitsijainsa vihaa. Sen avulla, että he tulkitsivat väärin Kristuksen tehtävän, Saatanan tarkoitus oli ollut tuhota Vapahtaja, mutta sensijaan tuho kohtasikin heitä itseään. {AT 48.5}

Tämä julma teko oli viimeisiä niistä teoista, jotka synkensivät Herodeksen elämän. Pian lastenmurhan jälkeen hän itse joutui tuomion alaiseksi, jota ei kukaan voi välttää. Hän kuoli kauhean kuoleman. {AT 50.1}

Joosefia, joka vielä oli Egyptissä, käski Jumalan enkeli nyt palaamaan Israelin maahan. Pitäen Jeesusta Daavidin istuimen perijänä Joosef halusi asettua asumaan Beetlehemiin, mutta kuultuaan, että Arkelaus hallitsi Juudeaa isänsä jälkeen, hän pelkäsi, että poika toteuttaisi isänsä aikomukset Kristusta kohtaan. Kaikista Herodeksen pojista Arkelaus eniten muistutti isäänsä luonteeltaan. Jo hänen hallitsijaksi tullessaan oli Jerusalemissa ollut kapina, ja roomalaiset sotilaat olivat surmanneet tuhansia juutalaisia. {AT 50.2}

Jälleen Joosefille neuvottiin turvallinen paikka. Hän palasi Nasaretiin, entiseen kotiinsa, ja täällä Jeesus asui noin kolmekymmentä vuotta, ”että kävisi toteen, mikä profeettain kautta on puhuttu: ’Hän on kutsuttava Nasaretilaiseksi.’” Galilea oli myös erään Herodeksen pojan hallinnassa, mutta siellä oli paljon enemmän muukalaista asutusta kuin Juudeassa. Tästä johtuen siellä kiinnitettiin vähemmän huomiota juutalaisten erikoisiin asioihin, ja oli vähemmän luultavaa, että Jeesuksen vaatimukset herättäisivät vallanpitäjien kateutta. {AT 50.3}

Tällaisen vastaanoton Vapahtaja sai maailmaan tullessaan. Va- pahtaja-lapselle ei näyttänyt olevan mitään lepo- tai turvapaikkaa. Jumala ei voinut uskoa rakasta Poikaansa ihmisten käsiin, ei edes suorittaessaan heidän pelastustyötään. Hän antoi enkeleille tehtäväksi seurata Jeesusta ja suojella Häntä, kunnes Hän päättäisi tehtävänsä maan päällä ja saisi surmansa niiden kautta, joita Hän tuli pelastamaan. {AT 50.4}



LUKU 7—KULTAISET VUODET

”Ja lapsi kas voi ja vahvistui ja täyttyi viisaudella, ja Jumalan armo oli hänen kanssansa.” {AT 51.1}

Jeesus vietti lapsuutensa ja nuoruutensa pienessä vuoristokylässä. Maailmassa ei ollut paikkaa, jolle Hänen läsnäolonsa ei olisi ollut kunniaksi. Kuninkailla olisi ollut etuoikeus saada Hänet vieraakseen pa- latseihinsa. Mutta Hän sivuutti rikkaiden kodit, kuninkaiden palatsit ja kuuluisat opinahjot ja asettui asumaan syrjäiseen ja halveksittuun Nasaretiin. {AT 51.2}

Ihmeellinen merkitys on lyhyellä lausunnolla Hänen varhaisesta lapsuudestaan: ”Ja lapsi kasvoi ja vahvistui ja täyttyi viisaudella, ja Jumalan armo oli Hänen päällänsä.” Isänsä kasvojen valossa Jeesus ”varttui viisaudessa ja iässä ja armossa Jumalan ja ihmisten edessä”. Luuk. 2: 52. Hänen mielensä oli toimiva ja läpitunkeva, ja Hän oli ajattelevampi ja viisaampi kuin ikäisensä. Kuitenkin Hänen luonteensa oli kauniin sopusuhtainen. Sielun ja ruumiin kyvyt kehittyivät vähitellen lapsuusiän lakien mukaan. {AT 51.3}

Jo lapsena ilmeni Jeesuksen luonteen erikoinen rakastettavuus. Hänen kätensä olivat aina valmiit palvelemaan toisia. Mikään ei saanut Häntä menettämään kärsivällisyyttään, eikä Hän totuudenrakkaudessaan koskaan tinkinyt rehellisyydestä. Periaatteissaan Hän pysyi lujana kuin kallio, ja Hänen elämässään ilmeni epäitsekkään kohteliaisuuden sulous. {AT 51.4}

Innokkaasti ja hartaasti seurasi Jeesuksen äiti Hänen kykyjensä kehitystä ja näki Hänen luonteessaan täydellisyyden leiman. Mielihyvää tuntien hän koetti rohkaista tuota valoisaa, vastaanottavaista mieltä. Pyhän Hengen kautta hän sai viisautta toimiakseen yhdessä taivaan voimien kanssa tämän lapsen kasvattamiseksi, joka voi pitää ainoastaan Jumalaa isänään. {AT 52.1}

Jo varhaisina aikoina olivat uskolliset Israelissa panneet suurta painoa nuorison kasvatukseen. Herra oli käskenyt, että lapsille jo pienestä pitäen oli opetettava Hänen hyvyyttään ja Hänen valtasuuruuttaan, erikoisesti ilmaistuna Hänen laissaan ja Israelin historiassa. Laulut, rukoukset ja Raamatun opetukset oli sovellettava lasten vastaanottokyvyn mukaan. Isien ja äitien oli opetettava lapsilleen, että Jumalan laki on Hänen luonteensa ilmaus ja että kun he vastaanottivat lain periaatteet sydämeensä, Jumalan kuva piirtyi sieluun ja mieleen. Suuri osa opetuksesta oli suullista, mutta nuoria opetettiin myös lukemaan heprealaisia kirjoituksia, ja Vanhan testamentin kirjoituksia sisältävät kirjakääröt olivat heidän tutkittavinaan. {AT 52.2}

Kristuksen päivinä pidettiin kylää tai kaupunkia, missä ei huolehdittu nuorten uskonnollisesta opetuksesta, Jumalan kirouksen alaisena. Opetus oli kuitenkin tullut hyvin muodolliseksi. Kirjoitukset oli suuressa määrin korvattu perimätiedolla. Tosi kasvatus johtaa nuoret etsimään Jumalaa, ”jos ehkä voisivat hapuilemalla Hänet löytää”. Apt. 17: 27. Mutta

juutalaiset opettajat kiinnittivät kaiken huomionsa muotomenoihin. Heidän mielensä oli täynnä sellaista, mistä ei ollut mitään hyötyä totuudenetsijälle ja mitä ei hyväksyttäisi taivaan korkeakoulussa. Heidän kasvatusjärjestelmässään ei ollut sijaa kokemukselle, joka saadaan ottamalla Jumalan sana henkilökohtaisesti vastaan. Koska oppilaiden oli alati seurattava ulkonaisia menoja, heille ei jäänyt hiljaisia hetkiä vietettäviksi Jumalan kanssa. He eivät kuulleet Hänen äänensä puhuvan sydämelleen. Etsiessään tietoa he kääntyivät pois viisauden lähteestä. Jumalanpalveluksen suuret pääasiat laiminlyötiin. Lain periaatteet kävivät epäselviksi. Se mitä pidettiin korkeampana opetuksena, olikin todellisen kehityksen suurin este. Rabbiinien kasvatus tukahdutti nuorten voimat ja kyvyt. Heidän mielensä tuli ahtaaksi ja rajoittuneeksi. {AT 52.3}

Jeesus-lapsi ei saanut opetusta synagooga-kouluissa. Hänen äitinsä oli Hänen ensimmäinen inhimillinen opettajansa. Hänen huuliltaan ja profeettain kirjakääröistä Hän oppi taivaallisia asioita. Juuri samat sanat, jotka Hän itse oli puhunut Moosekselle Israelia varten, Hän sai nyt oppia äitinsä polvella. Vartuttuaan lapsesta nuorukaiseksi Hän ei etsinyt opetusta rabbiinien kouluista. Hän ei tarvinnut opetusta sellaisista lähteistä, sillä Jumala oli Hänen opettajansa. {AT 52.4}

Kysymys, joka Vapahtajalle tehtiin Hänen toimintansa aikana: ”Kuinka tämä osaa kirjoituksia, vaikka ei ole oppia saanut?” (Joh. 7: 15) ei merkitse sitä, ettei Jeesus olisi osannut lukea, vaan ainoastaan sitä, ettei Hän ollut saanut rabbiinien kasvatusta. Koska Hän hankki tietoja samalla tavalla kuin mekin, Hänen tarkka raamatuntuntemuk- sensa osoittaa, kuinka ahkerasti Hän lapsuudessaan tutki Jumalan sanaa. Ja Hänen edessään oli avoinna Jumalan luomistekojen suuri kirjasto. Hän, joka oli luonut kaiken, tutkisteli opetuksia, joita Hänen oma kätensä oli kirjoittanut maahan, mereen ja taivaalle. Kaukana maailman epäpyhistä teistä Hän keräsi tietovarastonsa suoraan luonnosta. Hän tutki kasvien ja eläinten elämää ja ihmiselämää. Varhaisesta lapsuudestaan asti Hänen elämällään oli vain yksi tarkoitus: Hän eli ollakseen siunaukseksi toisille. Tähän Hän sai apua luonnosta, sillä uusia ajatuksia ja menettelytapoja tuli Hänen mieleensä Hänen tutkistellessaan kasvien ja eläinten elämää. Hän koetti aina näkyvistä asioista saada kuvauksia, joiden avulla voisi esittää Jumalan eläviä sanoja. Vertaukset, joiden avulla Hän toimintansa aikana mielellään esitti opetuksiaan, osoittavat, miten avoin Hänen henkensä oli luonnon vaikutukselle ja miten Hän jokapäiväisestä elämästään ja ympäristöstään keräsi hengellisiä opetuksia. {AT 53.1}

Näin Jeesukselle selvisi Jumalan sanan ja Jumalan tekojen merkitys, kun Hän koetti päästä käsittämään kaiken perusteet. Taivaalliset olennot seurasivat Häntä, ja Hän harrasti pyhiä ajatuksia ja yhteyttä taivaan kanssa. Siitä asti, kun Hänen ymmärryksensä alkoi kasvaa, Hän edistyi hengellisyydessä ja totuuden tuntemisessa. {AT 53.2}

Jokainen lapsi voi hankkia tietoja, kuten Jeesus teki. Kun koetamme päästä tuntemaan taivaallisen Isämme Hänen sanansa välityksellä, enkelit tulevat meitä lähelle, ymmärryksemme lisääntyy, luonteemme puhdistuu ja jalostuu. Tulemme yhä enemmän

Vapahtajamme kaltaisiksi. Katsellessamme sitä, mikä luonnossa on suurta ja kaunista, ajatuksemme suuntautuvat Jumalaan. Samalla kun mielemme valtaa kunnioitus, elpyy sielumme joutuessaan kosketukseen {AT 53.3}

Kaikkivaltiaan kanssa Hänen tekojensa välityksellä. Rukousyhteys Jumalan kanssa kehittää henkisiä ja siveellisiä voimia, ja hengelliset kykymme kasvavat antaessamme ajatustemme viipyä hengellisissä asioissa. {AT 54.1}

Jeesus eli elämänsä sopusoinnussa Jumalan kanssa. Lapsena Hän ajatteli ja puhui lapsen tavoin, mutta ei ainoakaan synnin tahra turmellut Hänessä olevaa Jumalan kuvaa. Kuitenkaan Hän ei ollut vapaa kiusauksista. Nasaretin asukkaat olivat tulleet sananlaskuksi pahuutensa tähden. Miten alas heidät arvioitiin, ilmenee Natanaelin kysymyksestä: ”Voiko Nasaretista tulla mitään hyvää?” Joh. 1: 46. Jeesus pantiin paikkaan, missä Hänen luonteensa joutuisi koetukselle. Hänen oli välttämätöntä olla aina varuillaan säilyttääkseen puhtautensa. Hän oli samojen taistelujen alainen, joihin mekin joudumme, voidakseen olla meille esimerkkinä lapsuudessa, nuoruudessa ja miehuudessa. {AT 54.2}

Saatana ponnisteli väsymättä voittaakseen Nasaretin lapsen. Jeesus oli varhaisimmasta lapsuudestaan asti taivaan enkelien vartioima, ja kuitenkin Hänen elämänsä oli yhtä ainoata taistelua pimeyden voimia vastaan. Pimeyden ruhtinasta loukkasi ja kiusasi se, että maailmassa oli yksi, jonka elämä oli vapaa synnin turmeluksesta. Hän ei jättänyt mitään keinoja käyttämättä kietoakseen Jeesuksen pauloihinsa. Ei ainoakaan ihmislapsi koskaan joudu elämään pyhää elämää niin ankarissa taisteluissa kiusauksia vastaan, kuin mitä Vapahtajamme sai taistella. {AT 54.3}

Jeesuksen vanhemmat olivat köyhiä ja riippuvaisia jokapäiväisestä työstään. Hänelle oli tuttua köyhyys, kieltäymys ja puute. Tämä kokemus muodostui Hänelle suojaksi. Hänen ahkerassa elämässään ei ollut joutohetkiä, jolloin kiusaaja olisi voinut Häntä lähestyä. Ei Hänellä ollut liikaa aikaa, mikä olisi johtanut Hänet huonoon seuraan. Hän sulki tien kiusaajalta, mikäli se suinkin oli mahdollista. Ei hyöty eikä nautinto, ei kiitos eikä moite saanut Häntä suostumaan mihinkään, mikä oli väärää. Hänellä oli viisautta nähdä paha ja voimaa vastustaa sitä. {AT 54.4}

Kristus oli ainoa synnitön olento, joka koskaan on maan päällä elänyt, ja kuitenkin Hän eli melkein kolmekymmentä vuotta Nasaretin syntisten asukkaiden keskellä. Tämä seikka on nuhde niille, jotka ajattelevat olevansa riippuvaisia paikasta, varallisuudesta tai menestyksestä, voidakseen elää moitteetonta elämää. Kiusaukset, köyhyys ja vastoinkäymiset ovat juuri se kasvatus, jota tarvitaan puhtauden ja lujuuden saavuttamiseksi. {AT 54.5}

Jeesus eli vaatimattomassa kodissa ja suoritti uskollisesti ja iloisesti osansa työtaakan kantamisessa. Hän oli ollut taivaan Valtias, jonka sanaa enkelit olivat iloiten totelleet. Nyt Hän oli valmis palvelemaan, oli rakastava, kuuliainen poika. Hän oppi ammatin ja työskenteli omin käsin puusepän pajassa Joosefin kanssa. Tavallisen työmiehen yksinkertaisessa puvussa

Hän kulki tuon pienen kaupungin kaduilla, mennen vaatimattomaan työhönsä ja taas sieltä takaisin. Hän ei käyttänyt jumalallista voimaansa keventääkseen taakkaansa tai vähentääkseen työtään. {AT 55.1}

Kun Jeesus lapsuudessaan ja nuoruudessaan teki työtä, kehittyivät Hänen sielunsa ja ruumiinsa. Hän ei välinpitämättömästi tuhlannut ruumiinvoimiaan, vaan käytti niitä siten, että pysyi terveenä ja saattoi suorittaa parasta työtä joka alalla. Hän ei halunnut olla kykenemätön edes työkalujen käytössä. Hän oli täydellinen töissään, kuten Hän oli täydellinen luonteeltaankin. Omalla esimerkillään Hän näytti, että velvollisuutemme on olla ahkeria, suorittaa työmme huolellisesti ja perinpohjaisesti, sekä että sellainen työ on kunniallista. Työ, joka opettaa kädet ahkeriksi ja kasvattaa nuoria kantamaan osansa elämän taakasta, lisää ruumiinvoimia ja kehittää kaikkia kykyjä. Kaikkien tulisi löytää jotakin tehtävää, joka olisi hyödyksi heille itselleen ja avuksi toisille. Jumala määräsi työn siunaukseksi, ja vain ahkera työntekijä löytää elämän tosi rikkauden ja ilon. Jumala on luvannut antaa hellän suosionsa levätä niiden lasten ja nuorten yllä, jotka iloiten suorittavat osansa kodin velvollisuuksista, keventäen isän ja äidin kuormaa. Tällaisista lapsista tulee kodista lähdettyään hyödyllisiä yhteiskunnan jäseniä. {AT 55.2}

Koko maallisen elämänsä ajan Jeesus oli uuttera ja uskollinen työntekijä. Hän odotti paljon, siksi Hän suoritti paljon. Ryhdyt- tyään julkiseen toimintaansa Hän sanoi: ”Niin kauan kuin päivä on, tulee meidän tehdä Hänen tekojansa, joka on minut lähettänyt: tulee yö, jolloin ei kukaan voi työtä tehdä.” Joh. 9: 4. Jeesus ei välttänyt huolia eikä vastuuta, kuten tekevät monet, jotka tunnustautuvat Hänen seuraajikseen. Monet ovat heikkoja ja kykenemättömiä juuri sentähden, että he koettavat välttää tätä kasvatusta. Heissä voi olla hyviä ja miellyttäviä piirteitä, mutta he ovat voimattomia ja melkein hyödyttömiä, kun on kohdattava vaikeuksia tai voitettava vastuksia. Jeesuksen luonteessa ilmenevän varmuuden ja tarmon, lujuuden ja voiman tulisi esiintyä meissäkin saman kasvatuksen tuloksena, mikä tuli Hänen osakseen. Ja Hänen saamansa armo kuuluu meillekin. {AT 55.3}

Niin kauan kuin Vapahtajamme eli ihmisten keskuudessa, Hän eli köyhänä. Hän tunsi kokemuksesta köyhien huolet ja vaikeudet, ja Hän saattoi lohduttaa ja rohkaista kaikkia halpa-arvoisia työntekijöitä. Ne, joilla on oikea käsitys Hänen elämänsä opetuksista, eivät koskaan tunne, että olisi tehtävä luokkaero, niin että rikkaita olisi kunnioitettava enemmän kuin kunnollisia köyhiä. {AT 56.1}

Jeesus osoitti työssään iloista mieltä ja tahdikkuutta. Tarvitaan paljon kärsivällisyyttä ja hengellisyyttä, jotta Raamatun uskonto saataisiin ilmenemään kotielämässä ja työpaikalla, tai kun on kestettävä liike-elämän rasituksia ja kuitenkin pidettävä silmällä vain Jumalan kunniaa. Tässä Kristus voi auttaa. Hän ei ollut koskaan niin täynnä tämän maailman huolia, ettei Hänellä olisi ollut aikaa ajatella taivaallisia asioita. Usein Hän ilmitoi sydämensä ilon laulamalla virsiä ja hengellisiä lauluja. Usein Nasaretin asukkaat kuulivat Hänen äänensä kiittävän ja ylistävän Jumalaa. Hän ylläpiti yhteyttä taivaan kanssa lauluin, ja kun Hänen

toverinsa valittivat väsymystä työstä, heitä virkistivät Hänen huuliltaan kuuluvat suloiset sävelet. Hänen ylistyslaulunsa näyttivät karkoittavan pahat enkelit ja suitsutuksen tavoin täyttävän paikan sulotuoksulla. Hänen kuulijainsa ajatukset kohosivat heidän muukalaisuutensa maasta ylös taivaan kotiin. {AT 56.2}

Jeesus oli maailmalle parantavan armon lähde, ja kaikkien noiden Nasaretissa vietettyjen yksinäisten vuosien aikana Hänen elämästään tulvaili myötätunnon ja hellyyden virtoja. Vanhukset, surevat, sy.. - ninpainamat, lapset viattomissa leikeissään, pienet metsän eläimet, kärsivälliset vetojuhdat, — kaikki olivat onnellisempia Hänen läsnäolostaan. Hän, joka sanansa voimalla ylläpiti maailmoja, saattoi kumartua auttamaan haavoittunutta lintua. Mikään ei jäänyt Häneltä huomaamatta, pienintäkään palvelusta Hän ei pitänyt alentavana. {AT 56.3}

Näin kasvaessaan viisaudessa ja iässä Jeesus sai yhä lisääntyvässä määrin osakseen Jumalan ja ihmisten suosion. Hän veti puoleensa kaikkien sydänten myötätunnon osoittamalla itse voivansa tuntea myötätuntoa kaikkia kohtaan. Se toivon ja rohkeuden ilmapiiri, joka Häntä ympäröi, teki Hänen läsnäolonsa siunaukseksi joka kodissa. Ja usein Hänet kutsuttiin sapatinpäivänä synagoogassa lukemaan teksti profeetoista, ja kuulijain sydän värähti, kun heille loisti uutta valoa pyhän tekstin tutuista sanoista. {AT 56.4}

Jeesus karttoi kuitenkin huomion herättämistä. Koko Nasaretissa- oloaikanaan Hän ei millään tavalla ilmaissut ihmeitätekevää voimaansa. Hän ei etsinyt korkeata asemaa eikä omaksunut itselleen mitään arvonimiä. Hänen hiljainen ja yksinkertainen elämänsä ja myös Raamatun ylen niukat tiedot Hänen lapsuusvuosistaan antavat tärkeän opetuksen. Mitä rauhallisempaa ja yksinkertaisempaa elämää lapsi saa elää — mitä enemmän vailla keinotekoista kiihotusta ja mitä enemmän sopusoinnussa luonnon kanssa — sitä suotuisampaa se on ruumiin ja sielun kehitykselle ja hengelliselle kasvulle. {AT 57.1}

Jeesus on meidän esimerkkimme. Monet tutkivat kiinnostuneina Hänen julkisen toimintansa aikaa samalla jättäen huomioonottamatta Hänen lapsuusvuosiensa opetukset. Mutta juuri kotielämässä Hän on kaikkien lasten ja nuorten esikuva. Vapahtaja alentui elämään köyhyydessä voidakseen opettaa, kuinka me alhaisessa asemassa voimme vaeltaa lähellä Jumalaa. Hän eli miellyttääkseen, kunnioittaakseen ja kirkastaakseen Isäänsä arkielämän askareissakin. Hän aloitti työnsä pyhittämällä käsityöläisten halvan ammatin, jotka ahertavat hankkiakseen jokapäiväisen leipänsä. Hän palveli Jumalaa yhtä hyvin työskennellessään puusepän työpenkin ääressä kuin suorittaessaan ihmeitä kansanjoukon edessä. Ja jokaiselle nuorelle, joka seuraa Kristuksen esimerkkiä uskollisuudessa ja kuuliaisuudessa halvassa kodissaan, kuuluvat nämä sanat, jotka Isä lausui Hänestä Pyhän Hengen kautta: ”Katso, minun palvelijani, jota minä tuen, minun valittuni, johon minun sieluni mielistyi.” Jes. 42: 1. {AT 57.2}



LUKU 8–TEHTÄVÄ SELVIÄÄ

”Ettekö tienneet, että minun pitää niissä oleman, mitkä minun isäni ovat?” {AT 58.1}

Juutalaisten keskuudessa kahdestoista ikävuosi oli rajaviiva lapsuuden ja nuoruuden välillä. Tämän ikävuoden täyttänyttä heprealaista poikaa nimitettiin lain pojaksi ja myös Jumalan pojaksi. Hänelle annettiin erikoinen tilaisuus saada uskonnonopetusta, ja hänen odotettiin ottavan osaa pyhiin juhliin ja menoihin. Tämän tavan mukaan Jeesus poikasena teki pääsiäismatkan Jerusalemiin. Kaikkien hurskaiden israelilaisten tavoin Joosef ja Maria menivät joka vuosi pääsiäisjuhlille, ja kun Jeesus oli tullut vaadittuun ikään, Hän meni heidän kanssaan. {AT 58.2}

Oli kolme vuotuista juhlaa, pääsiäinen, helluntai ja lehtimajanjuhla, jolloin kaikkien Israelin miesten oli määrä saapua Herran eteen Jerusalemiin. Näistä juhlista oli pääsiäisjuhlassa eniten osanottajia. Paljon juutalaisia oli kokoontunut kaikista maista, minne he olivat hajaantuneet. Palestiinan joka osasta saapui juhlaan paljon osanottajia. Matka Galileasta kesti useita päiviä, ja matkustajat yhtyivät suuriksi seurueiksi seuran ja turvallisuuden tähden. Naiset ja vanhukset ratsastivat härillä tai aaseilla jyrkkiä ja kallioisia teitä pitkin. Voimakkaammat miehet ja nuoret kulkivat jalan. Pääsiäisjuhlan aika vastasi maaliskuun loppua tai huhtikuun alkua, ja koko maa loisti kukkien runsaudesta ja kaikui lintujen iloisista lauluista. Kaikkialla matkan varrella oli Israelin historiaan liittyviä huomattavia paikkoja, ja isät ja äidit kertoivat lapsilleen ihmeistä, joita Jumala muinoin oli tehnyt kansansa hyväksi. He tekivät matkaa laulaen ja soittaen, ja kun viimein Jerusalemin tornit tulivat näkyviin, jokainen ääni yhtyi riemulauluun: {AT 58.3}

”Meidän jalkamme saavat seisoa sinun porteissasi, Jerusalem... {AT 59.1}

Rauha olkoon sinun muuriesi sisällä, olkoon onni sinun linnoissasi.”

Ps. 112: 2, 7. {AT 59.2}

Pääsiäisjuhlan vietto alkoi jo Israelin kansan saadessa syntynsä. Egyptin orjuutensa viimeisenä yönä, jolloin ei näkynyt mitään merkkiä pelastuksesta, Jumala käski heidän valmistautua välitöntä vapautumista varten. Hän oli varoittanut faraota egyptiläisten lopullisesta rangaistustuomiosta ja neuvonut heprealaisia kokoamaan perheensä omiin asuntoihinsa. Siveltyään ovenpieliinsä teurastetun karitsan verta heidän oli syötävä karitsa, paistettuna, happamattoman leivän ja katkerain yrttien kanssa. Hän sanoi: ”Ja syökää se näin: kupeet vyötettyinä, kengät jalassanne ja sauva kädessänne; ja syökää se kiiruusti. Tämä on pääsiäinen Herran kunniaksi.” 2 Moos. 12: 11. Puoliyön aikana surmattiin kaikki egyptiläisten esikoiset. Silloin kuningas lähetti Israelille sanoman: ”Nouskaa ja menkää pois minun kansani joukosta,... menkää ja palvelkaa Herraa, niinkuin olette puhuneet.” 2 Moos. 12: 31. Heprealaiset lähtivät Egyptistä itsenäisenä kansana. Herra oli määrännyt, että pääsiäistä oli pidettävä joka vuosi. Hän sanoi: ”Kun sitten lapsenne kysyvät teiltä: ’Mitä nämä menot

merkitsevät?' niin vastatkaa: 'Tämä on pääsiäisuhri Herralle, joka meni israelilaisten asuntojen ohi Egyptissä, kun Hän rankaisi egyptiläisiä, mutta säästi meidän kotimme.'" Näin kertomusta tästä ihmeellisestä vapautuksesta oli toistettava sukupolvesta toiseen. {AT 59.3}

Pääsiäistä seurasi seitsemän päivää kestävä happamattoman leivän juhla. Juhlan toisena päivänä asetettiin vuoden sadon esikois- hedelmä, ohralyhde, Herran eteen. Kaikki juhlamenot olivat vertauskuvia Kristuksen työstä. Israelin vapautus Egyptistä oli vertaus lunastuksesta, jota pääsiäisen oli tarkoitus pitää muistissa. Teurastettu karitsa, happamaton leipä ja esikoislyhde kuvasivat Vapahtajaa. {AT 59.4}

Useimmille Kristuksen aikalaisille tämä juhla oli muodostunut pelkäksi muotomenoksi. Mutta mitä se merkitsikään Jumalan Pojalle. {AT 60.1}

Ensimmäistä kertaa Jeesus-lapsi näki temppelin. Hän näki valko- viittaisten pappien suorittavan juhlallista palvelustyötään. Hän näki alttarilla vertavuotavan uhrin. _ Muiden osanottajien kanssa Hän polvistui rukoukseen, kun suitsutussavu kohosi Jumalan eteen. Hän näki vaikuttavan pääsiäisjumalanpalveluksen. Päivä päivältä Hän yhä selvemmin ymmärsi näiden menojen merkityksen. Jokainen kohta näytti liittyvän Hänen omaan elämäänsä. Hänen mielessään heräsi uusia ajatuksia. Ääneti ja ajatuksissaan Hän näytti mietiskelevän jotain suurta ongelmaa. Vapahtajalle paljastui Hänen tehtävänsä salaisuus. {AT 60.2}

Vaipuneena miettimään näkemäänsä Hän ei jäänyt vanhempiensa seuraan. Hän halusi olla yksin. Kun pääsiäisjumalanpalvelus oli lopussa, Hän viipyi yhä temppelin alueella, ja kun juhlavieraat lähtivät Jerusalemista, Hän jäi jälkeen. {AT 60.3}

Tällä Jerusalemin-matkallaan Jeesuksen vanhemmat toivoivat saat- tavansa Hänet kosketuksiin Israelin suurten opettajain kanssa. Vaikka Hän oli pikkuseikoissakin kuuliainen Jumalan sanalle, Hän ei mukautunut rabbiinien menoihin ja tapoihin. Joosef ja Maria toivoivat Hänen alkavan kunnioittaa oppineita rabbiineja ja tarkemmin noudattaa heidän vaatimuksiaan. Mutta Jeesus oli pyhäkössä saanut opetusta itse Jumalalta. Ja mitä Hän itse oli saanut, sitä Hän alkoi heti jakaa toisille. {AT 60.4}

Sinä päivänä vihittiin eräs temppelin yhteydessä oleva huone pyhäksi kouluksi, profeettain koulujen kaltaiseksi. Sinne kokoontuivat johtavat rabbiinit oppilaineen, ja sinne joutui Jeesus-lapsikin. Istuutuen näiden vakavien, oppineiden miesten jalkojen juureen Hän kuun- teli heidän opetustaan. Kuin viisautta etsien Hän kyseli näiltä opettajilta ennustuksista ja sen ajan tapahtumista, jotka viittasivat Messiaan tuloon. {AT 60.5}

Jeesus näytti janoavan tietoa Jumalasta. Hänen kysymyksensä johdattivat mieleen syviä totuuksia, jotka olivat kauan olleet hämärän peitossa ja jotka kuitenkin olivat tuiki tärkeitä sielujen pelastukselle. Samalla kun jokainen kysymys osoitti, miten vähäistä ja pinnallista noiden oppineiden miesten viisaus oli, se antoi heille jumalallisen opetuksen ja asetti totuuden uuteen valoon. Rabbiinit puhuivat siitä ihmeellisestä korotuksesta, jonka Messiaan tulo toisi

Juudan kansalle, mutta Jeesus viittasi Jesajan ennustukseen ja kysyi heiltä niiden raamatunkohtien merkitystä, jotka käsittelevät Jumalan Karitsan kärsimyksiä ja kuolemaa. {AT 60.6}

Opettajat tekivät nyt Hänelle kysymyksiä, ja he olivat hämmästyneitä Hänen vastauksistaan. Lapsen nöyryydellä Hän toisti Raamatun sanoja, antaen niille niin syvällisen merkityksen, että nuo oppineet miehet eivät olleet sellaista kuvitelleetkaan. Jos Hänen viitoittamaansa totuuden tietä olisi seurattu, se olisi saanut aikaan uudistuksen sen ajan uskonnossa. Olisi herännyt syvä mielenkiinto hengellisiin asioihin, ja kun Jeesus aloitti toimintansa, moni olisi ollut valmis ottamaan Hänet vastaan. {AT 62.1}

Rabbiinit tiesivät, ettei Jeesus ollut saanut opetusta heidän kouluissaan, ja kuitenkin Hän ymmärsi ennustuksia paljon paremmin kuin he. Tähän ajattelevaiseen galilealaiseen poikaan he havaitsivat kätkeytyvän suuria lupauksia. He halusivat saada Hänet oppilaakseen, jotta Hänestä tulisi Israelin opettaja. He halusivat huolehtia Hänen kasvatuksestaan, tuntien, että niin erikoisen luonteen on tultava heidän muovailtavakseen. {AT 62.2}

Jeesuksen sanat olivat liikuttaneet heitä enemmän, kuin mitkään ihmisten lausumat sanat koskaan olivat tehneet. Jumala koetti antaa valoa noille Israelin johtajille, ja Hän käytti sitä ainoata keinoa, minkä avulla saattoi päästä kosketuksiin heidän kanssaan. Ylpeydessään he olisivat pitäneet arvoaan alentavana myöntää, että he voisivat saada keltään opetusta. Jos olisi näyttänyt siltä, että Jeesus olisi koettanut opettaa heitä, he eivät olisi välittäneet kuunnella. Mutta he luulot- telivat itselleen opettavansa Häntä tai ainakin koettelevansa Hänen raamatuntuntemustaan. Jeesuksen lapsenomainen vaatimattomuus ja rakastettavuus riistivät heidän ennakkoluulonsa. Tietämättään heidän mielensä avautui Jumalan sanalle, ja Pyhä Henki puhui heidän sydämelleen. {AT 62.3}

He eivät voineet olla näkemättä, ettei heidän Messias-odotuksensa perustunut ennustuksiin, mutta he eivät tahtoneet hylätä käsityksiä, joilla he olivat ruokkineet kunnianhimoaan. He eivät halunneet myöntää, että he olivat ymmärtäneet väärin kirjoituksia, joita he väittivät osaavansa opettaa. Toinen toisensa jälkeen teki kysymyksen: Kuinka tällä nuorukaisella on tällaiset tiedot, vaikka Hän ei ole käynyt koulua? Valo loisti pimeydessä, mutta ”pimeys ei sitä käsittänyt”. Joh. 1: 5. {AT 62.4}

Sillä aikaa Joosef ja Maria olivat suuren tuskan ja ahdingon vallassa, Jerusalemista lähtiessään he olivat kadottaneet Jeesuksen näkyvistään, eivätkä tienneet, että Hän oli jäänyt jälkeen. Maa oli silloin tiheästi asuttu, ja Galileasta olevat karavaanit olivat hyvin suuria. Heidän lähtiessään kaupungista oli paljon sekaannusta. Matkalla taas ilo siitä, että he saivat matkustaa ystävien ja tuttavien seurassa kiinnitti kokonaan heidän ajatuksensa, eivätkä he huomanneet Hänen poissaoloaan, ennenkuin ilta saapui. Silloin pysähtyessään lepäämään he kaipasivat lapsensa auttavaa kättä. Otaksuen Hänen olevan seurueessa he eivät olleet huolestuneita. Vaikka Hän oli nuori, he olivat ehdottomasti luottaneet Häneen, odottaen, että

Hän tarvittaessa olisi valmis auttamaan heitä, arvaten jo ennakolta heidän toivomuksensa, kuten Hän aina oli tehnyt. Mutta nyt heidän pelkonsa heräsi. He etsivät Häntä läpi koko seurueen, mutta turhaan. Vavisten he muistivat, kuinka Herodes oli koettanut tuhota Hänet lapsena. Synkät aavistukset täyttivät heidän sydämensä. He moittivat katkerasti itseään. {AT 63.1}

Palaten Jerusalemiin he jatkoivat etsintäänsä. Seuraavana päivänä heidän ollessaan palvojain joukossa temppelissä tuttu ääni kiinnitti heidän huomiotaan. He eivät voineet erehtyä, sillä ei kenenkään muun ääni ollut Hänen äänensä kaltainen, niin vakava ja innokas ja samalla niin soinnukas. {AT 63.2}

Rabbiinien koulusta he löysivät Jeesuksen. Vaikka he ilostuivat- kin suuresti, eivät he voineet unohtaa suruaan ja tuskaansa. Kun Hän taas oli heidän kanssaan, lausui äiti Hänelle seuraavat sanat, jotka sisälsivät moitteen: ”Poikani, miksi meille näin teit? Katso, Sinun isäsi ja minä olemme huolestuneina etsineet Sinua.” {AT 63.3}

”Mitä te minua etsitte?” Jeesus vastasi. ”Ettekö tienneet, että minun pitää niissä oleman, mitkä minun Isäni ovat?” Ja kun he eivät näyttäneet käsittävän Hänen sanojaan, Hän viittasi ylöspäin. Hänen kasvojaan valaisi kirkkaus, jota he ihmettelivät. Jumaluus loisti läpi ihmismuodon. Löytäessään Hänet temppelistä he olivat kuunnelleet, mitä Hänen ja rabbiinien välillä tapahtui, ja he olivat hämmästyneitä Hänen kysymyksistään ja vastauksistaan. Hänen sanansa herättivät ajatusten sarjan, joka ei milloinkaan unohtuisi. {AT 63.4}

Hänen heille tekemäänsä kysymykseen sisältyi myös opetus. ”Ettekö tienneet”, Hän sanoi, ”että minun pitää niissä oleman, mitkä minun Isäni ovat?” Jeesus teki työtä, jota varten Hän oli tullut maailmaan, mutta Joosef ja Maria olivat unohtaneet oman tehtävänsä. Heille oli suuri kunnia, että Jumala oli antanut Poikansa heidän hoiviinsa. Pyhät enkelit olivat ohjanneet Joosefia, jotta Jeesuksen henki säilyisi. Ja nyt Hän oli ollut kokonaisen päivän kadoksissa, vaikka he eivät olisi saaneet unohtaa Häntä hetkeksikään. Ja kun heidän huolensa sitten huojeni, he eivät olleet moittineet itseään, vaan panneet syyn Hänen niskoilleen. {AT 63.5}

Oli luonnollista, että Jeesuksen vanhemmat pitivät Häntä omana lapsenaan. Hän oli päivittäin heidän kanssaan, ja Hänen elämänsä oli monessa suhteessa samanlaista kuin toisten lasten, niin että heidän oli vaikeata käsittää, että Hän oli Jumalan Poika. Oli vaara, etteivät he osaisi antaa arvoa sille siunaukselle, joka oli heille suotu, kun maailman Lunastaja oli heidän luonaan. Heidän surunsa joutuessaan eroon Hänestä ja Hänen sanojensa sisältämä lempeä nuhde olivat omiaan tehostamaan heidän tehtävänsä pyhyyttä. {AT 64.1}

Vastatessaan äidilleen Jeesus ensi kerran osoitti käsittävänsä suhteensa Jumalaan. Ennen Hänen syntymäänsä enkeli oli sanonut Marialle: ”Hän on oleva suuri, ja Hänet pitää kutsuttaman Korkeimman Pojaksi, ja Herra Jumala antaa Hänelle Daavidin, Hänen isänsä, valtaistuimen, ja Hän on oleva Jaakobin huoneen kuningas iankaikkisesti.” Luuk. 1: 32, 33. Maria oli mietiskellyt näitä sanoja sydämessään, mutta vaikka hän uskoi lapsensa olevan

Israelin tulevan Messiaan, hän ei käsittänyt Hänen tehtäväänsä. Nytkään hän ei ymmärtänyt Hänen sanojaan, mutta hän tiesi Hänen kieltäneen sukulaisuutensa Joosefin kanssa ja julistautuneen Jumalan Pojaksi. {AT 64.2}

Jeesus ei silti katkaissut suhdettaan maallisiin vanhempiinsa. Hän palasi heidän seurassaan Jerusalemista kotiin ja auttoi heitä siellä heidän töissään. Hän kätki omaan sydämeensä tehtävänsä salaisuuden odottaen kärsivällisesti sitä ajankohtaa, jolloin Hänen tulisi aloittaa toimintansa. Kahdeksantoista vuoden ajan siitä, kun Hän oli tunnustautunut Jumalan Pojaksi, Hän piti kiinni siteestä, joka liitti Hänet Nasaretin kotiinsa, ja Hän suoritti siellä pojan, veljen, ystävän ja kansalaisen velvollisuudet.Kun Hänen tehtävänsä oli paljastunut Hänelle pyhäkössä, Hän karttoi joutumasta kosketuksiin suurten kansanjoukkojen kanssa. Hän halusi Jerusalemista palata hiljaisuuteen niiden luo, jotka tunsivat Hänen elämänsä salaisuuden. Pääsiäisjumalanpalveluksen avulla Jumala koetti kutsua kansaansa syrjään heidän maallisista huolistaan ja muistuttaa heitä Hänen ihmeellisestä työstään pelastaessaan heidät pois Egyptistä. Hän toivoi heidän näkevän tähän tekoon sisältyvän lupauksen vapautumisesta synnistä. Kuten teurastetun karitsan veri suojasi Israelin koteja, samoin Kristuksen veri oli pelastava heidän sielunsa, mutta he saattoivat pelastua Kristuksen avulla ainoastaan, jos he uskossa omaksuivat Hänen elämänsä. Vertauskuvallisista pal- velusmenoista oli hyötyä vain siinä tapauksessa, että ne suuntasivat niitä noudattavien katseen Kristukseen heidän henkilökohtaisena Vapahtajanaan. Jumala toivoi heidän rukoillen tutkistelevan ja mietiskelevän Kristuksen tehtävää. Mutta kun ihmiset lähtivät Jerusalemista, niin usein koko heidän huomionsa kiintyi matkan vaiheisiin ja keskinäiseen seurusteluun, ja he unohtivat näkemänsä jumalanpalvelusmenot. Vapahtaja ei tuntenut halua liittyä heidän seuraansa. {AT 64.3}

Kun Joosefin ja Marian nyt piti palata Jerusalemista yksin Jeesuksen kanssa, Hän toivoi voivansa suunnata heidän ajatuksensa ennustuksiin kärsivästä Vapahtajasta. Golgatalla Hän koetti lievittää äitinsä surua. Hän ajatteli häntä nytkin. Maria oli näkevä Hänen viimeisen kuolinkamppailunsa, ja Jeesus toivoi hänen ymmärtävän Hänen tehtävänsä, jotta hän saisi voimaa kestää, kun miekka kävisi hänen sielunsa läpi. Kuten Jeesus nyt oli ollut erossa hänestä, ja hän oli kolme päivää surren etsinyt Häntä, niin samoin silloin kun Hänet uhrattaisiin maailman syntien tähden, Hän olisi jälleen kadoksissa häneltä kolme päivää. Ja kun Jeesus sitten astuisi esiin haudasta, äidin murhe jälleen muuttuisi iloksi. Mutta miten paljon paremmin hän olisikaan kestänyt poikansa kuoleman tuottaman tuskan, jos hän olisi ymmärtänyt kirjoitukset, joihin Jeesus nyt koetti kiinnittää hänen ajatuksensa. {AT 65.1}

Jos Joosef ja Maria olisivat antaneet ajatustensa viipyä Jumalassa mietiskelyn ja rukouksen avulla, he olisivat käsittäneet tehtävänsä pyhyyden eivätkä olisi kadottaneet Jeesusta näkyvistään. Yhden päivän laiminlyönnin johdosta he kadottivat Vapahtajan, mutta Hänen löy- tämisensä maksoi heille kolmen päivän levottoman etsinnän. Niin käy meillekin: turhalla puheella, pahan puhumisella tai rukouksen laiminlyömisellä voimme yhdessä päivässä

kadottaa Vapahtajan läsnäolon, ja voimme joutua monta päivää murheissamme etsimään löytääksemme Hänet ja saavuttaaksemme jälleen menettämämme rauhan. {AT 65.2}

Meidän on otettava vaarin, ettemme seurustellessamme toistemme kanssa unohda Jeesusta ja kulje eteenpäin huomaamatta, ettei Hän olekaan kanssamme. Kun tämän maailman asiat valtaavat mielemme niin, ettemme ollenkaan ajattele Häntä, johon toivomme iankaikkisesta elämästä perustuu, erottaudumme Jeesuksesta ja taivaan enkeleistä. Nämä pyhät olennot eivät voi viipyä siellä, missä ei toivota Vapahtajan läsnäoloa eikä huomata Hänen poissaoloaan. Tämän tähden tavataan niin usein masennusta Kristuksen seuraajiksi tunnustautuvien keskuudessa. {AT 65.3}

Monet käyvät jumalanpalveluksissa, ja Jumalan sana virvoittaa ja lohduttaa heitä, mutta laiminlyömällä mietiskelyn, valvomisen ja rukouksen he menettävät siunauksen ja tuntevat itsensä entistä tyhjemmiksi. Usein he tuntevat Jumalan kohdelleen heitä ankarasti. He eivät näe, että vika on heissä itsessään. Erottautuessaan Jeesuksesta he ovat sulkeneet luotaan Hänen läsnäolonsa valon. {AT 66.1}

Meidän olisi hyvä viettää joka päivä hiljainen hetki mietiskellen Kristuksen elämää. Meidän tulisi käydä se läpi kohta kohdalta ja mielikuvituksessamme elää sen jokainen vaihe, varsinkin viimeiset. Kun näin ajattelemme Hänen suurta uhriaan puolestamme, tulee luottamuksemme Häneen lujemmaksi, rakkautemme kasvaa ja me täytymme yhä enemmän Hänen hengellään. Jos tahdomme kerran pelastua, meidän on opittava katumuksen ja nöyrtymisen läksy ristin juurella. {AT 66.2}

Seurustellessamme toistemme kanssa voimme olla toisillemme siunaukseksi. Jos olemme Kristuksen omat, koskevat kauneimmat ajatuksemme Häntä. Puhumme mielellämme Hänestä, ja kertoessamme toisillemme Hänen rakkaudestaan jumalallinen vaikutusvoima pehmittää sydämemme. Katsellessamme Hänen luonteensa kauneutta me ”muutumme saman kuvan kaltaisiksi kirkkaudesta kirkkauteen”. 2 Kor. 3: 18. {AT 66.3}



LUKU 9—ELÄMÄN KOULUSSA

”Kuinka voi nuorukainen pitää tiensä puhtaana? Siten että hän noudattaa sinun sanaasi.” {AT 67.1}

Ensimmäisistä elinvuosistaan asti juutalainen lapsi oli rabbiinien vaatimusten ympäröimä. Tarkkoja sääntöjä oli laadittu jokaisesta teosta, elämän pienimpiin yksityisseikkoihin saakka. Synagoogan opettajien johdolla nuorille opetettiin ne lukemattomat säädökset, joita heidän oikea-oppisina israelilaisina odotettiin noudattavan. Mutta Jeesusta eivät nämä asiat kiinnostaneet. Lapsesta asti Hän toimi rabbiinien laeista riippumatta. Sen sijaan Hän tutki lakkaamatta Vanhan testamentin kirjoituksia, ja sanat ”Näin sanoo Herra” olivat aina Hänen huulillaan. {AT 67.2}

Kun Hänelle vähitellen alkoi selvitä kansan tila, Hän huomasi yhteiskunnan vaatimusten ja Jumalan vaatimusten olevan alituisessa ristiriidassa keskenään. Ihmiset hylkäsivät Jumalan sanan ja korostivat oppeja, joita itse olivat keksineet. He noudattivat perimätapoja, joilla ei ollut mitään arvoa. Heidän jumalanpalveluksensa oli pelkkää muotomenojen noudattamista, ja ne pyhät totuudet, joita sen oli määrä opettaa, olivat heiltä salatut. Hän näki, etteivät he löytäneet rauhaa tästä jumalanpalveluksesta, josta puuttui usko. He eivät tunteneet sitä hengen vapautta, jonka he saivat palvellessaan Jumalaa totuudessa. {AT 67.3}

Jeesus oli tullut opettamaan Jumalan palvelemisen merkitystä, eikä Hän voinut hyväksyä sitä, että Jumalan käskyihin sekoitettiin ihmis- vaatimuksia. Hän ei hyökännyt oppineiden miesten säädösten tai tapojen kimppuun, mutta kun Hänen omia yksinkertaisia tapojaan nuhdeltiin, Hän esitti Jumalan sanan käytöksensä puolustukseksi. {AT 68.1}

Lempeydellään ja alistuvaisuudellaan Jeesus koetti miellyttää niitä, joiden kanssa Hän joutui kosketukseen. Koska Hän oli niin sävyisä ja vaatimaton, kirjanoppineet ja vanhimmat luulivat voivansa helposti vaikuttaa Häneen opetuksillaan, He vaativat Häntä hyväksymään ne periaatteet ja perimätavat, jotka muinaiset rabbiinit olivat jättäneet jälkeensä, mutta Hän pyysi todistamaan ne pyhillä kirjoituksilla. Hän oli valmis tottelemaan jokaista sanaa, joka lähtee Jumalan suusta, mutta Hän ei voinut totella ihmisten sepittämiä sääntöjä. Jeesus näytti tuntevan kirjoitukset alusta loppuun, ja Hän esitti ne niiden oikeassa merkityksessä. Pappeja hävetti olla lapsen opetettavana. He selittivät, että heidän tehtävänsä oli selittää kirjoituksia. Ja että Hänen velvollisuutensa oli ottaa heidän tulkintansa vastaan. Heitä suututti, että Hän vastusti heidän sanojaan. {AT 68.2}

He tiesivät, ettei heidän perimätiedoilleen ollut mitään pohjaa kirjoituksissa. He käsittivät, että Jeesus oli paljon edellä heistä hengellisten asiain ymmärtämisessä. Kuitenkin he olivat vihaisia, koska Hän ei noudattanut heidän määräyksiään. Kun he eivät saaneet Häntä taivutetuksi, he menivät Joosefin ja Marian luo ja esittivät heille Hänen vastahakoisuutensa. Näin Hän sai osakseen nuhteita ja moitteita. {AT 68.3}

Jo hyvin varhain Jeesus oli ruvennut omintakeisesti kasvattamaan luonnettaan, eikä edes kunnioitus ja rakkaus vanhempia kohtaan estänyt Häntä tottelemasta Jumalan sanaa. ”On kirjoitettu” oli Hänen selityksensä jokaiseen tekoon, joka poikkesi perheen tavoista. Mutta rabbiinien. Vaikutus teki Hänen elämänsä sangen katkeraksi. Jo nuorena Hänen oli opittava vaikenemisen ja kärsivällisen kestämisen vaikea läksy. {AT 68.4}

Hänen veljensä, kuten Joosefin poikia nimitettiin, olivat rabbiinien puolella. He väittivät, että perimätapoja on noudatettava, ikäänkuin ne olisivat Jumalan vaatimuksia. Vieläpä he asettivat ihmissää- dökset Jumalan sanaa korkeammalle, ja heitä vaivasi suuresti se, että Jeesus oli niin tarkka erottamaan oikean ja väärän. He pitivät itse- päisyytenä sitä, että Hän niin tarkoin noudatti Jumalan lakia. Heitä hämmästytti se tieto ja viisaus, jota Hän osoitti vastatessaan rabbii- neille. Ile tiesivät, ettei Hän ollut saanut viisaiden miesten opetusta, eivätkä he voineet kuitenkaan olla huomaamatta, että Hän se opetti heitö. He käsittivät, että Hän oli saanut korkeampaa kasvatustaa kuin he. Mutta he eivät nähneet, että Hänellä oli pääsy elämän puulle, sille tiedon lähteelle, jota he eivät tunteneet. {AT 68.5}

Kristus ei eristäytynyt muista, ja Hän oli erikoisesti loukannut fariseuksia poikkeamalla tässä suhteessa heidän tarkoista säännöistään. Hän huomasi uskonnon alan aidatuksi korkeilla erottavilla muureilla, ikäänkuin se olisi liian pyhä jokapäiväistä elämää varten. Nämä raja-aidat Hän kaatoi kumoon. Joutuessaan tekemisiin ihmisten kanssa Hän ei kysynyt: Mikä on sinun uskontunnustuksesi? Mihin seurakuntaan sinä kuulut? Hän jakoi parantavaa voimaansa kaikille apua tarvitseville. Sensijaan että olisi sulkeutunut erakkomajaan osoittaakseen taivaallista luonnettaan Hän työskenteli innokkaasti ihmiskunnan hyväksi. Hän teroitti sitä periaatetta, ettei Raamatun uskonto ole ruumiin kuolettamista. Hän opetti, ettei puhdas ja tahraton uskonto ole tarkoitettu vain määrättyjä aikoja tai erikoisia tilaisuuksia varten. Aina ja kaikkialla Hän osoitti hellää kiinnostusta ihmisiä kohtaan ja levitti ympärilleen valoisan hurskauden elvyttävää valoa. Tämä oli nuhde fariseuksille. Se osoitti, ettei uskonto ole itsekkyyttä, ja että teidän sairaalloinen omien etujensa palvominen oli kaukana tosi-jumalisuudesta. Tämä oli herättänyt heidän vihansa Jeesusta kohtaan, niin että he koettivat pakottaa Häntä mukautumaan heidän säädöksiinsä. {AT 69.1}

Jeesus koetti lievittää kaikkea näkemäänsä kärsimystä. Hänellä oli vain vähän rahaa annettavaksi, mutta usein Hän kieltäytyi ravinnosta auttaakseen niitä, jotka näyttivät köyhemmiltä kuin Hän. Hänen veljensä tunsivat, että Hänen vaikutuksensa vastusti suuressa määrässä heidän vaikutustaan. Hänellä oli tahdikkuutta, jota kenelläkään heistä ei ollut ja jollaista he eivät halunneetkaan. Kun he puhuivat kovia sanoja köyhille, alhaisille ihmisille, Jeesus etsi juuri näitä ja puhui heille rohkaisevasti. Janoiselle Hän antoi maljallisen kylmää vettä ja siirsi huomiota herättämättä oman ateriansa nälkäiselle. Kun Hän näin lievitti heidän kärsimyksiään, Hänen opettamansa totuudet liittyivät Hänen laupeudentekoihinsa ja painuivat mieleen. {AT 69.2}

Kaikki tämä loukkasi Hänen veljiään. Koska he olivat Jeesusta vanhempia, olisi Hänen heidän mielestään pitänyt olla heidän käskyjensä alaisena. He syyttivät Häntä siitä, että Hän piti itseään heitä parempana ja nuhtelivat Häntä, koska Hän muka asetti itsensä heidän opettajiensa ja pappien ja kansan hallitusmiesten edelle. Usein he uhkailivat ja koettivat peloitella Häntä, mutta Hän ei siitä välittänyt, vaan piti yhä pyhiä kirjoituksia oppaanaan. {AT 69.3}

Jeesus rakasti veljiään ja kohteli heitä muuttumattoman ystävällisesti, mutta he kadehtivat Häntä ja osoittivat selvää epäuskoa ja ylenkatsetta. He eivät voineet käsittää Hänen käytöstään. Jeesuksessa oli suuria vastakohtia. Hän oli Jumalan Poika ja kuitenkin avuton lapsi. Koska Hän oli maailmojen Luoja, koko maa oli Hänen omaisuuttaan, ja kuitenkin Hän kohtasi köyhyyttä elämänsä joka askeleella. Hänen arvokkuutensa ja yksilöllisyytensä erosivat kokonaan maallisesta ylpeydestä ja omahyväisyydestä. Hän ei tavoitellut maallista suuruutta, ja Hän tyytyi alhaisimpaankin asemaan. Tämä ärsytti Hänen veljiään. He eivät voineet selittää Hänen järkkymätöntä rauhallisuuttaan ahdistusten ja puutteen keskellä. He eivät tietäneet, että Hän oli meidän tähtemme tullut köyhäksi, että me Hänen köyhyydestään rikastuisimme. (Vrt. 2 Kor. 8: 9). He ymmärsivät Hänen tehtävänsä salaisuutta yhtä vähän kuin Jobin ystävät voivat käsittää hänen nöyryytystään ja kärsimyksiään. {AT 70.1}

Jeesuksen veljet käsittivät Hänet väärin, koska Hän ei ollut heidän kaltaisensa. Hänen tasonsa ei ollut sama kuin heidän. Katsoessaan ihmisiin he olivat kääntyneet pois Jumalasta, eikä heillä ollut Hänen voimaansa elämässään. Ne uskonnon muodot, joita he noudattivat, eivät voineet muuttaa heidän luonnettaan. He maksoivat ”kymmenykset mintuista ja tilleistä ja kuminoista”, mutta jättivät ”sikseen sen, mikä laissa on tärkeintä; oikeuden ja laupeuden ja uskollisuuden”. Matt. 23: 23. Jeesuksen esimerkki oli heille alituisena ärsytyksenä. Hän vihasi vain yhtä asiaa tässä maailmassa, ja se oli synti. Hän ei voinut katsella yhtään väärää tekoa tuntematta tuskaa, jota Hänen oli mahdoton salata. Oli silminnähtävä ero muoto- menoihin piintyneiden ihmisten, joiden näennäisen pyhyyden alle kätkeytyi rakkaus syntiin, ja sellaisen luonteen välillä, jolle Jumalan kunnia oli aina ensimmäinen asia. Koska Jeesuksen elämä tuomitsi synnin, Häntä vastustettiin sekä kotona että muualla. Hänen epäitsekkyydestään ja rehellisyydestään puhuttiin pilkallisesti. Hänen kärsivällisyytensä ja ystävällisyytensä leimattiin pelkuruudeksi. {AT 70.2}

Ihmisen kovassa kohtalossa ei ole yhtään vaihetta, jota ei Kristus olisi kokenut. Oli niitä, jotka koettivat tehdä Hänet halveksituksi Hänen syntymänsä vuoksi, ja jo lapsuudessaan Hän sai kokea näiden ihmisten ivallisia katseita ja kuiskutteluja. Jos Hän olisi vastannut yhdelläkään kärsimättömällä sanalla tai katseella, jos Hän olisi taipunut veljiensä tahtoon ja tehnyt yhdenkään väärän teon, ei Hän enää olisi ollut täydellinen esimerkki. Silloin Hän ei olisikaan voinut toteuttaa lunastussuunnitelmaa. Jos Hän olisi edes myöntänyt, että synnille löytyy puolustus, Saatana olisi riemuinnut, ja maailma olisi ollut kadotettu. Tämän tähden

kiusaaja koetti tehdä Hänen elämänsä niin vaikeaksi kuin mahdollista, jotta saisi Hänet lankeamaan syntiin. {AT 70.3}

Mutta jokaiseen kiusaukseen Hänellä oli vain yksi vastaus: ”On kirjoitettu.” Harvoin Hän nuhteli veljiensä pahoja tekoja, mutta Hänellä oli puhuttavana heille sana Jumalalta. Usein he syyttivät Häntä pelkuruudesta, kun Hän kieltäytyi heidän kanssaan tekemästä jotakin kiellettyä, mutta Hänen vastauksensa oli: ”Kirjoitettu on: ’Katso, Herran pelko — se on viisautta, ja pahan karttaminen on ymmärrystä’”. Job 28: 28. {AT 71.1}

Oli muutamia, jotka etsivät Hänen seuraansa, tuntien rauhaa Hänen lähellään, mutta monet karttoivat Häntä, koska Hänen nuhteeton elämänsä oli kuin moite heitä kohtaan. Hänen nuoret toverinsa pyysivät Häntä menettelemään heidän tavallaan. Hän oli vilkas ja iloinen; he pitivät Hänen seurastaan ja Hänen älykkäistä ehdotuksistaan, mutta he tulivat kärsimättömiksi Hänen epäröidessään ja väittivät Häntä ahdasmieliseksi ja turhantarkaksi. Jeesus vastasi: ”Kirjoitettu on:’Kuinka voi nuorukainen pitää tiensä puhtaana? Siten, että hän noudattaa Sinun sanaasi. Minä kätken Sinun sanasi sydämeeni, etten tekisi syntiä Sinua vastaan.’” Ps. 119: 9, 11. {AT 71.2}

Usein Häneltä kysyttiin: Miksi haluat olla niin erikoinen ja erilainen kuin me kaikki? ”Kirjoitettu on”, Hän sanoi, ”autuaat ovat ne, joiden tie on nuhteeton, jotka Herran laissa vaeltavat! Autuaat ne, jotka ottavat vaarin Hänen todistuksistaan, jotka etsivät Häntä kaikesta sydämestänsä, jotka eivät vääryyttä tee, vaan vaeltavat Hänen teillään!” Ps. 119: 1—3. {AT 71.3}

Kun Häneltä kysyttiin, miksi Hän ei ottanut osaa Nasaretin nuorison ilonpitoon, Hän sanoi: ”Kirjoitettu on: ’Minä iloitsen Sinun todis- tustesi tiestä, niinkuin kaikkinaisesta rikkaudesta. Minä tutkistelen Sinun asetuksiasi ja katselen Sinun polkujasi. Minä iloitsen Sinun käskyistäsi enkä Sinun sanaasi unhota.’” Ps. 119: 14 — 16. {AT 71.4}

Jeesus ei kiistellyt oikeuksistaan. Usein Hänen työnsä tuli tarpeettoman vaikeaksi, koska Hän oli altis ja kärsivällinen. Kuitenkaan Hän ei epäonnistunut eikä masentunut. Hän eli näiden vaikeuksien yläpuolella, ikäänkuin Jumalan kasvojen valossa Hän ei maksanut samalla mitalla, kun Häntä kohdeltiin raa’asti, vaan kesti solvauksen kärsivällisesti. {AT 73.1}

Vähän väliä Häneltä kysyttiin: Miksi annat kohdella itseäsi niin halveksivasti, vieläpä omien veljiesi? ”Kirjoitettu on”, Hän sanoi, ”poikani, älä unhota minun opetustani, vaan sinun sydämesi säilyttäköön minun käskyni; sillä pitkää ikää, elinvuosia ja rauhaa ne sinulle kartuttavat. Laupeus ja uskollisuus älkööt hyljätkö sinua. Sido ne kaulaasi, kirjoita ne sydämesi tauluun, niin saat armon ja hyvän ymmärryksen Jumalan ja ihmisten silmien edessä.” Sanani. 3: 1—4. {AT 73.2}

Siitä alkaen, jolloin Jeesuksen vanhemmat löysivät Hänet pyhäköstä, Hänen toimintatapansa oli heille salaisuus. Hänellä ei ollut tapana ryhtyä väittelyihin, ja kuitenkin

Hänen esimerkkinsä oli alituisena opetuksena. Hän näytti olevan erotettu muista. Onnellisimmat hetkensä Hän vietti yksin luonnossa ja Jumalan kanssa. Milloin Hänellä vain oli tilaisuus, Hän lähti työpaikaltaan kedoille mietiske- lemään vihreihin laaksoihin, etsimään yhteyttä Jumalan kanssa vuorenrinteellä tai metsän puiden siimeksessä. Aamun koittaessa Hän usein oli jossakin yksinäisessä paikassa mietiskellen, tutkien kirjoituksia tai rukoillen. Näistä hiljaisista hetkistä Hän palasi kotiinsa ryhtyäkseen jälleen suorittamaan velvollisuuksiaan ja antaakseen esimerkin kärsivällisestä uurastuksesta. {AT 73.3}

Kristuksen elämälle oli ominaista kunnioitus ja rakkaus äitiään kohtaan. Maria uskoi sydämessään, että hänestä syntynyt pyhä lapsi oli luvattu Messias, mutta hän ei uskaltanut ilmaista tätä uskoaan. Koko Jeesuksen elämän ajan hän otti osaa Hänen kärsimyksiinsä. Hän katseli murheellisena niitä ahdistuksia, joihin Jeesus lapsena ja nuorena joutui. Puolustaessaan sitä, minkä hän tiesi oikeaksi Hänen käytöksessään, hän joutui itse vaikeaan asemaan. Hän piti kotielämää ja äidin hellää huolenpitoa lapsistaan hyvin tärkeänä luonteenmuodostukselle. Joosefin pojat ja tyttäret tiesivät tämän, ja vedoten hänen huolestumiseensa he koettivat oikaista Jeesuksen tapoja omiensa mukaisiksi. {AT 73.4}

Maria nuhteli usein Jeesusta ja kehoitti Häntä mukautumaan rabbiinien menettelytapoihin. Mutta Häntä ei voitu taivuttaa muuttamaan tapojaan ja lakkaamaan ajattelemasta Jumalan tekoja ja koettamasta lievittää ihmisten, vieläpä mykkien luontokappaleittenkin kärsimyksiä. Kun papit ja opettajat pyysivät Marian apua voidakseen hallita Jeesusta, hän oli hyvin huolestunut, mutta rauha palasi hänen mieleensä, kun Jeesus esitti raamatunkohtia menettelynsä tueksi. {AT 73.5}

Ajoittain hän epäröi Jeesuksen ja Hänen veljiensä välillä, jotka eivät uskoneet, että Hän olisi Jumalan lähettämä, mutta oli runsaasti todistuksia siitä, että Hänellä oli jumalallinen luonne. Maria näki Hänen uhrautuvan toisten hyväksi. Hänen läsnäolonsa teki kodin ilmapiirin puhtaammaksi, ja Hänen elämänsä vaikutti hapatuksen tavoin yhteiskunnassa. Hän vaelsi vahingoittumattomana ja nuhteettomana välinpitämättömien, raakojen ja epähienojen ihmisten keskellä: väärämielisten publikaanien, hillittömien irstailijoitten, jumalattomien samarialaisten, pakanallisten sotilaitten, sivistymättömien talonpoikien ja sekalaisen joukon keskellä. Hän lausui myötätunnon sanoja siellä ja täällä nähdessään väsyneitten ihmisten olevan pakotettuja kantamaan raskaita taakkoja. Hän kantoi heidän taakkojaan ja kertoi heille luonnosta oppimiaan opetuksia Jumalan rakkaudesta, laupeudesta ja hyvyydestä. {AT 74.1}

Hän opetti kaikkia ymmärtämään, että heille oli uskottu kallisarvoisia talentteja, jotka oikein käytettyinä tuottaisivat heille ikuisia rikkauksia. Hän poisti elämästä kaiken turhuuden ja opetti omalla esimerkillään, että jokaisella ajanrahdullakin voi olla iankaikkisuuteen kantavat seuraukset, ja siksi sitä on vaalittava kalliina aarteena ja käytettävä pyhiin tarkoituksiin. Hän ei sivuuttanut arvottomana ainoatakaan ihmisolentoa, vaan koetti pelastaa jokaisen sielun. Millaisessa seurassa Hän olikin, Hän esitti opetuksia, jotka soveltuivat siihen ajankohtaan ja vallitseviin olosuhteisiin. Hän koetti rohkaista kaikkein yksinkertaisimpia ja

mahdottomimpiakin, vakuuttaen heille, että heistä voi tulla moitteettomia ja kunnollisia, ja että he voivat saada luonteen, joka ilmaisee heidän olevan Jumalan lapsia. Usein Hän kohtasi sellaisia, jotka olivat joutuneet Saatanan valtaan ja joilta puuttui voimaa päästä irti hänen pauloistaan. Tällaiselle masentuneelle, sairaalle, kiusatulle ja langenneelle Jeesuksen oli tapana puhua helliä ja sääliviä sanoja, sellaisia, joita tarvittiin ja joita voitiin ymmärtää. Sellaisiakin Hän tapasi, jotka taistelivat käsikähmässä sielunvihollisen kanssa. Hän kehoitti heitä kestämään ja vakuutti heidän voittavan, sillä Jumalan enkelit olivat heidän puolellaan ja antaisivat heille voiton. Ne, joita Hän täten auttoi, olivat varmat siitä, että he voisivat täydellisesti luottaa Häneen. Hän ei ilmaisisi niitä salaisuuksia, joita he kuiskasivat Hänen myötätuntoiseen korvaansa. {AT 74.2}

Jeesus oli sekä ruumiin että sielun parantaja. Häntä kiinnostivat kaikenlaiset kärsimykset, joita Hän joutui näkemään, ja kaikkiin vaivoihin Hän toi avun, sillä Hänen lempeissä sanoissaan oli parantavaa palsamia. Ei kukaan voinut sanoa Hänen tehneen ihmettä, mutta voima, rakkauden parantava voima lähti Hänestä sairaisiin ja ahdistettuihin. Näin Hän huomaamattomasti työskenteli kansan hyväksi aina lapsuudestaan asti. Ja tästä johtui, että niin monet kuun- telivat Häntä mielellään, kun Hän aloitti julkisen toimintansa. {AT 75.1}

Kuitenkin Jeesus vaelsi yksin kautta lapsuutensa, nuoruutensa ja miehuutensa. Puhtaudessaan ja uskollisuudessaan Hän polki viinikuurnan yksin, eikä yhtään ihmistä ollut Hänen kanssaan. Hän kantoi äärettömän raskaan vastuun ihmisen pelastuksesta. Hän tiesi, että ellei ihmiskunnan periaatteissa ja tarkoitusperissä tapahtuisi huomattavaa muutosta, kaikki olisi menetetty. Tämä taakka lepäsi Hänen sydämellään, eikä kukaan voinut käsittää sen painoa. Vakain aikomuksin Hän vei läpi sen elämänsä suunnitelman, että Hän itse olisi ihmisten valo. {AT 75.2}



LUKU 10—HUUTAVAN ÄÄNI

”Tehkää parannus, sillä taivasten valtakunta on tullut lähelle.” {AT 77.1}

Israelin uskollisten keskuudesta, jotka olivat kauan odottaneet Messiaan tuloa, nousi Kristuksen edelläkävijä. Iäkäs pappi Sakarias ja hänen vaimonsa Elisabet olivat ”molemmat hurskaita Jumalan edessä”, ja heidän hiljaisesta ja pyhästä elämästään loisti uskon valo kirkkaan tähden tavoin tuon pahan ajan pimeyteen. Tälle hurskaalle pariskunnalle oli annettu lupaus pojasta, joka olisi ”käyvä Herran edellä valmistaakseen Hänen teitään”. {AT 77.2}

Sakarias asui ”Juudean vuorimaassa”, mutta hän oli mennyt Jerusalemiin suorittaakseen viikon ajan temppelipalvelusta, jollaista vaadittiin kahdesti vuodessa jokaisen osaston papeilta. ”Niin tapahtui, kun hänen osastonsa palvelusvuoro tuli ja hän toimitti papillisia tehtäviä Jumalan edessä, että hän tavanmukaisessa pappistehtävien arpomisessa sai osaksensa mennä Herran temppeliin suitsuttamaan.” {AT 77.3}

Hän seisoi kultaisen alttarin edessä temppelin pyhässä paikassa. Suitsutuspilvi Israelin rukousten kera oli nousemassa Jumalan eteen. Äkkiä hän tunsi jumalallisen olennon läsnäolon. Herran enkeli seisoi ”suitsutusalttarin oikealla puolella”. Enkelin sijainti ilmaisi suosiota, mutta Sakarias ei kiinnittänyt siihen huomiota. Monta vuotta hän oli rukoillut Lunastajan tulemista. Nvt taivas oli lähettänyt sanansaattajansa ilmoittamaan, että näihin rukouksiin vastattaisiin, mutta Jumalan armo näytti hänestä liian suurelta, jotta hän olisi voinut uskoa. Hän oli pelon ja itsesyytösten vallassa. {AT 77.4}

Mutta enkeli tervehti häntä iloisesti vakuuttaen: ”Älä pelkää, Sa- karias, sillä sinun rukouksesi on kuultu, ja vaimosi Elisabet on synnyttävä sinulle pojan, ja sinun on annettava hänelle nimi Johannes. Ja hän on oleva sinulle iloksi ja riemuksi, ja monet iloitsevat hänen syntymisestään. Sillä hän on oleva suuri Herran edessä; viiniä ja väkijuomaa hän ei juo, ja hän on oleva täytetty Pyhällä Hengellä... Ja hän kääntää monta Israelin lapsista Herran, heidän Jumalansa tykö. Ja hän käy Hänen edellään Eliaan hengessä ja voimassa, kääntääksensä Isien sydämet lasten puoleen ja tottelemattomat vanhurskasten mielenlaatuun, näin Herralle toimittaaksensa valmistetun kansan. Niin Sakarias sanoi enkelille: ’Kuinka minä tämän käsittäisin? Sillä minä olen vanha, ja minun vaimoni on iälliseksi tullut.’” {AT 78.1}

Sakarias tiesi hyvin, miten Aabrahamille hänen vanhalla iällään annettiin lapsi koska hän luotti sen uskollisuuteen, joka oli lupauksen antanut. Mutta vanhan papin ajatukset kääntyvät hetkeksi inhimilliseen heikkouteen. Hän unohtaa, että mitä Jumala lupaa, sen Hän myös voi täyttää. Millainen vastakohta onkaan hänen epäuskonsa ja Marian, Nasaretin neitsyen, suloisen lapsenuskon välillä, jonka vastaus enkelin ihmeelliseen ilmoitukseen kuului: ”Katso, minä olen Herran palvelijatar; tapahtukoon minulle sinun sanasi mukaan.” Luuk. 1: 38. {AT 78.2}

Pojan syntyminen Sakariaalle, samoinkuin Aabrahamille ja Marialle opettaa meille suuren hengellisen totuuden, totuuden, jonka hitaasti opimme ja helposti unohdamme. Itsessämme olemme kykenemättömiä mihinkään hyvään, mutta sen, mitä me emme voi tehdä, suorittaa Jumalan voima jokaisessa nöyrässä ja uskovassa sielussa. Uskon kautta annettiin lupauksen lapsi. Uskon kautta syntyy hengellinen elämä, ja me kykenemme tekemään vanhurskauden tekoja. {AT 78.3}

Sakariaan kysymykseen enkeli vastasi: ”Minä olen Gabriel, joka seison Jumalan edessä, ja minä olen lähetetty puhumaan sinulle ja julistamaan sinulle tämän ilosanoman.” Viisisataa vuotta aikaisemmin Gabriel oli ilmoittanut Danielille sen profeetallisen ajanjakson, joka ulottuisi Kristuksen tulemiseen asti. Tieto siitä, että tämän ajanjakson loppu oli lähellä, oli saanut Sakariaan rukoilemaan Messiaan tuloa. Nyt juuri sama sanansaattaja, jonka välityksellä tämä ennus- tus annettiin, oli tullut ilmoittamaan sen täyttymistä. {AT 78.4}

Enkelin sanat ”Minä olen Gabriel, joka seison Jumalan edessä”, osoittavat, että hänellä on taivaassa korkea kunnia-asema. Tuodessaan sanoman Danielille hän sanoi: ”Ei ole ketään muuta vahvistamassa minua heitä vastaan paitsi teidän enkeliruhtinaanne Miikael.” Dan. 10: 21. Vapahtaja puhuu Gabrielista Ilmestyskirjassa sanoessaan: ”Sen Hän lähettämänsä enkelin kautta antoi tiedoksi palvelijalleen Johannekselle.” Ilm. 1: 1. Ja Johannekselle enkeli lausui: ”Minä olen sinun ja sinun veljiesi, profeettain, kanssapalvelija.” Ilm. 22: 9. On ihmeellistä ajatella, että enkeli, joka arvoltaan on lähinnä Jumalan Poikaa, on valittu paljastamaan Jumalan tarkoituksia syntisille ihmisille. {AT 79.1}

Sakarias oli osoittanut epäilevänsä enkelin sanoja. Hän ei siksi tulisi puhumaan, ennenkuin ne täyttyisivät. ”Katso”, sanoi enkeli, ”sinä tulet mykäksi... siihen päivään saakka, jona tämä tapahtuu, sentähden ettet uskonut minun sanojani, jotka käyvät aikanansa toteen”. Papin velvollisuus tässä jumalanpalveluksessa oli rukoilla kansan syntejä anteeksi sekä Messiaan tulemista, mutta kun Sakarias yritti tehdä näin, hän ei voinut lausua sanaakaan. {AT 79.2}

Tullessaan ulos siunatakseen kansaa ”hän viittoi heille ja jäi mykäksi”. He olivat odottaneet kauan ja alkaneet pelätä, että Jumalan tuomio olisi kohdannut häntä. Mutta kun hän tuli ulos pyhästä paikasta ja hänen kasvonsa loistivat Jumalan kirkkautta, ”silloin he ymmärsivät, että hän oli nähnyt näyn temppelissä”. Sakarias tiedotti heille, mitä hän oli nähnyt ja kuullut, ”ja kun hänen virkatoimensa päivät olivat päättyneet, meni hän kotiinsa”. {AT 79.3}

Heti luvatun lapsen syntymän jälkeen isän kieli vapautui, ”ja hän puhui kiittäen Jumalaa. Ja tuli pelko kaikille heidän ympärillään asuvaisille, ja koko Juudean vuorimaassa puhuttiin kaikista näistä tapahtumista; ja kaikki, jotka niistä kuulivat, panivat ne mieleensä ja sanoivat: ’Mikähän tästä lapsesta tulee?’” Kaikki tämä oli omiaan kiinnittämään huomiota Messiaan tulemiseen, jolle Johanneksen oli valmistettava tietä. {AT 79.4}

Pyhä Henki oli Sakariaan yllä, ja hän ennusti poikansa tehtävästä seuraavin kauniin sanoin: {AT 79.5}

”Ja sinä, lapsukainen, olet kutsuttava Korkeimman profeetaksi, sillä sinä olet käyvä Herran edellä valmistaaksesi Hänen teitään, antaaksesi Hänen kansalleen pelastuksen tuntemisen heidän syntiensä anteeksisaamisessa, meidän Jumalamme sydämellisen laupeuden tähden, jonka kautta meidän puoleemme katsoo aamun koitto korkeudesta, loistaen meille, jotka istumme pimeydessä ja kuoleman varjossa, ja ohjaten meidän jalkamme rauhan tielle.” {AT 79.6}

”Ja lapsi kasvoi ja vahvistui hengessä. Ja hän oli erämaassa siihen päivään asti, jona hän oli astuva Israelin eteen.” Ennen Johanneksen syntymää enkeli oli sanonut: ”Hän on oleva suuri Herran edessä; viiniä ja väkijuomaa hän ei juo, ja hän on oleva täytetty Pyhällä Hengellä.” Jumala oli kutsunut Sakariaan pojan suureen työhön, suurimpaan, mitä ihmiselle on annettu. Voidakseen suorittaa tämän työn hänen oli saatava Herra työskentelemään kanssaan. Ja Jumalan Henki oli oleva hänen kanssaan, jos hän noudattaisi enkelin ohjeita. {AT 80.1}

Johanneksen oli lähdettävä Jumalan sanansaattajana viemään ihmisille Hänen valoaan. Hänen oli annettava heidän ajatuksilleen uusi suunta. Hänen oli saatava heidät vakuuttuneiksi Jumalan vaatimusten pyhyydestä ja Hänen täydellisen vanhurskautensa tarpeesta. Sellaisen sanansaattajan täytyi olla pyhä. Hänen tuli olla temppeli, jossa Jumalan Henki asui. Voidakseen täyttää tehtävänsä hänellä täytyi olla terve ruumiinrakenne sekä henkistä ja hengellistä voimaa. Siksi hänen oli välttämätöntä hallita ruokahaluaan ja intohimojaan. Hänen täytyi niin kyetä hallitsemaan kaikkia voimiaan, että hän voi seisoa ihmisten keskellä olosuhteista huolimatta yhtä järkkymättömänä kuin erämaan kalliot ja vuoret. {AT 80.2}

Johannes Kastajan aikoihin olivat rahanhimo ja ylellisyyden ja komeilun halu levinneet laajalti. Aistilliset nautinnot, juhlat ja juomingit aiheuttivat fyysillistä sairautta ja rappeutuneisuutta, tylsyt- täen hengellisen käsityskyvyn ja vähentäen herkkyyttä syntiin nähden. Johanneksen oli esiinnyttävä uskonpuhdistajana. Pidättyväisellä elämällään ja yksinkertaisella puvullaan hänen oli nuhdeltava aikansa kohtuuttomuutta. Tästä johtuivat Johanneksen vanhemmille annetut määräykset — taivaan valtaistuimen luota lähetetyn enkelin pitämä raittiussaarna. {AT 80.3}

Lapsuudessa ja nuoruudessa luonne on kaikkein vastaanottavin. Silloin olisi hankittava itsehillinnän voima. Kotilieden ääressä ja perheen ruokapöydässä saadaan vaikutelmia, joiden seuraukset ulottuvat ikuisuuteen. Enemmän kuin luonnonlahjat ratkaisevat lapsuudessa hankitut tavat sen, tuleeko ihminen voittamaan vai häviämään taistelussa. Nuoruus on kylvöaikaa. Se määrää sadon laadun sekä tätä että tulevaa elämää varten. {AT 80.4}

Profeetta Johannes oli kääntävä ”isien sydämet lasten puoleen ja tottelemattomat vanhurskasten mielenlaatuun, näin Herralle toimittaaksensa valmistetun kansan”. Valmistaessaan tietä Kristuksen ensimmäiselle tulemiselle hän oli niiden esikuva, jotka valmistavat kansaa Herramme toista tulemista varten. Maailma on nautintojen orja. Väärät

opit ja tarut ovat vallalla. Saatana lisää ansojaan sielujen tuhoksi. Kaikkien, jotka haluavat täydellistä pyhyyttä Jumalan pelossa, on opittava kohtuullisuuden ja itsensähillinnän läksy. Halut ja himot on pidettävä korkeampien sielunvoimien alaisina. Tämä itsekuri on välttämätöntä voidaksemme saavuttaa sen henkisen voiman ja hengellisen näkemyksen, joka tekee meidät kykeneviksi ymmärtämään ja käytännössä toteuttamaan Jumalan sanan pyhiä totuuksia. Tästä syystä raittiudella on paikkansa valmistautumistyössä Kristuksen toista tulemista varten. {AT 81.1}

Luonnollisen asiain järjestyksen mukaan Sakariaan poika olisi kasvatettu papiksi. Mutta rabbiinien koulukasvatus olisi tehnyt hänet sopimattomaksi työhönsä. Jumala ei lähettänyt häntä jumaluusopin opettajain luo oppimaan, miten kirjoituksia selitetään. Hän kutsui hänet erämaahan, jotta hän oppisi luonnosta ja luonnon Jumalalta. {AT 81.2}

Autiosta seudusta hän löysi kotinsa, kuivien kukkuloiden, jyrkkien rotkojen ja kallioluolien keskeltä. Mutta hän halusi luopua elämän nautinnoista ja komeudesta ja noudattaa ankaraa itsekuria erämaassa. Tämä ympäristö oli otollinen yksinkertaisille tavoille ja itsensäkieltämiselle. Maailman melun häiritsemättä hän saattoi täällä syventyä tutkimaan luonnon, ilmestyksen ja kaitselmuksen opetuksia. Johanneksen jumalaapelkäävät vanhemmat olivat usein toistaneet hänelle enkelin Sakariaalle lausumia sanoja. Lapsuudesta asti hänen tehtävänsä oli pidetty hänen silmäinsä edessä, ja hän oli ottanut tämän pyhän tehtävän vastaan. Hänelle erämaan yksinäisyys oli tervetullut pako yhteiskunnasta, missä epäluulot, epäusko ja irstai- suus olivat saaneet miltei ylivallan. Hän epäili omia voimiaan vastustaa kiusauksia ja karttoi kaikkea kosketusta synnin kanssa, jottei hän kadottaisi käsitystä sen kauheasta synnillisvydestä. {AT 81.3}

Pyhitettynä Jumalalle nasiirina syntymästään saakka hän teki itse lupauksen elinikäisestä pyhityksestä. Hän pukeutui muinaisten profeettain pukuun, joka oli tehty kamelinkarvoista ja jota ympäröi nahkavyö. Hän söi ”heinäsirkkoja ja metsähunajaa”, jota hän löysi erämaasta, ja hän joi kukkuloiden puhdasta vettä. {AT 82.1}

Mutta Johannes ei viettänyt aikaansa joutilaana, askeettisen synkkänä tai itsekkäästi eristäytyen. Silloin tällöin hän meni ihmisten joukkoon, ja hän seurasi aina kiinnostuneena, mitä maailmassa tapahtui. Syrjäisestä piilopaikastaan hän katseli tapahtumien kehitystä. Pyhän Hengen valaisemin silmin hän tutki ihmisluonteita oppiakseen ymmärtämään, miten heidän sydämensä avautuisivat taivaan sanomalle. Hänen tehtävänsä taakka painoi häntä. Yksinäisyydessä hän rukouksen ja mietiskelyn avulla koetti vyöttää sielunsa elämäntehtäväänsä varten. {AT 82.2}

Vaikka hän oli erämaassa, ei hän ollut vapaa kiusauksista. Hän sulki, mikäli mahdollista, kaikki tiet, joita myöten Saatana voisi päästä sisään, ja kuitenkin kiusaaja kävi hänen kimppuunsa. Mutta hänellä oli selvä hengellinen käsityskyky, hän oli kehittänyt luonteensa

voimaa ja päättäväisyyttä, ja Pyhän Hengen avulla hän saattoi havaita Saatanan lähestymisen ja vastustaa hänen voimaansa. {AT 82.3}

Johanneksella oli erämaassa koulunsa ja pyhäkkönsä. Kuten Moosesta Midianin vuorten keskellä häntä ympäröi Jumalan läsnäolo, ja joka puolella näkyi Hänen voimansa ilmauksia. Hänen osansa ei ollut asua Israelin suuren johtajan tavoin mahtavien vuorten jylhässä yksinäisyydessä. Mutta hänen edessään olivat Mooabin kukkulat Jordanin takana kertoen Hänestä, joka on vahvistanut vuoret ja vyöttänyt ne voimallaan. Synkkä ja karu luonto hänen erämaakotiensa ympärillä kuvasi sattuvasti Israelin tilaa. Herran hedelmällisestä viinitarhasta oli tullut autio erämaa. Mutta erämaan yllä kaartui taivas kirkkaana ja kauniina. Pilvissä, jotka kasaantuivat myrskyä ennustaen, näkyi lupauksen kaari. Samoin Israelin alennustilan yllä loisti Messiaan hallituksen kirkkaus. Vihan pilvien yli kaartui Hänen armonliittonsa sateenkaari. {AT 82.4}

Yksin hiljaisessa yössä hän luki taivaalta Jumalan Aabrahamille antaman lupauksen, että hänen siemenensä olisi lukematon kuin taivaan tähdet. Aamunkoitto, joka kultasi Mooabin vuoret, kertoi Hänestä, joka olisi ”niinkuin huomenhohde auringon noustessa pilvettömänä aamuna”. 2 Sam. 23: 4. Ja keskipäivän kirkkaudessa hän näki Messiaan kirkkauden loisteen, silloin kun ”Herran kunnia ilmestyy” ”ja kaikki liha saa sen nähdä”. Jes. 40: 5. {AT 82.5}

Pelokkain ja kuitenkin iloisin mielin hän tutki ennustuksia sisältävästä kirjakääröstä ilmoituksia Messiaan tulemisesta, tuon luvatun siemenen, joka murskaisi käärmeen pään, Siilon, ”rauhanantajan”, joka ilmestyisi ennenkuin kuningas lakkaisi hallitsemasta Daavidin istuimella. Se aika oli nyt tullut. Roomalainen hallitsija istui Siionin vuorella olevassa palatsissa. Herran luotettavan sanan mukaan Kristus oli jo syntynyt. {AT 83.1}

Jesajan hurmioituneet kuvaukset Messiaan kunniasta olivat hänen tutkimuksensa kohteina päivin ja öin: lisäin juurivesa, kuningas, joka hallitsee vanhurskaasti ja ”jakaa oikein oikeutta maan nöyrille”, ”suojana rankkasateelta,... kuin korkean kallion varjo nääntyvässä maassa”, eikä Israelia enää sanota ”hyljätyksi”, eikä hänen maataan ”autioksi”, vaan Herra kutsuu häntä ”minun rakkaakseni” ja hänen maataan ”aviovaimoksi”. Jes. 11: 4, 32: 2; 62: 4. Yksinäisen maanpakolaisen mieli oli täynnä loistavia näkyjä. {AT 83.2}

Hän katseli Kuningasta Hänen kauneudessaan ja unohti itsensä. Hän katseli pyhyyden ylevyyttä ja tunsi olevansa heikko ja arvoton. Hän oli valmis lähtemään taivaan sanansaattajana, pelkäämättä ihmisiä, koska oli nähnyt Jumalan. Hän saattoi seisoa suorana ja pelottomana maallisten yksinvaltiaiden edessä, koska oli kumartanut syvään kuningasten Kuningasta. {AT 83.3}

Johannes ei täysin käsittänyt Messiaan valtakunnan luonnetta. Hän odotti Israelin kyllä vapautuvan kansallisista vihollisistaan, mutta hänen toivonsa suurin kohde oli Kuninkaan saapuminen vanhurskaudessa ja Israelin vahvistaminen pyhäksi kansaksi. Näin hän uskoi täyttyvän hänen syntyessään lausutun ennustuksen: {AT 83.4}

”Muistaakseen pyhän liittonsa,... {AT 83.5}

suodakseen meidän, vapahdettuina vihollistemme kädestä, pelkäämättä palvella Häntä kaikkina elinpäivinämme.” {AT 83.6}

Hän näki kansan petettynä, itseensä tyytyväisenä ja synnin uneen vaipuneena. Hän halusi herättää heissä halua pvhempään elämään. Jumalan hänelle antaman sanoman tarkoitus oli havahduttaa heidät horroksestaan ja saada heidät vapisemaan suuren pahuutensa tähden. Ennenkuin evankeliumin siemen voisi löytää jalansijaa, olisi sydämen maaperä muokattava. Ennenkuin he voisivat etsiä paran nusta Jeeukselta, heidän täytyisi herätä näkemään synnin haavojen aiheuttama vaara. {AT 83.7}

Jumala ei lähetä sanansaattajia imartelemaan syntistä. Hän ei julista rauhansanomia tuudittamaan jumalattomia väärään turval- lisuuden tunteeseen. Hän laskee väärintekijän omalletunnolle raskaan 9 taakan ja lävistää sielun syyllisyydentunnon nuolilla. Palvelevat enkelit kuvailevat hänelle Jumalan pelottavat tuomiot saadakseen hänet tuntemaan tarpeensa ja huudahtamaan: ”Mitä minun on tehtävä pelastuakseni?” Sitten sama käsi, joka on nöyryyttänyt ihmisen tomuun, nostaa katuvan ylös. Ääni, joka on nuhdellut syntiä ja saattanut ylpeyden ja kunnianhimon häpeään, kysyy hellästi ja myötätuntoisesti: ”Mitä haluat minun tekevän sinulle?” {AT 84.1}

Johanneksen aloittaessa toimintansa kansa oli kiihottuneessa tyytymättömyyden tilassa, joka lähenteli vallankumousta. Arkelauksen viraltapanon jälkeen Juudea oli joutunut välittömästi Rooman vallan alle. Roomalaisten maaherrain sortovalta ja kiristykset sekä heidän järkähtämättömät ponnistuksensa saattaa käytäntöön pakanallisia vertauskuvia ja tapoja olivat sytyttäneet kapinan, joka oli tukahdutettu tuhansien Israelin parhaitten vereen. Tämä kaikki lisäsi kansan vihaa Roomaa kohtaan ja syvensi kaipausta vapautua sen vallasta. {AT 84.2}

Eripuraisuuden ja taistelun keskelle kuului erämaasta ääni, joka oli hätkähdyttävä ja tuima, mutta kuitenkin toivontäyteinen: ”Tehkää parannus, sillä taivasten valtakunta on tullut lähelle.” Sen uusi, outo voima vaikutti kansaan. Profeetat olivat ennustaneet Kristuksen tulemisesta kaukaiseen tulevaisuuteen kuuluvana tapahtumana, mutta tässä julistettiin sen olevan käsillä. Johanneksen erikoinen ulkonäkö vei hänen kuulijainsa ajatukset muinaisiin näkijöihin. Hän muistutti tavoiltaan ja puvultaan profeetta Eliaa. Elian hengessä ja voimassa hän julisti kansan turmeltuneisuutta ja nuhteli vallitsevista synneistä. Hänen sanansa olivat selviä, sattuvia ja vakuuttavia. Monet uskoivat hänen olevan jonkun profeetoista, joka oli noussut kuol- leista. Koko kansa oli liikkeellä. Suuria joukkoja vaelsi erämaahan. {AT 84.3}

Johannes julisti Messiaan tulemista ja kutsui kansaa parannukseen. Synnistä puhdistumisen vertauskuvana hän kastoi heidät Jordanin vedessä. Näin hän sattuvan vertauskuvan avulla julisti, että ne, jotka väittivät olevansa Jumalan valittu kansa, olivat

synnin saastuttamia, ja ellei heillä ilman sydämen ja elämän puhdistusta voisi olla mitään osaa Messiaan valtakunnassa. {AT 84.4}

Hallitusmiehiä ja rabbiineja, sotilaita, publikaaneja ja talonpoikia tuli kuulemaan profeettaa. Hetkiseksi Jumalan vakava varoitus pysähdytti heidät. Monet tekivät parannuksen ja vastaanottivat kasteen. Kaikensäätyisiä ihmisiä alistui Johannes Kastajan vaatimuksiin päästäkseen hänen julistamaansa valtakuntaan. {AT 85.1}

Monet kirjanoppineista ja farisealaisista tulivat tunnustaen syntinsä ja pyytäen kastetta. He olivat korottaneet itsensä muiden ihmisten yläpuolelle ja saaneet ihmiset omaksumaan korkean käsityksen heidän hurskaudestaan. Nyt paljastettiin heidän elämänsä synnit ja salaisuudet. Mutta Pyhä Henki ilmoitti Johannekselle, että monilla näistä ihmisistä ei ollut oikeata synnintuntoa. He kannattivat kulloinkin sitä, mistä luulivat hyötyvänsä. Profeetan ystävinä he toivoivat pääsevänsä tulevan ruhtinaan suosioon. Ja vastaanottamalla kasteen tältä suositulta nuorelta opettajalta he luulivat vaikutuksensa kansaan kasvavan. {AT 85.2}

Johannes vastasi heille purevalla kysymyksellä: ”Te kyykäärmeitten sikiöt, kuka on neuvonut teitä pakenemaan tulevaista vihaa? Tehkää sentähden parannuksen soveliaita hedelmiä, älkääkä luulko saattavanne sanoa mielessänne: ’Onhan meillä isänä Aabraham’; sillä minä sanon teille, että Jumala voi näistä kivistä herättää lapsia Aabrahamille.” {AT 85.3}

Juutalaiset olivat tulkinneet väärin Jumalan lupauksen ikuisesta suosiosta Israelille: ”Näin sanoo Herra, joka on pannut auringon valaisemaan päivää, kuun ja tähdet lakiensa mukaan valaisemaan yötä, Hän, joka liikuttaa meren, niin että sen aallot pauhaavat — Herra Sebaot on Hänen nimensä: Jos väistyvät nämä lait minun kasvojeni edestä, silloin myös lakkaavat Israelin jälkeläiset olemasta kansa minun kasvojeni edessä ainiaan. Näin sanoo Herra: Jos voidaan mitata taivaat ylhäällä ja tutkia maan perustukset alhaalla, silloin vasta minä hylkään Israelin jälkeläiset kaikki, kaiken sen tähden, mitä he ovat tehneet, sanoo Herra.” Jer. 31: 35—37. Juutalaisten mielestä heidän luonnollinen polveutumisensa Aabrahamista oikeutti heidät omistamaan itselleen tämän lupauksen. Mutta he jättivät huomaamatta Jumalan määräämät ehdot. Hän oli sanonut ennen tuon lupauksen antamista: ”Minä panen lakini heidän sisimpäänsä ja kirjoitan sen heidän sydämiinsä; ja niin minä olen heidän Jumalansa, ja he ovat minun kansani... Sillä minä annan anteeksi heidän rikoksensa enkä enää muista heidän syntejänsä.” Jer. 31: 33, 34. {AT 85.4}

Jumalan suosio luvataan kansalle, jonka sydämeen Hänen lakinsa on kirjoitettu. He ovat yhtä Hänen kanssaan. Mutta juutalaiset olivat luopuneet Jumalasta. Syntiensä tähden he olivat Hänen rangaistus- tuomionsa alaisia. Tästä syystä he olivat joutuneet pakanakansan orjiksi. Synti oli pimentänyt heidän mielensä, ja koska Jumala oli menneinä aikoina osoittanut heille niin suurta suosiota, he puolustelivat syntejään. He uskalsivat ajatella olevansa parempia kuin muut ihmiset ja oikeutettuja nauttimaan hänen siunaustaan. {AT 86.1}

Nämä asiat ”on kirjoitettu varoitukseksi meille, joille maailmanaikojen loppukausi on tullut”. 1 Kor. 10: 11. Kuinka usein me käsitäm- mekään väärin Jumalan meille antamat siunaukset ja luulemme, että me olemme päässeet suosioon, koska meissä on jotakin hyvää! Jumala ei voi tehdä meidän hyväksemme sitä, minkä Hän haluaisi tehdä. Me käytämme Hänen lahjojaan itsetyytyväisyytemme lisäämiseksi ja paa- duttaaksemme sydämemme epäuskossa ja synnissä. {AT 86.2}

Johannes julisti Israelin opettajille, että heidän ylpeytensä, itsekkyytensä ja julmuutensa osoittivat heidän olevan kyykäärmeitten sikiöitä, jotka ovat kuolettavana kirouksena kansalle, eikä suinkaan vanhurskaan ja kuuliaisen Aabrahamin lapsia. Huomioonottaen heidän Jumalalta saamansa suuren valon he olivat vielä pahempia kuin pakanat, joita parempia he luulivat olevansa. He olivat unohtaneet kallion, josta he olivat lohkaistut ja kaivosonkalon, josta olivat kaivetut. Jumala ei ollut heistä riippuvainen saadakseen tarkoituksensa toteutetuksi. Kuten Hän kutsui Aabrahamin pakanakansan keskuudesta, niin Hän saattaisi kutsua muitakin palvelukseensa. Ihmissy- dämet voivat näyttää kuivilta kuin erämaan kivet, mutta Hänen Henkensä voi elvyttää ne tekemään Hänen tahtoaan ja kokemaan Hänen lupauksensa täyttymisen. {AT 86.3}

”Jo on kirves pantu puitten juurelle”, sanoi profeetta, ”jokainen puu, joka ei tee hyvää hedelmää, siis hakataan pois ja heitetään tuleen”. Puun arvoa ei määrää sen nimi, vaan sen hedelmä. Jos hedelmä on arvoton, ei nimi voi pelastaa puuta tuhosta. Johannes selitti juutalaisille, että heidän elämänsä ja luonteensa määräsivät heidän pysymisensä Jumalan kansana. Tunnustus ei merkinnyt mitään. Elleivät heidän elämänsä ja luonteensa olleet sopusoinnussa Jumalan lain kanssa, eivät he olleet Hänen kansaansa. {AT 86.4}

Nämä sydämeenkäyvät sanat saivat hänen kuulijansa synnintuntoon. He tulivat hänen luokseen kysyen: ”Mitä meidän siis pitää tekemän? ” Hän vastasi: ”Jolla on kaksi ihokasta, antakoon toisen sille, joka on ilman; ja jolla on ruokaa, tehköön samoin.” Ja Hän varoitti publikaaneja vääryydestä ja sotilaita väkivallasta. {AT 86.5}

Kaikki, jotka tulivat Kristuksen valtakunnan alamaisiksi, hän sanoi, antaisivat todistuksen uskostaan ja katumuksestaan. Heidän elämässään näkyisi ystävällisyyttä, rehellisyyttä ja uskollisuutta. He auttaisivat tarvitsevia ja toisivat uhrinsa Jumalalle. He suojelisivat turvattomia ja olisivat esimerkkinä hyvyydessä ja sääliväisyydessä. Näin Kristuksen seuraajat todistavat Pyhän Hengen muuttavasta voimasta. Jokapäiväisessä elämässä näkyy oikeudenmukaisuutta, laupeutta ja Jumalan rakkautta. Muuten he ovat kuin akanat, jotka viskataan tuleen. {AT 87.1}

”Minä kastan teidät vedellä parannukseen”, sanoi Johannes, ”mutta se, joka minun jäljessäni tulee, on minua väkevämpi, jonka kenkiäkään minä en ole kelvollinen kantamaan; Hän kastaa teidät Pyhällä Hengellä ja tulella.” Matt. 3: 11. Profeetta Jesaja oli lausunut, että Herra puhdistaa kansansa heidän synneistään ”tuomion ja puhdistuksen hengellä”. Herran

sana Israelille kuului: ”Minä käännän käteni sinua vastaan ja puhdistan sinusta kuonan niinkuin lipeällä ja poistan sinusta kaiken lyijyn.” Jes. 4: 4; 1: 25. Kaikelle synnille, löytyipä sitä mistä tahansa, ”meidän Jumalamme on kuluttavainen tuli”. Hepr. 12: 29. Kaikista niistä, jotka antautuvat Hänen voimansa alaisiksi, Jumalan Henki on kuluttava pois synnin. Mutta jos ihmiset pysyvät synneissään, he tulevat yhdeksi synnin kanssa. Silloin Jumalan kirkkauden, joka tuhoaa synnin, täytyy tuhota heidätkin. Jaakob huudahti painiskeltuaan yön enkelin kanssa: ”Minä olen nähnyt Jumalan kasvoista kasvoihin, ja kuitenkin on minun henkeni pelastunut.” 1 Moos. 32: 30. Jaakob oli tehnyt suuren synnin menettelyllään Eesauta kohtaan, mutta hän oli katunut. Hänen rikoksensa oli annettu anteeksi ja syntinsä sovitettu; siksi hän saattoi kestää Jumalan läsnäolon ilmestyksen. Mutta aina kun ihmiset tulivat Jumalan eteen tahallaan suosien pahaa, heidät tuhottiin. Kristuksen tullessa toisen kerran Hän on surmaava jumalattomat ”suunsa henkäyksellä” ja tuhoava heidät ”tulemuksensa ilmestyksellä”. 2 Tess. 2: 8. Jumalan kirkkauden valo, joka antaa elämän vanhurskaille, on tuhoava jumalattomat. {AT 87.2}

Johannes Kastajan aikana Jeesus oli juuri tulossa ilmaisemaan Jumalan luonnetta. Hänen pelkkä läsnäolonsa oli paljastava ihmi sille heidän syntinsä. He voivat päästä Hänen yhteyteensä ainoastaan jos he halusitvat ulla puhdistetuiksi synneistään. Vain puhdassydämiset voivat pysyä Hänen lähellään. {AT 87.3}

Näin Johannes Kastaja julisti Jumalan sanomaa Israelille. Monet ottivat vaarin hänen opetuksestaan. Monet uhrasivat kaiken ollakseen kuuliaisia. Suuret joukot seurasivat tätä uutta opettajaa paikasta toiseen, ja monet toivoivat hänen olevan Messiaan. Mutta kun Johannes näki ihmisten kääntyvän hänen puoleensa, hän käytti jokaista tilaisuutta suunnatakseen heidän uskonsa Häneen, joka oli tuleva. {AT 88.1}

LUKU 11—KOHTAUS JORDANILLA

”Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt.” {AT 90.1}

Tieto erämaanprofeetasta ja hänen ihmeellisestä julistuksestaan levisi kautta Galilean. Sanoma saavutti talonpojat etäisissä vuoristokylissä ja kalastajat meren rannalla, ja näissä yksinkertaisissa, vakavissa sydämissä se herätti syvimmän vastakaiun. Nasaretissa siitä kerrottiin puusepän työpajassa, joka oli ollut Joosefin, ja eräs otti kutsun vastaan. Hänen aikansa oli tullut. Jättäen jokapäiväisen työnsä Hän sanoi hyvästi äidilleen ja seurasi maanmiestensä jäljissä, joita joukoittain kokoontui Jordanille. {AT 90.2}

Jeesus ja Johannes Kastaja olivat serkuksia, ja heitä liittivät läheisesti toisiinsa olosuhteet, jotka olivat vallinneet heidän syntyessään. He eivät kuitenkaan välittömästi tunteneet toisiaan. Jeesus oli viettänyt elämänsä Galilean Nasaretissa, Johannes taas Juudean erämaassa: Suuresti erilaisessa ympäristössä he olivat eläneet eristyneisyydessä, eikä heillä ollut ollut mitään yhteyttä keskenään. Kaitselmus oli järjestänyt näin. Ei saanut antaa aihetta syytökseen, että he salaa olisivat päättäneet tukea toistensa vaatimuksia. {AT 90.3}

Johannes tunsi tapahtumat, jotka liittyivät Jeesuksen syntymään. Hän oli kuullut Hänen käynnistään Jerusalemissa poikasena ja mitä oli tapahtunut rabbiinien koulussa. Hän tiesi Hänen synnittömästä elämästään ja uskoi Hänen olevan Messiaan, mutta hänellä ei ollut tästä ehdottoman varmaa vakaumusta. Se seikka, että Jeesus oli niin monta vuotta pysytellyt tuntemattomana antamatta mitään erikoista merkkiä tehtävästään, antoi aihetta epäilyyn, saattoiko Hän olla tuo luvattu. Johannes odotti kuitenkin uskoen, että Jumalan määräämänä hetkenä kaikki selvenisi. Hänelle oli ilmoitettu, että Messias pyytäisi kastetta häneltä ja että silloin annettaisiin merkki Hänen jumalallisuudestaan. Näin hän saattaisi esittää Hänet kansalle. {AT 90.4}

Kun Jeesus tuli kastettavaksi, Johannes näki Hänessä luonteen puhtauden, jollaista hän ei koskaan aikaisemmin ollut kenessäkään nähnyt. Häntä ympäröivä ilmapiirikin oli pyhä ja kunnioitustaherätävä. Kansanjoukon keskuudessa, joka oli kokoontunut hänen ympärilleen Jordanille, Johannes oli kuullut kerrottavan synkkiä kertomuksia rikoksista, ja hän oli tavannut sieluja, jotka olivat lukemattomien syntien taakan painamia, mutta hän ei ollut koskaan joutunut kosketuksiin ihmisen kanssa, josta uhkui niin jumalallinen vaikutus- voima. Kaikki tämä oli sopusoinnussa sen kanssa, mitä Johannekselle oli Messiaasta ilmaistu. Kuitenkin hän epäröi suostua Jeesuksen pyyntöön. Kuinka hän, syntinen ihminen, voisi kastaa synnittömän? Ja kuinka tämä, joka ei parannusta tarvinnut, alistui menoon, joka merkitsi syyllisyyden tunnustamista, jotta se pestäisiin pois? {AT 91.1}

Kun Jeesus pyysi kastetta, Johannes vetäytyi taaksepäin huudahtaen: ”Minun tarvitsee saada Sinulta kaste, ja Sinä tulet minun tyköni!” Päättävästi, mutta kuitenkin lempeän arvokkaasti Jeesus vastasi: ”Salli nyt; sillä näin meidän sopii täyttää kaikki vanhurskaus.” Ja Johannes suostui, johti Vapahtajan alas Jordaniin ja hautasi Hänet veden alle. ”Ja heti, vedestä

noustessaan”, Jeesus ”näki taivasten aukeavan ja Hengen niinkuin kyyhkysen laskeutuvan Häneen”. {AT 91.2}

Jeesus ei vastaanottanut kastetta tunnustaakseen oman syyllisyytensä. Hän samasti itsensä syntisten kanssa, otti askeleet, jotka meidänkin on otettava, ja teki työn, joka meidänkin on tehtävä. Hänen elämänsä kasteen jälkeen, täynnä kärsimyksiä ja kärsivällistä kestämistä, oli myös meille esimerkiksi. {AT 91.3}

Noustuaan vedestä Jeesus kumartui rukoukseen joen äyräälle. Uusi, tärkeä vaihe oli Hänen edessään. Hänen oli nyt laajemmalla näyttämöllä astuttava elämänsä taisteluun. Vaikka Hän oli Rauhanruhtinas, Hänen tulemisensa oli oleva kuin miekan paljastus. Valta kunta, jota Hän oli tullut perustamaan, oli päinvastainen, kuin mitä juutalaiset toivoivat. Häntä, joka oli Israelin palvelusmenojen ja järjestelmän perustus, pidettäisiin sen vihollisena ja tuhoojana. Hänet, joka oli julistanut lain Siinailta, tuomittaisiin lainrikkojaksi. Hänet, joka oli tullut murskaamaan Saatanan vallan, julistettaisiin Beelsebuliksi. Ei kukaan maailmassa ollut Häntä ymmärtänyt, ja toimintansa aikana Hänen täytyi edelleen vaeltaa yksin. Koko Hänen elämänsä aikana eivät Hänen äitinsä ja veljensä käsittäneet Hänen tehtäväänsä. Eivät edes Hänen opetuslapsensa Häntä ymmärtäneet. Hän oli asunut ikuisessa valossa, ollen yhtä Jumalan kanssa, mutta maanpäällä Hänen täytyi viettää elämänsä yksinäisyydessä. {AT 91.4}

Yhtenä meistä Hänen täytyi kantaa syyllisyytemme ja tuskaimme taakka. Synnittömän täytyi tuntea synnin häpeä. Rauhaarakastavan täytyi elää taisteluissa, totuuden viipyä vääryyden seurassa, puhtauden asua turmeluksen keskellä. Jokainen synti, jokainen epäsointu, jokainen lihallinen himo, jonka synti oli tuonut mukanaan, oli kidutusta Hänen hengelleen. {AT 92.1}

Yksin Hänen oli kuljettava tie, yksin kannettava taakka. Hänen päällään, joka oli luopunut kirkkaudestaan ja pukeutunut ihmiskunnan heikkouteen, lepäsi maailman lunastus. Hän näki ja tunsi kaiken, mutta Hän pysyi lujana aikomuksessaan. Hänestä riippui langenneen ihmissuvun pelastus, ja Hän ojensi kätensä tartttuakseen kaikkivoivan rakkauden käteen. {AT 92.2}

Vapahtajan katse näyttää kantavan taivaaseen Hänen vuodattaessaan sielunsa rukouksessa Herran eteen. Hän tietää hyvin, kuinka synti on paaduttanut ihmissydämet ja kuinka vaikea heidän on käsittää Hänen tehtäväänsä ja ottaa pelastuksen lahja vastaan. Hän pyytää Isältä voimaa kukistaakseen heidän epäuskonsa, murtaakseen kahleet, joilla Saatana on heidät kietonut ja voittaakseen tuhoojan heidän puolestaan. Hän pyytää todistusta, että Jumala vastaanottaa ihmiskunnan Poikansa persoonassa. {AT 92.3}

Koskaan ennen eivät enkelit ole kuulleet sellaista rukousta. He ovat innokkaita viemään rakastetulle johtajalleen rohkaisun ja lohdun sanoman. Mutta ei, Isä itse tahtoo vastata Poikansa pyyntöön. Suoraan valtaistuimelta loistavat Hänen kirkkautensa säteet. Taivaat

aukeavat, ja Vapahtajan pään päälle laskeutuu kyyhkysenmuotoinen kirkas valoilmiö — sopiva kuva Hänestä, joka oli sävyisä ja nöyrä. {AT 92.4}

Suuresta Jordanilla olevasta joukosta vain harvat, Johannesta lukuunottamatta, näkivät taivaallisen näyn. Kuitenkin Jumalan läsnäolon juhlallisuus lepäsi kokoontuneen joukon yllä. Kansa seisoi vaiti katsellen Kristusta. Hänen olemuksensa kylpi valovirrassa, joka aina ympäröi Jumalan valtaistuinta. Hänen kohotetut kasvonsa loistivat, niinkuin he eivät olleet koskaan nähneet ihmisen kasvojen loistavan. Avoimesta taivaasta kuului ääni, joka sanoi: ”Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt.” {AT 92.5}

Nämä vakuuttavat sanat lausuttiin herättämään uskoa niissä, jotka olivat tämän kohtauksen todistajina, ja lujittamaan Vapahtajaa tehtävässään. Siitä huolimatta, että syyllisen maailman synnit pantiin Kristuksen päälle, ja että Hän nöyrtyi ottamaan meidän langenneen luontomme, ääni taivaasta julisti Hänet Iankaikkisen Pojaksi. {AT 93.1}

Johannes oli ollut syvästi liikuttunut nähdessään Jeesuksen kumartuneena rukoukseen, anoen kyynelin Isänsä hyväksymistä. Kun Jumalan kirkkaus ympäröi Hänet ja ääni kuului taivaasta, Johannes käsitti merkin, jonka Jumala oli luvannut. Hän ymmärsi kastaneensa maailman Lunastajan. Pyhä Henki lepäsi hänen yllään, ja hän huudahti, osoittaen kädellään Jeesusta: ”Katso, Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnin!” {AT 93.2}

Ei kukaan kuulijoista eikä puhuja itsekään käsittänyt näiden sanojen tärkeyttä: ”Jumalan Karitsa”. Moorian vuorella Aabraham oli kuullut poikansa kysyvän: ”Isäni,... missä on lammas polttouhriksi?” Isä vastasi: ”Jumala on katsova itselleen lampaan polttouhriksi, poikani.” 1 Moos. 22: 7, 8. Ja oinaassa, jonka Jumala hankki Iisakin tilalle, Aabraham näki vertauskuvan Hänestä, joka kuolisi ihmisten syntien tähden. Pyhä Henki oli Jesajan välityksellä, käyttäen samaa kuvausta, ennustanut Vapahtajasta: ”Hän alistui Siihen eikä suutansa avannut; niinkuin karitsa, joka teuraaksi viedään. Herra heitti Hänen päällensä kaikkien meidän syntivelkamme.” Jes. 53: 7, 6. Mutta Israelin kansa ei ollut ymmärtänyt tätä opetusta. Monet pitivät uhri- toimituksia samanlaisina kuin pakanat uhrejaan: lahjoina, joilla he saattoivat lepyttää Jumalan. Jumala tahtoi opettaa heille, että Hän itse rakkaudessaan antoi lahjan, joka sovittaa heidät Hänen kanssaan. {AT 93.3}

Jeesukselle Jordanilla lausutut sanat: ”Tämä on minun rakas Poikani, johon olen mielistynyt”, kuuluvat koko ihmiskunnalle. Jumala puhui Jeesukselle meidän edustajanamme. Meitä ei kaikkine synteinemme ja heikkouksinemme heitetä arvottomina syrjään. Jumala ottaa meidät lapsikseen ”siinä rakastetussa”. Ef. 1: 6. Kristuk sen yllä levännyt kirkkaus on pantti Jumalan rakkaudesta meitä kohtaan. Se kertoo meille rukouksen voimasta, kuinka ihmisääni voi kuulua Jumalan korviin ja meidän pyyntömme otetaan vastaan taivaan saleissa. Synti oli erottanut maan taivaasta ja katkaissut niiden välisen yhteyden, mutta Jeesus on jälleen yhdistänyt sen kirkkauden valtakuntaan. Hänen rakkautensa sulki piiriinsä ihmisen ja ulottui ylös taivaaseen asti. Valo, joka taivaan avoimesta ovesta lankesi

Vapahtajamme päälle, on loistava meillekin, kun rukoilemme apua vastustaaksemme kiusauksia. Ääni, joka puhui Jeesukselle, sanoo jokaiselle uskovalle sielulle: ”Tämä on minun rakas lapseni, johon olen mielistynyt.” {AT 93.4}

”Rakkaani, nyt me olemme Jumalan lapsia, eikä ole vielä käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Me tiedämme tulevamme Hänen kaltaisikseen, kun Hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä Hänet sellaisena, kuin Hän on.” 1 Joh. 3: 2. Lunastajamme on avannut tien, niin että syntisin, puutteellisin, ahdistetuin ja halveksituinkin voi löytää pääsyn Isän luo. Kaikki voivat saada kodin niissä asunnoissa, joita Jeesus on mennyt valmistamaan. ”Näin sanoo Pyhä, Totinen, jolla on Daavidin avain, Hän, joka avaa, eikä kukaan sulje, ja joka sulkee, eikä kukaan avaa... Katso, minä olen avannut sinun eteesi oven, eikä kukaan voi sitä sulkea.” Ilm. 3: 7, 8. {AT 94.1}

LUKU 12—KIUSAAJAN HYÖKKÄYS

”Jos sinä olet Jumalan Poika, niin käske näiden kivien muuttua leiviksi.” {AT 95.1}

”Siitten Jeesus täynnä Pyhää Henkeä palasi Jordanilta; ja Henki kuljetti Häntä erämaassa.” Markuksen sanat ovat vielä merkityksellisemmät. Hän sanoo: ”Kohta sen jälkeen Henki ajoi Hänet erämaahan. Ja Hän oli erämaassa neljäkymmentä päivää, ja Saatana kiusasi Häntä, ja Hän oli petojen seassa. Eikä Hän syönyt mitään niinä päivinä.” {AT 95.2}

Kun Jeesus joutui erämaahan kiusattavaksi, joutui Hän sinne Jumalan Hengen johtamana. Hän ei houkutellut kiusausta luokseen. Hän meni erämaahan ollakseen yksin ja ajatellakseen työtänsä ja tehtäväänsä. Rukouksen ja paaston avulla Hänen oli vahvistettava itseään sitä tuskien tietä varten, joka Hänen on kuljettava. Mutta Saatana tiesi Vapahtajan menneen erämaahan, ja hän arveli nyt tulleen parhaan hetken lähestyä Häntä. {AT 95.3}

Valtavat asiat olivat vaakalaudalla siinä taistelussa, jota käytiin Valon Ruhtinaan ja pimeyden valtakunnan päämiehen välillä. Kiusattuaan ihmisen syntiin Saatana väitti maailmaa omakseen ja nimitti itseään tämän maailman ruhtinaaksi. Muutettuaan esivan hempamme oman luonteensa kaltaisiksi hän aikoi perustaa tänne valtakuntansa. Hän selitti, että ihmiset olivat valinneet hänet hal- litsijakseen. Vallitsemalla ihmistä hän piti koko maailmaa hallussaan. Kristus oli tullut kumoamaan Saatanan väitteen. Ihmisen poikana Kristus pysyisi uskollisena Jumalalle. Näin voitaisiin näyttää, ettei Saatana ollut saanut ihmissukua täydellisesti valtaansa ja että hänen vaatimuksensa maailmaan nähden oli väärä. Kaikki, jotka halusivat vapautusta hänen vallastaan, pääsisivät vapaiksi. Valta, jonka Aadam synnin kautta oli menettänyt, palautettaisiin ennalleen. {AT 95.4}

Siitä asti, kun käärmeelle oli sanottu Eedenissä: ”Minä panen vainon sinun ja vaimon välille, sinun siemenesi ja hänen siemenensä välille”, 1 Moos. 3: 15, Saatana oli tiennyt, ettei hänellä ollut ehdotonta hallitusvaltaa maailmassa. Ihmisissä näytti vaikuttavan voima, joka vastusti hänen valtaansa. Hän katseli erittäin kiinnostuneena uhreja, joita Aadam ja hänen poikansa uhrasivat. Näissä menoissa hän näki vertauskuvan yhteydestä taivaan ja maan välillä. Hän ryhtyi toimeen tämän yhteyden katkaisemiseksi. Hän esitti Jumalan väärässä valossa ja tulkitsi väärin uskonnolliset menot, jotka viittasivat Vapahtajaan. Hän sai ihmiset pelkäämään Jumalaa olentona, joka iloitsi heidän perikadostaan. Uhrit, joiden olisi tullut ilmaista Hänen rakkauttaan, uhrattiin vain Hänen vihansa lepyttämiseksi. Saatana kiihotti ihmisten pahoja taipumuksia vahvistaakseen valtansa heihin. Kun Jumalan sana ilmestyi kirjoitettuna, Saatana tutki ennustuksia Vapahtajan tulosta. Sukupolvesta toiseen hän työskenteli estääkseen ihmisiä näkemästä näitä ennustuksia, jotta he hylkäisivät Kristuksen Hänen tullessaan. {AT 96.1}

Jeesuksen syntyessä Saatana tiesi, että oli tullut sellainen olento, jonka jumalallisena tehtävänä oli vastustaa hänen valtaansa. Hän vapisi kuullessaan enkelien sanoman, joka todisti vastasyntyneen kuninkaan vallasta. Saatana tiesi hyvin, mikä asema Kristuksella oli ollut

taivaassa Isän rakkaana Poikana. Se, että Jumalan Poika tulisi tänne maan päälle ihmisenä, täytti hänet hämmästyksellä ja pelolla. Hän ei voinut tajuta tämän suuren uhrin salaisuutta. Hänen itsekäs sielunsa ei voinut ymmärtää sellaista rakkautta petettyä ihmissukua kohtaan. Ihmiset käsittivät vain hämärästi taivaan kirkkautta ja rauhaa sekä iloa saada olla Jumalan yhteydessä, mutta Lusifer, suojelevainen kerubi, tunsi ne hyvin. Menetettyään taivaan hän oli päättänyt kostaa saattamalla toiset osallisiksi lankeemuksestaan. Tämän hän tekisi saattamalla heidät aliarvioimaan taivaallisia asioita ja kiinnittämällä heidän sydämensä maallisiin asioihin. {AT 96.2}

Taivaan päämies ei saisi esteettömästi voittaa ihmistä valtakuntaansa. Siitä ajasta alkaen, jolloin Hän lapsena syntyi Beetlehemissä, Hän oli alituisesti paholaisen hyökkäysten kohteena. Kristuksessa ilmeni Jumalan kuva, ja Saatana joukkoineen oli päättänyt voittaa Hänet. Maailmaan ei ollut tullut ainoatakaan ihmisolentoa, joka olisi välttynyt joutumasta pettäjän valtaan. Pahuuden voimat lähetettiin Hänenkin tielleen sotimaan Häntä vastaan ja jos mahdollista voittamaan Hänet. {AT 97.1}

Kun Vapahtaja kastettiin, Saatana oli katselijoiden joukossa. Hän näki Isän kirkkauden verhoavan Pojan. Hän kuuli Jehovan äänen todistavan Jeesuksen jumaluudesta. Aadamin lankeemuksesta lähtien suora yhteys Jumalan ja ihmissuvun välillä oli ollut poikki. Taivas ja maa olivat olleet kosketuksessa toistensa kanssa Kristuksen välityksellä, mutta nyt, kun Jeesus oli tullut ”syntisen lihan kaltaisuudessa” (Room. 8: 3), Isä itse puhui. Hän oli aikaisemmin ollut yhteydessä ihmiskunnan kanssa Kristuksen välityksellä, nyt Kristuksessa. Saatana oli toivonut, että Jumalan inho syntiä kohtaan aiheuttaisi ikuisen eron taivaan ja maan välille. Mutta nyt oli ilmeistä, että yhteys Jumalan ja ihmisen välillä oli jälleen palautettu. {AT 97.2}

Saatana näki, että hänen on joko voitettava, tai hänet voitetaan. Taistelun tuloksesta riippui liian paljon, jotta hän olisi voinut uskoa sen liittolaisenkeleilleen. Hänen itsensä täytyi johtaa taistelua. Kaikki luopumuksen voimat koottiin Jumalan Poikaa vastaan. Kristuksesta tuli jokaisen helvetin aseen maalitaulu. {AT 97.3}

Monien mielestä tällä taistelulla Kristuksen ja Saatanan välillä ei ole mitään erikoista merkitystä heidän omalle elämälleen, ja he tuntevat sitä kohtaan vain vähän mielenkiintoa. Mutta tämä taistelu toistuu jokaisessa ihmissydämessä. Kukaan ei koskaan siirry vihollisen riveistä Jumalaa palvelemaan kohtaamatta Saatanan hyökkäyksiä. Houkutukset, joita Kristus vastusti, ovat juuri niitä, jotka meistä tuntuvat niin vaikeilta voittaa. Häntä ahdistettiin niillä niin paljon enemmän, kuin Hänen luonteensa on meidän luonnettamme parempi. Päällään maailman syntien hirvittävä paino Kristus vastusti kiusauksia, jotka koskivat ruokahalua, maailman rakkautta ja komeilunhalua, joka johtaa omahyväisyyteen. Nämä kiusaukset voittivat Aadamin ja Eevan ja voittavat niin helposti meidätkin. {AT 97.4}

Saatana oli viitannut Aadamin syntiin todistuksena siitä, että Jumalan laki oli epäoikeudenmukainen, eikä sitä voitu noudattaa. Ihmisluonnossa Kristuksen oli sovitettava Aadamin epäonnistuminen. Mutta kun Aadam joutui kiusaajan hyökkäysten kohteeksi, ei hänessä vielä ollut mitään synnin vaikutuksia. Hän oli miehuuden kukoistuksessa omaten täydet sielun ja ruumiin voimat. Häntä ympäröi Eedenin ihanuus, ja hän oli päivittäin yhteydessä taivaallisten olentojen kanssa. Näin ei ollut Jeesuksen laita, kun Hän joutui erämaahan kamppailemaan Saatanan kanssa. Neljäntuhannen vuoden ajan ihmissuvun fyysillinen voima, henkiset kyvyt ja siveellinen arvo olivat vähentymistään vähentyneet, ja Kristus otti päälleen rappeutuneen ihmiskunnan heikkoudet. Vain täten Hän saattoi pelastaa ihmisen hänen alennuksensa syvimmistä kuiluista. {AT 98.1}

Monet väittävät, että Kristuksen oli mahdotonta langeta kiusaukseen. Silloin Häntä ei olisi voitu asettaa Aadamin tilalle, eikä Hän olisi voinut saavuttaa voittoa, jota Aadam ei saanut. Jos meidän taistelumme olisi jossain suhteessa ankarampi kuin Kristuksen, ei Hän voisi auttaa meitä. Mutta Vapahtajamme omaksui ihmisyyden kaikkine taipumuksineen. Hän otti ihmisen luonnon, johon sisältyi mahdollisuus langeta kiusaukseen. Meidän ei ole kestettävä mitään, mitä Hän ei olisi kestänyt. {AT 98.2}

Kristukselle samoinkuin synnittömälle esivanhemmillemme Eedenissä oli ruokahalu ensimmäisen suuren kiusauksen perustana. Lunastustyön oli alettava juuri siinä, missä turmio oli alkanut. Kuten Aadamin lankeemus koski ruokahalun tyydyttämistä, niin Kristuksen täytyi voittaa hillitsemällä ruokahalunsa. ”Ja kun Jeesus oli paastonnut neljäkymmentä päivää ja neljäkymmentä yötä, tuli Hänen lopulta nälkä. Silloin kiusaaja tuli Hänen luoksensa ja sanoi Hänelle: ’Jos sinä olet Jumalan Poika, niin käske näiden kivien muuttua leiviksi.’ Mutta Hän vastasi ja sanoi: ’Kirjoitettu on: Ei ihminen elä ainoastaan leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka Jumalan suusta lähtee.’” {AT 98.3}

Aadamin ajoista Kristuksen aikaan asti oli itsensä tyydyttäminen yhä lisännyt halujen ja himojen voimaa, kunnes niillä oli miltei rajaton valta. Näin ihmisistä oli tullut turmeltuneita ja sairaita, ja heidän oli itsessään mahdoton saada voittoa. Kristus voitti ihmisen puolesta kestämällä ankarimman kokeen. Meidän tähtemme Hän harjoitti itsehillintää, joka voitti nälän ja kuoleman. Ja tällä ensimmäi sellä voitolla oli muitakin seurauksia, jotka vaikuttivat kaikkiin taisteluihimme pimeyden voimia vastaan. {AT 98.4}

Kun Jeesus saapui erämaahan, Isän kirkkaus ympäröi Häntä. Jumalan yhteyteen vaipuneena Hän kohosi inhimillisten heikkouksien yläpuolelle. Mutta kirkkaus häipyi, ja Hän jäi taistelemaan kiusausten kanssa. Ne ahdistivat Häntä joka hetki. Hänen inhimillinen luontonsa kavahti taistelua, joka Häntä odotti. Neljäkymmentä päivää Hän paastosi ja rukoili. Hän oli nälän heikontama ja laihduttama ja sieluntuskan kuluttama ja uuvuttama. ”Runneltu, ei enää ihmisenkaltainen, oli Hänen muotonsa, Hänen hahmonsa ei ollut ihmislasten hahmo”. Jes. 52: 14. Nyt oli Saatanan tilaisuus. Nyt hän luuli voittavansa Kristuksen. {AT 99.1}

Silloin tuli Vapahtajan luo, kuin vastauksena Hänen rukouksiinsa, taivaan enkelin näköinen olento. Tämä väitti saaneensa Jumalalta tehtäväkseen ilmoittaa, että Kristuksen paasto oli lopussa. Kuten Jumala oli lähettänyt enkelin estämään Aabrahamin kättä uhraamasta lisakia, samoin Isä, tyytyväisenä Kristuksen suostuvaisuuteen lähteä kärsimysten tielle, oli lähettänyt enkelin pelastamaan Hänet. Tällainen sanoma tuotiin Jeesukselle. Vapahtaja oli heikkona nälästä ja halusi ruokaa, kun Saatana äkkiä tuli Hänen luokseen. Viitaten kiviin, joita erämaa oli täynnä ja jotka olivat leivän näköisiä, hän sanoi: ”Jos sinä olet Jumalan Poika, niin käske näiden kivien muuttua leiviksi.” {AT 99.2}

Vaikka hän ilmestyy valon enkelinä, niin nämä ensimmäiset sanat paljastavat hänen luonteensa. ”Jos sinä olet Jumalan Poika.” Tässä on salainen viittaus epäilykseen. Jos Jeesus tekisi Saatanan ehdotuksen mukaan, se merkitsisi epäilyksen tunnustamista. Kiusaaja koettaa voittaa Kristuksen samoin keinoin, jotka olivat niin menestyksellisiä ihmissukuun nähden alussa. Miten taitavasti Saatana lähestyikään Eevaa Eedenissä! ”Onko Jumala todellakin sanonut: ’Älkää syökö kaikista paratiisin puista?’” 1 Moos. 3:1. Tähän asti kiusaajan sanat olivat totta, mutta hänen tavassaan lausua ne oli peitettyä ylenkatsetta Jumalan sanoja kohtaan. Niissä oli salainen kielto, epäilys jumalallista totuutta kohtaan. Saatana koetti juurruttaa Eevan mieleen ajatuksen, ettei Jumala tekisi kuten Hän oli sanonut ja että sellaisen kauniin hedelmän pidättäminen oli ristiriidassa Hänen rakkautensa ja myötätuntonsa kanssa ihmistä kohtaan. Samoin kiusaaja nytkin koettaa herättää Kristuksessa samoja tunteita, kuin hänen {AT 99.3}

Omassa mielessään on. ”Jos sinä olet Jumalan Poika.” Nämä sanat kalvavat katkerasti hänen mieltään. Hänen äänessään on täydellisen epäuskon sävy. Kohtelisiko Jumala omaa Poikaansa tällä tavoin? Jättäisikö Hän Hänet erämaahan petojen sekaan ilman ravintoa, ilman seuraa, ilman lohdutusta? Hän vihjaisee, ettei Jumalan tarkoitus koskaan ole ollut antaa Poikansa olla tällaisessa tilassa. ”Jos sinä olet Jumalan Poika”, niin näytä voimasi vapauttamalla itsesi nälän ahdistuksesta. Käske näiden kivien muuttua leiviksi. {AT 100.1}

Taivaasta kuuluneet sanat ”Tämä on minun rakas Poikani, johon olen mielistynyt” Matt. 3: 17 kaikuivat vielä Saatanan korvissa. Mutta hän oli päättänyt saada Kristuksen epäilemään tätä todistusta. Jumalan sana oli Kristuksen vakuutena Hänen jumalallisesta tehtävästään. Hän oli tullut elämään ihmisenä ihmisten keskuudessa, ja nämä sanat osoittivat Hänen yhteytensä taivaan kanssa. Saatanan tarkoitus oli saada Hänet epäilemään näitä sanoja. Saatana tiesi, että jos hän saisi Kristuksen luottamuksen Jumalaan horjumaan, olisi voitto koko taistelusta hänen puolellaan. Hän voittaisi Kristuksen. Hän toivoi, että Kristus epätoivon ja ankaran nälän pakottamana menettäisi uskonsa Isäänsä ja tekisi ihmeen omaksi hyväkseen. Jos Hän olisi tehnyt näin, koko lunastussuunnitelma olisi rauennut tyhjiin. {AT 100.2}

Kun Saatana ja Jumalan Poika ensi kerran kohtasivat toisensa taistelussa, Kristus oli taivaan joukkojen johtaja, ja Saatana, kapinallisten johtaja taivaassa, heitettiin ulos. Nyt heidän asemansa näyttää olevan päinvastainen, ja Saatana käyttää luuloteltua etuansa

parhaalla tavalla. Hän kertoo, että eräs voimakkaimmista enkeleistä on karkoitettu taivaasta. Jeesuksen ulkonäkö osoittaa, että Hän on tuo langennut enkeli, joka on Jumalan jättämä ja ihmisten hylkäämä. Jumalallinen olento voisi todistaa väitteensä tekemällä ihmeen: ”Jos olet Jumalan Poika, niin käske näiden kivien muuttua leiviksi.” Sellainen luomisvoimaa ilmaiseva teko, yllyttää kiusaaja, olisi ratkaiseva todistus jumaluudesta. Se tekisi taistelusta lopun. {AT 100.3}

Jeesus ei ääneti voinut kuunnella pääpettäjää taistelematta mielessään. Mutta Jumalan Pojan ei tarvinnut todistaa jumaluuttaan Saatanalle tai selittää alennuksensa syitä. Myöntymällä kapinoitsijan vaatimuksiin Hän ei olisi voittanut mitään, mikä olisi ollut ihmiselle hyödyksi tai Jumalan kunniaksi. Jos Jeesus olisi suostunut vihollisen ehdotukseen, Saatana olisi kuitenkin sanonut: ”Näytä minulle merkki, jotta uskoisin sinun olevan Jumalan Pojan.” Ei mikään todistus olisi pystynyt murtamaan kapinallisuuden voimaa hänen sydämessään. Eikä Kristus saanut käyttää jumalallista voimaansa omaksi hyväkseen. Hän oli tullut kestämään koettelemuksia, kuten meidänkin täytyy tehdä, jättäen meille esimerkin uskosta ja kuuliaisuudesta. Ei Hän nyt eikä koskaan myöhemminkään maallisen elämänsä aikana tehnyt ihmetyötä omaksi hyväkseen. Hänen ihmetyönsä tapahtuivat kaikki toisten hyväksi. Vaikka Jeesus tunsi Saatanan alusta asti, Hän ei halunnut ryhtyä keskusteluun hänen kanssaan. Muistellessaan taivaasta kuulunutta ääntä Hän sai voimaa ja lepäsi Isänsä rakkaudessa. Hän ei tahtonut keskustella kiusaajan kanssa. {AT 100.4}

Jeesus kohtasi Saatanan Raamatun sanoilla. Hän sanoi: ”On kirjoitettu.” Jokaisessa kiusauksessa Hänen sota-aseenaan oli Jumalan sana. Saatana vaati Kristukselta ihmettä merkiksi Hänen jumaluudestaan. Mutta se, joka oli suurempi kuin kaikki ihmeet, luja luottamus sanoihin ”näin sanoo Herra” oli merkki, jota ei voitaisi kiistää. Niin kauan kuin Kristus säilytti tämän asenteen, ei Saatana saisi mitään etusijaa. {AT 101.1}

Kristusta kohtasivat ankarimmat kiusaukset Hänen suurimman heikkoutensa hetkenä. Näin Saatana luuli voittavansa. Tämän menettelytavan avulla hän oli saanut voiton ihmisistä. Kun voimat pettivät, tahdonvoima heikkeni ja usko lakkasi luottamasta Jumalaan, silloin voitettiin nekin, jotka kauan ja urhoollisesti olivat olleet totuuden puolella. Mooses väsyi Israelin kansan nelikymmenvuotiseen korpivaellukseen, kun Hänen uskonyhteytensä Jumalan rajattomaan voimaan hetkiseksi katkesi. Hän epäonnistui juuri luvatun maan rajoilla. Samoin kävi Elian, joka pelottomana oli seisonut kuningas Aahabin edessä ja kohdannut koko Israelin kansan, jonka etunenässä oli neljäsataa viisikymmentä Baalin profeettaa. Tuon hirveän päivän jälkeen Kannelilla, jolloin väärät profeetat oli surmattu, ja kansa oli vakuuttanut uskollisuuttaan Jumalaa kohtaan, Elia pakeni henkensä edestä jumalattoman Iisebelin uhkauksia. Näin Saatana on käyttänyt hyväkseen ihmiskunnan heikkoutta. Ja hän toimii vieläkin samalla tavalla. Milloin tahansa joku on pimeyden ympäröimä, olosuhteiden hämmentämä tai puutteen ja ahdingon vaivaama, Saatana on lähellä kiusaamassa ja vaivaamassa. Hänen hyökkäyksensä kohdistuvat luonteemme heikkoihin kohtiin. Hän koettaa

horjuttaa luottamustamme Jumalaan, joka antaa sellaisen asiaintilan vallita. Joudumme kiusaukseen epäillä Jumalaa ja Hänen rakkauttaan. Usein kiusaaja tulee luoksemme kuten Kristuksenkin luo asettaen silmäimme eteen omat puutteemme ja heikkoutemme. Hän haluaa masentaa sielumme ja katkaista yhteytemme Jumalaan. Silloin hän on varma saaliistaan. Jos kohtaisimme hänet kuten Jeesus teki, voisimme välttää monta tappiota. Keskustelemalla vihollisen kanssa annamme hänelle jalansijaa. {AT 101.2}

Kun Kristus sanoi kiusaajalle: ”Ei ihminen elä ainoastaan leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka Jumalan suusta lähtee”, Hän loisti ne sanat, jotka Hän oli lausunut Israelille yli tuhat neljäsataa vuotta sitten: ”Herra, sinun Jumalasi, on näinä neljänäkymmenenä vuotena sinua kuljettanut erämaassa... Hän nöyryytti sinua ja antoi sinun nähdä nälkää, ja Hän antoi sinulle mannaa syödä, jota et ennen tuntenut ja jota eivät isäsikään tunteneet, opeltaaksensa sinut ymmärtämään, että ihminen ei elä ainoastaan leivästä, vaan että hän elää jokaisesta sanasta, joka Herran suusta lähtee.” 5 Moos. 8: 2, 3. Kun erämaassa kaikki keinot saada ravintoa näyttivät pettävän, Jumala lähetti kansalleen mannaa taivaasta, ja he saivat sitä jatkuvasti riittävän määrän. Tämän toimenpiteen tuli opettaa heille, että kun he luottivat Jumalaan ja vaelsivat Hänen teillään, Hän ei heitä hylkäisi. Nyt Vapahtaja toteutti käytännössä tätä Israelille antamaansa opetusta. Jumalan sanalla oli apu annettu Israelin joukolle, ja samalla sanalla se annettaisiin Jeesuksellekin. Hän odotti Jumalan aikanaan tuovan avun. Hän oli erämaassa Jumalan käskyn mukaisesti, eikä Hän halunnut hankkia ruokaa Saatanan ehdotuksesta. Hän todisti koko maailmankaikkeudelle, että on pienempi onnettomuus kärsiä mitä tahansa kuin jollakin tavoin poiketa Jumalan tahdosta. {AT 102.1}

”Ei ihminen elä ainoastaan leivästä, vaan jokaisesta sanasia, joka Jumalan suusta lähtee.” Usein Kristuksen seuraaja joutuu tilanteeseen, jossa hän ei voi palvella Jumalaa ja jatkaa maallista lointaan. Näyttää ehkä siltä, kuin kuuliaisuus jollekin selvälle Jumalan käskylle kokonaan tyrehdyttäisi hänen elinmahdollisuutensa. Saatana koettaa uskotella hänelle, että hänen on uhrattava omantuntonsa vakaumus. Mutta ainoa asia, mihin tässä maailmassa voimme luottaa, on Jumalan sana. ”Etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja Hänen vanhurskauttaan, niin myös kaikki tämä teille annetaan.” Matt. 6: 33. Meille ei ole hyväksi tässäkään elämässä poiketa taivaallisen Isämme tahdosta. Kun opimme tuntemaan Hänen sanansa voiman, emme seuraa Saatanan ehdotuksia saadaksemme ruokaa tai pelastaaksemme henkemme. {AT 102.2}

Tärkein kysymyksemme on: Mitä Herra käskee ja mitä Hän lupaa? Kun sen tiedämme, noudatamme edellisiä ja luotamme jälkimmäiseen. {AT 103.1}

Viimeisessä suuressa taistelussa Saatanaa vastaan ne, jotka ovat uskollisia Jumalalle, saavat nähdä kaikkien maallisten tukien pettävän. Koska he kieltäytyvät rikkomasta Hänen lakiaan olemalla kuuliaisia maalliselle vallalle, heitä kielletään ostamasta ja myymästä. Viimein heille julistetaan kuolemantuomio. Katso Ilm. 13: 11 — 17. Mutta kuuliaisille kuuluu lupaus: ”Hän on asuva kukkuloilla, kalliolinnat ovat hänen turvansa; hänelle annetaan hänen

leipänsä, eikä vesi häneltä ehdy.” Jes. 33: 16. Tämän lupauksen mukaan Jumalan lapset saavat elää. Heille annetaan ravintoa nälänhädän autioittaessa maata. ”Pahana aikana he eivät joudu häpeään, ja nälän päivinä heillä on kyllin syötävää.” Ps. 37: 19. Tähän ahdingon aikaan viittasi profeetta Habakuk, ja hänen sanansa kuvaavat seurakunnan uskoa: ”Sillä ei viikunapuu kukoista, eikä viiniköynnöksissä ole rypäleitä; öljypuun sato pettää, eivätkä pellot tuota syötävää. Lampaat ovat kadonneet tarhasta, eikä ole karjaa vajoissa. Multa minä riemuitsen Herrassa, iloitsen autuuteni Jumalassa.” Hab. 3: 17, 18. {AT 103.2}

Kaikista niistä opetuksista, joita saamme Jeesuksen ensimmäisestä suuresta kiusauksesta, on tärkein se, mikä koskee halujen ja himojen kurissapitämistä. Kaikkina aikoina ovat fyysilliseen luontoon kohdistuvat kiusaukset eniten turmelleet ja alentaneet ihmiskuntaa. Saatana koettaa kohtuuttomuuden kautta tuhota ne henkiset ja siveelliset kyvyt, jotka Jumala antoi ihmiselle verrattomana lahjana. Silloin ihmisen on mahdoton käsittää ikuisten asiain arvoa. Aistillisten nautintojen avulla Saatana koettaa hävittää sielusta kaikki Jumalan kuvan jäljet. {AT 103.3}

Halujen hillitsemätöntä tyydyttämistä ja siitä johtuvaa sairautta ja rappeutumista, joita esiintyi Kristuksen ensimmäisen tulemisen aikoina, tulee esiintymään myös Hänen toisen tulemisensa edellä, jolloin pahuuden valta yhä kasvaa. Kristus lausui, että maailman tila tulee olemaan samanlainen kuin aikana ennen vedenpaisumusta tai Sodoman ja Gomorran päivinä. Ihmissydämen kaikki ajatukset ja aikeet tulevat olemaan vain pahat. Elämme nyt juuri tuon hirveän ajan edessä, ja Vapahtajan paaston antaman opetuksen tulisi syvästi liikuttaa meitä. Vain Kristuksen kärsimästä kuvaamattomasta tuskasta voimme arvostella, millainen synti on halujen hillitsemätön tyydyttäminen. Hänen esimerkkinsä opettaa, että voimme toivoa

saavuttavamme iankaikkisen elämän vain saattamalla halumme ja intohimomme Jumalan tahdon alaisiksi. {AT 103.4}

Meidän on mahdotonta omassa voimassamme kieltää langenneen luontomme vaatimuksia. Tätä tietä Saatana tuo meille kiusauksiaan. Kristus tiesi, että vihollinen tulisi jokaisen ihmisen luo käyttääkseen hyväkseen hänen luontaista heikkouttaan, ja kietoakseen väärillä vihjauksillaan kaikki, jotka eivät luota Jumalaan. Mutta kulkemalla tietä, jota ihmisenkin on kuljettava, Herramme on valmistanut meille tien voittoon. Hän ei tahdo, että me joutuisimme tappiolle taistelussa Saatanaa vastaan. Hän ei soisi meidän säikähtyvän ja masentuvan käärmeen hyökkäyksistä. ”Olkaa turvallisella mielellä”, Hän sanoo; ”minä olen voittanut maailman”. Joh. 16: 33. {AT 104.1}

Sen, joka taistelee ruokahalun voimaa vastaan, tulee katsoa Vapahtajaan, kun Hän on kiusattuna erämaassa. Näe Hänet tuskissaan ristillä, kun Hän huudahti: ”Minun on jano.” Hän on kestänyt kaiken, mitä me mahdollisesti joudumme kärsimään. Hänen voittonsa kuuluu meille. {AT 104.2}

Jeesus luotti taivaallisen Isänsä viisauteen ja voimaan. Hän sanoo: ”Herra, Herra auttaa minua; sentähden ei minuun pilkka koskenul,... sillä minä tiedän, etten häpeään joudu... Katso, Herra, Herra auttaa minua.” Omaan esimerkkiinsä viitaten Hän sanoo meille: ”Kuka teistä pelkää Herraa...? Joka vaeltaa pimeydessä ja valoa vailla, se luottakoon Herran nimeen ja turvautukoon Jumalaansa.” Jes. 50: 7-10. {AT 104.3}

Jeesus sanoi vielä: ”Maailman ruhtinas tulee, ja minussa hänellä ei ole mitään.” Joh. 14: 30. Hänessä ei ollut mitään, niihin Saatanan viisastelut olisivat tehonneet. Hän ei suostunut syntiin. Ei Hän ajatuksissaankaan langennut kiusaukseen. Näin voi olla meidänkin laitamme. Kristuksen inhimillisyys liittyi Hänen jumalallisuuteensa. Hänessä asuva Pyhä Henki teki Hänet kelvolliseksi taisteluun. Ja Hän tuli tehdäkseen meidät jumalallisesta luonnosta osallisiksi. Niin kauan kuin uskon kautta olemme liittyneet Häneen, ei synnillä ole valtaa meihin. Jumala kurottautuu tarttumaan uskon käteemme liittääkseen sen lujalla otteella Kristuksen jumalallisuuteen, jotta voisimme saavuttaa täydellisen luonteen. {AT 104.4}

Ja Kristus on näyttänyt meille, miten tämä tapahtuu. Millä keinoin Hän voitti taistelun Saatanaa vastaan? Jumalan sanan avulla. Vain sanan avulla Hän saattoi vastustaa kiusausta. Hän sanoi: ”On kirjoitettu.” Ja meille on annettu ”kalliit ja mitä suurimmat lupaukset, että te niiden kautta tulisitte jumalallisesta luonnosta osallisiksi ja pelastuisitte siitä turmeluksesta, joka maailmassa himojen tähden vallitsee”. 2 Piet. 1: 4. Jokainen Jumalan sanan lupaus kuuluu meille. Meidän on elettävä ”jokaisesta sanasta, joka Jumalan suusta lähtee”. Kun joudut kiusausten ahdistamaksi, älä katso olosuhteita tai omaa heikkouttasi vaan sanan voimaa. Sen koko voima on sinun. Psalmien laulaja sanoo: ”Minä kätken Sinun sanasi sydämeeni, etten tekisi syntiä Sinua vastaan.” ”Sinun huultesi sanassa minä pysyn ja kavahdan väkivaltaisen teitä.” Ps. 119: 11; 17: 4. {AT 104.5}

LUKU 13—KUULIAISUUDEN VOITTO

”Kirjoitettu on: Herraa, sinun Jumalaasi, pitää sinun kumartaman ja häntä ainoata palveleman.” {AT 106.1}

Sitten Saatana vie Hänet pyhään kaupunkiin, asettaa Hänet temppelin harjalle ja sanoo Hänelle: ”Jos sinä olet Jumalan Poika, niin heittäydy tästä alas, sillä kirjoitettu on: ’Hän antaa enkeleilleen käskyn Sinusta’, ja: ’He kantavat Sinua käsillänsä, ettet jalkaasi kiveen loukkaisi.’” {AT 106.2}

Nyt Saatana luulee kohdanneensa Jeesuksen Hänen omalla alueellaan. Kavala vihollinen lausuu itse sanat, jotka ovat lähtöisin Jumalan suusta. Hän esiintyy vieläkin valon enkelinä ja haluaa esittää, että hän tuntee Raamatun ja ymmärtää kirjoitusten merkityksen. Kuten Jeesus edellä käytti Jumalan sanaa uskonsa vahvistamiseksi, niin kiusaaja nyt käyttää sitä petoksensa tukemiseksi. Hän väittää vain koetelleensa Jeesuksen uskollisuutta ja ylistää nyt Hänen lujuuttaan. Koska Vapahtaja on osoittanut luottavansa Jumalaan, Saatana kehoittaa Häntä antamaan vielä toisen todistuksen uskostaan. {AT 106.3}

Mutta kiusausta edeltää jälleen epäilevä vihjaus: ”Jos olet Jumalan Poika.” Kristus tunsi kiusausta vastata tuohon jos-sanaan, mutta Hän kieltäytyi vähimmässäkään määrin myöntymästä epäilykseen. Hän ei panisi henkeään vaaraan antaakseen Saatanalle todistuksen. {AT 106.4}

Kiusaaja luuli voivansa käyttää hyväkseen Kristuksen ihmisyyttä ja yllyttää Hänet omahyväisyyteen. Mutta vaikka Saatana voi kiusata, hän ei voi pakottaa syntiin. Hän sanoi Jeesukselle: ”Heittäydy alas”, tietäen, ettei hän voisi heittää Häntä alas, sillä Jumala tulisi pelastamaan Hänet. Ei Saatana myöskään voinut pakottaa Jeesusta heittäytymään alas. Kristusta ei voitaisi voittaa, ellei Hän suostuisi kiusaukseen. Eivät mitkään maailman tai helvetin voimat voisi pakottaa Häntä vähimmässäkään määrin poikkeamaan Isänsä tahdosta. {AT 107.1}

Kiusaaja ei voi koskaan pakottaa meitä tekemään pahaa. Hän ei voi hallita mieltä, ellei sitä anneta hänen hallintaansa. Tahdon täytyy taipua, uskon irroittaa otteensa Kristuksesta, ennenkuin Saatana voi käyttää voimaansa meitä vastaan. Mutta jokainen heliumimme synnillinen halu antaa hänelle jalansijaa. Jokainen kohta, niissä emme saavuta jumalallista mittapuuta, on avoin ovi, josta hän voi tulla kiusaamaan ja tuhoamaan meitä. Ja jokainen epäonnistuminen tai tappio meidän puoleltamme antaa hänelle aihetta syyttää Kristusta. {AT 107.2}

Kun Saatana lainasi lupauksen ”Hän antaa enkeleilleen käskyn Sinusta”, hän jätti pois sanat ”että he varjelevat Sinua kaikilla teilläsi” se on, kaikilla Jumalan mielen mukaisilla teillä. Jeesus kieltäytyi astumasta pois kuuliaisuuden tieltä. Samalla kun Hän osoitti täydellisesti luottavansa Isäänsä, Hän ei aiheettomasti asettunut asemaan, joka tekisi

välttämättömäksi Hänen Isänsä väliintulon, jotta Hän pelastuisi kuolemasta. Hän ei pakottaisi Kaitselmusta tulemaan avukseen ja täten jättäisi antamatta ihmisille esimerkkiä luottamuksesta ja kuuliaisuudesta. {AT 107.3}

Jeesus sanoi Saatanalle: ”Taas on kirjoiteltu: ’Älä kiusaa Herraa, sinun Jumalaasi.’” Nämä sanat lausui Mooses Israelin lapsille, kun he janosivat erämaassa ja vaalivat, että Mooseksen oli anneltava heille vettä. He huusivat: ”Onko Herra meidän keskellämme vai ei?” 2 Moos. 17: 7. Herra oli tehnyt ihmeitä heidän hyväkseen, eivätkä he kuitenkaan luottaneet Häneen ahdingossaan, vaan vaativat todistusta, että Hän oli heidän keskellään. Epäuskossaan he koettivat panna Hänet koetukselle. Ja Saatana yllytti Kristusta tekemään samoin. Jumala oli jo todistanut, että Jeesus oli Hänen Poikansa, ja todistuksen pyytäminen, että Hän oli Jumalan Poika, olisi Jumalan sanan panemista koetukselle, Hänen kiusaamistaan. Samoin on asianlaita, jos pyytää sellaista, jota Jumala ei ole luvannut. Se ilmaisee epäuskoa ja on todellisuudessa Hänen koettelemistaan tai kiusaamistaan. {AT 107.4}

Meidän ei tulisi esittää pyyntöjämme Jumalalle koetellaksemme, täyttääkö Hän sanansa, vaan koska Hän on sen täyttävä; ei koetellaksemme, rakastaako Hän meitä, vaan koska Hän rakastaa meitä. ”Mutta ilman uskoa on mahdoton olla otollinen; sillä sen, joka Jumalan tykö tulee, täytyy uskoa, että Jumala on ja että Hän palkitsee ne, jotka Häntä etsivät.” Hepr. 11: 6. {AT 108.1}

Mutta usko ei suinkaan ole samaa kuin omahyväisyys. Vain se, jolla on tosi uskoa, on turvassa omahyväisyyttä vastaan. Sillä omahyväisyys on Saatanan valheuskoa. Usko pitää kiinni Jumalan lupauksista ja tuottaa hedelmää kuuliaisuudessa. Omahyväisyys pitää myös kiinni lupauksista, mutta käyttää niitä kuten Saatana rikkomusten puolustukseksi. Usko olisi johtanut esivanhempamme luottamaan Jumalan rakkauteen ja noudattamaan Hänen käskyjään. Omahyväisyys sai heidät rikkomaan Hänen lakinsa, uskoen, että Hänen suuri rakkautensa pelastaisi heidät synnin seurauksista. Usko ei vaadi taivaan suosiota suostumatta ehtoihin, joilla armo annetaan. Oikea usko perustuu Raamatun lupauksiin ja säädöksiin. {AT 108.2}

Usein kun Saatanan ei ole onnistunut herättää epäuskoa, hänen onnistuu tehdä meidät omahyväisiksi. Jos hän saa meidät tarpeettomasti asettumaan kiusauksen tielle, hän tietää saavansa voiton. Jumala on varjeleva kaikkia, jotka vaeltavat kuuliaisuuden tiellä, mutta siitä poikkeaminen on astumista Saatanan alueelle. Siellä varmasti lankeamme. Vapahtaja on kehoittanut meitä: ”Valvokaa ja rukoilkaa, ettette joutuisi kiusaukseen.” Mark. 14: 38. Mietiskely ja rukous estäisivät meitä vapaaehtoisesti syöksymästä vaaraan, ja näin pelastuisimme monesta tappiosta. {AT 108.3}

Meidän ei kuitenkaan tulisi menettää rohkeuttamme, kun joudumme kiusauksiin. Usein, kun joudumme vaikeaan tilanteeseen, epäilemme, onko Jumalan Henki johtanut meitä. Mutta Henki se johdatti Jeesuksen erämaahan perkeleen kiusattavaksi. Kun Jumala panee meidät

koetukselle, Hänen tarkoituksensa on toimia meidän hyväksemme. Jeesus ei käyttänyt väärin Jumalan lupauksia antautumalla käskemättä kiusaukselle alttiiksi, eikä Hän masentuneena luopunut taistelusta, kun kiusaus Hänet kohtasi. Ei meidänkään tule niin tehdä. ”Jumala on uskollinen, Hän ei salli teitä kiusattavan yli voimienne, vaan salliessaan kiusauksen Hän valmistaa myös pääsyn siitä, niin että voitte sen kestää.” Hän sanoo: ”Uhraa Jumalalle kiitos ja täytä lupauksesi Korkeimmalle. Ja avuksi huuda minua hädän päivänä, niin minä tahdon auttaa sinua, ja sinun pitää kunnioittaman minua.” 1 Kor. 10: 13; Ps. 50: 14, 15. {AT 108.4}

Jeesus voitti toisen kiusauksen, ja nyt Saatana ilmaisee todellisen luonteensa. Mutta hän ei esiinny kauheana hirviönä pukinsorkkineen ja lepakonsiipineen. Hän on mahtava enkeli, vaikkakin langennut. Hän tunnustaa olevansa kapinanjohtaja ja tämän maailman jumala. {AT 109.1}

Asettaen Jeesuksen korkealle vuorelle Saatana antoi tämän maailman valtakuntien kaikessa loistossaan panoraamana kulkea Hänen silmiensä ohi. Auringonsäteet valaisivat suurkaupunkien temppeleitä ja marmoripalatseja, viljavia peltoja ja hedelmistä notkuvia viinitarhoja. Synnin jälkiä ei näkynyt. Jeesuksen silmien eteen, jotka juuri olivat katselleet vain synkkyyttä ja autiutta, levisi nyt verrattoman ihana ja kukoistava näky. Ja kiusaajan ääni kuului: ”Sinulle minä annan kaiken tämän valtapiirin ja sen loiston, sillä minun haltuuni se on annettu, ja minä annan sen, kenelle tahdon. Jos sinä siis kumarrut minun eteeni, niin tämä kaikki on oleva sinun.” {AT 109.2}

Kristus saattoi täyttää tehtävänsä vain kärsimysten kautta. Häntä odotti elämä täynnä vaikeuksia, surua ja taisteluja, ja viimein häpeällinen kuolema. Hänen täytyisi kantaa koko maailman synnit. Hänen täytyisi kestää ero Isänsä rakkaudesta. Nyt Saatana tarjoutui luovuttamaan Hänelle anastamansa vallan. Kristus voisi vapautua kauheasta kohtalostaan tunnustamalla Saatanan ylivallan. Mutta tämän tekeminen merkitsisi luopumista voitosta suuressa taistelussa. Koettaessaan korottaa itsensä yli Jumalan Pojan Saatana oli tehnyt syntiä taivaassa. Jos hän nyt saisi Jeesuksen taipumaan, se olisi kapinan riemuvoitto. {AT 109.3}

Kun Saatana sanoi Jeesukselle: Maailman valtakunnat ja niiden loisto on annettu minulle ja minä annan ne kenelle tahdon, hän esitti totuuden vain osittain, ja hän sanoi näin edistääkseen omaa petollista tarkoitustaan. Saatanan valta oli se, joka Aadamilta oli riistetty, mutta Aadam oli Luojan sijaishallitsija. Hän ei ollut riippumaton valtias. Maa on Jumalan, ja Hän on antanut kaikki Pojalleen. Aadamin tuli hallita Kristuksen alaisena. Kun Aadam petollisesti luovutti valtansa Saatanan käsiin, pysyi Kristus silti todellisena kuninkaana. Niinpä Herra oli sanonut kuningas Nebukadnessarille: ”Korkein hallitsee ihmisten valtakuntaa ja antaa sen, kenelle Hän tahtoo.” Dan. 4: 17. Saatana voi käyttää anastamaansa valtaa vain mikäli Jumala sallii. {AT 109.4}

Kun kiusaaja tarjosi Kristukselle maailman valtapiirin ja sen loiston, hän ehdotti, että Kristus luopuisi todellisesta kuninkuudestaan maailmassa ja perustaisi valtakunnan Saatanan

alaisena. Tähän samaan valtakuntaan perustui juutalaisten toivo. He halusivat valtakuntaa, joka olisi tästä maailmasta. Jos Kristus olisi suostunut antamaan heille sellaisen valtakunnan, he olisivat iloiten ottaneet Hänet vastaan. Mutta sen yllä lepäsi synnin kirous kaikkine kauhuineen. Silloin Jeesus sanoi kiusaajalle: ”Mene pois, Saatana, sillä kirjoitettu on: ’Herraa, sinun Jumalaasi, pitää sinun kumartaman ja Häntä ainoata palveleman.’” {AT 109.5}

Se joka oli noussut kapinaan taivaassa, tarjosi Kristukselle tämän maailman valtakuntia, ostaakseen Hänen kunnioituksensa pahan periaatteille. Mutta Kristus ei antanut ostaa itseään. Hän oli tullut perustamaan vanhurskauden valtakuntaa, eikä Hän tahtonut luopua tästä tarkoituksestaan. Saatana lähestyy ihmisiä samaa kiusausta käyttäen, ja heihin nähden hän onnistuukin paremmin. Hän tarjoaa ihmisille tämän maailman valtakunnan ehdolla, että he tunnustavat hänen ylivaltansa. Hän vaatii heitä uhraamaan rehellisyytensä, olemaan välittämättä omastatunnostaan ja hellimään itsekkyyttään. Kristus kehoittaa heitä etsimään ensin Jumalan valtakuntaa ja Hänen vanhurskauttaan, mutta Saatana kulkee heidän vierellään ja kuiskaa: ”Olkoonpa totuus iankaikkisesta elämästä mikä tahansa, niin menestyäksesi tässä maailmassa sinun täytyy palvella minua. Sinun onnesi on minun käsissäni. Voin antaa sinulle rikkautta, nautintoja, kunniaa ja onnea. Kuuntele neuvoani. Älä anna kummallisten käsitysten rehellisyydestä tai itsensäuhraamisesta johtaa itseäsi harhaan. Minä valmistan sinulle tien.” Näin monet tulevat petetyiksi. He suostuvat elämään palvellakseen vain itseään, ja Saatana on tyytyväinen. Viekoitellessaan heidät maallisen vallan toivolla hän saa valtaansa heidän sielunsa. Mutta hän tarjoaa sellaista, mikä ei ole hänen annettavissaan ja joka pian tullaan häneltä riistämään. Palkaksi hän viekoittelee heiltä heidän oikeutensa Jumalan lasten perintöön. {AT 111.1}

Saatana oli asettanut kyseenalaiseksi, oliko Jeesus Jumalan Poika. Hänen äkillinen karkoittamisensa oli todistus, jota vastaan hän ei voinut sanoa. Jumaluus välkähti läpi kärsivän ihmisyyden. Saatanalla ei ollut voimaa vastustaa tätä käskyä. Nöyryytyksestä ja raivosta kiemurrellen hänen oli pakko poistua maailman Lunastajan läheisyydestä. Kristuksen voitto oli yhtä täydellinen kuin Aadamin tappio oli ollut. hänen työhönsä näytti yhä lisääntyvän. Vaikkei hän ollutkaan jättänyt asiaansa Sanhedrinin jäsenten ratkaistavaksi, oli hän näiden mielestä, toimiessaan julkisena opettajana, heidän tuomiovaltansa alainen. {AT 111.2}

Tämän virkakunnan jäsenet oli valittu papiston ja kansan korkeimpien hallitusmiesten ja opettajien keskuudesta. Sen puheenjohtajana oli tavallisesti ylimmäinen pappi. Kaikkien sen jäsenten tuli olla varttuneita miehiä, joskaan ei vanhuksia; oppineita miehiä, jotka eivät tunteneet vain juutalaisten uskontoa ja historiaa vaan omasivat laajat yleistiedot. Heidän tuli fyysillisesti olla virheettömiä sekä naineita miehiä ja isiä, koska heiltä odotettiin inhimillisyyttä ja hienotunteisuutta enemmän kuin muilta. Heidän kokoontumispaikkanaan oli eräs huone Jerusalemin temppelin yhteydessä. Juutalaisten itsenäisyyden aikoina Sanhedrin oli kansan ylin tuomioistuin, jolla oli ratkaisuvalta niin maallisissa kuin hengellisissäkin asioissa. Vaikka se nyt olikin alistettu roomalaisten hallitusmiesten

valvonnan alaiseksi, sillä oli yhä voimakas vaikutus sekä yhteiskunnallisissa että uskonnollisissa asioissa. {AT 112.1}

Sanhedrin ei enää voinut lykätä tuonnemmaksi Johanneksen toiminnan tutkimusta. Jotkut muistuttivat mieliin Sakariaan temppelissä saaman ilmestyksen ja hänen ennustuksensa, joka oli viitannut tähän lapseen Messiaan edelläkävijänä. Kolmenkymmenen vuoden melskeissä ja vaihteluissa nämä asiat oli suureksi osaksi unohdettu. Johanneksen julistuksen aiheuttama kiihtymys palautti ne jälleen mieleen. {AT 112.2}

Siitä oli kauan, kun Israelilla oli ollut profeetta, kauan, kun oli nähty sellaista uudistusta, joka nyt oli käynnissä. Kehoitus synnintunnustukseen tuntui uudelta ja hätkähdyttävältä. Monet johtajista eivät halunneet mennä kuulemaan Johanneksen kehoituksia ja varoituksia, jotta he eivät joutuisi paljastamaan oman elämänsä salaisuuksia. Kuitenkin hänen saarnansa oli suoranaista Messiasjulistusta. Tiedettiin hyvin, että Danielin ennustuksen seitsemänkymmentä viikkoa, jotka ulottuivat Messiaan tuloon, olivat melkein lopussa, ja kaikki olivat halukkaita elämään siinä kansallisen loiston ajassa, jota silloin odotettiin. Yleinen innostus oli niin suuri, että Sanhedrinin olisi pian pakko joko hyväksyä tai kieltää Johanneksen toiminta. Heidän valtansa kansaan oli jo vähenemässä. Miten he säilyttäisivät asemansa, siitä oli muodostumassa vakava kysymys. Toivoen pääsevänsä tonkin laiseen tulokseen he lähettivät Jordanille pappien ja leviittojen muodostaman lähetystön neuvottelemaan uuden opettajan kanssa. {AT 112.3}

Kansanjoukko oli parhaillaan koolla kuunnellen hänen sanojaan, kun valtuutetut lähestyivät. Ylpeät rabbiinit tulivat kasvoillaan arvovaltainen ilme, jonka tarkoitus oli vaikuttaa kansaan ja herättää profeetassa arvonantoa. Kunnioittavasti, melkein peläten, kansanjoukko aukaisi heille tien. Nämä mahtavat miehet seisoivat komeihin viittoihin pukeutuneina, korkean asemansa ja valtansa loistossa erämaan profeetan edessä. {AT 115.1}

”Kuka sinä olet?” he kysyivät. {AT 115.2}

Tietäen heidän ajatuksensa Johannes vastasi: ”Minä en ole Kristus.” ”Mikä sitten? Oletko sinä Elias?” {AT 115.3}

”En ole.” {AT 115.4}

”Se profeettako olet?” {AT 115.5}

”En.” {AT 115.6}

”Kuka olet, että voisimme antaa vastauksen niille, jotka meidät lähettivät? Mitä sanot itsestäsi?” {AT 115.7}

”Minä olen huutavan ääni erämaassa: ’Tehkää tie tasaiseksi Herralle’, niinkuin profeetta Esaias on sanonut.” {AT 115.8}

Raamatunpaikka, johon Johannes viittasi, on tämä kaunis Jesajan ennustus: ”Lohduttakaa, lohduttakaa minun kansaani, sanoo teidän Jumalanne. Puhukaa suloisesti Jerusalemille ja julistakaa sille, että sen vaivanaika (määräaika, reunamuist.) on päättynyt, että sen velka on sovitettu... Huutavan ääni kuuluu: Valmistakaa Herralle tie erämaahan, tehkää arolle tasaiset polut meidän Jumalallemme. Kaikki K laaksot korotettakoon, kaikki vuoret ja kukkulat alennettakoon; S koleikot tulkoot tasangoksi ja kalliolouhut lakeaksi maaksi. Herran ibtaH kunnia ilmestyy: kaikki liha saa sen nähdä.” Jes. 40: 1—5. {AT 115.9}

Kun muinoin joku hallitsija matkusti valtakuntansa harvaan asut tujen seutujen läpi, lähetettiin joukko miehiä kuninkaan vaunujen edelle tasoittamaan jyrkänteitä ja täyttämään kuoppia, jotta kunin gas voisi turvallisesti ja esteettä matkustaa. Tätä tapaa profeetta käyttää kuvatessaan evankeliumityötä. ”Kaikki laaksot korotettaI koon, kaikki vuoret ja kukkulat alennettakoon.” Kun Jumalan Hen gen ihmeellinen, herättävä voima koskettaa sielua, se masentaa ihmis ylpeyden. Maalliset nautinnot, asema ja valta näyttävät arvottomilta. ”Järjen päätelmät ja jokainen varustus, joka nostetaan Jumalan tun- | teinistä vastaan”, (2 Kor. 10: 5) hajoitetaan maahan, ja jokainen ajatus vangitaan ”kuuliaiseksi Kristukselle”. Silloin nöyryys ja itsensä uhraava rakkaus, joille ihmisten keskuudessa annetaan niin vähän arvoa, korotetaan ainoina arvokkaina. Tämä on evankeliumityötä, josta Johanneksen sanoma oli osa. {AT 115.10}

Rabbiinit jatkoivat kyselyään. ”Miksi sitten kastat, jos et ole Kristus etkä Elia etkä se profeetta?” Sanat ”se profeetta” viittasivat Moosekseen. Juutalaiset olivat taipuvaisia uskomaan, että Mooses herätettäisiin kuolleista ja otettaisiin taivaaseen. He eivät tienneet, että hänet oli jo herätetty. Kun Johannes Kastaja aloitti toimintansa, monet ajattelivat, että hän voisi olla kuolleista herätetty profeetta Mooses, sillä hän näytti perinpohjin tuntevan ennustukset ja Israelin historian. {AT 116.1}

Uskottiin myös Elian ilmestyvän henkilökohtaisesti ennen Messiaan tuloa. Johannes vastasi tähän odotukseen kiellollaan, mutta hänen sanoillaan oli syvempikin merkitys. Jeesus sanoi jälkeenpäin viitaten Johannekseen: ”Jos tahdotte ottaa vastaan: hän on Elia, joka oli tuleva.” Matt. 11: 14. Johannes tuli Elian hengessä ja voimassa tehdäkseen Elian työtä. Jos juutalaiset olisivat ottaneet hänet vastaan, olisi työ heidän kohdaltaan tullut päätetyksi. Mutta he eivät ottaneet hänen sanomaansa vastaan. Heille hän ei ollut Elia. Hän ei voinut heihin nähden täyttää tehtävää, jota hän oli tullut suorittamaan. {AT 116.2}

Monet Jordanille kokoontuneista olivat olleet saapuvilla Jeesuksen kastetilaisuudessa, mutta vain harvat heistä olivat nähneet silloin annetun merkin. Johannes Kastajan aikaisemman toiminnan aikana monet olivat kieltäytyneet vastaamasta parannuskutsuun. Näin heidän sydämensä oli paatunut ja ymmärryksensä pimentynyt. Kun taivaasta tuli Jeesukselle todistus Hänen kasteessaan, he eivät sitä käsittäneet. Silmät, jotka eivät koskaan olleet uskossa luodut Häneen, joka on näkymätön, eivät nähneet Jumalan kirkkauden ilmausta. Korvat, jotka eivät koskaan olleet kuunnelleet Hänen ääntään, eivät kuulleet

todistuksen sanoja. Näin on nytkin. Usein tuntuu kokouksissa selvästi Kristuksen ja palvelevien enkelien läsnäolo, eivätkä kuitenkaan monet sitä huomaa. He eivät havaitse mitään erikoista. Mutta muutamille paljastuu Vapahtajan läsnäolo. Ilo ja rauha val taavat heidän sydämensä. He saavat lohdutusta, rohkaisua ja siunauksia. {AT 116.3}

Jerusalemista tulleet lähettiläät olivat kysyneet Johannekselta: ”Miksi kastat?”, ja he odottivat hänen vastaustaan. Katsellessaan kansanjoukkoa hänen silmänsä äkkiä leimahtivat, hänen kasvonsa kirkastuivat ja syvä liikutus valtasi koko hänen olemuksensa. Ojentaen kätensä hän huusi: ”Minä kastan vedellä; mutta teidän keskellänne seisoo Hän, jota te ette tunne. Hän on se, joka tulee minun jälkeeni ja jonka kengänpaulaa minä en ole arvollinen päästämään.” {AT 116.4}

Sanhedrinille vastaukseksi vietävä sanoma oli selvä ja varma. Johanneksen sanat eivät voineet viitata kehenkään muuhun kuin tuohon luvattuun. Messias oli heidän keskellään! Papit ja kirjanoppineet katselivat hämmästyneinä ympärilleen toivoen näkevänsä Hänet, josta Johannes oli puhunut. Mutta Häntä ei voinut erottaa kansanjoukosta. {AT 117.1}

Kun Johannes Jeesuksen kastetilaisuudessa viittasi Häneen Jumalan Karitsana, se toi uutta valoa Messiaan tehtävään. Profeetan mielessä olivat Jesajan sanat: ”Niinkuin karitsa, joka teuraaksi viedään.” Jes. 53: 7. Seuraavien viikkojen kuluessa Johannes uudella innolla tutki ennustuksia ja uhripalvelukseen sisältyviä opetuksia. Hän ei selvästi erottanut näitä kahta puolta Kristuksen työssä: kärsivä uhri ja voitokas kuningas, mutta hän näki, että Hänen tulollaan j oli syvempi merkitys, kuin minkä papit ja kansa olivat huomanneet. Kun hän katseli Jeesusta kansanjoukossa tämän palattua erämaasta, hän odotti Hänen antavan kansalle jonkun merkin todellisesta luonteestaan. Melkein kärsimättömästi hän odotti Vapahtajan julistavan tehtävänsä, mutta ei sanaakaan lausuttu eikä mitään merkkiä annettu. Jeesus ei vastannut mitään Johanneksen ilmoitukseen Hänestä, vaan sekaantui Johanneksen opetuslasten joukkoon antamatta mitään ulkonaista todistusta erikoisesta tehtävästään ja ryhtymättä mihinkään toimenpiteisiin herättääkseen huomiota. {AT 117.2}

Seuraavana päivänä Johannes näkee Jeesuksen tulevan. Jumalan kirkkauden valon langetessa profeetan ylle hän ojentaa kätensä huudahtaen: ”Katso, Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnin! Tämä on se, josta minä sanoin: ’Minun jälkeeni tulee mies, joka on ollut minun edelläni...’ Ja minä en tuntenut Häntä; mutta sitä varten, että Hän tulisi julki Israelille, minä olen tullut edellä kasta maan... Minä näin Hengen laskeutuvan taivaasta alas niinkuin kyyhkysen, ja se jäi Hänen päällensä. Ja minä en tuntenut Häntä, mutta Hän, joka lähetti minut vedellä kastamaan, sanoi minulle: ’Se, jonka päälle sinä näet hengen laskeutuvan ja jäävän, Hän se on, joka kastaa Pyhällä Hengellä. Ja minä olen sen nähnyt ja olen todistanut, että tämä on Jumalan Poika.’” {AT 117.3}

Oliko tämä Kristus? Kunnioittavasti ja ihmetellen kansa katseli Häntä, joka juuri oli julistettu Jumalan Pojaksi. Johanneksen sanat olivat tehneet heihin syvän vaikutuksen. Hän

oli puhunut heille Jumalan nimessä. He olivat kuulleet hänen päivästä toiseen nuhtelevan heidän syntejään, ja vakaumus, että hän oli taivaan lähettämä, oli päivä päivältä vahvistunut. Mutta kuka oli tämä, joka oli Johannes Kastajaa suurempi? Ei Hänen puvussaan eikä käytöksessään ollut mitään, mikä olisi todistanut korkeasta arvosta. Hän oli ilmeisesti yksinkertainen henkilö, joka heidän tavallaan oli pukeutunut köyhien vaatimattomaan vaateparteen. {AT 118.1}

Kansanjoukossa oli joitakin, jotka Kristuksen kasteen tapahtuessa olivat nähneet jumalallisen kirkkauden ja kuulleet Jumalan äänen. Mutta senjälkeen Vapahtajan ulkomuoto oli suuresti muuttunut. Kasteessa he olivat nähneet Hänen kasvonsa taivaallisen valon kirkastamina. Nyt, Hänen ollessaan kalpea, uupunut ja laihtunut, vain profeetta Johannes oli tuntenut Hänet. {AT 118.2}

Mutta kun kansa katseli Häntä, he näkivät Hänen kasvojensa kuvastavan jumalallista sääliä yhdessä tietoisen voimansa kanssa. Jokainen silmänluonti, jokainen kasvonpiirre ilmaisi nöyryyttä ja sanomatonta rakkautta. Häntä näytti ympäröivän hengellisen vaikutuksen ilmapiiri. Samalla kun Hänen käytöksensä oli kaunista ja vaatimatonta, Hänestä virtasi ihmisiin kätkettyä voimaa, jota ei voinut kokonaan salata. Oliko tämä se, jota Israel niin kauan oli odottanut? {AT 118.3}

Jeesus tuli köyhänä ja halpana ollakseen sekä meidän esimerkkimme että Lunastajamme. Jos Hän olisi ilmestynyt kuninkaallisessa loistossa, miten Hän olisi voinut opettaa nöyryyttä ja esittää sellaisia sattuvia totuuksia, joita vuorisaarna sisälsi? Minne olisi joutunut alhaisten toivo, jos Hän olisi tullut kuninkaana asumaan ihmisten keskuuteen? {AT 118.4}

Kansasta näytti kuitenkin mahdottomalta, että Hänellä, johon Johannes oli viitannut, olisi mitään tekemistä heidän suurenmoisten toiveittensa kanssa. Näin monet pettyivät ja joutuivat hämmennyksiin. {AT 118.5}

Jeesus ei ollut lausunut sanoja, joita papit ja rabbiinit niin hartaasti halusivat kuulla, nimittäin että Hän nyt palauttaisi Israeliin kuninkuuden. Sillä sellaista kuningasta he olivat odottamistaan odottaneet, sellaisen kuninkaan he olivat valmiit ottamaan vastaan. Mutta he eivät tahtoneet ottaa vastaan Häntä, joka koetti perustaa heidän sydämeensä vanhurskauden ja rauhan valtakunnan. {AT 118.6}

Seuraavana päivänä, kun kaksi opetuslasta oli saapuvilla, Johannes näki taas Jeesuksen kansan keskuudessa. Jälleen Näkymättömän kirkkaus valaisi profeetan kasvot hänen huudahtaessaan: ”Katso, Jumalan Karitsa!” Nämä sanat tunkeutuivat opetuslasten sydämeen. He eivät niitä täysin käsittäneet. Mitä merkitsi Johanneksen Hänelle antama nimi — ”Jumalan Karitsa”? Johannes ei ollut sitä selittänyt. {AT 119.1}

Jättäen Johanneksen he lähtivät etsimään Jeesusta. Toinen näistä kahdesta oli Andreas, Simonin veli, toinen oli evankelista Johannes. Nämä olivat Kristuksen ensimmäiset

opetuslapset. Vastustamattoman voiman pakottamina he seurasivat Jeesusta. He olisivat mielellään halunneet puhua Hänen kanssaan, mutta vaikenivat pelonsekai sesta kunnioituksesta, koska tuon ajatuksen ”Onko tämä Messias?” valtava merkitys oli kokonaan täyttänyt heidän mielensä. {AT 119.2}

Jeesus tiesi, että nämä opetuslapset seurasivat Häntä. He olivat hänen toimintansa esikoishedelmät, ja ilo täytti taivaallisen opettajan sydämen, kun nämä sielut ottivat Hänen armonsa vastaan. Kääntyen heihin Hän kysyi vain: ”Mitä te etsitte?” Hän antoi heille vapaan vallan joko kääntyä takaisin tai ilmaista sydämensä halun. {AT 119.3}

He tiesivät vain yhden tarkoituksen. Vain yhden läsnäolo täytti heidän ajatuksensa. He huudahtivat: ”Rabbi, missä sinä majailet?” Lyhyessä, tiepuolessa tapahtuneessa keskustelussa he eivät voineet saada sitä, mitä he kaipasivat. He halusivat olla yksin Jeesuksen kanssa, istua Hänen jalkainsa juuressa ja kuunnella Hänen sanojaan. {AT 119.4}

Hän sanoi heille: ”’Tulkaa ja katsokaa.’ Niin he menivät ja näkivät, missä Hän majaili, ja viipyivät Hänen tykönään sen päivän.” {AT 119.5}

Jos Johanneksella ja Andreaalla olisi ollut sama epäuskoinen henki kuin papeilla ja kirjanoppineilla, ei heitä olisi nähty oppimassa Jeesuksen jalkain juuressa. He olisivat tulleet Hänen luokseen arvostelemaan Hänen sanojaan. Näin tehden monet sulkivat oven mitä kallis arvoisimmilta tilaisuuksilta. Mutta niin eivät tehneet nämä ensimmäiset opetuslapset. He olivat vastanneet Pyhän Hengen kutsuun Johannes Kastajan saarnatessa. Nyt he tunsivat taivaallisen opettajan äänen. Heidän mielestään Hänen sanansa olivat täynnä uutuuden raikkautta, totuutta ja kauneutta. Jumalallista valoa lankesi Vanhan testamentin opetuksille. Monipuoliset totuuskysymykset esiintyivät uudessa valossa. {AT 119.6}

Sydämen katumus, usko ja rakkaus saavat sielun vastaanottamaan taivaallista viisautta. Rakkauden kautta vaikuttava usko on tiedon avain, ja joka rakastaa, ”tuntee Jumalan”. 1 Joh. 4: 7. {AT 119.7}

Opetuslapsi Johannes oli vakava ja syvästi tunteva, innokas, mutta samalla mietiskelevä. Hän oli alkanut käsittää Kristuksen kirkkautta — ei sitä maallista loistoa ja valtaa, jota hänet oli opetettu odottamaan, vaan ”senkaltaista kirkkautta, kuin ainokaisella Pojalla on Isältä; täynnä armoa ja totuutta”. Joh. 1: 14. Hän oli syventynyt miettimään tätä ihmeellistä aihetta. {AT 120.1}

Andreas halusi jakaa toisillekin iloa, joka täytti hänen sydämensä. Löytäessään veljensä Simonin hän huudahti: ”Me olemme löytäneet Messiaan.” Simon ei odottanut toista käskyä. Hänkin oli kuullut Johannes Kastajan saarnaavan ja hän kiiruhti Jeesuksen luo. Kristuksen katse viipyi hänessä lukien hänen luonteensa ja hänen elämäntarinansa. Hänen hetkellinen luonteensa, hänen rakastava, myötätuntoinen sydämensä, hänen kunnianhimonsa ja itseluottamuksensa, hänen lankeemuksensa, katumuksensa, toimintansa ja

marttyyrikuolemansa — Vapahtaja näki ne kaikki, ja hän sanoi: ”Sinä olet Simon, Johanneksen poika; sinun nimesi on oleva Keefas”, joka käännettynä on kallio. {AT 120.2}

Seuraavana päivänä Jeesus tahtoi lähteä Galileaan; ja Hän tapasi Filippuksen ja sanoi hänelle: ”Seuraa minua.” Filippus totteli käskyä, ja hänestä tuli heti myös Kristuksen työntekijä. {AT 120.3}

Filippus kutsui Natanaelin. Tämä oli ollut kansanjoukossa, kun Johannes viittasi Jeesukseen Jumalan Karitsana. Kun Natanael katsoi Jeesusta, hän tunsi pettymystä. Saattoiko tämä mies, jossa näkyi merkkejä kovasta työstä ja köyhyydestä, olla Messias? Kuitenkaan Natanael ei voinut kieltää Jeesusta, sillä Johanneksen sanoma oli saanut hänet vakuuttuneeksi asiasta. {AT 120.4}

Filippuksen kutsuessa Natanaelia tämä oli vetäytynyt hiljaiseen lehtoon ajattelemaan Johanneksen julistusta ja Messiasta koskevia ennustuksia. Hän rukoili, että jos Hän, jota Johannes julisti, oli Vapahtaja, se ilmoitettaisiin hänelle, ja Pyhä Henki laskeutui hänen päälleen vakuuttaen, että Jumala oli muistanut kansaansa ja kohottanut heille pelastuksen sarven. Filippus tiesi, että hänen ystävänsä tutki ennustuksia, ja Natanaelin rukoillessa viikunapuun alla Filippus näki hänen piilopaikkansa. He olivat usein rukoilleet yhdessä tässä syrjäisessä paikassa puiden lehvistön suojassa. {AT 120.5}

Sanoma ”Me olemme löytäneet sen, josta Mooses laissa ja profeetat ovat kirjoittaneet”, tuntui Natanaelista suoranaiselta vastaukselta hänen rukoukseensa. Mutta Filippuksen usko horjui vielä. Hän lisäsi epäillen: ”Jeesuksen, Joosefin pojan, Nasaretista.” Ennakkoluulo nosti taas päätään Natanaelin sydämessä. Hän huudahti: ”Voiko Nasaretista tulla mitään hyvää?” {AT 120.6}

Filippus ei ryhtynyt väittelemään. Hän sanoi: ”Tule ja katso.” Jeesus näki Natanaelin tulevan tykönsä ja sanoi hänestä: ”Katso, oikea israelilainen, jossa ei vilppiä ole!” Hämmästyneenä Natanael huudahti: ”Mistä minut tunnet?” Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: ”Ennenkuin Filippus sinua kutsui, kun olit viikunapuun alla, näin minä sinut.” {AT 121.1}

Se riitti. Jumalan Henki, joka oli todistanut Natanaelille hänen yksin rukoillessaan viikunapuun alla, puhui hänelle nyt Jeesuksen sanoissa. Vaikka Natanael oli tullut Jeesuksen luo epäillen ja ennakkoluuloon taipuvana, hän oli vilpittömästi kaivannut totuutta, ja nyt hänen toivomuksensa oli täyttynyt. Hän meni uskossaan pitemmälle kuin se, joka oli tuonut hänet Jeesuksen luo. Hän vastasi ja sanoi: ”Rabbi, sinä olet Jumalan Poika, sinä olet Israelin kuningas.” {AT 121.2}

Jos Natanael olisi luottanut rabbien johtoon, hän ei milloinkaan olisi löytänyt Jeesusta. Itse katsomalla ja arvostelemalla hänestä tuli opetuslapsi. Samoin on nykyään monen sellaisen laita, jota ennakkoluulo estää omaksumasta sitä, mikä on hyvää. Miten toisenlainen olisikaan tulos, jos hekin ”tulisivat ja katsoisivat”! {AT 121.3}

Luottamalla inhimillisen arvovallan ohjaukseen ei kukaan voi päästä pelastavaan totuuden tuntoon. Natanaelin tavoin meidän on itse tut kittava Jumalan sanaa ja rukoiltava Pyhän Hengen valoa. Hän, joka näki Natanaelin viikunapuun alla, on näkevä meidätkin salaisessa rukouspaikassamme. Valon enkelit ovat lähellä niitä, jotka nöyrinä etsivät Jumalan johtoa. {AT 121.4}

Johanneksen, Andreaan ja Simonin sekä Filippuksen ja Natanaelin kutsuminen oli kristillisen seurakunnan perustamisen alku. Johannes li Kastaja ohjasi kaksi opetuslapsistaan Kristuksen luo. Sitten toinen näistä, Andreas, tapasi veljensä ja kutsui hänet Vapahtajan luo. Sen jälkeen kutsuttiin Filippus, ja hän meni etsimään Natanaelia. Näiden esimerkkien tulisi opettaa meille, miten tärkeätä on tehdä henkilökohtaista työtä, suoraan vedota sukulaisiimme, ystäviimme ja tuttaviimme. On henkilöitä, jotka koko elinikänsä ovat tunnustaneet tun tevansa Kristuksen, eivätkä kuitenkaan koskaan ole tehneet yhtään henkilökohtaista yritystä saattaakseen yhdenkään sielun Vapahtajan luo. He jättävät kaiken työn saarnaajalle. Hän saattaa olla hyvin taitava tehtävässään, mutta hän ei voi tehdä sitä, minkä Jumala on jättänyt seurakunnan jäsenten tehtäväksi. {AT 121.5}

On monia, jotka tarvitsevat rakastavan kristityn sydämen apua. Monet perikatoon joutuneet olisi voitu pelastaa, jos heidän naapurinsa, tavalliset miehet ja naiset, olisivat tehneet henkilökohtaisia ponnistuksia heidän hyväkseen. Monet odottavat, että heitä lähestytään henkilökohtaisesti. Juuri siinä perheessä, ympäristössä, kaupungissa, missä asumme, meillä on työ tehtävänä Kristuksen työntekijöinä. Jos olemme kristittyjä, on tämä työ oleva ilomme. Niin pian kuin joku kääntyy, hänessä herää halu tehdä toisille tiettäväksi, miten kalliin ystävän hän on Jeesuksesta saanut. Hän ei voi sulkea pelastavaa ja pyhittävää totuutta sydämeensä. {AT 122.1}

Kaikista Jumalalle pyhittäytyneistä tulee valon levittäjiä. Jumala tekee heistä välikappaleita julistamaan toisille Hänen armonsa rikkauksia. Hänen lupauksensa kuuluu: ”Ja minä teen siunatuiksi heidät ja kaiken, mitä minun kukkulani ympärillä on, ja vuodatan sateen ajallansa — ne ovat siunauksen sateita.” Hes. 34: 26. {AT 122.2}

Filippus sanoi Natanaelille: ”Tule ja katso.” Hän ei pyytänyt häntä hyväksymään toisen todistusta vaan itse katsomaan Kristusta. Nyt kun Jeesus on noussut taivaaseen, Hänen opetuslapsensa ovat Hänen edustajiaan ihmisten keskuudessa, ja tehokkaimpia keinoja voittaa sieluja Hänelle on ilmaista Hänen luonnettaan jokapäiväisessä elämässämme. Vaikutuksemme toisiin ei ole niinkään riippuvainen siitä, mitä sanomme, kuin siitä, mitä olemme. Ihmiset voivat väittää päätelmiämme vastaan ja hyljätä ne, he voivat vastustaa vetoomuksiamme, mutta epäitsekkään rakkauden täyttämä elämä on todistus, jota vastaan he eivät voi sanoa. Periaatteellisella elämällä, jolle on luonteenomaista Kristuksen nöyryys, on vastustamaton vaikutus. {AT 122.3}

Kristuksen opetukset ilmaisivat Hänen sisäistä vakaumustaan ja kokemuksiaan, ja niistä, jotka oppivat Hänestä, tulee Jumalan mielen mukaisia opettajia. Kun Jumalan sanaa puhuu henkilö, joka itse on tuon sanan kautta pyhittynyt, on sillä elämääantava voima, joka tekee sen kuulijoille mieluisaksi ja saa heidät vakuuttuneiksi sen elävästä todellisuudesta. Kun joku on omaksunut rakkauden kautta vaikuttavan uskon, se ilmenee hänen käytöksessään ja äänensävyssään. Hän tekee tiettäväksi, mitä hän itse on kuullut, nähnyt ja kokenut elämän sanasta, jotta toisillakin Kristuksen tuntemisen välityksellä olisi yhteys Hänen kanssaan. Hänen todistuksensa, joka tulee alttarin hehkuvalla hiilellä kosketetuilta huulilta, on totuutta vastaanottavalle sydämelle ja vaikuttaa pyhittävästi luonteeseen. {AT 122.4}

Jokainen, joka koettaa revittää valoa toisille, saa itse siunauksia. ”Hyväätekeväinen sielu tulee ravituksi, ja joka muita virvoittaa, se itse kostuu.” Sanani. 11: 25. Jumala olisi voinut saavuttaa tarkoituksensa ja pelastaa syntisiä ilman meidän apuammekin, mutta jotta luonteemme voisi kehittyä Kristuksen luonteen kaltaiseksi, meidän on otettava osaa Hänen työhönsä. Päästäksemme kerran Hänen iloonsa, — iloon nähdä Hänen uhrinsa välityksellä lunastettuja sieluja — meidän täytyy osallistua Hänen työhönsä heidän vapauttamisekseen. {AT 124.1}

Natanaelin ensimmäinen uskon ilmaus, joka oli niin täydellinen, vakava ja vilpitön, oli Jeesuksen korviin kuin musiikkia. Ja Hän ”vastasi ja sanoi hänelle: ’Sentähden, että minä sanoin sinulle: minä näin sinut viikunapuun alla, sinä uskot. Sinä saat nähdä suurempia, kuin nämä ovat.’” Vapahtaja katsoi iloiten eteenpäin työhönsä, jolloin Hän julistaisi ilosanomaa nöyrille, sitoisi särjettyjä sydämiä ja julistaisi Saatanan vangeille vapautusta. Ajatellessaan ihmisille tuomiaan kallisarvoisia siunauksia Jeesus lisäsi: ”Totisesti, totisesti minä sanon teille: te saatte nähdä taivaan avoinna ja Jumalan enkelien nousevan ylös ja laskeutuvan alas Ihmisen Pojan päälle.” {AT 124.2}

Tässä Kristus itse asiassa sanoo: Jordanin partaalla taivaat aukenivat, ja Henki laskeutui kyyhkysen muodossa päälleni. Tämä oli vain merkki siitä, että olen Jumalan Poika. Jos uskotte minuun sellaisena, niin uskonne tulee vahvistumaan. Saatte nähdä taivaat avoinna, eivätkä ne milloinkaan tule sulkeutumaan. Minä olen avannut ne teille. Jumalan enkelit nousevat ylös vieden tarvitsevien ja ahdistettujen rukouksia Isälle, ja laskeutuivat alas tuoden ihmislapsille siunausta ja toivoa, rohkaisua, apua ja elämää. {AT 124.3}

Jumalan enkelit kulkevat lakkaamatta maasta taivaaseen ja taivaasta maahan. Kristus suoritti ihmetekonsa ahdistetuille ja kärsiville Jumalan voiman kautta enkelien palveluksen avulla. Ja Kristuksen kautta, Hänen taivaallisten sanansaattajiensa välityksellä tulevat meille kaikki Jumalan siunaukset. Ottaessaan päälleen ihmisluonnon Vapahtaja liitti kohtalonsa Aadamin langenneiden lasten kohtaloon, samalla kun Hänellä jumaluutensa perusteella on pääsy Jumalan valtaistuimen luo. Ja näin Kristus on yhteyden välittäjänä ihmisten luota Jumalan luo ja Jumalan luota ihmisten luo. {AT 124.4}

LUKU 15—ÄÄJUHLAN IHME

”Tämän ensimmäisen tunnustekonsa Jeesus teki Galilean Kaanassa ja ilmoitti kirkkautensa.” {AT 125.1}

Jeesus ei aloittanut toimintaansa suorittamalla jonkin ihmetyön Sanhedrinin edessä Jerusalemissa. Eräässä pienessä Galilean kylässä pidetyssä perhejuhlassa Hän käytti voimaansa enentääkseen hääjuhlan riemua. Näin Hän ilmaisi myötätuntoansa ihmisiä kohtaan ja halunsa edistää heidän onneaan. Kiusauksen korvessa Hän oli itse juonut tuskien maljan. Hän tuli ihmisten keskuuteen antaakseen heille siunauksen maljan ja pyhittääkseen perhe-elämän suhteet. {AT 125.2}

Jordanilta Jeesus oli palannut Galileaan. Kaanassa, pienessä kaupungissa lähellä Nasaretia piti olla häät. Asianomaiset olivat Marian ja Joosefin sukulaisia, ja Jeesus, tietäen tästä perhejuhlasta, meni Kaanaan, missä Hänet opetuslapsineen kutsuttiin juhlaan. {AT 125.3}

Täällä Hän kohtasi jälleen äitinsä, josta Hän oli jonkin aikaa ollut erotettuna. Maria oli kuullut Hänen kasteensa yhteydessä Jordanilla tapahtuneesta ilmestyksestä. Tieto siitä oli tullut Nasaretiin, ja se oli tuonut hänen mieleensä uudelleen ne tapahtumat, jotka niin monta vuotta olivat olleet kätkettyinä hänen sydämeensä. Johannes Kastajan toiminta teki Mariaan, kuten koko Israeliin, syvän vaikutuksen. Hän muisti hyvin tämän syntymään liittyvän ennustuksen. Nyt yhteys Jeesuksen kanssa sytytti uudelleen hänen toiveensa. Mutta hänelle oli tullut myöskin tieto Jeesuksen salaperäisestä lähdöstä erämaahan, ja synkät aavistukset ahdistivat häntä. {AT 125.4}

Siitä päivästä asti, jolloin Maria kotonaan Nasaretissa kuuli enkelin ilmoituksen, hän oli huolellisesti säilyttänyt jokaisen todistuksen siitä, että Jeesus oli Messias. Tämän lempeä, epäitsekäs elämä oli saanut hänet vakuuttuneeksi siitä, ettei Hän voinut olla muu kuin Jumalan lähettämä. Marian mieleen oli tullut kuitenkin myös epäilyksiä ja pettymyksiä, ja hän oli ikävöinyt aikaa, jolloin Kristuksen kunnia ilmestyisi. Kuolema oli erottanut hänet Joosefista, joka hänen kanssaan oli tietoinen Jeesuksen syntymän salaisuudesta. Nyt ei ollut ketään, kenelle hän olisi voinut uskoa toivonsa ja pelkonsa. Viimeiset kaksi kuukautta olivat olleet hyvin murheelliset. Hän oli ollut erossa Jeesuksesta, jonka myötätunnosta hän sai lohtua. Hän mietiskeli Simeonin sanoja: ”Myös sinun sielusi lävitse on miekka käyvä;” Luuk. 2: 35, hän muisteli niitä kolmea tuskan päivää, jolloin hän luuli kadottaneensa Jeesuksen ainiaaksi; ja levottomin mielin hän odotti Hänen paluutaan. {AT 126.1}

Häätilaisuudessa hän sitten kohtaa Hänet, samana hellänä, kuuliaisena poikana. Eikä Hän kuitenkaan ole sama. Hänen kasvonsa ovat muuttuneet. Niissä näkyy jälkiä erämaan taistelusta, ja uusi arvokkuuden ja voiman ilme todistaa Hänen taivaallisesta tehtävästään. Hänen mukanaan on joukko nuoria miehiä, joiden katseet kunnioittavasti seuraavat Häntä ja jotka kutsuvat Häntä Mestariksi. Nämä kertovat Marialle, mitä he ovat nähneet ja kuulleet

kastetilaisuudessa ja muualla. He päättävät puheensa sanoen: ”Me olemme löytäneet sen, josta Mooses laissa ja profeetat ovat kirjoittaneet.” Joh. 1: 45. {AT 126.2}

Vieraitten kokoontuessa monet näyttävät kokonaan syventyneen johonkin sangen kiintoisaan keskusteluaiheeseen. Seurassa vallitsee hillitty kiihtymys. Pienet ryhmät puhelevat keskenään innokkaasti, mutta matalalla äänellä, ja ihmetteleviä katseita luodaan Marian poikaan. Kun Maria oli kuullut opetuslasten todistuksen Jeesuksesta, hän oli iloinnut varmuudesta, että hänen kauan hellimänsä toivo ei ollut turha. Olisi kuitenkin ollut yli-inhimillista, ellei tähän pyhään iloon olisi sekaantunut jotakin hellän äidin luonnollisesta ylpeydestä. Nähdessään monien katseitten kohdistuvan Jeesukseen hän toivoi Hänen todistavan tälle joukolle todella olevansa Jumalan Pyhä. Hän toivoi, että Jeesus saisi tilaisuuden tehdä ihmetyön heidän edessään. {AT 126.3}

Sen ajan tavan mukaan hääjuhlat kestivät useita päiviä. Tässä tilaisuudessa havaittiin ennen juhlan päättymistä, että viinivarasto oli lopussa. Tämä havainto aiheutti paljon hämminkiä ja mielipahaa. Oli epätavallista olla ilman viiniä juhlatilaisuuksissa, ja sen puuttu minen todistaisi vieraanvaraisuuden puutetta. Hääparin sukulaisena Maria oli auttanut juhlan järjestelyissä, ja nyt hän puhui Jeesukselle sanoen: ”Heillä ei ole viiniä.” Nämä sanat sisälsivät kehoituksen, että Hän täyttäisi heidän tarpeensa. Mutta Jeesus vastasi: ”Mitä sinä tahdot, minusta vaimo? Minun aikani ei ole vielä tullut.” {AT 127.1}

Tämä vastaus, joka meistä tuntuu tylyltä, ei ilmaissut kylmyyttä tai epäkohteliaisuutta. Sanamuoto, jota Vapahtaja käytti puhutelles saan äitiään, oli itämaisten tapojen mukainen. Siten puhuteltiin henkilöitä, joille tahdottiin osoittaa kunnioitusta. Kristuksen jokainen teko Hänen maallisen elämänsä aikana oli sopusoinnussa Hänen itsensä antaman käskyn kanssa ”Kunnioita isääsi ja äitiäsi.” 2 Moos. 20: 12. Ristillä riippuessaan, suorittaessaan viimeisen rakkaudentekonsa äidilleen Jeesus puhutteli häntä jälleen samalla tavalla, uskoessaan hänet rakastetun opetuslapsensa huostaan. Sekä hääjuhlassa että ristillä Hänen äänensävyssään, katseessaan ja käytöksessään ilmenevä rak kaus selitti Hänen sanansa. {AT 127.2}

Ollessaan poikasena temppelissä, kun Hänen elämäntehtävänsä salaisuus Hänelle paljastui, Jeesus oli sanonut Marialle: ”Ettekö tienneet, että minun pitää niissä oleman, mitkä minun isäni ovat?” Luuk. 2: 49. Nämä sanat ilmaisevat Hänen koko elämänsä ja toimintansa perussäveleen. Kaikki muu oli syrjäytettävä, kun oli kysymyksessä Hänen työnsä, suuri lunastustyö, jota suorittamaan Hän oli tullut maailmaan. Nyt Hän toisti tämän opetuksen. Oli vaara, että Marian mielestä hänen sukulaisuutensa Jeesukseen antaisi hänelle erikoisen oikeuden Häneen nähden ja vallan jossakin määrin ohjata Hänen toimintaansa. Kolmenkymmenen vuoden ajan Hän oli ollut äidilleen rakastava ja kuuliainen poika, eikä Hänen rakkautensa ollut V tunut, mutta Hänen oli nyt ryhdyttävä Isänsä työhön. Korkeimman Poikana ja maailman Vapahtajana eivät mitkään maalliset siteet saisi pidättää Häntä Hänen tehtävistään tai vaikuttaa Hänen käytökseensä. Hänen täytyi saada vapaasti tehdä Jumalan tahto. Tämä opetus kuuluu myös meille. Jumalan vaatimukset ovat inhimillisten

sukulaisuussuhteittenkin edellä. Ei mikään maallinen kiintymys saisi kääntää askeleitamme siltä tieltä, jota Hän käskee meidän kulkea. {AT 127.3}

Kristuksessa on ainoa pelastuksen toivo langenneelle ihmissuvulle. Mariakin saattoi löytää pelastuksen vain Jumalan Karitsan kautta. Itsessään hänellä ei ollut mitään ansiota. Hänen sukulaisuutensa Jeesuksen kanssa ei asettanut häntä toisenlaiseen hengelliseen suhteeseen Häneen kuin ketään muuta ihmissielua. Tämä käy ilmi Vapahtajan sanoista. Hän tekee selväksi eron, mikä on Hänen suhteessaan Mariaan ihmisen Poikana ja Jumalan Poikana. Heidän välillään vallitseva sukulaisuusside ei millään tavoin asettanut Mariaa Jeesuksen vertaiseksi. {AT 128.1}

Sanat ”minun aikani ei ole vielä tullut” viittaavat siihen tosiasiaan, että Kristuksen elämän jokainen teko oli sen suunnitelman täyttymystä, joka oli ollut olemassa iankaikkisista ajoista asti. Ennenkuin Hän tuli maan päälle, tämä suunnitelma oli Hänelle selvillä, täydellisenä jokaista yksityiskohtaansa myöten. Mutta Hänen vaeltaessaan ihmisten keskuudessa Häntä ohjasi askel askeleelta Isän tahto. Hän ei epäröinyt toimia määrätyllä hetkellä. Yhtä kuuliaisena Hän odotti, kunnes aika oli tullut. {AT 128.2}

Sanoessaan Marialle, ettei Hänen hetkensä ollut vielä tullut, Jeesus vastasi ajatukseen, jota tämä ei vielä ollut lausunut julki, ja joka oli hänen ja koko kansan toivomus. Hän toivoi, että Jeesus olisi ilmaissut itsensä Messiaana ja astunut Israelin valtaistuimelle. Mutta se aika ei ollut vielä tullut. Jeesus oli ottanut ihmismuodon, ei kuninkaana, vaan ”kipujen miehenä ja sairauden tuttavana”. {AT 128.3}

Mutta vaikka Maria ei täysin käsittänytkään Kristuksen tehtävää, hän luotti Häneen ehdottomasti. Tähän luottamukseen Jeesus vastasi. Hän suoritti ensimmäisen ihmetekonsa kunnioittaakseen Marian luottamusta ja vahvistaakseen opetuslastensa uskoa. Nämä tulisivat kohtaamaan monia suuria kiusauksia, joissa heidän uskonsa pantaisiin koetukselle. Ennustukset olivat vastaansanomattomasti todistaneet heille Jeesuksen olevan Messiaan. He odottivat hengellisten johtajain vastaanottavan Hänet vielä lujemmalla luottamuksella. He julistivat kansalle Kristuksen ihmeellisiä tekoja ja oman luottamuksensa Hänen tehtäväänsä, mutta pappien ja rabbiinien osoittama epäusko, syvällejuurtunut ennakkoluulo ja vihamielisyys Jeesusta kohtaan hämmästytti heitä ja tuotti heille katkeran pettymyksen. Vapahtajan ensimmäiset ihmetyöt vahvistivat opetuslapsia kestämään tätä vastustusta. {AT 128.4}

Millään tavalla hämmästymättä Jeesuksen sanoista Maria sanoi niille, jotka palvelivat pöydässä: ”Mitä Hän teille sanoo, se tehkää.” Näin hän teki voitavansa valmistaakseen tietä Kristuksen työlle. {AT 128.5}

Ovensuussa oli kuusi suurta kivistä vesiastiaa, ja Jeesus käski palvelijoiden täyttää ne vedellä. Niin tehtiin. Sitten, koska viiniä tarvittiin heti käytettäväksi, Hän sanoi: ”Ammentakaa nyt ja viekää edeskäyvälle.” Veden asemesta, jolla astiat oli täytetty, niistä

virtasi viiniä. Ei juhlan isäntä eivätkä vieraat yleisesti olleet tietoisia siitä, että viinivarasto oli lopussa. Maistaessaan viiniä, jota palvelijat nyt toivat, isäntä huomasi sen olevan parempaa, kuin mitä hän milloinkaan oli juonut, ja aivan toisenlaista kuin se, jota oli tarjottu juhlan alussa. Sulhaseen kääntyen hän sanoi: ”Jokainen panee ensin esille hyvän viinin ja sitten, kun juopuvat, huonomman. Sinä olet säästänyt hyvän viinin tähän asti.” {AT 129.1}

Kuten ihmiset ensin panivat esille hyvän viinin ja senjälkeen huonomman, niin tekee maailmakin lahjoilleen. Sen tarjoama nautinto voi miellyttää silmää ja viehättää mieltä, mutta ei tuota mitään tyydytystä. Viini muuttuu karvaaksi, riemu murheeksi. Iloiset laulut ja hilpeys päättyvät väsymykseen ja tympeytymiseen. Mutta Jeesuksen tarjoamat lahjat ovat aina uusia ja tuoreita. Pidoista, jotka hän sielulle valmistaa, ei koskaan puutu tyydytystä ja iloa. Jokainen uusi lahja saa sen vastaanottajan yhä enemmän antamaan arvoa Jumalan siunauksille ja nauttimaan niistä. Hän antaa armoa armon lisäksi. Hänen varastonsa eivät lopu. Jos pysyt Hänessä, niin tänään saamasi kallis lahja takaa sinulle vielä arvokkaamman lahjan huomenna. Jeesuksen sanat Natanaelille ilmaisevat, minkä periaatteen mukaan Jumala kohtelee uskovia lapsiaan. Joka kerta ilmaistessaan rakkauttaan Hän lausuu vastaanottavalle sydämelle: ”Sinä uskot. Sinä saat nähdä suurempia, kuin nämä ovat.” Joh. 1: 50. {AT 129.2}

Tämä Kristuksen lahja hääjuhlassa oli vertauskuvallinen. Vesi kuvasi Hänen kuolemaansa kastamista, viini Hänen verensä vuodattamista maailman syntien tähden. Ihmiskädet kantoivat veden, jolla ruukut täytettiin, mutta vain Kristuksen sanassa oli elämääantava voima. Samoin on laita Vapahtajan kuolemaan viittaavien menojen. Vain Kristuksen voimasta, joka vaikuttaa uskon kautta, ne saattavat ravita sielun. {AT 129.3}

Kristuksen sana hankki runsaan varaston juhlaa varten. Yhtä runsaassa määrässä Hän tarjoaa armoaan ihmisten rikkomusten poistamiseen ja sielun uudistamiseen ja ylläpitämiseen. {AT 129.4}

Ensimmäisessä juhlassa, missä Jeesus opetuslapsineen kävi, Hän antoi heille maljan, joka kuvasi hänen pelastustyötään. Viimeisellä ehtoollisella Hän antoi sen jälleen asettaessaan pyhän säädöksen, jolla Hänen kuolemaansa oli julistettava, ”siihen asti kuin Hän tulee”. 1 Kor. 11: 26. Ja surevia opetuslapsia, heidän joutuessaan eroamaan Mestaristaan, lohdutti lupaus jälleennäkemisestä, kun Jeesus sanoi: ”Tästedes minä en juo tätä viinipuun antia, ennenkuin sinä päivänä, jona juon sitä uutena teidän kanssanne Isäni valtakunnassa.” Matt. 26: 29. {AT 130.1}

Viini, jota Jeesus hankki juhlaa varten ja jota Hän antoi opetuslapsilleen oman verensä vertauskuvana, oli puhdasta viinirypäleen mehua. Tähän viittaa profeetta Jesaja puhuessaan uudesta viinistä ”rypäleessä”, ja sanoessaan: ”Älä hävitä sitä, sillä siinä on siunaus.” Jes. 65: 8. {AT 130.2}

Kristus se Vanhassa testamentissa varoitti Israelia: ”Viini on pilkkaaja, väkijuoma remunpitäjä, eikä ole viisas kenkään, joka siitä hoipertelee.” Sanani. 20: 1. Hänen

toimittamansa viini ei ollut sellaista. Saatana kiusaa ihmisiä käyttämään nautintoaineita, jotka sumentavat järjen ja herpaisevat hengellisen käsityskyvyn, mutta Kristus opettaa meitä pitämään luontomme kurissa. Hänen koko elämänsä on esimerkki itsensäkieltämisestä. Voittaakseen ruokahalun vallan Hän kesti puolestamme ankarimman kokeen, mitä ihminen voi kestää. Kristus määräsi, ettei Johannes Kastaja saanut juoda viiniä eikä väkijuomaa. Hän antoi samanlaisen kiellon Manoakin vaimolle. Ja Hän kirosi sen ihmisen, joka panee pullon lähimmäisensä huulille. Kristuksen toiminta ei ollut ristiriidassa Hänen opetustensa kanssa. Se käymätön viini, jota Hän hankki häävieraita varten, oli terveellistä ja virkistävää juomaa. Se vaikutti niin, että makuaisti tuli sopusointuun terveen ruokahalun kanssa. {AT 130.3}

Kun häävieraat huomauttivat viinin erinomaisuudesta, ruvettiin asiaa tiedustelemaan, ja silloin saatiin palvelijoilta selville suoritettu ihme. Kaikki hämmästyivät niin, etteivät vähään aikaan muistaneet Häntä, joka oli tämän ihmeteon suorittanut. Kun he vihdoin rupesivat Häntä etsimään, huomattiin Hänen poistuneen niin äänettömästi, etteivät edes Hänen opetuslapsensa olleet sitä huomanneet. {AT 130.4}

Ihmisten huomio kiintyi nyt opetuslapsiin. Nyt heillä oli ensimmäinen tilaisuutensa tunnustaa uskonsa Jeesukseen. He kertoivat, mitä he olivat Jordanin rannalla nähneet ja kuulleet, ja monessa sydämessä syttyi toivo, että Jumala oli herättänyt kansalleen vapauttajan. Kertomus ihmetyöstä levisi kautta koko seudun ja kantautui Jerusalemiin asti. Uudella innolla papit ja vanhimmat tutkivat Kristuksen tuloon viittaavia ennustuksia. Heillä oli harras halu saada tietää jotakin tämän uuden opettajan tehtävästä, joka niin vaatimattomalla tavalla esiintyi kansan keskellä. {AT 130.5}

Kristuksen toiminta oli juutalaisten vanhimpien toiminnan selvä vastakohta. He noudattivat tarkoin perimätapoja ja muotomenoja, ja tämä oli tukahduttanut kaiken todellisen ajatuksen ja toiminnan vapauden. He elivät lakkaamattomassa saastumisen pelossa. Välttääkseen kosketusta ”epäpuhtaitten” kanssa he pysyttelivät erillään ei vain pakanoista, vaan suurimmasta osasta omaa kansaansakin, koettamatta millään tavoin olla heille hyödyksi tai voittaa heidän ystävyyttään. Antamalla ajatustensa viipyä näissä asioissa he olivat saaneet aikaan sen, että heidän mielensä oli käynyt ahtaaksi ja koko heidän elämänpiirinsä kutistunut. Heidän esimerkkinsä oli omiaan levittämään itsekkyyttä ja suvaitsemattomuutta kaikkien kansan luokkien keskuuteen. {AT 131.1}

Jeesus aloitti uudistustyönsä osoittamalla syvää myötätuntoa ihmiskuntaa kohtaan. Samalla kun Hän osoitti mitä suurinta kunnioitusta Jumalan lakia kohtaan Hän moitti fariseusten tekohurskautta ja | koetti vapauttaa ihmisiä heitä sitovista mielettömistä säännöistä. Hän koetti murtaa ne muurit, jotka erottivat eri yhteiskuntaluokkia toisistaan liittääkseen ihmiset yhden perheen jäseniksi. Hänen läsnäolonsa hääjuhlassa oli ensimmäinen askel tähän suuntaan. {AT 131.2}

Jumala oli määrännyt Johannes Kastajan asumaan erämaassa, jotta hän varjeltuisi pappien ja rabbiinien vaikutukselta ja valmistuisi erikoistehtäväänsä varten. Mutta hänen ankaraa itsekuriaan ja eris täytyrnistään ei ollut tarkoitettu kansalle esimerkiksi. Ei Johannes itsekään ollut pyytänyt kuulijoitaan jättämään entistä tointaan. Hän pyysi heitä todistamaan parannuksenteostaan olemalla uskollisia Jumalalle siinä paikassa, mihin Hän oli heidät kutsunut. {AT 131.3}

Jeesus moitti itsehemmottelua kaikissa muodoissa, mutta kuitenkin Hän luonnostaan harrasti seuraelämää. Hän nautti kaikkien ihmis luokkien vieraanvaraisuutta käyden rikkaitten ja köyhien, oppineiden ja oppimattomien kodeissa ja koettaen kohottaa heidän ajatuksensa arkielämän asioista hengellisiin ja iankaikkisiin asioihin. Hän ei sallinut mitään huikentelua, eikä maailmallisen kevytmielisyyden varjoakaan näkynyt Hänen käytöksessään. Mutta Hän nautti viattomasta ilosta ja pyhitti läsnäolollaan seurustelutilaisuudet. Juutalainen hääjuhla oli vaikuttava tilaisuus, eikä sen ilo ollut ihmisen Pojalle vastenmielistä. Ottamalla osaa tähän juhlaan Jeesus kunnioitti avioliittoa jumalallisena säädöksenä. {AT 131.4}

Sekä Vanhassa että Uudessa testamentissa aviosuhdetta käytetään kuvaamaan sitä hellää ja pyhää yhteyttä, joka vallitsee Kristuksen ja Hänen kansansa välillä. Jeesuksen ajatuksissa hääjuhlan riemu viittasi eteenpäin siihen ilon päivään, jolloin Hän on tuova morsiamensa Isänsä kotiin ja lunastetut yhdessä Lunastajan kanssa istuvat Karitsan häääterialle. Hän sanoo: ”Niinkuin ylkä iloitsee morsiamesta, niin sinun Jumalasi iloitsee sinusta.” ”Ei sinua enää sanota ’hyljätyksi’,... vaan sinua kutsutaan ’minun rakkaakseni’... sillä Herra rakastaa sinua.” ”Hän ilolla iloitsee sinusta, Hän on ääneti, sillä Hän rakastaa sinua. Hän sinusta riemulla riemuitsee.” Jes. 62: 5, 4; Sef. 3: 17. Kun apostoli Johanneksen suotiin näyssä katsella taivaallisia, hän kirjoitti: ”Ja minä kuulin ikäänkuin kansan paljouden äänen ja ikäänkuin paljojen vetten pauhinan ja ikäänkuin suuren ukkosenjylinän sanovan: ’Halleluja! Sillä Herra, meidän Jumalamme, Kaikkivaltias, on ottanut hallituksen. Iloitkaamme ja riemuitkaamme ja antakaamme kunnia Hänelle, sillä Karitsan häät ovat tulleet, ja Hänen vaimonsa on itsensä valmistanut.’” ”Autuaat ne, jotka ovat kutsutut Karitsan häääterialle!” Ilm. 19: 6, 7, 9. {AT 132.1}

Jeesus käsitti, että jokaiselle sielulle tuli lähettää kutsu saapua Hänen valtakuntaansa. Hän löysi tien ihmisten sydämeen vaeltaen heidän keskuudessaan ja toivoen heidän parastansa. Hän etsi heitä avoimilla kaduilla, yksityisasunnoissa, venheissä, synagoogassa, järven rannoilla ja hääjuhlassa. Hän kohtasi heidät heidän jokapäiväisissä tehtävissään ja osoitti mielenkiintoa heidän maallisia asioitaan kohtaan. Hän opetti heitä heidän kodeissaan ja sai näin kokonaiset perheet jumalallisen läsnäolonsa vaikutuksen alaisiksi. Hänen voimakas henkilökohtainen myötätuntonsa voitti sydämet. Usein Hän vetäytyi vuorille yksikseen rukoilemaan, mutta se oli vain valmistumista Hänen tehtäväänsä varten ihmisten keskuudessa maailman hyörinässä. Näiltä retkiltään Hän palasi parantamaan sairaita, opettamaan tietämättömiä ja kirvoittamaan Saatanan vankien kahleet. {AT 132.2}

Jeesus kasvatti opetuslapsiaan henkilökohtaisen kosketuksen ja seurustelun avulla. Joskus Hän opetti heitä istuen heidän keskellään vuorenrinteellä, joskus taas Hän paljasti heille Jumalan valtakunnan salaisuuksia meren rannalla tai vaeltaessaan heidän kanssaan tietä pitkin. Hän ei saarnannut, kuten nykyaikana tehdään. Kaikkialla, missä sydämet olivat avoinna vastaanottamaan jumalallista sanomaa, Hän julisti pelastuksen tien totuuksia. Hän ei käskenyt opetuslapsiaan tekemään sitä tai tätä, vaan sanoi: ”Seuratkaa minua.” Matkustellessaan sekä maaseudulla että kaupungeissa Hän otti heidät mukaansa, jotta he näkisivät, kuinka Hän opetti kansaa. Hän piti heidän harrastuksiaan ominaan, ja he ryhtyivät työskentelemään Hänen kanssaan. {AT 132.3}

Kaikkien, jotka saarnaavat Jumalan sanaa ja kaikkien, jotka ovat vastaanottaneet Hänen armonsa evankeliumin, tulisi seurata Kristuksen esimerkkiä Hänen osallistuessaan ihmisten harrastuksiin. Me emme saa kieltäytyä seurustelemasta ihmisten kanssa. Meidän ei tule eristäytyä toisista. Saavuttaaksemme kaikki ihmisluokat meidän tulee kohdata heidät siellä, missä he ovat. Harvoin he omasta aloitteestaan tulevat etsimään meitä. Jumalallinen totuus ei kosketa ihmissydämiä vain saarnatuolista julistettuna. On toinenkin työkenttä, joka on ehkä vaatimattomampi, mutta aivan yhtä lupaava. Se on alhaisten majoissa ja suurten palatseissa, vieraanvaraisen pöydän ääressä ja siellä, missä kokoonnutaan nauttimaan viattomasta ilosta toisten seurassa. {AT 133.1}

Kristuksen opetuslapsina meidän ei tule liittyä maailmaan vain nautinnonhalusta, osallistuaksemme sen turhuuteen. Sellainen seurustelu tuottaa vain vahinkoa. Emme koskaan saa sanoillamme tai teoillamme, vaikenemisellamme tai läsnäolollamme hyväksyä syntiä. Meidän on vietävä Jeesus kanssamme, minne menemmekin, ja kerrottava toisille kalliista Vapahtajastamme. Mutta ne, jotka koettavat säilyttää uskontonsa kätkemällä sen kivimuurien sisään, kadottavat kalliit tilaisuudet tehdä hyvää. Ihmisten välisen seurustelun kautta kristillisyys joutuu kosketuksiin maailman kanssa. Jokaisen, joka on vastaanottanut taivaallista valoa, on kirkastettava niiden polkua, jotka eivät tunne elämän Valoa. {AT 133.2}

Meidän kaikkien tulisi olla Jeesuksen todistajia. Kristuksen armon pyhittämä seurustelu on saatava sellaiseksi, että sillä voitetaan sieluja Kristukselle. Näyttäkäämme maailmalle, ettemme itsekkäästi harrasta vain omia etujamme, vaan että haluamme toistenkin osallistuvan siunauksistamme ja etuoikeuksistamme. Näyttäkäämme heille, ettei uskontomme tee meitä säälimättömiksi tai vaativaisiksi. Kaikkien, jotka tunnustavat löytäneensä Kristuksen, tulee Hänen tavallaan palvella toisia ihmisiä. {AT 133.3}

Meidän ei koskaan tule antaa maailmalle sitä väärää käsitystä, että kristityt ovat synkkiä ja onnettomia ihmisiä. Jos silmämme ovat kiinnitettyinä Jeesukseen, näemme säälivän Vapahtajamme, ja Hänen kasvojensa kirkkaus luo valoaan tiellemme. Missä Hänen henkensä hallitsee, siellä vallitsee rauha. Ja siellä on myös iloa, sillä siellä on tyyntä, pyhää luottamusta Jumalaan. {AT 134.1}

Kristus on tyytyväinen seuraajiinsa, kun he osoittavat, että vaikka he ovat ihmisiä, he ovat jumalallisesta luonnosta osallisia. He eivät ole kuvapatsaita, vaan eläviä ihmisiä. Kun Jumalan armon kaste lankeaa elvyttävänä heidän sydämiinsä, ne avautuvat Vanhurskauden Auringon säteille. Sen valon, joka heihin säteilee, he heijastavat toisille Kristuksen rakkautta säteilevillä teoillaan. {AT 134.2}

LUKU 16—HENGEN ASUNTO

”Viekää pois nämä täältä. Älkää tehkö minun Isäni huonetta markkinahuoneeksi.” {AT 135.1}

Senjälkeen Jeesus meni alas Kapernaumiin, ”Hän ja Hänen äitinsä ja veljensä ja opetuslapsensa; ja siellä he eivät viipyneet monta päivää. Ja juutalaisten pääsiäinen oli lähellä, ja Jeesus meni ylös Jerusalemiin.” {AT 135.2}

Matkalla Jeesus liittyi erääseen niistä suurista joukoista, joita oli menossa pääkaupunkiin. Hän ei ollut vielä julkisesti ilmaissut tehtäväänsä, ja siksi Hän kenenkään huomaamatta liittyi joukkoon. Näissä tilaisuuksissa oli usein keskustelun aiheena Messiaan tuleminen, jolla Johanneksen julistuksessa oli niin huomattava sija. Yhä kasvavalla innostuksella puhuttiin kansallisen suuruuden toivosta. Jeesus tiesi, että tämä toivo tulisi pettämään, sillä se perustui väärään Raamatun tulkintaan. Hartaana ja innokkaana Hän selitti ennustuksia ja koetti saada ihmiset tarkemmin tutkimaan Jumalan sanaa. {AT 135.3}

Juutalaiset johtajat olivat sanoneet kansalle, että heitä Jerusalemissa opetettaisiin palvelemaan Jumalaa. Sinne kokoontui pääsiäisviikolla suuria kansanjoukkoja Palestiinan kaikista osista ja kaukaisistakin maista. Kirjava joukko täytti temppelin esikartanot. Monet eivät voineet tuoda mukanaan uhreja, joita oli uhrattava tuon yhden suuren uhrin esikuvana. Näitä varten tuotiin temppelin ulompaan esikartanoon eläimiä myytäväksi. Sinne kokoontui kaikkiin luokkiin kuuluvia ostamaan uhreja. Siellä vaihdettiin kaikenlaista ulkomaan rahaa temppelin rahaksi. {AT 135.4}

Jokaista juutalaista vaadittiin vuosittain maksamaan puoli sekeliä ”sovitusmaksuksi hengestään”, 2 Moos. 30: 12 — 16, ja näin koottu raha käytettiin temppelin ylläpitoon. Sitäpaitsi tuotiin suuria summia vapaaehtoisina uhreina talletettaviksi temppelin rahastoon. Vaadittiin myös, että kaikki ulkomaan raha pitäisi vaihtaa rahaksi, jota nimitettiin temppelin sekeliksi. Tätä rahaa käytettiin temppelipalvelukseen. Rahanvaihtaminen antoi tilaisuuden petokseen ja kiskomiseen, ja siitä oli tullut häpeällinen liiketoimi, joka oli pappien tulolähteenä. {AT 136.1}

Myyjät vaativat myytävistä eläimistä kohtuuttomia hintoja, ja he jakoivat voittonsa pappien ja hallitusmiesten kanssa, jotka näin rikastuivat kansan kustannuksella. Jumalanpalvelukseen saapuvia oli opetettu uskomaan, että elleivät he uhraa uhreja, ei Jumalan siunaus lepää heidän lastensa tai maittensa yllä. Näin voitiin eläimistä saada korkea hinta, sillä tultuaan näin pitkälle ihmiset eivät halunneet palata kotiinsa suorittamatta sitä hartaudenharjoitusta, jota varten he olivat tulleet. {AT 136.2}

Pääsiäisen aikaan uhrattiin suuri määrä uhrieläimiä, ja niiden myynti temppelissä oli hyvin suuri. Tästä aiheutuva sekasorto muistutti pikemmin meluisia karjamarkkinoita kuin Jumalan pyhää temppeliä. Siellä kuultiin äänekästä kaupankäyntiä, karjan ammuntaa, lampaitten

määkimistä ja kyyhkysten kuherrusta sekaantuneena rahan kilinään ja vihaiseen väittelyyn. Hämminki oli niin suuri, että jumalanpalveluksen osanottajat häiriintyivät, ja Korkeimmalle lausutut sanat hukkuivat hälinään, joka täytti koko temppelin. Juutalaiset olivat erittäin ylpeitä hurskaudestaan. He iloitsivat temppelistään ja pitivät sitä häpäiseviä sanoja jumalanpilkkana. He olivat hyvin tarkkoja siihen liittyvien menojen noudattamisessa, mutta rahanhimo oli voittanut heidän tunnontarkkuutensa. He tuskin huomasivat, kuinka kauas he olivat joutuneet Jumalan itsensä säätämän jumalanpalveluksen alkuperäisestä tarkoituksesta. {AT 136.3}

Kun Herra laskeutui Siinain vuorelle, pyhitti Hänen läsnäolonsa tuon paikan. Mooseksen käskettiin panna rajat vuoren ympärille ja pyhittää se, ja Herran sana kuului varoittavana: ”Varokaa nousemasta vuorelle tai koskettamasta sen juureen. Jokainen, joka vuoreen koskee, rangaistakoon kuolemalla. Älköön kenenkään käsi häneen koskeko, vaan hänet kivitettäköön tai ammuttakoon kuoliaaksi. Olipa eläin tai ihminen, ei se saa jäädä eloon.” 2 Moos. 19: 12, 13. Näin annettiin opetus, että missä vain Jumalan läsnäolo ilmestyy, se paikka on pyhä. Jumalan temppelin alueita olisi tullut pitää pyhinä. Mutta voitonhimo sai ihmiset unohtamaan kaiken tämän. {AT 136.4}

Papit ja hallitusmiehet oli kutsuttu Jumalan edustajiksi kansalle, ja heidän olisi tullut korjata temppelialueen väärinkäyttö. Heidän olisi tullut antaa kansalle esimerkki puhtaudesta ja säälistä. Sensijaan, että he ajattelivat vain omaa hyötyään, heidän olisi tullut ottaa huomioon jumalanpalveluksessa kävijöiden asema ja tarpeet ja olla valmiit auttamaan niitä, jotka eivät voineet ostaa vaadittuja uhreja. Mutta näin he eivät tehneet. Ahneus oli paaduttanut heidän sydämensä. {AT 137.1}

Tähän juhlaan saapui kärsiviä, puutteessa ja ahdistuksessa olevia. Siellä oli sokeita, rampoja ja kuuroja. Joitakuita kannettiin paareilla. Monia tuli, jotka olivat liian köyhiä ostaakseen pienintäkään uhria Herralle, vieläpä liian köyhiä ostaakseen ravintoa oman nälkänsä tyydyttämiseksi. Näitä pappien puheet suuresti masensivat. Papit kerskasivat hurskaudestaan, he väittivät olevansa kansan vartijoita, mutta heiltä puuttui myötätuntoa ja sääliä. Köyhät, sairaat ja kuolevat anoivat turhaan heiltä apua. Näiden kärsimykset eivät herättäneet pappien sydämessä mitään sääliä. {AT 137.2}

Kun Jeesus saapui temppeliin, Hän näki kaiken tämän. Hän näki väärät liiketoimet. Hän näki köyhien hädän, kun he luulivat, ettei ilman veren vuodattamista ollut heidän synneilleen anteeksiantamusta. Hän näki temppelinsä ulomman esikartanon muutettuna epäpyhäksi liikepaikaksi. Pyhä alue oli yhtenä ainoana suurena kauppapaikkana. Kristus näki, että jotakin oli tehtävä. Kansan noudatettavaksi oli annettu useita menoja, joiden tärkeyttä ei ollut sille oikealla tavalla opetettu. Jumalanpalvelukseen osaaottavat uhrasivat uhrejaan käsittämättä, että ne kuvasivat ainoaa täydellistä uhria. Ja heidän keskellään seisoi tuntemattomana ja kenenkään kunnioittamatta Hän, jota heidän koko jumalanpalveluksensa kuvasi. Hän oli antanut uhreja koskevat määräykset. Hän ymmärsi niiden vertauskuvallisen arvon ja Hän näki, että ne oli nyt vääristelty ja väärinymmärretty. Hengellinen jumalanpalvelus oli

häviämässä. Ei mikään side liittänyt pappeja ja hallitusmiehiä heidän Jumalaansa. Kristuksen tehtävänä oli järjestää kokonaan toisenlainen jumalanpalvelus. {AT 137.3}

Tutkivin katsein Jeesus tarkastelee edessään olevaa näkyä seisoessaan temppelipihan portailla. Profeetallisella silmällään Hän näkee tulevaisuuteen, ei ainoastaan vuosia, vaan vuosisatoja ja aikakausia. Hän näkee, miten papit ja hallitusmiehet tulevat epäämään tarvitsevilta heidän oikeutensa ja kieltämään julistamasta evankeliumia köyhille. Hän näkee, miten Jumalan rakkaus salataan syntisiltä, ja ihmiset tekevät Hänen armostaan kauppatavaran. Hänen katsellessaan tätä näkyä Hänen kasvoillaan kuvastuu suuttumusta, arvokkuutta ja voimaa. Kansan huomio kiintyy Häneen. Epäpyhää kauppaa harjoittavien silmät ovat kuin naulitut Hänen kasvoihinsa. He eivät voi irroittaa katsettaan Hänestä. He tuntevat, että tämä mies lukee heidän sisimmät ajatuksensa ja näkee heidän salaiset vaikuttimensa. Jotkut koettavat kätkeä kasvojaan, ikäänkuin heidän pahat tekonsa olisivat kirjoitetut heidän kasvoihinsa noiden tutkivien silmien luettaviksi. {AT 138.1}

Melu on vaimentunut. Liikenteen ja kaupankäynnin häly on lakannut. Hiljaisuus käy painostavaksi. Pelon tunne valtaa läsnäolijat. Tuntuu, kuin heidät olisi haastettu Jumalan tuomioistuimen eteen vastaamaan teoistaan. Katsoessaan Kristukseen he näkevät jumaluuden välähtävän inhimillisen verhon läpi. Taivaan Majesteetti seisoo siinä, niinkuin Tuomari viimeisenä päivänä — tosin vailla sitä kirkkautta, joka Hänellä silloin tulee olemaan, mutta omaten saman voiman lukea ajatuksia. Hänen katseensa seuraa kansanjoukkoa pysähtyen jokaiseen yksilöön. Hänen hahmonsa näyttää kohoavan heidän ylitseen valtavan arvokkaana, ja jumalallinen valo kirkastaa Hänen kasvonsa. Hän puhuu, ja Hänen selvä, sointuva äänensä, sama, joka Siinain vuorelta julisti sen lain, jota papit ja kirjanoppineet nyt rikkovat, kaikuu temppelin holveissa: ”Viekää pois nämä täältä. Älkää tehkö minun Isäni huonetta markkinahuoneeksi.” {AT 138.2}

Hitaasti laskeutuen portaita ja kohottaen niistä nuorista tekemänsä ruoskan, joita Hän oli kerännyt aitaukseen astuessaan, Hän käskee kauppaakäyvän joukon poistua pyhäkön alueelta. Kiivaudella ja ankaruudella, jollaista Hän ei koskaan aikaisemmin ole osoittanut, Hän kaataa rahanvaihtajien pöydät kumoon. Rahat putoavat kilisten marmorilattialle. Ei kukaan rohkene epäillä Hänen valtaansa. Ei kukaan uskalla kumartua poimimaan vääryydellä saatuja rahoja. Jeesus ei lyö heitä nuoraruoskallaan, mutta Hänen kädessään tuo yksinkertainen ruoska näyttää hirveältä kuin leimuava miekka. Temppelipalvelijat, keinottelevat papit, rahanvaihtajat ja karjakauppiaat lampaineen ja härkineen syöksyvät paikalta ainoana ajatuksenaan paeta Hänen läsnäolonsa tuomiota. {AT 138.3}

Pakokauhu valtaa joukon, joka tuntee Hänen jumaluutensa voiman. Sadoilta kalvenneilta huulilta kuuluu kauhun huutoja. Opetuslapsetkin vapisevat. Jeesuksen sanat ja käytös, jotka niin suuresti poikkeavat Hänen tavallisesta käyttäytymisestään, saattavat heidät pelon valtaan. He muistavat, että Hänestä on kirjoitettu: ”Kiivaus Sinun huoneesi puolesta on minut kuluttanut.” Ps. 69: 10. Pian on hälisevä joukko kauppatavaroineen ajettu pois Herran

temppelistä. Esikartanot ovat vapautuneet epäpyhästä kaupankäynnistä, ja syvä, vakava hiljaisuus laskeutuu äsken niin meluisan paikan ylle. Herran läsnäolo, joka muinoin pyhitti vuoren, on nyt pyhittänyt Hänen kunniakseen rakennetun temppelin. {AT 140.1}

Temppelin puhdistamisella Jeesus ilmaisi tehtävänsä Messiaana ja ryhtyi varsinaiseen työhönsä. Tuo temppeli joka oli pystytetty Jumalan asumukseksi, oli tarkoitettu vertauskuvaksi Israelille, ja koko maailmalle. Jumalan tarkoitus iankaikkisista ajoista oli, että jokainen luotu kirkkaasta, pyhästä serafista ihmiseen asti, olisi temppeli, jossa Luoja asuisi. Synnin tähden ihmiskunta lakkasi olemasta Jumalan temppelinä. Synnin pimentämänä ja tahraamana ihmissydän ei enää ilmaissut Jumalan kunniaa. Mutta Jumalan Pojan tullessa lihaksi taivaan tarkoitus täyttyi. Jumala ottaa asuntonsa ihmisessä, ja pelastavan armon kautta ihmissydämestä tulee jälleen Hänen temppelinsä. Jumalan tarkoitus oli, että Jerusalemin temppeli alituiseen muistuttaisi siitä korkeasta asemasta, jonka jokainen sielu voi saavuttaa. Mutta juutalaiset eivät ymmärtäneet sen rakennuksen merkitystä, josta he niin suuresti ylpeilivät. He eivät antautuneet pyhinä temppeleinä Jumalan Hengen asuttaviksi. Jerusalemin temppelin esikartanot, jotka olivat täynnä melua ja epäpyhää kaupankäyntiä, kuvasivat liiankin hyvin sydämen temppeliä, joka oli aistillisten himojen ja epäpyhien ajatusten tahraama. Puhdistaessaan temppelin maailmallisista ostajista ja myyjistä Jeesus osoitti tehtävänsä olevan puhdistaa sydän synnin saastutuksesta — maallisista haluista, itsekkäistä himoista ja pahoista tavoista, jotka turmelevat sielun. ”Ja äkisti on tuleva temppeliinsä Herra, jota te etsitte, ja liiton enkeli, jota te halajatte. Katso, Hän tulee, sanoo Herra Sebaot. Mutta kuka kestää Hänen tulemisensa päivän, ja kuka voi pysyä, kun Hän ilmestyy? {AT 140.2}

Sillä Hän on niinkuin kultasepän tuli, ja niinkuin pesijäin saippua. Ja Hän istuu ja sulattaa ja puhdistaa hopean, Hän puhdistaa Leevin pojat, saa ne puhtaiksi kuin kullan ja hopean.” Mal. 3: 1—3. {AT 141.1}

”Ettekö tiedä, että te olette Jumalan temppeli ja että Jumalan Henki asuu teissä? Jos joku turmelee Jumalan temppelin, on Jumala turmeleva hänet; sillä Jumalan temppeli on pyhä, ja sellaisia te olette.” 1 Kor. 3: 16, 17. Ei kukaan ihminen voi omalla voimallaan ajaa pois sitä pahaa joukkoa, joka on vallannut sydämen. Vain Kristus voi puhdistaa sielun temppelin. Mutta Hän ei väkisin pyri sisään. Hän ei tule sydämeen, kuten muinoin temppeliin, vaan Hän sanoo: ”Katso, minä seison ovella ja kolkutan; jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, niin minä käyn hänen tykönsä sisälle.” Ilm. 3: 20. Hän tulee eikä vain yhdeksi päiväksi sillä Hän sanoo: ”Minä olen heissä asuva ja vaeltava heidän keskellään... ja he ovat minun kansani.” ”Hän polkee maahan meidän pahat tekomme. Kaikki heidän syntinsä sinä heität meren syvyyteen.” 2 Kor. 6: 16. Miika 7: 19. Hänen läsnäolonsa puhdistaa ja pyhittää sielun, niin että se on pyhä temppeli Herralle ja ”Jumalan asumus Hengessä”. Ef. 2: 21, 22. {AT 141.2}

Kauhun vallassa papit ja hallitusmiehet olivat paenneet temppelin pihalta ja Hänen tutkivaa katsettaan, joka näki heidän sydämeensä. Paetessaan he tapasivat toisia matkalla temppeliin,

ja he pyysivät näitä kääntymään takaisin kertoen, mitä olivat nähneet ja kuulleet. Kristus katseli pakenevia miehiä tuntien hellää sääliä heidän pelkonsa vuoksi ja sen vuoksi, että he eivät tienneet, mitä todellinen jumalanpalvelus oli. Tässä näyssä Hän näki vertauskuvan koko Juudan kansan hajaannuksesta sen pahuuden ja katumattomuuden tähden. {AT 141.3}

Miksi papit sitten pakenivat temppelistä? Miksi he eivät pysyneet paikallaan? Hän, joka käski heidän mennä, oli puusepän poika, köyhä galilealainen, vailla maallista arvoa tai valtaa. Miksi he eivät vastustaneet Häntä? Miksi he jättivät rumalla tavalla hankkimansa voiton ja pakenivat niin vaatimattoman näköisen miehen käskystä? {AT 141.4}

Kristus puhui kuninkaan vallalla, ja Hänen olemuksessaan ja äänensävyssään oli sellaista, jota heillä ei ollut voimaa vastustaa. Hänen käskevän sanansa kuullessaan he käsittivät paremmin kuin koskaan ennen oikean asemansa teeskentelijöinä ja ryöväreinä. Kun jumaluus loisti läpi ihmisyyden, eivät he ainoastaan nähneet suuttumusta Kristuksen kasvoilla, vaan he myös käsittivät Hänen sanojensa tärkeän merkityksen. He tunsivat olevansa ikäänkuin iankaikkisen {AT 141.5}

Tuomarin valtaistuimen edessä, missä heille oli langetettu tuomio aikaa ja iäisyyttä varten. Hetken he olivat vakuuttuneita, että Kristus oli profeetta, ja monet uskoivat Hänen olevan Messiaan. Pyhä Henki väläytti heidän mieleensä Kristusta koskevia profeettain lausuntoja. Seuraisivatko he tätä vakaumusta? {AT 142.1}

Katua he eivät tahtoneet. He tiesivät, että Kristuksen myötätunto köyhiä kohtaan oli herännyt. He tiesivät olevansa syyllisiä kiskomiseen kaupankäynnissään ihmisten kanssa. Koska Kristus tiesi heidän ajatuksensa, he vihasivat Häntä. Hänen julkinen nuhteensa oli nöyryyttävää heidän ylpeydelleen, ja he kadehtivat Hänen kasvavaa vaikutusvaltaansa kansaan. He päättivät vaatia Hänet tilille siitä, millä vallalla Hän oli ajanut heidät pois ja kuka oli antanut Hänelle tämän vallan. {AT 142.2}

Hitaasti ja ajatuksissaan, mutta viha sydämessään he palasivat temppeliin. Mutta millainen muutos olikaan tapahtunut heidän poissaollessaan! Heidän paetessaan köyhät jäivät sinne, ja nyt nämä katselivat Jeesusta, jonka kasvoilta kuvastui rakkaus ja sääli. Kyyneleet silmissään Hän sanoi ympärillään oleville vapiseville sieluille: Älä pelkää, minä lunastan sinut ja sinä olet kirkastava minua. Tämän tähden tulin maailmaan. {AT 142.3}

Kansa tunkeutui lähelle Kristusta hartain, liikuttavin pyynnöin: Mestari, siunaa minua. Hänen korvansa kuuli jokaisen huudon. Säälillä, joka ylitti hellän äidinkin säälin, Hän kumartui kärsivien pienokaisten puoleen. Kaikki saivat huomiota osakseen. Jokainen parannettiin siitä sairaudesta, mikä Hänellä oli. Mykkien huulet avautuivat kiitokseen, sokeat katselivat parantajansa kasvoja. Kärsivien sydämet tehtiin iloisiksi. {AT 142.4}

Kun papit ja temppelin virkailijat katselivat tätä suurta työtä, mitä heille ilmaisivatkaan heidän korviinsa kuuluvat äänet! Ihmiset kertoivat kärsimistään tuskista, pettyneistä

toiveistaan, tuskallisista päivistä ja unettomista öistä. Kun viimeinenkin toivon kipinä näytti sammuneen, Kristus oli parantanut heidät. Eräs sanoi: Taakkani oli niin raskas, mutta olen löytänyt auttajan. Hän on Jumalan Kristus, ja haluan pyhittää elämäni Hänen palvelukseensa. Vanhemmat sanoivat lapsilleen: Hän on pelastanut henkenne, korottakaa äänenne Häntä ylistämään. Lasten ja nuorten, isien ja äitien, ystävien ja katselijoiden äänet yhtyivät kiitokseen ja ylistykseen. Toivo ja ilo täyttivät heidän sydämensä. Rauha laskeutui heidän sieluunsa. Heidän sielunsa ja ruumiinsa oli parannettu, ja he palasivat kotiinsa kertoen jokaiselle Jeesuksen verrattomasta rakkaudesta. {AT 142.5}

Kun Kristus ristiinnaulittiin, eivät ne, jotka Hän täten oli parantanut, yhtyneet roskajoukon kanssa huutamaan: ”Ristiinnaulitse, ristiinnaulitse!” He tunsivat myötätuntoa Jeesusta kohtaan, sillä he olivat itse saaneet Häneltä osakseen myötätuntoa ja kokeneet Hänen ihmeellistä voimaansa. He tiesivät Hänen olevan Vapahtajan, sillä Hän oli parantanut sekä heidän sielunsa että ruumiinsa. He kuuntelivat apostolien julistusta, ja Jumalan sanan tunkeutuminen heidän sydämeensä antoi heille ymmärrystä. Heistä tuli Jumalan armon välikappaleita ja Hänen pelastuksensa välittäjiä. {AT 143.1}

Temppelistä paennut joukko palasi hetken kuluttua hitaasti takaisin. He olivat jo osaksi toipuneet pakokauhusta, joka heidät oli vallannut, mutta heidän kasvoiltaan kuvastui epäröinti ja arkuus. Hämmästyneinä he katselivat Jeesuksen tekoja vakuuttuneina siitä, että Hänessä täyttyivät Messiasta koskevat ennustukset. Pyhäkön saastuttaminen oli suureksi osaksi pappien syytä. Heidän toimestaan temppelipiha oli muutettu markkinapaikaksi. Kansa oli suhteellisen syytön tähän. Jeesuksen jumalallinen voima oli tehnyt heihin syvän vaikutuksen, mutta pappien ja hallitusmiesten vaikutus oli heihin nähden määräävä. He pitivät Kristuksen työskentelyä jonakin uutena keksintönä ja kysyivät, mitä oikeutta Hänellä oli sekaantua temppeli- viranomaisten asioihin. He olivat loukkaantuneita siitä, että kauppa oli keskeytetty, ja he tukahduttivat Pyhän Hengen varoitukset. {AT 143.2}

Pappien ja hallitusmiesten olisi ennen muita pitänyt nähdä Jeesus Jumalan Voideltuna, sillä heidän käsissään olivat ne pyhät kirjakääröt, jotka kertoivat Hänen tehtävästään, ja he myös tunsivat, että temppelin puhdistaminen oli korkeamman voiman ilmaus. Niin suuresti kuin he vihasivatkin Jeesusta, he eivät voineet vapautua ajatuksesta, että Hän saattoi olla profeetta, jonka Jumala oli lähettänyt palauttamaan temppelin pyhyyden ennalleen. Tämä pelko sai heidät kunnioittaen lähestymään Häntä ja kysymään: ”Minkä merkin sinä näytät meille, koska näitä teet?” {AT 143.3}

Jeesus oli näyttänyt heille merkin. Antamalla valon välähtää heidän sydämeensä ja tekemällä heidän silmiensä edessä tekoja, joita Messiaan oli määrä tehdä, Hän oli antanut vakuuttavan todistuksen luonteestaan. Kun he nyt pyysivät merkkiä, Hän vastasi heille vertauksen muodossa osoittaen nähneensä heidän pahuutensa ja mihin se heidät viimein johtaisi. ”Hajoittakaa maahan tämä temppeli”, Hän sanoi, ”niin minä pystytän sen kolmessa päivässä”. {AT 143.4}

Näillä Hänen sanoillaan oli kaksinkertainen merkitys. Hän ei viitannut ainoastaan Jerusalemin temppeliin ja jumalanpalveluksen hävittämiseen, vaan myös omaan kuolemaansa, — ruumiinsa temppelin tuhoamiseen. Sitä juutalaiset jo suunnittelivatkin. Kun papit ja hallitusmiehet palasivat temppeliin, he aikoivat surmata Jeesuksen ja täten vapautua häiritsijästään. He eivät kuitenkaan ymmärtäneet Häntä, kun Hän osoitti heille heidän tarkoituksensa. He sovelluttivat Hänen sanansa vain Jerusalemin temppeliin ja huudahtivat suuttuneina: ”Neljäkymmentä kuusi vuotta on tätä temppeliä rakennettu, ja sinäkö pystytät sen kolmessa päivässä?” Heistä tuntui nyt, että heillä oli täysi oikeus epäillä Jeesusta, ja heidän päätöksensä kieltää Hänet yhä vahvistui. {AT 144.1}

Kristus ei ajatellutkaan, että epäuskoiset juutalaiset tai edes Hänen opetuslapsensakaan olisivat silloin ymmärtäneet Hänen sanojaan. Hän tiesi vihollistensa tulevan tulkitsemaan niitä väärin ja kääntävän ne Häntä vastaan. Oikeudenkäynnissä ne esitettäisiin syytöksenä ja Golgatalla niitä käytettäisiin pilkkapuheena. Mutta jos Hän nyt ne selittäisi, saisivat Hänen opetuslapsensa tiedon Hänen kärsimyksistään, eivätkä he voisi vielä kestää tätä surua. Ja selitys paljastaisi juutalaisille ennen aikojaan heidän ennakkoluulojensa ja epäuskonsa seuraukset. He olivat jo astuneet sille tielle, jota he jatkuvasti vaeltaisivat, kunnes Hänet vietäisiin teurastettavaksi kuten karitsa. {AT 144.2}

Kristus lausui nämä sanansa niiden tähden, jotka tulivat uskomaan Häneen. Hän tiesi, että niitä tultaisiin toistamaan. Koska ne lausuttiin pääsiäisenä, ne tulisivat tuhansien ihmisten korviin ja leviäisivät maailman ääriin. Niiden merkitys selvenisi vasta Hänen noustuaan kuolleista, ja ne olisivat monelle ratkaiseva todistus Hänen jumaluudestaan. {AT 144.3}

Hengellisen pimeytensä vuoksi eivät Jeesuksen opetuslapsetkaan aina käsittäneet Hänen opetuksiaan. Mutta monet näistä opetuksista selvisivät heille jonkin jälkeenpäin sattuneen tapauksen johdosta. Kun Hän ei enää vaeltanut heidän keskuudessaan, Hänen sanansa olivat heidän sydämensä tukena. {AT 144.4}

Jerusalemin temppeliin sovellettuina Vapahtajan sanoilla ”Hajoittakaa maahan tämä temppeli, niin minä pystytän sen kolmessa päivässä”, oli syvällisempi merkitys kuin mitä Hänen kuulijansa käsittivät. {AT 144.5}

Kristus oli temppelin perustus ja sen elämä. Siellä suoritetut jumalanpalvelukset kuvasivat Jumalan Pojan uhria. Papisto oli järjestetty kuvaamaan Kristuksen välitystyötä. Koko uhrijärjestemä oli esikuva Vapahtajan kuolemasta maailman lunastamiseksi. Näiden uhrien merkitys oli lakkaava, kun täyttyi se suuri tapahtuma, johon ne kautta aikojen olivat viitanneet. {AT 145.1}

Koska koko juhlamenojärjestelmä oli vertauskuva Kristuksesta, ei sillä ollut mitään arvoa ilman Häntä. Kun juutalaiset lopullisesti kielsivät Kristuksen antamalla Hänet kuolemaan, he kielsivät kaiken, mikä antoi merkityksen temppelille ja sen jumalanpalveluksille. {AT 145.2}

Sen pyhyys oli silloin hävinnyt. Se oli tuomittu tuhoutumaan. Siitä | päivästä lähtien uhritoimitukset ja niihin liittyvät jumalanpalvelusmenot olivat merkityksettömiä. Kuten Kainin uhri eivät nekään ilmaisseet uskoa Vapahtajaan. Surmauttaessaan Kristuksen juutalai set itse asiassa tuhosivat temppelinsä. Kun Kristus oli ristiinnaulittu, temppelin esirippu repeytyi kahtia ylhäältä alas asti osoittaen, että lopullinen uhri nyt oli suoritettu ja uhrijärjestelmä ainiaaksi lopetettu. {AT 145.3}

”Minä pystytän sen kolmessa päivässä.” Vapahtajan kuollessa pi, meyden vallat näyttivät päässeen voitolle ja riemuitsevan voitostaan.Mutta Joosefin avatusta haudasta Jeesus astui esiin voittajana. ”Hän riisui aseet hallituksilta ja valloilta ja asetti heidät julkisen häpeän alaisiksi; Hän sai heistä Hänen kauttaan voiton riemun.” Kol 2: 15. Kuolemansa ja ylösnousemuksensa nojalla Hänestä tuli pappi ”siinä oikeassa majassa, jonka on rakentanut Herra eikä ihminen”. Hepr. 8: 2. Ihmiset pystyttivät juutalaisten ilmestysmajan ja ihmiset ra kensivat juutalaisten temppelin, mutta kukaan ihminen ei rakentanut taivaassa olevaa pyhäkköä, jonka kuva maallinen oli. ”Katso, mies nimeltä Vesa!... Herran temppelin Hän on rakentava ja valtasuu ruutta Hän on kantava, ja Hän on istuva ja hallitseva valtaistuimel- 1 tansa, Hän on oleva pappi valtaistuimellansa.” Sak. 6: 12, 13. {AT 145.4}

Kristukseen viitannut uhrijärjestelmä lakkasi, mutta ihmisten kat seet kääntyivät todelliseen uhriin, joka annettiin maailman syntien puolesta. Maallinen pappeus lakkasi, mutta me katsomme Jeesukseen, uuden liiton pappiin, ja käymme ”vihmontaveren tykö, joka puhuu parempaa kuin Aabelin veri”. ”Tie kaikkeinpyhimpään vielä on ilmoittamatta, niin kauan kuin etumainen maja vielä seisoo... Mutta kun Kristus tuli tulevaisen hyvän ylimmäiseksi papiksi, niin Hän suuremman ja täydellisemmän majan kautta, joka ei ole käsin tehty,... meni,... oman verensä kautta kerta kaikkiaan kaikkeinpyhimpään ja sai aikaan iankaikkisen lunastuksen.” Hepr. 12: 24; 9: 8 — 12. {AT 145.5}

”Jonka tähden Hän myös voi täydellisesti pelastaa ne, jotka Hänen kauttaan Jumalan tykö tulevat, koska Hän aina elää rukoillakseen heidän puolestansa.” Hepr. 7: 25. Vaikka pappeus siirrettäisiin maallisesta pyhäköstä taivaalliseen ja vaikka pyhäkkö ja suuri ylimmäinen pappimme olisivat ihmissilmälle näkymättömiä, eivät opetuslapset joutuisi kärsimään mitään tappiota. He eivät tuntisi yhteyden katkeavan tai voiman vähenevän Vapahtajan poistuttua maan päältä. Jeesuksen suorittaessa palvelustyötään taivaallisessa pyhäkössä Hän on yhä Henkensä kautta maan päällä olevan seurakunnan pappina. Häntä ei nähdä ihmissilmin, mutta Hänen lähtiessään antamansa lupaus täyttyy: ”Katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti.” Matt. 28: 20. Vaikka Hän on valtuuttanut alemmat papit käyttämään Hänen valtaansa, Hänen innoittava läsnäolonsa vaikuttaa yhä seurakunnassa. {AT 146.1}

”Kun meillä siis on suuri ylimmäinen pappi,... Jeesus, Jumalan Poika, niin pitäkäämme kiinni tunnustuksesta. Sillä meillä ei ole sellainen ylimmäinen pappi, joka ei voi sääliä meidän heikkouksiamme, vaan joka on ollut kaikessa kiusattu samalla lailla kuin mekin, kuitenkin

ilman syntiä. Käykäämme sentähden uskalluksella armon istuimen eteen, että saisimme laupeuden ja löytäisimme armon, avuksemme oikeaan aikaan.” Hepr. 4: 14 — 16. {AT 146.2}

LUKU 17—ÖINEN KOHTAUS

”Oli mies, fariseusten joukossa, nimeltä Nikodeemus, juutalaisten hallitusmiehiä.” {AT 147.1}

INikodeemuksella oli arvokas luottamustehtävä Juudan kansan keskuudessa. Hän oli korkeasti oppinut ja omasi tavallista suuremmat kyvyt, ja hän oli kansallisen neuvoston kunnioitettu jäsen. Jeesuksen opetukset olivat häneen kuten muihinkin tehneet syvän vaikutuksen. Vaikka hän oli rikas, oppinut ja arvossapidetty, oli nöyrä Nasarealai- nen ihmeellisellä tavalla vetänyt häntä puoleensa. Vapahtajan suusta lähteneet opetukset olivat suuresti vaikuttaneet häneen, ja hän tahtoi kuulla enemmän näitä ihmeellisiä totuuksia. {AT 147.2}

Kristuksen vallankäyttö hänen puhdistaessaan temppelin oli herättänyt pappien ja hallitusmiesten määrätietoisen vihan. He pelkäsivät tämän muukalaisen voimaa. He eivät voineet sietää tällaista julkeutta tuntemattoman galilealaisen puolelta. He halusivat tehdä lopun Hänen toiminnastaan. Mutta kaikki eivät olleet yhtä mieltä tässä asiassa. Muutamat pelkäsivät vastustaa miestä, jota Jumalan Henki niin selvästi ohjasi. He muistivat, kuinka sellaisia profeettoja oli surmattu, jotka nuhtelivat Israelin johtajia synneistä. He tiesivät, että Juudan kansan joutuminen vieraan vallan ikeen alle oli seuraus siitä, että he itsepäisesti vastustivat Jumalan nuhteita. He pelkäsivät pappien ja hallitusmiesten juonitellessaan Jeesusta vastaan seuraavan isäinsä jälkiä ja aiheuttavan kansalle uusia onnettomuuksia. Nikodeemuskin ajatteli näin. Eräässä Sanhedrinin kokouksessa, jossa keskusteltiin tavasta, jolla Jeesukseen olisi suhtauduttava, Nikodeemus neuvoi varovaisuuteen ja maltillisuuteen. Hän viittasi siihen, että jos Jeesus todella oli saanut valtansa Jumalalta, olisi vaarallista hylätä Hänen varoituksensa. Papit eivät uskaltaneet jättää tätä neuvoa huomioonottamatta, eivätkä he vähään aikaan ryhtyneet mihinkään julkisiin toimenpiteisiin Jeesusta vastaan. {AT 147.3}

Siitä asti, kun Nikodeemus oli kuullut Jeesusta, hän oli innokkaasti tutkinut Messiasta koskevia ennustuksia, ja mitä enemmän hän tutki, sitä vakuuttuneemmaksi hän tuli siitä, että tämä oli se, joka oli tuleva. Hän oli monen muun israelilaisen kanssa ollut huolissaan temppelin häpäisemisestä. Hän oli silminnäkijänä paikalla, kun Jeesus ajoi ulos ostajat ja myyjät, hän katseli jumalallisen voiman ihmeellistä ilmenemistä, hän näki Vapahtajan puhuttelevan köyhiä ja parantavan sairaita, hän näki heidän kirkastuneet katseensa ja kuuli heidän riemu- huutonsa, eikä hän voinut epäillä, etteikö Jeesus Nasarealainen ollut Jumalan lähettämä. {AT 149.1}

Hän halusi hartaasti keskustella Jeesuksen kanssa, mutta karttoi etsimästä Häntä julkisesti. Olisi liian nöyryyttävää juutalaiselle halli- tusmiehelle tunnustaa tuntevansa myötätuntoa niin vähän tunnettua opettajaa kohtaan. Ja jos hänen käyntinsä tulisi Sanhedrinin tietoon, se tuottaisi hänelle pilkkaa ja paheksumista heidän taholtaan. Hän päätti salaa käydä Jeesuksen luona puolustellen tätä sillä, että jos hän menisi julkisesti, toiset voisivat seurata hänen

esimerkkiään. Saatuaan erikoisten tiedustelujen avulla selville Vapahtajan syrjäisen oleskelupaikan Öljymäellä, hän odotti, kunnes kaupunki oli vaipunut uneen, ja sitten lähti Hänen luokseen. {AT 149.2}

Jeesuksen läheisyydessä Nikodeemus tunsi outoa arkuutta, jonka hän koetti kätkeä tyynen ja arvokkaan ilmeen alle, ”Rabbi”, hän sanoi, ”me tiedämme, että sinun opettajaksi tulemisesi on Jumalasta, sillä ei kukaan voi tehdä niitä tunnustekoja, joita sinä teet, ellei Jumala ole hänen kanssansa”. Puhumalla Kristuksen verrattomista opettajan lahjoista sekä Hänen ihmeellisestä ihmeidentekovoimastaan hän toivoi helpottavansa puheillepääsyään. Hänen sanansa olivat tarkoitetut ilmaisemaan ja herättämään luottamusta, mutta tosiasiassa ne ilmaisivat epäuskoa. Hän ei tunnustanut Jeesusta Messiaaksi, vaan vain Jumalan lähettämäksi opettajaksi. {AT 149.3}

Sen sijaan, että Jeesus olisi vastannut tähän tervehdykseen, Hän käänsi katseensa puhujaan ikäänkuin lukeakseen, mitä hänen sielussaan oli. Äärettömässä viisaudessaan Hän näki edessään totuuden etsijän. Hän tiesi tämän käynnin tarkoituksen, ja haluten syventää vakaumusta, joka jo oli hänen kuulijansa mielessä, Hän kävi suoraan asiaan, lausuen vakavasti, mutta ystävällisesti: ”Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: joka ei synny uudesti, ylhäältä, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa.” {AT 150.1}

Nikodeemus oli tullut Jeesuksen luo aikoen ryhtyä keskustelemaan Hänen kanssaan, mutta Jeesus esitti hänelle totuuden perusperiaatteet. Hän sanoi Nikodeemukselle, ettei tämä tarvinnut teoreettista tietoa vaan hengellistä uudestisyntymistä. Sinun ei tarvitse tyydyttää uteliaisuuttasi, vaan saada uusi sydän. Sinun on saatava uutta elämää ylhäältä, ennenkuin voit pitää arvossa taivaallisia asioita. Keskustelu minun kanssani minun vallastani tai tehtävästäni ei koidu miksikään hyödyksi pelastuksellesi, ennenkuin tämä tapahtuu ja kaikki tulee uudeksi. {AT 150.2}

Nikodeemus oli kuullut Johannes Kastajan saarnaavan parannuksen kasteesta ja ohjaavan ihmisiä Hänen luokseen, joka kastaisi Pyhällä Hengellä. Hän tunsi itse, että juutalaisilta puuttui hengellisyyttä ja että he olivat suuressa määrin ulkokullaisuuden ja maallisen kunnianhimon vallassa. Hän oli toivonut asiantilan paranevan Messiaan tullessa. Kuitenkaan ei Johannes Kastajan vaikuttava sanoma ollut saanut häntä synnintuntoon. Hän oli ankara farisealainen, joka ylpeili hyvistä töistään. Häntä pidettiin suuressa arvossa hänen hyväntahtoisuutensa ja anteliaisuutensa vuoksi, jolla hän tuki temppelipalvelusta, ja hän oli varma Jumalan suosiosta. Häntä hätkähdytti ajatus, ettei hän nykyisessä tilassaan ollut kelvollinen näkemään Jumalan valtakuntaa. {AT 150.3}

Jeesuksen käyttämä sanonta: uusi syntyminen ei ollut Nikodeemukselle kokonaan tuntematon. Pakanuudesta Israelin uskoon kääntyneitä verrattiin usein vastasyntyneisiin lapsiin. Siksi hänen täytyi käsittää, ettei Kristuksen sanoja ollut otettava kirjaimellisesti. Mutta sen nojalla, että hän syntyjään oli israelilainen, hän luuli varmasti saavansa paikan

Jumalan valtakunnassa. Hän ei tuntenut tarvitsevansa mitään muutosta. Siksi Vapahtajan sanat häntä hämmästyttivät. {AT 150.4}

Häntä loukkasi niiden suoranainen soveltaminen häneen. Fariseuksen ylpeys soti totuuden etsijän rehellistä pyrkimystä vastaan. Hän ihmetteli, että Kristus puhui hänelle, kuten Hän puhui, välittämättä hänen asemastaan Israelin hallitusmiehenä. {AT 151.1}

Menettäen hämmästyksissään itsehillintänsä hän vastasi Kristukselle pilkallisesti: ”Kuinka voi ihminen vanhana syntyä?” Kuten tavallista on silloin, kun sattuva totuus koskettaa omaatuntoa, hän osoitti, ettei luonnollinen ihminen ymmärrä Jumalan Hengen asioita. Hänessä ei ole mitään vastakaikua hengellisille asioille, sillä hengellisiä asioita käsitetään hengellisellä tavalla. {AT 151.2}

Mutta Vapahtaja ei vastannut väitteeseen väitteellä. Kohottaen kätensä vakavasti, tyynen arvokkaasti, Hän terotti yhä vakuuttavammin samaa totuutta: ”Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: jos joku ei synny vedestä ja Hengestä ei hän voi päästä sisälle Jumalan valtakuntaan.” Nikodeemus tiesi Jeesuksen tässä viittaavan vesikasteeseen ja sydämen uudistukseen Jumalan Hengen kautta. Hän tiesi olevansa Hänen edessään, josta Johannes Kastaja oli ennustanut. {AT 151.3}

Jeesus jatkoi: ”Mikä lihasta on syntynyt, on liha; ja mikä Hengestä on syntynyt, on henki.” Sydän on luonnostaan paha, ja ”syn- tyisikö saastaisesta puhdasta? Ei yhden yhtäkään.” Job 14: 4. Ei mikään ihmiskeksintö voi löytää pelastusta syntiselle sielulle. ”Lihan mieli on vihollisuus Jumalaa vastaan, sillä se ei alistu Jumalan lain alle, eikä se voikaan.” ”Sillä sydämestä lähtevät pahat ajatukset, murhat, aviorikokset, haureudet, varkaudet, väärät todistukset, jumalanpilkkaamiset.” Room. 8: 7; Matt. 15: 19. Sydämen lähteen täytyy puhdistua, ennenkuin sen virrat voivat tulla puhtaiksi. Joka koettaa päästä taivaaseen omin teoin pitämällä lain, yrittää mahdotonta. Pelastusta ei ole kenelläkään sellaisella, jolla on vain lakiuskonto, jumalisuuden muoto. Kristityn elämä ei ole vanhan muovailemista tai parantelemista, vaan ihmisluonnon uudestiluomista. Oman minän ja synnin on kuoltava ja uuden elämän alettava. Tämä muutos voidaan saada aikaan vain Jumalan Hengen tehokkaalla työllä. {AT 151.4}

Nikodeemus oli yhä hämmästyksissään, ja Jeesus käytti tuulta kuvaamaan tarkoitustaan. ”Tuuli puhaltaa, missä tahtoo, ja sinä kuulet sen huminan, mutta et tiedä, mistä se tulee ja minne se menee; niin on jokaisen, joka on Hengestä syntynyt.” {AT 151.5}

Tuuli kuullaan puiden oksissa, niissä se kahisuttaa lehtiä ja kukkia, mutta se on näkymätön, eikä kukaan ihminen tiedä, mistä se tulee tai minne se menee. Samoin on Jumalan Hengen työn laita ihmissydämessä. Sitä ei voida selittää paremmin kuin tuulen liikettä. Ihminen ei mahdollisesti voi ilmoittaa kääntymisensä tarkkaa aikaa tai paikkaa tai kaikkia siihen liittyviä seikkoja, mutta tämä ei todista, että hän olisi kääntymätön. Näkymättömänä kuin tuuli Kristuksen voima vaikuttaa jatkuvasti sydämessä. Vähitellen, ehkä ihmisen itsensä

huomaamatta, hän saa vaikutelmia, jotka vetävät häntä Kristuksen luo. Niitä voidaan saada Häntä ajateltaessa, Raamattua luettaessa, tai kuunneltaessa saarnaajan julistamaa sanaa. Sitten yhtäkkiä, kun Henki tekee suoranaisemman vetoomuksen, jättäytyy sielu iloiten Kristukselle. Monet nimittävät tätä äkilliseksi kääntymykseksi, mutta se on Jumalan Hengen pitkällisen kutsumisen tulos, — kärsivällisen, kestävän toiminnan seuraus. {AT 151.6}

Vaikka tuuli itsessään onkin näkymätön, sen aikaansaamat vaikutukset sekä näkyvät että tuntuvat. Samoin Hengen työ sielussa ilmenee sen henkilön jokaisessa teossa, joka on tuntenut sen pelastavaa voimaa. Kun Jumalan Henki valtaa sydämen, se muuttaa elämän. Synnilliset ajatukset pannaan pois, pahoista teoista luovutaan, rakkaus, nöyryys ja rauha tulevat vihan, kateuden ja riidan tilalle. Murheen sijaan tulee ilo, ja kasvot loistavat taivaan valoa. Kukaan ei näe kättä mikä kohottaa taakan, eikä havaitse valon laskeutuvan taivaan saleista. Siunaus tulee kun sielu uskossa antautuu Jumalalle. Silloin tuo voima, mitä mikään ihmissilmä ei voi nähdä, luo uuden olennon Jumalan kuvaksi. {AT 152.1}

Ihmismielen on mahdoton käsittää lunastustyötä. Sen salaisuus ylittää ihmisymmärryksen, mutta kuitenkin se, joka siirtyy kuolemasta elämään, käsittää sen jumalalliseksi todellisuudeksi. Lunastuksen alkamisen voimme tuntea täällä henkilökohtaisen kokemuksen kautta. Sen seuraukset ulottuvat iankaikkisuuteen. {AT 152.2}

Jeesuksen puhuessa tunkeutui joitakin totuuden säteitä hallitusmiehen sieluun. Pyhän Hengen pehmittävä, voittava vaikutus kosketti hänen sydäntään. Kuitenkaan hän ei täysin käsittänyt Vapahtajan sanoja. Häntä ei niin paljon kiinnostanut uuden syntymisen välttämättömyys kuin se, miten se tapahtuu. Hän sanoi ihmetellen: ”Kuinka tämä voi tapahtua?” {AT 152.3}

Jeesus sanoi: ”Sinä olet Israelin opettaja etkä tätä tiedä!” Tosiaankaan ei sellaisen, jolle oli uskottu kansan hengellinen opettaminen, tulisi olla tietämätön näin tärkeistä totuuksista. {AT 152.4}

Hänen sanansa sisälsivät sen opetuksen, että Nikodeemuksella hengellisen tietämättömyytensä tähden olisi tullut olla hyvin vaatimaton käsitys itsestään, sensijaan että totuuden selvät sanat häntä ärsyttivät. Kuitenkin Kristus puhui niin arvokkaan vakavasti, ja sekä Hänen katseensa että äänensä ilmaisivat niin hellää rakkautta, ettei Nikodeemus loukkaantunut, vaikka hän käsittikin nöyryyttävän asemansa. {AT 153.1}

Mutta kun Jeesus selitti, että Hänen tehtävänsä täällä maailmassa oli perustaa hengellinen valtakunta eikä ajallista, hänen kuulijansa joutui ymmälle. {AT 153.2}

Huomatessaan tämän Jeesus lisäsi: ”Jos ette usko, kun minä puhun teille maallisista, kuinka te uskoisitte, jos minä puhun teille taivaallisista?” Jos Nikodeemus ei voinut käsittää Kristuksen opetusta, joka kuvasi armotyötä sydämessä, kuinka hän saattaisi ymmärtää Hänen

taivaallisen valtakuntansa luonnetta? Ellei hän käsittäisi Kristuksen työn laatua maan päällä, ei hän voisi ymmärtää Hänen työtään taivaassa. {AT 153.3}

Ne juutalaiset, jotka Jeesus oli ajanut ulos temppelistä, väittivät olevansa Aabrahamin lapsia, mutta he pakenivat Vapahtajan luota, koska he eivät voineet kestää Hänessä ilmenevää Jumalan kirkkautta. Tämä todisti, ettei Jumalan armo ollut saanut tehdä heitä soveliaiksi ottamaan osaa temppelin pyhiin toimituksiin. He halusivat innokkaasti saada itselleen pyhyyden leiman mutta he eivät välittäneet sydämen pyhyydestä. Vaikka he pitivät kiinni lain kirjaimesta, he jatkuvasti rikkoivat sen henkeä vastaan. Kipeimmin he tarvitsivat juuri sitä muutosta, jota Jeesus oli selittänyt Nikodeemukselle, — uudestisyntymistä, puhdistusta synneistä ja uutta tietoa ja pyhitystä. {AT 153.4}

Israelilaisten sokeutta uuteen syntymiseen nähden ei voinut millään puolustaa. Jesaja oli kirjoittanut Pyhän Hengen innoittamana: ”Kaikki me olimme kuin saastaiset, ja niinkuin tahrattu vaate oli kaikki meidän vanhurskautemme.” Daavid oli rukoillut: ”Jumala, luo minuun puhdas sydän ja anna minulle uusi, vahva henki.” Ja profeetta Hesekielin välityksellä oli annettu lupaus: ”Ja minä annan teille uuden sydämen, ja uuden hengen minä annan teidän sisimpäänne. Minä poistan teidän ruumiistanne kivisydämen ja annan teille lihasydämen. Henkeni minä annan teidän sisimpäänne ja vaikutan sen, että te vaellatte minun käskyjeni mukaan.” Jes. 64: 6; Ps. 51: 12; Hes. 36: 26, 27. {AT 153.5}

Nikodeemus oli lukenut nämä raamatunkohdat käsittämättä niitä, mutta nyt niiden merkitys alkoi selvitä hänelle. Hän näki, ettei pelkän lain kirjaimen tarkinkaan ulkonainen noudattaminen oikeuttanut ketään pääsemään taivasten valtakuntaan. Ihmisten mielestä hänen elämänsä oli ollut hyvää ja kunnollista, mutta Kristuksen läheisyydessä hän tunsi sydämensä saastaiseksi ja elämänsä epäpyhäksi. {AT 153.6}

Nikodeemus tuli vedetyksi lähelle Kristusta. Kun Vapahtaja selitti hänelle uutta syntymää, hän toivoi tämän muutoksen tapahtuvan itsessään. Millä tavoin se voisi tapahtua? Jeesus vastasi tähän lausumattomaan kysymykseen: ”Niinkuin Mooses ylensi käärmeen erämaassa, niin pitää Ihmisen Poika ylennettämän, että jokaisella, joka Häneen uskoo, olisi iankaikkinen elämä.” {AT 154.1}

Tämä oli asia, jonka Nikodeemus hyvin tunsi. Ylennetyn käärmeen vertauskuva selitti hänelle Vapahtajan tehtävän. Kun Israelin kansaa kuoli myrkkykääimeitten pistosta, Jumala käski Mooseksen tehdä vaskikäärmeen ja ylentää sen seurakunnan keskelle. Sitten kuulutettiin läpi koko leirin, että kaikki, jotka katsoisivat käärmeeseen, saisivat elää. Kansa tiesi hyvin, ettei käärmeellä itsessään ollut voimaa auttaa heitä. Se oli vertauskuva Kristuksesta. Kuten kuva, joka oli tehty myrkyllisten käärmeitten kaltaiseksi, ylennettiin heidän pelastuksekseen, samoin Kristus ”syntisen lihan kaltaisuudessa” Room. 8: 3 oli tuleva heidän Lunastajakseen. Moni israelilainen piti uhri- palvelusta itsessään kykenevänä vapauttamaan hänet synnistä. Jumala tahtoi opettaa heille, ettei sillä ollut enempää arvoa kuin

vaski- käärmeellä. Sen tuli suunnata heidän ajatuksensa Vapahtajaan. He eivät voineet haavojensa parantamiseksi eivätkä syntiensä anteeksisaamiseksi tehdä hyväkseen muuta kuin osoittaa uskovansa Jumalan lahjaan. Heidän tuli katsoa ja elää. {AT 154.2}

Ne, joita käärmeet olivat purreet, saattoivat viivytellä katsomasta. He saattoivat kysyä, kuinka tuollainen vaskinen vertauskuva voi mitään vaikuttaa. He saattoivat vaatia tieteellistä selitystä. Mutta mitään selitystä ei annettu. Heidän täytyi vastaanottaa Jumalan heille Mooseksen välityksellä lähettämä sana. Kieltäytyminen katsomasta merkitsi kuolemaa. {AT 154.3}

Sielua ei voida valaista riidan ja väittelyn avulla. Meidän täytyy katsoa ja elää. Nikodeemus sai opetuksen ja säilytti sen. Hän tutki Raamattua uudella tavalla, ei väitelläkseen oppikysymyksistä, vaan saadakseen sielulleen elämän. Hän alkoi ymmärtää taivasten valtakuntaa antautuessaan Pyhän Hengen johdettavaksi. {AT 154.4}

Tänä aikana on tuhansia, jotka tarvitsevat saman opetuksen, mikä annettiin Nikodeemukselle vaskikäärmeen välityksellä. He katsovat Jumalan suosion riippuvan heidän kuuliaisuudestaan Hänen lakiaan kohtaan. Kun heitä kehoitetaan katsomaan Jeesukseen ja uskomaan, että Hän voi pelastaa heidät vain armonsa avulla, he huudahtavat: ”Kuinka tämä voi tapahtua?” {AT 155.1}

Meidän on Nikodeemuksen tavoin oltava halukkaita pääsemään iankaikkiseen elämään samalla avalla kuin suurin syntinen. Pelastus on vain Kristuksessa, ”eikä ole pelastusta yhdessäkään toisessa; sillä ei ole taivaan alla muuta nimeä ihmisille annettu, jossa meidän pitäisi i pelastuman”. Apt. 4: 12. Uskon kautta otamme Jumalan armon vastaan, mutta usko ei ole Vapahtaja. Se ei ansaitse mitään. Se on käsi, jolla tartumme Kristukseen ja omaksumme Hänen ansionsa pelastuksena synneistä. Emmekä voi edes katua ilman Jumalan Hengen apua. Raamattu sanoo Kristuksesta: ”Hänet on Jumala oikealla kädellänsä korottanut Päämieheksi ja Vapahtajaksi, antamaan Israelille parannusta ja syntien anteeksiantamusta.” Apt. 5: 31. Katumus tulee Kristukselta yhtä varmasti kuin anteeksiantokin. {AT 155.2}

Kuinka me sitten pelastumme? ”Kuten Mooses ylensi käärmeen erämaassa”, samoin Ihmisen Poika on ylennetty, ja jokainen, jota I käärme on pettänyt ja purrut, voi katsoa ja elää. ”Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin”. Joh. 1: 29. Ristiltä loistava valo ilmaisee Jumalan rakkauden. Hänen rakkautensa vetää meitä puoleensa. Ellemme vastusta, meidät johdetaan ristin juurelle katumaan syntejä, joiden tähden Vapahtaja ristiinnaulittiin. Silloin Jumalan Henki synnyttää uskon kautta uuden elämän sielussa. Ajatukset ja halut tulevat Kristuksen tahdolle kuuliaisiksi. Sydän ja mieli luodaan uusiksi Hänen kuvansa mukaan, joka vaikuttaa meissä, niin että jätämme kaiken Hänelle. Silloin Jumalan laki kirjoitetaan | mieleen ja sydämeen, ja me voimme Kristuksen tavoin sanoa: ”Sinun tahtosi, minun Jumalani, minä teen mielelläni.” Ps. 40: 9. {AT 155.3}

Keskustelussaan Nikodeemuksen kanssa Jeesus ilmaisi pelastus- j suunnitelman ja tehtävänsä maailmassa. Hän ei missään myöhemmässä puheessaan selittänyt niin täydellisesti, askel askeleelta, sitä työtä, jonka välttämättä täytyy tapahtua niiden sydämessä, jotka tahtovat periä taivaan valtakunnan. Näin Hän aivan toimintansa alussa ilmaisi totuuden eräälle Sanhedrinin jäsenelle, jonka mieli oli hyvin vastaanottavainen ja joka oli määrätty kansan opettajaksi. {AT 155.4}

Mutta Israelin johtajat eivät ottaneet valoa halukkaasti vastaan. Nikodeemus kätki totuuden sydämeensä, ja kolmen vuoden aikana siitä näkyi vain vähän hedelmää. {AT 156.1}

Mutta Jeesus tunsi maaperän, johon Hän kylvi siemenen. Yön hiljaisuudessa yhdelle ainoalle kuulijalle yksinäisellä vuorella lausutut sanat eivät joutuneet hukkaan. Jonkin aikaa Nikodeemus oli julkisesti tunnustamatta Jeesusta, mutta hän tarkkasi Hänen elämäänsä ja mietiskeli Hänen opetuksiaan. Sanhedrinin neuvostossa hän usean kerran kumosi pappien suunnitelmat Hänen tuhoamisekseen. Kun Jeesus viimein naulittiin ristiin, Nikodeemus muisti Öljymäellä kuulemansa sanat: ”Niinkuin Mooses ylensi käärmeen erämaassa, niin pitää Ihmisen Poika ylennettämän, että jokaisella, joka Häneen uskoo, olisi iankaikkinen elämä.” Tuon salaisen keskustelun valo kirkasti Golgatan ristin, ja Nikodeemus näki Jeesuksessa maailman Lunastajan. {AT 156.2}

Kun Jeesuksen ylösnousemuksen jälkeen opetuslapset vainon tähden hajaantuivat, Nikodeemus astui rohkeasti esille. Hän käytti varansa alkuseurakunnan ylläpitämiseen, jonka juutalaiset olivat toivoneet lakkaavan olemasta Kristuksen kuollessa. Vaaran hetkellä hän, joka oli ollut niin varovainen ja epäilevä, oli vuorenluja, vahvistaen opetuslasten uskoa ja hankkien varoja evankeliumityön eteenpäinviemiseksi. Ne, jotka muinoin olivat häntä kunnioittaneet, pilkkasivat ja vainosivat häntä. Hän tuli köyhäksi tämän maailman tavarasta, mutta hänen uskonsa, joka sai alkunsa tuossa yöllisessä keskustelussa Jeesuksen kanssa, ei horjunut. {AT 156.3}

Nikodeemus kertoi Johannekselle tuon keskustelun, ja tämän kynä merkitsi sen muistiin miljoonille opetukseksi. Siinä esitetyt totuudet ovat tänään yhtä tärkeitä, kuin ne olivat tuona vakavana yönä varjoisalla vuorella, juutalaisen hallitusmiehen tullessa kysymään elämän tietä halvalta galilealaiselta opettajalta. {AT 156.4}

LUKU 18—YLJÄN YSTÄVÄ

”Hänen tule kasvaa, mutta minun vähetä.” {AT 157.1}

Jonkin aikaa Johannes Kastajan vaikutusvalta kansaan oli ollut suurempi kuin sen hallitusmiesten, pappien tai johtohenkilöiden. Jos hän olisi julistautunut Messiaaksi ja noussut kapinaan Roomaa vastaan, papit ja kansa olisivat kerääntyneet hänen lippunsa alle. Saatana oli ollut valmiina tuomaan hänen mieleensä jokaisen mahdollisen ajatuksen, joka vetoaa maailmanvalloittajien kunnianhimoon. Mutta vaikka hänellä olikin silminnähtäviä todistuksia voimastaan, hän oli lujasti kieltäytynyt tästä houkuttelevasta kiusauksesta. Hän oli kääntänyt häneen suunnatun huomion toiseen henkilöön. {AT 157.2}

Nyt hän näki kansan suosion kääntyvän hänestä itsestään Vapahtajaan. Häntä ympäröivät joukot harvenivat päivä päivältä. Kun Jeesus tuli Jerusalemista Jordanin lähiseudulle, kansa riensi kuulemaan Häntä. Hänen opetuslastensa luku lisääntyi päivittäin. Monet tulivat kasteelle, ja kun Jeesus ei itse kastanut, Hän oikeutti opetuslapsensa suorittamaan tämän toimituksen. Näin Hän painoi sinettinsä edelläkävijänsä tehtävään. Mutta Johanneksen opetuslapset katselivat kateellisina Jeesuksen kasvavaa kansansuosiota. He olivat valmiit arvostelemaan Hänen työtään, eikä kestänytkään kauan, ennenkuin heille tarjoutui siihen tilaisuus. Heidän ja juutalaisten välillä heräsi kysymys, auttoiko kaste sielun puhdistumista synneistä. He väittivät, että Jeesuksen kaste erosi huomattavasti Johanneksen kasteesta. Pian he joutuivat väittelyyn Jeesuksen opetuslasten kanssa siitä sanamuodosta, jota kasteessa sopisi käyttää, ja viimein siitä, oliko Viimeksimainitulla ollenkaan oikeutta kastaa. {AT 157.3}

Johanneksen opetuslapset tulivat hänen luokseen valituksineen sanoen: ”Rabbi, se, joka oli sinun kanssasi Jordanin tuolla puolella ja josta sinä olet todistanut, katso, Hän kastaa, ja kaikki menevät Hänen tykönsä.” Näillä sanoilla Saatana saattoi Johanneksen kiusaukseen. Vaikka Johanneksen tehtävä näytti olevan päättymäisillään, olisi här. Ea vielä ollut mahdollista estää Kristuksen työtä. Jos hän olisi säälinyt itseään ja ilmaissut surua tai pettymystä joutuessaan syrjäytetyksi, hän olisi kylvänyt eripuraisuuden siemeniä, yllyttänyt kateuteen ja mustasukkaisuuteen ja arveluttavasti estänyt evankeliumin leviämistä. {AT 158.1}

Johanneksella oli luonnostaan ihmiselle ominaisia puutteita ja heikkouksia, mutta jumalallisen armon kosketus oli muuttanut hänet. Hän eli ilmapiirissä, jota ei tahrannut itsekkyys tai kunnianhimo, kaukana kateuden myrkyn ulottuvilta. Hän ei suhtautunut myötämielisesti opetuslastensa tyytymättömyyteen, vaan osoitti, miten selviisi i hän käsitti suhteensa Messiakseen ja miten mielellään hän lausui tervetulleeksi Hänet, jolle hän oli valmistanut tietä. {AT 158.2}

Hän sanoi: ”Ei ihminen voi ottaa mitään, ellei hänelle anneta taivaasta. Te olette itse minun todistajiani, että minä sanoin: en minä ole Kristus, vaan minä olen Hänen edellänsä lähetetty. Jolla on morsian, se on ylkä; mutta yljän ystävä, joka seisoo ja kuuntelee häntä, iloitsee

suuresti yljän äänestä.” Johannes esitti itsensä ystävänä, joka toimi sanansaattajana kihlaparin välillä valmistaen tietä avioliitolle. Kun ylkä oli saanut morsiamensa, oli ystävän tehtävä täytetty. Hän iloitsi niiden onnesta, joiden liittoa hän oli edistänyt. Samoin Johanneskin oli kutsuttu ohjaamaan ihmisiä Jeesuksen luo, ja hänelle tuotti iloa nähdä V apahtajan työn menestyvän. Hän sanoi: ”Tämä minun iloni on nyt tullut täydelliseksi. Hänen tulee kasvaa, mutta minun vähetä.” {AT 158.3}

Katsoessaan uskossa Lunastajaa^ Johannes oli saavuttanut itsensä- uhraavaisuuden huipun. Hän ei koettanut kiinnittää ihmisten huomiota itseensä, vaan kohottaa heidän ajatuksensa yhä ylemmäksi, kunnes ne kohdistuisivat Jumalan Karitsaan. Hän itse oli ollut vain ääni, joka erämaassa huutaa. Nyt hän oli iloiten valmis elämään hiljaisuudessa ja huomaamattomana, jotta kaikkien katse kääntyisi elämän Valoon. {AT 158.4}

Ne, jotka ovat uskollisia kutsumukselleen Jumalan sanansaattajina, eivät etsi omaa kunniaansa. Itserakkauden tilalle tulee rakkaus Kristukseen. Minkäänlainen kilpailu ei tule pilaamaan evankeliumin kallista asiaa. He käsittävät, että heidän tehtävänään on julistaa Johannes Kastajan tavoin: ”Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin!” Joh. 1: 29. He korottavat Jeesusta, ja Hänen mukanaan ihmiskuntakin tulee kohotetuksi korkeammalle tasolle. ”Sillä näin sanoo Korkea ja Ylhäinen, jonka asumus on iankaikkinen ja jonka nimi on Pyhä: Minä asun korkeudessa ja pyhyydessä ja niitten tykönä, joilla on särjetty ja nöyrä henki, että minä virvoittaisin nöyrien hengen ja saattaisin särjettyjen sydämet eläviksi.” Jes. 57: 15. {AT 159.1}

Kun profeetan sydän oli tyhjennetty omasta itsestä, se täyttyi taivaallisella valolla. Todistaessaan Vapahtajansa kunniaksi hän käytti miltei samoja sanoja, joita Kristus itse oli käyttänyt keskustellessaan Nikodeemuksen kanssa. Johannes sanoi: ”Hän, joka ylhäältä tulee, on yli kaikkien. Joka on syntyisin maasta, se on maasta, ja maasta on, mitä hän puhuu; Hän, joka taivaasta tulee, on yli kaikkien... Sillit Hän, jonka Jumala on lähettänyt, puhuu Jumalan sanoja: sillä ei Jumala anna Henkeä mitalla.” Kristus saattoi sanoa: ”Minä en kysy omaa tahtoani, vaan Hänen tahtoaan, joka on minut lähettänyt.” Joh. 5: 30. Hänelle lausutaan: ”Sinä rakastit vanhurskautta ja vihasit laittomuutta; sentähden on Jumala, sinun Jumalasi, voidellut sinua iloöljyllä, enemmän kuin sinun osaveljiäsi.” Hepr. 1: 9. Hän ei anna Hänelle ”Henkeä mitalla”. {AT 159.2}

Samoin on Kristuksen seuraajien laita. Voimme saada taivaan valoa vain, jos olemme halukkaat tyhjentymään omasta itsestämme. Me emme voi tuntea Jumalan luonnetta tai vastaanottaa Kristusta uskon kautta, ellemme suostu alistamaan jokaista ajatusta Kristukselle kuuliaiseksi. Kaikille, jotka näin tekevät, annetaan Pyhää Henkeä ilman mittaa. Kristuksessa ”asuu jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti, ja te olette täytetyt Hänessä”. Kol. 2: 9, 10. {AT 159.3}

Johanneksen opetuslapset olivat sanoneet, ettii kaikki ihmiset menevät Kristuksen luo, mutta Johannes, jolla oli selvempi näkemys, sanoi: ”Hänen todistustansa ei kukaan ota vastaan.” Harvat olivat valmiit vastaanottamaan Hänet syntisten Vapahtajana. Mutta ”joka ottaa vastaan Hänen todistuksensa, se sinetillä vahvistaa, että Jumala on totinen”. Joh. 3: 33. ”Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä.” Ei ole tarvis väitellä siitä, Kristuksenko vai Johanneksen kaste puhdistaa synnistä. Kristuksen armo antaa sielulle elämän. Ilman Kristusta kaste, samoin kuin kaikki muutkin asetukset, on vain arvoton muoto. ”Joka ei ole kuuliainen Pojalle, se ei ole elämää näkevä.” {AT 159.4}

Kristuksen työn menestyminen, joka oli tuottanut niin suurta iloa Johannes Kastajalle, ilmoitettiin myös Jerusalemin viranomaisille. Papit ja rabbiinit olivat olleet kateellisia Johannekselle nähdessään kansan jättävän synagoogat ja kokoontuvan erämaahan, mutta tässä oli mies, jolla oli vielä suurempi vetovoima kansanjoukkoihin. Nuo Israelin johtajat eivät olleet halukkaita Johanneksen tavoin sanomaan: ”Hänen täytyy kasvaa, mutta minun vähetä.” He päättivät uudelleen tehdä lopun siitä toiminnasta, joka veti kansan pois heidän luotaan. {AT 160.1}

Jeesus tiesi, etteivät he säästäisi ponnistuksiaan synnyttääkseen eripuraisuutta Hänen omien opetuslastensa ja Johanneksen opetuslasten välillä. Hän tiesi, että oli nousemassa myrsky, joka lakaisi pois erään suurimmista profeetoista, mitä maailmassa koskaan on ollut. Jottei antaisi aihetta väärinkäsitykseen ja erimielisyyteen, Hän lopetti toimintansa kaikessa hiljaisuudessa ja vetäytyi Galileaan. Meidänkin, samalla kun pysymme totuudelle uskollisina, tulisi koettaa välttää kaikkea, mikä voisi aiheuttaa epäsopua ja väärinkäsityksiä. Sillä aina kun tällaista syntyy, se johtaa sielujen menetykseen. Aina kun syntyy tilanteita, jotka uhkaavat aiheuttaa hajaannusta, meidän olisi seurattava Jeesuksen ja Johannes Kastajan esimerkkiä. {AT 160.2}

Johannes oli kutsuttu johtamaan uskonpuhdistusta. Tämän vuoksi hänen opetuslapsensa olivat vaarassa kiinnittää kaiken huomionsa häneen ja luulla työn menestyksen riippuvan yksinomaan hänen ponnistuksistaan, unohtaen sen tosiasian, että hän oli vain välikappale, jota Jumala oli käyttänyt. Mutta Johanneksen työ ei ollut riittävä kristillisen seurakunnan perustamista varten. Kun hän oli täyttänyt tehtävänsä, oli suoritettava toinen työ, jota hänen julistuksensa ei voinut aikaansaada. Hänen opetuslapsensa eivät ymmärtäneet tätä. Kun he näkivät Kristuksen tulevan ryhtyäkseen tähän työhön, he olivat kateellisia ja tyytymättömiä. {AT 160.3}

Samat vaarat uhkaavat vieläkin. Jumala kutsuu ihmisen määrättyyn työhön, ja kun hän on vienyt sen niin pitkälle, kuin hänelle on mahdollista, Jumala antaa sen toisille vietäväksi vielä pitemmälle. Mutta monet ajattelevat Johanneksen opetuslasten tavoin, että työn menestys riippuu ensimmäisestä työntekijästä. Huomio kiinnitetään ihmiseen eikä Jumalaan, kateus herää, ja Jumalan työ turmeltuu Se, joka näin saa hänelle kuulumattoman kunnian, joutuu kiusaukseen langeta itsekylläisyyteen. Hän ei käsitä riippuvaisuuttaan Jumalasta. Kansaa

opetetaan luottamaan ihmisten johtoon, ja näin he hairahtuvat ja kääntyvät pois Jumalasta. {AT 161.1}

Jumalan työssä ei saa olla ihmisen leimaa tai allekirjoitusta. Ajan mukana Herra tuo esiin erilaisia kykyjä, joiden avulla Hänen tarkoituksensa parhaiten tulevat täytetyiksi. Onnellisia ne, jotka ovat halukkaita alentamaan itsensä sanoen Johanneksen tavoin: ”Hänen tulee kasvaa, mutta minun vähetä.” {AT 161.2}

LUKU 19—JAAKOBIN LÄHTEELLÄ

”Nainen sanoi hänelle: ’Herra, anna minulle sitä vettä’.” {AT 162.1}

Matkallaan Galileaan Jeesus kulki Samarian kautta. Päivä oli puolessa, kun Hän saapui Siikemin kauniiseen laaksoon. Tämän laakson reunassa oli Jaakobin lähde. Matkastaan väsyneenä Jeesus istuutui sen luo levähtämään, sillä aikaa kun Hänen opetuslapsensa menivät ostamaan ruokaa. {AT 162.2}

Juutalaiset ja samarialaiset olivat katkeria vihamiehiä ja välttivät, mikäli mahdollista, kaikkea kosketusta toistensa kanssa. Tosin rabbiinit pitivät laillisena käydä hätätilassa kauppaa samarialaisten kanssa, mutta kaikki seurustelu heidän kanssaan oli kielletty. Juutalainen ei lainannut mitään samarialaiselta eikä ottanut vastaan ystävällisyyden osoitusta, ei edes leipäpalaa tai kupillista vettä. Ostaessaan ruokaa opetuslapset toimivat sopusoinnussa kansansa tavan kanssa. Mutta sen pitemmälle he eivät menneet. Ei edes Kristuksen opetuslasten mieleen tullut pyytää suosionosoitusta samarialaisilta tai millään tavalla koettaa hyödyttää heitä. {AT 162.3}

Istuessaan lähteen reunalla Jeesus oli nälän ja janon uuvuttama. Aamusta asti jatkunut matka oli ollut pitkä, ja nyt keskipäivän aurinko paahtoi Häntä. Hänen janoaan vain lisäsi ajatus viileästä, raikkaasta vedestä, joka oli niin lähellä, mutta kuitenkin saavuttamattomissa, sillä Hänellä ei ollut nuoraa eikä vesiruukkua, ja kaivo oli syvä. Hänen osansa oli ihmisen osa, ja Hän odotti jonkun tulevan ammentamaan. {AT 162.4}

Eräs samarialainen nainen lähestyi ja täytti ruukkunsa vedellä näköjään ollenkaan huomaamatta Jeesusta. Kun hän kääntyi lähteäkseen, Jeesus pyysi häneltä juotavaa. Sellaista suosionosoitusta ei kukaan itämaalainen kieltäytyisi tarjoamasta. Idässä vettä kutsuttiin ”Jumalan lahjaksi”. Juotavan tarjoamista janoiselle matkalaiselle pidettiin niin pyhänä velvollisuutena, että erämaan arabialaiset olivat valmiit poikkeamaan tieltään täyttääkseen sen. Juutalaisten ja samarialaisten välinen viha esti naista osoittamasta ystävällisyyttä Jeesukselle, mutta Vapahtaja koetti löytää tien hänen sydämeensä ja jumalallisesta rakkaudesta syntyneellä tahdikkuudella pyysi eikä tarjonnut suosionosoitusta. Ystävällisyydenosoitus olisi voitu torjua, mutta luottamus herättää luottamusta. Taivaan kuningas tuli tämän hylätyn sielun luo pyytäen palvelusta hänen kädestään. Hän, joka loi valtameren, joka hallitsee suurten syvänteiden vedet ja joka aukaisi maan lähteet ja vesitiet, lepäsi uuvuksissaan Jaakobin kaivolla ja oli riippuvainen muukalaisen ystävällisyydestä kysymyksen ollessa vain veden juomisen lahjasta. {AT 163.1}

Nainen näki, että Jeesus oli juutalainen. Hämmästyksissään hän unohti täyttää Hänen pyyntönsä ja koetti sensijaan saada sen syyn selville. Hän kysyi: ”Kuinka sinä, joka olet juutalainen, pyydät juotavaa minulta, samarialaiselta naiselta?” {AT 163.2}

Jeesus vastasi: ”Jos sinä tietäisit Jumalan lahjan, ja kuka se on, joka sinulle sanoo: ’Anna minulle juoda’, niin sinä pyytäisit Häneltä, ja Hän antaisi sinulle elävää vettä.” Sinä ihmettelet, että minä pyydän sinulta niin pientä suosionosoitusta kuin vesitilkkasta jalkaimme juuressa olevasta lähteestä. Jos sinä olisit pyytänyt minulta, olisin antanut sinun juoda iankaikkisen elämän vettä. {AT 163.3}

Nainen ei ollut käsittänyt Kristuksen sanoja, mutta hän tajusi niiden merkitsevän jotakin tärkeää. Hänen kevyt, härnäävä käytöksensä alkoi muuttua. Luullen Jeesuksen puhuvan heidän edessään olevasta lähteestä hän sanoi: ”Herra, eipä sinulla ole ammennusastiaa, ja kaivo on syvä; mistä sinulla sitten on se elävä vesi? Et kai sinä ole suurempi kuin meidän isämme Jaakob, joka antoi meille tämän kaivon ja joi siitä?” Hän näki edessään vain janoisen vaeltajan, joka oli matkan uuvuttama ja pölyinen. Hän vertasi häntä mielessään kunnioitettuun patriarkkaan Jaakobiin. Hänellä oli tuo niin luonnollinen ajatus, ettei mikään muu lähde vetänyt vertoja tälle, jonka isät olivat hankkineet. Hän katsoi taaksepäin isiin ja eteenpäin Messiaan tulemiseen, samalla kun isien toivo, Messias itse, oli hänen vieressään, eikä hän Häntä tuntenut. Kuinka monta janoista sielua on nykyaikanakin aivan elävän lähteen partaalla, kuitenkin etsien kaukaa elämän veden lähteitä! {AT 163.4}

”Älä sano sydämessäsi: ’Kuka nousee taivaaseen?’ se on: ’tuomaan Kristusta alas’, tahi: ’Kuka astuu alas syvyyteen?’ se on: nostamaan Kristusta kuolleista... ’Sana on sinua lähellä, sinun suussasi ja sinun sydämessäsi’... Sillä jos sinä tunnustat suullasi Jeesuksen Herraksi ja uskot sydämessäsi, että Jumala on Hänet kuolleista herättänyt, niin sinä pelastut.” Room. 10: 6 — 9. {AT 164.1}

Jeesus ei heti vastannut itseään koskevaan kysymykseen, vaan sanoi juhlallisen vakavasti: ”Jokainen, joka juo tätä vettä, janoaa jälleen, mutta joka juo sitä vettä, jota minä hänelle annan, se ei ikinä janoa; vaan se vesi, jonka minä hänelle annan, tulee hänessä sen veden lähteeksi, joka kumpuaa iankaikkiseen elämään.” {AT 164.2}

Se, joka koettaa sammuttaa janoaan tämän maailman lähteillä, juo vain janotakseen jälleen. Kaikkialla ihmiset ovat janoavia. He ikävöivät jotakin, joka tyydyttäisi heidän sielunsa kaipauksen. Yksi ainoa voi täyttää tuon tarpeen. Maailma tarvitsee Kristusta, joka on ”Kaikkien kansojen toivo”. Jumalallinen armo, jonka Hän yksin voi lahjoittaa, on kuin elävä vesi: se puhdistaa, virvoittaa ja elvyttää sielun. {AT 164.3}

Jeesus ei esittänyt sitä ajatusta, että yksi ainoa siemaus elävää vettä olisi juojalle kylliksi. Se, joka on saanut maistaa Kristuksen rakkautta, kaipaa jatkuvasti lisää, mutta hän ei etsi mitään muuta. Maailman rikkaus, kunnia tai nautinnot eivät häntä houkuttele. Hänen sydämensä rukoilee lakkaamatta: ”Enemmän sinua.” Ja Hän, joka ilmaisee sielulle sen tarpeen, odottaa saavansa tyydyttää sen nälän ja janon. Kaikki ihmiskeinot ja apulähteet pettävät. Vesisäiliöt tyhjenevät, lammikot kuivuvat, mutta Lunastajamme on tyhjentymä- tön lähde. Voimme juoda juomistamme, ja aina löydämme täyden vesi- varaston. Sillä, jonka

sydämessä Kristus asuu, on sisässään siunausten lähde — ”joka kumpuaa iankaikkiseen elämään”. Tästä lähteestä hän ammentaa voimaa ja armoa täyttämään kaikki hänen tarpeensa. {AT 164.4}

Jeesuksen puhuessa elävästä vedestä nainen seurasi ihmetellen Hänen sanojaan. Jeesus oli herättänyt hänen mielenkiintonsa ja aikaansaanut hänessä halun saada sen lahjan, josta Hän puhui. Nainen käsitti nyt, ettei Jeesus tarkoittanut Jaakobin lähteen vettä, sillä tätähän hän aina käytti, juoden ja janoten uudelleen. ”Herra”, hän sanoi, ”anna minulle sitä vettä, ettei minun tulisi jano eikä minun tarvitsisi käydä täällä ammentamassa”. {AT 165.1}

Nyt Jeesus muutti äkkiä puheenaihetta. Ennenkuin tämä sielu saattoi vastaanottaa sen lahjan, jonka Hän halusi antaa, hänen täytyisi tuntea syntinsä ja Vapahtajansa. Jeesus sanoi hänelle: ”Mene, kutsu miehesi ja tule tänne.” Hän vastasi: ”Ei minulla ole miestä.” Näin hän toivoi välttyvänsä kaikista kyselyistä tuohon suuntaan. Mutta Vapahtaja jatkoi: ”Oikein sinä sanoit: ’Ei minulla ole miestä’, sillä viisi miestä sinulla on ollut, ja se, joka sinulla nyt on, ei ole sinun miehesi; siinä sanoit totuuden.” {AT 165.2}

Kuulija vapisi. Salaperäinen käsi käänteli hänen elämäntarinansa lehtiä tuoden julki sen, minkä hän oli toivonut ainaisesti pysyvän salassa. Kuka tämä oli, joka saattoi lukea hänen elämänsä salaisuudet? Hänen mieleensä tuli ajatuksia iankaikkisuudesta, tulevasta tuomiosta, jolloin kaikki, mikä nyt on kätkettyä, tulee paljastetuksi. Iankaikkisuuden valossa hänen omatuntonsa heräsi. {AT 165.3}

Hän ei voinut kieltää mitään, mutta hän koetti välttää puhumista niin vastenmielisestä aineesta. Syvän kunnioituksen vallassa hän sanoi: ”Herra, minä näen, että sinä olet profeetta.” Sitten, toivoen voivansa vaientaa omantuntonsa syytökset, hän käänsi keskustelun uskonnollisiin kiistakysymyksiin. Jos tämä oli profeetta, Hän varmaan voisi antaa hänelle selvitystä näistä asioista, joista niin kauan oli väitelty. {AT 165.4}

Kärsivällisesti Jeesus antoi hänen johtaa keskustelun minne halusi. Sillävälin Hän odotti tilaisuutta saada taas perinpohjin selvittää hänelle totuutta. Nainen kertoi: ”Meidän isämme ovat kumartaen rukoilleet tällä vuorella; ja te sanotte, että Jerusalemissa on se paikka, jossa tulee kumartaen rukoilla.” Aivan heidän edessään oli Garissimin vuori. Sen temppeli oli hävitetty, ja vain alttari oli jäljellä. Jumalanpalveluspaikka oli ollut kiistan aiheena juutalaisten ja samarialaisten välillä. Jotkut viimeksimainittujen esi-isistä olivat joskus kuuluneet Israeliin, mutta heidän syntiensä tähden Herra oli antanut epäjumalia palvelevan kansan voittaa heidät. Monien sukupolvien ajan he olivat sekaantuneina epäjumalanpalvelijoihin, joiden uskonto vähitellen saastutti heidän uskontonsa. Tosin he esittivät, että heidän epäjumalankuviensa tarkoituksena oli vain muistuttaa heitä elävästä Jumalasta, kaikkeuden Hallitsijasta, mutta yhtäkaikki he johtuivat kunnioittamaan jumalankuviaan. {AT 165.5}

Kun Jerusalemin temppeli rakennettiin uudelleen Esran päivinä, samarialaiset halusivat yhdessä juutalaisten kanssa olla sitä pystyttämässä. Tämä etuoikeus kiellettiin heiltä, ja katkera viha syttyi näiden kahden kansan välille. Samarialaiset rakensivat oman temppe- linsä Garissimin vuorelle. Siellä he palvelivat Jumalaa Mooseksen jumalanpalvelusmenojen mukaan, vaikka he eivät kokonaan luopuneetkaan epäjumalanpalveluksesta. Mutta onnettomuudet kohtasivat heitä, viholliset tuhosivat heidän temppelinsä, ja he näyttivät olen kirouksen alaisia. Kuitenkin he pitivät kiinni perinteistään ja jumalanpalve- lusmuodoistaan. He eivät tunnustaneet Jerusalemin temppeliä Jumalan huoneeksi eivätkä myöntäneet, että juutalaisten uskonto oli parempi kuin heidän omansa. {AT 167.1}

Jeesus vastasi naiselle sanoen: ”Usko minua! Tulee aika, jolloin ette rukoile Isää tällä vuorella, ettekä Jerusalemissa. Te kumarratte sitä, mitä ette tunne; me kumarramme sitä, minkä me tunnemme. Sillä pelastus on juutalaisista.” Jeesus oli osoittanut, että Hän oli vapaa juutalaisten ennakkoluuloista samarialaisia kohtaan. Nyt Hän koetti murtaa tämän samarialaisen ennakkoluulot juutalaisia kohtaan. Viitaten siihen, että samarialaisten uskonto oli epäjumalanpalveluksen turmelema Hän julisti, että suuri pelastustotuus oli uskottu juutalaisille, ja että Messias ilmestyisi heidän keskuudestaan. Heidän pyhissä kirjoituksissaan oli selvästi esitetty Jumalan luonne ja Hänen hallituksensa periaatteet. Jeesus laski kuuluvansa samaan luokkaan kuin juutalaiset, joille Jumala oli antanut itsestään tiedon. {AT 167.2}

Hän halusi kohottaa kuulijansa ajatukset muotojen, juhlamenojen ja riitakysymysten yläpuolelle. Hän sanoi: ”Mutta tulee aika ja on jo, jolloin totiset rukoilijat rukoilevat Isää hengessä ja totuudessa; sillä sen kaltaisia rukoilijoita Isä tahtoo. Jumala on Henki; ja jotka Häntä rukoilevat, niiden tulee rukoilla hengessä ja totuudessa.” {AT 167.3}

Tässä esitetään sama totuus, jonka Jeesus oli lausunut Nikodeemukselle sanoessaan: ”Joka ei synny uudesti, ylhäältä, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa.” Joh. 3: 3. Ihmiset eivät pääse yhteyteen taivaan kanssa etsimällä pyhiä vuoria tai pyhää temppeliä. Uskontoa ei saa rajoittaa ulkonaisiin muotoihin ja juhlamenoihin. Jumalalta tuleva uskonto on ainoa uskonto, joka johtaa Jumalan luo. Voidaksemme oikein palvella Häntä meidän täytyy syntyä Pyhästä Hengestä. Tämä puhdistaa sydämen ja uudistaa mielen sekä antaa meille kyvyn tuntea ja rakastaa Jumalaa. Se tekee meidät halukkaiksi nou- j dattamaan kaikkia Hänen vaatimuksiaan. Tämä on todellista Jumalan palvelemista. Se on Pyhän Hengen vaikutuksen hedelmä. Jokainen vilpitön rukous on Pyhän Hengen sepittämä, ja sellainen rukous on Jumalalle otollinen. Siellä, missä sielu kääntyy Jumalan puoleen, ilmenee Hengen vaikutus, ja Jumala ilmaisee itsensä sille sielulle. Sellaisia palvelijoita Hän etsii. Hän odottaa heitä ottaakseen heidät vastaan ja tehdäkseen heidät pojikseen ja tyttärikseen. {AT 167.4}

Jeesuksen sanat naiselle tekivät tähän syvän vaikutuksen. Koskaan hän ei ollut kuullut sellaisia ajatuksia oman kansansa pappien tai juutalaisten suusta. Kun hänen menneisyytensä oli paljastettu hänelle, hän oli tullut huomaamaan suuren puutteellisuutensa. Hän ymmärsi sielunsa janon, jota Syykarin kaivon vesi ei koskaan voisi tyydyttää. Ei mikään, minkä kanssa

hän tähän asti oli joutunut kosketuksiin, ollut niin herättänyt häntä huomaamaan korkeampia tarpeitaan. Jeesus oli osoittanut hänelle voivansa lukea hänen elämänsä salaisuudet, ja kuitenkin Hän tuntui olevan hänen ystävänsä, joka sääli ja rakasti häntä. Samalla kun Hänen läsnäolonsa puhtaus tuomitsi naisen synnin, Hän ei ollut lausunut ainoatakaan tuomitsevaa sanaa, vaan oli puhunut hänelle armostaan, joka saattoi uudistaa sielun. Nainen alkoi saada jonkinlaisen käsityksen Hänen luonteestaan. Hänen mielessään heräsi kysymys: ”Olisikohan tämä kauan kaivattu Messias?” Hän sanoi Jeesukselle: ”Minä tiedän, että Messias on tuleva, Hän, jota sanotaan Kristukseksi; kun Hän tulee, ilmoittaa Hän meille kaikki.” Jeesus vastasi: ”Minä olen se, minä, joka puhun sinun kanssasi.” {AT 168.1}

Kun nainen kuuli nämä sanat, syttyi usko hänen sydämessään. Hän vastaanotti tuon ihmeellisen julistuksen jumalallisen opettajan suusta. {AT 168.2}

Tämä nainen oli vastaanottavassa mielentilassa. Hän oli valmis uskomaan tuon ylevimmän jumalallisen ilmoituksen, sillä häntä kiinnostivat pyhät kirjoitukset, ja Pyhä Henki oli valmistanut hänen mieltään vastaanottamaan enemmän valoa. Hän oli tutkinut Vanhan testamentin lupausta: ”Sinun keskuudestasi, veljiesi joukosta, Herra, sinun Jumalasi, herättää sinulle profeetan, minun kaltaiseni; Häntä kuulkaa.” 5 Moos. 18: 15. Hän halusi ymmärtää tämän ennustuksen. Valo alkoi jo sarastaa hänen sielussaan. Elämän vesi, hengellinen elämä, jonka Kristus antaa jokaiselle janoavalle sielulle, oli jo alkanut pulputa hänen sydämessään. Herran Henki teki työtään hänessä. {AT 168.3}

Kristuksen tälle naiselle antamaa suoraa ilmoitusta ei olisi voitu antaa itsevanhurskaille juutalaisille. Kristus oli paljon pidättyvämpi puhuessaan heidän kanssaan. Se, mikä juutalaisilta evättiin ja mitä opetuslapsiakin myöhemmin käskettiin pitämään salassa, ilmaistiin tälle naiselle. Jeesus näki, että hän käyttäisi tietoaan saattaakseen toisiakin Hänen armostaan osallisiksi. {AT 169.1}

Kun opetuslapset palasivat asialtaan, he olivat hämmästyneitä nähdessään Mestarinsa puhumassa naisen kanssa. Hän ei ollutkaan nauttinut haluamaansa virkistävää juomaa eikä Hän myöskään keskeyttänyt keskusteluaan syödäkseen opetuslasten tuomaa ruokaa. Kun nainen oli mennyt, opetuslapset pyysivät Häntä syömään. He näkivät hänen istuvan hiljaa, mietteissään, kuin syviin ajatuksiinsa vaipuneena. Hänen kasvonsa säteilivät valoa, ja he pelkäsivät keskeyttää Hänen yhteyttään taivaan kanssa. Mutta he tiesivät, että Hän oli väsynyt ja uupunut, ja he pitivät velvollisuutenaan muistuttaa Häntä Hänen ruumiillisista tarpeistaan. Jeesus ymmärsi heidän hellän huolenpitonsa, ja Hän sanoi: ”Minulla on syötävänä ruokaa, josta te ette | tiedä.” {AT 169.2}

Opetuslapset ihmettelivät, kuka oli voinut tuoda Hänelle ruokaa, mutta Hän selitti: ”Minun ruokani on se, että minä teen lähettäjäni tahdon ja täytän Hänen tekonsa.” Jeesus iloitsi siitä, että Hänen sanansa naiselle olivat herättäneet tämän omantunnon. Hän näki hänen juovan elämän vettä, ja se tyydytti Hänen oman nälkänsä ja janonsa. Sen tehtävän täyttäminen, jota

varten Vapahtaja oli jättänyt taivaan, antoi Hänelle voimaa Hänen työhönsä ja kohotti Hänet inhimillisten tarpeitten yläpuolelle. Totuutta janoavan sielun auttaminen tyydytti Häntä enemmän kuin syöminen ja juominen. Se tuotti Hänelle lohdutusta ja virvoitusta. Hyvän tekeminen merkitsi elämää Hänen sielulleen. {AT 169.3}

Vapahtajamme kaipaa tunnustusta. Hän janoaa niiden rakkautta, jotka Hän on omalla verellään ostanut. Hän ikävöi sanomattoman hartaasti, että he tulisivat Hänen luokseen ja saisivat elää. Kuten äiti odottaa pienokaisensa hymyilevän hänet nähdessään, mikä on merkkinä ymmärryksen heräämisestä, niin Vapahtajakin odottaa kiitollisen rakkauden ilmausta, joka osoittaa, että sielussa on alkanut hengellinen elämä. {AT 169.4}

Nainen oli ollut täynnä iloa kuunnellessaan Jeesuksen sanoja. Hänen saamansa ihmeellinen ilmoitus oli suorastaan valtava. Jättäen vesiruukkunsa hän palasi kaupunkiin viemään sanomaa toisillekin. Jeesus tiesi, miksi hän meni. Vesiruukun unohtaminen oli kiistämätön todistus Hänen sanojensa vaikutuksesta. Naisen harras halu oli saada elävää vettä, ja hän unohti miksi oli tullut kaivolle, hän unohti Vapahtajan janon, jonka hän oli aikonut sammuttaa. Sydän tulvillaan iloa hän riensi matkaan levittääkseen toisille saamaansa kallista valoa. {AT 170.1}

”Tulkaa katsomaan miestä, joka on sanonut minulle kaikki, mitä minä olen tehnyt”, hän sanoi kaupungin asukkaille. ”Eihän se vain liene Kristus?” Hänen sanansa koskettivat heidän sydäntään. Hänen kasvoillaan oli uusi ilme, koko hänen olemuksensa oli muuttunut. He olivat innokkaita näkemään Jeesuksen. ”Niin he lähtivät kaupungista ja menivät Hänen luoksensa.” {AT 170.2}

Yhä istuen lähteen partaalla Jeesus katseli viljavainioita, jotka levisivät Hänen silmiensä eteen. Auringon säteet kultasivat niiden hentoa vehreyttä. Osoittaen tätä näkyä opetuslapsilleen Hän käytti sitä vertauskuvana: ”Ettekö sano: ’Vielä on neljä kuukautta, niin elonleikkuu joutuu’? Katso, minä sanon teille: nostakaa silmänne ja katselkaa vainioita, kuinka ne ovat valjenneet leikattaviksi.” Näin puhuessaan Hän katseli kaivolle tulevia ihmisjoukkoja. Viljan leik- kuuseen oli vielä neljä kuukautta, mutta tässä oli laiho, joka jo oli valmis leikattavaksi. {AT 170.3}

”Jo nyt saa leikkaaja palkan”, Hän sanoi, ”ja. Kokoaa hedelmää iankaikkiseen elämään, että kylväjä ja leikkaaja saisivat yhdessä iloita. Sillä tässä on se sana tosi, että toinen on kylväjä, ja leikkaaja toinen.” Tässä Kristus viittaa siihen pyhään palvelukseen, jota niiden on suoritettava Jumalalle, jotka vastaanottavat evankeliumin. Heidän on oltava Hänen eläviä sanansaattajiaan. Hän pyytää heiltä henkilökohtaista palvelusta. Joko sitten kylvämme tai niitämme, teemme työtä Jumalalle. Toinen sirottaa siemenen, toinen korjaa sadon, ja sekä kylväjä että leikkaaja saavat palkan. He iloitsevat yhdessä työnsä tuloksista. {AT 170.4}

Jeesus sanoi opetuslapsilleen: ”Minä olen lähettänyt teidät leikkaamaan sitä, josta te ette ole vaivaa nähneet; toiset ovat vaivan nähneet, ja te olette päässeet heidän vaivansa

hedelmille.” Näin sanoessaan Vapahtaja katsoi eteenpäin helluntaipäivän suureen sadonkorjuuseen. Opetuslasten ei tullut pitää sitä omien ponnistustensa tuloksena. He pääsivät toisten vaivain hedelmille. Aadamin lankeemuksesta asti Kristus oli uskonut sanan siemenen valituille palvelijoilleen kylvettäväksi ihmissydämiin. Ja näkymätön vaikutus, kaikki voipa voima, oli tehnyt työtään hiljaa mutta tehokkaasti sadon kypsyttä- miseksi. Jumalan armon kastetta, sadetta ja auringonpaistetta oli lähetetty virvoittamaan ja ravitsemaan totuuden kylvöä. Nyt Kristus aikoi kastella kylvön omalla verellään. Hänen opetuslapsilleen annettiin etuoikeus työskennellä yhdessä Jumalan kanssa. He olivat Kristuksen ja muinaisten pyhien työtovereita. Kun Pyhä Henki helluntaina vuodatettiin, kääntyi tuhansia yhtenä päivänä. Tämä oli Kristuksen kylvön tulos, Hänen työnsä sato. {AT 170.5}

Naiselle lähteen partaalla lausutut sanat olivat olleet hyvän siemenen kylvämistä, ja miten nopeasti saatiinkaan sato! Samarialaiset tulivat kuulemaan Jeesusta ja uskoivat Häneen. Kokoontuen Hänen ympärilleen lähteen reunalla he ahdistivat Häntä kysymyksillä ja ottivat halukkaasti vastaan Hänen selityksensä monista asioista, jotka olivat olleet heille hämäriä. Heidän kuunnellessaan heidän hämmen- nyksensä alkoi hälvetä. He olivat kuin pimeydessä olleet ihmiset, jotka äkkiä näkivät valonsäteen ja seurasivat sitä, kunnes pääsivät kirkkaaseen päivään. Mutta he eivät tyytyneet tähän lyhyeen keskusteluun. He halusivat kuulla enemmän ja saada myös kaikki ystävänsä kuulemaan tätä ihmeellistä opettajaa. He kutsuivat Hänet kaupunkiinsa ja pyysivät Häntä jäämään luokseen. Kaksi päivää Hän viipyi Samariassa, ja vielä monet uskoivat Häneen. {AT 171.1}

Fariseukset halveksivat Jeesuksen yksinkertaisuutta. He eivät välittäneet Hänen ihmeteoistaan, vaan vaativat merkkiä, että Hän oli Jumalan Poika. Mutta samarialaiset eivät pyytäneet merkkiä, eikä Jeesus suorittanut mitään ihmetöitä heidän keskuudessaan paitsi että Hän paljasti naiselle lähteellä hänen elämänsä salaisuudet. Kuitenkin monet uskoivat Häneen. Iloissaan he sanoivat naiselle: ”Emme enää usko sinun puheesi tähden, sillä me itse olemme kuulleet ja tiedämme, että tämä totisesti on maailman Vapahtaja.” {AT 171.2}

Samarialaiset uskoivat Messiaan tulevan ei vain juutalaisten vaan koko maailman Lunastajana. Pyhä Henki oli Mooseksen kautta ennustanut Hänen olevan Jumalan lähettämä profeetta. Jaakobin välityksellä oli lausuttu, että kansat kokoontuisivat Hänen luoksensa, ja Aabrahamin välityksellä, että Hänessä kaikki maan kansat tulisivat siunatuiksi. Näihin raamatunkohtiin perustui samarialaisten usko Messiakseen. Se, että juutalaiset olivat tulkinneet väärin myöhemmät ennustukset, liittäen Kristuksen toisen tulemisen kirkkauden Hänen ensimmäiseen tulemiseensa, sai samarialaiset hylkäämään kaikki muut pyhät kirjoitukset paitsi Mooseksen välityksellä annetut. Mutta kun Vapahtaja poisti nämä väärät käsitykset, niin monet uskoivat myöhemmätkin ennustukset ja Kristuksen omat sanat Jumalan valta- kun nasta. {AT 171.3}

Jeesus oli alkanut repiä alas juutalaisia ja pakanoita erottavaa väliseinää ja saarnata pelastusta maailmalle. Vaikka Hän itse olikin juutalainen, Hän seurusteli vapaasti

samarialaisten kanssa siten uhmaten kansansa farisealaisia tapoja. Heidän ennakkoluuloistaan välittämättä Hän nautti tämän halveksitun kansan vieraanvaraisuutta. Hän nukkui heidän kattonsa alla, söi heidän kanssaan heidän pöydässään nauttien heidän käsiensä valmistamaa ja tarjoamaa ruokaa, opetti heidän kaduillaan ja kohteli heitä hyvin ystävällisesti ja huomaavaisesli. {AT 172.1}

Jerusalemin temppelissä matala väliseinä erotti ulomman esikartanon kaikista muista pyhäkön osista. Tässä seinässä oli erikielisiä kirjoituksia, jotka kielsivät kaikilta muilta paitsi juutalaisilta pääsyn tämän rajan toiselle puolelle. Jos pakana olisi rohjennut astua sisäpihaan, hän olisi saastuttanut temppelin ja olisi saanut maksaa tekonsa hengellään. Mutta Jeesus, joka oli temppelin ja sen jumalanpalvelusten alkuunpanija, veti pakanat puoleensa inhimillisen myötätunnon sitein, ja Hänen jumalallinen armonsa toi heille pelastuksen, jonka juutalaiset hylkäsivät. {AT 172.2}

Jeesuksen käynti Samariassa oli tarkoitettu siunaukseksi Hänen opetuslapsilleen, jotka yhä olivat juutalaisten uskonkiihkon vaikutuksen alaisia. Heidän mielestään uskollisuus omaa kansaa kohtaan vaati heitä vihamielisesti suhtautumaan samarialaisiin. He ihmettelivät Jeesuksen käyttäytymistä. He eivät voineet kieltäytyä seuraamasta Hänen esimerkkiään, ja näiden kahden Samariassa vietetyn päivän aikana uskollisuus Mäntä kohtaan piti heidän ennakkoluulonsa kurissa, mutta sydämessään he eivät oikein voineet sulattaa sitä. Heidän oli vaikeaa oppia, että heidän ylenkatseensa ja vihansa täytyi väistyä säälin ja myötätunnon tieltä. Mutta Jeesuksen taivaaseenastumisen jälkeen Hänen opetuksensa palasivat heidän mieleensä ja saivat aivan uuden merkityksen. Pyhän Hengen vuodattamisen jälkeen he muistivat Vapahtajan katseen ja sanat ja sen kunnioituksen ja hellyyden, jota Hän oli osoittanut näitä halveksittuja muukalaisia kohtaan. Kun Pietari meni saarnaamaan Samariaan, hän vei tämän saman hengen mukanaan työhönsä. Kun Johannesta kutsuttiin Efesoon ja Smyrnaan, hän muisti nämä Siikemin kokemukset, ja hän tunsi suurta kiitollisuutta jumalallista opettajaansa kohtaan, joka oli edeltänähnyt ne vaikeudet, joita he tulivat kohtaamaan, ja oli omalla esimerkillään auttanut heitä. {AT 172.3}

Vapahtaja suorittaa yhä vielä samaa työtä kuin silloin, kun Hän tarjosi samarialaiselle naiselle elämän vettä. Ne, jotka nimittävät itseään Hänen seuraajikseen, saattavat halveksia ja karttaa hylkiöitä, mutta eivät syntyperä, kansallisuus tai mitkään elämän olosuhteet voi kääntää pois Hänen rakkauttaan ihmislapsista. Jeesus sanoo jokaiselle sielulle, olipa se kuinka’syntinen tahansa: Jos olisit pyytänyt minulta, olisin antanut sinulle elävää vettä. {AT 173.1}

Evankeliumikutsua ei saa rajoittaa liian ahtaalle alalle ja esittää vain sellaisille, joiden luulemme tuottavan meille kunniaa ottamalla sen vastaan. Sanoma on julistettava kaikille. Kristus on valmis opettamaan joka paikassa, missä sydämet ovat avoinna vastaanottamaan totuutta. Hän ilmaisee heille Isän ja sen, millainen jumalanpalvelus on otollista Hänelle, joka

tuntee ihmisen sydämen. Sellaisille Hän ei puhu vertauksin. Sellaisille Hän sanoo, kuten naiselle kaivolla: ”Minä olen se, minä, joka puhun sinun kanssasi.” {AT 173.2}

Kun Jeesus istuutui levähtämään Jaakobin lähteelle, Hän oli paluumatkalla Juudeasta, missä Hänen työnsä oli tuottanut vain vähän hedelmää. Papit ja rabbiinit olivat kieltäneet Hänet, eivätkä edes ne, jotka tunnustautuivat Hänen opetuslapsikseen, olleet käsittäneet Hänen jumalallista luonnettaan. Hän oli uupunut ja nääntynyt, eikä Hän kuitenkaan laiminlyönyt tilaisuutta puhua tälle naiselle, vaikka tämä olikin muukalainen, vieläpä eli julkisesti synnissä. {AT 173.3}

Jeesus ei odottanut, kunnes suuret joukot kokoontuisivat. Usein Hän aloitti opetuksensa vain muutamia harvoja ihmisiä ympärillään, mutta vähitellen yksi ja toinen ohikulkijoista pysähtyi kuuntelemaan, kunnes suuri kansanjoukko oli kuuntelemassa ihmetyksen ja kunnioituksen valtaamana tämän taivaasta lähetetyn opettajan julistamia Jumalan sanoja. Kristuksen työntekijän ei tule ajatella, etteikö hän voisi yhtä innokkaasti puhua muutamille harvoille kuulijoille kuin suurelle joukolle. Ehkäpä vain yksi ainoa kuulija kuuntelee hänen sanomaansa, mutta kuka tietää, kuinka kauaskantoiset vaikutukset sillä voi olla? Opetuslapsistakin näytti liian pieneltä seikalta se, että Vapahtaja tuhlasi aikaansa samarialaiselle naiselle. Mutta Hän puhui hänelle vakavammin ja kaunopuheisemmin kuin kuninkaille, neuvos- herroille tai ylipapeille. Hänen tälle naiselle lausumansa opetukset ovat kaikuneet maailman kaukaisimpiin seutuihin. {AT 173.4}

Niin pian kuin samarialainen nainen oli löytänyt Vapahtajan, hän toi toisiakin Hänen luokseen. Hän osoittautui toimeliaammaksi lähetystyöntekijäksi kuin Jeesuksen omat opetuslapset. Opetuslapset eivät nähneet Samariassa minkään viittaavan siihen, että se olisi lu- paava kenttä. Heidän ajatuksensa askartelivat siinä suuressa työssä, joka tehtäisiin tulevaisuudessa. He eivät nähneet, että aivan heidän ympärillään oli satoa korjattavana. Mutta heidän halveksimansa naisen välityksellä kokonainen kaupunki sai kuulla Vapahtajasta. Nainen vei heti valon maanmiehilleen. {AT 174.1}

Tämä nainen kuvaa sitä, mitä käytännöllinen usko Kristukseen saa aikaan. Jokainen tosi opetuslapsi on syntynyt Jumalan valtakuntaan lähetystyöntekijäksi. Se, joka juo elävää vettä, tulee elämän lähteeksi. Vastaanottajasta tulee antaja. Kristuksen armo sydämessä on kuin lähde erämaassa, joka kumpuaa virvoittaen kaikkia ja tehden ne, jotka ovat valmiit joutumaan perikatoon, halukkaiksi juomaan elämän vettä. {AT 174.2}

LUKU 20—KUNINKAAN VIRKAMIES

”Jeesus sanoi hänelle: ’Mene, sinun poikasi elää’.” {AT 175.1}

Pääsiäisjuhlilta palaavat galilealaiset toivat mukanaan tiedon Jeesuksen ihmeellisistä töistä. Se, että Jerusalemin arvohenkilöt tuomitsivat Hänen tekonsa, avasi Hänelle tien Galileaan. Monet ihmiset surivat pyhäkön häpäisemistä ja pappien julkeutta ja ahneutta. He toivoivat, että tämä mies, joka oli ajanut hallitusmiehet pakoon, olisi odotettu vapauttaja. Yhä uusia tietoja tuli, jotka vain vahvistivat näitä valoisia toiveita. Kerrottiin että profeetta oli julistanut olevansa Messias. {AT 175.2}

Mutta Nasaretin kansa ei uskonut Häneen. Tästä syystä Jeesus ei käynyt Nasaretissa matkallaan Kaanaan. Vapahtaja selitti opetuslapsilleen, ettei profeetalla ole mitään arvoa omassa maassaan. Ihmiset arvostelevat luonnetta sen mukaan, mitä he itse kykenevät pitämään arvossa. Ahdasmieliset ja maailmallismieliset arvostelivat Kristusta Hänen alhaisen syntymänsä, vaatimattoman pukunsa ja jokapäiväisen työnsä mukaan. He eivät osanneet antaa arvoa Hänen puhtaalle mielelleen, jossa ei ollut ainuttakaan synnin tahraa. {AT 175.3}

Tieto Jeesuksen paluusta Kaanaan levisi pian kautta Galilean tuoden toivoa kärsiville ja ahdistetuille. Kapernaumissa tämä saníma kiinnitti erään juutalaisen ylimyksen huomiota, joka oli kuninkaan virkamies. Hänen poikansa sairasti parantumattomalta näyttävää tautia. Lääkärit olivat menettäneet kaiken toivonsa, mutta kun isä kuuli Jeesuksesta, hän päätti etsiä apua Häneltä. Lapsi oli hyvin heikko, ja pelättiin, ettei se eläisi siihen asti, kun hän ehtisi takaisin. Siitä huolimatta isästä tuntui, että hänen täytyi henkilökohtaisesti saada esittää asiansa. Hän toivoi isän rukousten herättävän suuren Lääkärin myötä*- tuntoa. {AT 175.4}

Saapuessaan Kaanaan hän näki Jeesuksen kansanjoukon ympäröimänä. Tuskaisin sydämin hän tunkeutui lähelle Jeesusta. Hänen uskonsa horjui, kun hän näki vain yksinkertaisesti puetun miehen, joka oli pölyinen ja matkasta väsynyt. Hän epäili, voisiko tämä henkilö tehdä sen, mitä hän oli tullut Häneltä pyytämään. Kuitenkin hän meni puhuttelemaan Jeesusta, kertoi asiansa ja pyysi Vapahtajaa seuraamaan häntä hänen kotiinsa. Mutta Jeesus tiesi jo hänen surunsa. Ennenkuin virkamies oli lähtenyt kotoaan. Vapahtaja oli nähnyt hänen ahdistuksensa. {AT 176.1}

Mutta Jeesus tiesi myöskin, että tämä isä oli mielessään määrännyt ehtoja, jotka koskivat hänen uskoaan Jeesukseen. Ellei hänen pyyntöönsä suostuttaisi, hän ei tunnustaisi Häntä Messiaaksi. Virkamiehen siinä odottaessa tuskaisen epätietoisena Jeesus sanoi: ”Ellette näe merkkejä ja ihmeitä, te ette usko.” {AT 176.2}

Siitä huolimatta, että kaikki todisti Jeesuksen olevan Kristus, oli tämän pyynnön esittäjä päättänyt tehdä uskonsa Häneen riippuvaiseksi Jeesuksen suostumisesta hänen omaan pyyntöönsä. Vapahtaja asetti tämän varauksellisen epäuskon samarialaisten yksinkertaisen uskon vastakohdaksi. Samarialaiset eivät pyytäneet merkkejä tai ihmeitä. Jeesuksen sanoilla,

jotka alati todistivat Hänen jumaluudestaan, oli voittava voima, joka tunkeutui heidän sydämeensä. Kristus kärsi siitä, ettei Hänen oma kansansa, jolle oli uskottu pyhät ennustukset, kuullut Jumalan äänen puhuvan Hänen Poikansa välityksellä. {AT 176.3}

Kuninkaan virkamiehellä oli kuitenkin jonkinverran uskoa, sillä olihan hän tullut pyytämään sitä, mikä hänestä oli kallein kaikista siunauksista. Jeesuksella oli vielä suurempi lahja annettavana hänelle. Hän ei ainoastaan halunnut parantaa lasta, vaan saattaa virkamiehen ja hänen perheensä osallisiksi pelastuksen siunauksista ja sytyttää valon Kapernaumissa, josta kohta oli tuleva hänen oma työkenttänsä. Mutta virkamiehen täytyi käsittää tarpeensa, ennenkuin hän halusi {AT 176.4}

Kristuksen armoa. Tämä virkamies edusli monia kansastaan. He olivat kiinnostuneita. Jeesukseen itsekkäistä vaikuttimista. He toivoivat saavansa jotakin erikoista hyötyä Hänen voimallaan, ja he asettivat uskonsa tämän ajallisen lahjan saamisen varaan, mutta he eivät nähneet hengellistä sairauttaan eivätkä Jumalan armon tarvettaan. {AT 177.1}

Kuten valon välähdys paljastivat Vapahtajan sanat virkamiehelle hänen sydämensä tilan. Hän näki, että hänen vaikuttimensa hänen etsiessään Jeesusta olivat itsekkäät. Hänen horjuva uskonsa näkyi hänelle oikeassa valossaan. Syvästi murheellisena hän käsitti, että hänen epäuskonsa saattaisi maksaa hänen poikansa elämän. Hän tiesi olevansa Hänen läheisyydessään, joka saattoi lukea ajatukset ja jolle kaikki oli mahdollista. Suuressa tuskassaan hän rukoillen huusi: ”Herra, tule, ennenkuin minun lapseni kuolee!” Hän tarttui uskossa Kristukseen, kuten Jaakob, joka painiskellessaan enkelin kanssa huudahti: ”En päästä Sinua, ellet siimaa minua.” 1 Moos. 32: 26. {AT 177.2}

Jaakobin tavoin hän myös voitti. Vapahtaja ei voi kääntyä pois sielusta, joka suuressa hädässään turvautuu Häneen. ”Mene”, Hän sanoi, ”sinun poikasi elää”. Virkamies lähti Vapahtajan luota tuntien rauhaa ja iloa, jollaista hän ei koskaan aikaisemmin ollut tuntenut. Hän ei uskonut ainoastaan, että hänen poikansa paranisi, vaan hän uskoi lujasti luottaen, että Kristus oli Vapahtaja. {AT 177.3}

Samalla hetkellä kotona Kapernaumissa kuolevan lapsen vuoteen ympärillä olevat näkivät äkillisen ja salaperäisen muutoksen. Kuoleman varjo väistyi sairaan kasvoilta. Kuumeen hehku antoi sijaa, palaavan terveyden vienolle punerrukselle. Samea katse kirkastui ja sai eloa, ja voima palasi heikkoon, kuihtuneeseen ruumiiseen. Mitään sairauden jälkiä ei enää jäänyt lapseen. Hänen polttava ihonsa oli tullut kimmoisaksi ja kosteaksi, ja hän vaipui rauhalliseen uneen. 1 Kuume oli lähtenyt hänestä päivän kuumimmalla hetkellä. Perhe oli hämmästynyt, ja ilo oli suuri. {AT 177.4}

Kaana ei ollut niin kaukana Kapernaumista, ettei virkamies olisi ehtinyt kotiin samana iltana keskusteltuaan. Jeesuksen kanssa, mutta hän ei pitänyt kiirettä kotimatkalla. Vasta Seuraavana aamuna hän saapui Kapernaumiin. Millainen kotiintulo se olikaan! Kun hän lähti etsimään Jeesusta, hänen sydämensä oli murheen murtama. Auringonpaiste näytti hänestä

julmalta, lintujen laulu oli kuin ivaa. Miten erilaiset ovatkaan hänen tunteensa nyt! Koko luonto on toisen näköinen. Hän näkee kaiken uusin silmin. Hänen matkatessaan varhaisen aamun hiljaisuudessa koko luonto näyttää ylistävän Jumalaa hänen kanssaan. Kun hän vielä on jonkin matkan päässä asunnstaan, palvelijoita tulee häntä vastaan haluten poistaa epätietoisuuden, jota he varmasti luulevat hänen tuntevan. Hän ei näytä hämmästyneeltä kuullessaan heidän tuomansa uutiset, mutta tiedustelee niin kiihkeän innokkaasti, etteivät he sitä ollenkaan käsitä, millä hetkellä lapsi alkoi parantua. He vastaavat: ”Eilen seitsemännellä hetkellä kuume läksi hänestä.” Juuri sillä hetkellä, jolloin isä uskossa tarttui lupaukseen: ”Poikasi elää”, jumalallisen rakkauden kosketus paransi kuolevan lapsen. {AT 177.5}

Isä rientää tervehtimään poikaansa. Hän painaa hänet sydäntään vasten ikäänkuin kuolleista palanneena ja kiittää Jumalaa yhä uudelleen tästä ihmeellisestä parantumisesta. {AT 178.1}

Tämä virkamies halusi tietää enemmän Kristuksesta. Kuultuaan myöhemmin Hänen opetustaan hän ja koko hänen perhekuntansa tulivat Jeesuksen opetuslapsiksi. Heidän koettelemuksensa koitui koko perheen kääntymykseksi. Tieto tästä ihme työstä levisi, ja Kapernau- missa, missä Kristus suoritti niin monta valtavaa tekoa, valmistui tie Hänen henkilökohtaiselle toiminnalleen. {AT 178.2}

Hän joka siunasi virkamiestä Kapernaumissa, on aivan yhtä halukas siunaamaan meitäkin. Mutta tämän ahdistetun isän tavoin meidät usein ajaa Jeesuksen luo halu saada jotakin maallista hyvää, ja vain jos pyyntöömme suostutaan, olemme valmiit luottamaan Hänen rakkauteensa. Vapahtaja haluaa antaa meille suurempia siunauksia, kuin mitä pyydämme, ja Hän viivyttelee vastauksensa antamista osoittaakseen meille sydämemme pahuuden ja suuren armon tarpeemme. Hän toivoo meidän luopuvan itsekkyydestämme, joka saa meidät etsimään Häntä. Tunnustaen avuttomuutemme ja suuren tarpeemme meidän tulee kokonaan luottaa Hänen rakkauteensa. {AT 178.3}

21 Virkamies halusi niilulä rukouksensa täyttyneen, ennenkuin hän uskoisi, mutta hänen täytyi tyytyä Jeesuksen sanaan, että hänen pyyntönsä oli kuultu ja siunaus annettu. Tämä läksy on meidänkin opittava. Meidän ei tule uskoa siksi, että näemme tai tunnemme Jumalan kuulevan meitä. Meidän on luotettava Hänen lupauksiinsa. Kun uskoen tulemme Hänen luokseen, menee jokainen pyyntömme suoraan Jumalan sydämeen. Kun olemme pyytäneet Hänen siunaustaan, meidän tulisi uskoa saavamme sen ja kiittää Häntä siitä, että olemme sen saaneet. Sitten meidän on ryhdyttävä tehtäviimme varmoina siitä, että siunaus tulee silloin, kun sitä kipeimmin tarvitsemme. Kun olemme oppineet tekemään näin, tulemme tietämään, että ru- kouksiimme vastataan. Jumala on tekevä hyväksemme ”monin verroin enemmän”, ”kirkkautensa runsauden mukaisesti”, ”väkevyytensä voiman vaikutuksen mukaan”. Ef. 3: 20, 16; 1: 19. {AT 178.4}

LUKU 21—VAPAUTTAVA VOIMA

”Katso, sinä olet tullut terveeksi; älä enää syntiä tee.” {AT 180.1}

”Jerusalemissa on Lammasportin luona lammikko, jonka nimi hep- reankielellä 011 Betesda, ja sen rannalla on viisi pylväskäytävää. Niissä makasi suuri joukko sairaita, sokeita, rampoja ja näivetystautisia, jotka odottivat veden liikuttamista.” {AT 180.2}

Määräaikoina tämän lammikon vesi kuohui, ja yleisesti uskottiin sen tapahtuvan yliluonnollisen voiman vaikutuksesta, ja että kuka ikänä veden kuohuttamisen jälkeen ensimmäisenä astui lammikkoon, parani, sairastipa hän mitä tautia tahansa. Satoja sairaita oleili paikalla, mutta joukko oli niin suuri, että kun vesi kuohutettiin, ja he syöksyivät eteenpäin, he polkivat alleen itseään heikompia, miehiä, naisia ja lapsia. Moni ei voinut päästä ollenkaan lähelle lammikkoa. Moni, jonka oli onnistunut päästä sen luo, kuoli sen partaalla. Paikan lähistölle oli pystytetty pylväskäytäviä suojaamaan sairaita päivän helteeltä ja yön kylmyydeltä. Jotkut viettivät yönsäkin näissä suojissa ryömien lammikon partaalle päivä päivältä turhaan toivoen apua. {AT 180.3}

Jeesus oli jälleen Jerusalemissa. Kulkiessaan yksikseen mietiskelyyn ja rukoukseen vaipuneena Hän tuli lammikon luo. Hän näki onnettomia sairaita odottamassa sitä, mitä he luulivat ainoaksi paranemi smahdollisuudekseen. Hän halusi käyttää parantavaa voimaansa ja tehdä jokaisen sairaan terveeksi. Mutta silloin oli sapatti. Paljon väkeä oli menossa temppeliin jumalanpalvelukseen, ja Hän tiesi, että tällainen parantaminen herättäisi juutalaisissa sellaisia ennakkoluuloja, että he tekisivät lopun Hänen toiminnastaan. {AT 180.4}

Mutta Vapahtaja näki erään äärettömän säälittävän tapauksen. Se oli mies, joka oli ollut avuton raajarikko kolmekymmentäkahdek- san vuotta. Hänen sairautensa johtui suuressa määrin hänen omista synneistään, ja sitä pidettiin Jumalan rangaistuksena. Yksin ja ystävittä, tuntien olevansa Jumalan armon ulkopuolella, tämä sairas oli viettänyt monta pitkää, ikävää vuotta. Siihen aikaan, jolloin veden odotettiin tulevan kuohutetuksi, oli muutamien, jotka säälivät hänen avuttomuuttaan, tapana kantaa hänet pylväskäytävään. Mutta otollisella hetkellä ei kukaan ollut auttamassa häntä. Hän oli nähnyt veden väreilyn, mutta ei ollut koskaan päässyt pitemmälle kuin lammikon reunalle. Toiset, jotka olivat häntä voimakkaampia, syöksyivät sinne ennen häntä. Hänen ei onnistunut kilpailla itsekkään, ryntäävän joukon kanssa. Hänen hellittämättömät ponnistuksensa tämän yhden päämäärän saavuttamiseksi ja hänen levottomuutensa ja alituinen pettymyksensä kuluttivat nopeasti hänen jäljelläolevia voimiaan. {AT 181.1}

Siinä sairas makasi matollaan ja kohotti silloin tällöin päätään katsoakseen lammikkoon, kun hellät, säälivät kasvot kumartuivat hänen puoleensa ja hänen korviinsa kuuluivat sanat: ”Tahdotko tulla terveeksi?” Toivo syttyi hänen sydämessään. Hänestä tuntui, että hän nyt jollakin tavalla saisi apua. Mutta tämä valoisa mieliala haihtui pian. Hän muisti, miten usein hän oli koettanut ehtiä lammikkoon, ja nyt hänellä oli vain vähän toiveita elää niin kauan, että

vesi jälleen liikutettaisiin. Hän kääntyi väsyneenä poispäin sanoen: ”Herra, minulla ei ole ketään, joka veisi minut lammikkoon, kun vesi on kuohutettu; ja kun minä olen menemässä, astuu toinen sinne ennen minua.” {AT 181.2}

Jeesus ei pyydä tätä sairasta uskomaan Häneen. Hän sanoo yksinkertaisesti: ”Nouse, ota vuoteesi ja käy.” Mutta mies tarttuu uskossa tähän sanaan. Jokaisen hermon ja lihaksen läpi virtaa uusi elämä, ja hänen rampoihin jäseniinsä tulee tervettä elinvoimaa. Mitään kysymättä hän asettaa tahtonsa tottelemaan Kristuksen käskyä, ja kaikki hänen lihaksensa toimivat hänen tahtonsa mukaan. Hypähtäen jaloilleen hän huomaa olevansa liikuntakykyinen. {AT 181.3}

Jeesus ei ollut antanut hänelle mitään lupausta jumalallisesta avusta. Mies olisi voinut ruveta epäilemään ja siten menettänyt ainoan parantumismahdollisuutensa. Mutta hän uskoi Kristuksen sanat, ja toimiessaan niiden mukaan hän sai voimaa. {AT 181.4}

Samoin mekin uskon kautta voimme parantua hengellisesti. Synti on erottanut meidät Jumalan elämästä. Sielumme on kuin halvaantunut. Itsessämme kykenemme yhtä vähän elämään pyhää elämää kuin halvattu kykeni kävelemään. On monia, jotka käsittävät avuttomuutensa ja kaipaavat sitä hengellistä elämää, joka saattaisi heidät sopusointuun Jumalan kanssa, mutta he ponnistelevat turhaan saavuttaakseen sen. Epätoivoissaan he huutavat: ”Minä viheliäinen ihminen, kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista?” Room. 7: 24. Näiden masentuneitten, kilvoitelevien sielujen on kohotettava katseensa. Vapahtaja kumartuu niiden yli, jotka Hän verellään on ostanut, ja lausuu sanomattoman hellästi ja säälivästi: ”Tahdotko tulla terveeksi?” Hän pyytää sinua nousemaan terveenä ja levollisena. Älä odota, kunnes tunnet tulevasi terveeksi. Usko Hänen sanansa, niin se tapahtuu. Aseta tahtosi Kristuksen puolelle. Tahdo palvella Häntä, niin toimiessasi Hänen sanansa mukaan saat voimaa. Olkoonpa kysymyksessä mikä paha tapa tahansa, mikä hallitseva intohimo hyvänsä, joka kauan hellittynä on ottanut valtaansa sekä sielun että ruumiin, Kristus kykenee vapauttamaan siitä ja haluaa tehdä sen. Hän tahtoo antaa elämän sieluille, jotka ovat kuolleet rikoksiinsa. (Ef. 2: 1). Hän tahtoo vapauttaa vangin, joka on sidottu oman heikkoutensa ja synnin kahleilla. {AT 182.1}

Parannettu rampa kumartui ottamaan vuoteensa, johon kuului vain matto ja huopa, ja oikaistessaan jälleen itsensä mielihyvän tuntein hän kääntyi katsomaan parantajaansa, mutta Jeesus oli kadonnut väkijoukkoon. Mies pelkäsi, ettei hän tuntisi Häntä, jos hän jälleen näkisi Hänet. Rientäessään eteenpäin varmoin, joustavin askelin, ylistäen Jumalaa ja iloiten vasta saamastaan voimasta hän kohtasi useita lariseuksia ja kertoi heille heti parantumisestaan. Häntä hämmästytti se, miten kylmäkiskoisina he kuuntelivat hänen kertomustaan. {AT 182.2}

Kulmat rypyssä he keskeyttivät hänet kysyen, miksi hän kantoi vuodettaan sapattina. He muistuttivat hänelle ankarasti, ettei ollut luvallista kantaa taakkoja Herran päivänä. Iloissaan mies oli unohtanut, että oli sapatti, mutta kuitenkaan hän ei tuntenut itseään syylliseksi

toteltuaan Hänen käskyään, jolla oli sellainen jumalallinen voima. Hän vastasi rohkeasti: ”Se, joka teki minut terveeksi, sanoi minulle: ’Ota vuoteesi ja käy.’” He kysyivät, kuka se oli, joka näin oli tehnyt, mutta hän ei osannut sitä sanoa. Hallitusmiehet tiesivät, että vain yksi oli osoittanut voivansa suorittaa tällaisia ihmeitä, mutta he halusivat suoranaista todistusta, että se oli Jeesus, voidakseen tuomita Hänet sapatinrikkojana. Heidän mielestään Hän ei ainoastaan ollut rikkonut lakia parantaessaan sairaan sapattina, vaan oli tehnyt pyhyyden loukkauksen käskiessään hänen kantaa pois vuoteensa. {AT 182.3}

Juutalaiset olivat niin vääristelleet lain, että he olivat tehneet siitä orjuuden ikeen. Heidän merkityksettömät vaatimuksensa olivat tulleet sananparreksi muiden kansojen keskuudessa. Varsinkin sapatti oli ahdettu täyteen kaikenlaisia järjettömiä rajoituksia. Se ei heille ollut ilopäivä, Herran pyhäpäivä, kunniapäivä. Kirjanoppineet ja fariseukset olivat tehneet sen noudattamisen sietämättömäksi taakaksi.. Juutalaisen ei ollut lupa sytyttää luita tai edes kynttilää sapattina. Seuraus oli, että kansa oli riippuvainen pakanoista monessa tehtävässä, jota heidän säädöksensä kielsivät heitä itseään tekemästä. He eivät ajatelleet, että jos nämä teot olivat syntiä, niin ne, jotka panivat toiset tekemään ne, olivat yhtä syyllisiä, kuin jos he olisivat tehneet ne itse. He luulivat pelastuksen kuuluvan vain juutalaisille, eikä kaikkien muiden tila, ollen jo toivoton, voinut enää lulla seu pahemmaksi. Mutta Jumala ei ole antanut yhtään sellaista käskyä, jota eivät kaikki voisi noudattaa. Hänen lakeihinsa ei sisälly mitään järjettömiä tai itsekkäitä rajoituksia. {AT 183.1}

Temppelissä Jeesus tapasi sen mielien, joka oli parantunut. Hän oli tullut tuomaan syntiuhria ja myös kiitosuhria saamastaan suuresta armosta. Huomatessaan hänet läsnäolevien joukossa Jeesus ilmaisi itsensä hänelle, lausuen varoittavat sanat: ”Katso, sinä olet tullut terveeksi; älä enää syntiä tee, ettei sinulle jotakin pahempaa tapahtuisi.” {AT 183.2}

Parannettu mies oli ylen iloinen kohdatessaan vapauttajansa. Tietämättömänä fariseusten vihamielisyydestä Jeesusta kohtaan hän kertoi näille, jotka olivat häneltä kysyneet, että tässä oli se mies, joka oli hänet parantanut. ”Ja sentähden juutalaiset vainosivat Jeesusta, koska Hän semmoista teki sapattina.” {AT 183.3}

Jeesus vietiin neuvoston eteen vastaamaan syytökseen sapatin- rikkomisesta. Jos juutalaiset siihen aikaan olisivat olleet itsenäinen kansa, olisi sellainen syytös kelvannut tuottamaan Hänelle kuolemanrangaistuksen. Tämän esti kuitenkin heidän kuulumisensa Roman vallan alle. Juutalaisilla ei ollut valtaa langettaa kuolemantuomiota, eivätkä Jeesusta vastaan esitetyt syytökset merkinneet mitään roomalaisen tuomioistuimen edessä. Juutalaisilla oli kuitenkin toisia tarkoitusperiä, jotka he toivoivat saavuttavansa. Huolimatta heidän pyrkimyksistään vastustaa Kristuksen työtä oli Hänen vaikutusvaltansa jo Jerusalemissakin tulemassa suuremmaksi kuin heidän omansa. Suuret joukot, joita eivät rabbiinien sanatulvat kiinnostaneet, olivat mieltyneet Hänen opetukseensa. He saattoivat ymmärtää Hänen sanojaan, ja heidän sydämensä lämpenivät ja rauhoittuivat. Hän ei puhunut Jumalasta kostonhimoisena tuomarina vaan hellänä Isänä, ja Hän ilmaisi Jumalan kuvan

sellaisena, kuin se heijastui Hänestä itsestään. Hänen sanansa olivat palsamia vertavuotavalle sydämelle. Sekä sanoillaan että laupeudenteoillaan Hän mursi vanhojen perimä- lapojen ja ihmisten laatimien käskyjen muurit ja esitti Jumalan rakkauden lyhjentymättömän rikkauden. {AT 183.4}

Eräässä Kristusta koskevista vanhimmista ennustuksista sanotaan: ”Ei siirry valtikka pois Juudalta eikä hallitsijasauva hänen polviensa välistä, kunnes tulee Hän, jonka se on ja jota kansat tottelevat.” 1 Moos. 49: 10. Kansa kerääntyi Kristuksen ympärille. Ihmisten herkkä mieli vastaanotti mieluummin rakkauden ja hyvyyden opetuksia kuin noudatti pappien vaatimia tarkkoja muotomenoja. Elleivät papit ja rabbiinit olisi tulleet väliin, olisivat Hänen opetuksensa saaneet aikaan sellaisen uudistuksen, jollaista tässä maailmassa ei ole koskaan nähty. Mutta säilyttääkseen oman valtansa nämä johtajat päättivät tehdä Jeesuksen vaikutuksen tyhjäksi. Tätä asiaa auttaisivat Hänen haastamisensa neuvoston eteen ja Hänen opetustensa julkinen tuomitseminen, sillä kansa tunsi vielä suurta kunnioitusta uskonnollisia johtajiaan kohtaan. Jokaista, joka uskalsi tuomita rabbiinien vaatimukset tai yrittää keventää heidän kansalle sälyttämiään raskaita taakkoja, pidettiin syyllisenä, ei vain jumalanpilkkaan vaan myös valtion rikokseen. Tällä perusteella rabbiinit toivoivat voivansa herättää epäluuloja Kristusta kohtaan. He selittivät Hänen yrittävän kumota vakiintuneita tapoja ja täten aiheuttavan hajaannusta kansan keskuudessa ja valmistavan tietä roomalaisten suunnittelemalle. Juudan kansan täydelliselle kukistamiselle. {AT 184.1}

Mutta suunnitelmat, joita nämä rabbiinit niin innokkaasti koettivat toteuttaa, olivat lähtöisin aivan toisesta neuvostosta kuin san- hedrinista. Senjälkeen kun Saatanan ei ollut onnistunut voittaa Kristuska erämaassa, hän kokosi voimansa vastustaakseen Hänen toimintaansa ja, jos mahdollista, tehdäkseen tyhjäksi Hänen työnsä. Sen, mitä hän ei voinut suorittaa suoranaisin, henkilökohtaisin ponnistuksin, hän päätti toteuttaa vehkeilyjen avulla. Tuskin hän oli palannut erämaassa käymästään taistelusta, kun hän jo neuvotellen enkeli-liittolaistensa kanssa kehitti suunnitelmiaan juutalaisten sokaisemi- seksi niin, etteivät he tuntisi Lunastajaansa. Hän aikoi toimia uskonnolliseen maailmaan kuuluvien kätyreidensä avulla sytyttämällä heissä samanlaisen vihan, joka hänessä itsessään kyti totuuden esitaistelijaa vastaan. Hän panisi heidät kieltämään Kristuksen ja tekemään Hänen elämänsä niin katkeraksi kuin mahdollista, jotta Hän lannistuisi työssään. Ja näin Israelin johtajista tuli Saatanan välikappaleita taistelussa Kristusta vastaan. {AT 184.2}

Jeesus oli tullut tekemään ”lain suureksi ja ihanaksi”. Hänen tehtävänään ei ollut vähentää sen merkitystä, vaan korostaa sitä. Raamattu sanoo: ”Hän itse ei sammu eikä murru, kunnes on saattanut oikeuden maan päälle.” Jes. 42: 21, 4. Hän oli tullut vapauttamaan sapatin niistä rasittavista vaatimuksista, jotka olivat tehneet sen taakaksi siunauksen asemesta. {AT 185.1}

Tämän tähden Hän oli valinnut sapatin siksi päiväksi, jolloin Hän suoritti parannustekonsa Betesdan luona. Hän olisi voinut parantaa tuon sairaan yhtä hyvin jonakin muuna viikonpäivänä, tai Hän olisi voinut yksinkertaisesti vain parantaa hänet pyytämättä häntä

kantamaan vuodettaan. Mutta tällöin Hän ei olisi saanut haluamaansa tilaisuutta. Jokaisen teon takana, jonka Kristus täällä maailmassa eläessään suoritti, oli viisas tarkoitus. Kaikki, mitä Hän teki, oli tärkeätä sekä itsessään että sisältämänsä opetuksen vuoksi. Lammikon luona olevista sairaista Hän valitsi pahimman tapauksen, jonka hyväksi Hän saattoi käyttää parantavaa voimaansa, ja Hän pyysi miestä kantamaan vuoteensa läpi kaupungin osoitukseksi siitä ihme- työstä, joka hänelle oli tehty, tämä herättäisi kysymyksen, mitä oli luvallista tehdä sapattina ja valmistaisi Hänelle tietä tuomita juutalaisten Herran päivää koskevat rajoitukset ja julistaa heidän pe- rimätapansa turhiksi. {AT 185.2}

Jeesus esitti heille, että ahdistettujen auttamistyö oli sopusoinnussa sapatin lain kanssa. Se oli sopusoinnussa Jumalan enkelien työn kanssa, jotka lakkaamatta kulkevat ylös ja alas taivaan ja maan välillä auttaakseen kärsivää ihmiskuntaa. Jeesus lausui: ”Minun {AT 185.3}

Isäni tekee yhäti työtä, ja minä myös teen työtä.” Kaikki päivät ovat Jumalan, ja kaikkina päivinä Hän toteuttaa suunnitelmiaan ihmissuvun hyväksi. Jos juutalaisten laintulkinta oli oikeaa, silloin Jehova oli väärässä, Hän, jonka vaikutus on elähyttänyt ja ylläpitänyt jokaista elävää olentoa siitä asti, kun Hän ensiksi laski maan perustukset. Silloin Hänen, joka julisti kaikki tekonsa hyviksi ja sääti sapatin työnsä päättämisen muistoksi, täytyisi lopettaa työnsä ja maailmankaikkeuden keskeytymätön kiertokulku. {AT 186.1}

Pitäisikö Jumalan siis kieltää aurinkoa suorittamasta tehtäväänsä sapattina ja estää sen kirkkaita säteitä lämmittämästä maata ja ravitsemasta kasvikuntaa? Pitäisikö aurinkokuntien seisoa paikallaan tuona pyhänä päivänä? Pitäisikö Hänen käskeä purojen lakata kastelemasta niittyjä ja metsiä ja vaatia meren aaltojen lakkaamatonta nousua ja laskua seisahtumaan? Täytyykö vehnän ja oraan lakata kasvamasta, ja kypsyvän rypäletertun lykätä punertumistaan? Eivätkö puut tai kukat saisi aukaista yhtään nuppua tai kukkaa sapattina? {AT 186.2}

Jos näin olisi, menettäisivät ihmiset maan hedelmät ja ne siunaukset, jotka tekevät elämän toivottavaksi. Luonnon täytyy jatkaa muuttumatonta kiertokulkuaan. Jumala ei voi hetkeksikään ottaa pois kättään, muuten ihminen menehtyisi ja kuolisi. Ja ihmiselläkin 011 työnsä suoritettavana sinä päivänä. Välttämättömät asiat on hoidettava, sairaista huolehdittava ja kärsivien tarpeet täytettävä. Sitä, joka laiminlyö kärsimysten lievittämisen sapattina, ei ole suinkaan pidettävä syyttömänä. Jumalan pyhä lepopäivä tehtiin ihmistä varten, ja laupeudenteot ovat täysin sopusoinnussa sen tarkoituksen kanssa. Jumala ei toivo luotujensa kärsivän hetkeäkään tuskaa, joka voidaan lievittää sapattina tai jonakin muuna päivänä. {AT 186.3}

Jumalalta vaaditaan sapattina vielä enemmän kuin muina päivinä. Hänen kansansa jättää silloin tavallisen työnsä ja käyttää aikansa mietiskelyyn ja rukoukseen. He pyytävät enemmän armon- osoituksia Häneltä sapattina kuin muina päivinä. He vaativat Hänen erikoista huomiotaan. He anovat Häneltä suurimpia siunauksia. Jumala ei odota sapatin päättymistä,

ennenkuin Hän suostuu näihin pyyntöihin. Taivaan työ ei koskaan lakkaa, eikä ihmisten tulisi koskaan levätä hyväntekemisestä. Sapattia ei ole tarkoitettu hyödyttömän joutilaisuuden päiväksi. Laki kieltää maallisen työn Herran lepopäivänä: aherruksen, jolla ansaitsemme elatuksemme, on silloin lakattava, eikä sinä päivänä saa suorittaa mitään työtä, josta on ajallista nautintoa tai hyötyä. Niinkuin Jumala lakkasi luomistyöstään ja lepäsi sapattina ja siimasi sen, niin ihmisenkin on jätettävä jokapäiväisen elämän puuhat ja käytettävä nuo pyhät hetket terveelliseen lepoon, jumalanpalvelukseen ja hyviin töihin. Kristuksen työ, kun Hän paransi sairaan, oli täysin sopusoinnussa lain kanssa. Se tuotti sapatille kunniaa. {AT 186.4}

Jeesus vaati samoja oikeuksia kuin Jumalalla oli, koska Hän teki yhtä pyhää työtä ja samanlaatuista, jota Isä teki taivaassa. Mutta fariseukset suuttuivat tästä vielä enemmän. Hän ei ollut vain rikkonut lakia heidän käsityksensä mukaan, vaan kutsunut ”Jumalaa Isäksensä” ja näin selittänyt olevansa Jumalan vertainen. {AT 188.1}

Koko Juudan kansa kutsui Jumalaa Isäkseen, siksi he eivät olisi olleet niin raivostuneita, jos Kristus olisi esittänyt olevansa samassa suhteessa Jumalaan. Mutta he syyttivät Häntä jumalanpilkasta ja osoittivat sillä, että he ymmärsivät Hänen väittäneen tätä sanan korkeimmassa mielessä. {AT 188.2}

Näillä Kristuksen vastustajilla ei ollut mitään todisteita esitettävänä niitä totuuksia vastaan, joita Jeesus selvitti heidän omalletunnolleen. He saattoivat vain mainita tapojaan ja perimätietojaan, jotka tuntuivat voimattomilta ja elottomilta verrattuina niihin todisteluihin, joita Jeesus oli ottanut Jumalan sanasta ja luonnon lakkaamattomasta kiertokulusta. Jos rabbiineilla olisi ollut vähänkään halua vastaanottaa valoa, he olisivat tulleet vakuuttuneiksi, että Jeesus puhui totta. Mutta he välttivät koskettamasta niitä seikkoja, joita Hän oli esittänyt sapatista, ja koettivat herättää vihaa Häntä kohtaan, koska Hän väitti olevansa Jumalan vertainen. Hallitusmiesten raivolla ei ollut rajoja. Elleivät papit ja rabbiinit olisi pelänneet kansaa, he olisivat surmanneet Jeesuksen siihen paikkaan. Mutta yleinen mielipide oli voimakkaasti Hänen puolellaan. Monet tunnustivat Jeesuksen ystäväkseen, joka oli parantanut heidän sairautensa ja lohduttanut heitä heidän suruissaan, ja he pitivät oikeana Hänen parannustekoaan Betes- dan luona. Johtomiesten oli siis joksikin aikaa pakko hillitä vihaansa. {AT 188.3}

Jeesus vastusti syytöstä, että Hän olisi pilkannut Jumalaa. Hän sanoi: Minun valtuuteni siihen työhön, josta te syytätte minua, on, että olen Jumalan Poika, ja meillä on yhtäläinen luonto, tahto ja tarkoitus. Kaiken luomisessa ja ylläpitämisessä minä toimin yhdessä Jumalan kanssa. ”Poika ei voi itsestänsä mitään tehdä, vaan ainoastaan sen, minkä Hän näkee Isän tekevän.” Papit ja rabbiinit vaativat {AT 188.4}

Jumalan Poikaa tilille juuri siitä työstä, jota tekemään Hänet oli maailmaan lähetetty. He olivat synneillään erottaneet itsensä. Jumalasta ja ylpeydessään vaelsivat Hänestä välittämättä. He olivat kaikessa itseensä tyytyväisiä eivätkä käsittäneet tarvitsevansa

korkeampaa viisautta tekojaan ohjaamaan. Mutta Jumalan Poika oli alistunut Isänsä tahtoon ja riippuvainen Hänen- voimastaan. Kristus oli niin täydellisesti tyhjentynyt omasta itsestään, ettei Hän tehnyt mitään suunnitelmia itseään varten. Hän hyväksyi itselleen Jumalan suunnitelmat, joita Isä ilmaisi Hänelle päivä päivältä. Näin meidänkin tulisi olla riippuvaisia. Jumalasta, niin että elämämme olisi yksinkertaisesti Hänen tahtonsa täyttämistä. {AT 189.1}

Kun Mooses aikoi rakentaa pyhäkön Jumalan asunnoksi, hänen käskettiin tehdä kaikki sen mallin mukaan, joka hänelle oli näytetty vuorella. Mooses oli täynnä intoa Jumalan työhön, ja kaikkein taitavimmat ja kyvykkäimmät miehet olivat toteuttamassa hänen suunnitelmiaan. Kuitenkin hänen oli tehtävä jokainen kulkunen, granaattiomena, tupsu, reunus, verho tai pyhäkön astia tarkoin hänelle näytetyn mallin mukaan. Jumala kutsui hänet vuorelle ja näytti hänelle taivaallisia asioita. Jumala verhosi hänet omaan kirkkauteensa, jotta hän näkisi tuon mallin, jonka mukaan kaikki tehtiin. Samoin Hän oli ilmaissut Israelille, jonka keskuuteen Hän halusi tehdä asuntonsa, verrattoman ihanneluonteen. Malli näytettiin heille vuorella, kun laki annettiin Siinailta ja kun Herra kulki Mooseksen ohi ja julisti: ”Herra, Herra on laupias ja armahtavainen Jumala, pitkämielinen ja suuri armossa ja uskollisuudessa, joka pysyy armollisena tuhansille, joka antaa anteeksi pahat teot, rikokset ja synnit.” 2 Moos. 34: 6, 7. {AT 189.2}

Israel oli valinnut oman tiensä. He eivät olleet rakentaneet mallin mukaan, mutta Kristus, todellinen temppeli, jossa Jumala asui, muovaili maallisen elämänsä jokaisen yksityiskohdan sopusoinnussa Jumalan ihanteen kanssa. Hän sanoi: ”Sinun tahtosi, minun Jumalani, minä teen mielelläni, ja Sinun lakisi on minun sydämessäni.” Ps. 40: 8. Niin meidänkin luonteemme on rakennuttava ”Jumalan asumukseksi Hengessä”. Ef. 2: 22. Ja meidän on tehtävä ”kaikki sen kaavan mukaan”, mikä meille on näytetty Hänessä, joka ”kärsi meidän puolestamme, jättäen meille esikuvan, että noudattaisimme Hänen jälkiänsä”. Hepr. 8: 5. 1 Piet. 2: 21. {AT 189.3}

Kristuksen sanat opettavat meille, että meidän on pidettävä itseämme erottamattomasti liitettyinä taivaalliseen Isäämme. Olim mepa missä asemassa tahansa, olemme riippuvaisia Jumalasta, jonka kädessä on kaikkien kohtalo. Hän on määrännyt meille tehtävämme ja antanut meille lahjoja ja kykyjä sitä varten. Niin kauan kuin alistamme tahtomme Jumalan tahtoon ja luotamme Hänen voimaansa ja viisauteensa, meitä ohjataan turvallisia teitä suorittamaan Hänen määräämänsä osa Hänen suuressa suunnitelmassaan. Mutta se, joka luottaa omaan viisauteensa ja voimaansa, erottaa itsensä Jumalasta. Sen sijaan, että hän toimisi yhdessä Kristuksen kanssa, hän täyttää Jumalan ja ihmisen vihollisen tarkoitusta. {AT 189.4}

Vapahtaja jatkoi: ”Mitä Isä tekee, sitä myös Poika samoin tekee... Sillä niinkuin Isä herättää kuolleita ja tekee eläviksi, niin myös Poika tekee eläviksi, ketkä Hän tahtoo.” Saddukealaiset uskoivat, ettei ruumiin ylösnousemusta ole, mutta Jeesus kertoo, että eräs Isän suurimmista teoista on herättää kuolleita -ja että Hänellä itsellään on voima tehdä samoin.

”Aika tulee ja 0n jo, jolloin kuolleet kuulevat Jumalan Pojan äänen, ja jotka sen kuulevat, ne saavat elää.” Fariseukset uskoivat kuolleitten ylösnousemukseen. Kristus selittää, että heidän keskuudessaan 0n jo nyt voima, joka antaa elämän kuolleille, ja he saavat nähdä sen ilmenemisen. Tämä sama ylösnousemusvoima antaa elämän sielulle, joka on kuollut rikoksiinsa ja synteihinsä. (Ef. 2: 1). L uo elämän voima Kristuksessa Jeesuksessa, ”Hänen ylösnousemisensa voima” vapauttaa ihmiset ”synnin ja kuoleman. Laista”. Fil. 3: 10. Room. S: 2. Pahan valta murretaan, ja uskon kautta sielu säilyy synniltä. Se, joka avaa sydämensä Kristuksen Hengelle, osallistuu tuosta mahtavasta voimasta, joka on tuova hänen ruumiinsa esiin haudasta. {AT 190.1}

Nöyrä Nasarealainen ilmaisee todellisen ylevyytensä. Hän kohoaa koko ihmiskunnan yläpuolelle, heittää pois synnin ja häpeän verhon ja seisoo paljasteltuna, enkelien kunnioittamana, Jumalan Poikana, maailmankaikkeuden Luojan kanssa yhtä olevana. Hänen kuulijansa ovat kuin lumottuja. Kukaan ei ole koskaan puhunut tällaisia sanoja tai käyttäytynyt niin kuninkaallisen majesteetillisesti. Hänen lausuntonsa ovat yksinkertaisia ja selviä, ne ilmaisevat täydellisesti Hänen tehtävänsä ja maailman velvollisuuden. ”Sillä Isä ei myöskään tuomitse ketään, vaan Hän on antanut kaiken tuomion Pojalle, että kaikki kunnioittaisivat Poikaa, niinkuin he kunnioittavat Isää. Joka oi kunnioita Poikaa, se ei kunnioita Isää, joka on Hänet lähettänyt... Sillä niinkuin Isällä 0n elämä itsessänsä, niin Hän on antanut elämän myös Pojalle, niin että myös Hänellä on elämä itsessänsä. Ja Hän on antanut Hänelle vallan tuomita, koska Hän on Ihmisen Poika.” {AT 190.2}

Papit ja hallitusmiehet olivat asettaneet itsensä tuomareiksi tuomitakseen Kristuksen työn, mutta Hän selitti olevansa heidän ja koko maailman tuomari. Koko maailma on annettu Kristuksen haltuun, ja Hänen kauttaan ovat tulleet kaikki Jumalan siunaukset langenneelle ihmissuvulle. Hän oli Lunastaja sekä ennen lihaksitulemistaan että sen jälkeen. Niin pian kuin oli syntiä, oli Vapahtajakin. Hän on antanut valoa ja elämää kaikille, ja jokainen tuomitaan saamansa valon mukaan. Ja Hän, joka on antanut valon, ja joka hartain pyynnöin on seurannut sielua, koettaen voittaa sen synnistä pyhyyteen, on samalla sen asianajaja ja tuomari. Siitä alkaen, kun suuri taistelu taivaassa alkoi, Saatana on petoksella vienyt asiaansa eteenpäin, ja Kristus on toiminut paljastaakseen hänen suunnitelmansa ja murtaakseen hänen valtansa. Hän, joka taistelussa kohtasi pettäjän ja on kaikkina aikoina koettanut vapauttaa Saatanan vankeja, langettaa tuomion jokaiselle sielulle. {AT 191.1}

Ja Jumala ”on antanut Hänelle vallan tuomita, koska Hän 0n Ihmisen Poika”. Koska Hän on juonut ihmiskärsimysten ja kiusausten maljan pohjasakkoja myöten ja ymmärtää ihmisen heikkouksia ja syntejä; koska Hän meidän puolestamme on voitokkaasti vastustanut Saatanan kiusauksia ja kohtelee oikeudenmukaisesti ja hellästi niitä sieluja, joita pelastaakseen Hän on vuodattanut verensä, — kaiken tämän tähden Ihmisen Pojalle on annettu valta tuomita. {AT 191.2}

Mutta Kristuksen tehtävänä ei ollut tuomita vaan pelastaa. ”Sillä ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan tuomitsemaan maailmaa, vaan sitä varten, että maailma Hänen kauttansa pelastuisi.”Joh. 3: 17. Ja neuvostolle Jeesus lausui: ”Joka kuulee minun sanani ja uskoo Häneen, joka on minut lähettänyt, sillä on iankaikkinen elämä, eikä hän joudu tuomittavaksi, vaan on siirtynyt kuolemasta elämään.”Joh. 5: 24. {AT 191.3}

Pyytäen, etteivät kuulijat ihmettelisi, Kristus paljasti heille vieläkin laajemmasta näkökulmasta tulevaisuuden salaisuuksia. ”Hetki tulee”, Hän sanoi, ”jolloin kaikki, jotka haudoissa ovat, kuulevat Hänen äänensä ja tulevat esiin, ne, jotka ovat hyvää tehneet, elämän ylösnousemukseen, mutta ne, jotka ovat pahaa tehneet, tuomion ylösnousemukseen.”Joh. 5: 28, 29. {AT 191.4}

Tällaista vakuutusta tulevasta elämästä Israel oli jo kauan odot tanut, ja sen he olivat toivoneet saavansa Messiaan tullessa. Nyt heille loisti se ainoa valo, joka voi valaista haudan synkkyyden. Mutta itsepäisyys on sokea. Jeesus oli loukannut rabbiinien perimä- tapoja eikä välittänyt heidän arvovallastaan, siksi he eivät tahtoneet uskoa. {AT 191.5}

Aika, paikka, tilanne, läsnäolijani kiihkeät tunteet, nämä kaikki tekivät Jeesuksen sanat neuvoston edessä vielä vaikuttavammiksi. Valtion korkeimmat hengelliset viranomaiset tavoittelivat Hänen henkeään, joka selitti olevansa Israelin uudistaja. Sapatin Herra oli haastettu maallisen tuomioistuimen eteen vastaamaan syytökseen sapatti- käskyn rikkomisesta. Kun Hän pelottomasti julisti, mikä Hänen tehtävänsä oli, Hänen tuomarinsa katsoivat Häntä hämmästyneinä ja raivoissaan, mutta eivät voineet vastata Hänelle mitään. He eivät voineet tuomita Häntä. Hän kielsi pappien ja rabbiinien oikeuden kuulustella Häntä tai sekaantua Hänen työhönsä. Heille ei ollut annettu mitään sellaista valtaa. Heidän vaatimuksensa perustuivat heidän omaan ylpeyteensä ja kopeuteensa. Hän kieltäytyi tunnustamasta itseään syylliseksi heidän syytökseensä tai antautumasta heidän tutkittavakseen. {AT 192.1}

Sen sijaan, että olisi pyytänyt anteeksi tekoa, josta he Häntä syyttivät, tai perustellut sitä, Jeesus kääntyi hallitusmiesten puoleen, ja syytetystä tuli syyttäjä. Hän nuhteli heitä sydämen kovuudesta ja siitä, etteivät he tunteneet kirjoituksia. Hän lausui, että he olivat hylänneet Jumalan sanan, koska he olivat hylänneet Hänet, jonka Jumala oli lähettänyt. ”Te tutkitte kirjoituksia, sillä teillä on mielestänne niissä iankaikkinen elämä, ja ne juuri todistavat minusta.” Joh. 5: 39. {AT 192.2}

Jokainen Vanhan testamentin sivu, sisälsipä se historiaa, lakia tai ennustuksia, säteilee Jumalan Pojan kirkkauden valoa. Juutalaisuuden koko järjestelmä, niin pitkälle kuin siinä oli Jumalan antamia säädöksiä, sisälsi pelkkää ennustusta evankeliumista. Kristuksesta ”kaikki profeetat todistavat”. Apt. 10: 48. Aadamille annetusta lupauksesta alkaen, halki patriarkkojen ajan ja lakitalouden näkyivät taivaan kirkkaassa valossa Lunastajan jäljet. Näkijät katselivat Beetlehemin tähteä, Rauhanruhtinasta, kun tulevat tapahtumat salaperäisenä kuvasarjana

kulkivat heidän silmiensä editse. Jokainen uhri kuvasi Kristuksen kuolemaa. Jokaisen suitsutuspilven mukana Hänen vanhurskautensa kohosi korkeuteen. Jokainen juhlatorvi kaiutti Hänen nimeään. Hänen kirkkautensa asui kaikkeinpyhimmän pelottavassa salaperäisyydessä. {AT 192.3}

Juutalaiset omistivat pyhät kirjoitukset, ja he luulivat, että heillä sanan pelkässä ulkonaisessa tuntemisessa olisi iankaikkinen elämä. Mutta Jeesus sanoi: ”Ei teillä ole Hänen sanaansa teissä pysyväisenä.” Hylättyään Kristuksen Hänen sanassaan he hylkäsivät Hänet Hänen persoonassaan. ”Te ette tahdo tulla minun tyköni”, Hän lausui, ”että saisitte elämän.” {AT 193.1}

Juutalaiset johtomiehet olivat tutkineet Messiaan valtakuntaa koskevia ennustuksia, mutta he eivät olleet tehneet tätä vilpittömästi haluten tulla tuntemaan totuuden, vaan löytääkseen todistuksia kunnianhimoisten toiveittensa tueksi. Kun Kristus tuli päinvastaisella tavalla, kuin he olivat toivoneet, eivät he tahtoneet ottaa Häntä vastaan, ja itseään puolustaakseen he koettivat osoittaa Hänen olevan petturin. Kun he kerran olivat astuneet jalkansa tälle tielle, oli Saatanan helppo vahvistaa heidän vastarintaansa Kristusta vastaan. Juuri ne Hänen sanansa, jotka olisi tullut ottaa vastaan todistuksena Hänen jumaluudestaan, käännettiin Häntä vastaan. Näin he muuttivat Jumalan totuuden valheeksi, ja mitä selvemmin Vapahtaja puhui heille laupeudentöittensä välityksellä, sitä päättävämmin he vastustivat valoa. {AT 193.2}

Jeesus sanoi: ”En minä ota vastaan kunniaa ihmisiltä.” Hän ei halunnut neuvoston vaikutusvaltaa tai heidän hyväksymistään. Siitä Hän ei saisi mitään kunniaa. Hänellä oli taivaan antama kunnia ja arvovalta. Jos Hän vain olisi tahtonut, niin enkelit olisivat tulleet osoittamaan Hänelle kunnioitusta, ja Isä olisi jälleen todistanut Hänen jumaluutensa. Mutta heidän itsensä tähden, kansan tähden, jonka johtajia he olivat, Hän toivoi juutalaisten johtomiesten käsittävän Hänen luonteensa ja vastaanottavan ne siunaukset, joita Hän tuli heille tuomaan. {AT 193.3}

”Minä olen tullut Isäni nimessä, ja te ette ota minua vastaan; jos toinen tulee omassa nimessään, niin hänet te otatte vastaan.” Jeesus tuli Jumalan arvovallalla, Hän oli Jumalan kuva, Hän täytti Hänen sanansa ja etsi Hänen kunniaansa, eivätkä Israelin johtajat kuitenkaan ottaneet Häntä vastaan. Mutta kun tulisi toisia, jotka ulkonaisesti omaksuisivat Kristuksen osan, mutta toimisivat omasta tahdostaan ja etsisivät omaa kunniaansa, heidät otettaisiin vastaan. Miksi? Koska se, joka etsii omaa kunniaansa, vetoaa toisten itsekorotushaluun. Sellainen voisi herättää vastakaikua juutalaisissa. He ottaisivat vastaan väärän opettajan, koska tämä imartelisi heidän ylpeyttään hyväksymällä heidän mieliajatuksensa ja perimätapansa. Mutta Kristuksen opetus ei käynyt yhteen heidän käsitystensä kanssa. Se oli hengellistä ja vaati oman minän uhraamista, siksi he eivät tahtoneet ottaa sitä vastaan. He eivät tunteneet Jumalaa, ja Hänen äänensä, joka puhui Kristuksen välityksellä, oli heille vieras. {AT 193.4}

Eikö tämä sama toistu meidänkin aikanamme? Eivätkö monet, vieläpä uskonnolliset johtajat, paaduta sydäntään Pyhää Henkeä kohtaan ja näin tee itselleen mahdottomaksi tuntea Jumalan ääntä? Eivätkö he hylkää Jumalan sanaa voidakseen säilyttää omat perimä-tapansa? {AT 194.1}

”Sillä jos te Moosesta uskoisitte”, Jeesus sanoi, ”niin te uskoisitte minua; sillä minusta hän on kirjoittanut. Mutta jos te ette usko hänen kirjoituksiaan, kuinka te uskoisitte minun sanojani?” Kristus oli puhunut Israelille Mooseksen välityksellä. Jos he olisivat kuunnelleet sitä jumalallista ääntä, joka puhui heidän suuren johtajansa kautta, he olisivat tunteneet sen Kristuksen opetuksissa. Jos he olisivat uskoneet Moosesta, he olisivat uskoneet Häntä, josta Mooses kirjoitti. {AT 194.2}

Jeesus tiesi pappien ja rabbiinien päättäneen riistää Hänen henkensä, ja kuitenkin Hän selvästi esitti heille yhteytensä Isän kanssa ja suhteensa maailmaan. He näkivät, ettei heidän vastarintansa Häntä kohtaan ollut puolustettavissa, mutta heidän verinen vihansa ei kuitenkaan sammunut. Pelko valtasi heidät, kun he näkivät Hänen toiminnassaan ilmenevän vakuuttavan voiman, mutta he vastustivat Hänen vetoomuksiaan ja sulkeutuivat pimeyteen. {AT 194.3}

He olivat silminnähtävästi epäonnistuneet yrittäessään tehdä Jeesuksen arvovaltaa tyhjäksi tai kääntää kansan kunnioitusta ja huomiota pois Hänestä, sillä monet uskoivat Hänen sanansa. Hallitusmiehet itsekin olivat syvästi tunteneet oman syyllisyytensä, jota Hän oli terottanut heidän omalletunnolleen, mutta tämä teki heidät yhä katkerammiksi Häntä kohtaan. He olivat päättäneet riistää Hänen henkensä. He lähettivät sanansaattajia kaikkialle maahan varoittamaan kansaa Jeesuksesta petturina. Vakoojia lähetettiin tarkkaamaan Häntä ja kertomaan, mitä Hän sanoi ja teki. Kallis Vapahtaja seisoi jo varmasti ristin varjossa. {AT 194.4}

LUKU 22—JULISTAJAN LOPPU

”Minä sanon teille: ei ole vaimoista syntyneitten joukossa yhtäkään suurempaa kuin Johannes.” {AT 195.1}

Johannes Kastaja oli ensimmäisenä julistanut Kristuksen valtakuntaa, ja hän joutui myös ensimmäisenä kärsimään sen puolesta. Krämaan vapaudesta ja niiden suurten kansanjoukkojen keskeltä, joita hänen sanansa olivat sinne vetäneet, hän oli nyt suljettuna vankilan muurien sisään. Hänestä oli tullut Herodes Antipaan linnoituksen vanki. Johannes oli suorittanut suuren osan julkisesta toiminnastaan Jordanin itäpuolella olevalla seudulla, joka oli Antipaan vallan alaisena. Herodes oli itse kuunnellut Johannes Kastajan saarnoja. Tuo irstas kuningas oli vapissut kuullessaan kutsun parannukseen. ”Herodes pelkäsi Johannesta, koska tiesi hänet vanhurskaaksi ja pyhäksi mieheksi... Ja kun hän kuunteli häntä, tuli hän epäröivälle mielelle monesta asiasta; ja hän kuunteli häntä mielellään.” Johannes menetteli uskollisesti hänen suhteensa tuomiten hänen synnillisen liittonsa Herodiaan, veljensä vaimon kanssa. Jonkin aikaa Herodes heikosti yritti katkaista niitä himon kahleita, jotka sitoivat hänet, mutta Herodias kietoi hänet yhä lujemmin pauloihinsa ja kosti Johannes Kastajalle taivuttamalla Herodeksen heittämään hänet vankilaan. {AT 195.2}

Johannes oli viettänyt hyvin toimeliasta elämää, ja hänen vankeutensa kolkkous ja toimettomuus painoivat häntä raskaasti. Kun viikko toisensa jälkeen kului tuomatta mitään muutosta, joutui hän masennuksen ja epäilysten valtaan. Hänen opetuslapsensa eivät jättäneet häntä. Heille oli sallittu pääsy vankilaan, ja he toivat hänelle tietoja Jeesuksen teoista ja kertoivat, kuinka kansaa joukoittain kerääntyi Hänen luokseen. Mutta he kysyivät: Jos tämä uusi opettaja •oli Messias, miksi Hän ei tehnyt mitään Johanneksen vapauttamiseksi? Kuinka Hän saattoi sallia uskollisen edelläkävijänsä menettää vapautensa ja ehkä henkensäkin? {AT 196.1}

Nämä kysymykset eivät olleet jättämättä jälkiään. Johanneksen mieleen tuli epäilyksiä, joita ei koskaan muuten olisi herännyt. Saatana riemuitsi kuullessaan näiden opetuslasten sanat ja nähdessään, kuinka ne särkivät Herran sanansaattajan sydämen. Oi, kuinka usein ne, jotka luulevat olevansa hyvän miehen ystäviä ja ovat innokkaita osoittamaan uskollisuuttaan, osoittautuvatkin hänen vaarallisimmiksi vihollisikseen! Kuinka usein heidän sanansa masentavat ja lannistavat, sensijaan, että ne vahvistaisivat hänen uskoaan! {AT 196.2}

Johannes Kastaja ei ymmärtänyt, kuten eivät tehneet Vapahtajan opetuslapsetkaan, Kristuksen valtakunnan luonnetta. Hän odotti Jeesuksen astuvan Daavidin valtaistuimelle, ja kun aika kului., eikä Vapahtaja esittänyt mitään vaatimuksia kuninkaalliseen valtaan, Johannes hämmentyi ja tuli levottomaksi. Hän oli julistanut kansalle, että tien valmistamiseksi Herralle Jesajan ennustuksen piti täyttyä: vuoret ja kukkulat alennettakoon, koleikot tulkoot tasangoksi ja kalliolouhut lakeaksi maaksi. Hän oli odottanut, että ihmisylpeyden ja -voiman kukkulat alennettaisiin. Hän oli viitannut Messiaaseen miehenä, jolla on viskimensä

kädessään ja joka puhdistaa puimatantereensa, joka kokoaa nisut aittaansa, mutta polttaa ruumenet sammumattomalla tulella. Profeetta Elian tavoin, jonka hengessä ja voimassa hän oli tullut Israeliin, hän odotti Herran ilmaisevan itsensä Jumalana, joka vastaa tulen kautta. {AT 196.3}

Johannes oli toimintansa aikana pelotta nuhdellut synnistä sekä ylhäisiä että alhaisia. Hän oli uskaltanut nuhdella kuningas Herodestakin vasten kasvoja hänen synnistään. Hän ei ollut pitänyt henkeään kalliina voidakseen täyttää hänelle määrätyn työn Ja nyt hän odotti vankilassaan, että jalopeura Juudan sukukunnasta kukistaisi sortajien ylpeyden ja vapauttaisi köyhät ja kärsivät. Mutta Jeesus näytti tyytyvän siihen, että Hän kokosi opetuslapsia ympärilleen ja paransi ja opetti kansaa. Hän söi publikaanien pöydässä, samalla kun Rooman ies päivä päivältä painoi yhä raskaammin Israelia, kun Herodes ja hänen rakastajattarensa tekivät, mitä tahtoivat, ja köyhien ja kärsivien huudot nousivat ylös taivaaseen. {AT 196.4}

Erämaanprofeetasta tämä kaikki tuntui käsittämättömältä salaisuudelta. Oli hetkiä, jolloin kiusaajan kuiskutukset kiduttivat hänen mieltään, ja hänen sydämeensä hiipi hirveä pelko. Olisiko mahdollista, ettei kauan toivottu Vapauttaja vielä olisikaan saapunut? Mitä sitten tarkoitti sanoma, jota hänen itsensä oli ollut pakko julistaa? Johannes oli katkerasti pettynyt työnsä tuloksiin nähden. Hän oli odottanut, että Jumalan sanomalla olisi ollut sama vaikutus kuin silloin, kun lakia luettiin Joosian ja Esran päivinä (2 Aikak. 34; Neh. 8; 9): että seuraisi perinpohjainen katumus ja palaaminen Herran luo. Tämän tehtävän onnistumiseksi hän oli uhrannut koko elämänsä. Oliko se ollut turhaa? {AT 197.1}

Johannes oli huolissaan nähdessään, että rakkaudesta häneen hänen omat opetuslapsensa tunsivat epäuskoa Jeesusta kohtaan. Oliko hänen työnsä heidänkin hyväkseen ollut tuloksetonta? Oliko hän ollut uskoton tehtävässään, niin että hänen työnsä nyt äkkiä lopetettiin? Jos luvattu Vapauttaja todella oli ilmestynyt ja Johannes oli havaittu kutsumukselleen uskolliseksi, eikö Jeesus nyt kukistaisi sortajan valtaa ja vapauttaisi edelläkävijäänsä? {AT 197.2}

Mutta Johannes Kastaja ei luopunut uskostaan Kristukseen. Hän muisti taivaasta kuuluneen äänen ja sieltä laskeutuneen kyyhkysen, Jeesuksen tahrattoman puhtauden, Pyhän Hengen voiman, joka oli tullut Johanneksen ylle, kun hän tuli Vapahtajan läheisyyteen ja profeetallisten kirjoitusten todistuksen, — nämä kaikki todistivat, että Jeesus Nasarealainen oli se Luvattu. {AT 197.3}

Johanneksen ei ollut tapana keskustella epäilyksistään ja huolistaan toveriensa kanssa. Hän päätti lähettää tiedustelusanoman suoraan Jeesukselle. Tämän tehtävän hän uskoi kahdelle opetuslapsistaan toivoen, että keskustelu Vapahtajan kanssa vahvistaisi heidän uskoaan ja toisi varmuuden heidän veljilleen. Ja hän kaipasi jotakin sanaa Kristukselta, joka olisi lausuttu varta vasten hänelle. {AT 197.4}

Opetuslapset tulivat Jeesuksen luo kysyen: ”Oletko sinä se tuleva, vai pitääkö meidän toista odottaman?” {AT 197.5}

Miten lyhyt aika olikaan kulunut siitä, kun Johannes Kastaja oli viitannut Kristukseen ja lausunut: ”Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin!” ”Hän on se, joka tulee minun jälkeeni, ja jonka kengänpaulaa minä en ole arvollinen päästämään.” Joh. 1: 29, 27. Ja nyt kysymys: ”Oletko sinä se tuleva?” Tämä oli sangen katkera pettymys ihmisluonnolle. Jos Johannes, uskollinen edelläkävijä, ei ymmärtänyt Kristuksen tehtävää, mitä saattoi odottaa omaa etuaan etsivältä kansanjoukolta? {AT 197.6}

Vapahtaja ei heti vastannut opetuslasten kysymykseen. Heidän ihmetellessään Hänen vaitioloaan sairaita ja kärsiviä tuli Hänen luokseen parannettavaksi. Sokeat hapuilivat tietään joukon läpi, ja kaikenlaisia sairaita, toiset saapuen omin voimin, toiset ystäviensä kantamina, tunkeutui innokkaina Jeesuksen luo. Suuren Parantajan ääni tunkeutui kuurojen korviin. Vain sana tai Hänen kätensä kosketus avasi sokean silmät näkemään päivänvalon, luonnon kauneuden, ystävien hymyn ja Vapauttajan kasvot. Jeesus nuhteli tautia ja karkoitti kuumeen. Hänen äänensä kaikui kuolevien korviin, ja he nousivat terveinä ja elinvoimaisina. Pahan hengen riivaamat tottelivat Hänen sanaansa, saivat järkensä takaisin ja palvelivat Häntä. Parantaessaan kansan sairauksia Hän samalla opetti heitä. Köyhät talonpojat ja työläiset, joita rabbiinit karttoivat saastaisina, kokoontuivat lähelle Häntä, ja Hän puhui heille iankaikkisen elämän sanoja. {AT 198.1}

Näin päivä kului, ja Johanneksen opetuslapset-katselivat ja kuuntelivat kaikkea. Viimein Jeesus kutsui heidät luokseen ja pyysi heitä menemään ja kertomaan Johannekselle, mitä he olivat nähneet, lisäten: ”Ja autuas on se, joka ei loukkaannu minuun.” Luuk. 7: 23. Todistus Hänen jumaluudestaan näkyi sen soveltamisessa lievittämään kärsivän ihmiskunnan hätää. Hänen kirkkautensa ilmeni Hänen alentumisessaan meidän halpaan asemaamme. {AT 198.2}

Opetuslapset veivät tämän sanoman, ja se riitti. Johannes muisti Messiasta koskevan ennustuksen: ”Herran, Herran Henki on minun päälläni, sillä Hän on voidellut minut julistamaan ilosanomaa nöyrille, lähettänyt minut sitomaan särjettyjä sydämiä, julistamaan vangituille vapautusta ja kahlituille kirvoitusta, julistamaan Herran otollista vuotta.” Jes. 61: 1, 2. Kristuksen teot eivät ainoastaan ilmaisseet Hänen olevan Messiaan, vaan osoittivat myös, millä tavalla Hänen valtakuntansa perustettaisiin. Johannekselle selvisi sama totuus kuin Elialle erämaassa, kun tuli ”suuri ja raju myrsky, joka halkoi vuoret ja särki kalliot, mutta ei Herra ollut myrskyssä. Myrskyn jälkeen tuli maanjäristys; mutta ei Herra ollut maanjäristyksessä. Maanjäristyksen jälkeen tuli tulta, mutta ei Herra ollut tulessa”, ja tulen jälkeen Jumala puhui profeetalle hiljaisessa tuulen hyminässä. 1 Kun. 19: 11, 12. Näin Jeesuskin tekisi työnsä, ei aseiden kalskeella ja valtaistuimia ja kuningaskuntia kukistamalla, vaan puhumalla ihmissydä- mille siunausta tuottavalla ja itsensäuhraavalla elämällään. {AT 198.3}

Itsensäkieltäminen, joka oli Johanneksen elämän johtava periaate, oli myös Messiaan valtakunnan periaate. Johannes tiesi hyvin, miten vierasta tämä oli Israelin johtajien periaatteille ja toiveille. Se, mikä hhäelle oli vakuuttava todistus Kristuksen jumaluudesta, ei olisi heille mikään todistus. He odottivat sellaista Messiasta, jollaista ei ollut luvattu. Johannes näki, että Vapahtajan tehtävä saisi heidän puoleltaan osakseen vain vihaa ja tuomitsemista. Hän, edelläkävijä, joi samasta maljasta, joka Kristuksen itsensä piti tyhjentää pohjia myöten. {AT 199.1}

Vapahtajan sanat ”Autuas on se, joka ei loukkaannu minuun” olivat lievä nuhde Johannekselle. Eikä se ollutkaan turha. Ymmärtäen nyt selvemmin Kristuksen tehtävän luonteen hän jätti itsensä Jumalalle joko elääkseen tai kuollakseen, kumpi vain parhaiten palvelisi hänen rakastamansa asian etua. {AT 199.2}

Kun sanansaattajat olivat lähteneet, Jeesus puhui kansalle Johanneksesta. Vapahtajan sydän tunsi syvää myötätuntoa tuota uskollista todistajaa kohtaan, joka nyt oli suljettu Herodeksen vankityr- mään. Hän ei halunnut jättää kansaa siihen uskoon, että Jumala oli hylännyt Johanneksen tai että hänen uskonsa oli pettänyt koettelemuksen hetkellä. ”Mitä te lähditte erämaahan katselemaan?” Hän kysyi. ”Ruokoako, jota tuuli huojuttaa?” {AT 199.3}

Jordanin rannoilla kasvavat korkeat ruo’ot, jotka taipuivat jokaisen tuulenpuuskan mukaan, kuvasivat sattuvasti rabbiineja, jotka olivat arvostelleet ja tuominneet Johannes Kastajan toiminnan. He huojuivat sinne ja tänne yleisen mielipiteen tuulien mukaan. He eivät tahtoneet nöyryyttää itseään vastaanottamaan Johannes Kastajan sy- däntätutkivaa sanomaa, mutta peläten kansaa he eivät uskaltaneet julkisesti vastustaa hänen työtään. Mutta Jumalan sanansaattaja ei ollut tällainen pelkuri. Kansanjoukot, jotka kokoontuivat Jeesuksen ympärille, olivat nähneet Johanneksen toiminnan. He olivat kuulleet hänen pelottomasti nuhtelevan synnistä. Johannes oli puhunut yhtä suoraan itsevanhurskaille fariseuksille, papillisille saddukealaisille, kuningas Herodekselle ja hänen hovilleen, ruhtinaille ja sotilaille, publikaaneille ja talonpojille. Hän ei ollut horjuva ruoko, jota ihmisten kiitos tai ennakkoluulot saivat huojumaan. Vankilassa hän oli yhtä uskollinen Jumalalle ja yhtä innokas Hänen vanhurskautensa puoltaja kuin saarnatessaan Jumalan sanomaa erämaassa. Hän oli periaatteilleen uskollinen ja vuoren luja. {AT 199.4}

Jeesus jatkoi: ”Vai mitä lähditte katsomaan? Ihmistäkö, hienoihin vaatteisiin puettua? Katso, hienopukuiset ovat kuningasten kartanoissa.” Johannes oli kutsuttu nuhtelemaan aikansa synneistä ja kohtuuttomuudesta, ja hänen yksinkertainen pukunsa ja itsensäkieltävä elämänsä olivat sopusoinnussa hänen tehtävänsä luonteen kanssa. Komeat puvut ja tämän elämän ylellisyydet eivät kuulu Jumalan palvelijalle, vaan niille, jotka elävät ”kuningasten kartanoissa”, tämän maailman mahtimiehille, joiden ovat valta ja rikkaus. Jeesus halusi kiinnittää huomiota siihen vastakohtaan, mikä oli Johanneksen vaatetuksen ja pappien ja hallitusmiesten pukimien välillä. Nämä virkamiehet pukeutuivat komeihin viittoihin ja kallisarvoisiin koristuksiin. He rakastivat loistoa, jonka avulla toivoivat häikäisevänsä kansan

ja näin saavansa osakseen suurempaa huomiota. He olivat halukkaampia saavuttamaan ihmisten ihailun kuin sydämen puhtauden, joka voittaisi heille Jumalan suosion. Tällä he osoittivat, ettei heidän uskollisuutensa kuulunut Jumalalle, vaan tälle maailmalle. {AT 200.1}

”Vai mitä te lähditte?” sanoi Jeesus. ”Profeettaako katsomaan? Totisesti, minä sanon teille: hän on enemmän kuin profeetta. Tämä on se, josta on kirjoitettu: {AT 200.2}

’Katso, minä lähetän enkelini sinun edelläsi,
ja hän on valmistava tiesi sinun eteesi.’ {AT 200.3}

Totisesti minä sanon teille: ei ole vaimoista syntyneitten joukosta noussut suurempaa kuin Johannes Kastaja.” Enkeli oli lausunut ilmestyessään Sakariaalle ennen Johanneksen syntymää: ”Hän on oleva suuri Herran edessä.” Luuk. 1: 15. Mikä taivaan mielestä on todellista suuruutta? Ei se, mitä maailma pitää suurena, ei rikkaus, maine, jalo syntyperä tai henkiset lahjat itsessään. Jos älyn suuruus, johon ei liity mitään korkeampia hengenominaisuuksia, on kunnioituksen arvoinen, silloin meidän on tehtävä kunniaa Saatanalle, jonka vertaista älykkyydessä ei ole löytynyt ihmisten joukosta. Itsekkäisiin tarkoituksiin käytettynä suuri lahja tuo sitä suuremman kirouksen mukanaan. Jumala katsoo siveellistä arvoa. Rakkaus ja puhtaus ovat omi naisuuksia, jotka Hän asettaa korkeimmalle. Johannes oli suuri Herran silmissä, kun hän neuvoston lähettiläiden edessä, kansan edessä ja omien opetuslastensa edessä kieltäytyi etsimästä omaa kunniaansa ja viittasi sensijaan aina Jeesukseen luvattuna Messiaana. Hänen epäitsekäs ilonsa Kristuksen toiminnasta osoittaa korkeinta jaloutta, mikä ihmisessä voi ilmetä. {AT 200.4}

Ne, jotka olivat kuulleet hänen todistavan Jeesuksesta, lausuivat hänestä hänen kuolemansa jälkeen: ”Johannes ei tehnyt yhtäkään tunnustekoa, mutta kaikki, mitä Johannes sanoi tästä, on totta.” Joh. 10: 41. Johanneksen tehtävään ei kuulunut kutsua tulta alas taivaasta tai herättää kuolleita, kuten Elia teki eikä käyttää Mooseksen ihmesauvaa Jumalan nimessä. Hänet oli lähetetty julistamaan Vapahtajan tuloa ja kutsumaan kansaa valmistautumaan Hänen tulolleen. Hän täytti tehtävänsä niin uskollisesti, että kun kansa muisteli, mitä hän oli heille opettanut Jeesuksesta, he saattoivat sanoa: ”Kaikki, mitä Johannes sanoi tästä, on totta.” Mestarin jokaisen opetuslapsen tulisi antaa tällainen todistus Kristuksesta. {AT 201.1}

Messiaan edelläkävijänä Johannes oli ”enemmän kuin profeetta”. Sillä kun profeetat olivat kaukaa nähneet Kristuksen tulemisen, Johanneksen oli sallittu katsella Häntä, kuulla taivaan todistavan, että Hän oli Messias, ja esittää Hänet Israelille Jumalan lähettämänä. Kuitenkin Jeesus sanoi: ”Vähäisin taivasten valtakunnassa on suurempi kuin hän.” {AT 201.2}

Profeetta Johannes oli yhdysside kahden eri järjestelmän välillä. Jumalan edustajana hän astui esiin osoittamaan lain ja profeettojen suhdetta kristilliseen järjestelmään. Hän oli vähäisempi valo, jota seuraisi suurempi. Johanneksen mieli oli Pyhän Hengen valaisema, jotta hän säteilisi valoa kansalle, mutta langenneelle ihmiselle ei ole koskaan loistanut tai koskaan tule loistamaan mikään muu valo niin kirkkaasti kuin se, joka säteilee Jeesuksen opetuksista

ja esimerkistä. Kristus ja Hänen tehtävänsä oli vain hämärästi käsitetty, sellaisina kuin ne vertauskuvallisesti esiintyivät uhritoimituksissa, jotka olivat vain todellisen varjo. Ei Johanneskaan ollut täysin käsittänyt Vapahtajan kautta saatavaa iankaikkista elämää. {AT 201.3}

Sitä iloa lukuunottamatta, jonka Johannes löysi elämäntehtävästään, hänen elämänsä oli ollut hyvin surunvoittoista. Hänen äänensä kuului harvoin muualla kuin erämaassa. Hänen osansa oli elää yksin. Eikä hänen sallittu nähdä oman työnsä tuloksia. Hänellä ei ollut etuoikeutta olla Kristuksen kanssa ja nähdä tuota suurta valoa seuraavan jumalallisen voiman ilmenemistä. Hän ei saanut nähdä sokeiden saavan näkönsä, sairaiden parantuvan, ja kuolleiden heräävän eloon. Hän ei nähnyt sitä valoa, joka loisti jokaisesta Kristuksen sanasta ja valoi kirkkauttaan ennustusten lupauksiin. Yhäisinkin opetuslapsi, joka näki Kristuksen voimateot ja kuuli Hänen sanansa, oli tässä mielessä paljon etuoikeutetumpi kuin Johannes Kastaja, ja siksi hänen sanotaan olleen tätä suurempi. {AT 201.4}

Niiden suurten väkijoukkojen välityksellä, jotka kuuntelivat Johanneksen julistusta, oli hänen maineensa levinnyt kautta maan. Hänen vangitsemisensa herätti suurta mielenkiintoa. Kuitenkin hänen moitteeton elämänsä ja hänen puolellaan oleva voimakas yleinen mielipide saivat uskomaan, ettei häntä vastaan käytettäisi mitään väkivaltaisia keinoja. {AT 202.1}

Herodes uskoi Johanneksen olevan Jumalan profeetan, ja hänellä oli vakaa aikomus päästää hänet vapaaksi. Mutta Herodiasta peläten hän lykkäsi aikomuksensa toteuttamista. {AT 202.2}

Herodias tiesi ettei hän suorilla toimenpiteillä koskaan saisi Herodesta suostumaan Johanneksen kuolemaan, siksi hän päätti toteuttaa tarkoituksensa salajuonen avulla. Kuninkaan syntymäpäivänä pidettiin pidot valtion virkamiehille ja hovin ylimyksille. Silloin juhlittaisiin ja juotaisiin. Herodes ei silloin osaisi olla varuillaan, ja Herodias voisi vaikuttaa häneen mielensä mukaan. {AT 202.3}

Kun tuo suuri päivä koitti ja kuningas ylimyksineen mässäili ja juopotteli, Herodias lähetti tyttärensä juhlasaliin tanssimaan vieraiden huvittamiseksi. Salome oli nuoruutensa viehkeimmässä kukoistuksessa, ja hänen hekumallinen kauneutensa hurmasi ylhäiset juhlijat. Hovin naiset eivät tavallisesti esiintyneet näissä juhlissa, ja Herodes sai imartelevia kohteliaisuuksia, kun tämä Israelin pappien ja ruhtinaiden tytär tanssi vieraiden iloksi. {AT 202.4}

Kuningas oli viinin päihdyttämä. Intohimo sai vallan ja järki syrjaytettiin. Hän näki vain juhlasalin, remuavat vieraat, pitopöy- dän, helmeilevän viinin ja kimmeltävät valot sekä edessään tanssivan nuoren tytön. Hetken hurmassa hän halusi herättää huomiota tavalla, joka korottaisi häntä valtakuntansa päämiesten silmissä. Valalla vannoen hiin lupasi antaa Herodiaan tyttärelle mitä ikinä tämä pyytäisi, puoleen valtakuntaansa saakka. {AT 202.5}

Salome kiiruhti äitinsä luo kysymään, mitä hän pyytäisi. Vastaus {AT 202.6}

oli valmis: — Johannes Kastajan päätä. Salome ei tuntenut äitinsä sydämessä riehuvaa kostonhimoa, ja hän kauhistui tällaisen pyynnön esittämistä, mutta Herodiaan päättäväisyys voitti. Tyttö palasi esittäen hirveän pyynnön: ”Minä tahdon, että nyt heti annat minulle lautasella Johannes Kastajan pään.” {AT 203.1}

Herodes hämmästyi ja kauhistui. Remuava ilonpito lakkasi, ja syntyi pahaenteinen hiljaisuus. Kuningas oli kauhuissaan ajatellessaan Johannes Kastajan hengiltä ottamista. Mutta hän oli antanut sanansa, eikä hän halunnut näyttää häilyväiseltä tai ajattelemattomalta. Vala oli tehty vieraiden kunniaksi, ja jos yksikin heistä olisi lausunut sanankin lupauksen täyttämistä vastaan, Herodes olisi iloiten säästänyt profeetan hengen. Hän antoi heille tilaisuuden puhua vangin puolesta. He olivat matkustaneet pitkiä matkoja kuullakseen Johanneksen saarnaavan, ja he tiesivät hänen olevan nuhteettoman miehen ja Jumalan palvelijan. Mutta vaikka tytön vaatimus oli heitä hätkähdyttänyt, he olivat liian tylsiä esittääkseen vastalausetta. Ei yksikään korottanut ääntään pelastaakseen taivaan sanansaattajan hengen. Nämä miehet olivat tärkeissä luottamustehtävissä, ja heillä oli raskas vastuu, ja kuitenkin he olivat antautuneet juhlimaan ja juopottelemaan, kunnes heidän aistinsa olivat tylsistyneet. Soiton ja tanssin huuma oli pannut heidän päänsä pyörälle, ja heidän omatuntonsa nukkui. Vaitiolollaan he julistivat Jumalan profeetalle kuolemantuomion tyydyttääkseen riettaan naisen kostonhimoa. {AT 203.2}

Herodes odotti turhaan päästäkseen vapaaksi valastaan, sitten hän vastahakoisesti käski surmata profeetan. Kohta Johannes Kastajan pää tuotiin kuninkaan ja hänen vieraittensa eteen. Nyt olivat ainiaaksi sulkeutuneet huulet, jotka olivat uskollisesti kehoittaneet Herodesta kääntymään syntielämästään. Tuon äänen ei koskaan enää kuultaisi kehoittavan ihmisiä parannukseen. Yhden yön juomingit olivat maksaneet erään suurimman profeetan hengen. {AT 203.3}

Miten usein ovatkaan syyttömät joutuneet uhraamaan henkensä niiden hillittömyyden tähden, joiden olisi pitänyt olla oikeuden vartijoita! Se, joka kohottaa huulilleen päihdyttävän maljan, tulee vastuunalaiseksi kaikesta siitä pahasta, mitä hän voi tehdä sen huumaa- van vaikutuksen alaisena. Tylsyttämällä aistinsa hän tekee itselleen mahdottomaksi tyynesti arvostella asioita tai omaksua selvää käsitystä oikeasta ja väärästä. Hän päästää Saatanan toimimaan hänen välityksellään viattomien sortamiseksi ja tuhoamiseksi. ”Viini on pilkkaaja, väkijuoma remunpitäjä; eikä ole viisas kenkään, joka siitä hoipertelee.” Sanani. 20: 1. Tämän tähden ”oikeus työnnetään takaperin,... ja joka pahasta luopui, se ryöstettiin paljaaksi”. Jes. 59: 14, 15. Niitä, joilla on tuomiovalta lähimmäistensä hengen yli, on pidettävä syyllisinä rikokseen, silloin kun he lankeavat juopottelemaan. Kaikkien, jotka toimeenpanevat lakeja, tulee myös noudattaa lakia. Heidän tulee hillitä itsensä. Heidän tulee täysin hallita fyysillisiä, henkisiä ja siveellisiä voimiaan, jotta heillä olisi älyn terävyyttä ja korkea käsitys oikeudesta. {AT 203.4}

Johannes Kastajan pää vietiin Herodiaalle, joka otti sen vastaan pirullisella tyydytyksellä. Hän riemuitsi kostostaan ja ajatteli, ettei Herodeksen omaatuntoa enää vaivattaisi. Mutta Herodias ei saavuttanut toivomaansa onnea syntinsä seurauksena. Hänen nimensä tuli vihatuksi ja kammotuksi, ja Herodesta taas vaivasi katumus enemmän kuin olivat vaivanneet profeetan varoitukset. Johanneksen opetusten vaikutusta ei voitu vaientaa, vaan se oli ulottuva kautta kaikkien sukupolvien ajan loppuun asti. {AT 204.1}

Herodeksen synti oli aina hänen mielessään. Hän koetti lakkaamatta päästä rauhaan syyllisen omantuntonsa syytöksiltä. Hänen luottamuksensa Johannekseen ei ollut järkkynyt. Ajatellessaan hänen itsensäkieltävää elämäänsä, hänen vakavia, hartaita kehoituksiaan, hänen tervettä arvostelukykyään ja neuvojaan ja muistaessaan sitten, miten hän kuoli, Herodes ei voinut löytää lepoa. Hoitaessaan valtion asioita ja saadessaan kunniaa ihmisiltä hän säilytti kasvoillaan hymyn ja arvokkaan ilmeen, samalla kun säläsi sydämensä tuskan, sillä häntä painoi ainainen pelko, että hänen päällään lepäsi kirous. {AT 204.2}

Herodekseen olivat tehneet syvän vaikutuksen Johanneksen sanat, ettei Jumalalta voi salata mitään. Hän oli varma siitä, että Jumala oli läsnä joka paikassa, että Hän oli nähnyt pitohuoneen juomingit ja kuullut käskyn teloittaa Johannes, ja nähnyt Herodiaan voitonriemun ja miten hän herjasi nuhtelijansa katkaistua päätä. Ja moni asia, jonka Herodes oli kuullut profeetan huulilta, puhui nyt hänen omalletunnolleen selvemmin kuin Johanneksen saarnat erämaassa. {AT 204.3}

Kun Herodes kuuli Kristuksen teoista, hän oli erittäin huolestunut. Hän luuli Jumalan herättäneen Johanneksen kuolleista ja lähettäneen hänet vielä suuremmalla voimalla julistamaan synnin tuomiota. Häntä vaivasi alituinen pelko, että Johannes kostaisi kuolemansa langettamalla tuomion hänelle ja hänen huoneelleen. Herodes sai niittää sitä, minkä Jumala oli sanonut olevan seurauksena synnistä: ”vapisevan sydämen, rauenneet silmät ja nääntyvän sielun. Ja sinun elämäsi näyttää sinusta olevan hiuskarvan varassa, yöt ja päivät sinä olet pelon vallassa etkä ole varma hengestäsi. Aamulla sinä sanot: ’Jospa olisi ilta!’ ja illalla sanot: ’Jospa olisi aamu!’ — sellaista pelkoa sinä tunnet sydämessäsi, ja sellaisia näkyjä sinä näet silmissäsi.” 5 Moos. 28: 65—67. Syntisen omat ajatukset ovat hänen syyttäjiään, eikä suurempaa kidutusta voi olla kuin syyllisen omantunnon syytökset, jotka eivät anna lepoa päivällä eivätkä yöllä. {AT 204.4}

Monen mielestä Johannes Kastajan kohtalo on salaperäisen hämärän peitossa. He kysyvät, miksi hänen piti jäädä kitumaan ja kuolemaan vankilaan. Meidän katseemme ei pysty tunkeutumaan tämän synkän kohtalon salaisuuksiin, mutta se ei voi järkyttää meidän luottamustamme Jumalaan, kun muistamme, että Johannes oli vain osallinen Kristuksen kärsimyksistä. Kaikki, jotka seuraavat Kristusta, saavat kantaa kärsimysten kruunua. Itsekkäät ihmiset tulevat varmasti ymmärtämään heitä väärin, ja heistä tulee Saatanan kiivaiden hyökkäysten maalitaulu. Hän on perustanut valtakuntansa tuhotakseen tämän

uhrautuvaisuuden periaatteen, ja hän tulee taistelemaan sitä vastaan, missä sitä sitten ilmeneekin. {AT 205.1}

Johanneksen lapsuudelle, nuoruudelle ja miehuudelle oli ominaista lujuus ja siveellinen voima. Kun hänen äänensä kaikui erämaassa julistaen: ”Valmistakaa Herralle tie, tehkää polut Hänelle tasaisiksi” (Matt. 3: 3). Saatana pelkäsi valtakuntansa turvallisuuden puolesta. Synnin kauheus paljastettiin sellaisella tavalla, että ihmiset vapisivat. Saatanan valta murtui monessa, joka oli ollut hänen hallittavanaan. Hän oli väsymättä ponnistellut estääkseen Johannes Kastajaa jättämästä elämäänsä ehdoitta Jumalalle, mutta hän oli epäonnistunut. Eikä hänen ollut onnistunut voittaa myöskään Jeesusta. Saatana oli voitettu, ja hän raivosi kauheasti. Nyt hän päätti tuottaa Kristukselle surua lyömällä Johanneksen. Sen, jota hän ei ollut voinut houkutella syntiin, hän panisi kärsimään. {AT 205.2}

Jeesus ei tullut vapauttamaan palvelijaansa. Hän tiesi Johanneksen kestävän kokeen. Vapahtaja olisi ilomielin tullut Johanneksen luo kirkastamaan vankilan synkkyyttä omalla läsnäolollaan. Mutta Hänen ei tullut antaa itseään vihollistensa käsiin ja vaarantaa omaa tehtäväänsä. Mielellään Hän olisi vapauttanut uskollisen palvelijansa. Mutta tuhansien tähden, joiden myöhemmin täytyi kulkea vankilasta kuolemaan, Johanneksen oli tyhjennettävä marttyyrikuoleman malja. Kun Jeesuksen seuraajat joutuisivat kärsimään yksinäisissä vankityr- missä tai tulisivat miekalla surmattaviksi, kidutettaviksi tai roviolla poltettaviksi, näennäisesti Jumalan ja ihmisten hylkääminä, mikä tuki heidän sydämelleen olisikaan ajatus, että Johannes Kastaja, jonka uskollisuudesta Kristus itse oli antanut todistuksen, oli läpikäynyt samanlaisen kokemuksen! {AT 205.3}

Saatanan oli sallittu katkaista Jumalan sanansaattajan maallinen elämä, mutta sitä elämää, joka on ”kätkettynä Kristuksen kanssa Jumalassa” ei tuhooja voinut saavuttaa. Kol. 3: 3. Hän riemuitsi voidessaan tuottaa surua Kristukselle, mutta hänen ei ollut onnistunut voittaa Johannesta. Itse kuolema vain siirsi hänet ainiaaksi pois kiusausten ulottuvilta. Tässä, taistelussa Saatana ilmaisi oman luonteensa. Koko maailmankaikkeuden edessä hän ilmaisi vihamielisyytensä Jumalaa ja ihmistä kohtaan. {AT 206.1}

Vaikka Johanneksen ei sallittukaan minkään ihmeen avulla vapautua, ei häntä kuitenkaan hylätty. Hänellä oli aina seuranaan taivaan enkeleitä, jotka selittivät hänelle Kristusta koskevia ennustuksia ja kirjoitusten kalliita lupauksia. Nämä olivat hänen turvansa, niinkuin ne tulivat olemaan Jumalan kansan turva myöhempinä aikoina. Johannes Kastajalle kuten kaikille hänen jälkeensä tuleville, annettiin vakuutus: ”Katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti.” Matt. 28: 20. {AT 206.2}

Jumala ei koskaan johda lapsiaan toisin, kuin he haluaisivat tulla johdetuiksi, jos he voisivat nähdä lopun alusta ja sen tarkoituksen ihanuuden, jota he täyttävät Hänen työtovereinaan. Ei Eenok, joka otettiin ylös taivaaseen, eikä Elias, joka nousi sinne tulisissa vaunuissa, ollut suurempi tai kunnioitetumpi kuin Johannes Kastaja, joka kuoli yksin

vankilassa. ”Sillä teidän on suotu, Kristuksen tähden, ei ainoastaan uskoa Häneen, vaan myös kärsiä Hänen tähtensä.” Fil. 1: 29. Ja kaikista niistä lahjoista, joita taivas ihmiselle voi antaa, sisältää osallisuus Kristuksen kärsimyksiin tärkeimmän vastuunalaisuuden ja korkeimman kunnian. {AT 206.3}

LUKU 23—AJAN TÄYTTYESSÄ

”Jumalan valtakunta on tullut lähelle; tehkää parannus, ja uskokaa evankeliumi.” {AT 207.1}

”Jeesus meni Galileaan ja saarnasi Jumalan evankeliumia ja sanoi: ’Aika on täyttynyt, ja Jumalan valtakunta on tullut lähelle; tehkää parannus ja uskokaa evankeliumi.’” Mark. 1: 14, 15. {AT 207.2}

Messiaan tuleminen oli ensiksi ilmoitettu Juudeassa. Edelläkävijän syntymä oli ilmoitettu Sakariaalle Jerusalemin temppelissä hänen suorittaessaan alttaripalvelusta. Beetlehemin kukkuloilla enkelit olivat julistaneet Jeesuksen syntymän. Tietäjät olivat tulleet Jerusalemiin etsimään Häntä. Temppelissä Simeon ja Hanna olivat todistaneet Hänen jumaluudestaan. ”Jerusalem ja koko Juudea” oli kuunnellut Johannes Kastajan julistusta, ja suuren neuvoston lähettiläät olivat samalla kun kansakin kuulleet hänen todistuksensa Jeesuksesta. Juudeasta olivat Jeesuksen ensimmäiset opetuslapset. Siellä Hän oli viettänyt paljon toimintansa alkuaikaa. Hänen jumaluutensa välähdys Hänen puhdistaessaan temppelin, Hänen ihmetyönsä ja ne jumalalliset totuudet, jotka kaikuivat Hänen huuliltaan, — kaikki julisti samaa, minkä Hän Betesdan luona tapahtuneen parantamisen jälkeen oli lausunut suuren neuvoston edessä: että Hän oli iankaikkisen Jumalan Poika. {AT 207.3}

Jos Israelin johtajat olisivat ottaneet Kristuksen vastaan, Hän olisi antanut heille kunnian Hänen lähettiläinään viedä evankeliumin maailmaan. Heille suotiin ensiksi tilaisuus julistaa Jumalan valtakuntaa ja Hänen armoaan. Mutta Israel ei tuntenut etsikkoaikaansa. Juutalaisten johtomiesten kateus ja epäusko olivat kypsyneet julkiseksi vihaksi, ja kansan sydän käännettiin pois Jeesuksesta. {AT 208.1}

Suuri neuvosto oli hylännyt Kristuksen sanoman ja toivoi Hänen kuolemaansa, siksi Jeesus lähti Jerusalemista, pappien, pyhäkön ja uskonnollisten johtajain sekä kansan luota, joka oli saanut lain opetusta, ja kääntyi toisen ihmisluokan puoleen julistamaan sanomaansa ja kokoamaan niitä, jotka veisivät evankeliumin kaikille kansoille. {AT 208.2}

Kuten hengelliset vallanpitäjät Kristuksen päivinä hylkäsivät ihmisen Valon ja Elämän, niin Hänet ovat hylänneet kaikki jälkeen- tulevatkin sukupolvet. Kristuksen vetäytyminen pois Juudeasta on kerta toisensa jälkeen toistunut historiassa. Kun uskonpuhdistajat saarnasivat Jumalan sanaa, ei heillä ollut aikomusta erota valtionkirkosta, mutta uskonnolliset johtajat eivät sietäneet valoa, ja niiden, jotka sitä levittivät, täytyi etsiä toinen ihmisluokka, joka kaipasi totuutta. Meidän aikanamme on vain harvoja uskonpuhdistajien seuraajiksi tunnustautuvia, joissa vaikuttaa heidän henkensä. Harvat kuuntelevat Jumalan ääntä ja ovat valmiit ottamaan totuuden vastaan, missä muodossa sitä sitten esitetäänkin. Usein niiden, jotka seuraavat uskonpuhdistajain jälkiä, on pakko erota rakastamistaan seurakunnista julistaakseen Jumalan sanan selviä opetuksia. Ja monesti niiden, jotka etsivät valoa, on pakko

samojen opetusten tähden jättää isiensä kirkko voidakseen olla kuuliaisia Jumalalle. {AT 208.3}

Jerusalemin rabbiinit halveksivat Galilean asukkaita ja pitivät heitä sivistymättöminä ja oppimattomina, ja kuitenkin tämä seutu osoittautui Vapahtajalle suotuisammaksi työkentäksi. Asukkaat olivat vakavampia ja vilpittömämpiä, vähemmän epäjumalanpalveluksen pauloissa, ja heidän mielensä olivat vastaanottavaisempia totuudelle. Mennessään Galileaan Jeesus ei etsinyt yksinäisyyttä tai eristettyä asemaa. Tuossa maakunnassa oli siihen aikaan runsaslukuinen väestö, johon oli sekaantunut paljon enemmän muita kansallisuuksia kuin Juudean väestöön. {AT 208.4}

Kun Jeesus vaelsi halki Galilean opettaen ja parantaen, kokoontui Hänen luokseen suuria kansanjoukkoja kylistä ja kaupungeista. Monia tuli Juudeastakin ja ympärillä olevista maakunnista. Usein Hänen oli pakko kätkeytyä kansalta. Innostus kasvoi niin suureksi, että oli välttämätöntä ryhtyä varovaisuustoimenpiteisiin, jotteivät roomalaiset viranomaiset alkaisi pelätä kapinaa. Maailmassa ei koskaan aikaisemmin ollut ollut tällaista aikaa. Taivas laskeutui alas ihmisten keskuuteen. Isoavat ja janoavat sielut, jotka olivat kauan odottaneet Israelin lunastusta, saivat nyt nauttia laupiaan Vapahtajan armoa. {AT 208.5}

Kristuksen julistuksen pääsisältönä oli: ”Aika on täyttynyt, ja Jumalan valtakunta on tullut lähelle; tehkää parannus ja uskokaa evankeliumi!” Näin siis evankeliumin sanoma, sellaisena, kuin Vapahtaja sen itse esitti, perustuu ennustuksiin. ”Aika”, jonka Hän ilmoitti täyttyneen, oli enkeli Gabrielin Danielille ilmoittama ajanjakso. Enkeli oli sanonut: ”Seitsemänkymmentä viikkoa on säädetty sinun kansallesi ja pyhälle kaupungillesi; silloin luopumus päättyy, ja synti sinetillä lukitaan, ja pahat teot sovitetaan, ja iankaikkinen vanhurskaus tuodaan, ja näky ja profeetta sinetillä vahvistetaan, ja kaikkeinpyhin voidellaan.” Dan. 9: 24. Ennustuksissa päivä vastaa vuotta. Katso 4 Moos. 14: 24; Hes. 4: 6. Seitsemänkymmentä viikkoa eli neljäsataa yhdeksänkymmentä päivää kuvaa neljääsataa yhdeksääkymmentä vuotta. Tämän ajanjakson lähtökohta ilmoitetaan: ”Ja tiedä ja käsitä: siitä ajasta, jolloin tuli se sana, että Jerusalem oli jälleen rakennettava, voideltuun, ruhtinaaseen, asti, on kuluva seitsemän vuosiviikkoa; ja kuusikymmentäkaksi vuosiviikkoa”, kuusikymmentäyhdeksän viikkoa eli neljäsataa kahdeksankymmentäkolme vuotta. Dan. 9: 25. Käsky Jerusalemin jälleenrakentamisesta, joka sai lopullisen muotonsa Artaxerxes Longimanuksen määräyksen kautta (katso Esra 6: 14; 7: 1, 9), astui voimaan syksyllä v. 457 e. Kr. Tästä ajasta neljäsataa kahdeksankymmentäkolme vuotta eteenpäin vie syksyyn v. 27 j. Kr. Ennustuksen mukaan tämä ajanjakso ulottuu Messiaaseen, voideltuun, asti. V. 27 Jeesus sai kasteessa Pyhän Hengen voitelun, ja kohta senjälkeen aloitti toimintansa. Silloin kaikui sanoma: ”Aika on täyttynyt.” {AT 209.1}

Enkeli jatkoi: ”Ja Hän tekee liiton raskaaksi monille yhden vuosiviikon (seitsemän vuoden) ajaksi” (”vahvistaa liiton”, engl. käänn.). Seitsemän vuotta Vapahtajan toiminnan alkamisesta lukien evankeliumia olisi saarnattava erikoisesti juutalaisille, Kristus itse kolme ja puoli

vuotta ja senjälkeen apostolit. ”Ja puoleksi vuosiviikoksi Hän lakkauttaa teurasuhrin ja ruokauhrin” (”keskellä viikkoa”, engl. käänn.). Dan. 9: 27. Keväällä v. 31 uhrattiin Kristus, todellinen uhri, Golgatalla Silloin temppelin esirippu repäistiin halki, mikä osoitti, että uhripalveluksen pyhyys ja merkitys oli lakannut. Oli tullut aika, jolloin maallinen teurasuhri ja ruokauhri lakkasivat. {AT 209.2}

Tuo yksi viikko — seitsemän vuotta — päättyi v. 34 j. Kr. Silloin juutalaiset kivittämällä Stefanuksen lopullisesti sinetöivät päätöksensä evankeliumin hylkäämisestä; opetuslapset, jotka vaino oli hajoittanut, ”vaelsivat paikasta toiseen ja julistivat evankeliumin sanaa” Apt. 8: 4; ja pian senjälkeen Saulus, vainooja, tuli kääntymykseen, ja hänestä tuli Paavali, pakanain apostoli. {AT 211.1}

Aika, jolloin Kristus tulisi, jolloin Hänet voideltaisiin Pyhällä Hengellä, jolloin Hän kuolisi ja jolloin evankeliumi vietäisiin pakanoille, oli siis tarkoin määrätty. Juutalaisilla olisi ollut etuoikeus ymmärtää nämä ennustukset ja huomata niiden täyttyminen Jeesuksen toiminnassa. Kristus terotti opetuslapsilleen ennustusten tutkimisen tärkeyttä. Viitatessaan Danielille annettuun ennustukseen, joka koski heidän omaa aikaansa, Hän lausui: ”Joka tämän lukee, se tarkatkoon” (”ymmärtäköön”, engl. käänn.). Matt. 24: 15. Ylösnousemuksensa jälkeen Hän, alkaen ”Mooseksesta ja kaikista profeetoista”, selitti opetuslapsilleen, ”mitä Hänestä oli sanottu kaikissa kirjoituksissa”, Luuk. 24: 27. Vapahtaja oli puhunut kaikkien profeettain kautta. ”Heissä oleva Kristuksen Henki” todisti ”edeltäpäin... Kristusta kohtaavista kärsimyksistä ja niiden jälkeen tulevasta kunniasta.” 1 Piet. 1: 11. {AT 211.2}

Enkeli Gabriel, joka arvoltaan on lähinnä Jumalan Poikaa, toi Danielille tämän sanoman Jumalalta. Gabrielin Kristus myös lähetti paljastamaan tulevaisuutta rakastetulle Johannekselle, ja siunaus luvataan niille, jotka lukevat ja ”kuulevat tämän profetian sanat, ja ottavat vaarin siitä, mitä siihen kirjoitettu on”. Ilm. 1: 3. {AT 211.3}

”Ei Herra, Herra tee mitään ilmoittamatta salaisuuttaan palvelijoillensa profeetoille.” Kun ”se, mikä on salassa, on Herran, meidän Jumalamme”, niin se, ”mikä on ilmoitettu, on meitä ja meidän lapsiamme varten ikuisesti”. Aamos 3: 7; 5 Moos. 29: 29. Jumala on ilmoittanut meille nämä asiat, ja Hän siunaa profeetallisten kirjoitusten hartaan tutkimisen. {AT 211.4}

Kuten sanoma Kristuksen ensimmäisestä tulemisesta julisti Hänen armonsa valtakuntaa, niin sanoma Hänen toisesta tulemisestaan julistaa Hänen kirkkautensa valtakuntaa. Ja toinen sanoma, kuten ensimmäinenkin, perustuu ennustuksiin. Enkelin Danielille lausumat sanat, otka koskivat viimeisiä päiviä, ymmärrettäisiin lopun aikana. Silloin “monet sitä tutkivat, ja ymmärrys lisääntyy”. “Jumalattomat pysyvät jumalattomina, eikä yksikään jumalaton ymmärrä tätä, mutta taidolliset ymmärtävät.” Dan. 12: 4, 10. Vapahtaja esitti itse tulemisensa merkkejä, ja Hän sanoi: “Kun näette tämän tapahtuvan, tietäkää, että Jumalan valtakunta on lähellä.” “Mutta pitäkää vaari itsestänne, ettei teidän sydämiänne raskauta päihtymys ja juoppous eikä elatuksen murheet, niin että se päivä yllättää teidät äkkiarvaamatta.” “Valvokaa

siis joka aika ja rukoilkaa, että saisitte voimaa paetaksenne tätä kaikkea, mikä tuleva on, ja seisoaksenne Ihmisen Pojan edessä.” Luuk. 21: 31, 34, 36. {AT 211.5}

Olemme nyt saapuneet näiden kirjoitusten ennustamaan aikaan. Lopun aika on tullut, profeettain ennustukset ovat avatut, ja niiden vakavat varoitukset viittaavat pian tapahtuvaan Herran tulemukseen kirkkaudessa. {AT 212.1}

Juutalaiset tulkitsivat ja sovelsivat väärin Jumalan sanaa eivätkä tunteneet etsikkoaikaansa. Kristuksen ja Hänen apostoliensa toiminnan ajan — valitun kansan viimeiset kalliit armon vuodet — he viettivät suunnitellen Herran sanansaattajien tuhoa. He olivat maallisen kunnianhimon vallassa, ja heille tarjottiin turhaan hengellistä valtakuntaa. Samoin nykyäänkin tämä maailma valtaa ihmisten ajatukset, eivätkä he välitä mitään nopeasti täyttyvistä ennustuksista ja pian tulevan Jumalan valtakunnan merkeistä. {AT 212.2}

”Mutta te, veljet, ette ole pimeydessä, niin että se päivä voisi yllättää teidät niinkuin varas; sillä kaikki te olette valkeuden lapsia ja päivän lapsia, me emme ole yön emmekä pimeyden lapsia.” Vaikka emme tiedäkään Herramme tulemisen hetkeä, voimme tietää, milloin se on lähellä. ”Älkäämme siis nukkuko niinkuin muut, vaan valvokaamme ja olkaamme raittiit.” 1 Tess. 5: 4—6. {AT 212.3}

LUKU 24—VASTUSTAVIA VOIMIA

”Eikö tämä ole puusepän poika?” {AT 213.1}

Kristuksen Galileassa suorittaman menestyksellisen toiminnan ylle lankesi eräs varjo. Nasaretin kansa hylkäsi Hänet. ”Eikö tämä ole puusepän poika?” he sanoivat. {AT 213.2}

Lapsuudessaan ja nuoruudessaan Jeesus oli veljiensä kanssa osallistunut jumalanpalveluksiin Nasaretin synagoogassa. Toimintansa alettua Hän oli ollut poissa heidän luotaan, mutta he eivät olleet olleet tietämättömiä siitä, mitä Hänelle oli tapahtunut. Kun Hän jälleen ilmestyi heidän keskuuteensa, heidän mielenkiintonsa ja odotuksensa kohosi korkeimmilleen. Täällä olivat niiden henkilöiden tutut muodot ja kasvot, jotka Hän oli tuntenut lapsuudestaan saakka. Täällä olivat Hänen äitinsä, veljensä ja sisarensa, ja kaikkien silmät olivat kiinnitetyt Häneen, kun Hän sapattina astui synagoogaan ja istuutui jumalanpalvelukseen osallistuvien joukkoon. {AT 213.3}

Sen päivän tavanomaisen jumalanpalvelusjärjestyksen mukaan vanhin luki profeetoista ja kehoitti kansaa yhä vielä panemaan toivonsa siihen tulevaan, joka perustaisi kunniakkaan valtakuntansa ja kukistaisi sortajain vallan. Hän koetti rohkaista kuulijoitaan esittämällä todistuksia siitä, että Messiaan tulo oli lähellä. Hän kuvaili Hänen tulemisensa kunniaa pitäen selvänä, että Hän ilmestyisi sotajoukkojen johtajana vapauttaakseen Israelin. {AT 213.4}

Kun joku rabbiini oli saapuvilla synagoogassa, hänen odotettiin pitävän saarnan, ja kuka israelilainen tahansa saattoi lukea profeettoja. Sinä sapattina Jeesusta pyydettiin ottamaan osaa jumalanpalveluksen suorittamiseen. Hän ”nousi lukemaan. Niin Hänelle annettiin profeetta Esaiaan kirja.” Luuk. 4: 16, 17. Hänen lukemansa raamatunkohdan ymmärrettiin viittaavan Messiaaseen: {AT 214.1}

”Herran Henki on minun päälläni,
sillä Hän on voidellut minut julistamaan evankeliumia köyhille;
Hän on lähettänyt minut saarnaamaan vangituille vapautusta
ja sokeille näkönsä saamista,
päästämään sorretut vapauteen,
saarnaamaan Herran otollista vuotta.” {AT 214.2}

”Ja käärittyään kirjan kokoon Hän antoi sen palvelijalle,... ja kaikkien synagoogassa olevien silmät olivat Häneen kiinnitetyt... Ja kaikki lausuivat Hänestä hyvän todistuksen ja ihmettelivät niitä armon sanoja, jotka Hänen suustansa lähtivät.” Luuk. 4: 20 — 22. {AT 214.3}

Jeesus seisoi heidän edessään itseään koskevien ennustusten elävänä tulkitsijana. Selittäen lukemansa sanat Hän puhui Messiaasta, joka poistaisi sorrettujen ikeen, vapauttaisi vangit, parantaisi sairaat, antaisi sokeille näkönsä ja ilmaisisi maailmalle totuuden valon. Hänen vaikuttava esitystapansa ja Hänen sanojensa ihmeellinen merkitys valtasivat kuulijat tavalla,

jollaista he eivät olleet koskaan kokeneet. Jumalallisen voiman virta mursi kaikki esteet, ja Mooseksen lailla saivat hekin katsella Näkymätöntä. Pyhän Hengen tehdessä työtään heidän sydämissään he vastasivat hartain amen- ja ylistyshuudoin. {AT 214.4}

Mutta kun Jeesus ilmoitti: ”Tänä päivänä tämä kirjoitus on käynyt toteen teidän korvainne kuullen”, silloin heidän ajatuksensa äkkiä palasivat heihin itseensä ja Hänen vaatimuksiinsa, joka oli heille puhunut. Heidät, israelilaiset, Aabrahamin lapset, oli kuvattu orjiksi! Heille oli puhuttu kuten vangeille, jotka olisi vapautettava pahan vallasta, kuten pimeydessä oleville, jotka tarvitsivat totuuden valoa. Heidän ylpeyttään oli loukattu ja heidän epäluulonsa herätetty. Jeesuksen sanat osoittivat, että Hänen työnsä heidän hyväkseen tulisi olemaan kokonaan toisenlaista, kuin mitä he olivat toivoneet. Heidän tekojaan voitaisiin tutkia liian tarkoin. Siitä huolimatta, että he äärimmaisen tarkasti noudattivat ulkonaisia muotoja, he pelkäsivät Hänen kirkkaiden silmiensä tutkivaa katsetta. {AT 214.5}

Kuka on tämä Jeesus? he kysyivät. Hän, joka vaati itselleen Messiaan kunniaa, oli puusepän poika, ja oli harjoittanut tätä ammattia yhdessä isänsä Joosefin kanssa. He olivat nähneet Hänen vaeltavan heidän vuorillaan, he tunsivat Hänen veljensä ja sisarensa, tiesivät Hänen elämänsä ja työnsä. He olivat nähneet Hänen kehittyvän lapsesta nuorukaiseksi ja nuorukaisesta mieheksi. Vaikka Hänen elämänsä oli ollut nuhteetonta, eivät he tahtoneet uskoa, että Hän olisi se Luvattu. {AT 215.1}

Miten päinvastaisia asioita Hän opettikaan uudesta valtakunnasta, kuin mitä he olivat kuulleet vanhimmilta! Jeesus ei ollut sanonut mitään heidän vapauttamisestaan roomalaisten vallasta. He olivat kuulleet Hänen ihmetöistään ja toivoneet Hänen käyttävän voimaansa heidän hyväkseen, mutta eivät olleet nähneet merkkiäkään tällaisesta aikomuksesta. {AT 215.2}

Kun he antoivat sijaa epäilyksille, heidän sydämensä paatuivat vielä enemmän siksi, että ne hetkeksi olivat sulaneet. Saatana oli päättänyt, etteivät sokeain silmät ainakaan sinä päivänä aukeaisi eivätkä orjuudessa olevat sielut pääsisi vapaiksi. Hän työskenteli hyvin tarmokkaasti lujittaakseen heidän epäuskoaan. He jättivät kokonaan huomioonottamatta äsken saamansa merkin, jolloin he olivat olleet vakuuttuneita siitä, että heidän Lunastajansa puhui heille. {AT 215.3}

Mutta nyt Jeesus antoi todistuksen jumaluudestaan paljastamalla heidän salaiset ajatuksensa.” Hän sanoi heille: ’Kaiketi aiotte sanoa minulle tämän sananlaskun: Parantaja, paranna itsesi; tee täälläkin, kotikaupungissasi, niitä suuria tekoja, joita olemme kuulleet tapahtuneen Kapernaumissa.’ Ja Hän sanoi: ’Totisesti minä sanon teille: ei kukaan profeetta ole otollinen kotikaupungissaan. Minä sanon teille totuudessa: monta leskeä oli Eliaan aikana Israelissa, kun taivas oli suljettuna kolme vuotta ja kuusi kuukautta, ja suuri nälkä tuli kaikkeen maahan, eikä Eliasta lähetetty kenenkään tykö heistä, vaan ainoastaan leskivaimon tykö Siidonin-maan Sareptaan. Ja monta spitaalista miestä oli Israelissa profeetta Elisan

aikana, eikä kukaan heistä tullut puhdistetuksi, vaan ainoastaan Naiman, syyrialainen.'" Luuk. 4: 23-27. {AT 215.4}

Kertomalla nämä tapaukset profeettain elämästä Jeesus vastasi kuulijainsa kysymyksiin. Jumala ei sallinut niiden palvelijainsa, jotka Hän oli valinnut erikoista työtä varten, nähdä vaivaa kovasydämisen ja epäuskoisen kansan hyväksi. Mutta ne, joilla oli herkkä sydän ja i vastaanottava usko, saivat Jumalan erikoisina suosionosoituksina todistuksia Hänen voimastaan profeettain välityksellä. Elian aikana Israel oli luopunut Jumalasta. He pysyivät synneissään ja hylkäsivät ne Hengen varoitukset, joita Jumala lähetti sanansaattajiensa välityksellä. Näin he katkaisivat yhteytensä siihen kanavaan, jonka kautta Jumalan siunaukset saattoivat heille vuotaa. Herra kulki ohi Israelin kotien ja löysi palvelijalleen turvapaikan pakanamaalla, erään naisen luona, joka ei kuulunut valittuun kansaan. Mutta tämä nainen sai suosion, koska hän oli seurannut saamaansa valoa, ja hänen sydämensä oli avoin sille suuremmalle valolle, jonka Jumala lähetti hänelle profeettansa välityksellä. {AT 215.5}

Samasta syystä syrjäytettiin Elisan aikana Israelin spitaaliset. Mutta Naiman, pakanaylimys, oli uskollisesti noudattanut sitä, minkä tiesi oikeaksi, ja tuntenut suuren avuntarpeensa. Hän oli siinä tilassa, että hän saattoi vastaanottaa Jumalan armolahjoja. Hän ei ainoastaan puhdistunut spitaalistaan, vaan hän sai myös tiedon oikeasta Jumalasta. {AT 216.1}

Meidän asemamme Jumalan edessä ei riipu siitä, miten paljon olemme saaneet valoa, vaan siitä, miten käytämme sen, minkä olemme j saaneet. Niinpä pakanatkin, jotka valitsevat sen, mikä on oikein, mikäli he voivat sen erottaa, ovat otollisempia kuin ne, jotka ovat saaneet suuren valon ja jotka tunnustavat palvelevansa Jumalaa, mutta jotka hylkäävät valon ja joiden jokapäiväinen elämä on ristiriidassa heidän tunnustuksensa kanssa. {AT 216.2}

Jeesuksen sanat kuulijoilleen synagoogassa iskivät heidän itsevanhurskautensa perustukseen ja teroittivat heille sitä karvasta totuutta, että he olivat luopuneet Jumalasta ja menettäneet oikeutensa olla Hänen kansansa. Jokainen sana leikkasi veitsen tavoin, kun heidän todellinen tilansa asetettiin heidän silmiensä eteen. Nyt he halveksivat sitä uskoa, jonka Jeesus oli ensin heissä saanut syttymään. He eivät tahtoneet myöntää Hänen, joka oli syntynyt köyhänä ja halpana, olevan muuta kuin tavallisen ihmisen. {AT 216.3}

Epäuskosta puhkesi viha. He olivat Saatanan vallassa ja kiukuissaan vastustivat Vapahtajaa äänekkäästi. He olivat kääntyneet pois Hänestä, jonka tehtävänä oli auttaa ja parantaa, ja nyt heissä ilmenivät vihollisen ominaisuudet. {AT 216.4}

Kun Jeesus viittasi pakanoille annettuihin siunauksiin, heräsi Hänen kuulijainsa kiivas kansallinen ylpeys, ja Hänen sanansa hukkuivat yleiseen hälinään. Tämä kansa oli ylpeillyt lain noudattamisesta, mutta nyt, kun heidän ennakkoluulojaan loukattiin, he olivat valmiit tekemään murhan. Kokous hajaantui, ja he kävivät käsiksi Jeesukseen ja ajoivat Hänet ulos synagoogasta ja koko kaupungista. Kaikki näyttivät innokkaasti haluavan surmata Hänet. He

veivät Hänet jyrkänteen reunalle aikoen syöstä Hänet sieltä alas. Huudot ja kiroukset täyttivät ilman. Muutamat viskelivät Häntä kivillä, kun Hän äkkiä katosi heidän keskuudestaan. Taivaan lähettiläät, jotka olivat olleet Hänen rinnallaan synagoogassa, olivat Hänen kanssaan tuon hurjistuneen joukon keskellä. He ympäröivät Hänet suojaten Häntä Hänen vihollisiltaan ja veivät Hänet turvalliseen paikkaan. {AT 217.1}

Samoin enkelit varjelivat Lootiakin ja veivät hänet turvallisesti pois Sodomasta. Niin he myös varjelivat Elisaa pienessä vuoristokaupungissa. Kun ympäröivät kukkulat olivat täynnä Syyrian kuninkaan hevosia ja vaunuja ja aseistettuja joukkoja, Elisa näki lähimpien mäenrinteiden olevan täynnä Jumalan sotajoukkoja. Tuliset hevoset ja tuliset vaunut ympäröivät Herran palvelijaa. {AT 217.2}

Näin enkelit ovat kaikkina aikoina olleet lähellä Kristuksen uskollisia palvelijoita. Kaikki pahuuden vallat ovat järjestyneet niitä vastaan, jotka tahtoisivat päästä voittajiksi, mutta Kristus haluaa meidän katsovan näkymättömiä asioita, taivaan sotajoukkoa, joka ympäröi kaikkia niitä, jotka rakastavat Jumalaa, ja pelastaa heidät. Emme tiedä, mistä näkyvistä ja näkymättömistä vaaroista enkelien väliintulo on meidät varjellut, ennenkuin ikuisuuden valossa näemme Jumalan johdatuksen. Silloin tulemme tietämään, että koko taivaallinen perhe oli kiinnostunut täällä alhaalla olevasta perheestä ja että Jumalan valtaistuimen luota lähteneet lähettiläät seurasivat askeleitamme päivästä päivään. {AT 217.3}

Kun Jeesus synagoogassa luki ennustuksia, Hän lopetti ennen kuin oli päässyt Messiaan työtä koskevan kuvauksen loppuun. Luettuaan sanat ”julistamaan Herran otollista vuotta” Hän jätti pois lauseen loppuosan ”ja meidän Jumalamme kostonpäivää”. Jes. 61: 2. Tämä oli aivan yhtä totta kuin ennustuksen alkuosakin, eikä Jeesus vaikenemisellaan suinkaan kieltänyt totuutta. Mutta Hänen kuulijansa olivat hyvin halukkaita viipymään juuri tässä viimeisessä lauseessa ja toivoivat hartaasti sen toteutumista. He tuomitsivat pakanat huomaamatta

olevansa itse paljon suurempia syyllisiä kuin muut. He olivat itse mitä kipeimmin sen armon tarpeessa, jonka he olivat valmiit kieltämään pakanoilta. Sinä päivänä, jolloin Jeesus seisoi heidän keskellään synagoogassa, heillä oli tilaisuus ottaa taivaan kutsu vastaan. Hän, jolla ”on halu laupeuteen” (Miika 7: 18), olisi mielellään pelastanut heidät siitä perikadosta, johon heidän syntinsä heidät syöksivät. {AT 218.4}

Hän ei voinut jättää heitä kutsumatta heitä vielä kerran parannukseen. Kun Hänen toimintansa Galileassa lähestyi loppuaan, Hän kävi jälleen lapsuutensa kodissa. Senjälkeen kun Hänet siellä oli kielletty, oli Hänen opetuksensa ja ihmetöittensä maine levinnyt kautta maan. Kukaan ei enää voinut kieltää, etteikö Hänen voimansa ollut ihmisvoimaa suurempi. Nasaretin asukkaat tiesivät Hänen kulkevan ympäri tehden hyvää ja parantaen kaikki Saatanan vaivaamat. Heidän ympärillään oli kokonaisia kyliä, missä ei ainoassakaan talossa kuulunut tuskan voihketta, sillä Hän oli kulkenut niiden läpi ja parantanut kaikki heidän

sairaansa. Hänen elämänsä jokaisessa teossa ilmenevä armo todisti Hänen olevan Jumalan voitelema. {AT 218.1}

Kun Nasaretin asukkaat jälleen kuuntelivat Hänen sanojaan, Jumalan Henki vaikutti heissä. Mutta he eivät nytkään tahtoneet myöntää tämän miehen, joka oli kasvanut heidän keskuudessaan, olevan toisenlaisen tai suuremman kuin he itse. Heidän mieltään kalvoi yhä katkera muisto siitä, että Hän, väittäessään olevansa se Luvattu, oli itse asiassa kieltänyt heiltä paikan Israelissa, sillä Hän oli osoittanut heidän olevan arvottomampia Jumalan suosioon kuin pakanallisen miehen ja naisen. Vaikka he kysyivät: ”Mistä tällä on tämä viisaus ja nämä voimateot?” he eivät tahtoneet ottaa Häntä vastaan Jumalan Voideltuna. Heidän epäuskonsa tähden Vapahtaja ei voinut tehdä heidän keskuudessaan monta ihmetyötä. Vain muutamat sydämet avautuivat vastaanottamaan Hänen siunauksiaan, ja Hän poistui sieltä, vaikka vastenmielisesti, milloinkaan enää palaamatta. {AT 218.2}

Epäusko, jolle kerran oli annettu sijaa, piti jatkuvasti vallassaan Nasaretin asukkaita. Myös Suuri Neuvosto ja koko kansa olivat sen vallassa. Papeille ja kansalle merkitsi lopun alkua se, kun he ensimmäisen kerran kielsivät Pyhän Hengen voiman osoituksen. Osoittaakseen olleensa tällöin oikeassa he jatkoivat Vapahtajan sanojen saivartelemista. Hengen kieltämisen lopullisena seurauksena oli Jeesuksen ristiinnaulitseminen Golgatalla, kaupungin tuho ja kansan hajaantuminen taivaan tuuliin. {AT 218.3}

Oi, kuinka Kristus halusikaan saada avata Israelille totuuden kalliit aarteet! Mutta heidän hengellinen sokeutensa oli niin suuri, että heille oli mahdotonta ilmaista Hänen valtakuntaansa koskevia totuuksia. He pitivät kiinni opinkappaleistaan ja hyödyttömistä muoto- menoistaan taivaan totuuksien odottaessa pääsyä heidän sydämeensä. He käyttivät rahansa ruumeniin ja akanoihin, vaikka heidän säätävissään oli elämän leipää. Miksi he eivät kääntyneet Jumalan sanan puoleen ja tutkineet sitä ahkerasti saadakseen selville, olivatko he väärässä? Vanhan testamentin kirjoitukset esittivät selvästi Kristuksen toiminnan jokaisen yksityiskohdan, ja Hän lainasi tuon tuostakin kirjoituksia lausuen: ”Tänä päivänä tämä kirjoitus on käynyt toteen teidän korvainne kuullen.” Jos he olisivat rehellisesti tutkineet kirjoituksia ja koetelleet oppejaan Jumalan sanalla, ei Jeesuksen olisi tarvinnut itkeä heidän katumattomuuttaan. Hänen ei olisi tarvinnut lausua: ”Katso, ’teidän huoneenne on jäävä hyljätyksi’.” Luuk. 13: 35. He olisivat tutustuneet todistuksiin, jotka osoittivat Hänen olevan Messiaan, ja näin olisi voitu välttää tuo onnettomuus, joka hävitti heidän ylvään kaupunkinsa maan tasalle. Mutta juutalaisten järjetön kiihkouskonnollisuus oli tehnyt heidät ahdasmielisiksi. Kristuksen opetukset paljastivat heidän luonteensa puutteet ja vaativat katumusta. Jos he vastaanottaisivat Hänen opetuksensa, heidän täytyisi muuttaa tapansa ja luopua rakkaimmista toiveistaan. Voidakseen tulla taivaan kunnioittamiksi heidän olisi uhrattava ihmiskunnia. Jos he noudattaisivat tämän uuden rabbiinin sanoja, heidän täytyisi asettua aikansa suurten ajattelijoiden ja opettajien mielipiteitä vastaan. {AT 219.1}

Totuus ei ollut suosiossa Kristuksen aikana. Se ei ole suosiossa meidänkään aikanamme. Se ei ole ollut suosiossa siitä asti, jolloin Saatana ensiksi herätti ihmisen vastenmielisyyden sitä kohtaan esittämällä valheita, jotka johtivat itsekorotukseen. Emmekö tänäkin aikana tapaa oppeja ja käsityksiä, jotka eivät millään tavoin perustu Jumalan sanaan? Ihmiset pitävät niistä kiinni yhtä itsepintaisesti kuin juutalaiset perimätavoistaan. {AT 219.2}

Juutalaiset johtajat olivat täynnä hengellistä ylpeyttä. Heidän itsekorotushalunsa ilmeni pyhäkköpalveluksessakin. He halusivat ensimmäisiä istuimia synagoogassa ja tervehdyksiä toreilla. Heidän korviaan bivelivät arvonimet, joita ihmiset heistä käyttivät. Koska todellista hurskautta puuttui, he pitivät sitä tarkemmin kiinni perimä- tavoistaan ja juhlamenoistaan. {AT 220.1}

Koska heidän ymmärryksensä oli itsekkäitten ennakkoluulojen pimentämä, he eivät voineet saattaa Kristuksen vakuuttavien sanojen voimaa sopusointuun Hänen vaatimattoman elämänsä kanssa. He eivät huomanneet sitä tosiasiaa, ettei todellinen suuruus kaipaa ulkonaista loistoa. Tämän miehen köyhyys ei ollenkaan soveltunut yhteen Hänen väitteensä kanssa, että Hän oli Messias. He kysyivät, miksi Hän oli niin vaatimaton, jos Hän oli se, mikä Hän väitti olevansa? Mitä heidän kansastaan tulisi, jos Hän tyytyisi olemaan ilman asevoimaa? Ja kuinka voisi niin kauan odotettu voima ja kunnia saattaa kansat juutalaisten vallan alaisuuteen? Eivätkö papit olleet opettaneet, että Israel tulisi vallitsemaan koko maailmaa, ja voisivatko nämä suuret hengelliset opettajat olla väärässä? {AT 220.2}

Mutta ei ainoastaan se, että Hänen elämästään puuttui kaikki ulkonainen loisto, saanut juutalaisia hylkäämään Jeesusta. Hän oli ruumiillistunut puhtaus, ja he olivat epäpuhtaita. Hän eli ihmisten keskuudessa tahrattoman siveyden esikuvana. Hänen nuhteeton elämänsä loi valoaan heidän sydämeensä. Hänen rehellisyytensä paljasti heidän epärehellisyytensä. Se ilmaisi heidän tekohurskautensa tyhjyyden ja paljasti heidän pahuutensa koko inhottavuuden. Sellainen valo ei ollut tervetullut. {AT 220.3}

Jos Kristus olisi kiinnittänyt huomiota fariseuksiin ja ylistänyt heidän oppineisuuttaan ja hurskauttaan, he olisivat iloiten tervehtineet Häntä. Mutta kun Hän kertoi, että taivaan valtakunnan armo kuuluu koko ihmiskunnalle, he eivät voineet tällaista puhetta sietää. Heidän oma opetuksensa ja esimerkkinsä eivät olleet koskaan esittäneet Jumalan palvelemista toivottavana asiana. Nähdessään Jeesuksen kiinnittävän huomiota juuri niihin, joita he vihasivat ja työnsivät luotaan, heräsi heidän ylpeissä sydämissään mitä katkerinta vihaa. Huolimatta kerskauksestaan, että ”jalopeura Juudan sukukunnasta” (Ilm. 5: 5) johtajanaan Israel kohoaisi valta-asemaan kaikkien kansojen yli, he olisivat voineet kestää kunnianhimoisten toiveittensa luhistumisen paremmin kuin sen, että Kristus nuhteli heitä heidän synneistään, tai sen moitteen, jonka he aina tunsivat Hänen puhtaan olemuksensa läheisyydessä. {AT 220.4}

LUKU 25–JALOMPI KUTSUMUS

”Seuratkaa minua, niin minä teen teistä ihmisten kalastajia.” {AT 221.1}

Päivä sarasti yli Galilean meren. Opetuslapset olivat vielä kalastus- veneissään järvellä väsyneinä yön tuloksettomasta työstä. Jeesus oli tullut viettääkseen hiljaisen hetken meren rannalla. Varhaisena aamuna Hän toivoi saavansa hetkisen levätä kansanjoukoilta, jotka päivästä päivään seurasivat Häntä. Mutta pian alkoi ihmisiä taas kerääntyä Hänen ympärilleen. Joukko kasvoi nopeasti, niin että Hänen ympärillään tunkeiltiin joka puolella. Sillävälin opetuslapset olivat tulleet maihin. Välttääkseen kansanjoukon tunkeilemista Jeesus astui Pietarin venheeseen ja pyysi häntä soutamaan sen vähän matkaa rannasta. Siellä kaikki saattoivat paremmin nähdä ja kuulla Jeesusta, ja Hän rupesi venheestä opettamaan rannalla olevia kansanjoukkoja. {AT 221.2}

Millainen näky tämä olikaan enkelien katsella: heidän suuri johtajansa istumassa kalastusveneessä, jota levottomat laineet keinuttivat, julistaen pelastuksen hyvää sanomaa kansanjoukolle, joka tunkeutui veden rajaan saakka! Hän, taivaan kunnioittama, saarnasi valtakuntansa tärkeistä asioista taivasalla, tavallisille ihmisille. Kuitenkaan Hän ei olisi voinut löytää sopivampaa taustaa työlleen. Järvi, vuoret, ympärillä leviävät viljavainiot, kirkas auringonpaiste, kaikki nämä tarjosivat vertauskuvia, joilla Hän saattoi valaista opetuksiaan ja painaa ne mieleen. Eikä ainoakaan Kristuksen opetuksista jäänyt hedelmättömäksi. Jokainen Hänen huuliltaan tullut sanoma merkitsi jollekulle sielulle iankaikkisen elämän sanaa. {AT 221.3}

Joukko kasvoi hetki hetkeltä. Sauvoihinsa nojaavia vanhuksia, vankkoja talonpoikia vuoristosta, kalastajia työnsä äärestä järveltä, kauppiaita ja rabbiineja, rikkaita ja oppineita, vanhoja ja nuoria, tuoden mukanaan sairaita ja kärsiviä, riensi kuulemaan jumalallisen opettajan sanoja. {AT 222.1}

Tämänkaltaisia näkyjä olivat profeetat ajatelleet kirjoittaessaan: {AT 222.2}

*”Sebulonin maa ja Naftalin maa,...
merentie, Jordanin tuonpuolinen maa,
pakanain Galilea.
Kansa, joka pimeydessä istui,
näki suuren valkeuden,
ja jotka istuivat kuoleman maassa ja varjossa,
niille koitti valkeus.” {AT 222.3}*

Saarnatessaan meren äärellä Jeesuksella oli mielessään muitakin kuulijoita kuin Gennesaretin järven rannalla oleva joukko. Katsoessaan ajassa eteenpäin Hän näki uskollisia lapsiaan vankiloissa ja oikeussaleissa, kiusattuina, yksinäisinä ja ahdistettuina. Kaikki ilon, taistelun ja ahdingon hetket olivat avoinna Hänen silmälleen. Puhuessaan ympärilleen

kokoontuneille ihmisille Hän puhui samalla näille muille sieluille juuri sellaisia sanoja, jotka kerran toisivat heille toivoa ahdinkoon, lohtua murheeseen ja taivaallista valoa pimeyteen. Ääni, joka silloin puhui kalastajaveneestä Galilean meren rannalla, tulisi Pyhän Hengen välityksellä puhumaan rauhaa ihmissydämille ajan loppuun asti. {AT 222.4}

Puheen päätyttyä Jeesus kääntyi Pietariin ja pyysi häntä viemään venheen syvemmälle ja heittämään verkkonsa apajalle. Mutta Pietari oli masentunut. Koko yönä hän ei ollut saanut mitään. Yksinäisinä hetkinään hän oli ajatellut Johannes Kastajan kohtaloa, hänen, j. Oka riutui vankityrmässään. Hän oli ajatellut sitä, mikä odotti Jeesusta ja Hänen seuraajiaan, lähetystyön huonoa menestystä Juudeassa ja pappien ja rabbiinien ilkeyttä. Omassa ammatissaankin hän oli epäonnistunut, ja hänen katsellessaan tyhjiä verkkojaan tulevaisuus oli näyttänyt synkältä ja masentavalta. ”Mestari”, hän vastasi, ”koko yön olemme tehneet työtä emmekä ole mitään saaneet; mutta sinun käskystäsi minä heitän verkot”. {AT 222.5}

Yö oli ainoa sovelias aika verkoilla kalastamiseen järven kirkkaassa vedessä. Koko yön turhan raatamisen jälkeen näytti toivottomalta laskea verkkoja päivällä, mutta Jeesus oli antanut käskyn, ja rakkaus Mestariin sai opetuslapset tottelemaan. Simon ja hänen veljensä laskivat yhdessä verkot mereen. Heidän yrittäessään nostaa niitä ylös oli niihin tarttunut kaloja niin paljon, että ne alkoivat repeillä. Heidän täytyi kutsua Jaakob ja Johannes avukseen. Kun saalis oli saatu ylös, molemmat veneet olivat niin raskaassa lastissa, että ne olivat uppoamaisillaan. {AT 223.1}

Mutta Pietari ei nyt ajatellut venettä eikä saalista. Tämä ihme, joka ylitti kaikki hänen ennen näkemänsä, oli hänelle jumalallisen voiman ilmaus. Hän näki Jeesuksen pitävän koko luontoa vallassaan. Jeesuksen jumalallinen läsnäolo paljasti hänen oman epäpvhyytensä. Rakkaus Mestaria kohtaan, häpeä omasta epäuskostaan, kiitollisuus Kristuksen alentuvaisuudesta, ja ennen kaikkea tunne hänen omasta epäpuhtaudestaan tuon äärettömän puhtauden rinnalla valtasi hänet. Hänen toveriensa huolehtiessa verkkojen sisällöstä Pietari lankesi Vapahtajan jalkain juureen huudahtaen: ”Mene pois minun tyköäni, Herra, sillä minä olen syntinen ihminen.” {AT 223.2}

Sama Jumalan pyhyyden läsnäolo oli saanut profeetta Danielin lankeamaan kuin kuolleena Jumalan enkelin eteen. Hän kertoo: ”Minun verevä muotoni muuttui kaamean näköiseksi, eikä minussa ollut voimaa mihinkään.” Samoin Jesaja huudahti katsellessaan Herran kirkkautta: ”Voi minua! Minä hukun, sillä minulla on saastaiset huulet, ja minä asun kansan keskellä, jolla on saastaiset huulet, sillä minun silmäni ovat nähneet kuninkaan, Herran Sebaotin.” Dan. 10: 8; Jes. 6: 5. Heikko ja syntinen ihminen näki itsensä jumalallisen täydellisyyden vastakohtana ja tunsi itsensä kokonaan puutteelliseksi ja epäpyhäksi. Näin on käynyt kaikkien, joiden on suotu nähdä Jumalan suuruutta ja majesteetillisuutta. {AT 223.3}

Pietari huudahti ”Mene pois minun tyköäni, sillä minä olen syntinen ihminen”, ja kuitenkin hän pysyi Jeesuksen jalkain juuressa tuntien, ettei voisi erota Hänestä. Vapahtaja vastasi: ”Älä

pelkää, tästedes sinä saat saaliiksi ihmisiä.” Senjälkeen kun Jesaja oli nähnyt Jumalan pyhyyden ja oman arvottomuutensa, hänelle uskottiin jumalallinen sanoma. Kun Pietari oli oppinut kieltämään itsensä ja tuntemaan riippuvaisuutensa Jumalan voimasta, hän sai kutsun Kristuksen työhön. {AT 223.4}

Tähän mennessä ei kukaan opetuslapsista vielä ollut kokonaan liittynyt Jeesukseen Hänen työtoverinaan. He olivat nähneet monta | Hänen ihmetyötään ja kuunnelleet Hänen opetuksiaan, mutta he eivät olleet kokonaan jättäneet entistä tointaan. Johannes Kastajan vangitseminen oli heille kaikille ollut katkera pettymys. Jos Johanneksen tehtävä oli päättynyt tällä tavoin, ei heillä ollut paljon toivoa Mestarinsa suhteen, jota vastaan kaikki uskonnolliset johtajat olivat nousseet. Näissä olosuhteissa heistä tuntui helpotukselta palata joksikin aikaa kalastamaan. Mutta nyt Jeesus kehoitti heitä jättämään entisen elämänsä ja kokonaan liittymään Häneen. Pietari oli noudattanut tätä kutsua. Heidän astuessaan maihin Jeesus pyysi kolmea muuta opetuslasta: ”Seuratkaa minua, niin minä teen teistä ihmisten kalastajia.” Heti he jättivät kaiken ja seurasivat Häntä. {AT 224.1}

Ennenkuin Jeesus pyysi heitä jättämään verkkonsa ja kalastus- veneensä, Hän oli antanut heille vakuutuksen, että Jumala täyttäisi heidän tarpeensa. Pietarin venheen käyttäminen evankeliumityöhön oli runsaasti korvattu. Hän, joka on ”rikas antaja kaikille, jotka Häntä avuksi huutavat”, on sanonut: ”Antakaa, niin teille annetaan. Hyvä mitta, sullottu pudistettu, ja kukkurainen, annetaan teidän helmaanne.” Room. 10: 12; Luuk. 6: 38. Tällä mitalla Hän oli palkinnut opetuslasten palveluksen. Ja jokainen Hänen työnsä hyväksi tehty uhraus korvataan ”Hänen armonsa ylenpalttisen runsauden” mukaan. Ef. 3: 20; 2: 7. {AT 224.2}

Tuona surullisena yönä järvellä, jolloin opetuslapset olivat erossa Mestaristaan, he olivat epäuskon ahdistamia ja tuloksettoman työn uuvuttamia. Mutta Hänen läsnäolonsa sytytti uskon heidän sydämessään ja toi heille iloa ja menestystä. Näin on meidänkin laitamme. Ollessamme erossa Kristuksesta työmme on tuloksetonta, ja me helposti epäilemme ja napisemme. Mutta kun Hän on lähellä ja me työskentelemme Hänen johdollaan, saamme iloita Hänen voimansa vaikutuksesta. Saatana koettaa masentaa sielua, mutta Kristuksen tehtävänä on herättää uskoa ja toivoa. {AT 224.3}

Se syvällisempi opetus, jonka opetuslapset saivat tästä ihmetyöstä, kuuluu myöskin meille, — että Hän, joka sanallaan saattoi koota kalat merestä, voi myös vaikuttaa ihmissydämiin ja vetää ne rakkautensa köysillä, niin että Hänen palvelijoistaan saattaa tulla ”ihmisten kalastajia”. {AT 224.4}

Nuo galilealaiset kalastajat olivat vaatimattomia ja oppimattomia miehiä, mutta Kristus, maailman valo, oli täysin kykenevä valmistamaan heidät siihen tehtävään, jota varten Hän oli heidät valinnut. Vapahtaja ei halveksinut kasvatusta, sillä älyllinen sivistys, jota Jumalan rakkaus ohjaa ja joka pyhitetään Hänen palvelukseensa, on suureksi siunaukseksi. Mutta Hän sivuutti oman aikansa viisaat, koska he olivat niin itsekylläisiä, etteivät he voineet tuntea

myötätuntoa kärsivää ihmiskuntaa kohtaan eivätkä tulla Nasaretin miehen työtovereiksi. Ollen kiihkouskovaisia he pitivät alentavana oppia Kristukselta. Herra Jeesus etsii työtovereikseen sellaisia, jotka ovat valmiit ehdoitta toimimaan Hänen armonsa välikappaleina. Ensimmäinen asia, joka kaikkien niiden on opittava, jotka haluavat työskennellä yhdessä Jumalan kanssa, on olla luottamatta itseensä, sillä vain silloin he ovat valmiit osallistumaan Kristuksen luonteesta. Tätä ei voida saavuttaa kasvatuksen avulla korkeimmissakaan kouluissa. Se on sen viisauden hedelmä, jota saadaan vain jumalalliselta opettajalta. {AT 224.5}

Jeesus valitsi oppimattomia kalastajia, koska heitä ei ollut opetettu noudattamaan perimätietoa eikä aikansa erheellisiä tapoja. Heillä oli luonnonlahjoja, ja he olivat nöyriä ja oppivaisia, — miehiä, joita Hän saattoi kasvattaa työhönsä. Tavallisilla elämänaloilla on monia, jotka kärsivällisesti suorittavat jokapäiväistä työtään tietämättä omistavansa kykyjä, jotka käytäntöön otettuina kohottaisivat heidät maailman kunnioitetuimpien miesten rinnalle. Tarvitaan vain taitavan käden kosketusta herättämään nuo uinuvat kyvyt. Tällaisia miehiä Jeesus kutsui työtovereikseen, ja Hän antoi heille etuoikeuden olla Hänen kanssaan. Kenelläkään maailman suurmiehellä ei ole ollut tällaista opettajaa. Kun opetuslapset läksivät Vapahtajan koulusta, he eivät enää olleet tietämättömiä tai sivistymättömiä. He olivat tulleet mieleltään ja luonteeltaan Hänen kaltaisikseen, ja ihmiset tiesivät heistä, että he olivat olleet Jeesuksen kanssa. {AT 225.1}

Korkeinta kasvatusta ei ole pelkkä tiedon antaminen, vaan sen elävän voiman jakaminen, jota sielu saa välittömässä kosketuksessa toisen sielun kanssa. Vain elämä synnyttää elämää. Millainen etuoikeus heillä olikaan, jotka kolmen vuoden ajan olivat päivittäisessä kosketuksessa tuon jumalallisen elämän kanssa, josta on lähtöisin jokainen maailmaa siunannut, elämääantava heräte! Ennen muita Johannes, rakastettu opetuslapsi, antautui tuon ihmeellisen elämän voimavaikutuksen alaiseksi. Hän sanoo: ”Ja elämä ilmestyi, ja me olemme nähneet sen ja todistamme siitä ja julistamme teille sen iankaikkisen elämän, joka oli Isän tykönä ja ilmestyi meille.” ”Ja Hänen täyteydestään me kaikki olemme saaneet, ja armoa armon päälle.” 1 Joh. 1: 2; Joh. 1: 16. {AT 225.2}

Herran apostoleilla ei ollut halua saada kunniaa itselleen. Oli selvää, että heidän työnsä menestys riippui vain Jumalasta. Näiden miesten elämä, heidän luonteensa kehitys ja se valtava työ, jonka Jumala heidän välityksellään suoritti, osoittavat, mitä Hän on tekevä kaikille, jotka ovat oppivaisia ja kuuliaisia. {AT 227.1}

Se, joka rakastaa Kristusta eniten, voi tehdä eniten hyvää. Ei ole mitään rajoja sellaisen henkilön käyttökelpoisuudella, joka, oman minänsä syrjäyttäen, antaa sijaa Pyhän Hengen työlle sydämessään ja elää kokonaan Jumalalle pyhitettyä elämää. Jos ihmiset kestävät välttämättömän kurin valittamatta tai väsymättä matkalla, Jumala on opettava heitä hetki hetkeltä, päivä päivältä. Hänen harras halunsa on ilmaista armonsa. Jos Hänen kansansa tahtoo poistaa esteet, Hän on vuodattava pelastuksensa runsaina virtoina inhimillisten

välikappaleittensa kautta. Jos vaatimattomissa oloissa eläviä ihmisiä olisi innostettu tekemään kaikki se hyvä, minkä he voivat tehdä, ja elleivät pidättävät kädet olisi tarttuneet heihin hillitäkseen heidän intoaan, olisi Kristuksella satoja työntekijöitä siellä, missä nyt on vain yksi. {AT 227.2}

Jumala ottaa ihmiset sellaisina, kuin he ovat, ja kasvattaa heidät palvelukseensa, jos he jättäytyvät Hänelle. Jumalan Henki, joka vastaanotetaan sieluun, elvyttää kaikki sen kyvyt. Pyhän Hengen johdolla mieli, joka ehdoitta pyhitetään Jumalalle, kehittyy sopusuhtaisesti ja vahvistuu käsittämään ja täyttämään Jumalan vaatimuksia. Heikko, horjuva luonne muuttuu lujaksi ja voimakkaaksi. Alituinen rukous muodostaa niin läheisen suhteen Jeesuksen ja Hänen opetuslapsensa välille, että kristitty tulee Hänen kaltaisekseen mieleltään ja luonteeltaan. Yhteys Kristuksen kanssa laajentaa ja selventää hänen näköpiiriään. Hänen huomiokykynsä terästyy, arvostelukykynsä kehittyy. Se, joka haluaa työskennellä Kristuksen hyväksi, saa vanhurskauden Auringolta sellaista elämääantavaa voimaa, että hän voi tuottaa paljon hedelmää Jumalan kunniaksi. {AT 227.3}

Tieteissä ja taiteissa korkeimman sivistyksen omaavat ihmiset ovat saaneet kallisarvoisia opetuksia vaatimattomilta kristityiltä, jotka maailman mielestä ovat olleet oppimattomia. Mutta nämä tuntemattomat opetuslapset olivat saaneet kasvatuksensa kaikkein korkeimmassa koulussa. He olivat istuneet Hänen jalkojensa juuressa, joka puhui, niinkuin ei kukaan koskaan ollut puhunut. {AT 227.4}

LUKU 26—TOIMINNAN AIKAA

”Hän opetti heitä niinkuin se, jolla on valta.” {AT 228.1}

Jeesus asui Kapernaumissa matkojensa väliajoilla, ja se tuli tunnetuksi ”Hänen omana kaupunkinaan”. Se sijaitsi Galilean meren rannalla ja lähellä kauniin Gennesaretin tasangon rajaa, vaikkakaan ei varsinaisesti itse tasangolla. {AT 228.2}

Syvä järvinotko aiheutti sen, että sen rantoja ympäröivällä tasangolla vallitsi suotuisa eteläinen ilmasto. Siellä kasvoivat Kristuksen päivinä palmu ja oliivipuu, siellä oli hedelmä- ja viinitarhoja, vihreitä vainioita ja runsaasti kirkasvärisiä kukkia, joita kaikkia kastelivat vuorilta pulppuavat purot. Järven rannoilla ja vähän matkaa siitä sijaitsevilla kukkuloilla oli tiheässä kaupunkeja ja kyliä. Järvi oli täynnä kalastajavenheitä. Kaikkialla vallitsi vilkas elämä. {AT 228.3}

Kapernaum soveltui hyvin Vapahtajan työn keskukseksi. Koska se sijaitsi Damaskosta Jerusalemiin, Egyptiin ja Välimerelle vievän tien varrella, se oli vilkas läpikulkupaikka. Ihmisiä monista eri maista kulki sen kautta tai pysähtyi sinne lepäämään matkansa varrella. Siellä Jeesus saattoi tavata kaikkia kansallisuuksia ja kaikensäätyisiä ihmisiä, rikkaita ja mahtavia yhtä hyvin kuin köyhiä ja alhaisia, ja Hänen opetuksensa levisivät muihin maihin ja moniin koteihin. Nin ihmiset innostuivat tutkimaan ennustuksia, heidän huomionsa kiintyi Vapahtajaan, ja Hänen tehtävänsä tuli maailman tietoon. {AT 228.4}

Huolimatta Sanhedrinin toimenpiteistä Jeesusta vastaan kansa odotti innokkaana Hänen toimintansa kehitystä. Taivaassa vallitsi suuri mielenkiinto sitä kohtaan. Enkelit valmistivat tietä Hänen toiminnalleen vaikuttaen ihmissydämiin ja vetäen niitä Vapahtajan luo. {AT 229.1}

Kuninkaan virkamiehen poika, jonka Kristus oli parantanut, todisti Kapernaumissa Hänen voimastaan. Virkamies itse ja hänen perheensä todistivat iloiten uskostaan. Kun tuli tunnetuksi, että suuri opettaja itse oli heidän keskuudessaan, koko kaupunki joutui liikkeelle. Suuria joukkoja kerääntyi Hänen ympärilleen. Sapattina kansaa tunkeutui synagoogaan niin paljon, että useiden oli käännyttävä takaisin pääsemättä sisään. {AT 229.2}

Kaikki, jotka kuulivat Vapahtajaa, ”olivat hämmästyksissään Hänen opetuksistansa, sillä Hänen puheessansa oli voimaa”. ”Sillä Hän opetti heitä niinkuin se, jolla valta on, eikä niinkuin heidän kirjanoppineensa.” Luuk. 4: 32; Matt. 7: 29. Kirjanoppineiden ja fariseusten opetus oli kylmää ja muodollista, kuin ulkoaopittua läksyä. Jumalan sana ei ollut heille elävää voimaa. He asettivat omat käsityksensä ja perimätapansa sen opetusten tilalle. He väittivät tavallisten jumalanpalvelusmenojen selittävän lakia, mutta mikään jumalallinen innoitus ei liikuttanut heidän omaa sydäntään eikä myöskään heidän kuulijainsa sydäntä. {AT 229.3}

Jeesuksella ei ollut mitään tekemistä niiden erilaisten asiain kanssa, joista juutalaiset keskenään kiistelivät. Hänen tehtävänsä oli julistaa totuutta. Hänen sanansa loivat valoa

patriarkkain ja profeettain opetuksiin, ja Kirjoitukset esiintyivät ihmisille aivan uudessa valossa. Hänen kuulijansa eivät olleet koskaan aikaisemmin sillä tavoin käsittäneet Jumalan sanan syvyyksiä. {AT 229.4}

Jeesus kohtasi ihmiset heidän omassa ympäristössään ymmärtäen heidän vaikeuksiaan. Hän teki totuuden suureksi ja ihanaksi esittämällä sen suoraan ja yksinkertaisesti. Hänen käyttämänsä kieli oli puhdasta ja hienostunutta, kirkasta kuin vuoripuron vesi, Hänen äänensä soi musiikkina niille, jotka olivat kuunnelleet rabbiinien yksitoikkoista ääntä. Mutta vaikka Hänen opetuksensa olikin yksinkertaista, Hän puhui niinkuin se, jolla valta on. Tämä piirre erotti Hänen opetuksensa kaikkien muitten opetuksesta. Rabbiinit puhuivat hapuillen ja epäröiden ikäänkuin Kirjoitusten olisi voitu selittää merkitsevän jotakin seikkaa tai yhtä hyvin sen vastakohtaa. Kuulijat joutuivat vähitellen yhä suuremman epävarmuuden valtaan. Mutta Jeesus opetti Kirjoituksia kumoamattoman varmasti. Puhuipa Hän mistä aineesta tahansa, Hän esitti sanottavansa voimakkaasti, ikäänkuin ei kukaan voisi väittää sitä vastaan. {AT 229.5}

Kuitenkin Hän oli pikemmin vakava kuin kiivas. Hän puhui niinkuin se, jolla on määrätty tarkoitus täytettävänään. Hän toi esiin ikuisuuden todellisuuden. Jumala ilmeni jokaisessa Hänen käsittelemässään aiheessa. Jeesus koetti särkeä sen lumouksen, joka saa ihmiset kiintymään maallisiin asioihin. Hän esitti tämän elämän asiat oikeassa suhteessaan, vähemmänarvoisina kuin iankaikkiset asiat, mutta Hän ei kieltänyt niiden merkitystä. Hän opetti, että taivas ja maa ovat läheisesti liitetyt toisiinsa ja että taivaallisten totuuksien tunteminen saa ihmiset paremmin täyttämään jokapäiväisen elämän velvollisuudet. Hän puhui kuten puhuu sellainen, joka tuntee taivaan ja on tietoinen sukulaisuudestaan Jumalan kanssa ja kuitenkin tuntee yhteenkuuluvaisuutensa ihmisperheen jokaisen jäsenen kanssa. {AT 230.1}

Hänen sanomansa vaihteli Hänen kuulijakuntansa mukaan. Hän osasi ”sanalla virvoittaa väsynyttä” (Jes. 50: 4), sillä Hänelle oli suotu armo välittää ihmisille totuuden aarteita mitä viehättävimmällä tavalla. Hän osasi tahdikkaasti suhtautua ennakkoluuloisiin ja saattoi heidät ihmeisiinsä kuvauksilla, jotka heitä kiinnostivat. Mielikuvituksen välityksellä Hän saavutti sydämen. Hänen kuvauksensa olivat otetut jokapäiväisestä elämästä, ja vaikka ne olivatkin yksinkertaisia, niissä oli ihmeen syvä merkitys. Taivaan linnut, kedon liljat, kylväminen, paimen ja lampaat, — tällaisilla vertauksilla Kristus valaisi kuolemattomia totuuksia, ja joka kerta, kun Hänen kuulijansa myöhemmin sattuivat näkemään näitä asioita luonnossa, he muistivat Hänen sanansa. Kristuksen vertauksissa toistuivat Hänen opetuksensa lakkaamatta. {AT 230.2}

Kristus ei koskaan imarrellut ihmisiä. Hän ei milloinkaan puhunut sellaista, mikä olisi saanut heidät kuvittelemaan turhia, eikä Hän ylistänyt heidän viisaita keksintöjään, mutta syvälliset ja ennakkoluulottomat ajattelijat vastaanottivat Hänen opetuksensa ja huomasivat niiden panevan heidän viisautensa koetukselle. He ihmettelivät näitä yksinkertaisella kielellä

ilmaistuja hengellisiä totuuksia. Hänen sanansa viehättivät oppineimpiakin, ja oppimattomat hyötyivät niistä aina. Hänellä oli sanoma sivistymättömille, ja Hän sai pakanatkin ymmärtämään, että Hänen sanomansa kuului heille. {AT 230.3}

Hänen hellä myötätuntonsa lankesi parantavana kosketuksena väsyneille ja ahdistetuille sydämille. Kiukkuisten vihamiestensäkin keskellä Häntä ympäröi rauhan ilmapiiri. Hänen kasvojensa kauneus, Hänen luonteensa suloisuus ja ennen kaikkea Hänen katseessaan ja äänessään ilmenevä rakkaus vetivät Hänen puoleensa kaikkia, jotka eivät olleet epäuskon paaduttamia. Ellei Hänen jokaisesta katseestaan ja sanastaan olisi tulvinut sellainen suloinen, myötätuntoinen henki, ei Hän olisi voinut vetää puoleensa niin suuria kansanjoukkoja. Ahdistetut, jotka tulivat Hänen luokseen, tunsivat, että Hän otti osaa heidän huoliinsa uskollisena ja hellänä ystävänä, ja he halusivat tietää enemmän Hänen opettamistaan totuuksista. Taivas tuli heitä lähelle. He halusivat viipyä Hänen läheisyydessään, jotta Hänen rakkautensa suoma lohtu jatkuvasti ympäröisi heitä. {AT 231.1}

Jeesus tutkisteli tarkoin kuulijainsa erilaisia kasvoja. Innostusta ja mielihyvää ilmaisevat kasvot tuottivat Hänelle suurta tyydytystä. Kun totuuden nuolet tunkeutuivat sydämeen särkien itsekkyyden muurit ja saaden aikaan katumusta ja viimein kiitollisuutta, silloin Vapahtaja iloitsi. Kun Hänen katseensa siirtyi kuulijasta toiseen ja Hän huomasi heidän joukossaan tutut kasvot, kirkastuivat Hänenkin kasvonsa ilosta. Hän näki heistä olevan toivoa Hänen valtakuntansa alamaisiksi. Kun suoraan puhuttu totuus kosketti jotakin arkaa kohtaa, Hän huomasi asianomaisen kasvojen ilmeen muuttuvan, näki niillä kylmän, tylyn ilmeen, joka kertoi valon olleen vastenmielistä. Kun Hän näki ihmisten hylkäävän rauhan sanoman, Hän tunsi tuskaa sydänjuuriaan myöten. {AT 231.2}

Jeesus puhui synagoogassa valtakunnasta, jota Hän oli tullut perustamaan, ja tehtävästään vapauttaa Saatanan vankeja. Kauhun huuto keskeytti Hänen puheensa. Eräs mielipuoli juoksi esiin kansanjoukosta, huutaen: ”Voi, mitä sinulla on meidän kanssamme tekemistä, Jeesus Nasaretilainen? Oletko tullut meitä tuhoamaan? Minä tunnen sinut, kuka olet, sinä Jumalan Pyhä.” {AT 231.3}

Syntyi suuri hämminki. Kansan huomio kääntyi pois Kristuksesta, eikä Hänen sanojaan enää kuunneltu. Tämä oli Saatanan tarkoitus hänen johtaessaan uhrinsa synagoogaan. Mutta Jeesus nuhteli riivaajaa sanoen: ”’ Vaikene ja lähde hänestä.’ Ja riivaaja viskasi hänet maahan heidän keskelleen ja lähti hänestä häntä ollenkaan vahingoittamatta.” {AT 231.4}

Tämän onnettoman sairaan mieli oli Saatanan pimentämä, mutta Vapahtajan läheisyydessä valonsäde oli tunkeutunut synkkyyden läpi. Hän havahtui kaipaamaan vapautusta Saatanan vallasta, mutta riivaaja vastusti Kristuksen voimaa. Kun mies koetti pyytää apua Kristukselta, paha henki pani sanat hänen suuhunsa, ja hän huusi pelon tuskassa. Riivattu osittain käsitti olevansa Hänen läheisyydessään, joka saattoi hänet vapauttaa, mutta kun hän koetti päästä

tuon voimakkaan käden ulottuville, esti häntä toisen tahto ja hänen suunsa puhui toisen sanoja. Taistelu Saatanan voiman ja hänen oman vapautumishalunsa välillä oli kauhea. {AT 232.1}

Hän, joka kiusauksen korvessa oli voittanut Saatanan, joutui taas vastakkain vihollisensa kanssa. Vihollinen käytti kaikkea voimaansa pitääkseen uhrinsa vallassaan. Perään antaminen tässä merkitsisi voiton antamista Jeesukselle. Näytti siltä kuin tuo kiusattu mies joutuisi menettämään henkensä taistelussa vihollisen kanssa, joka oli tuhonnut hänen miehuutensa. Mutta Vapahtaja puhui niinkuin se, jolla on valta, ja vapautti vangin. Entinen riivattu seisoi ihmettele-vän kansanjoukon edessä onnellisena siitä, että saattoi vapaasti hallita itseään. Paholainenkin oli saanut kokea Vapahtajan jumalallista voimaa. {AT 232.2}

Mies ylisti Jumalaa vapautuksestaan. Silmät, joissa äsken oli hehkunut mielipuolisuuden tuli, säteilivät nyt ymmärrystä ja vuotivat kiitollisuuden kyyneleitä. Kansa oli mykkänä hämmästyksestä. Niin pian kuin he kykenivät puhumaan, he huudahtivat toisilleen: ”Mitä tämä on? Uusi, voimallinen oppi! Hän käskee saastaisia henkiäkin, ja ne tottelevat Häntä.” {AT 232.3}

Salainen syy siihen kärsimykseen, joka oli tehnyt tämän miehen kauhunäyksi hänen ystävilleen ja taakaksi hänelle itselleen, oli hänen omassa elämässään. Synnin nautinnot olivat hurmanneet hänet, ja hän oli ajatellut viettää elämänsä meluisana ilojuhlana. Hän ei uneksinutkaan tulevansa kauhistukseksi maailmalle ja häpeäksi perheelleen. Hän luuli voivansa viettää aikansa viattomissa hullutuksissa. Mutta astuttuaan kerran tälle polulle hän luisui nopeasti alaspäin. Hillittömyys ja kevytmielisyys turmelivat hänen luonteensa jalot ominaisuudet, ja Saatana otti hänet kokonaan valtaansa. {AT 232.4}

Katumus tuli liian myöhään. Kun hän oli halukas uhraamaan rikkautensa ja huvituksensa saavuttaakseen jälleen menettämänsä voiman, hän oli tullut avuttomaksi paholaisen kourissa. Hän oli astunut vihollisen alueelle, ja Saatana oli ottanut käyttöönsä kaikki hänen kykynsä. Kiusaaja oli vietellyt hänet monella houkuttelevalla ehdotuksella, mutta kun tuo miesparka kerran oli hänen vallassaan, vihollinen tuli häikäilemättömäksi julmuudessaan ja hirveäksi vihanpuuskissaan. Näin käy kaikille, jotka suostuvat pahaan; ennen niin huumaavat nautinnot johtavat sortuneen sielun epätoivon tai mielipuolisuuden yöhön. {AT 232.5}

Sama paha henki, joka kiusasi Kristusta erämaassa ja piti Kapernaumin riivattua vallassaan, hallitsi myös epäuskoisia juutalaisia. Mutta heissä se otti hurskaan muodon ja koetti pettää heitä niihin vaikuttimiin nähden, joista he kielsivät Vapahtajan. Heidän tilansa oli pahempi kuin riivatun, sillä he eivät tunteneet tarvitsevansa Kristusta, ja siksi Saatana piti heitä lujasti vallassaan. {AT 233.1}

Aika, jolloin Kristus henkilökohtaisesti työskenteli ihmisten keskuudessa, oli pimeyden voimien vilkkaimman toiminnan aikaa. Kautta aikojen Saatana pahoine enkeleineen oli koettanut saada hallintaansa ihmisten ruumiin ja sielun saattaakseen heidät syntiin ja kärsimyksiin, ja sitten hän oli syyttänyt kaikesta tästä kurjuudesta Jumalaa. Jeesus ilmaisi

ihmisille Jumalan luonteen. Hän mursi Saatanan vallan ja vapautti hänen vankinsa. Uusi elämä, rakkaus ja taivaan voima koskettivat ihmissydämiä, ja tämä yllytti pahuuden ruhtinaan taistelemaan valta-asemastaan. Saatana kokosi joukkonsa ja joka askeleella vastusti Kristuksen työtä. {AT 233.2}

Näin on oleva myös suuressa lopullisessa taistelussa vanhurskauden ja synnin välillä. Samalla kun Kristuksen opetuslasten päälle vuodatetaan ylhäältä uutta elämää, valoa ja voimaa, tulee myös alhaaltapäin uutta elämää antaen voimaa Saatanan toiminnalle. Jokainen maallinen pyrkimys tehostuu. Vuosisataisessa taistelussa saavuttamallaan kekseliäisyydellä pahuuden ruhtinas toimii valepukuisena. Hän esiintyy valon enkelinä, ja suuret joukot ”noudattavat villitseviä henkiä ja riivaajien oppeja”. 1 Tim. 4: 1. {AT 233.3}

Kristuksen päivinä Israelin johtajat ja opettajat eivät kyenneet vastustamaan Saatanan työtä. He hylkäsivät sen ainoan keinon, jolla he olisivat voineet vastustaa pahoja henkiä. Kristus voitti vihollisen Jumalan sanalla. Israelin johtajat väittivät osaavansa selittää Jumalan sanaa, mutta he olivat tutkineet sitä vain voidakseen ylläpitää perimätapojaan ja tehostaa ihmisten laatimia sääntöjään. Tulkinnallaan he saivat sen esittämään ajatuksia, joita Jumala ei koskaan ollut antanut. Heidän mystillinen tulkintansa teki epäselväksi sen, minkä Jumala oli tehnyt yksinkertaiseksi. He väittelivät merkityksettömistä oppisanoista ja samalla hylkäsivät tärkeimmät totuudet. Näin epäusko pääsi leviämään. Jumalan sanalta riistettiin sen voima, ja pahat henget menettelivät mielensä mukaan. {AT 233.4}

Historia toistuu. Monet aikamme uskonnollisista johtajista hävittävät uskon Raamattuun Jumalan sanana, vaikka se on avoimena heidän edessään ja he tunnustavat kunnioittavansa sen opetuksia. He tutkivat sitä uutterasti, mutta asettavat omat mielipiteensä sen yksinkertaisten lausuntojen yläpuolelle. Heidän käsissään Jumalan sana menettää uudistavan voimansa. Tämän tähden epäusko saa vapaasti vallita, ja jumalattomuus yhä leviää. {AT 234.1}

Kun Saatana on hävittänyt uskon Raamattuun, hän ohjaa ihmisiä muille valon ja voiman lähteille. Näin hän itse huomaamatta hiipii sisälle. Ne, jotka hylkäävät Raamatun selvät opetukset ja Jumalan Pyhän Hengen voiman, joka saa ihmisen näkemään syntinsä, antavat pahoille hengille vallan. Raamatun arvosteleminen ja epäileminen ovat antaneet tien spiritismille ja teosofialle, noille muinaisen pakanuuden nykyaikaisille muodoille, jotka ovat saaneet jalansijaa niissäkin kirkkokunnissa, jotka tunnustavat Herran Jeesuksen Kristuksen. {AT 234.2}

Evankeliumin julistustyön rinnalla on toiminnassa voimia, jotka ovat valheen henkien välikappaleita. Moni ihminen alkaa leikkiä näiden kanssa vain uteliaisuudesta, mutta nähdessään todistuksia yliluonnollisen voiman vaikutuksesta hän tulee houkutelluksi yhä pitemmälle, kunnes häntä hallitsee tahto, joka on hänen omaa tahtoaan voimakkaampi. Hän ei voi enää vapautua sen salaperäisestä vallasta. {AT 234.3}

Sielun varustukset ovat sortuneet. Hänellä ei ole enää mitään salpaa syntiä vastaan. Kun kerran Jumalan sanan ja Hänen Henkensä pidäkkeet on hylätty, ei kukaan ihminen tiedä, miten syvään alennustilaan hän voi vaipua. Salainen synti tai vallitseva intohimo voi pitää häntä vankinaan yhtä avuttomana, kuin oli Kapernaumin riivattu mies. Kuitenkaan hänen tilansa ei ole toivoton. {AT 234.4}

Keino, jolla voimme voittaa paholaisen, on sama, jolla Kristus voitti — sanan voima. Jumala ei hallitse miellämme ilman meidän suostumustamme, mutta jos todella tahdomme tuntea ja tehdä Hänen tahtonsa, kuuluvat meille Hänen lupauksensa: ”Ja te tulette tuntemaan totuuden, ja totuus on tekevä teidät vapaiksi.” ”Jos joku tahtoo tehdä Hänen tahtonsa, tulee Hän tuntemaan, onko tämä oppi Jumalasta.” Joh. 8: 32; 7: 17. Uskomalla näihin lupauksiin jokainen ihminen voi vapautua erehdysten kahleista ja synnin vallasta. {AT 234.5}

Jokaisella ihmisellä on vapaus valita, minkä voiman hän antaa vallita itseään. Kukaan ei ole langennut niin syvälle, kukaan ei ole niin kurja, ettei hän voisi pelastua Kristuksessa. Riivattu saattoi rukouksen sijaan puhua vain Saatanan sanoja, ja kuitenkin hänen sydämensä lausumaton rukous tuli kuulluksi. Ei ainoatakaan hädässä olevan sielun huutoa, vaikka se ei voisikaan puhjeta sanoiksi, jätetä huomioonottamatta. Niitä, jotka suostuvat tekemään liiton taivaan Jumalan kanssa, ei jätetä Saatanan valtaan tai oman luonteensa heikkouteen. Vapahtaja kutsuu heitä: ”Taikka ottakoot pakonsa minun turviini, tehkööt rauhan minun kanssani, rauhan tehkööt minun kanssani” Jes. 27: 5 (vanh. käänn.). Pimeyden henget taistelevat sielusta, joka kerran on joutunut heidän valtaansa, mutta Jumalan enkelit kamppailevat tuon sielun puolesta voittoisin voimin. Herra sanoo: ”Otetaanko sankarilta saalis, tai riistetäänkö vangit vanhurskaalta? Sillä näin sanoo Herra: Vaikka vangit otettaisiinkin sankarilta ja saalis riistettäisiin väkevältä, niin minä kuitenkin taistelen sitä vastaan, joka sinua vastaan taistelee, ja minä pelastan sinun lapsesi.” Jes. 49: 24, 25. {AT 235.1}

Seurakunnan ollessa synagoogassa pelonsekaisen kunnioituksen vallassa Jeesus poistui Pietarin kotiin vähän lepäämään. Mutta tämänkin kodin ylle oli varjo langennut. Pietarin vaimon äiti makasi sairaana kovassa kuumeessa. Jeesus nuhteli tautia, ja sairas nousi ja palveli Mestaria ja Hänen opetuslapsiaan. {AT 235.2}

Tieto Kristuksen teosta levisi nopeasti yli Kapernaumin. Peläten rabbiineja ihmiset eivät uskaltaneet tulla parannettaviksi sapattina, mutta tuskin aurinko oli vaipunut taivaanrannan taa, kun jo alkoi vilkas liike. Kodeistaan, kaupoista ja toreilta kiirehtivät kaupungin asukkaat siihen vaatimattomaan asuntoon, missä Jeesus majaili. Sairaita Luotiin paareilla, heitä tuli sauvoihinsa nojaten tai he hoippuivat ystäviensä tukemina Vapahtajan luokse. {AT 235.3}

Tunti tunnin jälkeen heitä tuli ja meni, sillä kukaan ei tiennyt, olisiko suuri Parantaja enää huomenna heidän keskuudessaan. Koskaan ei Kapernaumissa ollut nähty tällaista päivää. Riemuhuutoja ja iloääniä kajahteli ilmassa. Vapahtaja iloitsi aikaansaamastaan riemusta.

Nähdessään niiden kärsimykset, jotka olivat tulleet Hänen luokseen, Hänen sydämensä tunsi syvää myötätuntoa, ja Hän iloitsi voidessaan tehdä heidät jälleen terveiksi ja onnellisiksi. {AT 235.4}

Vasta kun viimeinen sairas oli parannettu, Jeesus lakkasi työstään. Yö oli jo pitkälle kulunut, kun kansanjoukko hajaantui ja hiljaisuus laskeutui Simonin kodin ylle. Pitkä, innostava päivä oli päät-tynyt, ja Jeesus kaipasi lepoa. Mutta kaupungin ollessa vielä uneen vaipuneena ”varhain aamulla, kun vielä oli pimeä, Hän nousi, lähti | ulos ja meni autioon paikkaan; ja siellä Hän rukoili”. {AT 236.1}

Näin Jeesus käytti päivänsä eläessään täällä maailmassa. Hän päästi usein opetuslapsensa käymään kotonaan lepäämässä, mutta Hän vastusti lempeästi heidän yrityksiään irroittaa Hänet työstään. Koko päivän Hän työskenteli, opettaen tietämättömiä, parantaen sairaita, antaen sokeille näkönsä, raviten kansanjoukkoja, ja illalla tai varhain aamulla Hän meni luonnon temppeliin seurustelemaan Isänsä kanssa. Usein Hän vietti koko yön rukouksessa ja mietiskelyssä, palaten aamunkoitteessa työhönsä ihmisten keskuuteen. {AT 236.2}

Varhain aamulla Pietari ja hänen toverinsa tulivat Jeesuksen luo kertoen, että Kapernaumin asukkaat olivat jo Häntä etsimässä. Opetuslapset olivat tunteneet katkeraa pettymystä siitä vastaanotosta, jonka Jeesus tähän saakka oli saanut. Jerusalemin vallanpitäjät olivat yrittäneet murhata Hänet, Hänen synnyinkaupunkinsakin asukkaat olivat koettaneet riistää Hänen henkensä, mutta Kapernaumissa Hänet oli otettu vastaan riemuisan innokkaasti, ja opetuslasten toivo oli jälleen syttynyt. Saattoihan olla niin, että vapauttarakastavien galilealaisten keskuudessa olisi uuden valtakunnan kannattajia. Mutta hämmästyneinä he kuulivat Kristuksen sanat: ”Menkäämme muualle, läheisiin kyliin, että minä sielläkin saarnaisin, sillä sitä varten minä olen tullut.” {AT 236.3}

Siinä kiihtymyksessä, joka silloin vallitsi Kapernaumissa, oli vaara, että Hänen tehtävänsä tarkoitus unohdettaisiin. Jeesus ei tyytynyt kiinnittämään huomiota itseensä vain ihmeitten tekijänä tai fyysillisten sairauksien parantajana. Hän koetti vetää ihmiset luokseen heidän Vapahtajanaan. Kun ihmiset olivat halukkaita uskomaan, että Hän oli tullut kuninkaaksi, perustaakseen maallisen valtakunnan, Hän halusi kääntää heidän mielensä maallisista asioista hengellisiin. Pelkkä maallinen menestys olisi Hänen työlleen haitaksi. {AT 236.4}

Ja välinpitämättömän joukon ihailu raastoi Hänen sieluaan. Hän ei elämässään mitenkään korostanut itseään. Tämän maailman kiihkeä hyvän aseman, rikkauden tai kykyjen palvonta oli vierasta Ihmisen Pojalle. Jeesus ei käyttänyt mitään niistä keinoista, joita ihmiset

käyttävät saadakseen kannatusta tai herättääkseen kunnioitusta. Vuosisatoja ennen Hänen syntymäänsä Hänestä oli ennustettu: ”Ei Hän huuda eikä korota ääntään, ei anna sen kuulua kaduilla. Särjettyä ruokoa Hän ei muserra, ja suitsevaista kynttilän sydäntä Hän ei sammuta. Hän levittää oikeutta uskollisesti. Hän itse ei sammu eikä murru, kunnes on saattanut oikeuden maan päälle.” Jes. 42: 2—4. {AT 236.5}

Fariseukset tavoittelivat erikoisuutta noudattamalla tunnontarkasti muotomenoja ja pöyhkeilemällä jumalanpalveluksellaan ja hyvillä töillään. He osoittivat uskonnollista intoaan tekemällä uskonnon keskustelun aiheeksi. Vastakkaisten lahkojen väliset väittelyt olivat äänekkäitä ja pitkiä, eikä ollut harvinaista kuulla kaduilla viisaiden lainoppineiden kiivasta, meluisaa väittelyä. {AT 237.1}

Jeesuksen elämä oli tämän kaiken jyrkkä vastakohta. Hänen elämässään ei milloinkaan esiintynyt kovaäänistä väittelyä, huomiotaherättäviä hartaudenharjoituksia tai suosiontavoittelua. Kristuksen elämä oli kätketty Jumalassa, ja Jumala ilmeni Poikansa luonteessa. Tähän ilmestykseen Jeesus halusi ihmisten kiinnittävän mielensä ja kohdistavan kunnioituksensa. {AT 237.2}

Vanhurskauden Aurinko ei ilmestynyt maailmalle äkkiä loistossaan, häikäistäkseen kirkkaudellaan ihmismielet. Kristuksesta on kirjoitettu: ”Hänen nousunsa on varma kuin aamurusko.” Hoos. 6: 3. Hiljaa ja vienosti leviää aamunkoitto yli maan karkoittaen pimeyden varjot ja herättäen maailman elämään. Näin nousi Vanhurskauden Aurinkokin ”parantuminen siipiensä alla”. Mal. 4: 2. {AT 237.3}

LUKU 27—TAUTIEN VOITTAJA

”Niin hän ojensi kätensä, kosketti häntä ja sanoi: ’Minä tahdon, puhdistu’.” {AT 238.1}

Kaikista Itämaiden sairauksista spitaali oli pelätyin. Sen parantumaton ja tarttuva luonne ja sen kauhea vaikutus uhriinsa täytti rohkeimmankin mielen pelolla. Juutalaisten keskuudessa sitä pidettiin synnin rangaistuksena, ja siksi sitä nimitettiin ”iskuksi”, ”Jumalan sormeksi”. Koska se oli syvällejuurtunut, parantumaton ja tappava, sitä pidettiin synnin vertauskuvana. Seremonialain mukaan spitaalinen julistettiin saastaiseksi. Hänet suljettiin pois ihmisten keskuudesta, ikäänkuin hän jo olisi ollut kuollut. Kaikki, mitä hän kosketti, tuli saastaiseksi. Hänen hengityksensä pilasi ilman. Sen, jolla epäiltiin olevan tämä sairaus, täytyi näyttäytyä papeille, joiden oli tarkastettava hänet ja ratkaistava hänen asiansa. Jos hänet julistettiin spitaaliseksi, hänet eristettiin perheestään, suljettiin pois seurakunnasta ja tuomittiin oleskelemaan yksinomaan muiden spitaalisten seurassa. Lain vaatimukset olivat järkkymättömät. Eivät edes kuninkaat tai hallitusmiehet tehneet poikkeusta. Hallitsijan, joka oli saanut tämän kauhean taudin, oli luovuttava valtikastaan ja paettava yhteiskunnasta. {AT 238.2}

Erossa ystävistään ja sukulaisistaan spitaalisen oli kannettava sairautensa kirous. Hänen piti julistaa omaa onnettomuuttaan, repiä vaatteensa ja huutaa varoitushuutoja kehoittaen kaikkia pakenemaan hänen läheisyydestään. Huuto ”Saastainen, saastainen!”, jonka tuo yksinäinen pakolainen valittavin äänin päästi ilmoille, oli varoitus, jota kuunneltiin pelon ja kauhun vallassa. {AT 238.3}

Kristuksen toiminta-alueella oli monia tätä tautia sairastavia, ja tiedot Hänen työstään saavuttivat heidätkin, sytyttäen toivon kipinän. Mutta profeetta Elisan ajoista alkaen ei ollut koskaan kuultu kenenkään puhdistuneen, johon tämä tauti oli tarttunut. He eivät uskaltaneet odottaa Jeesuksen tekevän heille sitä, mitä Hän ei koskaan vielä ollut kenellekään ihmiselle tehnyt. Heidän joukossaan oli kuitenkin eräs, jonka sydämessä alkoi usko syttyä. Tämä mies ei kuitenkaan tiennyt, miten pääsisi Jeesuksen lähelle. Kuinka hän saattaisi näyttäytyä suurelle Parantajalle, kun hänet oli eristetty muista ihmisistä? Ja hän epäili, tahtoisiko Kristus parantaa juuri hänet. Alentuisiko Hän huomaamaan sellaista, jonka uskottiin kärsivän Jumalan rangaistusta? Eikö Hän fariseusten, vieläpä lääkärienkin tavoin langettaisi kirousta hänen päälleen ja kehoittaisi häntä pakenemaan ihmisten olinpaikoilta? Hän ajatteli kaikkea, mitä hänelle oli kerrottu Jeesuksesta. Ei ketään, joka oli etsinyt Hänen apuaan, ollut käännytetty pois. Miesparka päätti etsiä Vapahtajan. Vaikka hänet oli suljettu pois kaupungista, saattoihan hän tavata Jeesuksen jonkin vuoristotien syrjäpolulla tai löytää Hänet opettamassa jonkin kaupungin ulkopuolelta. Vaikeudet olivat suuret, mutta tämä oli hänen ainoa toivonsa. {AT 239.1}

Spitaalinen ohjataan Vapahtajan luo. Jeesus on opettamassa järven rannalla, ja kansa on kokoontuneena Hänen ympärilleen. Seisoen etäällä spitaalinen erottaa joitakin Jeesuksen

lausumia sanoja. Hän näkee Hänen laskevan kätensä sairaitten päälle. Hän näkee rampojen, sokeitten, halvattujen ja erilaisiin tauteihin kuolemaisillaan olevien nousevan terveinä ylistäen Jumalaa vapahduksestaan. Hänen uskonsa vahvistuu. Hän hiipii yhä lähemmäksi kokoontunutta joukkoa. Hän unohtaa hänelle määrätyt rajoitukset, kansan turvallisuuden ja kaikkien ihmisten häntä kohtaan tunteman pelon. Ihana paranemisen toivo täyttää kokonaan hänen mielensä. {AT 239.2}

Hän on vastenmielinen näky. Tauti on tehnyt hirveätä jälkeä, ja hänen lahoava ruumiinsa on kauhea katsella. Hänet nähdessään kansa vetäytyy kauhistuneena taaksepäin. He ahtautuvat lähemmäksi toisiaan yrittäessään välttää kosketusta häneen. Jotkut koettavat estää häntä lähestymästä Jeesusta, mutta turhaan. Hän ei näe eikä kuule heitä. Inhon ilmaukset eivät vaikuta häneen. Hän näkee vain Jumalan Pojan. Hän kuulee vain äänen, joka puhuu elämää kuoleville. Rientäen Jeesuksen luo hän heittäytyy Hänen jalkoihinsa huutaen: ”Herra, jos tahdot, niin sinä voit minut puhdistaa.” {AT 239.3}

Jeesus vastasi: ”Minä tahdon, puhdistu”, ja laski kätensä hänen päälleen. {AT 240.1}

Heti tapahtui spitaalisessa muutos. Hänen lihansa tuli terveeksi, hermot saivat tuntonsa, lihakset kiinteytensä. Spitaaliselle ominainen karkea, hilseilevä iho katosi, ja sen sijaan tuli pehmeä kuulto, jollainen on terveen lapsen ihossa. {AT 240.2}

Jeesus kehoitti miestä olemaan kertomatta tapahtuneesta ihmeteosta ja näyttäytymään heti uhreineen temppelissä. Tätä uhria ei hyväksyttäisi, ennenkuin papit olivat tutkineet miehen ja julistaneet hänet täysin vapaaksi taudista. Olivatpa he tähän tehtävään miten haluttomia tahansa, he eivät voineet päästä tästä tutkimisesta ja asian ratkaisemisesta. {AT 240.3}

Raamatun sanat osoittavat, miten painokkaasti Jeesus terotti miehelle vaitiolon ja nopean toiminnan välttämättömyyttä. ”Ja varoittaen häntä ankarasti Hän laski hänet heti menemään ja sanoi hänelle: ’Katso, ettet puhu tästä kenellekään mitään, vaan mene ja näytä itsesi papille ja uhraa puhdistumisestasi se, minkä Mooses on säätänyt todistukseksi heille!’” Jos papit olisivat tietäneet spitaalisen puhdistumista koskevat seikat, heidän vihansa Kristusta kohtaan olisi saanut heidät julistamaan väärän tuomion. Jeesus halusi miehen näyttäytyvän temppelissä, ennenkuin mitkään huhut tästä ihmeestä ehtisivät sinne. Näin voitiin saada puolueeton tuomio, ja parannetun spitaalisen annettaisiin jälleen liittyä perheensä ja ystäviensä seuraan. {AT 240.4}

Jeesuksella oli mielessä muutakin kehoittaessaan miestä vaikenemaan. Vapahtaja tiesi vihollistensa aina yrittävän estää Hänen työtään ja kääntää kansaa pois Hänestä. Hän tiesi, että jos spitaalisen parantumisesta kerrottaisiin laajalti, niin muutkin tätä kauheaa tautia sairastavat tunkeutuisivat Hänen luokseen, ja sen johdosta alettaisiin suuriäänisesti julistaa, että kansa saa heistä tartunnan. Monet spitaalisista eivät käyttäisi terveyden lahjaansa siunaukseksi heille itselleen tai toisille. Ja keräämällä spitaalisia ympärilleen Hän antaisi

aihetta syytökseen, että Hän rikkoi seremonialain määräyksiä. Tämä haittaisi Hänen työtään evankeliumin julistajana. {AT 240.5}

Kristuksen varoitus osoittautui aiheelliseksi. Joukko ihmisiä oli nähnyt spitaalisen parantamisen, ja he olivat innokkaat kuulemaan papin ratkaisun. Miehen palatessa ystäviensä luo siellä vallitsi suuri kiihtymys. Jeesuksen varoituksesta huolimatta mies ei enää yrittänytkään salata parantumistaan. Sitä todellakin olisi ollut mahdoton salata, mutta spitaalinen levitti tietoa siitä. Kun hän käsitti, että vain Jeesuksen vaatimattomuus oli tämän kiellon takana, hän kulki ympäri julistaen suuren parantajan voimaa. Hän ei käsittänyt, että jokainen sanakin siihen suuntaan vain vahvisti pappien ja vanhimpien päätöstä tuhota Jeesus. Parannettu mies tunsi, miten kallis terveyden lahja on. Hän iloitsi miehuusvoimastaan ja palaamisestaan perheensä ja yhteiskunnan piiriin, ja hänestä tuntui mahdottomalta olla antamatta kunniaa Lääkärille, joka oli hänet parantanut. Mutta tämän asian innokas julistaminen koitui vain haitaksi Vapahtajan työlle. Se keräsi sellaiset joukot Hänen ympärilleen, että Hänen oli pakko joksikin aikaa keskeyttää työnsä. {AT 241.1}

Jokaisella teolla Kristuksen toiminnassa oli kauaskantoinen tarkoitus. Se käsitti enemmän, kuin miltä itse teko näytti. Näin oli tässä spitaalisenkin tapauksessa. Samalla kun Jeesus palveli kaikkia, jotka tulivat Hänen luokseen, Hän halusi siunata niitäkin, jotka eivät tulleet. Samalla kun Hän veti puoleensa publikaaneja, pakanoita ja samarialaisia, Hän halusi saavuttaa myös papit ja opettajat, jotka olivat ennakkoluulojen ja perimätapojen kahleissa. Hän ei jättänyt käyttämättä mitään keinoja, joiden avulla oli mahdollista saavuttaa heidät. Lähettäessään parannetun spitaalisen pappien luo Hän antoi heille todistuksen, jonka Hän toivoi poistavan heidän ennakkoluulonsa. {AT 241.2}

Fariseukset olivat väittäneet Jeesuksen opetusten olevan sen lain vastaisia, jonka Jumala oli Mooseksen välityksellä antanut, mutta tämän syytöksen perättömyyden osoitti se, että Hän käski spitaalisen antaa lainmukaisen uhrilahjan. Se oli riittävä todistus kaikille, jotka halusivat varmistua asiasta. {AT 241.3}

Jerusalemin johtomiehet olivat lähettäneet vakoojia löytääkseen jonkin tekosyyn, jonka nojalla Jeesus voitaisiin tuomita kuolemaan. {AT 241.4}

Hän vastasi heille antamalla todistuksen rakkaudestaan ihmiskuntaa kohtaan, kunnioituksestaan lakia kohtaan ja vallastaan vapahtaa syn- i nistä ja kuolemasta. Näin Hän todisti heistä: ”He kostavat minulle hyvän pahalla ja rakkauteni vihalla.” Ps. 109: 5. Hän, joka vuorisaarnassa antoi ohjeen: ”Rakastakaa vihollisianne”, noudatti itse periaatetta. ”Älkää kostako pahaa pahalla, älkää herjausta herjauksella, vaan päinvastoin siunatkaa.” Matt. 5: 44; 1 Piet. 3: 9. {AT 241.5}

Samat papit, jotka tuomitsivat spitaalisen karkoitettavaksi, vahvistivat hänen parantumisensa. Tämä päätös, joka julistettiin julkisesti ja merkittiin kirjoihin, oli pysyvä todistus Kristuksen puolesta. Ja kun parannettu mies otettiin jälleen Israelin seurakunnan

yhteyteen, pappien itsensä vakuuttaessa, ettei hänessä ollut enää merkkiäkään sairaudesta, hän oli itse elävä todistus hyväntekijästään. Iloiten hän toi uhrinsa ja ylisti Jeesuksen nimeä. Papit olivat vakuuttuneita Vapahtajan jumalallisesta voimasta. Heille annettiin tilaisuus tuntea totuus ja käyttää valoa hyväkseen. Jos he sen hylkäisivät, se katoaisi milloinkaan enää palaamatta. Monet hylkäsivät valon, mutta se ei kuitenkaan ollut tullut turhaan. Useat, jotka aikaisemmin olivat olleet välinpitämättömiä, saivat piston sydämeensä. Vapahtajan eläessä Hänen toimintansa näytti herättävän vain vähän vastakaikua pappien ja opettajien sydämessä, mutta Hänen ylösnousemuksensa jälkeen ”lukuisa joukko pappeja tuli uskolle kuuliaisiksi”. Apt. 6: 7. {AT 242.1}

Kristuksen teko, kun Hän puhdisti spitaalisen tämän kauheasta sairaudesta, kuvaa Hänen työtään Hänen puhdistaessaan sielun synnistä. Jeesuksen luo tullut mies oli ”yltänsä spitaalissa”. Sen kuolettava myrkky oli tunkeutunut läpi hänen ruumiinsa. Opetuslapset koettivat estää Mestariaan koskemasta häneen, sillä joka kosketti spitaalista, tuli itse saastaiseksi. Mutta laskiessaan kätensä spitaalisen päälle Kristus ei saanut tartuntaa. Hänen kosketuksestaan lähti elämääantava voima. Spitaalinen puhdistui. Samoin on synnin spitaalin laita, se on syvälle juurtunutta, tappavaa ja mahdoton parantaa ihmisvoimin. ”Koko pää on kipeä, koko sydän sairas. Kanta- päästä kiireeseen asti ei ole tervettä paikkaa, ainoastaan haavoja, mustelmia ja vereksiä lyömiä”. Jes. 1: 5, 6. Mutta Jeesus, joka tuli elämään ihmislihassa, ei saa mitään tartuntaa. Hänen läsnäolollaan on syntiseen parantava vaikutus. Kuka ikinä lankeaa Hänen jalkoihinsa sanoen uskossa: ”Herra, jos tahdot, niin sinä voit minut puhdistaa”, on saava vastauksen: ”Minä tahdon, puhdistu.” {AT 242.2}

Joissakin parantamistapauksissa Jeesus ei heti antanut pyydettyä siunausta. Mutta spitaalin ollessa kysymyksessä täytettiin pyyntö, kun se tuskin oli tehty. Kun rukoilemme maallisia siunauksia, saattaa vastaus rukoukseemme viipyä, tai Jumala saattaa antaa meille jotakin muuta kuin mitä pyydämme, mutta näin ei ole asia, kun pyydiimme vapahdusta synnistä. Hänen halunsa on puhdistaa meidät synnistä, tehdä meidät lapsikseen ja auttaa meitä elämään pyhää elämää. Kristus ”antoi itsensä alttiiksi meidän syntiemme tähden, pelastaaksensa meidät nykyisestä, pahasta maailmanajasta meidän Jumalamme ja Isämme tahdon mukaan!” Ja ”tämä on se uskallus, joka meillä on Häneen, että jos me jotakin anomme Hänen tahtonsa mukaan, niin Hän kuulee meitä. Ja jos me tiedämme Hänen kuulevan meitä, mitä ikinä anommekin, niin tiedämme, että meillä on myös kaikki se, mitä olemme Häneltä anoneet.” Gal. 1: 4, 1 Joh. 5: 14, 15. ”Jos me tunnustamme syntimme, on Hän uskollinen ja vanhurskas, niin että Hän antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä.” 1 Joh. 1: 9. {AT 242.3}

Parantaessaan halvatun miehen Kapernaumissa Kristus opetti jälleen samaa totuutta. Hän suoritti tämän ihmeen osoittaakseen, että Hänellä oli valta antaa synnit anteeksi. Ja halvatun parantaminen kuvaa muitakin kalliita totuuksia. Se sisältää toivoa ja rohkaisua, ja viisasteleviin fariseuksiin nähden se antaa varoittavan opetuksen. {AT 244.1}

Spitaalisen tavoin tämä halvattu oli menettänyt kaiken parantumisen toivon. Hänen sairautensa oli syntielämän seuraus, omantunnon tuska lisäsi hänen kärsimyksiään. Hän oli jo kauan sitten kääntynyt fariseusten ja lääkärien puoleen toivoen saavansa apua sielunsa kärsimyksiin ja ruumiinsa vaivoihin. Mutta he julistivat kylmästi hänet parantumattomaksi ja jättivät hänet Jumalan vihan valtaan. Fariseukset pitivät nimittäin sairautta osoituksena Jumalan epäsuosiosta, ja he pysyttelivät loitolla sairaista ja kärsivistä. Kuitenkin usein juuri he, jotka pitivät itseään pyhinä, olivat syyllisempiä kuin ne kärsivät, jotka he tuomitsivat. {AT 244.2}

Halvattu mies oli täysin avuton, ja näkemättä toivon pilkahdustakaan miltään suunnalta hän oli vaipunut epätoivoon. Sitten hiin kuuli Jeesuksen ihmeellisistä teoista. Hänelle kerrottiin, että oli parannettu muita yhtä syntisiä ja avuttomia kuin hän itsekin, vieläpä spitaalisiakin oli puhdistettu. Ja ystävät, jotka tätä kertoivat, rohkaisivat häntä uskomaan, että hänkin voisi parantua, jos hänet voitaisiin viedä Jeesuksen luo. Mutta toivo petti, kun hän muisti, miten hän oli saanut tautinsa. Hän pelkäsi, ettei tuo synnitön Lääkäri sietäisi häntä läheisyydessään. {AT 244.3}

Kuitenkaan hän ei niin paljon kaivannut ruumiinsa paranemista kuin vapautusta syntitaakasta. Jospa hän vain voisi nähdä Jeesuksen ja saada anteeksiannon vakuutuksen ja taivaan rauhan, hän olisi valmis elämään tai kuolemaan Jumalan tahdon mukaan. Kuolevan miehen huokaus oli: Oi, kunpa pääsisin Hänen läheisyyteensä! Ei ollut aikaa hukattavana, sillä hänen kuihtuneessa ruumiissaan näkyi jo lahoamisen merkkejä. Hän pyysi ystäviään viemään hänet vuoteellaan Jeesuksen luo, ja tämän he mielellään ottivatkin tehdäkseen. Mutta niin taaja joukko oli kerääntynyt sisä- ja ulkopuolelle sitä taloa, missä Vapahtaja oli, että sairaan miehen ja hänen ystäviensä oli mahdotonta päästä Hänen luokseen tai edes Hänen äänensä kuuluville. {AT 244.4}

Jeesus opetti Pietarin talossa. Tavan mukaan hänen opetuslapsensa istuivat Hänen lähellään, ja myös ”istui siinä fariseuksia ja lainopettajia, joita oli tullut kaikista Galilean ja Juudean kylistä ja Jerusalemista”. Nämä olivat tulleet urkkijoina etsiäkseen syytöstä Jeesusta vastaan. Näiden virkamiesten ympärillä tunkeili kirjava joukko, siinä oli hartaita ja kunnioittavia kuulijoita, oli uteliaita ja epäuskoisia. Eri kansallisuuksia ja yhteiskuntaluokkia oli edustettuina. ”Ja Herran voima vaikutti, niin että sairaat paranivat.” Elämän Henki liikkui tuon joukon yllä, mutta fariseukset ja lainoppineet eivät huomanneet sen läsnäoloa. He eivät tunteneet tarvitsevansa mitään, eikä paraneminen kuulunut heille. ”Nälkäiset Hän on täyttänyt hyvyyksillä ja rikkaat Hän on lähettänyt tyhjinä pois.” Luuk. 1: 53. {AT 245.1}

Halvattua miestä kantavat koettivat yhä uudelleen tunkeutua kansanjoukon läpi, mutta turhaan. Sairas katseli ympärilleen sanomattoman tuskan vallassa. Pitäisikö hänen luopua toivostaan kaivatun avun ollessa niin lähellä? Hänen ehdotuksestaan ystävät kantoivat hänet talon katolle, purkivat sitä ja laskivat hänet Jeesuksen eteen. Keskustelu katkesi. Vapahtaja katsoi sairaan murheellisia kasvoja ja näki rukoilevat silmät kiinnitettyinä Häneen. Hän

ymmärsi asian: Hän oli vetänyt puoleensa tuon ahdistetun ja epäilevän sielun. Halvatun ollessa vielä kotonaan Vapahtaja oli herättänyt hänen omantuntonsa. Kun hän katui syntejään ja uskoi Vapahtajan voimaan tehdä hänet terveeksi, oli Kristuksen elvyttävä armo ensin siunannut hänen kaipaavaa sydäntään. Jeesus oli nähnyt ensimmäisen uskon kipinän leimahtavan liekkiin uskoksi, että Hiin oli syntisen ainoa auttaja, ja Hän oli nähnyt sen yhä vahvistuvan jokaisesta ponnistuksesta päästä Hänen läheisyyteensä. {AT 245.2}

Nyt Vapahtaja lausui sanat, jotka suloisina soivat sairaan korviin: ”Poikani, ole turvallisella mielellä; sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi.” {AT 246.1}

Epätoivon taakka vierähtää sairaan miehen sydämeltä, anteeksiannon rauha laskeutuu hänen sieluunsa ja loistaa hänen kasvoiltaan. Hänen ruumiilliset tuskansa ovat kadonneet ja koko hänen olemuksensa on muuttunut. Avuton rampa on parantunut, syntinen saanut anteeksiannon! {AT 246.2}

Yksinkertaisesti uskoen hän vastaanotti Jeesuksen sanat uuden elämän lahjana. Hän ei enää esittänyt mitään pyyntöä, vaan makasi autuaallisen äänettömänä, liian onnellisena puhuakseen mitään. Taivaan valo kirkasti hänen kasvonsa, ja kansa katseli tätä kaikkea pelonsekaisen kunnioituksen vallassa. {AT 246.3}

Rabbiinit olivat innokkaina odottaneet nähdäkseen, mihin toimenpiteisiin Jeesus ryhtyisi tässä tapauksessa. He muistivat, miten mies oli heiltä pyytänyt apua ja he olivat evänneet häneltä paranemisen toivon ja myötätunnon. Eivätkä he olleet tyytyneet tähänkään, vaan olivat selittäneet, että hän sai kärsiä Jumalan kirousta syntiensä tähden. Nämä asiat tulivat elävinä heidän mieleensä, kun he näkivät tuon sairaan miehen edessään. He huomasivat, miten kiinnostuneina kaikki seurasivat tätä kohtausta, ja he pelkäsivät kovasti menettävänsä oman vaikutuksensa kansaan. {AT 246.4}

Nämä arvohenkilöt eivät vaihtaneet sanaakaan keskenään, mutta katsellessaan toistensa kasvoja he lukivat niiltä kaikilta saman ajatuksen, nimittäin että jotakin on tehtävä kansan mielialan muuttamiseksi. Jeesus oli julistanut, että halvaantuneen synnit olivat anteeksiannetut. Fariseukset pitivät näitä sanoja jumalanpilkkana ja käsittivät, että tämä voitaisiin esittää kuolemansyntinä. He sanoivat sydämessään: ”Hän pilkkaa Jumalaa. Kuka voi antaa syntejä anteeksi paitsi Jumala yksin?” Mark. 2: 7. {AT 246.5}

Kiinnittäen heihin katseensa, jonka edessä he säpsähtivät ja kavahtivat taaksepäin, Jeesus sanoi: ”Miksi te ajattelette pahaa sydämessänne? Sillä kumpi on helpompaa, sanoako: ’Sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi’, vai sanoa: ’Nouse ja käy?’ Mutta tietääksenne, että Ihmisen Pojalla on valta maan päällä antaa syntejä anteeksi, niin” — Hän sanoi halvatulle — ”nouse, ota vuoteesi ja mene kotiisi”. {AT 246.6}

Silloin mies, joka paareilla on kannettu Jeesuksen luo, nousee jaloilleen joustavasti ja notkeasti kuin nuorukainen. Elämääantava veri pulppuilee hänen suonissaan. Hänen

ruumiinsa jokainen elin joutuu vilkkaaseen toimintaan. Terveyden puna tulee kuoleman kalpeuden tilalle. ”Silloin hän nousi, otti kohta vuoteensa ja meni ulos kaikkien nähden, niin että kaikki hämmästyivät ja ylistivät Jumalaa sanoen: ’Tämänkaltaista emme ole ikinä nähneet.’” {AT 246.7}

Oi Kristuksen ihmeellistä rakkautta, joka on valmis parantamaan syntisen ja ahdistetun! Oi Jumalan Poikaa, joka suree ja lievittää kärsivän ihmiskunnan tuskia! Mikä ihmeellinen voima tässä ilmais- taankaan ihmislapsille! Kuka voi epäillä pelastussanomaa? Kuka voi halveksia säälivän Lunastajan armoa? {AT 247.1}

Tuon kuihtuneen ruumiin parantamiseen ei riittänyt vähempi kuin luomisvoima. Sama ääni, joka oli antanut elämän maan tomusta luodulle ihmiselle, antoi elämän kuolevalle halvatulle. Ja sama voima, joka oli antanut elämän ruumiille, oli uudistanut sydämenkin. Hän, joka luodessaan ”sanoi, ja tapahtui niin”, ja ”käski, ja se oli tehty” (Ps. 33: 9), oli antanut elämän rikoksiin ja synteihin kuolleelle sielulle. Ruumiin parantaminen todisti voimasta, joka oli uudistanut sydämen. Kristus käski halvatun nousta ja kävellä ”tietääksenne”, Hän sanoi, ”että Ihmisen Pojalla on valta maan päällä antaa syntejä anteeksi”. {AT 247.2}

Halvattu sai Kristukselta sekä sielun että ruumiin terveyden. Hengellistä parantumista seurasi ruumiin tervehtyminen. Tätä opetusta ei saa jättää huomioonottamatta. Nykyaikana on tuhansia fyysillisistä sairauksista kärsiviä, jotka halvatun tavoin käipaavat sanomaa: ”Sinun syntisi annetaan anteeksi.” Synnin taakka, joka synnyttää levottomuutta ja tyydyttämättömiä haluja, on heidän sairautensa syynä. He eivät löydä apua, ennenkuin he tulevat sielun Parantajan luo. Rauha, jonka Hän yksin voi antaa, antaisi heidän sielulleen voimaa ja ruumiilleen terveyttä. {AT 247.3}

Jeesus tuli, ”että Hän tekisi tyhjäksi perkeleen teot”. ”Hänessä oli elämä”, ja Hän sanoo: ”Minä olen tullut, että heillä olisi elämä ja olisi yltäkylläisyys.” Hän on ”eläväksitekevä henki”, 1 Joh. 3: 8, Joh. 1: 4; 10: 10; 1 Kor. 15: 45. Ja Hänellä on vieläkin sama elämääantava voima, kuin Hänellä oli parantaessaan sairaita maan päällä ja antaessaan syntejä anteeksi. Hän ”antaa kaikki sinun syntisi anteeksi”, Hän ”parantaa kaikki sinun sairautesi”. Ps. 103: 3. {AT 247.4}

Halvatun parantuessa tuntui kansasta siltä, kuin taivas olisi auennut ja näyttänyt ihanamman maailman kirkkauden. Kun parannettu mies kulki väkijoukon läpi kiittäen Jumalaa joka askeleella ja kantaen taakkaansa, ikäänkuin se olisi ollut höyhenenkevyt, kansa väistyi taaksepäin antaakseen hänelle tilaa ja katseli häntä pelokkain kasvoin. Joukon keskellä kuului kuisketta: ”Me olemme tänään nähneet ihmeellisiä.” {AT 247.5}

Fariseukset olivat hämmästyksen mykistämiä ja tappion lamaannuttamia. He näkivät, ettei heillä tässä ollut tilaisuutta päästää kateuttaan valloilleen ja kiihottaa kansaa. Sille miehelle tehty ihmetyö, jonka he olivat jättäneet Jumalan vihan valtaan, oli tehnyt kansaan niin syvän vaikutuksen, että rabbiinit olivat hetkeksi unohtuneet. He näkivät Kristuksen omistavan

voiman, jota he olivat pitäneet yksin Jumalalle kuuluvana, ja kuitenkin Hänen menettelynsä lempeä arvokkuus oli heidän oman ylpeän käytöksensä jyrkkä vastakohta. He olivat hämmentyneitä ja häpeissään, sillä he tunsivat korkeamman olennon läsnäolon, mutta eivät tunnustaneet sitä. Mitä voimakkaammin tuli todistetuksi, että Jeesuksella oli valta antaa syntejä anteeksi maan päällä, sitä lujemmin he tarrautuivat epäuskoonsa. Pietarin kodista, missä he olivat nähneet Hänen sanallaan parantavan halvatun, he läksivät keksimään uusia juonia Jumalan Pojan vaientamiseksi. {AT 248.1}

Kristus paransi voimallaan ruumiilliset sairaudet, olivatpa ne miten pahanlaatuisia ja syvällejuurtuneita tahansa, mutta synnin sairaus sai lujemman otteen niistä, jotka sulkivat silmänsä näkemästä valoa. Spitaali ja halvaantuminen eivät olleet niin hirveitä kuin uskonkiihko ja epäusko. {AT 248.2}

Parannetun halvatun kodissa oli suuri riemu, kun hän palasi perheensä keskuuteen kantaen keveästi vuodetta, jolla hänet juuri äsken oli hitaasti kannettu heidän luotaan. Omaiset kokoontuivat hänen ympärilleen ilosta itkien tuskin uskaltaen silmiään uskoa. Hän seisoi heidän edessään täydessä miehuuden voimassa. Hänen käsivartensa, joiden he olivat nähneet elottomina riippuvan, olivat valmiit tottelemaan hänen tahtoaan. Iho, joka oli ollut ryppyinen ja lyijynharmaa, oli nyt raikas ja punertava. Hän käveli varmoin, joustavin askelin. Hänen kasvonpiirteistään kuvastui iloa ja toivoa, ja puhdas ja rauhallinen ilme oli synnin ja kärsimysten jälkien tilalla. Riemuisat kiitosvirret kohosivat tuosta kodista, ja Jumala sai kunnian Poikansa kautta, joka oli antanut toivoa toivottomalle ja voimaa vaivatulle. Tämä mies ja hänen perheensä olivat valmiit antamaan elämänsä Jeesukselle Ei epäilyksen häivekään himmentänyt heidän uskoaan, eikä epäusko tahrannut heidän uskollisuuttaan Häntä kohtaan, joka oli tuonut valoa heidän synkkään kotiinsa. {AT 248.3}

LUKU 28—SYNTISTEN YSTÄVÄ

”En minä ole tullut kutsumaan vanhurskaita, vaan syntisiä.” {AT 249.1}

Kaikista Palestiinassa olevista roomalaisista virkamiehistä publikaanit olivat vihatuimmat. Se seikka, että vieras valta määräsi verot, oli juutalaisille lakkaamaton ärsytyksen aihe, joka muistutti, että heidän itsenäisyytensä oli mennyt. Eivätkä veronkantajat olleet vain roomalaisen sortovallan välikappaleita, vaan he kiristivät myös omaan laskuunsa rikastuen kansan kustannuksella. Juutalaista, joka vastaanotti tämän tehtävän roomalaisilta, pidettiin kansansa kunnian pettäjänä. Häntä halveksittiin luopiona ja hänet luettiin yhteiskunnan kehnoimpiin kuuluvaksi. {AT 249.2}

Tähän luokkaan kuului Leevi-Matteus, jonka Kristus nyt kutsui palvelukseensa valittuaan sitä ennen neljä opetuslasta Gennesaretin järven rannalla. Fariseukset olivat arvostelleet Matteusta hänen toimensa mukaan, mutta Jeesus näki tämän miehen sydämen olevan avoimen totuutta vastaanottamaan. Matteus oli kuunnellut Vapahtajan opetuksia. Kun Jumalan Henki, joka vapauttaa synnistä, paljasti hänen syntisyytensä, hän halusi pyytää apua Kristukselta, mutta hän oli tottunut rabbiinien eristäytyneisyyteen eikä ajatellutkaan tämän suuren opettajan huomaavan häntä. {AT 249.3}

Kun tämä publikaani eräänä päivänä istui tulliasemalla, hän huomasi Jeesuksen lähestyvän. Suuri oli hänen hämmästyksensä, kun hän kuuli itselleen lausuttavan sanat: ”Seuraa minua.” {AT 250.1}

Matteus ”jätti kaikki, nousi ja seurasi Häntä”. Hän ei hetkeäkään epäröinyt, ei kysellyt mitään eikä ajatellut tuottavaa tointaan, joka oli vaihdettava köyhyyteen ja vaikeuksiin. Hänelle riitti saada olla Jeesuksen kanssa, kuunnella Hänen sanojaan ja ottaa osaa Hänen työhönsä. {AT 250.2}

Samoin oli myös aikaisemmin kutsuttujen opetuslasten laita. Kun Jeesus pyysi Pietaria tovereineen seuraamaan itseään, niin he heti jättivät venheensä ja verkkonsa. Joillakin näistä opetuslapsista oli omaisia, joista heidän oli huolehdittava, mutta saatuaan Vapahtajan kutsun he eivät epäröineet eivätkä kyselleet: Kuinka nyt elän tai elätän perheeni? He noudattivat kutsua, ja kun Jeesus jälkeenpäin kysyi heiltä: ”Kun minä lähetin teidät ilman rahakukkaroa ja laukkua ja kenkiä, puuttuiko teiltä mitään?” he saattoivat vastata: ”Ei mitään.” Luuk. 22: 35. {AT 250.3}

Rikas Matteus ja köyhä Andreas ja Pietari pantiin samanlaiselle koetukselle, ja jokainen heistä teki samanlaisen valinnan. Menestyksen hetkenä, kun verkot täyttyivät kaloista ja entisen elämän sykintä oli voimakkain, Jeesus pyysi opetuslapsia meren rannalla jättämään kaikki evankeliumityön tähden. Samoin koetellaan jokaista sielua, kumpi halu hänessä on voimakkaampi: halu saada ajallista hyvää vai halu olla Kristuksen seurassa. {AT 250.4}

Periaatteen noudattaminen vaatii aina paljon. Kukaan ei voi menestyä Jumalan työssä, ellei hänen koko sydämensä ole siinä mukana ja ellei hän pidä kaikkea muuta roskana Kristuksen tuntemisen rinnalla. Ei kukaan, joka pidättää jotakin itsellään, voi olla Kristuksen opetuslapsi, vielä vähemmän Hänen työtoverinsa. Kun ihmiset antavat täyden arvon pelastukselleen, näkyy heidän elämässään samaa itsensäuhraamista kuin Kristuksen elämässä. He seuraavat Häntä iloiten, minne Hän heitä sitten johtaakin. {AT 250.5}

Matteuksen kutsuminen Kristuksen opetuslapseksi herätti suurta suuttumusta. Se, että hengellinen opettaja valitsi publikaanin välittömäksi seuralaisekseen, oli loukkaus uskonnollisia, yhteiskunnallisia ja kansallisia tapoja vastaan. Vetoamalla kansan ennakkoluuloihin fariseukset toivoivat voivansa kääntää yleisen mielipiteen Jeesusta vastaan. {AT 250.6}

Publikaanien keskuudessa tämä herätti laajalti mielenkiintoa. Heidän sydämensä kääntyi jumalallisen opettajan puoleen. Iloissaan opetuslapseksi tulemisestaan Matteus halusi tuoda entiset toverinsa Jeesuksen luo. Hän siis pani toimeen pidot omassa talossaan ja kutsui koolle sukulaisensa ja ystävänsä. Eikä sinne tullut vain publikaaneja, vaan myös monia muita, joilla oli epäilyttävä maine ja jotka heidän tunnollisemmat lähimmäisensä tuomitsivat. {AT 251.1}

Kutsut pidettiin Jeesuksen kunniaksi, eikä Hän epäröinyt noudattaa tätä kohteliasta pyyntöä. Hän tiesi sen kyllä loukkaavan fariseuksia ja myös saattavan Hänet huonoon valoon kansan silmissä. Mutta Hänen toimintaansa eivät voineet vaikuttaa mitkään suuntaukset. Ulkonaiset eroavaisuudet eivät merkinneet Hänelle mitään. Hänen sydämeensä vetosi jokainen elämän vettä janoava sielu. {AT 251.2}

Jeesus istui kunniavieraana publikaanien pöydässä osoittaen miellyttävällä ja ystävällisellä seurustelullaan tunnustavansa ihmisarvon, ja ihmiset halusivat tulla Hänen luottamuksensa arvoisiksi. Hänen sanansa lankesivat heidän janoisiin sydämiinsä siunausta tuottavina, elämää antavina. Heidän mielessään heräsi uusia ajatuksia, ja näille yhteiskunnan hylkiöille avautui uuden elämän mahdollisuus. {AT 251.3}

Tämänkaltaisissa tilaisuuksissa Vapahtajan opetukset tekivät vaikutuksensa moniin, jotka eivät tunnustaneet Häntä ennenkuin Hänen noustuaan ylös taivaaseen. Kun Pyhä Henki vuodatettiin ja kolmetuhatta kääntyi yhtenä päivänä, oli siinä joukossa monia, jotka ensi kerran kuulivat totuuden publikaanien pöydässä, ja joistakin heistä tuli evankeliumin julistajia. Matteukselle itselleen oli Kristuksen esimerkki näissä pidoissa alituisena opetuksena. Halveksitusta publikaanista tuli eräs Hänen hurskaimpia evankelistojaan, joka omassa toiminnassaan seurasi tarkoin Mestarinsa askelia. {AT 251.4}

Kun rabbiinit kuulivat Jeesuksen olleen saapuvilla Matteuksen pidoissa, he tarttuivat heti tilaisuuteen syyttääkseen Häntä. Mutta he päättivät toimia opetuslasten välityksellä. Herättämällä heissä ennakkoluuloja he toivoivat vieraannuttavansa heidät Mestaristaan. Heidän tapanaan oli syyttää Kristusta opetuslapsille ja opetuslapsia Kristukselle ja suunnata

nuolensa arimpaan kohtaan. Tällä tavoin Saatana on toiminut siitä asti, kun hänessä taivaassa heräsi tyytymättö- myys, ja kaikki, jotka koettavat saada aikaan epäsopua ja vieraantumista, toimivat hänen hengessään. {AT 251.5}

”Miksi teidän opettajanne syö publikaanien ja syntisten kanssa?” kysyivät kateelliset rabbiinit. {AT 252.1}

Jeesus ei odottanut, että Hänen opetuslapsensa vastasivat tähän syytökseen, vaan vastasi itse: ”Eivät terveet tarvitse parantajaa, vaan sairaat. Mutta menkää ja oppikaa, mitä tämä on: ’Laupeutta minä tahdon enkä uhria.’ Sillä en minä ole tullut kutsumaan vanhurskaita, vaan syntisiä.” Fariseukset väittivät olevansa hengellisesti terveitä eivätkä siksi tarvinneet parantajaa, kun taas publikaanit ja pakanat heidän mielestään menehtyivät sielun sairauksiin. Eikö Hänen tehtävänsä parantajana ollut siis mennä juuri niiden luo, jotka tarvitsivat Hänen apuaan? {AT 252.2}

Mutta vaikka fariseuksilla oli niin korkeita ajatuksia itsestään, heidän tilansa oli itse asiassa huonompi kuin niiden, joita he halveksivat. Publikaanit olivat vähemmän tekohurskaita ja itsekylläisiä, ja siksi he olivat alttiimpia totuuden vaikutukselle. Jeesus sanoi rabbii- neille: ”Mutta menkää ja oppikaa, mitä tämä on: ’Laupeutta minä tahdon enkä uhria.’” Näin Hän osoitti, että vaikka he väittivät osaavansa selittää Jumalan sanaa, sen henki oli heille kokonaan tuntematon. {AT 252.3}

Fariseukset vaikenivat sillä kertaa, mutta tulivat yhä päättäväi- semmiksi vihassaan. He menivät tämän jälkeen Johannes Kastajan opetuslasten luo ja koettivat saada heitä nousemaan Vapahtajaa vastaan. Nämä fariseukset eivät olleet hyväksyneet Johannes Kastajan toimintaa. He olivat ivanneet hänen pidättyvää elämäänsä, yksinkertaisia tapojaan, karkeita vaatteitaan ja julistaneet hänet kiihkoilijaksi. Koska hän tuomitsi heidän tekopyhyytensä, he olivat vastustaneet hänen sanojaan ja koettaneet yllyttää kansaa häntä vastaan. Jumalan Henki oli kosketellut näiden pilkkaajien sydämiä ja todistanut heidät syyllisiksi, mutta he olivat hylänneet Jumalan neuvon ja selittäneet, että Johanneksessa oli riivaaja. {AT 252.4}

Kun sitten Jeesus tuli ja seurusteli ihmisten kanssa, söi ja joi heidän pöydässään, he syyttivät Häntä syömäriksi ja viininjuojaksi. Mutta juuri tämän syytöksen esittäjät olivat itse syyllisiä. Kuten Saatana kuvaa Jumalan väärin ja varustaa Hänet omilla ominaisuuksillaan, samoin nämä jumalattomat ihmiset esittivät Herran sanansaattajat väärässä valossa. {AT 252.5}

Fariseukset eivät ajatelleet, että Jeesus söi publikaanien ja syntisten kanssa luodakseen taivaan valoa pimeydessä istuville. He eivät käsittäneet, että jokainen tuon jumalallisen Opettajan lausuma sana oli elävä siemen, joka itäisi ja tuottaisi hedelmää Jumalan kunniaksi. He olivat päättäneet olla ottamatta valoa vastaan, ja vaikka he olivat vastustaneet Johannes Kastajan toimintaa, he olivat nyt valmiit etsimään hänen opetuslastensa ystävyyttä toivoen saavansa heidät puolelleen Jeesusta vastaan. He sanoivat Jeesuksen tekevän tyhjiksi vanhat

perinnäistavat ja asettivat Johannes Kastajan vaateliaan hurskauden Jeesuksen menettelytavan vastakohdaksi, kun tämä söi ja joi publikaanien ja syntisten kanssa. {AT 252.6}

Johanneksen opetuslapset olivat tähän aikaan syvän surun vallassa. Tämä tapahtui, ennenkuin he olivat tuoneet Jeesukselle Johanneksen sanoman. Heidän rakas opettajansa oli vankilassa, ja he viettivät päivänsä murehtien. Eikä Jeesus tehnyt mitään yritystä Johanneksen vapauttamiseksi, päinvastoin näytti saattavan hänen opetuksensa epäilyksenalaiseksi. Jos Johannes oli Jumalan lähettämä, miksi Jeesus ja Hänen opetuslapsensa toimivat niin kokonaan toisenlaisella tavalla? {AT 253.1}

Johanneksen opetuslapsina ei ollut selvää käsitystä Kristuksen työstä, ja siksi he ajattelivat, että fariseusten syytöksissä saattoi olla jotakin perää. He noudattivat monia rabbiinien määräämiä sääntöjä, vieläpä toivoivat tulevansa vanhurskaiksi lain teoista. Juutalaiset harjoittivat paastoamista ansiotyönä, ja tarkimmat heistä paastosivat kaksi päivää joka viikko. Fariseukset ja Johanneksen opetuslapset paastosivat parhaillaan, kun jälkimmäiset tulivat Jeesuksen luo kysyen: ”Me ja fariseukset paastoamme paljon; miksi sinun opetuslapsesi eivät paastoa?” {AT 253.2}

Jeesus vastasi heille hyvin varovasti. Hän ei yrittänyt oikaista heidän väärää käsitystään paastoamisesta, vaan ainoastaan opastaa heitä oikeaan käsitykseen omasta tehtävästään. Ja Hän teki tämän käyttäen samaa kuvausta, jota Johannes itse oli käyttänyt todistaessaan Jeesuksesta. Johannes oli sanonut: ”Jolla on morsian, se on ylkä; mutta yljän ystävä, joka seisoo ja kuuntelee häntä, iloitsee suuresti yljän äänestä. Tämä minun iloni on nyt tullut täydelliseksi.” Joh. 3: 29. J Johanneksen opetuslapset eivät voineet olla muistamatta näitä opettajansa sanoja, kun Jeesus, käyttäen samaa vertausta, sanoi: ”Ettehän voi vaatia häävieraita paastoamaan silloin, kun ylkä on heidän kanssaan?” {AT 253.3}

Taivaan ruhtinas oli kansansa keskuudessa. Jumalan suurin lahja oli annettu maailmalle. Se oli iloksi köyhille, sillä Kristus oli tullut tekemään heistä valtakuntansa perillisiä. Se oli iloksi rikkaille, sillä {AT 253.4}

Hän opettaisi heitä hankkimaan ikuisia aarteita. Se oli iloksi tietämättömille, sillä Hän tekisi heidät viisaiksi pelastumaan. Se oli iloksi oppineille, sillä Hän avaisi heidän eteensä syvempiä salaisuuksia kuin mitä he milloinkaan olivat tutkineet. Vapahtajan toiminta paljastaisi ihmisille totuuksia, jotka olivat olleet kätkettyjä maailman perustamisesta asti. {AT 254.1}

Johannes Kastaja oli iloinnut katsellessaan Vapahtajaa. Millaisia ilonaiheita olikaan opetuslapsina, joilla oli etuoikeus vaeltaa ja keskustella taivaan Majesteetin kanssa! Nyt ei heillä ollut aikaa surra ja paastota. Heidän oli avattava sydämensä vastaanottamaan Hänen kirkkautensa valoa, voidakseen levittää sitä niille, jotka istuivat pimeydessä ja kuolon varjossa. {AT 254.2}

Vapahtajan sanat olivat luoneet heidän eteensä valoisan kuvan, mutta sen yllä lepäsi synkkä varjo, jonka Hänen silmänsä yksin näki. ”Mutta päivät tulevat”, Hän sanoi, ”jolloin ylkä otetaan heiltä pois, ja silloin, niinä päivinä, he paastoavat”. Kun opetuslapset näkisivät Herransa petettynä ja ristiinnaulittuna, silloin he surisivat ja paastoaisivat. Puhuessaan heille viimeisen kerran yläsalissa Hän lausui: ”Vähän aikaa, niin te ette minua näe, ja taas vähän aikaa, niin te näette minut. Totisesti, totisesti minä sanon teille: te joudutte itkemään ja valittamaan, mutta maailma on iloitseva; te tulette murheellisiksi, mutta teidän murheenne on muuttuva iloksi.” Joh. 16: 19, 20. {AT 254.3}

Kun Hän astuisi ulos haudasta, heidän murheensa muuttuisi iloksi. Taivaaseenastumisensa jälkeen Hän olisi henkilökohtaisesti poissa, mutta Lohduttajan välityksellä Hän olisi yhä heidän luonaan, eivätkä he saisi viettää aikaansa surren. Sitä Saatana halusi. Hän toivoi heidän antavan maailmalle sen käsityksen, että heitä oli petetty, mutta heidän oli uskon kautta luotava katseensa taivaalliseen pyhäkköön, missä Jeesus suoritti papillista tehtäväänsä heidän hyväkseen, ja heidän oli avattava sydämensä Pyhälle Hengelle, joka oli Hänen edustajansa ja iloittava Hänen läsnäolonsa valossa. Kuitenkin he tulisivat kohtaamaan kiusausten ja ahdistusten aikoja, jolloin he joutuisivat taistelemaan tämän maailman hallitsijoita ja pimeyden valtakunnan ruhtinaita vastaan, jolloin Kristus ei henkilökohtaisesti olisi heidän luonaan, eivätkä he näkisi Lohduttajaakaan. Silloin heidän olisi sopivampaa paastota. {AT 254.4}

Fariseukset koettivat korottaa itseään tarkoin noudattamalla muotomenoja, samalla kun heidän sydämensä oli täynnä kateutta ja vihaa. {AT 254.5}

”Katso”, sanoo Raamattu, ”riidaksi ja toraksi te paastoatte, lyö- däksenne jumalattomalla nyrkillä. Te ette nyt paastoa niin, että teidän äänenne kuultaisiin korkeudessa. Tällainenko on se paasto, johon minä mielistyn, se päivä, jona ihminen kurittaa itseänsä? Jos kallistaa päänsä kuin kaisla ja makaa säkissä ja tuhassa, sitäkö sinä sanot paastoksi ja päiväksi, joka on Herralle otollinen?” Jes. 58: 4, 5. {AT 255.1}

Oikea paasto ei ole pelkästään muodollinen toimitus. Raamattu kuvaa paastoa, joka Jumalaa miellyttää, seuraavasti:”— että avaatte vääryyden siteet, irroitatte ikeen nuorat, ja päästätte sorretut vapaiksi, että särjette kaikki ikeet”, ”— jos taritset elannostasi isoavalle ja ravitset vaivatun sielun”. Jes. 58: 6, 10. Tässä esitetään Kristuksen työn oikea henki ja luonne. Hänen koko elämänsä oli itsensä uhraamista maailman pelastamiseksi. Sekä paastotessaan kiusauksen korvessa että syödessään publikaanien kanssa Matteuksen pidoissa Hän antoi elämänsä kadotettujen pelastamiseksi. Todellinen hurskauden henki ei ilmene toimettomana murehtimisena, vain ruumiin masentamisena ja lukemattomina uhritoimituksina, vaan se on itsensä antamista alttiiseen palvelukseen Jumalalle ja ihmisille. {AT 255.2}

Jatkaessaan vastaustaan Johanneksen opetuslapsille Jeesus esitti vertauksen sanoen: ”Ei kukaan leikkaa uudesta vaipasta paikkaa ja pane vanhaan vaippaan; muutoin hän rikkoo

uuden vaipan, eikä uudesta vaipasta otettu paikka vanhaan sovi.” Johannes Kastajan sanomaa ei saanut kutoa yhteen perimätapojen ja taikauskon kanssa. Yritys sekoittaa fariseusten vaatimuksia Johanneksen hurskauteen tekisi niiden välisen eron vain selvemmäksi. {AT 255.3}

Ei myöskään Kristuksen esittämiä periaatteita voinut liittää fariseusten muotomenoihin. Kristus ei silloittanut kuilua, jonka Johanneksen opetukset olivat luoneet. Hän tekisi eron vanhan ja uuden välillä yhä selvemmäksi. Jeesus kuvasi tätä edelleen sanoen: ”Eikä kukaan laske nuorta viiniä vanhoihin nahkaleileihin; muutoin nuori viini pakahuttaa leilit, ja viini juoksee maahan, ja leilit turmeltuvat.” Nahkaleilit, joita käytettiin uuden viinin säilytysastioina, tulivat jonkin ajan kuluttua kuiviksi ja hauraiksi ja olivat tarkoitukseensa kelpaamattomia. Tällä tutulla kuvauksella Jeesus esitti havainnollisesti juutalaisten johtomiesten tilan. Papit, kirjanoppineet ja hallitusmiehet olivat muotomenojen ja perimätapojen kahleissa. Heidän sydämensä olivat jäykistyneet ja kutistuneet kuten kuivettuneet viinilei- lit, joihin Hän oli heitä verrannut. Koska he tyytyivät pelkkään lakiuskontoon heidän oli mahdoton tulla taivaan elävän totuuden tallettajiksi. He pitivät omaa vanhurskauttaan riittävänä eivätkä halunneet uskontoonsa mitään uutta. He eivät vastaanottaneet Jumalan hyvyyttä ansaitsemattomana lahjana, vaan katsoivat ansainneensa sen hyvillä töillään. Rakkauden kautta vaikuttava usko, joka puhdistaa sielun, ei voinut löytää minkäänlaista yhtymäkohtaa fariseusten uskonnon kanssa, jonka muodostivat muotomenot ja ihmiskäskyt. Olisi turha yritys liittää Jeesuksen opetuksia vallitsevaan uskontoon. Jumalan elävä totuus tulisi kuohuvan viinin tavoin pakahduttamaan farisealaisen perimätavan vanhat, lahoavat leilit. {AT 255.4}

Fariseukset pitivät itseään liian viisaina tarvitakseen opetusta, liian vanhurskaina tarvitakseen pelastusta ja liian korkea-arvoisina, tarvitakseen Kristukselta tulevaa kunniaa. Vapahtaja kääntyi pois heidän luotaan etsiäkseen toisia, jotka vastaanottaisivat taivaan sanoman. Oppimattomissa kalastajissa, tulliaseman publikaanissa, samarialaisessa naisessa, tavallisissa ihmisissä, jotka mielellään Häntä kuuntelivat, Hän löysi uusia leilejä uutta viiniä varten. Evankeliumityö- hön kelpaavia aseita ovat sielut, jotka iloiten vastaanottavat Jumalan heille lähettämän valon. Heidän välityksellään Hän levittää maailmaan totuuden tuntemusta. Jos Hänen kansansa Kristuksen armon avulla haluaa tulla uusiksi leileiksi, Hän on täyttävä heidät uudella viinillä. {AT 257.1}

Vaikka Kristuksen opetusta kuvattiin uudella viinillä, ei se ollut uutta oppia, vaan sen ilmaisemista, mitä alusta asti oli opetettu. Mutta fariseusten kohdalla Jumalan totuus oli kadottanut alkuperäisen merkityksensä ja kauneutensa. Heille Kristuksen opetus oli uutta melkein joka suhteessa, eivätkä he sitä hyväksyneet eivätkä tunnustaneet. {AT 257.2}

Jeesus osoitti, miten väärän opetuksen voima hävittää totuuden kaipuun ja kunnioittamisen. ”Eikä kukaan”, Hän sanoi, ”joka juo vanhaa viiniä, halua nuorta, sillä hän sanoo: ’Vanha on hyvää.’” Kaikki ne totuudet, jotka oli annettu maailmalle patriarkkojen ja

profeettain välityksellä, loistivat uudessa kauneudessaan Kristuksen sanoissa. Mutta kirjanoppineilla ja fariseuksilla ei ollut mitään halua saada tätä uutta kallisarvoista viiniä. Ei heidän mielessään eikä sydämessään ollut sijaa Kristuksen opetuksille, ennenkuin ne olivat tyhjentyneet vanhoista perimätavoista, muodoista ja menoista. He pitivät kiinni kuolleista muodoista ja kääntyivät pois elävästä totuudesta ja Jumalan voimasta. {AT 257.3}

Tämä koitui juutalaisten turmioksi, ja se on koituva turmioksi monelle sielulle vielä tänäänkin. Tuhannet tekevät saman erehdyksen kuin fariseukset, joita Kristus nuhteli Matteuksen pidoissa. Monet hylkäävät totuuden, joka tulee ylhäältä valojen Isältä, mieluummin kuin luopuvat jostakin omaksumastaan käsityksestä tai hellimästään mielipiteestä. He luottavat itseensä ja omaan viisauteensa eivätkä käsitä hengellistä köyhyyttään. He uskovat järkähtämättä pelastu- vansa jollakin sellaisella tavalla, missä he itse voivat suorittaa jonkin tärkeän osan. Nähdessään, etteivät he millään tavalla voi itse osallistua työhön, he hylkäävät heille valmistetun pelastuksen. {AT 257.4}

Lain tekoihin perustuva uskonto ei koskaan voi johtaa sieluja Kristuksen luo, sillä sellaisesta uskonnosta puuttuu rakkaus, puuttuu Kristus. Itsevanhurskauden hengen aiheuttama paasto ja rukous ovat Jumalan silmissä kauhistus. Juhlallinen kokoontuminen jumalanpalvelukseen, uskonnollisten menojen sarja, ulkonainen nöyrtyminen, vaikuttava uhritoimitus, kaikki nämä julistavat, että näiden noudattaja pitää itseään vanhurskaana ja taivaaseen kelvollisena, mutta se on kaikki petosta. Omilla teoillamme emme koskaan voi ostaa pelastusta. {AT 258.1}

Kuten oli Kristuksen päivinä, niin on nytkin: fariseukset eivät tunne hengellistä köyhyyttään. Heille kuuluu sanoma: ”Sinä sanot: Minä olen rikas, minä olen rikastunut enkä mitään tarvitse; etkä tiedä, että juuri sinä olet viheliäinen ja kurja ja köyhä ja sokea ja alaston. Minä neuvon sinua ostamaan minulta kultaa, tulessa puhdistettua, että rikastuisit, ja valkeat vaatteet, että niihin pukeutuisit eikä alastomuutesi häpeä näkyisi.” Ilm. 3: 17, 18. Usko ja rakkaus ovat tulessa puhdistettu kulta. Mutta monen kulta on himmentynyt, ja koko aarre on voinut kadota. Kristuksen vanhurskaus on heille käyttämätön viitta, koskematon lähde. Heille sanotaan: ”Mutta se minulla on sinua vastaan, että olet hyljännyt ensimmäisen rakkautesi. Muista siis, mistä olet langennut, ja tee parannus, ja tee niitä ensimmäisiä tekoja; mutta jos et, niin minä tulen sinun tykösi ja työnnän sinun lampunjalkasi pois paikaltaan, ellet tee parannusta.” Ilm. 2: 4, 5. {AT 258.2}

”Jumalalle kelpaava uhri on särjetty henki; särjettyä ja murtunutta sydäntä et sinä, Jumala, hylkää.” Ps. 51: 19. Ihmisen täytyy tyhjentyä omasta itsestään, ennenkuin hänestä voi tulla sanan täydessä merkityksessä Jeesukseen uskova. Kun ihminen kieltää itsensä, silloin Jumala voi tehdä hänestä uuden luomuksen. Uudet leilit voivat sisältää uutta viiniä. Kristuksen rakkaus herättää uskovassa uutta elämää. Ihmisessä, joka katsoo uskomme alkuunpanijaan ja täydelliseksitekijään, ilmenee Kristuksen luonne. {AT 258.3}

LUKU 29—SIUNAUSTEN PÄIVÄ

”Sentähden on lupa tehdä sapattina hyvää.” {AT 259.1}

Sapatti pyhitettiin luomisessa. Koska se oli säädetty ihmistä varten, se sai alkunsa silloin, ”kun aamutähdet kaikki iloitsivat ja kaikki Jumalan pojat riemuitsivat”. Rauha lepäsi maailman yllä, sillä maa oli sopusoinnussa taivaan kanssa. ”Jumala katsoi kaikkea, mitä Hän tehnyt oli, ja katso, se oli sangen hyvää” Job 38: 7; 1 Moos. 1: 31, ja Hän lepäsi iloiten päätetystä työstään. {AT 259.2}

Koska Jumala lepäsi sapattina, Hän ”siunasi seitsemännen päivän ja pyhitti sen” — erotti sen pyhään käyttöön. Hän antoi sen Aada- mille lepopäiväksi. Se oli luomistyön muisto ja siis merkki Jumalan voimasta ja Hänen rakkaudestaan. Raamatussa sanotaan: ”Hän on säätänyt ihmeellisten tekojensa muiston.” ”Hänen näkymätön olemuksensa, Hänen iankaikkinen voimansa ja jumalallisuutensa, ovat, kun niitä Hänen teoissansa tarkataan, maailman luomisesta asti nähtävinä.” 1 Moos. 2: 3; Ps. 111: 4; Room. 1: 20. {AT 259.3}

Kaikki luotiin Jumalan Pojan kautta. ”Alussa oli Sana, ja Sana oli Jumalan tykönä... Kaikki on saanut syntynsä Hänen kauttaan, ja ilman Häntä ei ole syntynyt mitään, mikä syntynyt on.” Joh. 1:1—3. Ja koska sapatti on luomistyön muisto, se on merkki Kristuksen rakkaudesta ja voimasta. {AT 259.4}

Sapatti johtaa ajatuksemme luontoon ja saattaa meidät Luojan [yhteyteen. Lintujen laulussa, puiden huminassa ja meren pauhussa 1 voimme vielä kuulla Hänen äänensä, joka puhui Aadamin kanssa I Eedenissä illan viileydessä. Ja nähdessämme Hänen voimansa luonnossa saamme siitä lohdutusta, sillä se sana, joka loi kaiken, puhuu | elämää sielulle. ”Jumala, joka sanoi: ’Loistakoon valkeus pimeydestä’, on se, joka loisti sydämiimme, että Jumalan kirkkauden tunteminen, sen kirkkauden, joka loistaa Kristuksen kasvoissa, levittäisi valoansa.” 2 Kor. 4: 6. {AT 260.1}

Tästä ajatuksesta sai alkunsa laulu: {AT 260.2}

”Sinä ilahutat minua, Herra, töilläsi; minä riemuitsen sinun kättesi teoista.
Kuinka suuret ovat sinun tekosi, Herra!
Sinun ajatuksesi ovat ylen syvät.”

Ps. 92: 5, 6. {AT 260.3}

Ja Pyhä Henki lausuu profeetta Jesajan kautta: ”Keneenkä siis te vertaatte Jumalan, ja minkä muotoiseksi te Hänet teette?... Ettekö te tiedä, ettekö kuule, eikö teille ole alusta asti ilmoitettu, ettekö ole maan perustuksista vaaria ottaneet? Hän istuu korkealla maan piirin päällä, kuin heinäsirkkoja ovat sen asukkaat; Hän levittää taivaan niinkuin harson, pingoittaa sen niinkuin teltan asuttavaksi... ’Keneenkä siis te vertaatte minut, jonka kaltainen minä olisin’, sanoo Pyhä. Nostakaa silmänne korkeuteen ja katsokaa: kuka on nämä luonut? Hän,

joka johdattaa esiin niiden joukot täysilukuisina, joka nimeltä kutsuu ne kaikki; suuri on Hänen voimansa ja valtainen Hänen väkensä: ei yksikään jää Häneltä pois. Miksi sinä, Jaakob, sanot ja sinä, Israel, puhut: 'Minun tieni on Herralta salassa, minun oikeuteni on joutunut pois minun Jumalani huomasta'? Etkö tiedä, etkö ole kuullut: Herra on iankaikkinen Jumala, joka on luo-, nut maan ääret? Ei Hän väsy eikä näänny... Hän antaa väsyneelle väkeä ja voimattomalle voimaa yltäkyllin." "Älä pelkää, sillä minä olen sinun kanssasi; älä arkana pälyile, sillä minä olen sinun Jumalasi: minä vahvistan sinua, minä autan sinua, minä tuen sinua vanhurskauteni oikealla kädellä." "Kääntykää minun tyköni ja antakaa pelastaa itsenne, te maan ääret kaikki, sillä minä olen Jumala, eikä toista ole." Tämä sanoma on kirjoitettu luontoon, ja sapatti on määrätty pitämään sitä mielessä. Kun Herra käski Israelin pyhittää {AT 260.4}

Hänen sapattinsa, Hän sanoi: "Ne ovat merkkinä minun ja teidän välillänne, että tietäisitte, että minä olen Herra, teidän Jumalanne." Jes. 40: 18-29; 41: 10; 45: 22; Hes. 20: 20. {AT 261.1}

Sapatti vahvistettiin Siinailta annetulla lailla, mutta sitä ei silloin vasta tehty tunnetuksi lepopäivänä. Israelin kansa tunsi sen jo ennen-, kuin he tulivat Siinaille. Ollessaan matkalla sinne he pitivät sapattia. Kun jotkut rikkoivat sitä, Herra nuhteli heitä sanoen: "Kuinka kauan aiotte kieltäytyä noudattamasta minun käskyjäni ja lakejani?" 2 Moos. 16: 28. {AT 261.2}

Sapattia ei annettu vain Israelille vaan koko maailmalle. Se oli 1 tehty ihmiselle tiettäväksi Eedenissä, ja kuten muutkin kymmenet i käskyt, se on iankaikkisesti voimassa. Tästä laista, johon sisältyy nel- I jäs käskykin, sanoo Kristus: "Kunnes taivas ja maa katoavat, ei {AT 261.3}

I laista katoa pieninkään kirjain, ei ainoakaan piirto." Niin kauan kuin taivas ja maa kestävät, sapatti on oleva jatkuvana merkkinä Luojan voimasta. Ja kun Eeden kerran jälleen kukoistaa maan päällä, kunnioittavat kaikki auringon alla Jumalan pyhää lepopäivää. "Joka viikko sapattina tulee kaikki liha kumartaen rukoilemaan minua, sanoo Herra." Matt. 5: 18, Jes. 66: 23. {AT 261.4}

Ei mikään muu juutalaisille annettu säädös erottanut heitä niin selvästi ympäröivistä kansoista kuin sapatti. Jumalan tarkoitus oli, että sen noudattaminen osoittaisi heidän palvelevan Häntä. Se olisi merkki siitä, etteivät he palvele epäjumalia, vaan ovat liitossa elävän Jumalan kanssa. Mutta pyhittääkseen sapatin ihmisten täytyy itsensä olla pyhiä. Uskon kautta heidän täytyy osallistua Kristuksen vanhurskaudesta. Kun Israelia käskettiin: "Muista pyhittää lepopäivä", Herra sanoi heille myös: "Ja te olkaa minulle pyhä kansa." 2 Moos. 20: «8; 22: 31. Vain täten sapatti saattoi erottaa Israelin Jumalan palvelijoiksi. {AT 261.5}

Kun juutalaiset luopuivat Jumalasta eivätkä omaksuneet Kristuksen vanhurskautta uskon kautta, sapatti menetti merkityksensä heihin nähden. Saatana koetti korottaa itseään ja kääntää ihmiset pois Kristuksesta, ja hän koetti väärentää sapatin, koska se on merkki Kristuksen

voimasta. Juutalaiset johtomiehet täyttivät Saatanan tahdon liittämällä Jumalan lepopäivään rasittavia vaatimuksia. Kristuksen aikana sapatti oli niin vääristelty, että sen noudattaminen kuvasi itsekkäiden ja mielivaltaisten ihmisten luonnetta pikemmin kuin rakastavan taivaallisen Isän luonnetta. Rabbiinit todellisuudessa esittivät {AT 261.6}

Jumalan antavan lakeja, joita ihmisen on mahdoton noudattaa. He saattoivat kansan pitämään Jumalaa hirmuvaltiaana ja ajattelemaan, että sapatin pitäminen, niinkuin Hän vaati sen pidettäviksi, teki ihmiset kovasydämisiksi ja julmiksi. Kristuksen tehtävänä oli poistaa nämä väärinkäsitykset. Vaikka rabbiinit säälimättömän vihamielisinä tarkkasivat Häntä, Hän ei edes näön vuoksi mukautunut heidän vaatimuksiinsa, vaan kulki tietään suoraan ja piti sapatin Jumalan lain mukaan. {AT 262.1}

Eräänä sapattina, kun Jeesus opetuslapsineen palasi jumalanpalveluksesta, he kulkivat kypsyvän viljavainion läpi. Jeesus oli jatkanut työtään myöhään, ja kulkiessaan pellon poikki opetuslapset alkoivat koota tähkäpäitä ja syödä jyviä, hierottuaan niitä käsissään. Jonakin muuna viikonpäivänä tämä teko ei olisi aiheuttanut mitään arvostelua, sillä viljapellon, puutarhan tai viinitarhan läpi kulkevalla oli oikeus koota mitä hän syödäkseen tarvitsi. (5 Moos. 23: 24, 25). Mutta tämän tekemistä sapattina pidettiin pyhyyden loukkauksena. Ei ainoastaan jyväin kerääminen ollut jonkinlaista elonkorjuuta, vaan niiden hierominen käsissä oli jonkinlaista puimista. Näin rabbiinien mielestä oli tehty kaksinkertainen rikos. {AT 262.2}

Urkkijat valittivat heti asiasta Jeesukselle sanoen: ”Katso, sinun opetuslapsesi tekevät, mitä ei ole lupa tehdä sapattina.” {AT 262.3}

Kun Jeesusta syytettiin sapatinrikkomisesta Betesdan luona, Hän puolustautui vakuuttamalla olevansa Jumalan Poika ja selittämällä toimivansa sopusoinnussa Isänsä kanssa. Nyt, kun opetuslasten kimppuun käydään, Hän esittää syyttäjilleen esimerkkejä Vanhasta testamentista, jumalanpalveluksessa olleiden henkilöiden sapattina suorittamia tekoja. {AT 262.4}

Juutalaiset opettajat ylpeilivät Raamatun tuntemuksestaan, ja Vapahtajan vastaukseen sisältyi nuhde heidän tietämättömyydestään pyhistä kirjoituksista. Hän sanoi: ”Ettekö ole lukeneet, mitä Daavid teki, kun hänen ja hänen seuralaistensa oli nälkä, kuinka hän meni Jumalan huoneeseen, otti näkyleivät ja söi ja antoi seuralaisilleenkin, vaikkei niitä ollut lupa syödä muiden kuin ainoastaan pappien?” ”Ja hän sanoi heille: ’Sapatti on asetettu ihmistä varten eikä ihminen sapattia varten.’” ”Tai ettekö ole lukeneet laista, että papit sapattina pyhäkössä rikkovat sapatin ja ovat kuitenkin syyttömät? Mutta minä sanon teille: tässä on se, joka on pyhäkköä suurempi.” ”Sillä Ihmisen Poika on sapatin Herra.” Luuk. 6: 3, 4; Mark. 2: 27, 28; Matt. 12: 5, 6. {AT 262.5}

Jos oli oikein Daavidin tyydyttää nälkänsä syömällä leipää, joka oli erotettu pyhään käyttöön, silloin oli oikein myös opetuslasten täyttää tarpeensa poimimalla jyviä sapatin pyhinä hetkinä. Edelleen, papit suorittivat pyhäkössä enemmän työtä sapattina kuin muina

päivinä. Saman työn tekeminen maallisessa toimessa olisi synti, mutta pappien työ oli Jumalan palvelemista. He suorittivat menoja, jotka viittasivat Kristuksen lunastavaan voimaan, ja heidän työnsä oli sopusoinnussa sapatin tarkoituksen kanssa. Mutta nyt Kristus itse oli tullut. Opetuslapset, tehdessään Kristuksen työtä, olivat Jumalan palveluksessa, ja se, mikä oli välttämätöntä tämän työn suorittamiseksi, oli luvallista tehdä sapattina. {AT 263.1}

Kristus tahtoi opettaa opetuslapsilleen ja vihollisilleen, että Jumalan palveleminen on ensimmäinen asia. Jumalan työn tarkoitus maailmassa on ihmisen lunastaminen, siksi se, mikä on välttämätöntä tehdä sapattina tämän työn suorittamiseksi, on sopusoinnussa sapattikäskyn kanssa. Nämä sanansa Jeesus kruunasi julistamalla olevansa ”sapatin herra”, joka on kaiken epäilyn ja kaikkien lakien yläpuolella. Näin tämä kaikkivaltias tuomari vapautti opetuslapsensa syytteestä vedoten juuri niihin säädöksiin, joita heidän syytettiin rikkovan. {AT 263.2}

Jeesus ei sivuuttanut asiaa vain nuhtelemalla vihamiehiään. Hän selitti, että he sokeudessaan olivat erehtyneet sapatin tarkoituksesta. Hän sanoi: ”Mutta jos tietäisitte, mitä tämä on: ’Laupeutta minä tahdon enkä uhria’, niin te ette tuomitsisi syyttömiä.” Matt. 12: 7. Heidän monet sisällyksettömät muotomenonsa eivät voineet korvata sitä tosi rehellisyyden ja hellän rakkauden puutetta, jotka ominaisuudet aina esiintyvät todellisissa Jumalan palvelijoissa. {AT 263.3}

Kristus toisti jälleen sen totuuden, että uhrit itsessään eivät olleet minkään arvoisia. Ne olivat välikappale eivätkä tarkoitus. Niiden tarkoitus oli johtaa ihmiset Vapahtajan luo ja näin saattaa heidät sopusointuun Jumalan kanssa. Jumala antaa arvoa vain rakkaudesta tehdylle palvelukselle. Jos se puuttuu, on pelkkä muotomenojen noudattaminen loukkaus Häntä kohtaan. Niin on sapatinkin laita. Sen tarkoitus oli saattaa ihmiset Luojan yhteyteen, mutta kun mieli oli täynnä väsyttäviä muotomenoja, sapatin tarkoitus unohtui. Sen pelkkä ulkonainen noudattaminen oli narripeliä. {AT 263.4}

Kun Jeesus eräänä toisena sapattina astui synagoogaan, Hän näki siellä miehen, jolla oli kuivettunut käsi. Fariseukset tarkkasivat Häntä innokkaina, nähdäkseen, mitä Hän tekisi. Vapahtaja tiesi hyvin, että jos Hän parantaisi sapattina, Häntä pidettäisiin lainrikkojana, mutta Hän ei epäröinyt murtaa sitä perinteellisten vaatimusten muuria, jolla sapatti oli ympäröity. Jeesus käski sairaan astua esiin ja kysyi sitten: ”Kumpiko on luvallista sapattina: hyvääkö tehdä vai pahaa, pelastaako henki vai tappaa se?” Juutalaisilla oli sellainen periaate, että ellei tehnyt hyvää’, kun siihen oli tilaisuus, teki pahaa; elämän pelastamisen laiminlyöminen oli tappamista. Näin Jeesus kohtasi rabbiinit heidän omalla alueellaan. ”Mutta he olivat vaiti. Silloin Hän katsahtaen ympärilleen loi vihassa silmänsä heihin, murheellisena heidän sydämensä paatumuksesta, ja sanoi sille miehelle: ’Ojenna kätesi.’ Ja hän ojensi, ja hänen kätensä tuli jälleen terveeksi.” Mark. 3: 4, 5. {AT 263.5}

Kun Jeesukselta kysyttiin: ”Onko luvallista sapattina parantaa?” Hän vastasi: ”Kuka teistä on se mies, joka ei, jos Hänen ainoa lampaansa putoaa sapattina kuoppaan, tartu siihen ja nosta sitä ylös? Kuinka paljon suurempiarvoinen onkaan ihminen kuin lammas! Sentähden on lupa tehdä sapattina hyvää.” Matt. 12: 10—12. {AT 264.1}

Urkkijat eivät uskaltaneet vastata Kristukselle kansan kuullen peläten joutuvansa vaikeuksiin. He tiesivät Hänen puhuneen totta. He olisivat mieluummin jättäneet miehen kärsimään, kuin rikkoneet perimätapojaan, samalla kun he kuitenkin olisivat pelastaneet eläimen, koska sen laiminlyömisestä tulisi omistajalle vahinkoa. Näin osoitettiin suurempaa huolenpitoa mykkää eläintä kuin ihmistä kohtaan, joka on luotu Jumalan kuvaksi. Tämä kuvaa kaikkien väärien uskontojen menettelytapoja. Niiden alkuna on ihmisen halu korottaa itsensä yli Jumalan, mutta niiden loppuna on ihmisen alentaminen eläintä alemmaksi. Jokainen uskonto, joka sotii Jumalan valtiutta vastaan, riistää ihmiseltä sen kirkkauden, joka hänellä oli luomisessa ja joka palautetaan hänelle Kristuksessa. Jokainen väärä uskonto opettaa kannattajiaan olemaan välittämättä ihmisen tarpeista, kärsimyksistä ja oikeuksista. Evankeliumi antaa suuren arvon ihmiskunnalle, joka on ostettu Kristuksen verellä, ja se opettaa hellästi huolehtimaan ihmisen tarpeista ja puutteista. Herra sanoo: ”Minä teen kuolevaiset harvinaisemmiksi kuin puhdas kulta, ihmiset harvinaisemmiksi kuin Oofirin kulta.” Jes. 13: 12. {AT 264.2}

Kun Jeesus esitti fariseuksille kysymyksen, oliko luvallista tehdä sapattina hyvää vai pahaa, pelastaa vai tappaa, Hän asetti heidän eteensä heidän omat pahat tarkoituksensa. He vainosivat Hänen henkeään katkeran vihan sokaisemina, kun taas Hän pelasti ihmishenkiä ja teki monet ihmiset onnellisiksi. Oliko parempi tappaa sapattina, kuten he aikoivat tehdä, vai parantaa kärsiviä, kuten Hän oli tehnyt? Oliko vanhurskaampaa olla murha mielessä Jumalan pyhänä päivänä kuin rakastaa kaikkia ihmisiä, mikä rakkaus ilmenee laupeudentekoina? {AT 264.3}

Parantaessaan miehen, jolla oli kuivettunut käsi, Jeesus tuomitsi juutalaisten tavan ja pysytti neljännen käskyn ”sellaisena, kuin Jumala oli sen antanut. Hän lausui: ’On lupa tehdä sapattina hyvää.’” Poistamalla juutalaisten järjettömät rajoitukset Kristus kunnioitti sapattia, kun taas ne, jotka syyttivät Häntä, häpäisivät Jumalan pyhänpäivän. {AT 265.1}

Ne, jotka luulevat Kristuksen poistaneen lain, opettavat, että Hän rikkoi sapattia ja oikeutti opetuslapsenakin tekemään niin. Näin he itse asiassa asettuvat samalle kannalle kuin viisastelevat juutalaiset. Täten he kieltävät Kristuksen oman todistuksen: ”Minä olen pitänyt Isäni käskyt ja pysyn Hänen rakkaudessaan.” Joh. 15: 10. Ei Vapahtaja eivätkä Hänen seuraajansa rikkoneet sapattikäskyä. Kristus oli lain elävä esikuva. Hän ei elämässään rikkonut ainoatakaan sen pyhistä käskyistä. Katsellessaan sitä todistajien joukkoa, joka koetti etsiä syytä tuomitakseen Hänet, Hän saattoi sanoa kenenkään panematta vastalausetta: ”Kuka teistä voi näyttää minut syypääksi syntiin?” Joh. 8: 46. {AT 265.2}

Vapahtaja ei ollut tullut kumoamaan sitä, mitä patriarkat ja profeetat olivat puhuneet, sillä Hän oli itse puhunut näiden edustajiensa kautta. Kaikki Jumalan sanan totuudet ovat tulleet Häneltä. Mutta nämä verrattomat jalokivet oli pantu vääriin kehyksiin. Niiden kallis valo oli asetettu valheen palvelukseen. Jumala halusi siirtää ne pois valheen ympäristöstä ja asettaa ne jälleen totuuden kehyksiin. Tämän työn saattoi vain jumalallinen käsi suorittaa. Ollessaan valheen yhteydessä totuus oli palvellut Jumalan ja ihmisen vihollisen asiaa. Kristus oli tullut asettamaan sen sille paikalle, missä se kirkastaisi Jumalaa ja vaikuttaisi ihmisten pelastukseksi. {AT 265.3}

Jeesus sanoi: ”Sapatti on asetettu ihmistä varten eikä ihminen sapattia varten.” Jumalan antamat säädökset on tarkoitettu ihmiskunnalle siunaukseksi. ”Sillä kaikki tapahtuu teidän tähtenne.” ”Teidän on Paavali ja Apollos ja Keefas, teidän on maailma ja elämä ja kuolema, nykyiset ja tulevaiset, kaikki on teidän. Mutta te olette Kristuksen, ja Kristus on Jumalan.” 2 Kor. 4: 15; 1 Kor. 3: 22, 23. Jumala antoi kymmenen käskyn lain, josta sapatti on osa, kansalleen siunaukseksi. Mooses sanoi: ”Herra käski meidän pitää kaikki nämä säädökset ja peljätä Herraa, meidän Jumalaamme, että me aina menestyisimme ja Hän pitäisi meitä elossa.” 5 Moos. 6: 24. Ja psalmien laulajan välityksellä annettiin Israelille seuraava sanoma: ”Palvelkaa Herraa ilolla, tulkaa Hänen kasvojensa eteen riemulla. Tietäkää, että Herra on Jumala. Hän on meidät tehnyt, ja Hänen me olemme, Hänen kansansa ja Hänen laitumensa lampaat. Käykää Hänen port- teihinsa kiittäen, Hänen esikartanoihinsa ylistystä veisaten.” Ps. 100: 2 — 4. Ja kaikille, ”jotka pitävät sapatin eivätkä sitä riko”, Herra sanoo: ”Ne minä tuon pyhälle vuorelleni ja ilahutan heitä rukoushuoneessani.” Jes. 56: 7. {AT 265.4}

”Niin Ihmisen Poika siis on sapatinkin Herra.” Nämä sanat sisältävät sekä opetusta että lohdutusta. Koska sapatti tehtiin ihmistä varten, se on Herran päivä. Se kuuluu Kristukselle. Sillä ”kaikki on saanut syntynsä Hänen kauttaan, ja ilman Häntä ei ole syntynyt mitään, mikä syntynyt on”. Joh. 1: 3. Koska Hän on tehnyt kaiken, Hän on tehnyt siis sapatinkin. Hän erotti sen luomistyön muistomerkiksi. Se viittaa Häneen sekä Luojana että Pyhittäjänä. Se julistaa, että Hän, joka loi kaiken taivaassa ja maan päällä ja jonka kautta kaikki pysyy voimassa, on seurakunnan pää, ja Hänen voimastaan me olemme sovitetut Jumalan kanssa. Sillä puhuessaan Israelista Hän sanoi: ”Myöskin sapattini minä annoin heille, olemaan merkkinä minun ja heidän välillään, että he tulisivat tietämään, että minä olen Herra, joka pyhitän heidät.” Hes. 20: 12. Sapatti on siis merkkinä Kristuksen voimasta tehdä meidät pyhiksi. Ja se on annettu kaikille, jotka Kristus tekee pyhiksi. Merkkinä Hänen pyhittävästä voimastaan sapatti on annettu kaikille, jotka Kristuksen kautta liittyvät Jumalan Israeliin. {AT 266.1}

Ja Herra sanoo: ”Jos sinä pidätät jalkasi sapattia rikkomasta, niin ettet toimita omia asioitasi minun pyhäpäivänäni, vaan kutsut sapatin ilopäiväksi, Herran pyhäpäivän kunnioitettavaksi,... silloin on ilosi oleva Herrassa.” Jes. 58: 13, 14. Kaikille, jotka vastaanottavat sapatin merkkinä Kristuksen luovasta ja lunastavasta voimasta, se on oleva ilon päivä. Nähdessään siinä Kristuksen he iloitsevat Hänessä. Sapatti viittaa luomistyöhön

todistuksena Hänen suuresta voimastaan myös lunastustyössä. Samalla kun se muistuttaa Eedenin kadotetusta rauhasta, se kertoo Kristuksen palauttamasta rauhasta. Ja kaikki, mitä luonnossa on, toistaa Hänen kutsuaan: ”Tulkaa minun tyköni, kaikki työtätekeväiset ja raskautetut, niin minä annan teille levon.” Matt. 11: 28. {AT 266.2}

LUKU 30—TEHTÄVÄÄN VALITUT

”Niin hän asetti kaksitoista olemaan kanssansa ja lähettääkseen heidät saarnaamaan.” {AT 267.1}

”Ja Hän nousi vuorelle ja kutsui tykönsä ne, jotka Hän itse tahtoi, ja he menivät Hänen tykönsä. Niin Hän asetti kaksitoista olemaan kanssansa ja lähettääksensä heidät saarnaamaan.” {AT 267.2}

Vuorenrinteen varjoisien puiden alla vain vähän matkaa Galilean merestä Jeesus kutsui kaksitoista miestä apostoleikseen ja piti vuorisaarnan. Kedot ja kukkulat olivat Jeesuksen lempipaikkoja, ja usein Hän mieluummin opetti avoimen taivaan alla kuin temppelissä tai synagoogissa. Häntä seuraavat kansanjoukot eivät olisi mahtuneetkaan mihinkään synagoogaan, mutta Hän ei ainoastaan tästä syystä valinnut ketoja ja lehtoja opetuspaikoikseen. Jeesus rakasti luontoa. Sen jokainen rauhaisa soppi oli Hänelle pyhä temppeli. {AT 267.3}

Eedenin puitten siimeksen olivat maailman ensimmäiset asukkaat valinneet pyhäkökseen. Siellä Kristus oli seurustellut ihmiskunnan kantaisän kanssa. Paratiisista karkoitettuna esivanhempamme yhä palvelivat Jumalaa kedoilla ja lehdoissa, ja Kristus julisti siellä heille armonsa evankeliumia. Kristus puhui Aabrahamin kanssa Mamren tammistossa, Iisakin kanssa tämän mennessä ehtoolla kedoille rukoilemaan, Jaakobin kanssa Beetelin rinteellä, Mooseksen kanssa Midianin kukkuloilla ja Daavid-poikasen kanssa hänen paimentaessaan laumojaan. Kristuksen määräyksestä Israelin kansa oli tuhannen viidensadan vuoden ajan lähtenyt kotoaan viikon ajaksi joka vuosi ja asunut lehtimajoissa, joiden rakennusaineina oli ”palmunoksia ja tuuheiden puiden lehviä sekä pajuja purojen varsilta.” 3 Moos. 23: 40. {AT 267.4}

Kasvattaessaan opetuslapsiaan Jeesus halusi vetäytyä kaupungin hälinästä hiljaisille kedoille ja kukkuloille, mikä oli enemmän sopusoinnussa niiden opetusten kanssa itsensäkieltämisestä, joita Hän halusi heille antaa. Ja julkisen toimintansa aikana Hän mielellään keräsi kansaa ympärilleen sinisen taivaan alle jollekin ruohoisalle vuorenrinteelle tai järven rannalle. Siellä luomistöittensä ympäröimänä Hän saattoi suunnata kuulijainsa ajatukset ihmisten aikaansaannoksista Jumalan käsialoihin. Luonnon kasvu ja kehitys ilmaisivat Hänen valtakuntansa periaatteita. Kohottaessaan katseensa Jumalan vuoria kohden ja katsellessaan Hänen kättensä ihmeellisiä tekoja, ihmiset saattoivat oppia kalliita jumalallisia totuuksia. Kristuksen opetukset toistuisivat heille luonnossa. Näin on kaikkien niiden, jotka menevät ulos luontoon Kristus sydämessään. He tuntevat pyhän ilmapiirin ympäröivän itseään. Luonto julistaa Herramme vertauksia ja toistaa Hänen neuvojaan. Seurustelu Jumalan kanssa luonnossa ylentää mielen ja rauhoittaa sydämen. {AT 268.1}

Nyt oli otettava ensimmäinen askel sen seurakunnan järjestämiseksi, jonka Jeesuksen ylösnousemuksen jälkeen tuli olla Hänen edustajansa maan päällä. Heidän käytettävissään ei

ollut mitään komeata pyhäkköä, mutta Vapahtaja vei opetuslapsensa rakastamansa luonnon helmaan, ja heidän mielessään liittyivät tuon päivän pyhät kokemukset aina vuorten ja laaksojen ja meren kauneuteen. {AT 268.2}

Jeesus oli kutsunut opetuslapsensa lähettääkseen heidät toimimaan Hänen todistajinaan, julistamaan maailmalle, mitä he olivat Hänessä nähneet ja Häneltä kuulleet. Heidän tehtävänsä oli tärkein, mihin ihmislapsia koskaan on kutsuttu, ja vain Kristuksen oma tehtävä oli sitä korkeampi. Heidän tuli Jumalan työtovereina toimia maailman pelastukseksi. Kuten Vanhassa testamentissa kaksitoista patriarkkaa edustaa Israelia, samoin kahdentoista apostolin tuli edustaa evan- keliumiseurakuntaa. {AT 268.3}

Vapahtaja tunsi valitsemiensa miesten luonteen, kaikki heidän heikkoutensa ja virheensä olivat avoinna Hänen edessään. Hän tiesi mihin vaaroihin he joutuisivat ja millainen vastuu tulisi heidän kannettavakseen, ja Hänen sydämensä tunsi sääliä näitä valittuja kohtaan. Eräällä vuorella lähellä Galilean merta Hän vietti yksinään kokonaisen yön rukoillen heidän puolestaan heidän nukkuessaan vuoren juurella. Päivän koittaessa Hän kutsui heidät koolle, sillä Hänellä oli jotakin tärkeätä ilmoitettavaa heille. {AT 268.4}

Nämä opetuslapset olivat jonkin aikaa olleet Jeesuksen mukana ahkerassa työssä. Johannes ja Jaakob, Andreas ja Pietari, Filippus, Natanael ja Matteus olivat liittyneet Häneen läheisemmin kuin toiset ja nähneet enemmän Hänen ihmetöitään. Pietarilla, Jaakobilla ja Johanneksella oli vielä läheisempi suhde Häneen. He olivat melkein aina Hänen seurassaan, näkivät Hänen ihmetekonsa ja kuulivat Hänen sanansa. Näistä Johannes tuli kaikkein läheisimmäksi Jeesukselle, niin että hänet mainitaan opetuslapsena, jota Jeesus rakasti. Vapahtaja rakasti heitä kaikkia, mutta Johanneksen mieli oli vastaanottavaisin. Hän oli toisia nuorempi, ja luottavasti kuin lapsi hän avasi sydämensä Jeesukselle. Näin hän tunsi erikoista yhteenkuuluvaisuutta Jeesuksen kanssa, ja Vapahtaja jätti lapsilleen hänen välityksellään syvällisimirät hengelliset opetukset. {AT 269.1}

Eräässä apostolien ryhmässä on Filippuksen nimi ensimmäisenä. Hän oli ensimmäinen opetuslapsi, jolle Jeesus lausui suoraan kehoituksen: ”Seuraa minua.” Filippus oli Betsaidasta, Andreaksen ja Pietarin kaupungista. Hän oli kuunnellut Johannes Kastajan opetuksia ja kuullut hänen nimittävän Kristusta Jumalan Karitsaksi. Filippus etsi vilpittömästi totuutta, mutta hän oli sydämeltään hidas uskomaan. Vaikka hän oli liittynyt Kristukseen, niin tapa, jolla hän kertoi hänestä Natanaelille, osoittaa, ettei hän ollut täysin vakuuttunut Jeesuksen jumaluudesta. Vaikka ääni taivaasta oli julistanut Jeesuksen Jumalan Pojaksi, niin Filippukselle Hän oli vain ”Jeesus, Joosefin poika, Nasaretista”. Joh. 1: 45. Filippuksen uskon puute ilmeni jälleen silloin, kun viisituhatta ruokittiin. Häntä koetellakseen Jeesus kysyi: ”Mistä ostamme leipää näiden syödä?” Filippuksen vastaus oli epäuskoinen: ”Eivät kahdensadan denaarin leivät heille riittäisi, niin että kukin saisi edes vähän.” Joh. 6: 5, 7. Jeesus tuli murheelliseksi. Vaikka Filippus oli nähnyt Hänen tekojaan ja kokenut Hänen voimaansa, ei hänellä kuitenkaan ollut uskoa. Kun kreikkalaiset pyysivät Filippusta

kertomaan Jeesuksesta, ei hän käyttänyt tilaisuutta hyväkseen esittääkseen Hänet heille Vapahtajana, vaan meni kertomaan siitä Andreakselle. Ja myöhemmin, juuri vähän ennen ristiinnaulitsemista Filippuksen sanat olivat omiaan lannistamaan toisten uskoa. Kun Tuomas sanoi Jeesukselle: ”Herra, me emme tiedä, mihin sinä menet; kuinka sitten tietäisimme tien?”, Vapahtaja vastasi: ”Minä olen tie ja totuus ja elämä... Jos te olisitte tunteneet minut, niin te tuntisitte myös minun Isäni.” Silloin tuli Filippuksen suusta epäuskoinen vastaus: ”Herra, näytä meille Isä, niin me tyydymme.” Joh. 14: 5—8. Näin hidas sydämeltään ja heikkouskoinen oli tuo opetuslapsi, joka kolmen vuoden ajan oli ollut Jeesuksen seurassa. {AT 269.2}

Filippuksen epäuskon mieluisana vastakohtana oli Natanaelin lapsellinen luottamus. Hän oli hyvin vakavaluontoinen mies, jonka usko tarttui näkymättömiin asioihin. Kuitenkin Filippus oli oppilaana Kristuksen koulussa, ja jumalallinen opettaja suhtautui kärsivällisesti hänen epäuskoonsa ja hitauteensa. Kun Pyhä Henki vuodatettiin opetuslasten päälle, Filippuksestakin tuli opettaja jumalallisen järjestyksen mukaan. Hän tiesi, mistä hän puhui, ja hän opetti niin vakuuttavasti, että ihmiset tulivat kääntymykseen. {AT 270.1}

Jeesuksen valmistaessa opetuslapsia heidän tehtäväänsä varten, tuli heidän joukossaan Hänen luokseen eräs, jota ei ollut kutsuttu. Tämä oli Juudas Iskariot, joka myös tunnustautui Kristuksen seuraajaksi. Hän astui esiin pyytäen päästä tähän opetuslasten pieneen piiriin. Hyvin vakavana ja vilpittömän näköisenä hän lausui: ”Opettaja, minä seuraan sinua, mihin ikinä menet.” Jeesus ei häntä karkottanut eikä myöskään lausunut tervetulleeksi, vaan lausui ainoastaan seuraavat surulliset sanat: ”Ketuilla on luolat ja taivaan linnuilla pesät, mutta Ihmisen Pojalla ei ole, mihin Hän päänsä kallistaisi.” Matt. 8: 19, 20. Juudas uskoi Jeesuksen olevan Messiaan, ja liittymällä apostoleihin hän toivoi saavansa korkean aseman uudessa valtakunnassa. Tämän toivon Jeesus tahtoi riistää viittaamalla köyhyyteensä. {AT 270.2}

Opetuslapset tahtoivat mielellään, että Juudas tulisi kuulumaan heihin. Hänellä oli komea ulkomuoto, terävä arvostelukyky ja käytännöllistä järjestelykykyä, ja he suosittelivat häntä Jeesukselle miehenä, joka saattaisi olla Hänelle suureksi avuksi Hänen työssään. He olivat hämmästyneitä, kun Jeesus vastaanotti hänet niin viileästi. {AT 270.3}

Opetuslapset olivat olleet hyvin pettyneitä, kun Jeesus ei ollut koettanut toimia yhteistyössä Israelin johtomiesten kanssa. Heistä oli erehdys, ettei Hän koettanut vahvistaa asiaansa hankkimalla sille näiden vaikutusvaltaisten miesten tukea. Jos Hän olisi karkoittanut {AT 270.4}

Juudaksen, he olisivat mielessään epäilleet Mestarinsa viisautta. Juudaksen myöhempi historia osoittaisi heille, miten vaarallista oli antaa minkään maallisen ajatuksen vaikuttaa asiaan silloin, kun oli ratkaistava ihmisen soveltuvaisuus Jumalan työhön. Yhteistyö sellaisten miesten kanssa, joita opetuslapset halusivat, olisi merkinnyt työn joutumista sen pahimpien vihollisten käsiin. {AT 271.1}

Kun Juudas liittyi opetuslapsiin, ei häneltä kuitenkaan jäänyt huomaamatta Kristuksen luonteen kauneus. Hän tunsi sen jumalallisen voiman vaikutuksen, joka veti sieluja Vapahtajan luo. Hän, joka ei tullut musertamaan särjettyä ruokoa eikä sammuttamaan suitsevaa kynttilänsydäntä, ei karkoittaisi luotaan tätäkään sielua, niin kauan kuin siinä näkyisi vähäisintäkään pyrkimystä valoa kohden. Vapahtaja näki Juudaksen sydämen. Hän näki ne pahuuden kuilut, joihin tämä vajoaisi, ellei Jumalan armo saisi häntä pelastaa. Liittämällä tämän miehen itseensä Hän asetti hänet paikalle, jossa hän päivittäin joutuisi kosketukseen Kristuksen epäitsekkään rakkauden virran kanssa. Jos hän avaisi sydämensä Kristukselle, jumalallinen armo karkoittaisi itsekkyyden paholaisen, ja Juudaksestakin tulisi Jumalan valtakunnan alamainen. {AT 271.2}

Jumala ottaa ihmiset sellaisina kuin he ovat inhimillisine luonteen- piirteineen ja kasvattaa heidät palvelukseensa, jos he antautuvat Hä- {AT 271.3}

l nen kasvatettavikseen ja opetettavikseen. Heitä ei valita siksi, että he olisivat täydellisiä, vaan puutteistaan huolimatta, jotta he totuuden tuntemalla ja sitä noudattamalla Kristuksen armon avulla muuttuisivat Hänen kuvansa kaltaisiksi. {AT 271.4}

Juudaksella oli samat tilaisuudet kuin muillakin opetuslapsina. Hän kuunteli samoja kalliita opetuksia. Mutta totuuden noudattaminen, jota Kristus vaati, oli ristiriidassa Juudaksen toivomusten ja tarkoitusten kanssa, eikä hän halunnut luopua omista käsityksistään vastaanottaakseen taivaallista viisautta. {AT 271.5}

Miten hellästi Vapahtaja kohtelikaan häntä, josta oli tuleva Hänen pettäjänsä! Opettaessaan Jeesus kosketteli hyväntekeväisyyden periaatteita, jotka iskivät itse ahneuden juureen. Hän kuvasi Juudakselle ahneuden inhottavan luonteen, ja monta kertaa tämä opetuslapsi käsitti, että juuri hänen luonteensa oli esitetty ja hänen syntiinsä viitattu, mutta hän ei tahtonut tunnustaa ja jättää epärehellisyyttään. Hän oli itsekylläinen, ja sensijaan, että olisi vastustanut kiusausta hän jatkoi petollista menettelyään. Kristus oli hänelle elävänä esimerkkinä siitä, mitä hänestä voisi tulla, jos hän käyttäisi hyväkseen Kristuksen välitystyötä. Ja palvelusta, mutta opetus toisensa! jälkeen meni Juudaksen korvien ohi. {AT 271.6}

Jeesus ei ankarin sanoin nuhdellut häntä hänen ahneudestaan, vaan osoitti jumalallista kärsivällisyyttä tätä erehtyvää ihmistä kohtaan, vaikka Hän samalla osoittikin tälle lukevansa hänen sydäntään kuin avointa kirjaa. Hän esitti hänelle oikean menettelytavan jaloim- mat vaikuttimet. Koska Juudas kaikesta huolimatta hylkäsi taivaallisen valon, ei hänellä ole mitään puolustusta. {AT 272.1}

Juudas halusi pysytellä erehdyksissään, sen sijaan että olisi vaeltanut valossa. Hän helli pahoja haluja, kostonaikeita ja synkkiä, katkeria ajatuksia, kunnes Saatana sai hänet täydellisesti valtaansa. Juudaksesta tuli Kristuksen vihollisen edustaja. {AT 272.2}

Kun hän tuli Jeesuksen seuraan, hänellä oli joitakin hyviä luonteenpiirteitä, jotka olisivat voineet olla siunaukseksi seurakunnalle. Jos hän olisi ollut halukas kantamaan Kristuksen iestä, hän olisi voinut olla ensimmäisiä apostolien joukossa, mutta hän paadutti sydämensä, kun hänen virheisiinsä viitattiin. Ylpeydessään ja kapinallisuudessaan hän valitsi omat kunnianhimoiset pyrkimyksensä ja niin hänestä tuli sopimaton siihen työhön, jonka Jumala olisi halunnut antaa hänen tehtäväkseen. {AT 272.3}

Kaikilla opetuslapsina oli pahoja virheitä, kun Jeesus kutsui heidät palvelukseensa. Ei edes Johannes, joka pääsi likeisimpään yhteyteen nöyrän ja sävyisän Mestarin kanssa, ollut luonnostaan nöyrä ja taipuisa. Häntä ja hänen veljeään nimitettiin ”ukkosenjyrinän pojiksi”. Kun he olivat Jeesuksen kanssa, niin kaikki Hänelle osoitettu ylenkatse herätti heissä suuttumusta ja taisteluhalua. Tässä rakastetussa opetuslapsessa oli luonteen kiivautta, kostonhalua ja arvostelun henkeä. Hän oli ylpeä, haluten olla ensimmäinen Jumalan valtakunnassa. Mutta päivästä päivään hän sai oman kiivaan luonteensa vasta- J kohtana katsella Jeesuksen lempeyttä ja pitkämielisyyttä ja kuunnella Hänen opetuksiaan nöyryydestä ja kärsivällisyydestä. Hän avasi sydämensä jumalalliselle vaikutukselle, eikä hän ollut ainoastaan Vapahtajan sanojen kuulija vaan niiden tekijä. Oma minä tuli kätketyksi Kristukseen. Hän oppi pitämään Kristuksen iestä ja kantamaan Hänen kuormaansa. {AT 272.4}

Jeesus nuhteli opetuslapsiaan, Hän muistutti ja varoitti heitä, mutta Johannes ja hänen veljensä eivät Häntä jättäneet, vaan pysyivät Jeesuksen luona Hänen nuhteistaan huolimatta. Vapahtaja ei myöskään vetäytynyt pois heistä heidän heikkoutensa ja virheittensä tähden. Loppuun asti he osallistuivat Hänen ahdistuksiinsa ja saivat opetuksia Hänen elämästään. Katselemalla Kristusta he muuttuivat luonteeltaan. {AT 272.5}

Apostolit olivat hyvin erilaisia tavoiltaan’ja luonteenlaadultaan. Siellä oli publikaani Leevi-Matteus ja tulinen Simon Kiivailija, joka leppymättömästi vihasi Rooman valtaa, jalomielinen, mutta hetkellinen Pietari ja halpamainen Juudas, vilpitön, mutta arka ja pelokas Tuomas, Filippus, joka oli hidas sydämeltään ja taipuvainen epäilemään, ja kunnianhimoiset, suorasukaiset Sebedeuksen pojat ja heidän veljensä. Nämä olivat joutuneet yhteen, erilaisine virheineen ja pe- rittyine ja hankittuine pahoine taipumuksineen, mutta Kristuksessa ja Hänen kauttaan heistä tuli Jumalan perhettä, heillä tuli olemaan yksi usko, yksi oppi, yksi henki. Kristus oli kaiken keskipiste, ja he voisivat lähestyä toisiaan vain siinä määrin kuin he lähestyivät Kristusta. {AT 273.1}

Kun Jeesus oli antanut ohjeensa opetuslapsille, Hän kokosi tuon pienen joukon aivan lähelleen, ja polvistuen heidän keskelleen ja laskien kätensä heidän päälleen Hän rukoili erottaen heidät pyhään työhönsä. Näin Herran opetuslapset vihittiin evankeliumin palvelukseen. {AT 273.2}

Kristus ei valitse edustajikseen ihmisten keskuuteen lankeamatto- mia enkeleitä, vaan ihmisolentoja, joilla on samoja taipumuksia kuin niillä, joita he koettavat pelastaa. Kristus pukeutui ihmisluontoon saavuttaakseen ihmiskunnan. Jumaluus tarvitsi ihmisyyttä, sillä maailman pelastaminen vaati sekä jumalallista että inhimillistä. Jumaluus tarvitsi ihmisyyttä, jotta ihminen voisi olla yhteyden välittäjänä Jumalan ja ihmisen välillä. Samoin 0n Kristuksen palvelijain ja sanansaattajien laita. Ihminen tarvitsee ulkopuolellaan ja yläpuolellaan olevaa voimaa palauttamaan hänet Jumalan kaltaiseksi ja saattamaan hänet kykeneväksi tekemään Jumalan työtä, mutta tämä ei tee ihmisvoimaa tarpeettomaksi. Ihmisyys tarttuu Jumalan voimaan, Kristus asuu uskon kautta sydämessä, ja yhteistyössä jumalallisen kanssa ihmisvoima voi vaikuttaa hyvää. {AT 273.3}

Hän, joka kutsui Galilean kalastajia, kutsuu vieläkin ihmisiä palvelukseensa. Ja Hän on aivan yhtä halukas ilmaisemaan voimansa meidän kauttamme kuin ensimmäisten opetuslasten kautta. Olimmepa miten epätäydellisiä ja syntisiä tahansa, Herra kutsuu meitä työtovereikseen, Kristuksen opetuslapsiksi. Hän kehoittaa meitä nauttimaan jumalallista opetusta, jotta me yhdessä Kristuksen kanssa voisimme tehdä Jumalan tekoja. {AT 273.4}

”Mutta tämä aarre on meillä saviastioissa, että tuo suunnattoman suuri voima olisi Jumalan eikä näyttäisi tulevan meistä.” 2 Kor. 4: 7. Tämän vuoksi evankeliumin julistaminen uskottiin erehtyville ihmisille eikä enkeleille. On selvää, että voima, joka vaikuttaa heikkojen ihmisten välityksellä, on Jumalan voima, ja tämä rohkaisee meitä uskomaan, että se voima, joka voi auttaa muita yhtä heikkoja kuin me, voi auttaa meitäkin. Ja niiden, jotka itse ovat ”heikkouden alaisia”, tulisi voida ”säälien kohdella tietämättömiä ja eksyviä”. Hepr. 5: 2. Koska he itse ovat olleet vaarassa, he tuntevat matkan vaarat ja vaikeudet ja tästä syystä heitä kutsutaan ojentamaan auttava kätensä muille, joita samat vaarat uhkaavat. On sieluja, jotka ovat epäilysten ahdistamia, puutteellis-uuksiensa masentamia, heikkouskoisia, kykenemättömiä tarttumaan näkymättömään, mutta kun ystävä, jonka he voivat nähdä, tulee Kristuksen sijaisena heidän luokseen, hän voi olla yhdyssiteenä liittämässä heidän horjuvan uskonsa Kristukseen. {AT 274.1}

Meidän on oltava taivaan enkelien työtovereina esittämässä maailmalle Kristusta. Enkelit odottavat melkein kärsimättömän innokkaasti meitä yhteistyöhön, sillä ihmisten täytyy olla välikappaleina työssä ihmisten hyväksi. Ja kun me kokosydämisesti jätämme itsemme Kristukselle, enkelit iloitsevat siitä, että he meidän äänemme välityksellä voivat kertoa Jumalan rakkaudesta. {AT 274.2}

LUKU 31—AUTUUDEN VUORELLA

”Autuaita ovat ne, joka isoavat ja janoavat vanhurskautta, sillä heidät ravitaan.” {AT 275.1}

Kristus kokosi harvoin vain opetuslapset kuulemaan sanojaan. Hän ei valinnut kuulijoikseen ainoastaan niitä, jotka jo tunsivat elämän tien. Hänen tehtävänään oli tavoittaa suuret kansanjoukot, jotka elivät tietämättömyydessä ja pimeydessä. Hän opetti totuutta siellä, missä pimentynyt ihmismieli saattoi sen käsittää. Hän oli itse Totuus, joka kupeet vyötettyinä ja kädet aina ojennettuina siunaamaan koetti varoituksen, kehoituksen ja rohkaisun sanoin kohottaa kaikkia, jotka tulivat Hänen luokseen. {AT 275.2}

Vaikka vuorisaarna pidettiin erikoisesti opetuslapsille, se esitettiin kansanjoukon kuullen. Asetettuaan apostolit tehtäväänsä Jeesus meni heidän kanssaan meren rannalle. Sinne oli varhain aamulla alkanut kerääntyä kansaa. Paitsi tavallista joukkoa, joka oli kokoontunut Galilean kaupungeista, siellä oli ihmisiä Juudeasta ja Jerusalemista, Pereasta, Dekapoliksesta ja Idumeasta Juudean eteläpuolelta, myös Tyyrosta ja Siidonista, Välimeren rannalla olevista Foinikian kaupungeista. ”Kun he kuulivat, kuinka suuria tekoja Hän teki”, he saapuivat ”kuulemaan Häntä ja parantuakseen taudeistansa... koska Hänestä lähti voima, joka paransi kaikki”. Mark. 3: 8; Luuk. 6: 17 — 19. {AT 275.3}

Kapealla rantakaistaleella ei ollut Hänen äänensä kuuluvilla edes seisomapaikkaa kaikille, jotka halusivat kuulla Häntä, ja Jeesus lähti takaisin vuoren rinteelle. Saavuttuaan tasaiselle paikalle, johon suuren kansanjoukon oli mukava kokoontua, Hän istuutui ruohikolle, ja opetuslapset ja kansanjoukko seurasivat Hänen esimerkkiään. {AT 276.1}

Opetuslasten paikka oli aina lähinnä Jeesusta. Kansa tunkeutui alinomaa lähelle Häntä, mutta opetuslapset ymmärsivät, ettei kansa saanut tunkea pois heitä Hänen luotaan. He istuivat aivan Hänen vieressään, ettei yksikään sana Hänen opetuksestaan menisi heiltä hukkaan. He olivat tarkkaavaisia kuulijoita, halukkaita ymmärtämään niitä totuuksia, joita heidän tuli tehdä tiettäväksi kaikissa maissa ja kaikkia aikoja varten. {AT 276.2}

Tuntien, että jotakin tavallista huomattavampaa oli odotettavissa he kokoontuivat Mestarinsa ympärille. He uskoivat Hänen pian perustavan valtakuntansa, ja aamun tapauksista he varmistuivat siitä, että Hän aikoi ilmoittaa heille siitä jotakin. Odotuksen tunne valtasi myös kansanjoukon, ja intoa kuvastavat kasvot todistivat syvästä mielenkiinnosta. Kansan istuessa vihreällä vuorenrinteellä odottaen jumalallisen opettajan sanoja, heidän mielensä täyttivät ajatukset tulevasta kunniasta. Siellä oli kirjanoppineita ja fariseuksia odottaen päivää, jolloin he saisivat vallita noita vihattuja roomalaisia ja omistaa maailman suurimman valtakunnan rikkauden ja loiston. Köyhät talonpojat ja kalastajat toivoivat saavansa kuulla vakuutuksen, että heidän kurjat hökkelinsä, niukka ravintonsa, raskas raadantansa ja puutteen pelkonsa vaihtuisivat onnelan asunnoiksi ja helpoiksi päiviksi. Sen karkean vaatteen sijaan, joka oli heidän verhonaan päivällä ja peitteenään yöllä, he toivoivat Kristuksen antavan heille heidän voittajiensa komeat ja kallisarvoiset viitat. Kaikkien

sydämessä sykki ylpeä toivo, että Israel pian tulisi kunnioitetuksi kaikkien kansojen edessä Herran valittuna, ja Jerusalem korotettaisiin maailmanlaajuisen valtakunnan pääkaupungiksi. {AT 276.3}

Kristus teki tyhjäksi tämän toivon maallisesta suuruudesta. Vuorisaarnassaan Hän koetti hävittää sen vaikutuksen, jonka väärä kasvatus oli saanut aikaan, ja antaa kuulijoilleen oikean käsityksen valtakunnastaan ja omasta luonteestaan. Kuitenkaan Hän ei suoraan hyökännyt kansan erehdysten kimppuun. Hän näki maailman hädän synnin tähden, eikä Hän kuitenkaan esittänyt ihmisille eloisaa kuvausta heidän kurjuudestaan. Hän opetti heille jotakin äärettömän paljon parempaa, kuin mitä he tiesivät. Kumoamatta heidän käsityksiään Jumalan valtakunnasta Hän kertoi heille millä ehdoilla sinne päästään antaen heidän itsensä tehdä johtopäätöksensä sen luonteesta. Hänen opettamansa totuudet ovat yhtä tärkeitä meille kuin Häntä seuranneille kansanjoukoille. Yhtä hyvin täytyy meidänkin oppia tuntemaan Jumalan valtakunnan perusperiaatteet. {AT 276.4}

Kristuksen ensimmäiset sanat kansalle vuorella olivat siunauksen sanoja. Onnellisia ne, Hän sanoi, jotka tuntevat hengellisen köyhyytensä ja lunastuksen tarpeensa. Evankeliumia on julistettava köyhille. Sitä ei ilmaista hengellisesti ylpeille, jotka väittävät, että he ovat rikkaita eivätkä tarvitse mitään, vaan niille, jotka ovat nöyriä ja katuvia. Vain yksi lähde on avattu syntiä vastaan, lähde hengellisesti köyhille. {AT 278.1}

Ylpeä sydän koettaa ansaita pelastusta, mutta sekä oikeutemme päästä taivaaseen että sopivaisuutemme sinne perustuvat Kristuksen vanhurskauteen. Jumala ei voi tehdä mitään ihmisen pelastukseksi, ellei tämä vakuuttuneena omasta heikkoudestaan ja riisuttuna kaikesta itsekylläisyydestä jättäydy Jumalan hallittavaksi. Silloin hän voi saada sen lahjan, jonka Jumala odottaa saavansa antaa. Mitään ei pidätetä sielulta, joka tuntee tarpeensa. Sillä on esteetön pääsy Hänen luokseen, jossa kaikki täydellisyys asuu. ”Sillä näin sanoo Korkea ja Ylhäinen, jonka asumus on iankaikkinen ja jonka nimi on Pyhä: Minä asun korkeudessa ja pyhyydessä ja niitten tykönä, joilla on särjetty ja nöyrä henki, että minä virvoittaisin nöyrien hengen ja saattaisin särjettyjen sydämet eläviksi.” Jes. 57: 15. {AT 278.2}

”Autuaita ovat murheelliset, sillä he saavat lohdutuksen.” Näillä sanoilla Kristus ei opeta, että murheella itsessään olisi voimaa poistaa synnin syyllisyyttä. Hän ei hyväksy teeskenneltyä tai tarkoituksellista nöyryyttä. Murhe, josta Hän puhuu, ei merkitse alakuloisuutta ja valittamista. Samalla kun suremme synnin tähden, voimme iloita kalliista etuoikeudesta olla Jumalan lapsia. {AT 278.3}

Usein suremme sitä, että pahat tekomme tuovat epämiellyttäviä seurauksia meille itsellemme, mutta tämä ei ole katumusta. Todellinen synninsuru on Pyhän Hengen työn tulos. Henki paljastaa sydämen kiittämättömyyden, joka on ylenkatsonut ja murehduttanut Vapahtajan, ja vie meidät katuvina ristin juurelle. Jokaisella synnillämme ristiinnaulitsemme Jeesuksen uudelleen, ja kun katsomme Häntä, jonka olemme lävistäneet, suremme syntejä,

jotka ovat tuottaneet Hänelle tuskaa. Tällainen murhe johtaa synnin hylkäämiseen. {AT 278.4}

Maailman lapsi saattaa sanoa tätä surua heikkoudeksi, mutta se on voima, joka sitoo katuvan äärettömään Jumalaan katkeamattomin sitein. Se osoittaa, että Jumalan enkelit tuovat sielulle takaisin armolahjoja, jotka menetettiin sydämen paatumuksen ja rikkomusten tähden. Katumuksen kyyneleet ovat sadepisaroita, joita seuraa pyhyyden auringonpaiste. Tämä suru edeltää iloa, josta tulee elävä lähde sielussa. ”Ainoastaan tunne rikoksesi, että olet luopunut Herrasta, Jumalastasi”, niin ”minä en enää synkistä teille kasvojani, sillä minä olen armollinen, sanoo Herra”. Jer. 3: 13, 12. ”Siionin murheellisille” Hän on luvannut antaa ”juhlapäähineen tuhkan sijaan, ilоöljyä murheen sijaan, ylistyksen vaipan masentuneen hengen sijaan”. Jes. 61: 3. {AT 279.1}

Ja niillekin, jotka surevat ahdistusten ja murheiden alaisina, kuuluu lohdutus. Surun katkeruus ja nöyryytys ovat parempia kuin synnin nautinnot. Ahdistuksen avulla Jumala ilmaisee meille luonteemme mätäpesäkkeet, jotta me Hänen armonsa avulla voisimme voittaa virheemme. Meille paljastuu ennen tuntemattomia seikkoja omasta itsestämme, ja me joudumme koetukselle, hyväksymmekö nuhtelun ja Jumalan neuvon. Kun meitä koetellaan, ei meidän tule tuskailla ja valittaa. Emme saa napista ja kiusaantuneina riistäytyä irti Kristuksen kädestä. Meidän on nöyryytettävä sielumme Jumalan edessä. Herran tiet ovat hämärät sille, joka haluaa nähdä asiat hänelle itselleen mieluisassa valossa. Ne näyttävät inhimillisestä luonnostamme synkiltä ja ilottomilta. Mutta Jumalan tiet ovat armon teitä, ja niiden loppu on pelastus. Elia ei tiennyt mitä teki, kun hän erämaassa sanoi saaneensa kylliksi elämästä ja rukoili kuolemaa. Jumala ei suuressa armossaan pitänyt kiinni hänen sanoistaan. Elialla oli vielä suuri työ tehtävänään, ja kun se oli tehty, ei hänen tarvinnut masentuneena ja yksinäisenä kuolla erämaassa. Hän ei vaipunut maan tomuun vaan sai nousta kirkkauteen, taivaallisissa vaunuissa ylös Jumalan istuimen luo. {AT 279.2}

Jumalan sana murheellisille kuuluu: ”Minä olen nähnyt hänen tiensä, mutta minä parannan hänet ja johdatan häntä ja annan jälleen lohdutuksen hänelle ja hänen surevillensa.” ”Minä muutan heidän surunsa riemuksi, annan heille lohdutuksen ja ilon heidän murheensa jälkeen.” Jes. 57: 18; Jer. 31: 13. {AT 279.3}

”Autuaita ovat hiljaiset.” Kohtaamiamme vaikeuksia voi suuresti lieventää sävyisyys, joka on kätkettynä Kristuksessa. Jos meillä on Mestarimme nöyryyttä, voimme nousta yli loukkausten, ylenkatseen ja harmien, joita joka päivä kohtaamme, eivätkä ne enää synkennä mieltämme. Voimakkain todistus kristityn jaloudesta on hänen itsehillintänsä. Se joka herjausten ja julman kohtelun alaisena ei voi säilyttää tyyntä ja luottavaista mielialaa, riistää Jumalalta oikeuden ilmaista hänessä oman täydellisen luonteensa. Sydämen nöyryys on se voima, joka antaa Kristuksen seuraajille voiton, se on merkki heidän yhteydestään taivaan kanssa. {AT 279.4}

”Sillä Herra on korkea, mutta katsoo alhaiseen.” Ps. 138: 6. Jumala katsoo lempeästi niitä, joissa ilmenee Kristuksen sävyisä ja nöyrä henki. Maailma saattaa heitä pilkata, mutta he ovat kallisarvoisia Hänen silmissään. Eivät vain viisaat, suuret ja hyväntekijät ole oikeutettuja pääsemään taivaaseen, eivät vain uutterat työntekijät, jotka ovat täynnä intoa ja väsymätöntä toimeliaisuutta. Ei, vaan hengellisesti köyhät, jotka halajavat Kristuksen pysyvää läsnäoloa, sydämeltään nöyrät, joiden suurin halu on tehdä Jumalan tahto, — näillä tulee olemaan runsas pääsy sinne. He kuuluvat niihin, jotka ovat pesseet viittansa ja valkaisseet ne Karitsan veressä. ”Sentähden he ovat Jumalan valtaistuimen edessä ja palvelevat Häntä päivät ja yöt Hänen temppelissään, ja Hän, joka valtaistuimella istuu, on levittävä telttamajansa heidän ylitsensä.” Ilm. 7: 15. {AT 280.1}

”Autuaita ovat ne, jotka isoavat ja janoavat vanhurskautta.” Oman arvottomuuden tunne saa sielun isoamaan ja janoamaan vanhurskautta, eikä tätä toivoa jätetä täyttämättä. Ne, jotka antavat sydämessään sijaa Jeesukselle, tulevat käsittämään Hänen rakkautensa. Kaikki, jotka haluavat Jumalan luonteen kaltaista luonnetta, tulevat sen saamaan. Pyhä Henki ei milloinkaan jätä auttamatta sielua, joka katsoo Jeesukseen. Hän ottaa Kristuksen omasta ja antaa hänelle. Jos katse pidetään kiinnitettynä. Jeesukseen, ei Hengen työ lakkaa, ennenkuin sielu on muuttunut Hänen kuvansa kaltaiseksi. Rakkauden puhdistava vaikutus avartaa sielua tehden sen kykeneväksi suurempiin saavutuksiin ja kartuttaen sen tietoa taivaallisista asioista, niin ettei se lepää, ennenkuin on saavuttanut täydellisyyden. ”Autuaita ovat ne, jotka isoavat ja janoavat vanhurskautta, sillä heidät ravitaan.” {AT 280.2}

Laupiaat saavat laupeuden, ja puhdassydämiset saavat nähdä Jumalan. Yksikin epäpuhdas ajatus tahraa sielun, turmelee siveellisen tajun ja pyrkii hävittämään Pyhän Hengen vaikutuksen. Se himmentää hengellisen näkökyvyn, niin ettei ihminen voi nähdä. Jumalaa. {AT 280.3}

Jumala voi antaa anteeksi katuvalle syntiselle ja Hän tekeekin sen, mutta vaikka anteeksianto onkin saatu, sielu on saanut tahran. Sen, joka tahtoo saada selvän näkemyksen hengellisistä totuuksista, on vältettävä kaikkea epäpuhtautta sanoissa ja ajatuksissa. {AT 281.1}

Mutta Kristuksen sanat käsittävät enemmän kuin vapautumisen aistillisesta epäpuhtaudesta, enemmän kuin puhdistumisen siitä muotomenoja koskevasta saastutuksesta, jota juutalaiset niin tarkasti välttivät. Itsekkyys estää meitä näkemästä Jumalaa. Itsekäs mieli pitää Jumalaa aivan itsensä kaltaisena. Ellemme hylkää sitä, emme voi ymmärtää Häntä, joka on rakkaus. Vain epäitsekäs sydän, nöyrä ja luottavainen mieli näkee, että Herra on ”laupias ja armahtavainen Jumala, pitkämielinen ja suuri armossa ja uskollisuudessa”. 2 Moos. 34: 6. {AT 281.2}

”Autuaita ovat rauhantekijät.” Kristuksen rauha on lähtöisin totuudesta. Se on sopusointua Jumalan kanssa. Maailma on Jumalan lain vihollinen, syntiset ovat Luojansa vihollisia, ja

seuraus on, että he ovat toinen toisensa vihollisia. Mutta psalmeissa sanotaan: ”Suuri rauha on niillä, jotka rakastavat Sinun lakiasi, eikä heille kompastusta tule.” Ps. 119: 165. Ihmiset eivät voi saada aikaan rauhaa. Ihmisten suunnitelmat yksilöiden ja yhteiskunnan puhdistamiseksi ja kohottamiseksi epäonnistuvat, koska ne eivät saavuta sydäntä. Ainoa voima, joka voi luoda tai säilyttää tosi rauhan, on Kristuksen armo. Kun se pääsee asumaan sydämeen, se karkoittaa sieltä pahat himot, jotka saavat aikaan riitaa ja eripuraisuutta. ”Orjantappurain sijaan on kasvava kvpressejä, nokkosten sijaan on kasvava myrttipuita”, ja elämän erämaa ”riemuitsee ja kukoistaa kuin lilja”. Jes. 55: 13; 35: 1.

Kansanjoukot olivat hämmästyneitä tästä opetuksesta, joka poikkesi niin suuresti fariseusten ohjeista ja esimerkistä. Ihmiset olivat tottuneet ajattelemaan, että onni oli riippuvainen tämän maailman tavaran omistamisesta ja että maine ja kunnia olivat kovasti tavoiteltavia. Oli hyvin miellyttävää tulla nimitetyksi ”rabbiksi” ja kuulla itseään ylistettävän viisaaksi ja jumaliseksi sekä näytellä hurskauttaan ihmisten edessä. Tätä pidettiin onnen huippuna. Mutta tuon suuren joukon kuullen Jeesus julisti, että maallinen voitto ja kunnia olivat ainoa palkka, minkä sellaiset henkilöt koskaan saisivat. Hän puhui varmasti, ja Hänen sanoissaan oli vakuuttava voima. Kansa vaikeni, ja pelon tunne hiipi heidän mieleensä. He katsoivat epäillen toisiaan. Kuka heistä voisi pelastua, jos tämän miehen opetukset olivat totta? Monet olivat vakuuttuneita, että tässä erinomaisessa opettajassa vaikutti Jumalan Henki ja että Hänen lausumansa ajatukset olivat lähtöisin Jumalasta. {AT 281.3}

Selitettyään mitä tosi onni merkitsee ja miten se voidaan saavuttaa, Jeesus esitti vielä tarkemmin opetuslastensa velvollisuudet Jumalan valitsemina opettajina johtamaan toisia vanhurskauden ja iankaikkisen elämän tielle. Hän tiesi, että he usein saisivat kokea vastoinkäymisiä ja masennusta, että he kohtaisivat päättävää vastarintaa, että heitä häväistäisiin ja heidän todistuksensa hylättäisiin. Hän tiesi hyvin, että täyttäessään tehtäväänsä nuo vaatimattomat miehet, jotka niin tarkkaavaisina kuuntelivat Hänen sanojaan, joutuisivat kärsimään herjausta, kidutusta, vankeutta ja kuoleman, ja Hän jatkoi: {AT 282.1}

”Autuaita ovat ne, joita vanhurskauden tähden vainotaan, sillä heidän on taivasten valtakunta. Autuaita olette te, kun ihmiset minun tähteni teitä solvaavat ja vainoavat ja valhetellen puhuvat teistä kaikkinaista pahaa. Iloitkaa ja riemuitkaa, sillä teidän palkkanne 0n suuri taivaissa. Sillä samoin he vainosivat profeettoja, jotka olivat ennen teitä.” {AT 282.2}

Maailma rakastaa syntiä ja vihaa vanhurskautta, ja tämä oli syynä sen vihamielisyyteen Jeesusta kohtaan. Kaikki, jotka hylkäävät Hänen äärettömän rakkautensa, huomaavat kristinuskon vaikuttavan häiritsevästi. Kristuksen valo poistaa syntejä peittävän pimeyden, ja uudistuksen tarve käy ilmeiseksi. Samalla kun ne, jotka alistuvat Pyhän Hengen vaikutuksen alaisiksi, alkavat taistella omaa minäänsä vastaan, sotivat ne, jotka pysyvät synneissään, totuutta ja sen edustajia vastaan. {AT 282.3}

Näin syttyy taistelu, ja Kristuksen seuraajia syytetään kansan häiritsijöiksi. Mutta heidän yhteytensä Jumalan kanssa on se tekijä, joka tuo heidän päälleen maailman vihan. He kantavat Kristuksen häväistystä. He kulkevat tietä, jota on kulkenut maailman jaloin ihminen. Heidän ei tulisi kohdata vainoa murehtien, vaan iloiten. Jokainen ankara koettelemus on Jumalan välikappale heidän puhdis- tamisekseen. Jokainen niistä tekee heidät sopivammiksi toimimaan Hänen työtovereinaan. Jokaisella taistelulla on paikkansa suuressa taistelussa vanhurskauden puolesta, ja jokainen niistä lisää heidän lopullisen voittonsa iloa. Muistaen tämän ihminen ottaa uskonsa ja kärsivällisyytensä koetuksen iloiten vastaan eikä sitä pelkää eikä väistä. Haluten suorittaa velvollisuutensa maailmaa kohtaan ja saada Jumalan hyväksymisen Hänen palvelijainsa on täytettävä jokainen tehtävänsä ihmispelosta tai ihmisten suosiosta välittämättä. {AT 282.4}

”Te olette maan suola”, Jeesus sanoi. Älkää vetäytykö pois maailmasta välttääksenne vainoa. Teidän on oltava ihmisten keskuudessa, jotta jumalallinen rakkaus suolan tavoin estäisi maailmaa turmeltumasta. {AT 283.1}

Sydän, joka alistuu Pyhän Hengen vaikutuksen alaiseksi, on kanava, jonka kautta Jumalan siunaus virtaa. Jos ne, jotka palvelevat Jumalaa, vietäisiin pois maan päältä ja Hänen Henkensä vetäytyisi pois ihmisten keskuudesta, tämä maailma tulisi autioksi ja hävitetyksi, mikä olisi seuraus Saatanan vallasta. Vaikka jumalattomat eivät sitä tiedä, he saavat kiittää tämän elämän siunauksista Jumalan kansan olemassaoloa maailmassa, niiden, joita he halveksivat ja sortavat. Mutta ne, jotka ovat vain nimeltään kristittyjä, ovat kuin makunsa menettänyt suola. Heillä ei ole minkäänlaista hyvää vaikutusta maailmassa. Edustamalla väärin Jumalaa he ovat pahempia kuin uskomattomat. {AT 283.2}

”Te olette maailman valo”. Juutalaiset rajoittivat pelastuksen siunaukset omaan kansaansa, mutta Kristus osoitti heille, että pelastus on kuin auringonpaiste. Se kuuluu koko maailmalle. Raamatun uskontoa ei saa rajoittaa kirjan kansien väliin tai kirkon seinien sisään. Sitä ei silloin tällöin tule ottaa esiin omaksi hyödykseen ja sitten jälli lecn huolellisesti panna syrjään. Sen on pyhitettävä jokapäiväinen elämä, ilmettävä kaikissa liiketoimissa ja seurustelussamme ihmisten kanssa. {AT 283.3}

Hyvää luonnetta ei muovailla ulkoapäin ja pueta ylle, se loistaa sisästäpäin. Jos haluamme ohjata toisia vanhurskauden tielle, täytyy vanhurskauden periaatteiden olla kätkettyinä omaan sydämeemme. Uskontunnustuksemme saattaa julistaa uskonnon teoriaa, mutta käy- | tännöllinen hurskautemme saarnaa maailmalle totuutta. Tunnustuksen mukainen elämä, pyhä seurustelu, horjumaton rehellisyys, toimiva, hyväntahtoinen mieli, hurskas esimerkki — näiden välikappaleiden avulla viedään valoa maailmaan. {AT 283.4}

Jeesus ei käsitellyt laveasti lain yksityiskohtia, mutta Hän ci jättänyt kuulijoitaan siihen käsitykseen, että Hän oli tullut syrjäyttämään sen vaatimukset. Hän tiesi vakoojien olevan valmiina tarttuakseen jokaiseen sanaan, joka voitaisiin kääntää palvelemaan heidän

tarkoituksiaan. Hän tiesi, miten monet Hänen kuulijoistaan olivat ennakkoluulojen vallassa, eikä Hän sanonut sanaakaan järkyttääkseen heidän uskoaan Mooseksen välityksellä heille annettuun uskontoon ja säädöksiin. Kristus oli itse antanut sekä siveys- että seremonialain. Hän ei tullut horjuttamaan ihmisten luottamusta Hänen omiin opetuksiinsa. Koska Hän tunsi niin suurta kunnioitusta lakia ja profeettoja kohtaan, Hän koetti murtaa sen perinteellisten vaatimusten muurin, joka ympäröi juutalaisia. Samalla kun Hän syrjäytti heidän väärän laintulkintansa, Hän vakavasti varoitti opetuslapsiaan luopumasta heprealaisille uskotuista tärkeistä totuuksista. {AT 283.5}

Fariseukset ylpeilivät siitä, että he pitivät lain, ja kuitenkin he tiesivät niin vähän sen periaatteiden soveltamisesta jokapäiväiseen elämään, että Vapahtajan sanat tuntuivat heistä harhaopilta. Kun Hän lakaisi pois töryn, jonka alle totuus oli ollut haudattuna, he luulivat Hänen lakaisevan totuuden itsensä. He kuiskailivat toisilleen, että Hän ylenkatsoi lain. Hän luki heidän ajatuksensa ja vastasi heille sanoen: ”Älkää luulko, että minä olen tullut lakia tai profeettoja kumoamaan; en minä ole tullut kumoamaan, vaan täyttämään.” Tällä Jeesus tekee tyhjäksi fariseusten syytteen. Hänen tehtävänsä maailmassa on puolustaa sen lain pyhiä vaatimuksia, jota he syyttävät Hänen rikkovan. Jos Jumalan laki olisi voitu muuttaa tai poistaa, ei Kristuksen olisi tarvinnut kärsiä rikkomuksemme seurauksia. Hän tuli selittämään lain suhdetta ihmiseen ja valaisemaan sen käskyjä omalla kuuliaisella elämällään. {AT 284.1}

Jumala on antanut meille pyhät käskynsä, koska Hän rakastaa ihmiskuntaa. Suojellakseen meitä rikkomuksen seurauksilta Hän ilmaisi vanhurskautensa periaatteet. Laki on Jumalan ajatusten ilmaus, ja kun se vastaanotetaan Kristuksessa, se tulee meidän ajatuksiksemme. Se nostaa meidät luonnollisten halujemme ja taipu- mustemme voiman yläpuolelle, kiusausten yläpuolelle, jotka johtavat syntiin. Jumala toivoo meidän olevan onnellisia, ja Hän antoi meille lain käskyt, jotta niitä noudattaessamme voisimme tuntea iloa. Kun enkelit Jeesuksen syntyessä lauloivat: {AT 284.2}

”Kunnia Jumalalle korkeuksissa,
ja maassa rauha ihmisten kesken,
joita kohtaan Hänellä on hyvä tahto”,

Luuk. 2: 14.

he julistivat sen lain periaatteita, joita Hän tuli tekemään suureksi ja jaloksi.

Kun laki annettiin Siinailla, Jumala ilmaisi ihmisille luonteensa pyhyyden, jotta he sen vastakohtana näkisivät oman synnillisyytensä. Laki annettiin todistamaan heidät syyllisiksi syntiin ja osoittamaan, että he tarvitsevat Vapahtajaa. Se saisi aikaan tämän, jos sen periaatteet omistettaisiin sydämeen Pyhän Hengen välityksellä. Tämä tehtävä sillä on vieläkin. Kristuksen elämässä ilmenevät lain peri- | aatteet, ja kun Jumalan Pyhä Henki koskettaa sydäntä ja Kristuksen j, valo paljastaa ihmisille, että he tarvitsevat Hänen sovitusvertaan ja puhdistavaa vanhurskauttaan, laki on vieläkin välikappaleena johtamassa meitä Kristuksen

luo, jotta tulisimme vanhurskaiksi uskon kautta. ”Herran laki on täydellinen; se virvoittaa sielun.” Ps. 19: 8. {AT 285.1}

Jeesus sanoi: ”Kunnes taivas ja maa katoavat, ei laista katoa pieninkään kirjain, ei ainoakaan piirto, ennenkuin kaikki on tapahtunut.” I Taivaalla paistava aurinko ja kiinteä maankamara, jolla asut, ovat I Jumalan todistajia, että Hänen lakinsa on muuttumaton ja ikuinen. Vaikka ne katoaisivatkin, tulevat Jumalan käskyt pysymään. ”Mutta ennemmin taivas ja maa katoavat, kuin yksikään lain piirto häviää.” j Luuk. 16: 17. Uhrijärjestelmä, joka viittasi Jeesukseen Jumalan Karitsana, poistettaisiin Hänen kuolemassaan, mutta kymmenet käskyt ovat yhtä muuttumattomat kuin Jumalan valtaistuin. {AT 285.2}

Koska ”Herran laki on täydellinen”, on pieninkin poikkeaminen siitä paha asia. Kristus tuomitsee ne, jotka eivät noudata Jumalan i käskyjä ja opettavat toisiakin tekemään niin. Kristuksen kuuliainen S elämä osoitti lain vaatimukset päteviksi, se näytti, että ihminen saattoi täyttää lain ja osoitti, miten pitkälle luonteen kehityksessä voidaan päästä kuuliaisuuden tiellä. Kaikki, jotka Hänen tavallaan s noudattavat sitä, tulevat samoin todistamaan, että laki on ”pyhä, H vanhurskas ja hyvä”. Room. 7: 12. Toisaalta kaikki, jotka rikkovat I Jumalan käskyjä, tukevat sitä Saatanan väitettä, että laki on koh- 1 tuuton ja mahdoton noudattaa. Näin he antavat kannatuksensa tuon I suuren vastustajan petoksille ja häpäisevät Jumalaa. He ovat paho- I laisen lapsia, joka ensimmäisenä kapinoi Jumalan lakia vastaan. Hei- I dän taivaaseen pääsemisensä aiheuttaisi siellä taas epäsopua ja kapi- I nallisuutta ja vaarantaisi koko maailmankaikkeuden hyvinvoinnin. Ei K kukaan, joka tahallaan hylkää yhdenkään lain periaatteen, pääse KR koskaan taivasten valtakuntaan. {AT 285.3}

Rabbiinit pitivät omaa vanhurskauttaan taivaaseen oikeuttavana I passina, mutta Jeesus selitti sen olevan riittämättömän ja kelpaamattoman. {AT 285.4}

Farisealaisen vanhurskauden muodostivat ulkonaiset muoto- menot ja totuuden teoreettinen tuntemus. Rabbiinit väittivät olevansa pyhiä koettaessaan pitää lakia omin voimin, mutta heidän tekonsa olivat erottaneet uskonnosta vanhurskauden. Vaikka he tur- hantarkasti noudattivat muotomenoja, heidän elämänsä oli siveetöntä! i ja turmeltunutta. Heidän niin kutsuttu vanhurskautensa ei koskaan voinut päästä taivasten valtakuntaan. {AT 286.1}

Ihmismielen suurin erehdys Kristuksen aikana oli, että pelkkä to- 1 tuuden hyväksyminen merkitsisi vanhurskautta. Kaikki inhimilliset 1 kokemukset ovat osoittaneet, että teoreettinen tieto totuudesta on riittämätön pelastamaan sielua. Se ei tuota vanhurskauden hedelmiä. Jumaluusopilliseksi totuudeksi nimitetyn opin tarkkaa noudattamista seuraa usein viha elämässä ilmenevää oikeaa totuutta kohtaan. Historian synkimmät luvut sisältävät kertomuksia uskonkiihkoisten hurskastelijoiden tekemistä rikoksista. Fariseukset väittivät | olevansa Aabrahamin lapsia, ja kerskasivat siitä, että heille oli uskottu Jumalan sana, eivätkä

nämä edut kuitenkaan varjelleet heitä itsekkyydeltä, häijyydeltä, voitonhimolta ja alhaiselta ulkokultaisuudelta. He pitivät itseään maailman hurskaimpina ihmisinä, mutta heidän niin sanottu oikeaoppisuutensa sai heidät ristiinnaulitsemaan kirkkauden Herran. {AT 286.2}

Sama vaara on vieläkin olemassa. Monet pitävät varmana, että he ovat kristittyjä, siitä yksinkertaisesta syystä, että he hyväksyvät jotkut jumaluusopilliset periaatteet. Mutta he eivät ole panneet totuutta elämässään käytäntöön. He eivät ole sitä uskoneet ja rakastaneet, siksi he eivät ole saaneet sitä voimaa ja armoa, jonka pyhittävä I totuus antaa. Ihmiset voivat tunnustaa uskovansa totuuden, mutta ellei se tee heitä vilpittömiksi, ystävällisiksi, kärsivällisiksi, pitkämielisiksi ja hengellisiksi, se on omistajalleen kiroukseksi ja hänen vai-! kutuksensa kautta kiroukseksi maailmalle. {AT 286.3}

Kristuksen opettama vanhurskaus on sydämen ja elämän mukautumista Jumalan ilmoitettuun tahtoon. Syntiset ihmiset voivat tulla vanhurskaiksi vain uskomalla Jumalaan ja pysymällä elävässä yhteydessä Hänen kanssaan. Silloin todellinen jumalisuus kohottaa heidän ajatuksensa ja jalostaa heidän elämänsä. Silloin uskonnon ulkonaiset muodot ovat sopusoinnussa kristityn sisäisen puhtauden kanssa. Silloin jumalanpalveluksen vaatimat menot eivät ole merkityksettömiä muodollisuuksia, kuten ne olivat ulkokultaisille fariseuksille. {AT 286.4}

Jeesus ottaa käskyt erikseen ja selittää niiden vaatimusten syvyyttä ja laajuutta. Sen sijaan, että Hän poistaisi niiden voimasta rahtuakaan, Hän osoittaa, kuinka kauaskantoisia ovat niiden periaatteet ja näyttää juutalaisten kauhean erehdyksen heidän noudattaessaan niitä vain ulkonaisesti. Hän lausuu, että paha ajatus tai himokas katse merkitsee Jumalan lain rikkomista. Se, joka osallistuu pienimpäänkin vääryyteen, rikkoo lain ja turmelee oman siveellisen luontonsa. Murha tehdään ensin ajatuksissa. Joka antaa sijaa vihalle sydämessään, astuu jalkansa murhaajan polulle ja hänen rukouksensa ovat Jumalalle kauhistus. {AT 287.1}

Juutalaiset hautoivat koston ajatuksia. Vihassaan roomalaisia kohtaan he lausuivat ankaria tuomion sanoja, ja paholainen oli mielissään heidän ilmaistessaan hänen ominaisuuksiaan. Näin he tottuivat tekemään niitä kauheita tekoja, joihin hän johti heidät. Fariseusten uskonnollisessa elämässä ei ollut mitään, mikä olisi suositellut hurskautta pakanoille. Jeesus pyysi, etteivät he pettäisi itseään ajatellen, että he sydämessään saattoivat nousta sortajiaan vastaan ja hautoa mielessään vääryyksiensä kostamista. {AT 287.2}

On tosin olemassa oikeutettua vihaa, vieläpä Kristuksen seuraajillakin. Kun he näkevät Jumalaa häväistävän ja Hänen palveluksensa saatettavan huonoon huutoon tai viattomia sorrettavan, vanhurskas viha kuohuttaa heidän mieltään. Tällainen herkästä oikeustajusta syntynyt viha ei ole syntiä. Mutta ne, jotka luulevat mistä otaksutusta syystä tahansa voivansa antautua vihan tai koston ajatusten valtaan, avaavat sydämensä Saatanalle. Katkeruus ja viha on karkotettava sielusta, jos haluamme olla sopusoinnussa taivaan kanssa. {AT 287.3}

Mutta Vapahtaja menee vieläkin pitemmälle. Hän sanoo: ”Jos tuot lahjaasi alttarille ja siellä muistat, että veljelläsi on jotakin sinua vastaan, niin jätä lahjasi siihen alttarin eteen, ja käy ensin sopimassa veljesi kanssa, ja tule sitten uhraamaan lahjasi.” Monet ovat innokkaita hartaudenharjoituksissaan samalla kun heidän ja heidän veljiensä välillä on onnettomia erimielisyyksiä, jotka heidän pitäisi sopia. Jumala vaatii heitä tekemään kaiken voitavansa saadakseen aikaan sovinnon. Hän ei voi ottaa heidän palvelustaan vastaan, ennenkuin he tekevät tämän. Kristityn velvollisuus tässä asiassa esitetään selvästi. {AT 287.4}

Jumala vuodattaa siunauksiaan kaikille. ”Hän antaa aurinkonsa koittaa niin pahoille kuin hyvillekin, ja antaa sataa niin väärille kuin vanhurskaillekin.” ”Hän on hyvä kiittämättömille ja pahoille.” Luuk. 6: 35. Hän kehoittaa meitä olemaan Hänen kaltaisiaan. Jeesus sanoi: ”Siunatkaa niitä, jotka teitä kiroavat, tehkää hyvää niille, jotka teitä vihaavat,... että olisitte Isänne lapsia, joka on taivaissa.” Nämä ovat lain periaatteet, ja ne ovat elämän lähteensuonia. {AT 287.5}

Jumalan ihanne lapsistaan on korkeampi, kuin korkeinkaan ihmis- ajatus voi käsittää. ”Olkaa siis te täydelliset, niinkuin teidän taivaallinen Isänne täydellinen on.” Tähän kehoitukseen sisältyy lupaus. Lunastussuunnitelma käsittää täydellisen vapautuksemme Saatanan vallasta. Kristus erottaa aina katuvan sielun synnistä. Hän tuli tekemään tyhjäksi Saatanan teot, ja Hän on huolehtinut siitä, että Pyhä Henki annetaan jokaiselle katuvalle sielulle estämään häntä synnistä. {AT 288.1}

Kiusaajan voimaa ei saa pitää yhdenkään väärän teon puolustuksena. Saatana riemuitsee kuullessaan Kristuksen seuraajiksi tunnustautuvien puolustelevan luonteensa virheitä. Juuri nämä puolustelut johtavat syntiin. Synnille ei ole mitään puolustusta. Jokainen katuva, uskova Jumalan lapsi voi saavuttaa pyhän luonteen, Kristuksen kaltaisen elämän. {AT 288.2}

Kristillisen luonteen ihanne on Kristuksen kaltaisuus. Kuten Ihmisen Poika oli täydellinen elämässään, samoin Hänen seuraajiensakin on oltava täydellisiä. Jeesus oli kaikessa veljiensä kaltainen. Hän tuli lihaksi, kuten mekin olemme. Hän tunsi nälkää ja janoa ja väsymystä. Ruoka vahvisti Häntä, ja uni virvoitti Häntä. Hänen osansa oli ihmisen osa, ja kuitenkin Hän oli synnitön Jumalan Poika. Hän oli Jumala lihassa. Meidän luonteemme on tultava Hänen luonteensa kaltaiseksi. Herra sanoo Häneen uskovista: ”Minä olen heissä asuva ja vaeltava heidän keskellään ja oleva heidän Jumalansa, ja he ovat minun kansani.” 2 Kor. 6: 16. {AT 288.3}

Kristusta kuvasivat Jaakobin näkemät tikapuut, joiden alapää oli maassa ja yläpää ulottui taivaan portille, kirkkauden kynnykselle asti. Jos näistä tikapuista olisi puuttunut yksikin astuin, niin etteivät ne olisi ulottuneet maahan asti, me olisimme olleet kadotetut. Mutta Kristus tulee sinne, missä me olemme. Hän otti meidän luontomme ja voitti, jotta me ottamalla Hänen luontonsa voisimme voittaa. ”Syntisen lihan kaltaisuudessa” (Room. 8: 3) Hän eli synnitöntä elämää. Jumalana Hän tarttuu taivaan valtaistuimeen, ja ihmisenä Hän saavuttaa

meidät. Hän kehoittaa meitä uskon kautta Häneen saavuttamaan Jumalan luonteen kirkkauden. Siksi meidän on oltava täydellisiä, kuten meidän taivaallinen Isämme on täydellinen. {AT 288.4}

Jeesus näytti mitä vanhurskaus merkitsee ja osoitti Jumalan sen lähteeksi. Sitten Hän siirtyi käytännöllisiin velvollisuuksiin. Hän sanoi, ettei almuja annettaessa, rukoiltaessa tai paastottaessa tule tehdä mitään huomion herättämiseksi tai kiitoksen saamiseksi. Anna vilpittömästi köyhän ja kärsivän hyväksi. Anna sielusi rukouksessa seurustella Jumalan kanssa. Älä paastotessasi kulje pää painuksissa ja sydän täynnä itsekeskeisiä ajatuksia. Fariseuksen sydän on kuin kuiva ja hedelmätön maaperä, jossa ei mikään pyhän elämän siemen voi itää. Se, joka ehdottomimmin jättäytyy Jumalalle, suorittaa Hänelle otollisinta palvelusta. Sillä olemalla yhteydessä Jumalan kanssa ihmisistä tulee Hänen työtovereitaan esittäen Hänen luonnettaan ihmisille. Vilpittömin sydämin suoritetulla palveluksella on suuri palkka. ”Isäsi, joka salassa näkee, maksaa sinulle julkisesti.” Elämä, jota elämme Kristuksen armosta, muodostaa luonteemme. Sieluun alkaa palata sen alkuperäistä kauneutta. Se osallistuu Kristuksen luonteen ominaisuuksista, ja Jumalan kuva alkaa tulla näkyviin. Niiden ihmisten kasvot, jotka vaeltavat ja työskentelevät Jumalan kanssa, kuvastavat taivaan rauhaa. Heitä ympäröi taivaan ilmapiiri. Näille sieluille Jumalan valtakunta on jo alkanut. He tuntevat Kristuksen iloa, iloa siitä, että saavat olla siunaukseksi ihmiskunnalle. Heillä on kunnia tulla hyväksytyiksi Mestarin käyttöön, heille on uskottu Hänen työnsä tekeminen Hänen nimessään. {AT 288.5}

”Ei kukaan voi palvella kahta Herraa.” Emme voi palvella Juma- j laa jaetuin sydämin. Raamatun uskonto ei ole vain vaikutus monien I muiden vaikutusten joukossa, vaan sen vaikutuksen on oltava suurin, kaiken läpitunkeva, kaikkia muita hallitseva. Se ei saa olla kuten | väriläiskät, joita on sivelty kankaalle sinne tänne, vaan sen on tun- I: gettava läpi koko elämän aivan kuin kangas olisi kastettu väriin, kunnes kudoksen jokainen kuitu on saanut syvän, kestävän värisävyn. {AT 289.1}

”Jos siis silmäsi on terve, niin koko sinun ruumiisi on valaistu. I Mutta jos silmäsi on viallinen, niin koko ruumiisi on pimeä.” PuhI taus ja vakava tarkoitus ovat ehdot, joilla saadaan valoa Jumalalta. Sen, joka haluaa tuntea totuuden, täytyy olla halukas vastaanotta- t maan kaikki, mitä se paljastaa. Hän ei voi tehdä mitään sopimusta s pahan kanssa. Horjuva ja puolisydäminen liitto totuuden kanssa merI kitsee eksytyksen pimeyttä ja saatanallista petosta. {AT 289.2}

Maailmalliset menettelytavat ja vanhurskauden järkkymättömät IB periaatteet eivät sekaannu toisiinsa huomaamattomasti kuten sateenkaaren värit. Iankaikkinen Jumala on vetänyt niiden väliin leveän, selvän rajan. Kristuksen kaltaisuus erottuu Saatanan kaltaisuudesta yhtä selvästi kuin keskipäivä keskiyöstä. Ja vain ne, jotka elävät Kristuksen elämää, ovat Hänen työtovereitaan. Yksikin sydämessä hellitty synti, yksikin elämässä

säilytetty väärä tapa turmelee koko olemuksen. Ihmisestä tulee silloin vääryyden ase. {AT 289.3}

Niiden, jotka ovat valinneet Jumalan palvelemisen, tulee luottaa Hänen huolenpitoonsa. Kristus viittasi ilmassa lentäviin lintuihin ja kedon kukkasiin ja pyysi kuulijoitaan ajattelemaan näitä Jumalan luomia olioita. Hän sanoi: ”Ettekö te ole paljoa suurempiarvoiset kuin ne?” Mihin tahansa kohteeseen kohdistuvan jumalallisen huomion määrä on suhteellinen siihen arvoon, mikä tällä kohteella on olemisen asteikossa. Kaitselmus tarkkaa pientä ruskeaa varpusta. Kedon kukat ja maata peittävä ruohomatto saavat osakseen taivaallisen Isämme huomion ja huolenpidon. Suuri Mestaritaiteilija on huolehtinut liljoista tehden ne niin kauniiksi, ettei Salomon loistokaan vedä niille vertoja. Miten paljon enemmän Hän huolehtiikaan ihmisestä, joka on Jumalan kuva ja kirkkaus. Hän ikävöi nähdä lastensa ilmentävän Hänen kaltaistaan luonnetta. Samoin kuin auringonsäde antaa kukille niiden erilaiset ja hienonherkät värivivahteet, niin Jumalakin antaa sielulle oman luonteensa kauneuden. {AT 290.1}

Kaikki, jotka valitsevat Kristuksen rakkauden ja vanhurskauden ja rauhan valtakunnan, pitäen sen etuja kaikkia muita ylempänä, ovat yhteydessä taivaan kanssa, ja heille kuuluvat kaikki tässä elämässä tarvittavat siunaukset. Jumalan kaitselmuksen kirjassa, elämän kirjassa, meille jokaiselle on annettu oma sivumme. Se sivu sisältää elämämme jokaisen yksityiskohdan, vieläpä päämme hiuksetkin ovat luetut. Jumalan lapset eivät ole milloinkaan poissa Hänen mielestään. {AT 290.2}

”Älkää siis murehtiko huomisesta päivästä.” Meidän on seurattava Kristusta päivä kerrallaan. Jumala ei tänään anna apua huomisen päivän varalle. Hän ei yhdellä kertaa anna lapsilleen kaikkia ohjeita elämän matkaa varten, etteivät he hämmentyisi. Hän kertoo heille juuri niin paljon, kuin he voivat muistaa ja noudattaa. Heille annettu voima ja viisaus ovat nykyhetken olosuhteita varten. ”Jos joltakin teistä puuttuu viisautta” — täksi päiväksi — ”anokoon sitä Jumalalta, joka antaa kaikille alttiisti ja soimaamatta, niin se hänelle annetaan”. Jaak. 1: 5. {AT 290.3}

”Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi.” Älä pidä itseäsi muita ihmisiä parempana äläkä asetu heidän tuomarikseen. Koska et voi nähdä toisen vaikuttimia, et kykene häntä tuomitsemaan. Arvostel- lessasi häntä langetat tuomion itsellesi, sillä siten osoitat olevasi osallinen Saatanan tekoihin, joka on veljien syyttäjä. Herra sanoo: ”Koetelkaa itseänne, oletteko uskossa; tutkikaa itseänne.” Tämä työ kuuluu meille. ”Mutta jos me tutkisimme itseämme, ei meitä tuomittaisi.” 2 Kor. 13: 5; 1 Kor. 11: 31. {AT 291.1}

Hyvä puu tuottaa hyviä hedelmiä. Jos hedelmät ovat mauttomia ja kelvottomia, on puu huono. Samoin elämässä tuotetut hedelmät todistavat sydämen tilasta ja luonteen jaloudesta. Hyvillä töillä ei koskaan voida ansaita pelastusta, mutta ne ovat todistus uskosta, joka vaikuttaa rakkauden kautta ja puhdistaa sielun. Ja vaikkei iankaikkista palkkaa annetakaan

ansiosta, se on kuitenkin suhteellinen siihen työhön, jota tehdään Kristuksen armon avulla. {AT 291.2}

Näin Kristus esitti valtakuntansa periaatteet ja osoitti niiden olevan elämän suuren perusohjeen. Tehostaakseen opetustaan Hän liittää siihen kuvauksen. Ei riitä, Hän sanoo, että kuulette minun sanani. Kuuliaisuuden kautta teidän on tehtävä ne luonteenne perustukseksi. Itsessänne olette vain epäluotettavaa hiekkaa. Jos rakennatte ihmisopeille ja -ajatuksille, on talonne kaatuva. Kiusausten tuulet ja koetusten myrskyt pyyhkäisevät sen pois. Mutta nämä periaatteet, jotka olen teille antanut, tulevat pysymään. Ottakaa minut vastaan ja rakentakaa minun sanoilleni. {AT 291.3}

”Sentähden on jokainen, joka kuulee nämä minun sanani ja tekee niiden mukaan, verrattava ymmärtäväiseen mieheen, joka huoneensa kalliolle rakensi. Ja rankkasade lankesi, ja virrat tulvivat, ja tuulet puhalsivat ja syöksyivät sitä huonetta vastaan, mutta se ei sortunut, sillä se oli kalliolle perustettu.” {AT 291.4}

LUKU 32—VOIMAN SANA

”Sano ainoastaan sana, niin minun palvelijani paranee.” {AT 292.1}

Kristus oli sanonut virkamiehelle, jonka pojan Hän paransi: ”Ellette näe merkkejä ja ihmeitä, te ette usko.” Joh. 4: 48. Hän oli murheellinen siitä, että Hänen oma kansansa vaati näitä ulkonaisia merkkejä siitä, että Hän oli Messias. Hän oli kerta toisensa jälkeen ihmetellyt heidän epäuskoaan. Mutta Hän ihmetteli luokseen tulleen sadanpäämiehen uskoa.. Tämä ei epäillyt Vapahtajan voimaa. Hän ei edes pyytänyt Häntä saapumaan henkilökohtaisesti ihmettä suorittamaan. ”Sano ainoastaan sana”, hän lausui, ”niin minun palvelijani paranee”. {AT 292.2}

Sadanpäämiehen palvelijaa oli kohdannut halvaus, ja hän oli kuoleman kynnyksellä. Roomalaisten keskuudessa palvelijoita pidettiin orjina, joita ostettiin ja myytiin toreilla ja kohdeltiin väkivaltaisesti ja raa'asti, mutta sadanpäämies oli lämpimästi kiintynyt palvelijaansa ja toivoi kovin hänen parantumistaan. Hän uskoi Jeesuksen voivan parantaa hänet. Hän ei ollut koskaan nähnyt Vapahtajaa, mutta hänen kuulemansa kertomukset olivat sytyttäneet hänessä uskon. Juutalaisten muodollisuudesta huolimatta tämä roomalainen oli vakuuttunut siitä, että heidän uskontonsa oli parempi kuin hänen. Hän oli jo murtanut ne kansallisen ennakkoluulon ja vihan muurit, jotka erottivat voittajat voitetuista. Hän oli ilmaissut kunnioitusta jumalanpalvelusta kohtaan ja osoittanut juutalaisille ystävällisyyttä Jumalan palvelijoina. Kristuksen opetuksissa, sellaisina kuin ne oli kerrottu hänelle, hän löysi tyydytystä sielunsa kaipuulle. Vapahtajan sanat herättivät vastakaikua hänessä piilevässä hengellisyydessä. Mutta hän tunsi itsensä arvottomaksi saapumaan Vapahtajan luo, ja hän pyysi juutalaisten vanhimpia esittämään Jeesukselle pyynnön hänen palvelijansa parantamisesta. Hehän tunsivat tuon suuren opettajan ja tietäisivät, hän arveli, miten lähestyä Häntä niin, että saavuttaisivat Hänen suosionsa. {AT 292.3}

Jeesuksen saapuessa Kapernaumiin Hänet kohtasi vanhimpien lähetystö, joka esitti Hänelle sadanpäämiehen toivomuksen. He pyysivät Häntä hartaasti sanoen: ”Hän ansaitsee, että teet hänelle tämän; sillä hän rakastaa meidän kansaamme, ja hän on rakentanut meille synagoogan.” {AT 293.1}

Jeesus lähti heti tuon virkamiehen kotiin, mutta koska kansa tunkeili Hänen ympärillään, Hän pääsi vain hitaasti eteenpäin. Tieto Hänen tulostaan kulki Hänen edellään, ja sadanpäämies, jolta kokonaan puuttui itseluottamus, lähetti Hänelle sanan: ”Herra, älä vaivaa itseäsi, sillä en minä ole sen arvoinen, että tulisit minun kattoni alle.” Mutta Vapahtaja jatkoi vain matkaansa, ja sadanpäämies, joka viimein itse rohkeni lähestyä Häntä, täydensi sanomaansa seuraavasti: ”Sentähden en katsonutkaan itseäni arvolliseksi tulemaan sinun luoksesi; vaan sano sana, niin minun palvelijani paranee. Sillä minä itsekin olen toisen vallan alaiseksi asetettu, ja minulla on sotamiehiä käskettävinäni, ja minä sanon tälle: 'Mene', ja hän menee, ja toiselle: 'Tule', ia hän tulee, ja palvelijalleni: 'Tee tämä', ja hän tekee.” Kuten minä

edustan Rooman valtaa ja minun sotilaani tunnustavat minun valtani korkeimmaksi, samoin sinä edustat äärettömän Jumalan voimaa, ja kaikki luodut tottelevat sinun sanaasi. Sinä voit käskeä tautia lähtemään, ja se tottelee sinua. Sinä voit kutsua taivaalliset sanansaattajasi, ja he tuovat parantavaa voimaa. Sano vain sana, niin palvelijani paranee. {AT 293.2}

”Tämän kuultuaan Jeesus ihmetteli häntä, kääntyi ja sanoi kansalle, joka Häntä seurasi: ’Minä sanon teille: en Israelissakaan löytänyt näin suurta uskoa.’ Ja sadanpäämiehelle Hän sanoi: ’Niinkuin sinä uskot, niin sinulle tapahtukoon.’ Ja palvelija parani sillä hetkellä.” {AT 293.3}

Juutalaisten vanhimmat, jotka suosittelivat sadanpäämiestä Jeesukselle, olivat osoittaneet, kuinka kaukana he olivat evankeliumin hengestä. He eivät käsittäneet, että suuri tarpeemme on ainoa vetoomus Jumalan armoon. Itsevanhurskaudessaan he suosittelivat sadanpäämiestä sen suosion tähden, jota hän oli osoittanut ”meidän kansaamme” kohtaan. Mutta sadanpäämies sanoi itsestään: ”Minä en ole sen arvoinen.” Kristuksen armo oli koskettanut hänen sydäntään. Hän näki oman arvottomuutensa, mutta hän ei pelännyt pyytää apua. Hän ei luottanut omaan hyvyyteensä, hänen suuri hätänsä puhui hänen puolestaan. Hänen uskonsa tarttui Kristukseen sellaisena kuin Hän on. Hän ei uskonut Häneen vain ihmeittentekijänä, vaan ihmiskunnan ystävänä ja Vapahtajana. {AT 294.1}

Näin jokainen syntinen voi tulla Vapahtajan luo. ”Hän pelasti meidät, ei vanhurskaudessa tekemiemme tekojen ansiosta, vaan laupeutensa mukaan.” Tiit. 3: 5. Kun Saatana sanoo sinulle, että olet syntinen, etkä voi toivoa saavasi siunausta Jumalalta, niin kerro hänelle, että Kristus tuli maailmaan syntisiä pelastamaan. Meillä ei ole mitään suositusta annettavana Jumalalle, mutta me voimme nyt ja aina vedota täysin avuttomaan tilaamme, joka tekee Hänen lunastavan voimansa välttämättömäksi. Luopuen kaikesta itseluottamuksestamme voimme katsoa Golgatan ristiin ja sanoa: {AT 294.2}

”En mitään tuonut mukanain,
vain rististäsi turvaa hain.” {AT 294.3}

Juutalaisille oli lapsuudesta asti opetettu, millaista Vapahtajan työ tulisi olemaan. Heille olivat kuuluneet patriarkkojen ja profeettain innoitetut lausunnot ja uhripalveluksen vertauskuvalliset opetukset. Mutta he olivat hylänneet valon, eivätkä he nähneet Jeesuksessa nyt mitään, mitä olivat toivoneet. Mutta pakanuudessa syntynyt, keisarillisen Rooman epäjumalanpalvelukseen kasvatettu ja sotilaskoulutuksen saanut sadanpäämies, jonka hänen kasvatuksensa ja ympäristönsä näyttivät kokonaan erottaneen hengellisestä elämästä, jota eroa vielä syvensi juutalaisten uskonkiihko ja hänen omien kansalaistensa ylenkatse Israelin kansaa kohtaan — tämä mies käsitti totuuden, jolle Aabrahamin lapset olivat sokeita. Hän ei odottanut nähdäkseen, ottaisivatko juutalaiset itse vastaan sen, joka väitti olevansa heidän Messiaansa. Kun ”totinen valkeus, joka valistaa jokaisen ihmisen”, Joh. 1: 9, oli loistanut hänelle, hän oli, vaikkakin kaukaa, nähnyt Jumalan Pojan kirkkauden. {AT 294.4}

Jeesukselle tämä oli esimakua siitä työstä, jota evankelumi tulisi suorittamaan pakanain keskuudessa. Iloiten Hän odotti sielujen kokoontumista kaikista kansoista Hänen valtakuntaansa. Syvästi surullisena Hän kuvasi juutalaisille, mikä oli oleva seuraus Hänen armonsa hylkäämisestä: ”Ja minä sanon teille: monet tulevat idästä ja lännestä ja aterioitsevat Aabrahamin ja Iisakin ja Jaakobin kanssa taivasten valtakunnassa; mutta valtakunnan lapset heitetään ulos pimeyteen; siellä on oleva itku ja hammasten kiristys.” Voi, miten monet vieläkin valmistuvat kohtaamaan samaa kohtalokasta pettymystä. Samalla kun pakanuuden pimeydessä elävät sielut vastaanottavat Hänen armonsa, monet kristityissä maissa näkevät valon vain hylätäkseen sen. {AT 295.1}

Yli kahdenkymmenen mailin päässä Kapernaumista, laajan, kauniin Esdraelonin tasangon yli kohoavalla ylängöllä sijaitsi Nainin kaupunki, ja sinne Jeesus nyt suuntasi askeleensa. Useita Hänen opetuslapsistaan ja muitakin oli Hänen kanssaan, ja kaikkialta matkan varrelta tuli ihmisiä haluten kuulla Hänen helliä, myötätuntoisia sanojaan, tuoden Hänelle sairaitaan parannettaviksi ja aina toivoen Hänen, jolla oli käytettävissään sellainen ihmeellinen voima, tekevän itsensä tunnetuksi Israelin kuninkaana. Kansanjoukko seurasi Hänen kintereillään, iloinen, odottava joukko, joka kulki Hänen perässään kallioista polkua tuon vuoristokaupungin porttia kohden. {AT 295.2}

Heidän saapuessaan lähemmäksi näkyy hautaussaatto juuri tulevan portista. Hitain, raskain askelin se etenee hautauspaikkaa kohden. Edessä on avoimilla paareilla vainajan ruumis ja sen ympärillä itkijät, jotka täyttävät ilman valitushuudoillaan. Koko kaupungin väki näyttää kokoontuneen osoittamaan kunnioitustaan vainajalle ja myötätuntoaan hänen omaisilleen. {AT 295.3}

Se oli sääliä herättävä näky. Kuollut oli äitinsä ainoa poika, ja äiti oli leski. Sureva äiti saattoi hautaan ainoata maallista tukeaan ja lohtuaan. ”Hänet nähdessään Herra armahti häntä.” Äidin kulkiessa kuin sokeana, itkien ja huomaamatta Mestaria, tämä tuli aivan hänen viereensä ja sanoi lempeästi: ”Älä itke.” Jeesus aikoi muuttaa hänen murheensa riemuksi, mutta hän ei kuitenkaan voinut olla lausumatta tätä hellän myötätunnon ilmausta. {AT 295.4}

”Hän meni ja kosketti paareja.” Häntä ei edes kuolleen koskettaminen voinut saastuttaa. Kantajat pysähtyivät, ja itkijäin valitukset vaikenivat. Kumpikin seurue kokoontui paarien ympärille, ja toivo heräsi heidän rinnassaan. Olihan läsnä Hän, joka oli karkoittanut taudit ja voittanut riivaajat, ehkäpä kuolemakin oli Hänen vallassaan? {AT 295.5}

Selvällä, käskevällä äänellä hän lausuu: ”Nuorukainen, minä sanon sinulle: nouse.” Tämä ääni tunkeutuu kuolleen korviin. Nuorukainen aukaisee silmänsä. Jeesus tarttuu hänen käteensä ja nostaa hänet ylös. Nuorukaisen katse kohtaa hänen äitinsä, joka itkien on seisonut hänen vieressään, ja äiti ja poika syleilevät toisiaan pitkään ja hellästi. Kansanjoukko katselee ääneti, kuin lumottuna. ”Ja heidät kaikki valtasi pelko.” He seisoivat hetkisen hiljaa ja kunnioittavasti, ikäänkuin itse Jumala olisi ollut läsnä. Sitten he ”ylistivät Jumalaa sanoen:

’suuri profeetta on noussut meidän keskellemme’, ja: ’Jumala on katsonut kansansa puoleen’.” Hautaussaattue palasi Naimin riemukulkueena. ”Ja tämä puhe Hänestä levisi koko Juudeaan ja kaikkiin ympärillä oleviin seutuihin.” {AT 297.1}

Hän, joka seisoi surevan äidin vieressä Nainin portilla, valvoo jokaisen surevan rinnalla kuolinvuoteen ääressä. Meidän surumme herättää Hänen myötätuntoaan. Hänen sydämensä, joka rakasti ja sääli, tuntee muuttumatonta hellyyttä. Hänen sanansa, joka kutsui kuolleen eloon, ei ole tehottomampi nyt kuin silloin, kun se lausuttiin Nainin nuorukaiselle. Hän sanoo: ”Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä.” Matt. 28: 18. Tuo voima ei ole heikentynyt vuosien vieriessä eikä vähentynyt Hänen ylivuotavan armonsa lakkaamattomasta toiminnasta. Hän on yhä vielä kaikkien niiden elävä Vapahtaja, jotka uskovat Häneen. {AT 297.2}

Jeesus muutti äidin murheen riemuksi antaessaan hänelle takaisin hänen poikansa, ja kuitenkin nuorukainen sai vain palata tähän maalliseen elämään kestämään sen suruja, huolia ja vaaroja ja kerran jälleen joutuakseen kuoleman vallan alaiseksi. Mutta Jeesus lohduttaa meitä surressamme vainajia verrattomalla toivon sanomalla: ”Ja minä elän; ja minä olin kuollut, ja katso, minä elän aina ja iankaikkisesti, ja minulla on kuoleman ja tuonelan avaimet.” ”Koska siis lapsilla on veri ja liha, tuli Hänkin niistä yhtäläisellä tavalla osalliseksi, että Hän kuoleman kautta kukistaisi sen, jolla oli kuolema vallassaan, se on: perkeleen, ja vapauttaisi kaikki ne, jotka kuoleman pelosta kautta koko elämänsä olivat olleet orjuuden alaisia.” Ilm. 1: 18, Hepr. 2: 14, 15. {AT 297.3}

Saatana ei voi pitää kuolleita vallassaan, kun Jumalan Poika käskee heidän elää. Hän ei voi pitää hengellisen kuoleman vallassa yhtäkään sielua, joka uskossa vastaanottaa Kristuksen voiman sanan. Jumala sanoo kaikille synneissään kuolleille: ”Heräjä sinä, joka nukut, ja nouse kuolleista.” Ef. 5: 14. Tämä sana merkitsee iankaikkista elämää. Kuten Jumalan sana, joka käski ensimmäisen ihmisen elää, vieläkin antaa meille elämän; kuten Kristuksen sana: ”Nuorukainen, minä sanon sinulle: nouse”, antoi elämän Nainin pojalle, samoin sana: ”Nouse kuolleista” on elämää sille sielulle, joka ottaa sen vastaan. Jumala ”on pelastanut meidät pimeyden vallasta ja siirtänyt meidät rakkaan poikansa valtakuntaan”. Kol. 1: 13. Se tarjotaan meille Hänen sanassaan. Jos otamme sanan vastaan, saamme pelastuksen. {AT 297.4}

”Jos nyt Hänen Henkensä, Hänen, joka herätti Jeesuksen kuolleista, asuu teissä, niin Hän, joka herätti kuolleista Kristuksen Jeesuksen, on eläväksi tekevä myös teidän kuolevaiset ruumiinne Henkensä kautta, joka teissä asuu.” ”Sillä itse Herra on tuleva alas taivaasta käskyhuudon, ylienkelin äänen ja Jumalan pasunan kuuluessa, ja Kristuksessa kuolleet nousevat ylös ensin; sitten meidät, jotka olemme elossa, jotka olemme jääneet tänne, temmataan yhdessä heidän kanssaan pilvissä Herraa vastaan yläilmoihin; ja niin me saamme aina olla Herran kanssa.” Room. 8: 11; 1 Tess. 4: 16, 17. Näillä lohduttavilla sanoilla Hän käskee meitä lohduttamaan toisiamme. {AT 298.1}

LUKU 33—TAIVAALLISTA SUKUA

”Jokainen, joka tekee minun taivaallisen Isäni tahdon, on minun veljeni ja sisareni ja äitini.” {AT 299.1}

Joosefin pojat eivät suinkaan suhtautuneet myötätuntoisesti Jeesuksen työhön. Tiedot, joita he saivat Hänen elämästään ja toiminnastaan, saattoivat heidät hämmästyksen ja pelon valtaan. He kuulivat Hänen käyttävän kokonaisia öitä rukoukseen, ja suurten kansanjoukkojen tunkeilevan Hänen ympärillään kaiket päivät, niin ettei Hänellä ollut aikaa edes syödäkään. Hänen ystäviensä mielestä Hän kulutti itsensä loppuun lakkaamattomalla työllään. Hänen suhtautumisensa fariseuksiin oli heille käsittämätön, ja oli sellaisiakin, jotka pelkäsivät Hänen menettävän järkensä. {AT 299.2}

Hänen veljensä saivat kuulla tämän ja myös fariseusten syytöksen, että Hän Saatanan avulla ajoi ulos riivaajia. He tunsivat hyvin herkästi häpeän, joka tuli heidän osakseen, koska he olivat Jeesuksen sukulaisia. He tiesivät, millaista kohua Hänen sanansa ja tekonsa aiheuttivat, eivätkä he olleet vain peloissaan Hänen rohkeitten lausuntojensa johdosta, vaan myös suuttuneita siitä, että Hän moitti kirjanoppineita ja fariseuksia. He päättivät, että Hänet täytyy tai-vuttaa tai pakottaa lakkaamaan senkaltaisesta työstä, ja he houkuttelivat Marian puolelleen ajatellen, että koska Jeesus rakasti äitiään, he voisivat tämän välityksellä saada Hänet toimimaan viisaammin. {AT 299.3}

Juuri ennen tätä Jeesus oli toisen kerran suorittanut sellaisen ihmeen, että oli parantanut riivatun miehen, joka oli sokea ja mykkä, ja fariseukset olivat toistaneet syytöksensä: ”Riivaajien päämiehen voimalla Hän ajaa ulos riivaajia.” Matt. 9: 34. Kristus sanoi heille suoraan, että lukiessaan Pyhän Hengen työn Saatanan työksi he katkaisivat yhteytensä siunausten lähteeseen. Ne, jotka olivat puhuneet Jeesusta itseään vastaan näkemättä Hänen jumalallista luonnettaan, voisivat saada anteeksi, sillä Pyhä Henki voisi saattaa heidät näkemään virheensä ja katumaan. Jos sielu katuu ja uskoo, niin olipa hän tehnyt millaisen synnin tahansa, hänen syyllisyytensä pestään pois Karitsan veressä, mutta joka vastustaa Pyhän Hengen työtä, astuu alueelle, minne katumus ja usko eivät enää ulotu. Hengen kautta Jumala tekee työtään ihmissydämessä, ja kun ihmiset tahallaan hylkäävät Pyhän Hengen ja selittävät sen olevan Saatanasta, he katkaisevat siteen, jonka välityksellä Jumala on yhteydessä heidän kanssaan. Ja kun sielu lopullisesti hylkää Pyhän Hengen, ei Jumala voi enää tehdä mitään sen hyväksi. {AT 300.1}

Fariseukset, joille Jeesus lausui tämän varoituksen, eivät itsekään uskoneet syytöstä, jonka he esittivät Häntä vastaan. — Joka ainoa näistä arvohenkilöistä oli tuntenut Vapahtajan vetävän häntä puoleensa. He olivat omassa sydämessään kuulleet Pyhän Hengen äänen julistavan Hänet Israelin Voidelluksi ja kehoittavan heitä tunnustautumaan Hänen opetuslapsikseen. Hänen läsnäolonsa valossa he olivat nähneet oman saastaisuutensa ja kaivanneet vanhurskautta, jota he eivät itse voineet saada aikaan. Mutta senjälkeen, kun he

olivat kieltäneet Hänet, olisi ollut liian nöyryyttävää vastaanottaa Hänet Messiaana. Astuttuaan jalkansa epäuskon polulle he olivat liian ylpeitä tunnustamaan erehdyksensä. Ja välttyäkseen tunnustamasta totuutta he koettivat epätoivon vimmalla vastustaa Vapahtajan opetuksia. Todistukset Hänen voimastaan ja armostaan ärsyttivät heitä. He eivät voineet estää Vapahtajaa suorittamasta ihmetöitä eivätkä vaientaa Hänen ääntään, mutta he tekivät kaiken mitä voivat saattaakseen Hänet huonoon valoon ja vääristelläkseen Hänen sanojaan. Kuitenkin Jumalan kutsuva Henki seurasi heitä, ja heidän täytyi rakentaa monia varustuksia vastustaakseen Hänen voimaansa. Mahtavin voima, joka voi vaikuttaa ihmissydämeen, teki heissä työtään, mutta he eivät tahtoneet alistua. {AT 300.2}

Jumala ei sokaise ihmisten silmiä tai paaduta heidän sydäntään. Hän lähettää heille valoa, jotta he voisivat korjata erehdyksensä ja Hän saisi johdattaa heidät turvalliselle tielle, mutta kun ihminen hylkää tämän valon, hänen silmänsä sokaistuvat ja sydämensä paatuu. Usein tämä tapahtuu vähitellen ja melkein huomaamatta. Sielu saa valoa Jumalan sanan tai Hänen palvelijainsa välityksellä tai suoraan Pyhän Hengen vaikutuksesta, mutta kun yksikin valonsäde hylätään, niin hengellinen käsityskyky tylsistyy jo osaksi, niin että kun valoa seuraavan kerran saadaan, se havaitaan jo paljon huonommin. Näin pimeys lisääntyy, kunnes sielussa on yö. Näin oli käynyt juutalaisille johtomiehille. He olivat varmat siitä, että Kristuksessa vaikutti Jumalan voima, mutta vastustaakseen totuutta he lukivat Pyhän Hengen työn Saatanan työksi. Näin tehdessään he tahallaan valitsivat petoksen; he antautuivat Saatanan valtaan ja olivat siitä alkaen hänen hallittavinaan. {AT 300.3}

Kristuksen varoitukseen synnistä Pyhää Henkeä vastaan liittyy läheisesti varoitus turhista ja pahoista sanoista. ”Sydämen kyllyydestä suu puhuu.” Mutta sanat ovat enemmän kuin luonteen ilmaus: niillä on voima vaikuttaa luonteeseen. Ihmiset ovat omien sanojensa vaikutuksen alaisia. Usein he hetken mielijohteesta, Saatanan yllyttäminä, lausuvat julki kateutensa tai pahat ajatuksensa ilmaisten sellaista, jota he eivät oikeastaan uskokaan, mutta sen ilmaiseminen vaikuttaa heidän ajatuksiinsa. He tulevat omien sanojensa pettämiksi ja uskovat todeksi sellaista, mitä he puhuivat Saatanan vaikutuksesta. Lausuttuaan kerran julki jonkin mielipiteen tai käsityksen he ovat usein liian ylpeitä peruuttaakseen sen ja koettavat todistaa olleensa oikeassa, kunnes itsekin alkavat uskoa niin olleen. On vaarallista puhua epäilyn sanoja, vaarallista asettaa kyseenalaiseksi tai arvostella jumalallista valoa. Tapa arvostella huolettomasti ja epäkunnioittavasti vaikuttaa luonteeseen kasvattaen epäuskoa ja kunnioituksen puutetta. Moni, jolla on tämä tapa, on kulkenut tietään tietämättä vaarasta, kunnes hän on valmis tuomitsemaan ja kieltämään Pyhän Hengen työnkin. Jeesus sanoi: ”Jokaisesta turhasta sanasta, minkä ihmiset puhuvat, pitää heidän tekemän tili tuomiopäivänä. Sillä sanoistasi sinut julistetaan vanhurskaaksi, ja sanoistasi sinut tuomitaan syylliseksi.” {AT 301.1}

Sitten hän lisäsi varoituksen niille, joihin Hänen sanansa olivat vaikuttaneet ja jotka mielellään olivat kuunnelleet Häntä, mutta eivät olleet päästäneet Pyhää Henkeä asumaan

sydämeensä. Ei ainoastaan vastustaminen vaan myös laiminlyönti saattaa sielun kadotukseen. Jeesus sanoi: ”Kun saastainen henki lähtee ihmisestä, kuljeksii se autioita paikkoja ja etsii lepoa, eikä löydä. Silloin se sanoo: ’Minä palaan huoneeseeni, josta lähdin.’ Ja kun se tulee, tapaa se huoneen tyhjänä ja lakaistuna ja kaunistettuna. Silloin se menee ja ottaa mukaansa seitsemän muuta henkeä, pahempaa kuin se itse, ja ne tulevat sisään ja asuvat siellä.” {AT 301.2}

Kristuksen päivinä, kuten vielä nytkin, oli monia, joihin nähden Saatanan valta näytti hetkeksi murtuneen. Jumalan armon avulla he pääsivät vapaiksi pahoista hengistä, jotka olivat vallinneet heidän sieluaan. He iloitsivat Jumalan rakkaudessa, mutta vertauksessa esitettyjen kallioperä-kuulijoiden tavoin he eivät pysyneet Hänen rakkaudessaan. He eivät jättäytyneet Jumalalle päivittäin, jotta Kristus olisi saanut asua heidän sydämessään, ja kun paha henki palasi mukanaan ”seitsemän muuta henkeä, pahempaa kuin se itse”, he joutuivat kokonaan pahan valtaan. {AT 302.1}

Kun sielu jättäytyy Kristukselle, uusi voima valtaa uuden sydämen. Tapahtuu muutos, jollaista ihminen ei koskaan voi itse suorittaa. Se on yliluonnollista työtä, joka tuo yliluonnollisia aineksia ihmisluontoon. Sielusta, joka jättäytyy Kristukselle, tulee Hänen linnoituksensa, jota Hän pitää hallussaan tässä kapinallisessa maailmassa, ja Hänen tarkoituksensa on, ettei siellä tunnusteta muuta valtaa kuin Hänen. Sielua, joka näin on taivaallisten voimien vallassa, ei Saatana hyökkäyksillään voi voittaa. Mutta ellemme jättäydy Kristukselle, joudumme paholaisen hallittaviksi. Meidän on välttämättömästi oltava näiden jommankumman suuren voiman vallassa, jotka kamppailevat maailmanherruudesta. Meidän ei tarvitse vapaaehtoisesti valita pimeyden ruhtinaan palvelemista joutuaksemme hänen valtaansa. Riittää, jos laiminlyömme liittyä valon valtakuntaan. Ellemme ole yhteistyössä taivaan voimien kanssa, Saatana valtaa sydämemme ja tekee sen asunnokseen. Ainoa puolustuskeino pahaa vastaan on Kristuksen asuminen sydämessä uskon kautta Hänen vanhurskauteensa. Ellemme ole elävässä yhteydessä Jumalaan, emme koskaan voi vastustaa itserakkauden, itsekorotuksen ja kiusausten epäpyhää vaikutusta. Voimme luopua monista pahoista tavoista ja joksikin aikaa voimme jättää Saatanan seuran, mutta ellei meillä ole elävää yhteyttä Jumalan kanssa, ellemme hetkittäin jättäydy Hänelle, meidät voitetaan. Ellemme henkilökohtaisesti tunne Kristusta ja ole jatkuvassa yhteydessä Hänen kanssaan, olemme vihollisemme armoilla ja loppujen lopuksi tottelemme hänen käskyjään. {AT 302.2}

”Ja sen ihmisen viimeiset tulevat pahemmiksi kuin ensimmäiset.” Ja Jeesus lisäsi: ”Niin käy myös tälle pahalle sukupolvelle.” Ketkään eivät ole niin paatuneita kuin ne, jotka ovat hylänneet armo- kutsun ja uhmanneet armon henkeä. Synti Pyhää Henkeä vastaan ilmenee tavallisimmin siten, että ihminen itsepintaisesti hylkää taivaan kutsun tehdä parannus. Jokainen askel Kristuksen kieltämisen tiellä on askel pelastuksen hylkäämiseen ja johtaa syntiin Pyhää Henkeä vastaan. {AT 303.1}

Hyljätessään Kristuksen Juudan kansa teki anteeksiantamattoman synnin, ja hylkäämällä armokutsun me voimme tehdä saman erehdyksen. Me loukkaamme Elämän Ruhtinasta ja tuotamme Hänelle häpeää Saatanan synagoogan ja koko maailmankaikkeuden edessä, kun kieltäydymme kuuntelemasta Hänen lähettämiään sanansaattajia ja sensijaan kuuntelemme Saatanan lähettiläitä, jotka tahtovat vetää sielun pois Kristuksen luota. Niin kauan kuin ihminen tekee näin, ei hänelle ole toivoa tai anteeksiantoa, ja viimein hän menettää halunsakin päästä sovintoon Jumalan kanssa. {AT 303.2}

Jeesuksen vielä puhuessa kansan kanssa Hänen opetuslapsensa toivat sanoman, että Hänen äitinsä ja veljensä olivat ulkopuolella ja halusivat tavata Häntä. Hän tiesi, mitä heidän sydämessään oli, ja ”Hän vastasi ja sanoi sille, joka sen Hänelle ilmoitti: ’Kuka on minun äitini, ja ketkä ovat minun veljeni?’ Ja Hän ojensi kätensä opetuslastensa puoleen ja sanoi: ’Katso, minun äitini ja veljeni.’ Sillä jokainen joka tekee minun taivaallisen isäni tahdon, on minun veljeni ja sisareni ja äitini.” {AT 303.3}

Kaikki, jotka uskon kautta tahtoivat vastaanottaa Kristuksen, tulivat liitetyiksi Häneen siteillä, jotka olivat sukulaisuussiteitä lujemmat. He tulivat yhdeksi Hänen kanssaan, kuten Hän oli yhtä Isän kanssa. Uskoessaan Häneen ja tehdessään Hänen sanojensa mukaan Hänen äitinsä oli likeisemmin ja turvallisemmin liittynyt Häneen kuin luonnollisen sukulaisuutensa vuoksi. Hänen veljillään ei olisi mitään hyötyä yhteydestään Häneen, elleivät he vastaanottaisi Häntä henkilökohtaisena Vapahtajana. {AT 303.4}

Miten suuresti Jeesuksen maalliset sukulaiset olisivatkaan voineet auttaa ja tukea Häntä, jos he olisivat uskoneet Hänen tulleen taivaasta ja olisivat yhdessä Hänen kanssaan tehneet Jumalan työtä! Heidän epäuskonsa synkensi Jeesuksen maallista elämää. Se lisäsi osaltaan sen tuskien maljan katkeruutta, jonka Hän tyhjensi puolestamme. {AT 303.5}

Jumalan Pojalle tuotti tuskaa ihmissydämessä kytevä vihamielisyys evankeliumia kohtaan, ja tuskallisimmin se vaikutti Häneen Hänen omassa kodissaan, sillä Hänen sydämensä oli täynnä hyvyyttä ja rakkautta, ja Hän antoi arvoa hellille perhesuhteille. Hänen veljensä toivoivat Hänen myöntyvän heidän käsityksiinsä, vaikka sellainen menettely ei mitenkään olisi ollut sopusoinnussa Hänen jumalallisen tehtävänsä kanssa. Heidän mielestään Hän oli heidän neuvojensa tarpeessa. He arvostelivat Häntä inhimilliseltä näkökannaltaan ja ajattelivat, että jos Hän puhuisi vain sellaista, minkä kirjanoppineet ja fariseukset hyväksyisivät, Hän voisi välttää sen epämiellyttävän kiistan, minkä Hänen sanansa aiheuttivat. Heidän mielestään Hän oli suunniltaan väittäessään omaavansa jumalallisen vallan ja asettaessaan itsensä rabbiinien edelle, kun Hän nuhteli heitä heidän synneistään. He tiesivät fariseusten etsivän aihetta saada syyttää Häntä, ja heistä tuntui, että Hän oli antanut siihen kylliksi aihetta. {AT 304.1}

He eivät voineet ahtaalla käsityskyvyllään ymmärtää sitä tehtävää, jota Hän tuli täyttämään eivätkä siksi voineet myötätuntoisesti suhtautua Hänen ahdistuksiinsa. Heidän tylyt,

epäsuopeat sanansa osoittivat, ettei heillä ollut oikeata käsitystä Hänen luonteestaan eivätkä he nähneet, että jumalallinen oli sekoittuneena inhimilliseen. Usein he näkivät Hänet syvästi murheellisena, mutta sensijaan, että he olisivat lohduttaneet Häntä, heidän mielenlaatunsa ja sanansa vain haavoittivat Hänen sydäntään. Hänen herkälle luonnolleen tuotettiin tuskaa, Hänen vaikuttimensa käsitettiin väärin eikä Hänen työtään ymmärretty. {AT 304.2}

Hänen veljensä esittivät Hänelle usein fariseusten viisauksia, jotka olivat ikivanhoja ja kuluneita, ja luulivat voivansa opettaa Häntä, joka ymmärsi kaiken tiedon ja käsitti kaikki salaisuudet. He tuomitsivat suoraa päätä sen, mitä he eivät voineet ymmärtää. Heidän nuhteensa loukkasivat Häntä syvästi, ja Hänen sielunsa kärsi vaivaa ja ahdistusta. He tunnustivat uskovansa Jumalaan ja luulivat puolustavansa Häntä, samalla kun Jumala itse oli lihassa heidän keskellään eivätkä he Häntä tunteneet. {AT 304.3}

Nämä seikat tekivät Hänen polkunsa hyvin okaiseksi. Kristus kärsi väärinymmärryksestä omassa kodissaan niin suuresti, että Hänestä tuntui helpotukselta mennä jonnekin, missä sellaista ei ollut Oli eräs koti, missä Hän mielellään kävi: Lasaruksen, Marian ja Martan koti, sillä siellä uskon ja rakkauden ilmapiirissä Hänen henkensä löysi levon. Kuitenkaan ei maan päällä ollut ainoatakaan, joka olisi ymmärtänyt Hänen jumalallista tehtäväänsä tai käsittänyt, millaista taakkaa Hän kantoi ihmiskunnan puolesta. Usein Hän saattoi tuntea helpotusta vain yksin ollessaan ja seurustellessaan taivaallisen Isänsä kanssa. {AT 304.4}

Ne, jotka kutsutaan kärsimään Kristuksen tähden ja joiden omassa kodissaankin on kestettävä väärinymmärrystä ja epäluottamusta, voivat lohduttautua sillä ajatuksella, että Jeesus sai kärsiä samaa. Hän tuntee sääliä heitä kohtaan. Hän pyytää heitä tulemaan Hänen seuraansa ja löytämään lohdutusta siinä, missä Hänkin, yhteydessä Hänen Isänsä kanssa. {AT 305.1}

Ne, jotka ottavat Kristuksen vastaan henkilökohtaisena Vapahtajanaan, eivät jää orvoiksi eivätkä joudu yksin kohtaamaan elämän koettelemuksia. Hän ottaa heidät taivaallisen perheen jäseniksi ja pyytää heitä kutsumaan Hänen Isäänsä isäkseen. He ovat Hänen ”pienokaisiaan”, jotka ovat rakkaat Jumalan sydämelle ja liitetyt Häneen kaikkein hellimmillä ja kestävimmillä siteillä. Hän tuntee heitä kohtaan erikoista hellyyttä, joka niin paljon ylittää sen, mitä isämme tai äitimme tuntee meitä kohtaan, kuin jumalallinen on maallista ylempänä. {AT 305.2}

Israelille annetussa laissa on kaunis kuvaus Kristuksen suhteesta kansaansa. Jos heprealaisen oli köyhyyden vuoksi pakko luopua isänperinnöstään ja myydä itsensä orjaksi, niin velvollisuus lunastaa hänet ja hänen perintönsä lankesi sille, joka oli hänen lähin sukulaisensa. Kts. 3 Moos. 25: 25, 47—49; Ruut 2: 20. Niinpä meidän ja | synnin kautta menettämämme perinnön lunastaminen lankesi Hänelle, joka oli meidän ”lähin sukulaisemme”. Meidät lunastaakseen Hän tuli sukulaiseksemme. Herramme ja Vapahtajamme on meille läheisempi kuin isä, äiti, veli, ystävä tai rakastettu. ”Älä pelkää”, Hän sanoo, ”sillä minä olen lunastanut sinut, minä olen sinut nimeltä kutsunut; sinä olet

minun”. ”Koska sinä olet minun silmissäni kallis ja suuriarvoinen ja koska minä sinua rakastan, annan minä ihmisiä sinun sijastasi ja kansakuntia sinun hengestäsi.” Jes. 43: 1, 4. {AT 305.3}

Kristus rakastaa taivaallisia olentoja, jotka ympäröivät Hänen valtaistuintaan, mutta kuinka voi selittää sen suuren rakkauden, jolla Hän on rakastanut meitä? Me emme voi sitä käsittää, mutta me voimme itse kokea sen todeksi. Ja jos säilytämme sukulaisuussuhteemme Häneen, miten hellästi kohtelemmekaan niitä, jotka ovat Herramme veljiä ja sisaria! Eikö meidän tulisi olla valmiit tunnustamaan jumalallisen sukulaisuutemme vaatimukset? Eikö meidän, jotka olemme päässeet Jumalan perheen jäseniksi, tulisi elää kunniaksi Isällemme ja suvullemme? {AT 305.4}

LUKU 34—RAUHAN LUPAUS

”Tulkaa minun tyköni … niin minä annan teille levon.” {AT 307.1}

”Tulkaa minun tyköni, kaikki työtätekeväiset ja raskautetut, niin minä annan teille levon.” {AT 307.2}

Nämä lohdulliset sanat Jeesus lausui Häntä seuraavalle kansanjoukolle. Vapahtaja oli sanonut, että ihmiset voivat saada tietoa Jumalasta vain Hänen välityksellään. Hän oli lausunut opetuslapsistaan, että heille oli annettu tieto taivaallisista asioista. Mutta Hän ei antanut kenenkään tuntea olevansa suljettu pois Hänen huolenpidostaan ja rakkaudestaan. Kaikki työtätekevät ja raskautetut voivat tulla Hänen luokseen. {AT 307.3}

Kirjanoppineet ja rabbiinit, jotka pikkumaisen tarkasti noudattivat uskonnollisia muotoja, tunsivat puutetta, jota katumusharjoitukset ja muotomenot eivät voineet poistaa. Publikaanit ja syntiset saattoivat näyttää tyytyvänsä aistillisiin ja maallisiin asioihin, mutta epäilykset ja pelko kalvoivat heidän sydäntään. Jeesus näki ahdistetut ja raskautetut, ne, joiden toiveet olivat särkyneet ja jotka koettivat tyydyttää sielunsa kaipuuta maallisilla iloilla, ja Hän kutsui heitä kaikkia löytämään levon Hänessä. {AT 307.4}

Hellästi Hän kutsui työtätekeviä: ”Ottakaa minun ikeeni päällenne ja oppikaa minusta, sillä minä olen hiljainen ja nöyrä sydämeltä: niin te löydätte levon sielullenne.” {AT 307.5}

Nämä sanansa Kristus lausuu jokaiselle ihmisolennolle. Kaikki ovat väsyneitä ja raskautettuja, vaikka eivät ehkä sitä tiedä. Kaikkia painavat taakat, jotka vain Kristus voi poistaa. Raskain kantamamme taakka on synnin taakka. Jos meidät jätettäisiin kantamaan sitä, se murskaisi meidät. Mutta Hän, joka oli synnitön, astui tilallemme. ”Herra heitti Hänen päällensä kaikkien meidän syntivelkamme.” Jes. 53: 6. Hän on kantanut syyllisyytemme taakan. Hän nostaa kuorman väsyneiltä olkapäiltämme. Hän antaa meille levon. Hän kantaa myös surujen ja huolten taakan. Hän pyytää meitä heittämään kaikki huolemme Hänen päälleen, sillä Hän kantaa meitä sydämellään. {AT 308.1}

Hän, vanhin veljemme, on ikuisen valtaistuimen luona. Hän huolehtii jokaisesta sielusta, joka kääntyy Hänen puoleensa Vapahtajanaan. Hän tuntee kokemuksesta ihmiskunnan heikkoudet; Hän tietää, mitkä ovat puutteemme ja missä on kiusaustemme voima, sillä IHän oli kiusattu kaikessa samalla lailla kuin mekin, kuitenkin ilman syntiä. Hän valvoo sinua, sinä vapiseva Jumalan lapsi. Oletko kiusattu? Hän vapahtaa sinut. Oletko heikko? Hän antaa voimaa. Oletko tietämätön? Hän valistaa sinua. Oletko haavoitettu? Hän parantaa. Herra ”on määrännyt tähtien luvun”, ja kuitenkin ”Hän parantaa ne, joilla on särjetty sydän, ja sitoo heidän haavansa”. Ps. 147: 4, 3. ”Tulkaa minun tyköni”, kuuluu Hänen kutsunsa. Olipa sinulla millaisia huolia ja koettelemuksia tahansa, aseta asiasi Herran eteen. Henkesi saa voimaa kestää. Sinulle avautuu tie, jota kulkien voit vapautua hämmentävistä pulmistasi ja vaikeuksistasi. Mitä heikompi ja avuttomampi tunnet olevasi, sitä vahvemmaksi tulet Hänen

voimassaan. Mitä raskaammat ovat taakkasi, sitä siunatumman levon saat heittäessäsi ne taakankantajan harteille. Kristus tarjoaa leponsa määrätyillä ehdoilla, mutta ne ovat hyvin yksinkertaiset. Jokainen voi noudattaa niitä. Hän kertoo meille, miten voimme saada tämän levon. {AT 308.2}

”Ottakaa minun ikeeni päällenne”, Jeesus sanoo. Ies on palvelukseen käytetty työkalu. Karjalle pannaan ies, kun tehdään työtä, ja ies on välttämätön, jotta työskentely olisi tehokasta. Tällä kuvauksellaan Kristus opettaa meille, että meitä kutsutaan palvelukseen koko elämämme ajaksi. Meidän on otettava Hänen ikeensä, jotta meistä tulisi Hänen työtovereitaan. {AT 308.3}

Les, joka sitoo meidät palvelukseen, on Jumalan laki. Tuo suuri rakkauden laki, joka ilmoitettiin Eedenissä, julistettiin Siinailla, ja uudessa liitossa kirjoitetaan sydämeen, on se, mikä sitoo inhimillisen työntekijän Jumalan tahtoon. Jos meidät jätettäisiin seuraamaan omia taipumuksiamme ja menemään sinne, minne oma tahtomme meidät johdattaisi, me joutuisimme Saatanan riveihin ja tulisimme hänen kaltaisikseen. Siksi Jumala sitoo meidät omaan tahtoonsa, joka on korkea, jalo ja ylevä. Hän toivoo, että me kärsivällisesti ja viisaasti suorittaisimme palvelusvelvollisuutemme. Kristus itse kantoi ihmisenä palvelusiestä. Hän sanoi: ”Sinun tahtosi, minun Jumalani, minä teen mielelläni, ja sinun lakisi on minun sydämessäni.” Ps. 40: 9. ”Sillä minä olen tullut taivaasta, en tekemään omaa tahtoani, vaan Hänen tahtonsa, joka on minut lähettänyt.” Joh. 6: 38. Rakkaus Jumalaan, kiivaus Hänen kunniansa puolesta ja rakkaus langenneeseen ihmiskuntaan saivat Jeesuksen tulemaan maan päälle kärsimään ja kuolemaan. Se oli Hänen elämänsä hallitseva voima. Hän pyytää meitäkin omaksumaan tämän periaatteen. {AT 310.1}

Monien sydän huokaa huolien taakan alla, koska he koettavat elää tämän maailman mittapuun mukaan. He ovat valinneet palvella sitä, ottaneet omikseen sen huolet ja omaksuneet sen tavat. Tämä turmelee heidän luonteensa ja raskauttaa heidän elämänsä. Tyydyttääkseen kunnianhimoaan ja maailmallisia halujaan he loukkaavat omaatuntoaan ja sälyttävät päälleen muun lisäksi tunnontuskien taakan. Alituiset huolet kuluttavat heidän elinvoimaansa. Herra toivoisi heidän riisuvan tämän orjuuden ikeen. Hän kehoittaa heitä ottamaan Hänen ikeensä, sanoen: ”Minun ikeeni on sovelias, ja minun kuormani on keveä.” Hän pyytää heitä etsimään ensin Jumalan valtakuntaa ja Hänen vanhurskauttaan, ja Hän lupaa, että heille sen lisäksi annetaan kaikki, mitä he tässä elämässä tarvitsevat. Huolet sokaisevat, niin ettei ihminen voi nähdä tulevaisuutta, mutta Jeesus näkee lopun alusta. Kaikissa vaikeuksissa Hänellä on keinonsa, joka tuo avun. Taivaallinen Isämme huolehtii meistä tuhansilla eri tavoilla, joista me emme tiedä mitään. Ne, joiden periaatteena on Jumalan palvelemisen ja kunnian asettaminen ensimmäiseksi, huomaavat huoliensa häviävän ja polkunsa tasoittuvan. {AT 310.2}

”Oppikaa minusta”, sanoi Jeesus, ”sillä minä olen hiljainen ja nöyrä sydämeltä; niin te löydätte levon sielullenne”. Meidän on tultava Kristuksen kouluun ja opittava Häneltä

nöyryyttä ja sävyisyyttä. Lunastus on menettelytapa, joka kasvattaa sielua taivasta varten. Tämä kasvatus merkitsee Kristuksen tuntemista. Se merkitsee vapautumista niistä käsityksistä ja tavoista, joita on opittu pimeyden ruhtinaan koulussa. Sielun on päästävä irti kaikesta, joka estää olemasta uskollinen Jumalalle. {AT 310.3}

Kristuksen sydämessä, missä vallitsi täydellinen sopusointu Jumalan kanssa, oli täydellinen rauha. Suosionosoitukset eivät tehneet Häntä ylpeäksi, eivätkä moitteet tai pettymykset masentaneet. Hän oli rohkealla mielellä silloinkin, kun Häntä eniten vastustettiin ja julmimmin kohdeltiin. Mutta monet Hänen seuraajikseen tunnustautuvat ovat huolten ja taakkojen painon alla, koska he eivät uskalla luottaa Jumalaan. He eivät jättäydy täydellisesti Hänelle, sillä he pelkäävät niitä seurauksia, joita sellaiseen jättäytymiseen saattaa sisältyä. Mutta he eivät voi löytää rauhaa, elleivät jättäydy Jumalalle. {AT 311.1}

Itserakkaus tuo mukanaan rauhattomuutta. Kun olemme syntyneet ylhäältä, meillä on sama mieli, joka Jeesuksella oli ja joka sai Hänet alentamaan itsensä, jotta me pelastuisimme. Silloin emme etsi ylimpiä paikkoja. Me haluamme istua Jeesuksen jalkain juuressa ja oppia Hänestä. Me tulemme ymmärtämään, ettei työmme arvo riipu siitä, että pidämme paljon melua ja hälyä täällä maailmassa ja puuhaamme ja intoilemme omassa voimassamme. Työmme arvo riippuu siitä, missä määrin olemme saaneet Pyhää Henkeä. Luottamus Jumalaan tuo pyhiä ominaisuuksia, niin että me kärsivällisyydellämme voimme voittaa omaksemme elämän. {AT 311.2}

Les pannaan härän niskaan auttamaan sitä kuorman vetämisessä ja keventämään taakan painoa. Samoin on Kristuksen ikeen laita. Kun meidän tahtomme sulautuu Jumalan tahtoon ja me käytämme Hänen antamiaan lahjoja toisille siunaukseksi, tulee elämän taakkamme tuntumaan keveältä. Se, joka vaeltaa Jumalan käskyjen tietä, vaeltaa Kristuksen seurassa, ja Hänen rakkaudessaan sydän löytää levon. Kun Mooses rukoili: ”Ilmoita minulle tiesi, että tulisin tuntemaan Sinut”, niin Herra vastasi Hänelle: ”Minun kasvoni käyvät sinun kanssasi ja minä vien sinut lepoon” (engl. käänn.). Ja profeetan välityksellä annetaan sanoma: ”Näin on Herra sanonut: ’Astukaa teille ja katsokaa ja kysykää muinaisia polkuja, kysykää, mikä on hyvä tie, ja vaeltakaa sitä, niin te löydätte levon sieluillenne.’” {AT 311.3}

2 Moos. 33: 13, 14; Jer. 6: 16. Ja Hän sanoo: ”Jospa ottaisit minun

käskyistäni vaarin, niin olisi sinun rauhasi niinkuin virta ja sinun vanhurskautesi niinkuin meren aallot.” Jes. 48: 18. {AT 312.3}

Jotka uskovat Kristuksen sanan ja jättävät sielunsa Hänen haltuunsa ja elämänsä Hänen määrättäväkseen, löytävät rauhan ja levon. Ei mikään täällä maailmassa voi tehdä heitä surullisiksi, kun Jeesus ilahduttaa heitä läsnäolollaan. Täydellisessä kuuliaisuudessa on täydellinen lepo. Herra sanoo: ”Vakaamieliselle Sinä talletat rauhan, rauhan, sillä hän turvaa Sinuun.” Jes. 26: 3. Elämämme voi näyttää sekavalta vyyhdeltä, mutta kun annamme itsemme viisaan Mestarin käsiin, Hän tuo esiin sellaisen elämän ja luonteen, joka on Hänelle kunniaksi.

Ja luonne, joka ilmaisee Kristuksen kirkkautta — Hänen luonnettaan — saa pääsyn Jumalan paratiisiin. Uudistettu joukko saa kulkea Hänen kanssaan valkeissa vaatteissa, sillä he ovat arvolliset. {AT 312.1}

Kun me löydämme levon Jeesuksessa, alkaa taivas jo täällä maan päällä. Me vastaamme Hänen kutsuunsa: Tulkaa, oppikaa minusta, ja kun tulemme, me aloitamme iankaikkisen elämän. Taivas on lakkaamatonta lähentymistä Jumalaan Kristuksen kautta. Mitä kauemmin olemme taivaan autuudessa, sitä suurempi kirkkaus avautuu eteemme, ja mitä paremmin tunnemme Jumalan, sitä onnellisempia olemme. Kun vaellamme Jeesuksen kanssa tässä elämässä, täytymme Hänen rakkaudellaan ja saamme tyydytyksen Hänen läsnäolostaan. Voimme saada osaksemme täällä kaiken, mitä ihmisluonto voi kestää. Mutta mitä se on verrattuna tämän jälkeiseen elämään. Siellä ”he ovat Jumalan valtaistuimen edessä ja palvelevat Häntä päivät ja yöt Hänen temppelissään, ja Hän, joka valtaistuimella istuu, on levittävä telttamajansa heidän ylitsensä. Ei heidän enää tule nälkä eikä enää jano, eikä aurinko ole sattuva heihin eikä mikään helle, sillä Karitsa, joka on valtaistuimen keskellä, on kaitseva heitä ja johdattava heidät elämän vetten lähteille, ja Jumala on pyyhkivä pois kaikki kyyneleet heidän silmistänsä.” Ilm. 7: 15 — 17. {AT 312.2}

LUKU 35—KUOHUVA MERI

”Vaikene, ole hiljaa!” {AT 313.1}

Eräs vaiheikas päivä Jeesuksen elämässä oli kallistumassa iltaan. Galilean meren rannalla Hän oli puhunut ensimmäiset vertauksensa selittäen jälleen kansalle tuttujen kuvausten avulla valtakuntansa luonnetta ja tapaa, millä se perustettaisiin. Hän oli verrannut työtänsä kylväjän työhön, valtakuntansa kehitystä sinapinsiemenen kasvuun ja hapatuksen vaikutukseen taikinassa. Vanhurskaitten ja jumalattomien suurta lopullista eroa Hän oli kuvannut vertauksissa nisusta ja lusteesta sekä nuotasta. Opettamiensa totuuksien ääretöntä arvoa Hän oli kuvannut kätketyllä aarteella ja kallisarvoisella helmellä, kun taas vertauksella taloudenhoitajasta Hän opetti seuraajilleen, kuinka heidän tuli työskennellä Hänen edustajinaan. {AT 313.2}

Koko päivän Hän oli opettanut ja parantanut, ja illan tultua kansanjoukot vielä tunkeilivat Hänen lähellään. Päivästä toiseen Hän oli palvellut heitä, tuskin nauttien ruokaa tai lepoa. Pahansuopa arvostelu ja panettelu, jolla fariseukset aina ahdistivat Häntä, tekivät Hänen työnsä vielä raskaammaksi ja vaikeammaksi, ja nyt päivän päättyessä Hän oli niin lopen uupunut, että Hän päätti etsiä hiljaisuutta jossakin yksinäisessä paikassa järven toisella puolen. {AT 313.3}

Gennesaretin järven itärannikko ei ollut asumatonta, sillä siellä täällä järven rannalla oli kaupunkeja, mutta kuitenkin se länsipuoleen verrattuna oli autiota seutua. Sen väestöön kuului enemmän pakanoita kuin juutalaisia, eikä heillä ollut paljon yhteyttä Galilean kanssa. Näin Jeesus saattoi sieltä löytää kaipaamansa yksinäisen paikan, ja Hän pyysi nyt opetuslapsiaan seuraamaan Häntä sinne. {AT 314.1}

Kun Hän oli laskenut kansan luotaan, opetuslapset ottivat Hänet mukaansa, ”niinkuin Hän venheessä oli”, ja lähtivät nopeasti matkaan. Mutta he eivät päässeetkään lähtemään yksin. Lähellä rantaa oli muita kalastajavenheitä, ja nämä täyttyivät pian ihmisistä, jotka seurasivat Jeesusta, haluten vieläkin nähdä ja kuulla Häntä. {AT 314.2}

Vihdoin Vapahtaja pääsi vapaaksi kansanjoukon tunkeilusta, ja väsymyksen ja nälän valtaamana Hän pani maata laivan peräkeulaan ja vaipui pian uneen. Ilta oli ollut kaunis ja rauhaisa, ja järvi lepäsi tyynenä, mutta äkkiä taivas pimeni, raju tuuli pyyhälsi alas itärannikon vuorenrinteitä ja järvellä puhkesi ankara myrsky. {AT 314.3}

Aurinko oli laskenut, ja yön pimeys peitti myrskyisen meren. Aallot, jotka raivoisa myrsky kohotti korkeiksi, syöksyivät pauhaten opetuslasten venettä kohti uhaten niellä sen. Nuo karaistuneet kalastajat olivat koko elämänsä viettäneet järvellä ja ohjanneet aluksensa turvallisesti monen myrskyn halki, mutta nyt heidän voimansa ja taitonsa eivät hyödyttäneet mitään. He olivat avuttomia myrskyn kourissa, ja kaikki toivo katosi, kun he näkivät venheensä olevan täyttymäisillään. {AT 314.4}

Ponnistellessaan kaikin voimin henkensä pelastamiseksi he olivat unohtaneet Jeesuksen olevan venheessä. Nähdessään nyt työnsä turhaksi ja vain kuoleman edessään he muistivat, kenen käskystä he olivat lähteneet järven yli. Jeesus oli heidän ainoa toivonsa. Avuttomina ja epätoivoisina he huusivat: ”Mestari, Mestari!” Mutta synkkä pimeys peitti Hänet heidän näkyvistään. Heidän äänensä hukkui myrskyn pauhuun, eikä vastausta kuulunut. Epäilys ja pelko valtasivat heidät. Oliko Jeesus hylännyt heidät? Oliko Hän, joka oli voittanut sairauden ja riivaajat, vieläpä kuolemankin, voimaton nyt auttamaan opetuslapsiaan? Eikö Hän muistanutkaan heitä heidän hädässään? {AT 314.5}

Jälleen he huutavat, mutta muuta vastausta ei kuulu kuin tuulen raivoisa kohina. Heidän venheensä on jo uppoamaisillaan. Hetki vain, niin ahnaat aallot tulevat nielemään heidät syvyyteen. {AT 314.6}

Äkkiä salaman leimahdus lävistää pimeyden, ja he näkevät Jeesuksen nukkumassa myrskyn Häntä häiritsemättä. Hämmästyneinä ja epätoivoisina he huudahtavat: ”Opettaja, etkö välitä siitä, että me hukumme?” Kuinka Hän voi levätä niin rauhassa heidän ollessaan vaarassa ja taistellessaan kuoleman kanssa? {AT 315.1}

Heidän huutonsa herättää Jeesuksen. Salaman valossa he näkevät taivaallisen rauhan Hänen kasvoillaan, he lukevat Hänen katseestaan itsensäunohtavaa, hellää rakkautta ja heidän sydämistään kohoaa Hänen puoleensa huuto: ”Herra, auta, me hukumme!” {AT 315.2}

Ei ainoakaan sielu ole koskaan päästänyt tuota huutoa niin ettei sitä olisi kuultu. Kun opetuslapset tarttuvat airoihin tehdäkseen viimeisen ponnistuksen, Jeesus nousee. Hän seisoo opetuslastensa keskellä myrskyn pauhatessa, laineiden lyödessä heidän ylitseen ja salaman valaistessa Hänen kasvojaan. Hän kohottaa kätensä, joka niin usein oli tehnyt laupeudentekoja, ja sanoo raivoavalle merelle: ”Vaikene, ole hiljaa!” {AT 315.3}

Myrsky lakkaa. Aallot vaimentuvat. Pilvet poistuvat, ja tähdet tulevat näkyviin. Vene kelluu tyynellä järven pinnalla. Sitten Jeesus lausuu murheellisena kääntyen opetuslapsiinsa: ”Miksi olette niin pelkureita? Kuinka teillä ei ole uskoa?” {AT 315.4}

Opetuslapset olivat vaiti. Ei edes Pietari yrittänyt ilmaista, millainen pelonsekainen kunnioitus täytti hänen mielensä. {AT 315.5}

Venheet, jotka olivat lähteneet seuraamaan Jeesusta, olivat olleet samassa vaarassa kuin opetuslastenkin vene. Kauhu ja epätoivo olivat vallanneet niissä olijat, mutta Jeesuksen käsky tyynnytti pauhinan. Myrskyn raivo oli ajanut venheet lähelle toisiaan, ja kaikki niissä olijat olivat nähneet ihmeen. Tyvenessä, joka nyt seurasi, unohtui pelko. Ihmiset kuiskailivat keskenään: ”Kuka onkaan tämä, kun sekä tuuli että meri Häntä tottelevat?” {AT 315.6}

Kun Jeesus herätettiin kohtaamaan myrskyä, Hän oli täysin rauhallinen. Pelosta ei ollut jälkeäkään Hänen sanoissaan tai katseessaan, sillä Hänen sydämessään ei ollut pelkoa. Mutta Hän ei luottanut siihen, että Hänellä oli kaikkivoipa voima. Ei Hän nukkunut kaikessa

rauhassa siksi, että oli ”Mestari maan, meren, taivahan”. Sen voiman Hän oli pannut syrjään, ja Hän sanookin: ”En minä itsestäni voi mitään tehdä.” Joh. 5: 30. Hän luotti Isänsä voimaan. Jeesus lepäsi uskossa, uskossa Jumalan rakkauteen ja huolenpitoon, ja sen sanan voima, joka tyynnytti myrskyn, oli Jumalan voima. {AT 315.7}

Niinkuin Jeesus uskossa luotti Isänsä huolenpitoon, niin meidänkin tulee luottaa Vapahtajamme huolenpitoon. Jos opetuslapset olisivat luottaneet Häneen, he olisivat pysyneet rauhallisina. Heidän pelkonsa vaaran hetkellä paljasti heidän epäuskonsa. Yrittäessään pelastaa itsensä he unohtivat Jeesuksen, ja vasta kun he itseluottamuksensa pettäessä kääntyivät Hänen puoleensa, Hän saattoi antaa heille apuaan! {AT 316.1}

Kuinka usein me saammekaan kokea samaa kuin opetuslapset. Kun kiusausten myrskyt nousevat ja välkkyvät salamat leimahtelevat, ja kun laineet lyövät ylitsemme, me taistelemme myrskyssä yksin unohtaen, että on eräs, joka voi auttaa meitä. Me luotamme omiin voimiimme, kunnes menetämme kaiken toivomme ja olemme valmiit joutumaan perikatoon. Silloin muistamme Jeesuksen, ja jos pyydämme Häntä pelastamaan meitä, emme huuda turhaan. Vaikka Hän murheellisena nuhtelee epäuskoamme ja itseluottamustamme, ei Hän koskaan jätä antamatta meille tarvitsemaamme apua. Jos Vapahtaja asuu sydämessämme, ei meidän koskaan tarvitse pelätä, olimmepa sitten maalla tai merellä. Elävä usko Lunastajaan tyynnyttää elämän meren ja vapauttaa meidät vaarasta sillä tavalla, jonka Hän tietää parhaimmaksi. {AT 316.2}

Tämä myrskyn tyynnyttämisen ihmetyö sisältää toisenkin hengellisen opetuksen. Jokainen ihminen voi kokemuksestaan todistaa seuraavien Raamatun sanojen totuuden: ”Jumalattomat ovat kuin kuohuva meri, joka ei voi tyyntyä... Jumalattomilla ei ole rauhaa, sanoo minun Jumalani.” Jes. 57: 20, 21. Synti on vienyt rauhamme. Niin kauan kuin oma minä hallitsee, emme löydä lepoa. Ihmisvoima ei voi hallita sydämen voimakkaita intohimoja. Olemme siinä yhtä avuttomia kuin opetuslapset raivoavan myrskyn kourissa. Mutta Hän, joka tyynnytti Galilean meren aallokon, on puhunut rauhaa jokaiselle sielulle. Raivosipa myrsky miten ankarana tahansa, ne, jotka kääntyvät Jeesuksen puoleen huutaen: ”Herra, pelasta meidät”, saavat vapahduksen. Hänen armonsa, joka sovittaa sielun Jumalan kanssa, tyynnyttää intohimojen myrskyn, ja Hänen rakkaudessaan sydän löytää levon. ”Hän tyynnytti myrskyn, ja meren aallot hiljenivät. He iloitsivat, kun tuli tyyni, ja Hän vei heidät toivottuun satamaan.” Ps. 107: 29, 30. ”Koska me siis olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, niin meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta.” ”Vanhurskauden hedelmä on rauha, vanhurskauden vaikutus lepo ja turvallisuus iankaikkisesti.” Room. 5: 1; Jes. 32: 17. {AT 316.3}

Varhain aamulla Vapahtaja seuralaisineen saapui rannalle, ja nousevan auringon valo kosketti merta ja maata ikäänkuin rauhan siunauksella. Mutta tuskin he olivat astuneet maihin, kun heidän silmänsä kohtasivat näyn, joka oli vielä kauheampi kuin myrskyn raivo. Jostakin piilopaikastaan hautojen keskeltä ryntäsi heidän päälleen kaksi mielipuolta ikäänkuin aikoen

repiä heidät palasiksi. Heidän ympärillään riippui kahleiden jätteitä, jotka he olivat murtaneet paetessaan vankeudesta. Heidän ihossaan oli verta vuotavia haavoja, joita he terävillä kivillä olivat viileskelleet. Heidän silmänsä kiiluivat pitkän ja takkuisen tukan alta, ja heitä hallitsevat riivaajat näyttivät hävittäneen heistä kaiken ihmisen kaltaisuuden, niin että he näyttivät pikemmin villipedoilta kuin ihmisiltä. {AT 317.1}

Opetuslapset ja heidän toverinsa pakenivat kauhuissaan, mutta äkkiä he huomasivat, ettei Jeesus ollutkaan heidän joukossaan, ja kääntyivät etsimään Häntä. Hän seisoi siinä, minne he olivat Hänet jättäneet. Hän, joka oli tyynnyttänyt myrskyn ja oli ennenkin kohdannut Saatanan ja voittanut hänet, ei paennut näitä riivaajia. Kun miehet, hampaitaan kiristellen ja suu vaahdossa, lähestyivät Häntä, Jeesus kohotti kätensä, joka oli viitannut aaltoja vaikenemaan, eivätkä miehet voineet tulla lähemmäksi. He seisoivat raivoten, mutta avuttomina Hänen edessään. {AT 317.2}

Niinkuin se, jolla on valta, Hän käski saastaisten henkien lähteä heistä. Hänen sanansa tunkeutuivat onnettomien pimentyneeseen mieleen. He käsittivät hämärästi, että nyt oli lähellä Hän, joka voi pelastaa heidät kiduttavien riivaajien vallasta. He lankesivat Vapahtajansa jalkoihin kumartaakseen Häntä, mutta kun he avasivat suunsa pyytääkseen Häneltä armoa, riivaajat puhuivat heidän välityksellään huutaen kiihkeästi: ”Mitä Sinulla on minun kanssani tekemistä, Jeesus, Jumalan, Korkeimman, Poika? Minä rukoilen Sinua: älä minua vaivaa.” {AT 317.3}

Jeesus kysyi: ”Mikä on nimesi?” Ja vastaus kuului: ”Legio on minun nimeni, sillä meitä on monta.” Käyttäen näitä vaivaamiaan miehiä yhteyden välittäjinä he pyysivät Jeesukselta, ettei Hän lähettäisi heitä pois siitä seudusta. Lähellä sitä paikkaa oli eräällä vuorenrinteellä suuri sikalauma laitumella. Riivaajat pyysivät päästä niihin, ja Jeesus salli sen. Heti pakokauhu valtasi lauman. Siat syöksyivät hurjasti jyrkännettä alas ja voimatta pysähtyä sen reunalle putosivat järveen ja hukkuivat. {AT 317.4}

Sillä välin oli riivatuissa tapahtunut ihmeellinen muutos. Valo oli loistanut heidän mieleensä. Heidän silmänsä säteilivät ymmärrystä. Heidän kasvonsa, jotka niin kauan olivat olleet vääristyneinä Saatanan kuvaksi, tulivat äkkiä lempeiksi, heidän verentahraamat kätensä olivat levossa, ja iloisin äänin nämä miehet ylistivät Jumalaa pelastuksestaan. {AT 318.1}

Jyrkänteeltä olivat sikopaimenet nähneet kaiken, mikä oli tapahtunut, ja he kiiruhtivat kertomaan uutisen isännilleen ja kaikelle kansalle. Pelon ja hämmästyksen vallassa koko väestö kokoontui kohtaamaan Jeesusta. Nämä kaksi riivattua olivat olleet koko paikkakunnan kauhuna. Ei kukaan voinut turvassa kulkea siellä, missä he olivat, sillä heillä oli tapana käydä jokaisen matkustajan kimppuun paholaisen raivolla. Nyt nämä miehet olivat puettuina ja järjissään istuen Jeesuksen jalkain juuressa kuunnellen Hänen sanojaan ja ylistäen Hänen nimeään, joka oli tehnyt heidät terveiksi. Mutta kansa, joka katseli tätä ihmeellistä näkyä, ei

iloinnut. Sikojen menetys tuntui heistä merkityksellisemmältä kuin näiden Saatanan vankien vapautus. {AT 318.2}

Sikojen omistajien parhaaksi oli tämän tappion sallittu kohdata heitä. Maalliset asiat olivat vallanneet heidät kokonaan, eivätkä he välittäneet hengellisen elämän tärkeistä eduista. Jeesus halusi särkeä heidän itsekkään välinpitämättömyytensä lumouksen, jotta he vastaanottaisivat Hänen armonsa. Mutta harmi ja suuttumus heidän ajallisesta tappiostaan sokaisi heidän silmänsä näkemästä Vapahtajan armoa. {AT 318.3}

Yliluonnollisen voiman ilmeneminen herätti ihmisten taikauskon ja synnytti heissä pelkoa. Tämän vieraan viipyminen heidän luonaan voisi aiheuttaa lisää onnettomuuksia. He pelkäsivät taloudellista tappiota ja päättivät vapautua Hänestä. Ne, jotka olivat tulleet järven yli Jeesuksen kanssa, kertoivat kaikesta, mitä edellisenä yönä oli tapahtunut, heitä uhanneesta vaarasta ja miten tuuli ja meri oli tyynnytetty. Mutta heidän sanansa eivät vaikuttaneet mitään. Kansa tunkeili kauhuissaan Jeesuksen ympärillä pyytäen Häntä lähtemään heidän luotaan, ja Hän suostui, lähtien heti venheellä vastakkaiselle rannalle. {AT 318.4}

Gadaran asukkailla oli keskuudessaan elävä esimerkki Kristuksen voimasta ja armosta. He näkivät miehet, jotka olivat saaneet takaisin järkensä valon, mutta he pelkäsivät niin suuresti maallisten etujensa joutuvan vaaraan, että he kohtelivat tunkeilijana Häntä, joka oli voittanut pimeyden ruhtinaan heidän silmäinsä edessä, ja he työnsivät taivaan lahjan pois oveltaan. Meillä ei ole tilaisuutta henkilökohtaisesti työntää Kristusta luotamme, kuten tekivät gadaralaiset, mutta kuitenkin monet kieltäytyvät tottelemasta Hänen sanaansa, koska kuuliaisuus merkitsisi jonkin maallisen edun uhraamista. Monet hylkäävät Hänen armonsa ja karkoittavat luotaan Hänen Pyhän Henkensä, jottei Hänen läsnäolonsa aiheuttaisi heille taloudellista tappiota. {AT 318.5}

Mutta aivan toisenlaiset olivat parannettujen riivattujen tunteet. He kaipasivat Lunastajansa seuraa. Hänen läheisyydessään he tunsivat olevansa turvassa pahoilta hengiltä, jotka olivat heitä kiduttaneet ja turmelleet heidän parhaan miehuutensa. Kun Jeesus aikoi astua venheeseen, he pysyttelivät Hänen lähellään, polvistuivat Hänen jalkojensa juureen ja pyysivät Häntä pitämään heidät lähellään, niin että he saisivat aina kuunnella Hänen sanojaan. Mutta Jeesus käski heidän mennä kotiinsa kertomaan, mitä suuria asioita Herra oli heille tehnyt. {AT 319.1}

Siinä oli heillä työ tehtävänä — mennä pakanalliseen kotiinsa kertomaan, mitä siunauksia he olivat saaneet Jeesukselta. Heidän oli vaikea erota Vapahtajasta. He tulisivat varmaan kohtaamaan suuria vaikeuksia pakanallisessa ympäristössään. Ja heidän pitkäaikainen eristäytymisensä yhteiskunnasta näytti tehneen heidät sopimattomiksi Hänen määräämäänsä työhön. Mutta niin pian kuin Jeesus osoitti heille heidän velvollisuutensa, he olivat valmiit tottelemaan. He eivät kertoneet Jeesuksesta vain omissa kodeissaan ja naapuristossaan, vaan kulkivat kautta koko Dekapoliin julistaen kaikkialla Hänen pelastavaa voimaansa ja

kuvaillen, miten Hän oli vapauttanut heidät pahoista hengistä. Näin tehden he saivat suuremman siunauksen kuin olisivat saaneet, jos yksinomaan oman hyötynsä tähden olisivat jääneet Jeesuksen läheisyyteen. Työskentely pelastuksen hyvien uutisten levittämiseksi vie meidät lähelle Vapahtajaa! {AT 319.2}

Nämä kaksi parannettua riivattua olivat ensimmäiset lähetyssaarnaajat, jotka Jeesus lähetti julistamaan evankeliumia Dekapoliin alueelle. Näillä miehillä oli ollut etuoikeus kuunnella Kristuksen opetusta vain muutaman hetken. Heidän korvansa eivät olleet kuulleet ainoatakaan saarnaa Hänen huuliltaan. He eivät voineet opettaa kansaa opetuslasten tavoin, jotka päivittäin olivat olleet Kristuksen kanssa. Mutta heillä oli henkilökohtainen todistus siitä, että Jeesus oli Messias. He voivat kertoa sen, minkä tiesivät, mitä he itse olivat nähneet, kuulleet ja tunteneet Kristuksen voimasta. Tämän voi tehdä jokainen, jonka sydäntä Jumalan armo on koskettanut. Johannes, rakastettu opetuslapsi, kirjoitti: ”Mikä on alusta ollut, minkä olemme kuulleet, minkä omin silmin nähneet, mitä katselimme ja käsin kosketimme, siitä me puhumme: elämän Sanasta —... minkä olemme nähneet ja kuulleet, sen me myös teille julistamme.” 1 Joh. 1: 1—3. Kristuksen todistajina meidän on kerrottava mitä tiedämme, mitä itse olemme nähneet ja kuulleet ja tunteneet. Jos olemme seuranneet Jeesusta askel askeleelta, niin voimme oikein yksityiskohtaisesti kertoa tiestä, jota Hän on meitä johdattanut. Voimme kertoa, kuinka olemme koetelleet Hänen lupauksiaan ja havainneet ne luotettaviksi. Voimme kertoa siitä, mitä olemme kokeneet Kristuksen armosta. Tällaista todistusta Herra odottaa, ja sen puutteessa maailma joutuu perikatoon. {AT 319.3}

Vaikka gadaralaiset eivät olleet ottaneet Jeesusta vastaan, ei Hän jättänyt heitä pimeyteen, jonka he itse olivat valinneet. Kun he pyysivät Häntä lähtemään luotaan, eivät he olleet kuulleet Hänen sanojaan. He eivät tienneet, mitä he hylkäsivät. Siksi Hän uudelleen lähetti heille valoa sellaisten välityksellä, joita he eivät kieltäytyisi kuuntelemasta. {AT 320.1}

Aiheuttaessaan sikojen tuhoutumisen Saatanan tarkoitus oli kääntää ihmiset pois Vapahtajasta ja estää evankeliumin saarnaaminen sillä seudulla. Mutta juuri tämä tapaus sai koko maakunnan liikkeelle paremmin kuin mikään muu ja suuntasi huomion Kristukseen. Vaikka Vapahtaja itse lähtikin pois, Hänen parantamansa miehet jäivät todistamaan Hänen voimastaan. Niistä, jotka olivat olleet pimeyden ruhtinaan välikappaleita, tuli valon levittäjiä, Jumalan Pojan sanansaattajia. Ihmiset ihmettelivät kuunnellessaan heidän ihmeellistä kertomustaan. Ovi avautui evankeliumille koko sillä alueella. Kun Jeesus palasi Dekapoliin, kerääntyivät ihmiset Hänen ympärilleen, ja kolmen päivän ajan saivat, eivät vain yhden kaupungin asukkaat, vaan tuhannet ympärillä asuvat, kuulla pelastussanomaa. Paholaistenkin voima on Vapahtajan hallittavissa, ja paha käännetään palvelemaan hyvää. {AT 320.2}

Gadaran riivattujen kohtaaminen antoi opetuslapsille erään opetuksen. Se osoitti sen alennuksen syvyyden, johon Saatana koettaa vetää koko ihmiskunnan, ja Kristuksen tehtävän vapauttaa ihmiset hänen vallastaan. Nuo kurjat olennot, jotka asuivat haudoissa ja olivat riivaajien vallassa ja hillitsemättömien intohimojen ja inhottavien halujen kahleissa,

kuvaavat sitä, mitä ihmiskunnasta tulisi, jos se jätettäisiin Saatanan tuomiovallan alaiseksi. Saatana koettaa aina vaikuttaa ihmisiin sekoittaakseen heidän järkensä, kääntääkseen heidän mielensä kaikkeen pahaan ja kiihottaakseen heitä väkivaltaan ja rikoksiin. Hän veltostuttaa ruumiin, pimentää mielen ja turmelee sielun. Aina kun ihmiset hylkäävät Vapahtajan kutsun, he jättäytyvät Saatanan valtaan. Lukemattomat tekevät näin nytkin elämän eri aloilla, — kodissaan, liike-elämässä, vieläpä seurakunnassakin. Tämän tähden väkivalta ja rikokset ovat levinneet kautta maan, ja siveellinen pimeys peittää ihmisten asuinsijat kuoleman varjon tavoin. Petollisilla kiusauksillaan Saatana johtaa ihmiset yhä pitemmälle pahuudessa, kunnes seurauksena on lopullinen rappio ja turmio. Ainoan turvan hänen valtaansa vastaan suo Jeesuksen läsnäolo. Ihmisten ja enkelien edessä Saatana on paljastettu ihmisen viholliseksi ja tuhoojaksi, Kristus ihmisen ystäväksi ja Vapahtajaksi. Hänen Henkensä kehittää ihmisessä kaikkea sitä, mikä jalostaa luonnetta ja korottaa ihmisluontoa. Se luo ihmisen Jumalan kuvaksi ruumiiltaan, sielultaan ja mieleltään. ”Sillä Jumala ei ole antanut meille pelkuruuden henkeä, vaan voiman ja rakkauden ja raittiuden hengen.” 2 Tim. 1: 7. Hän on kutsunut meidät ”omistamaan meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kirkkauden” — luonteen — ja tulemaan ”Poikansa kuvan kaltaisiksi”. 2 Tess. 2: 14; Room. 8: 29. {AT 320.3}

Sielut, jotka ovat alentuneet Saatanan välikappaleiksi, voivat vielä Kristuksen voiman avulla muuttua vanhurskauden saarnaajiksi, julistamaan Jumalan Pojan lähettäminä ”kuinka suuria tekoja Herra on sinulle tehnyt ja kuinka Hän on sinua armahtanut”. {AT 321.1}

LUKU 36—USKON KOSKETUS

”Joku minuun koski; sillä minä tunsin, että voimaa lähti minusta.” {AT 322.1}

Palatessaan Gadarasta järven länsirannikolle Jeesus näki suuren kansanjoukon kokoontuneen Häntä vastaanottamaan, ja he tervehtivät Häntä iloiten. Hän viipyi jonkin aikaa meren rannalla, opettaen ja parantaen, ja lähti sitten Leevi-Matteuksen taloon, missä tapasi publikaanit kokoontuneina juhlaan. Täältä löysi Hänet Jairus, synagoogan esimies. {AT 322.2}

Tämä juutalaisten vanhin tuli Jeesuksen luo suuressa hädässä, heittäytyi Hänen jalkojensa juureen ja huudahti: ”Pieni tyttäreni on kuolemaisillaan; tule ja pane kätesi hänen päällensä, että hän tulisi terveeksi ja jäisi eloon.” {AT 322.3}

Jeesus lähti heti esimiehen kanssa tämän kotiin. Vaikka opetuslapset olivat nähneet niin monia Jeesuksen laupeudentöitä, he olivat hämmästyneitä Hänen suostuessaan ylpeän rabbin pyyntöön, mutta kuitenkin he seurasivat Mestariaan, ja kansa tuli perässä, innokkaana ja odottavana. Esimiehen talo ei ollutkaan kaukana, mutta Jeesus ja Hänen seuralaisensa pääsivät vain hitaasti eteenpäin, sillä kansa tunkeili Hänen ympärillään joka puolella. Tuskainen isä tuli kärsimättömäksi viivytyksestä, mutta Jeesus, joka sääli kansaa, pysähtyi {AT 322.4}

silloin tällöin auttamaan jotakuta kärsivää tai lohduttamaan murheellista sydäntä. {AT 323.1}

Heidän ollessaan vielä matkalla sanansaattaja tunkeutui joukorr läpi tuoden Jairukselle tiedon, että hänen tyttärensä oli kuollut ja että oli tarpeetonta enää vaivata Mestaria. Tämä puhe kuului Jeesuksenkin korviin. ”Älä pelkää”, Hän sanoi, ”usko ainoastaan, niin hän paranee”. {AT 323.2}

Jairus tunkeutui lähemmäksi Vapahtajaa, ja yhdessä he riensivät hänen kotiinsa. Palkatut itkijät ja huilunsoittajat olivat jo siellä täyttäen ilman valituksillaan. Koolla oleva joukko ja vallitseva melu kiusasivat Jeesusta. Hän koetti vaientaa heitä sanoen: ”Mitä te hälisette ja itkette? Lapsi ei ole kuollut, vaan nukkuu.” Heitä suututtivat nämä vieraan sanat. He olivat nähneet lapsen kuoleman kourissa, ja he nauroivat Hänelle. Vaatien heitä kaikkia lähtemään talosta Jeesus otti mukaansa lapsen isän ja äidin sekä kolme opetuslastaan: Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen, ja he astuivat yhdessä kuolleen huoneeseen. {AT 323.3}

Jeesus lähestyi vuodetta ja ottaen lapsen käden omaansa lausui hiljaa tämän kodissa käytetyllä kielellä sanat: ”Tyttö, minä sanon sinulle, nouse.” {AT 323.4}

Heti kulki elottoman ruumiin läpi värähdys. Valtimo alkoi jälleen sykkiä. Huulet avautuivat hymyyn. Silmät aukenivat suuriksi kuin unesta herätessä, ja tyttö katseli ihmetellen

ympärillään olevaa joukkoa. Hän nousi, ja hänen vanhempansa sulkivat hänet syliinsä ilosta itkien. {AT 323.5}

Matkalla esimiehen taloon Jeesus oli kohdannut kansanjoukossa naisraukan, joka kaksitoista vuotta oli kärsinyt taudista, mikä oli tehnyt hänen elämänsä taakaksi. Hän oli kuluttanut kaikki varansa lääkkeisiin ja lääkäreille, jotka eivät voineet muuta kuin julistaa hänet parantumattomaksi. Mutta toivo heräsi hänen mielessään, kun hän kuuli Jeesuksen suorittamista parannuksista. Hän oli varma, että jos hän vain voisi päästä Jeesuksen luo, hänkin parantuisi. Heikkona ja sairaana hän saapui meren rannalle, jossa Jeesus oli opettamassa, ja koetti tunkeutua kansanjoukon läpi, mutta turhaan. Hän seurasi Häntä edelleen Leevi-Matteuksen talosta, mutta ei voinut saavuttaa Häntä. Hän alkoi jo joutua epätoivoon, kun Jeesus, yrittäessään päästä kansanjoukon läpi, tuli lähelle sitä paikkaa, missä hän oli. {AT 323.6}

Nyt oli hänen kultainen tilaisuutensa. Hän oli tuon suuren lääkärin lähellä. Mutta vallitsevassa hälinässä hän ei voinut puhua Hänelle eikä nähdä Hänestä muuta kuin ohimenevän vilahduksen. Peläten menettävänsä ainoan parantumistilaisuutensa hän tunkeutui eteenpäin sanoen itsekseen: ”Kunhan vain saan koskettaa edes Hänen vaatteitaan, niin tulen terveeksi.” Jeesuksen kulkiessa ohi hän kurottautui eteenpäin, ja hänen onnistui töin tuskin koskettaa Hänen vaatteensa lievettä. Mutta sillä hetkellä hän tunsi parantuneensa. Tuohon kosketukseen oli keskittyneenä hänen elämänsä usko, ja heti hänen tuskansa ja heikkoutensa väistyivät täydellisen terveyden voiman tieltä. {AT 323.7}

Sydän täynnä kiitollisuutta hän koetti sitten vetäytyä pois tungoksesta, mutta äkkiä Jeesus seisahtui, ja kansakin pysähtyi. Hän kääntyi ja katsellen ympärilleen kysyi äänellä, joka selvästi kuului yli kansanjoukon kohinan: ”Kuka koski minuun?” Kansa vastasi tähän kysymykseen hämmästynein katsein. Kysymys tuntui kummalliselta, koska Häntä sysittiin joka puolelta ja voimakkaasti tungettiin sinne ja tänne. {AT 324.1}

Pietari, joka aina oli valmis puhumaan, sanoi: ”Mestari, väentungos ahdistaa ja pusertaa sinua, ja sinä sanot: ’Kuka minuun koski?’” Jeesus vastasi: ”Joku minuun koski; sillä minä tunsin, että voimaa lähti minusta.” Vapahtaja saattoi erottaa uskon kosketuksen välinpitämättömän joukon satunnaisesta kosketuksesta. Sellaista uskoa ei saanut sivuuttaa sanaa sanomatta. Hän tahtoi puhua tuolle vaatimattomalle naiselle lohdun sanoja, jotka tulisivat hänelle ilon lähteeksi, — sanoja, jotka olisivat siunaukseksi Hänen seuraajilleen ajan loppuun asti. {AT 324.2}

Etsien naista Jeesus tahtoi välttämättömästi tietää, kuka Häntä oli koskettanut. Huomatessaan salaamisen turhaksi nainen astui vapisten esiin ja heittäytyi Hänen jalkojensa juureen. Kiitollisuuden kyynelin hän kertoi kärsimystensä historian ja miten hän oli saanut avun. Jeesus sanoi lempeästi: ”Tyttäreni, uskosi on sinut pelastanut; mene rauhaan.” Hän ei antanut vähintäkään sijaa sille taikauskoiselle käsitykselle, että parantava voima olisi lähtenyt

pelkästä Hänen vaatteittensa kosketuksesta. Parantumista ei aikaansaanut vain ulkonainen kosketus, vaan usko, joka tarttui Hänen jumalalliseen voimaansa. {AT 324.3}

Ihmettelevä kansanjoukko, joka tunkeili Kristuksen ympärillä, ei huomannut saaneensa mitään elinvoimaa. Mutta kun kärsivä nainen ojensi kätensä koskettaakseen Häntä ja uskoi tulevansa terveeksi, hän tunsi parantavan voiman. Näin on hengellistenkin asiain laita. Ei hyödytä mitään puhella uskonnosta välinpitämättömästi rai rukoilla ilman sielun nälkää ja elävää uskoa. Nimellinen usko Kristukseen, joka ottaa Hänet vastaan vain maailman Vapahtajana, ei voi koskaan parantaa sielua. Pelastukseksi koituva usko ei ole vain totuuden tunnustamista järjen avulla. Joka odottaa saavansa kaiken tiedon, ennenkuin hän haluaa uskoa, ei voi saada siunauksia Jumalalta. {AT 324.4}

Ei riitä, että uskomme sen, mitä kerrotaan Kristuksesta, meidän täytyy uskoa Kristukseen. Meitä hyödyttää vain sellainen usko, joka ottaa Hänet vastaan henkilökohtaisena Vapahtajana ja omaksuu Hänen ansionsa meille. Monet pitävät uskoa mielipiteenä. Pelastava usko on sopimus, jolla ne, jotka ottavat Kristuksen vastaan, yhtyvät liittoon Jumalan kanssa. Oikea usko on elämää. Elävä usko merkitsee lisääntynyttä tarmoa ja lujaa luottamusta, joiden avulla sielu tulee voittavaksi voimaksi. {AT 326.1}

Parannettuaan naisen Jeesus halusi hänen tunnustavan saamansa siunauksen. Evankeliumin tarjoamia lahjoja ei tule hankkia itselleen varkain tai nauttia niistä salaa. Herra kehoittaa meitä tunnustamaan Hänen hyvyytensä. ”Te olette minun todistajani, sanoo Herra, ja minä olen Jumala.” Jes. 43: 12. {AT 326.2}

Se, että tunnustamme Hänen uskollisuutensa, on taivaan valitsema keino Kristuksen ilmaisemiseksi maailmalle. Meidän on tunnustettava Hänen armonsa sellaisena, kuin muinaiset pyhät miehet sen tekivät tiettäväksi, mutta kaikkein tehokkain on todistus omasta kokemuksestamme. Olemme Jumalan todistajia ilmaistessamme itsessämme jumalallisen voiman vaikutusta. Jokaisen ihmisen elämä on erilainen kuin toisten, ja hänen kokemuksensa eroavat huomattavasti heidän kokemuksistaan. Jumala toivoo kiitoksemme kohoavan Hänen luokseen yksilöllisyytemme leimaamina. Kun näihin kalliisiin tunnustuksiin Hänen armonsa kirkkauden kiitokseksi vielä liittyy Kristuksen kaltainen elämä, on niissä vastustamaton voima, joka koituu sielujen pelastukseksi. {AT 326.3}

Kun ne kymmenen spitaalista tulivat Jeesuksen luo parannettaviksi, Hän pyysi heitä menemään ja näyttämään itsensä papeille. Matkalla he puhdistuivat, mutta vain yksi heistä palasi antaakseen kunnian Hänelle. Kuinka monet vielä nytkin tekevät samoin! Herra työskentelee lakkaamatta ihmiskunnan hyväksi. Hän jakaa alituisesti lahjojaan. Hän nostaa sairaita tautivuoteiltaan, Hän pelastaa ihmisiä vaaroista, joita he eivät näe, Hän lähettää taivaan enkeleitä pelastamaan heitä onnettomuuksista ja varjelemaan heitä ”rutolta, joka pimeässä kulkee” ja ”kulkutaudilta, joka päiväsydännä häviötä tekee” (Ps. 91: 6), mutta mikään ei vaikuta heihin. Hän on antanut kaikki taivaan rikkaudet lunastaakseen heidät,

eivätkä he kuitenkaan muista Hänen suurta rakkauttaan. Riittämättömyydellään he sulkevat sydämensä Jumalan armolta. He eivät tiedä enempää kuin kankaan kanerva, milloin hyvää tulee, ja heidän sielunsa nääntyvät erämaan kuivuudessa. {AT 326.4}

37 Meille itsellemme on hyödyksi pitää jokainen Jumalan lahja tuoreessa muistissa. Näin uskomme vahvistuu pyytämään ja saamaan yhä enemmän. Pieninkin siunaus, jonka itse saamme Jumalalta, rohkaisee meitä enemmän kuin kaikki kertomukset toisten uskosta ja kokemuksista. Sielu, joka vastaanottaa Jumalan armon, on oleva kuin kasteltu kasvitarha. Hänen haavansa kasvavat nopeasti umpeen, valkeus koittaa hänelle pimeydessä ja Jumalan kunnia seuraa hänen suojanansa. Muistakaamme sentähden Herran laupeutta ja Hänen armonsa runsautta. Pystyttäkäämme Israelin kansan tavoin muistokiviä todistukseksi ja kirjoittakaamme niihin kertomus siitä, mitä Jumala on tehnyt hyväksemme. Ja kun muistelemme Hänen menettelyään meitä kohtaan vaelluksemme aikana, huudahtakaamme sydän tulvillaan kiitollisuutta: ”Kuinka minä maksan Herralle kaikki Hänen hyvät tekonsa minua kohtaan? Minä kohotan pelastuksen maljan ja huudan avukseni Herran nimeä. Minä täytän lupaukseni Herralle kaiken Hänen kansansa edessä.” Ps. 116: 12 — 14. {AT 327.1}

LUKU 37—TOTUUDEN JULISTAJIA

”Katso, minä lähetän teidät niinkuin lampaat susien keskelle.” {AT 328.1}

Apostolit olivat Jeesuksen perheen jäseniä, ja he olivat seuranneet Häntä Hänen kulkiessaan jalkaisin Galilean läpi. He olivat jakaneet Hänen kanssaan heitä kohdanneet vaivat ja vaikeudet. He olivat kuunnelleet Hänen puheitaan, he olivat kulkeneet ja keskustelleet Jumalan Pojan kanssa, ja Hän oli heitä joka päivä opettanut työskentelemään ihmiskunnan hyväksi. Kun Jeesus palveli ympärilleen kokoontuneita suuria kansanjoukkoja, opetuslapset olivat saapuvilla valmiina toimittamaan Hänen käskyjään ja keventämään Hänen työtään. He auttoivat kansan järjestämisessä, he toivat sairaita Vapahtajan luo ja edistivät kaikkien mukavuutta. He huomasivat kiinnostuneet kuulijat, selittivät heille kirjoituksia ja työskentelivät eri tavoin heidän hengelliseksi rakentumisekseen. He opettivat sitä, mitä itse olivat Jeesukselta oppineet, ja saivat joka päivä runsaita kokemuksia. Mutta he tarvitsivat myös kokemusta työskentelyssä yksin. He tarvitsivat vielä paljon opetusta, suurta kärsivällisyyttä ja lempeyttä. Nyt, ollessaan vielä henkilökohtaisesti heidän kanssaan Vapahtaja lähetti heidät työhön edustajinaan. Hän näytti heille heidän virheensä, neuvoi ja oikaisi heitä. {AT 328.2}

Ollessaan Jeesuksen kanssa opetuslapset olivat usein hämmentyneet pappien ja fariseusten opetuksista, mutta he olivat esittäneet pulmansa Jeesukselle. Hän oli asettanut heidän eteensä Kirjoitusten totuudet perimätietojen vastakohtana. Näin Hän oli lujittanut heidän luottamustaan Jumalan sanaan ja suuressa määrin vapauttanut heidät heidän rabbiinien pelostaan ja perimätietojen kahleista. Opetuslasten kasvatuksessa Vapahtajan oman elämän esimerkki oli paljon tehokkaampi kuin pelkästään suullinen opetus. Kun he olivat erossa Hänestä, muistui heidän mieleensä Hänen jokainen katseensa, äänensävynsä ja sanansa. Usein joutuessaan taisteluun evankeliumin vihollisten kanssa he toistivat Hänen sanojaan, ja nähdessään niiden vaikutuksen kansaan he iloitsivat suuresti. {AT 329.1}

Kutsuen kaksitoista opetuslastaan ympärilleen Jeesus käski heidän kaksittain mennä kyliin ja kaupunkeihin. Ketään ei lähetetty yksin, vaan veli veljen, ystävä ystävän kanssa. Näin he voivat auttaa ja rohkaista toisiaan, neuvotella ja rukoilla yhdessä, ja toisen voima täydensi toisen heikkoutta. Samalla tavalla Hän myöhemmin lähetti ne seitsemänkymmentä. Vapahtajan tarkoitus oli, että evankeliumin sanansaattajat tällä tavoin työskentelisivät yhdessä. Meidän aikanamme evankeliumityö olisi paljon menestyksellisempää, jos tätä esimerkkiä tarkemmin seurattaisiin. {AT 329.2}

Opetuslasten sanoma oli sama kuin Johannes Kastajan ja Kristuksen itsensä: ”Taivasten valtakunta on tullut lähelle.” Heidän ei tullut ruveta kansan kanssa kiistelemään siitä, oliko Jeesus Nasarealainen Messias, mutta Hänen nimessään heidän oli tehtävä samoja laupeudentöitä, kuin Hän oli tehnyt. Hän käski heitä: ”Parantakaa sairaita, herättäkää

kuolleita, puhdistakaa spitaalisia, ajakaa ulos riivaajia. Lahjaksi olette saaneet, lahjaksi antakaa.” {AT 329.3}

Toimintansa aikana Jeesus käytti enemmän aikaa sairaitten parantamiseen kuin saarnaamiseen. Hänen ihmetyönsä todistivat tosiksi Hänen sanansa, ettei Hän tullut tuhoamaan, vaan pelastamaan. Hänen vanhurskautensa kävi Hänen edellänsä, ja Herran kunnia seurasi Häntä. Minne ikinä Hän meni, sinne tieto Hänen armotöistään kulki Hänen edellään. Missä Hän oli kulkenut, siellä Hänen säälinsä kohteet iloitsivat terveydestään ja kokeilivat uusia voimiaan. Ihmisjoukkoja kerääntyi heidän ympärilleen kuullakseen heidän huuliltaan Herran tekemistä teoista. Hänen äänensä oli ensimmäinen ääni, mitä moni heistä koskaan oli kuullut, Hänen nimensä ensimmäinen heidän lausumansa sana, Hänen kasvonsa ensimmäiset, mitä he olivat katselleet. Miksi he eivät siis rakastaisi Jeesusta ja kaiuttaisi Hänen kiitostaan? Hän kulki kaupunkien ja kylien läpi kuin elävä virta, joka levitti elämää ja iloa kaikkialle, missä Hän liikkui. {AT 329.4}

Kristuksen seuraajien on työskenneltävä Hänen tavallaan. Meidän on ruokittava nälkäisiä, vaatetettava alastomia, ja lohdutettava kärsiviä ja masentuneita. Meidän on autettava epätoivoon joutuneita ja herätettävä uutta toivoa toivottomissa. Ja meidänkin kohdallamme on täyttyvä seuraava lupaus: ”Sinun vanhurskautesi käy sinun edelläsi, ja Jumalan kunnia seuraa suojanasi.” Jes. 58: 8. Epäitsekkäänä palveluksena ilmenevä Kristuksen rakkaus voi tehokkaammin uudistaa pahantekijän kuin esivallan miekka tai tuomioistuin. Näitä tarvitaan herättämään lainrikkojissa pelkoa, mutta rakastava lähetyssaarnaaja voi tehdä enemmän kuin ne. Usein sydän paatuu nuhteista, mutta se sulaa Kristuksen rakkauden vaikutuksesta. Lähetyssaarnaaja ei voi vain parantaa fyysillistä sairautta, vaan hän voi johdattaa syntisen Suuren Lääkärin luo, joka voi parantaa sielun synnin spitaalista. Jumalan tarkoitus on, että sairaat, onnettomat ja pahojen henkien riivaamat saavat Hänen palvelijainsa välityksellä kuulla Hänen äänensä. Hän haluaa ihmisten välityksellä olla lohduttaja, jollaista maailma ei tunne. {AT 330.1}

Opetuslasten tuli ensimmäisellä lähetysmatkallaan mennä ”Israelin huoneen kadonneitten lammasten tykö”. Jos he nyt olisivat saarnanneet evankeliumia pakanoille tai samarialaisille, he olisivat menettäneet vaikutuksensa juutalaisiin. Kiihottamalla fariseusten ennakkoluuloja he olisivat joutuneet taisteluun, joka olisi masentanut heitä heti heidän työnsä alussa. Myös apostolit olivat hitaita käsittämään, että evankeliumi oli vietävä kaikille kansoille. Vasta kun he itse käsittäisivät tämän totuuden, he olisivat valmiit työskentelemään pakanain hyväksi. Jos juutalaiset ottaisivat evankeliumin vastaan, Jumala tekisi heistä lähettiläitään pakanain keskuuteen. Siksi heidän tuli ensimmäisinä kuulla sanoma. {AT 330.2}

Kaikkialla Kristuksen työkentällä oli sieluja, jotka olivat heränneet näkemään tarpeensa ja jotka isosivat ja janosivat totuutta. Oli tullut aika lähettää sanoma Hänen rakkaudestaan näille kaipaaville sydämille. Kaikkien näiden luo opetuslasten tuli mennä Hänen sanansaattajinaan.

Näin uskovaiset tottuisivat pitämään heitä Jumalan määrääminä opettajina, ja kun Vapahtaja otettaisiin pois heidän luotaan, he eivät jäisi ilman opettajia. {AT 330.3}

Tällä ensimmäisellä matkallaan opetuslasten tuli mennä vain sinne, missä Jeesus oli aikaisemmin käynyt ja saanut ystäviä. Heidän matkavalmistustensa tuli olla mitä yksinkertaisimpia. Mikään ei saisi kääntää heidän mieltään pois heidän suuresta työstään tai millään tavoin herättää vastustusta ja estää työn jatkumista. {AT 331.1}

Heidän ei tullut käyttää uskonnollisten opettajien pukua eikä minkäänlaista vaatepartta, joka erottaisi heidät vaatimattomista talonpojista. Heidän ei tullut mennä synagoogiin ja kutsua kansaa koolle jumalanpalvelukseen, vaan heidän tuli suorittaa työnsä kulkien talosta taloon. Heidän ei pitänyt tuhlata aikaa tarpeettomiin tervehdyksiin tai kulkea talosta taloon vain huvin vuoksi. Mutta joka paikassa heidän tuli käyttää hyväkseen niiden vieraanvaraisuutta, jotka olivat arvolliset ja jotka lausuivat heidät tervetulleiksi yhtä sydämellisesti, kuin jos he vastaanottaisivat Kristuksen itsensä. Heidän tuli taloon astuessaan käyttää kaunista tervehdystä: ”Rauha tälle talolle.” Luuk. 10: 5. Tuo talo saisi siunauksia heidän rukouksistaan, heidän kiitos- lauluistaan ja raamatunselityksistään perhepiirissä. {AT 331.2}

Näiden opetuslasten tuli olla totuuden julistajia, valmistaa tietä Mestarin tulolle. Heidän julistamansa sanoma oli iankaikkisen elämän sana, ja ihmisten kohtalo riippui siitä, ottivatko he sen vastaan tai hylkäsivätkö sen. Teroittaakseen kansalle sen vakavuutta Jeesus käski opetuslapsiaan: ”Ja missä teitä ei oteta vastaan eikä teidän sanojanne kuulla, lähtekää pois siitä talosta tai siitä kaupungista ja pudistakaa tomu jaloistanne. Totisesti minä sanon teille: Sodoman ja Gomorran maan on tuomiopäivänä oleva helpompi kuin sen kaupungin.” {AT 331.3}

Nyt Vapahtajan katse tunkeutuu tulevaisuuteen ja Hän näkee laajempia työkenttiä, joilla opetuslapset tulevat todistamaan Hänestä Hänen kuolemansa jälkeen. Profeetallisella silmällään Hän näkee palvelijainsa kokemukset kaikkina aikoina, kunnes Hän tulee toisen kerran. Hän osoittaa seuraajilleen, millaisiin ristiriitoihin he tulevat joutumaan; Hän paljastaa heille taistelun luonteen ja tavan. Hän kuvailee heille mitä vaaroja he tulevat kohtaamaan ja millaista itsensäkieltämistä heiltä vaaditaan. Hän toivoo heidän laskevan kustannukset, ettei vihollinen äkkiarvaamatta voi heitä yllättää. Heidän taistelunsa ei tule olemaan lihaa ja verta vastaan, vaan ”hallituksia vastaan, valtoja vastaan, tässä pimeydessä hallitsevia maailmanvaltiaita vastaan, pahuuden henkiolentoja vastaan taivaan avaruuksissa”. Ef. 6: 12. He joutuvat taistelemaan yliluonnollisia voimia vastaan, mutta heille luvataan yliluonnollista apua. Kaikki taivaan olennot kuuluvat tähän sotajoukkoon. Ja siellä on enemmän kuin enkeleitä. Pyhä Henki, Herran sotajoukon johtajan edustaja, tulee johtamaan taistelua. Meillä saattaa olla monia heikkouksia, hirveitä syntejä ja erehdyksiä, mutta Jumalan armo kuuluu kaikille, jotka katuvina sitä etsivät. Kaikkivaltiaan voima tulee niiden avuksi, jotka luottavat Jumalaan. {AT 331.4}

Jeesus sanoi: ”Katso, minä lähetän teidät niinkuin lampaat susien keskelle; olkaa siis älykkäät kuin käärmeet ja viattomat kuin kyyhkyset.” Jeesus ei koskaan säästänyt yhtään totuuden sanaa, mutta Hän puhui ne aina rakkaudella. Seurustellessaan ihmisten kanssa Hän osoitti mitä suurinta tahdikkuutta, huomaavaisuutta ja ystävällisyyttä heitä kohtaan. Hän ei ollut koskaan epäkohtelias, ei koskaan tarpeettomasti lausunut ankaraa sanaa eikä koskaan tuottanut tarpeettomasti tuskaa herkälle sielulle. Hän ei tuominnut ihmisen heikkouksia. Hän tuomitsi pelottomasti tekopyhyyden, epäuskon ja vääryyden, mutta tuska väreili Hänen äänessään Hänen lausuessaan kirveleviä moitteitaan. Hän itki Jerusalemia, rakastamaansa kaupunkia, joka kieltäytyi vastaanottamasta Häntä, joka oli tie, totuus ja elämä. He hylkäsivät Hänet, Vapahtajansa, mutta Hän kohteli heitä säälivän hellästi ja murehti heistä niin syvästi, että se mursi Hänen sydämensä. Jokainen sielu oli Hänen silmissään kallis. Vaikka Hän aina käyttäytyi jumalallisen arvokkaasti, kumartui Hän hellästi huolehtien jokaisen Jumalan perheen jäsenen puoleen. Jokaisessa ihmisessä Hän näki langenneen sielun, jonka pelastaminen oli Hänen tehtävänsä. {AT 332.1}

Kristuksen palvelijat eivät saa noudattaa luonnollisen sydämen vaatimuksia. Heidän on oltava läheisessä yhteydessä Jumalan kanssa, jottei heitä loukattaessa oma minä nostaisi päätään ja jotteivät he kiihtyneinä syytäisi sopimatonta sanatulvaa, joka ei kasteen tai hiljaisen sadekuuron tavoin virvoita nääntyneitä kasveja. Voima, jolla heidän on voitettava paha, on Kristuksen voima. Kristuksen kunnia on heidän väkevyytensä. Heidän on kiinnitettävä katseensa Hänen rakastettavuuteensa. Silloin he voivat julistaa evankeliumia tahdikkaasti ja hienotunteisesti. Mieli, joka loukattaessakin pysyy sävyisänä, puhuu paljon vaikuttavammin totuuden puolesta kuin voimakkain todistelu. {AT 332.2}

Niiden, jotka joutuvat taisteluun totuuden vihollisten kanssa, ei ole kohdattava vain ihmisiä, vaan itse Saatana joukkoineen. Heidän tulee muistaa Vapahtajan sanat: ”Katso, minä lähetän teidät niinkuin lampaat susien keskelle.” Luuk. 10: 3. Jos he lepäävät Jumalan rakkaudessa, he voivat säilyttää mielensä tyyneyden, vaikka heitä henkilökohtaisesti loukataankin. Herra pukee heidät jumalalliseen sota- asuun. Hänen Pyhä Henkensä vaikuttaa mieleen ja sydämeen, niin että heidän äänensä ei kiihdy susien ulvonnan kaltaiseksi. {AT 333.1}

Jeesus sanoi edelleen neuvoessaan opetuslapsiaan: ”Kavahtakaa ihmisiä.” Heidän ei tullut sokeasti luottaa niihin, jotka eivät tunteneet Jumalaa, ja ilmaista heille suunnitelmiaan, sillä tämä koituisi hyödyksi Saatanan palvelijoille. Ihmisten keksinnöt ovat usein Jumalan suunnitelmien vastaisia. Niiden, jotka rakentavat Jumalan pyhäkköä, on rakennettava vuorella näytetyn mallin, jumalallisen esikuvan, mukaan. Kun Jumalan palvelijat luottavat sellaisten ihmisten neuvoihin, jotka eivät ole Pyhän Hengen johdatuksen alaisia, se on Jumalan häpäisemistä ja evankeliumin pettämistä. Maailman viisaus on hulluutta Jumalan silmissä. Ne, jotka siihen luottavat, eksyvät varmasti. {AT 333.2}

”He vetävät teidät oikeuksiin,... ja teidät viedään maaherrain ja kuningasten eteen minun tähteni, todistukseksi heille ja pakanoille.” Vaino saa valon leviämään. Kristuksen palvelijoita viedään maailman suurten miesten eteen, jotka muutoin eivät koskaan saisi kuulla evankeliumia. Totuus on esitetty näille ihmisille väärällä tavalla. He ovat kuulleet vääriä syytöksiä Kristuksen opetuslasten uskosta. Usein ainoa tapa, jolla he voivat saada selville sen todellisen luonteen, ovat niiden todistukset, joita tuodaan oikeuden eteen vastaamaan uskostaan. Tutkinnossa näitä vaaditaan vastaamaan, ja heidän tuomariensa on pakko kuunnella esitettyjä todistuksia. Jumala antaa palvelijoilleen armoa ja viisautta joka tilanteessa. Jeesus sanoo: ”Teille annetaan sillä hetkellä, mitä teidän on puhuminen. Sillä ette te itse puhu, vaan teidän Isänne Henki puhuu teissä.” Kun Jumalan Henki valaisee Hänen palvelijainsa mielen, tulee totuus julistetuksi jumalallisessa voimassaan ja kauneudessaan. Ne, jotka vastustavat totuutta, tulevat syyttämään ja sortamaan opetuslapsia. Mutta tappioissa ja kärsimyksissä, aina kuolemaan saakka, Jumalan lasten on osoitettava jumalallisen esikuvansa kaltaista nöyryyttä. Näin tulee näkyviin Saatanan palvelijain ja Kristuksen edustajain välinen vastakohta. Vapahtaja tulee korotetuksi hallitsijain ja kansan edessä. {AT 333.3}

Opetuslapsille ei annettu marttyyrien rohkeutta ja urhoollisuutta, ennenkuin tällaista armoa tarvittiin. Silloin Vapahtajan lupaus täyttyi. Kun Pietari ja Johannes todistivat Sanhedrinin edessä, ihmiset ”ihmettelivät; ja he tunsivat heidät niiksi, jotka olivat olleet Jeesuksen kanssa”. Apt. 4: 13. Stefanuksesta kirjoitetaan, että ”kaikki, jotka neuvostossa istuivat, loivat katseensa häneen, ja hänen kasvonsa olivat heistä niinkuin enkelin kasvot”. Ihmiset ”eivät kyenneet pitämään puoliaan sitä viisautta ja henkeä vastaan, jolla hän puhui”. Apt. 6: 15, 10. Ja Paavali sanoo kirjoittaessaan omasta oikeudenkäynnistään keisarin tuomioistuimessa: ”Ensi kertaa puolustautuessani ei kukaan tullut avukseni... Mutta Herra auttoi minua ja vahvisti minua, että sanan julistaminen minun kauttani tulisi täydelleen suoritetuksi, ja kaikki pakanat sen kuulisivat; ja minä pelastuin jalopeurain kidasta.” 2 Tim. 4: 16, 17. {AT 334.1}

Kristuksen palvelijain ei tullut valmistaa mitään puheita esitettäviksi, kun he joutuivat oikeuden eteen. Heidän valmistuksenaan olisi päivittäinen Jumalan sanan kalliiden opetusten painaminen mieleen ja uskon vahvistaminen rukouksen avulla. Koetuksen hetkellä Pyhä Henki toisi heidän mieleensä juuri ne totuudet, joita tarvitaan. {AT 334.2}

Jokapäiväinen, vakava pyrkimys oppia tuntemaan Jumalaa ja Hänen lähettämäänsä Jeesusta Kristusta antaisi sielulle voimaa ja vaikutusvaltaa. Ahkeran raamatuntutkimisen avulla saavutettu tieto tulisi mieleen oikealla hetkellä. Mutta se, joka oli laiminlyönyt tutustua Kristuksen sanoihin eikä ollut koskaan kokenut Hänen armonsa voimaa koetuksissa, ei voinut odottaa, että Pyhä Henki toisi Hänen mieleensä Kristuksen sanoja. Heidän oli palveltava Jumalaa joka päivä jakamattomalla rakkaudella ja sitten luotettava Häneen. {AT 334.3}

Niin katkera olisi viha evankeliumia kohtaan, että hellimmätkin maalliset siteet katkeaisivat. Kristuksen opetuslasten omat perheenjäsenet antaisivat heidät alttiiksi

kuolemaan. Jeesus jatkoi: ”Te joudutte kaikkien vihattaviksi minun nimeni tähden; mutta joka vahvana pysyy loppuun asti, se pelastuu.” Mark. 13: 13. Mutta Hän pyysi, etteivät he tarpeettomasti antautuisi vainolle alttiiksi. He itse vaihtoi usein työkentän toiseen paetakseen niitä, jotka vainosivat Hänen henkeään. Kun nasarealaiset eivät ottaneet Häntä vastaan, vaan koettivat tappaa Hänet, Hän meni Kapernaumiin, ja siellä ihmiset olivat hämmästyneitä Hänen opetuksestaan, ”sillä Hänen puheessansa oli voima”. Luuk. 4: 32. Niin ei myöskään Hänen seuraajainsa tulisi masentua vainosta, vaan etsiä toinen paikka, missä he voisivat jatkaa työtään sielujen pelastukseksi. {AT 334.4}

Palvelija ei ole herraansa parempi. Taivaan ruhtinasta nimitettiin Belsebuliksi, ja Hänen opetuslapsiaan tullaan kohtelemaan samalla tavalla. Mutta vaarankin uhatessa Kristuksen seuraajien on tunnustettava periaatteensa. Heidän tulisi pitää salamyhkäisyyttä arvoaan alentavana. He eivät voi pysyä toimettomina, kunnes ovat varmat siitä, että totuuden tunnustaminen on turvallista. Heidät on asetettu vartijoiksi, varoittamaan ihmisiä vaarasta. Kristukselta saatua totuutta on vapaasti ja avoimesti julistettava kaikille. Jeesus sanoi: ”Minkä minä sanon teille pimeässä, se puhukaa päivän valossa. Ja minkä kuulette kuiskattavan korvaanne, se julistakaa katoilta.” {AT 335.1}

Jeesus ei koskaan ostanut rauhaa totuuden hinnalla. Hänen sydä- mensä’ oli tulvillaan rakkautta koko ihmiskuntaa kohtaan, mutta Hän ei koskaan suhtautunut lempeästi syntiin. Hän oli ihmisille niin hyvä ystävä, ettei Hän voinut vaieta, kun he menettelivät sellaisella tavalla, joka tuottaisi turmion heidän sielulleen, jonka Hän oli omalla verellään ostanut. Hän työskenteli saadakseen ihmiset uskollisiksi omalle itselleen, korkeammille ja ikuisille pyrinnöilleen. Kristuksen palvelijat on kutsuttu samaan työhön, ja heidän on varottava, etteivät he luovu totuudesta koettaessaan estää epäsopua. Heidän on edistettävä ”rauhaa ja keskinäistä rakentumista” (Room. 14: 19), mutta todellista rauhaa ei koskaan voida saada aikaan tinkimällä periaatteista. Eikä kukaan voi olla uskollinen periaatteilleen herättämättä vastustusta. Kristillisyyttä, joka todella on hengellistä, tulevat vastustamaan ne, jotka eivät ole kuuliaisia. Mutta Jeesus pyysi opetuslapsiaan: ”Älkää pelätkö niitä, jotka tappavat ruumiin, mutta eivät voi tappaa sielua.” Niiden, jotka ovat uskollisia Jumalalle, ei tarvitse pelätä ihmisten voimaa eikä Saatanan vihamielisyyttä. Kristuksessa heidän iankaikkinen elämänsä on turvattu. Heidän tulee ainoastaan pelätä sitä, etteivät luovu totuudesta, ja näin petä sitä luottamusta, jolla Jumala on heitä kunnioittanut. {AT 335.2}

Saatana koettaa täyttää ihmisten sydämet epäilyksellä. Hän johtaa heidät pitämään Jumalaa ankarana tuomarina. Hän kiusaa heitä syntiin, ja sitten pitämään itseään liian huonoina lähestyäkseen taivaallista {AT 335.3}

Isäänsä tai herättääkseen Hänen sääliään. Jumala ymmärtää kaiken tämän. Jeesus vakuuttaa opetuslapsilleen Jumalan tuntevan myötätuntoa heitä kohtaan heidän puutteissaan ja heikkouksissaan. Ei ainoakaan huokaus, tuska tai suru, joka lävistää sielun, ole värähdyttämättä Isän sydäntä. {AT 336.1}

Raamattu esittää meille Jumalan korkealla ja pyhällä paikallaan, ei toimettomana, ei äänettömänä tai ylhäisessä yksinäisyydessään, vaan kymmenen tuhatta kertaa kymmenen tuhannen ja tuhat kertaa tuhannen pyhän olennon ympäröimänä, jotka kaikki odottavat saadakseen täyttää Hänen tahtonsa. Meille näkymättömien välikappaleiden kautta Hän on vilkkaassa yhteydessä valtakuntansa jokaisen osan kanssa. Mutta Hänen ja koko taivaan mielenkiinto keskittyy juuri tähän hiukkaseen maailmankaikkeudessa ja niihin sieluihin, joita pelastamaan Hän lähetti ainosyntyisen Poikansa. Jumala kumartuu valtaistuimeltaan kuuntelemaan ahdistettujen huokauksia. Hän vastaa jokaiseen vilpittömään rukoukseen: ”Tässä minä olen.” Hän nostaa sorretut ja masennetut. Jokaisessa kiusauksessa ja koettelemuksessa Hänen kasvojensa enkeli on lähellä auttamassa. {AT 336.2}

Ei varpunenkaan putoa maahan Isämme tietämättä. Saatanan viha Jumalaa kohtaan saa hänet vihaamaan jokaista Vapahtajan huolenpidon kohdetta. Hän koettaa turmella Jumalan käsialan, ja hän iloitsee mykkien eläintenkin tuhoamisesta. Vain Jumalan huolenpito varjelee linnut ilahduttamaan meitä liverryksillään. Mutta Hän ei unohda varpusiakaan. ”Älkää siis peljätkö; te olette suurempiarvoiset kuin monta varpusta.” {AT 336.3}

Jeesus jatkaa: Niinkuin te tunnustatte minut ihmisten edessä, niin minäkin tunnustan teidät Jumalan ja pyhien enkelien edessä. Teidän on oltava minun todistajiani maan päällä, kanavia, joita myöten minun armoni voi virrata maailman pelastukseksi. Samoin minä tahdon olla teidän edustajanne taivaassa. Isä ei katso teidän puutteellista luonnettanne, vaan Hän näkee teidät puettuina minun täydellisyyteeni. Minä olen välittäjä, jonka kautta taivaan siunaukset tulevat teidän osaksenne. Ja jokainen, joka tunnustaa minut osallistumalla uhriini kadotettujen hyväksi, tullaan tunnustamaan osalliseksi lunastettujen riemuun ja kirkkauteen. {AT 336.4}

Sillä, joka tunnustaa Kristusta, täytyy olla Kristus asumassa sydämessään. Hän ei voi jakaa toisille sitä, mitä hän ei ole itse saanut. Opetuslapset voivat puhua sujuvasti opinkappaleista, he voivat toistaa {AT 336.5}

Kristuksen omia sanoja, mutta ellei heillä ole Kristuksen kaltaista nöyryyttä ja rakkautta, eivät he tunnusta Häntä. Kristuksen hengen vastainen henki kieltää Hänet, olipa opillinen tunnustus mikä tahansa. Ihmiset voivat kieltää Kristuksen puhumalla pahaa, keskustelemalla turhista asioista ja käyttämällä valheellisia tai epäystävällisiä sanoja. | He voivat kieltää Hänet välttämällä elämän taakkoja tai antautumalla synnillisiin nautintoihin. He voivat kieltää Hänet mukautumalla tämän maailman mukaan, käyttäytymällä epäkohteliaasti, pysymällä omissa mielipiteissään, puolustelemalla itseään, epäilemällä, turhia huolehtimalla ja pysymällä pimeydessä. Kaikilla näillä tavoilla he osoittavat, ettei Kristus asu heissä. Ja Hän sanoo: ”Joka kieltää minut ihmisten edessä, sen minäkin kiellän Isäni edessä, joka on taivaissa.” {AT 337.1}

Vapahtaja kielsi opetuslapsiaan toivomasta, että maailman viha evankeliumia kohtaan voitettaisiin tai että sen vastustus jonkin ajan kuluttua lakkaisi. Hän lausui: ”En ole tullut

tuomaan rauhaa, vaan miekan.” Tämä taistelun syttyminen ei ole evankeliumin vaikutusta vaan seuraus sen vastustamisesta. Vaikein kaikista vainoista on erimielisyys kodissa, rakkaimpien maallisten ystävien vieraantuminen. Mutta Jeesus sanoo: ”Joka ei ota ristiänsä ja seuraa minua, se ei ole minulle sovelias.” {AT 337.2}

Kristuksen palvelijain tehtävä on suuri kunnia ja pyhä luottamustehtävä. Hän sanoikin: ”Joka ottaa tykönsä teidät, se ottaa tykönsä I minut; ja joka ottaa minut tykönsä, ottaa tykönsä Hänet, joka on H minut lähettänyt.” Ei yksikään heille Hänen nimessään tehty ystäI vällinen teko jää huomaamatta tai palkitsematta. Ja Hän sulkee j samaan hellään huolenpitoon Jumalan perheen heikoimman ja pienimI män jäsenen sanoen: ”Ja kuka hyvänsä antaa yhdelle näistä pienistä”— jotka uskonsa ja Kristuksen tuntemisen puolesta ovat kuin Kapska — ”maljallisen kylmää vettä, hänen juodaksensa, opetuslapsen nimen tähden, totisesti minä sanon teille: hän ei jää palkkaansa vaille”. {AT 337.3}

Tähän Vapahtaja päätti opetuksensa. Kristuksen nimessä lähtivät nuo kaksitoista valittua, niinkuin Hänkin oli lähtenyt ”julistamaan evankeliumia köyhille,... sitomaan särjettyjä sydämiä, julistamaan vangituille vapautusta ja sokeille näkönsä saamista, päästämään sorretut vapauteen, saarnaamaan Herran otollista vuotta”. Luuk. 4: 18, 19. {AT 337.4}

LUKU 38—VOIMAN LÄHDE

”Tulkaa te yksinäisyytee…ja levähtäkää vähän.” {AT 338.1}

Palattuaan lähetysmatkaltaan ”apostolit kokoontuivat Jeesuksen tykö ja kertoivat Hänelle kaikki, mitä olivat tehneet ja mitä olivat opettaneet. Niin Hän sanoi heille: ’Tulkaa te yksinäisyyteen, autioon paikkaan, ja levähtäkää vähän.’ Sillä tulijoita ja menijöitä oli paljon, ja heillä ei ollut aikaa syödäkään.” {AT 338.2}

Opetuslapset tulivat Jeesuksen luo ja kertoivat Hänelle kaikki. Heidän läheinen suhteensa Häneen antoi heille rohkeutta esittää Hänelle mieluisat ja epämieluisat kokemuksensa, ilonsa nähdessään työnsä tuloksia ja surunsa epäonnistumisestaan, virheistään ja heikkoudestaan. He olivat tehneet erehdyksiä aloitelevassa työssään evankelistoina, ja kun he avoimesti kertoivat Jeesukselle kokemuksistaan, Hän huomasi heidän tarvitsevan paljon opetusta. Hän näki myös, että he olivat väsyneet työstään ja tarvitsivat lepoa. {AT 338.3}

Mutta missä he sitten olivatkin, he eivät voineet saada tarvitsemaansa hiljaista hetkeä, ”sillä tulijoita ja menijöitä oli paljon, ja heillä ei ollut aikaa syödäkään”. Kansa tunkeili Jeesuksen luo haluten tulla terveeksi ja tahtoen kuunnella Hänen sanojaan. Monet tunsivat halua lähestyä Häntä, sillä Hän näytti heistä olevan kaikkien siunausten lähde. Monet niistä, jotka silloin tunkeutuivat Kristuksen luo saadakseen terveyden kalliin lahjan, vastaanottivat Hänet Vapahtajanaan. Monet toiset, jotka silloin pelkäsivät tunnustaa Häntä fariseusten tähden, kääntyivät Pyhän Hengen vuodatuksessa, ja tunnustivat Hänet Jumalan Pojaksi vihaisten pappien ja hallitusmiesten edessä. {AT 338.4}

Mutta nyt Kristus halusi vetäytyä syrjään ollakseen opetuslastensa kanssa, sillä Hänellä oli heille paljon sanottavaa. He olivat työssään läpikäyneet kokeen ja kohdanneet vastustusta eri muodoissa. Tähän asti he olivat kaikesta neuvotelleet Kristuksen kanssa, mutta nyt he olivat jonkin aikaa olleet yksin ja olivat joskus olleet hyvinkin huolissaan siitä, mitä heidän pitäisi tehdä. He olivat saaneet työstään suurta rohkaisua, sillä Kristus ei lähettänyt heitä ilman Pyhää Henkeään, ja uskon kautta Häneen he tekivät monia ihmeitä, mutta nyt he tarvitsivat elämän leipää. Heille oli tarpeen mennä syrjäiseen paikkaan, missä he voivat seurustella Jeesuksen kanssa ja saada ohjeita tulevaa työtään varten. {AT 339.1}

”Niin Hän sanoi heille: ’Tulkaa te yksinäisyyteen, autioon paikkaan, ja levähtäkää vähän.’” Kristus tuntee hellyyttä ja sääliä kaikkia palveluksessaan olevia kohtaan. Hän halusi osoittaa opetuslapsilleen, ettei Jumala vaadi uhria, vaan armeliaisuutta. He olivat panneet koko sielunsa työhön ihmisten hyväksi, ja tämä kulutti heidän ruumiillisia ja henkisiä voimiaan. Heidän velvollisuutensa oli nyt levätä. {AT 339.2}

Kun opetuslapset näkivät työnsä menestyksen, he olivat vaarassa ottaa ansion siitä itselleen ja tulla ylpeiksi, langeten täten Saatanan kiusaukseen. Heitä odotti suuri työ, ja ennen muuta heidän tuli oppia, ettei heidän voimansa ollut heissä itsessään vaan Jumalassa. Kuten Mooses

oli Siinain erämaassa, Daavid Juudean kukkuloilla ja Elia Keritin purolla, niin tuli opetuslastenkin päästä syrjään työsaraltaan ja seurustella Kristuksen, luonnon ja oman sydämensä kanssa. {AT 339.3}

Opetuslasten ollessa lähetysmatkallaan Jeesus oli käynyt muissa kaupungeissa ja kylissä saarnaten valtakunnan evankeliumia. Näihin aikoihin Hän sai tiedon Johannes Kastajan kuolemasta. Tämä tapaus toi elävästi Hänen mieleensä sen kohtalon, jota kohti Hän itse oli kulkemassa. Synkkiä pilviä kerääntyi jo Hänen polkunsa ylle. Papit ja rabbiinit suunnittelivat valppaina Hänen kuolemaansa, vakoilijoita seurasi Hänen kintereillään, ja joka puolella laadittiin yhä useampia suunnitelmia Hänen tuhoamisekseen. Tiedot apostolien saarnatyöstä kautta Galilean tulivat Herodeksen korviin kiinnittäen hänen huomionsa {AT 339.4}

Jeesukseen ja Hänen työhönsä. ”Se on Johannes Kastaja”, hän sanoi, ”hän on noussut kuolleista”, ja hän ilmaisi haluavansa nähdä Jeesusta. Herodeksella oli alituinen pelko siitä, että salassa valmisteltiin vallankumousta, jonka tarkoitus olisi syöstä hänet valtaistuimelta ja murtaa Rooman ies Juudan kansalta. Kansan keskuudessa ilmeni tyytymättömyyden ja kapinallisuuden henkeä. Oli ilmeistä, ettei Kristuksen julkinen työ Galileassa voinut kauan jatkua. Hänen kärsimisensä aika lähestyi, ja Hän haiusi jonkin aikaa olla syrjässä kansanjoukon hälinältä. {AT 340.1}

Murheellisin sydämin Johanneksen opetuslapset kantoivat hänen silvotun ruumiinsa hautaan. Sitten he ”palasivat ja kertoivat Jeesukselle kaikki”. Nämä opetuslapset olivat olleet kateellisia Kristukselle, kun Hän näytti vetävän puoleensa ihmisiä Johanneksen luota. He olivat olleet fariseusten puolella syyttämässä Häntä, kun Hän istui publikaanien joukossa Matteuksen pidoissa. He olivat epäilleet Hänen jumalallista tehtäväänsä, koska Hän ei vapauttanut Johannesta vankilasta. Mutta nyt kun heidän opettajansa oli kuollut ja he kaipasivat lohdutusta suuressa surussaan ja opastusta tulevaan työhönsä nähden, he tulivat Jeesuksen luo ja liittyivät Häneen. Hekin tarvitsivat hiljaisia hetkiä seurustellakseen Jeesuksen kanssa. {AT 340.2}

Lähellä Betsaidaa, järven pohjoispäässä, oli yksinäinen seutu, jota nyt kaunisti kevään vehmas vehreys ja joka tarjosi tervetulleen lepo- paikan Jeesukselle ja Hänen opetuslapsilleen. Tähän paikkaan he lähtivät kulkien venheillään järven poikki. Siellä he olisivat syrjässä valtateistä ja liikeväylistä sekä kaupungin melusta ja kohinasta. Luonto itsessään oli heille lepoa, virkistävää vaihtelua mielelle. Täällä he saattaisivat kuunnella Kristuksen sanoja ilman kirjanoppineiden ja fariseusten vihaisia välihuomautuksia, loukkauksia ja syytöksiä. Täällä he saisivat lyhyen ajan nauttia ihanasta etuoikeudesta saada olla Mestarin seurassa. {AT 340.3}

Kristuksen ja Hänen opetuslastensa nauttima lepo ei ollut mukavuuttarakastavaa joutilaisuutta. He eivät käyttäneet yksinäisyydessä viettämäänsä aikaa huvitusten etsimiseen.

He keskustelivat Jumalan työstä ja mahdollisuuksista saada se yhä tehokkaammaksi. Jeesus oikaisi heidän virheitään ja esitti heille oikean tavan lähestyä ihmisiä. {AT 340.4}

Vaikka Jeesus voi tehdä ihmeitä ja oli antanut opetuslapsilleenkin saman vallan, Hän käski uupuneitten palvelijainsa lähteä yksinäisyyteen maalle lepäämään. Lausuessaan, että eloa on paljon, mutta työmiehiä vähän, Hän ei teroittanut opetuslapsilleen lakkaamattoman työn välttämättömyyttä, vaan sanoi: ”Rukoilkaa siis elon Herraa, että Hän lähettäisi työmiehiä elonkorjuuseensa.” Matt. 9: 38. Jumala on määrännyt jokaiselle ihmiselle työn hänen kykyjensä mukaan, (Ef. 4: 11 — 13) eikä Hän haluaisi vastuuta sälytettävän vain muutamille toisten jäädessä vaille mitään taakkaa tai sielun vaivaa. {AT 340.5}

Kristuksen lohdulliset sanat ovat lausutut Hänen palvelijoilleen nykyaikana yhtä varmasti kuin ne lausuttiin Hänen opetuslapsilleen. ”Tulkaa te yksinäisyyteen,... ja levähtäkää vähän.” Näin Hän lausuu niille, jotka ovat uupuneita ja väsyneitä. Ei ole viisasta aina olla työn taakan alla ja jännityksessä, ei edes kun on kysymyksessä huolehtiminen ihmisten hengellisistä tarpeista, sillä silloin oma hengellinen tila tulee laiminlyödyksi, ja hengen, sielun ja ruumiin voimat rasittuvat liikaa. Itsekieltäymystä vaaditaan Kristuksen opetuslapsita ja uhrauksia on tehtävä, mutta heidän on myös huolehdittava siitä, etteivät he liiallisessa innossaan anna Saatanalle tilaisuutta käyttää hyväkseen inhimillistä heikkoutta, jolloin Jumalan työ kärsii vahinkoa. {AT 341.1}

Rabbiinien mielestä uskonnon ydin oli olla aina vilkkaassa toiminnassa. He olivat riippuvaisia joistakin ulkonaisista muodoista osoittaakseen erinomaista hurskauttaan. Näin he erottivat sielunsa Jumalasta ja sulkeutuivat itsetyytyväisyyteensä. Sama vaara uhkaa vieläkin. Kun toiminta lisääntyy ja ihmiset saavuttavat menestystä tehdessään Jumalan työtä, on vaara luottaa ihmisten suunnitelmiin ja menetelmiin. Olemme taipuvaisia rukoilemaan vähemmän ja omistamaan vähemmän uskoa. Opetuslasten tavoin olemme vaarassa unohtaa riippuvaisuutemme Jumalasta ja koetamme tehdä toimeliaisuudestamme pelastajamme. Meidän on alituisesti katsottava Jeesukseen käsittäen, että Hänen voimansa tekee työn. Samalla kun innokkaasti työskentelemme kadotettujen pelastamiseksi meidän on myös otettava aikaa mietiskelyyn, rukoukseen ja Jumalan sanan tutkimiseen. Vain ahkerasti rukoillen suoritettu ja Kristuksen ansiolla pyhitetty työ on lopulta osoittautuva tehokkaaksi edistämään hyvää. {AT 341.2}

Ei kenenkään elämä ole ollut niin täynnä työtä ja vastuuta kuin Jeesuksen elämä. Kuinka usein Hänet kuitenkin löydettiin rukoilemassa! Miten katkeamaton oli Hänen yhteytensä Jumalan kanssa! Hänen maallisen elämänsä historiasta löydämme yhä uudelleen seuraavanlaisia kohtia: ”Ja varhain aamulla, kun vielä oli pimeä, Hän nousi, lähti ulos ja meni autioon paikkaan; ja siellä Hän rukoili.” ”Paljon kansaa kokoontui kuulemaan Häntä ja parantuakseen vaivoistaan. Mutta Hän vetäytyi pois ja oleskeli erämaassa ja rukoili.” ”Niin tapahtui niinä päivinä, että Hän lähti vuorelle rukoilemaan; ja Hän oli siellä kaiken yötä rukoillen Jumalaa.” Mark. 1: 35; Luuk. 5: 15; 16; 6: 12. {AT 341.3}

Uhratessaan koko elämänsä toisten hyväksi Vapahtaja huomasi tarpeelliseksi vetäytyä syrjään liikeväyliltä ja kansanjoukon keskuudesta, joka seurasi Häntä päivästä päivään. Hänen täytyi kääntyä pois lakkaamattoman toiminnan täyttämästä elämästä ja luopua kosketuksesta inhimillisen hädän kanssa etsiäkseen hiljaisuutta ja katkeamatonta yhteyttä Isänsä kanssa. Ollen ihminen kuten mekin, osallinen puutteistamme ja heikkouksistamme, Hän oli kokonaan riippuvainen Jumalasta, ja salaisessa rukouspaikassaan Hän ammensi taivaallista voimaa, vahvistuakseen kohtaamaan velvollisuutensa ja koettelemuksensa. Synnin maailmassa Jeesus kesti taisteluita ja sielun tuskaa. Yhteydessä Jumalan kanssa Hän vapautui huolista, jotka raskaina Häntä painoivat. Sieltä Hän löysi lohtua ja iloa. {AT 342.1}

Kristuksessa ihmiskunnan hätähuuto nousi armahtavan Isän eteen. Ihmisenä Hän rukoili Jumalan valtaistuimen edessä, kunnes Hänen inhimillisyytensä tuli ladatuksi taivaallisella virralla, joka yhdistäisi inhimillisyyden ja jumalallisuuden. Lakkaamattomassa yhteydessä Jumalan kanssa Hän vastaanotti elämää, antaakseen elämän maailmalle. Hänen kokemustensa täytyy toistua meissä. {AT 342.2}

”Tulkaa te yksinäisyyteen”, Hän kehoittaa meitä. Jos noudattaisimme Hänen sanaansa, olisimme voimakkaampia ja suuremmaksi hyödyksi. Opetuslapset etsivät Jeesusta ja kertoivat Hänelle kaiken, ja Hän rohkaisi ja neuvoi heitä. Jos me nykyaikana ottaisimme aikaa mennä Jeesuksen luo ja kertoa Hänelle tarpeemme, emme pettyisi, sillä Hän seisoisi oikealla kädellämme auttamassa meitä. Tarvitsemme enemmän yksinkertaisuutta, enemmän uskoa ja luottamusta Vapahtajaamme. Hän, jonka nimi on ”Väkevä Jumala, Iankaikkinen Isä, Rauhanruhtinas”, Hän, josta on kirjoitettu: ”jonka hartioilla on herjaus”, on ihmeellinen neuvonantaja. Meitä kehoitetaan pyytämään Häneltä viisautta. Hän ”antaa kaikille alttiisti ja soimaamatta”. Jes. 9: 6; Jaak. 1: 5. {AT 342.3}

Kaikissa niissä, jotka ovat Jumalan koulussa, tulee ilmetä elämän, joka ei ole sopusoinnussa maailman, sen tapojen ja menojen kanssa. Jokaisen täytyy henkilökohtaisen kokemuksen kautta saada tieto {AT 342.4}

Jumalan tahdosta. Meidän täytyy itse kuulla Hänen puhuvan sydämellemme. Kun kaikki muut äänet ovat vaienneet ja odotamme hiljaa Hänen edessään, tekee sielun hiljaisuus Jumalan äänen selvemmin | kuultavaksi. Hän pyytää meitä: ”Olkaa hiljaa ja tietäkää, että minä olen Jumala” (engl. käänn.). Ps. 46: 11. Tässä yksin voidaan löytää tosi lepo. Ja tämä on tehokasta valmistautumista kaikkeen Jumalan työhön. Kiireisen hyörinän ja elämän monien puuhien ja rasitusten keskelläkin on sielu, joka näin saa virvoitusta, valon ja rauhan ilmapiirin ympäröimänä. Elämästä leviää suloinen tuoksu, ja siinä ilmenee jumalallinen voima, joka saavuttaa ihmissydämet. {AT 343.1}

LUKU 39—SIUNATTU ATERIA

”Antakaa te heille syödä.” {AT 344.1}

Jeesus oli opetuslapsineen vetäytynyt syrjäiseen seutuun, mutta tämä harvinainen levon ja hiljaisuuden aika päättyi pian. Opetuslapset luulivat päässeensä paikkaan, missä heitä ei häirittäisi, mutta niin pian kuin kansanjoukko jäi vaille jumalallista Opettajaa, se kysyi: ”Missä Hän on?” Jotkut olivat huomanneet, mihin suuntaan Kristus opetuslapsineen oli lähtenyt. Monet menivät maitse kohtaamaan Häntä, kun taas toiset menivät venheillään järven poikki. Pääsiäinen oli ovella, ja läheltä ja kaukaa kokoontui Jerusalemiin matkalla olevia pyhiinvaeltajajoukkoja nähdäkseen Jeesusta. Heidän lukunsa yhä lisääntyi, kunnes heitä oli koolla viisituhatta miestä paitsi naisia ja lapsia. Ennenkuin Jeesus saapui rantaan, siellä oli jo kansanjoukko Häntä odottamassa. Mutta Hän nousi maihin heidän huomaamattaan ja vietti hetkisen erillään opetuslasten kanssa. {AT 344.2}

Kukkulan rinteeltä Hän katseli liikehtivää kansanjoukkoa, ja sääli valtasi Hänen sydämensä. Vaikka Häntä oli häiritty ja Hänen leponsa Häneltä riistetty, Hän ei ollut kärsimätön. Hän näki suuremman tarpeen vaativan huomionsa katsellessaan, kuinka kansaa yhä tuli. ”Hänen kävi heitä sääliksi, koska he olivat niinkuin lampaat, joilla ei ole paimenta.” Hän lähti lepopaikastaan etsien sopivan paikan, missä Hän saattoi heitä palvella. He eivät saaneet mitään apua papeilta tai hallitusmiehiltä, mutta Kristuksesta lähti elämän veden parantava virta Hänen opettaessaan kansalle pelastuksen tietä. {AT 344.3}

Ihmiset kuuntelivat niitä armon sanoja, jotka niin runsaina tulvivat Jumalan Pojan huulilta. He kuulivat nuo suloiset sanat, jotka olivat niin selvät ja yksinkertaiset, että ne olivat kuin Gileadin palsami heidän sielulleen. Hänen jumalallisen kätensä parantava kosketus toi iloa ja elämää kuoleville ja huojennusta ja terveyttä niille, jotka kärsivät sairaudesta. Sinä päivänä tuntui heistä, kuin taivas olisi ollut maan päällä, eivätkä he ollenkaan huomanneet, miten kauan siitä oli, kun he olivat mitään syöneet. {AT 345.1}

Vihdoin päivä läheni loppuaan. Aurinko vaipui länttä kohden, mutta kansa yhä viipyi. Jeesus oli työskennellyt koko päivän nauttimatta ruokaa tai lepoa. Hän oli kalpea väsymyksestä ja nälästä, ja opetuslapset pyysivät Häntä hartaasti lakkaamaan työstään. Mutta Hän ei voinut jättää ihmisiä, jotka tunkeutuivat Hänen luokseen. {AT 345.2}

Viimein opetuslapset tulivat Hänen luokseen vaatien, että kansa oli itsensä tähden lähetettävä pois. Monet olivat tulleet kaukaa, eivätkä sitten aamun olleet syöneet mitään. He voisivat ostaa ruokaa ympärillä olevista kaupungeista ja kylistä. Mutta Jeesus sanoi: ”Antakaa te heille syödä”, ja kääntyen Filippukseen kysyi: ”Mistä ostamme leipää näiden syödä?” Tämän Hän sanoi koetellakseen opetuslasten uskoa. Filippus katsoi ihmismerta ja ajatteli, miten mahdotonta olisi hankkia ruokaa tyydyttämään sellaisen joukon tarpeen. Hän vastasi, etteivät kahdensadan denaarin leivät läheskään riittäisi heille, niin että kukin saisi edes vähän. Jeesus tiedusteli, paljonko leipää löytyisi kansalta. Andreas sanoi hänelle: ”Täällä on

poikanen, jolla on viisi ohraleipää ja kaksi kalaa, mutta mitä ne ovat näin monelle?” Jeesus pyysi tuomaan ne Hänelle. Sitten Hän käski opetuslapsia asettamaan kansan nurmikolle viidenkymmenen tai sadan ryhmiin, jotta järjestys säilyisi ja kaikki voisivat nähdä mitä Hän aikoi tehdä. Kun tämä oli tehty, Jeesus otti ruoan, ”katsoi ylös taivaaseen ja siunasi, mursi ja antoi leivät opetuslapsillensa, ja opetuslapset antoivat kansalle”. ”Ja kaikki söivät ja tulivat ravituiksi. Sitten he keräsivät jääneet palaset, kaksitoista täyttä vakallista.” {AT 345.3}

Hän, joka opetti kansalle, miten he voivat saada rauhan ja onnen, huolehti yhtä hyvin heidän ajallisista tarpeistaan kuin heidän hengellisestä hädästään. Kansa oli väsynyt ja uupunut. Siellä oli äitejä pienokaiset sylissään ja vähän isommat lapset ympärillä pitäen kiinni heidän hameenhelmoistaan. Monet olivat seisoneet tuntikausia. He olivat niin tarkkaavasti kuunnelleet Jeesuksen sanoja, etteivät olleet edes muistaneet istuutua, ja joukko oli niin suuri, että oli vaara joutua toinen toisensa polkemaksi. Jeesus tahtoi antaa heille tilaisuuden levätä, ja Hän pyysi heitä istuutumaan. Sillä paikalla kasvoi paljon ruohoa, ja kaikki saattoivat mukavasti istua. {AT 345.4}

Kristus ei koskaan tehnyt ihmettä muutoin kuin todellisen tarpeen vaatiessa, ja jokainen ihme oli tarkoitettu johtamaan ihmiset elämän puun luo, jonka lehdet ovat kansojen tervehtymiseksi. Yksinkertainen ruoka, jota opetuslapset kantoivat kansalle, sisälsi runsaita opetuksia. Se oli vaatimatonta ravintoa; kalat ja ohraleipä olivat Galilean meren ympärillä asuvan kalastajaväestön jokapäiväistä ruokaa. Jeesus olisi voinut levittää kansan eteen herkullisen aterian, mutta vain makuaistin tyydyttämiseksi valmistettu ruoka ei olisi voinut antaa heille mitään opetusta. Kristus opetti tässä heille, että Jumalan ihmiselle tarkoittamat luonnolliset elintavat oli turmeltu. Eivätkä ihmiset ole koskaan nauttineet ylellisistä pidoistaan, jotka on valmistettu turmeltuneen makuaistin tyydyttämiseksi, niin kuin nämä ihmiset nauttivat levosta ja siitä yksinkertaisesta ravinnosta, jota Jeesus heille hankki niin kaukana ihmisasunnoista. {AT 346.1}

Jos nykyajan ihmiset olisivat yksinkertaisia tavoiltaan eläen sopusoinnussa luonnonlakien kanssa, kuten Aadam ja Eeva alussa, tulisivat ihmiskunnan tarpeet runsaasti tyydytetyiksi. Olisi vähemmän kuviteltuja tarpeita ja enemmän tilaisuuksia toimia Jumalan säätämin tavoin. Mutta itsekkyys ja luonnottoman makuaistin tyydyttäminen ovat tuoneet maailmaan syntiä ja kurjuutta, ylellisyyden kautta yhtäällä ja puutteen kautta toisaalla. {AT 346.2}

Jeesus ei halunnut kiinnittää ihmisiä itseensä tyydyttämällä heidän haluaan ylellisyyteen. Tuolle suurelle joukolle, joka oli väsynyt ja nälkäinen pitkän, rasittavan päivän jälkeen, tuo yksinkertainen ravinto ei ollut ainoastaan vakuutus Hänen voimastaan vaan myös Hänen hellästä huolenpidostaan heidän elämänsä tarpeista. Vapahtaja ei ole luvannut seuraajilleen tämän maailman ylellisyyttä, heidän ravintonsa saattaa olla yksinkertaista, vieläpä niukkaakin, ja köyhyys saattaa heitä ahdistaa, mutta Hänen sanansa lupaa, että heidän tarpeensa täytetään, ja Hän on luvannut sellaista, mikä on paljon parempaa kuin maallinen hyvä — oman läsnäolonsa pysyvän lohdutuksen. {AT 346.3}

Ravitessaan nuo viisituhatta Jeesus kohottaa luonnon maailmaa peittävän verhon ja paljastaa voiman, joka aina toimii meidän hyväksemme. Kypsyttäessään maan sadon Jumala tekee joka päivä ihmetyön. Luonnon toiminnan kautta Hän suorittaa saman työn, joka tehtiin, kun kansanjoukko ruokittiin. Ihmiset muokkaavat maan ja kylvävät siemenen, mutta Jumalalta tuleva elämä saa siemenen itämään. Jumalan antama sade, ilma ja auringonpaiste saavat sen kasvamaan, ”ensin korren, sitten tähkän, sitten täyden jyvän tähkään”. Mark. 4: 28. Jumala ruokkii joka päivä miljoonia ihmisiä maailman elo- vainioiden välityksellä. Ihmisiä kutsutaan Jumalan työtovereina huolehtimaan viljasta ja valmistamaan leipää, eivätkä he tämän vuoksi huomaa jumalallisen voiman vaikutusta. He eivät anna Jumalalle sitä kunniaa, mikä kuuluu Hänen pyhälle nimelleen. Hänen voimansa vaikutus selitetään luonnollisista syistä johtuvaksi tai ihmisten aikaansaamaksi. Ihminen saa kunnian Jumalan asemesta, ja Hänen armolahjojaan käytetään itsekkääseen tarkoitukseen, ja niin ne tulevat kiroukseksi siunauksen asemesta. Jumala koettaa muuttaa kaiken tämän. Hän toivoo, että meidän hidas mielemme heräisi näkemään Hänen armonsa ja laupeutensa ja antamaan Hänelle kunnian Hänen voimansa vaikutuksesta. Hän toivoo meidän käsittävän Hänet kaikkien lahjojen antajaksi, jotta ne olisivat, niinkuin Hän on tarkoittanutkin, meille siunaukseksi. Tätä tarkoitusta varten Kristus suoritti ihmetyönsä. {AT 348.1}

Kun kansanjoukko oli syönyt, jäi ruokaa runsaasti jäljelle. Mutta Hän, jolla oli rajattomat voimavarat käytettävissään, sanoi: ”Kootkaa tähteeksi jääneet palaset, ettei mitään joutuisi hukkaan.” Nämä sanat sisälsivät enemmän kuin leivän keräämisen koreihin. Saamme niistä kaksi opetusta. Mitään ei saa tuhlata. Emme saa päästää mitään ajallisia etuja käsistämme. Emme saa pitää vähäarvoisena mitään, mistä voisi olla jollekulle ihmiselle hyötyä. Kaikki sellainen, mikä voi lievittää nälkäisten ihmisten puutetta, on kerättävä talteen. Yhtä huolellisia on oltava hengellisten asiain suhteen. Kun tähteitä kerättiin koreihin, kansa ajatteli kotona olevia omaisiaan. He toivoivat heidänkin osallistuvan Kristuksen siunaamasta leivästä. Korien sisältö tasattiin halukkaan joukon kesken, ja sitä vietiin kaikkiin ympärillä oleviin seutuihin. Näin niiden, jotka ovat olleet juhlassa, on annettava toisillekin taivaasta tullutta leipää tyydyttämään sielun nälkää. Heidän on yhä uudelleen kerrottava se, mitä he ovat saaneet oppia Jumalan ihmeellisistä teoista. Mitään ei saa panna hukkaan. Ei yksikään ihmisten ikuista pelastusta koskeva sana saa hyödyttömänä varista maahan. {AT 348.2}

Leipien ihme opettaa luottamaan Jumalaan. Kun Kristus ruokki viisituhatta, ei ruokaa ollut lähettyvillä. Näytti siltä, ettei Hänellä ollut mitään ruokavaroja käytettävissään. Siellä Hän oli erämaassa viidentuhannen miehen kanssa naisia ja lapsia lukuunottamatta. Hän ei ollut pyytänyt tätä suurta joukkoa seuraamaan itseään, vaan he tulivat kutsumatta ja käskemättä, mutta Hän tiesi, että kuunneltuaan niin kauan Hänen opetustaan he alkaisivat tuntea itsensä nälkäisiksi ja väsyneiksi kuten Hän itsekin. He olivat kaukana kodistaan, ja yö oli tulossa. Monella heistä ei ollut mukanaan rahaakaan, millä olisi voinut ostaa ruokaa. Hän, joka heidän tähtensä oli paastonnut neljäkymmentä päivää erämaassa, ei antanut heidän palata nälkäisinä kotiinsa. Jumala oli kaitselmuksessaan asettanut Jeesuksen sille paikalle, missä Hän oli, ja

Hän luotti siihen, että Hänen taivaallinen Isänsä antaisi Hänelle keinot puutteen poistamiseksi. {AT 349.1}

Kun me elämässämme joudumme tiukalle, meidän tulee luottaa Jumalaan. Meidän on kaikissa toimissamme noudatettava viisautta ja arvostelukykyä, jotta emme huolimattomuutemme tähden joutuisi ahdinkoon. Meidän ei tule syöksyä vaikeuksiin välittämättä Jumalan varaamista apukeinoista tai käyttäen väärin Hänen meille antamiaan kykyjä. Kristuksen työntekijäin on ehdottomasti noudatettava Hänen ohjeitaan. Työ on Jumalan, ja jos tahdomme olla toisille siunaukseksi, meidän on seurattava Hänen suunnitelmiaan. Omaa minää ei saa tehdä keskipisteeksi, sille ei saa antaa mitään kunniaa. Jos toimimme omien käsitystemme mukaan, Herra jättää meidät omien erehdystemme valtaan. Mutta kun seurattuamme Hänen ohjeitaan joudumme ahtaalle, Hän pelastaa meidät. Emme saa masentuneina jättää työtä kesken, vaan jokaisessa pulmassa meidän on etsittävä apua Häneltä, jolla on rajattomat voimavarat käytettävissään. Usein joudumme vaikeisiin olosuhteisiin, ja silloin meidän on täydellisesti luottaen Jumalaan riiputtava Hänessä kiinni. Hän on auttava jokaista sielua, joka joutuu vaikeuksiin koettaessaan kulkea Herran tietä. {AT 349.2}

Kristus on profeetan välityksellä neuvonut meitä: ”— että taitat leipäsi isoavalle ja ravitset vaivatun sielun”, ”kun näet alastoman, vaatetat hänet” ja ”viet kurjat kulkijat huoneeseesi”. Jes. 58: 7 — 10. Hän on kehoittanut meitä: ”Menkää kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa evankeliumia kaikille luoduille.” Mark. 16: 15. Mutta miten usein rohkeutemme vaipuukaan ja uskomme pettää nähdessämme, miten suuri on tarve ja miten pienet varat meillä on käsissämme. Me huudahdamme Andreaan tavoin, kun hän katsoi viittä ohraleipää ja kahta pientä kalaa: ”Mitä ne ovat näin monelle?” Usein epäröimme ja olemme haluttomia antamaan kaiken, mitä meillä on, peläten käyttää sitä toisten hyväksi. Mutta Jeesus käski nimenomaan: ”Antakaa te heille syödä.” Hänen käskynsä on samalla lupaus, jonka takana on sama voima, joka ruokki kansanjoukon meren rannalla. {AT 349.3}

Kristuksen tekoon Hänen täyttäessään nälkäisen kansanjoukon ajalliset tarpeet sisältyy syvä hengellinen opetus kaikille Hänen työntekijöilleen. Kristus vastaanotti Isältä ja antoi opetuslapsilleen; nämä antoivat kansanjoukolle ja ihmiset toinen toiselleen. Niin kaikki, jotka ovat yhteydessä Kristuksen kanssa, saavat Häneltä elämän leipää, taivaallista ravintoa, ja antavat sitä toisille. {AT 350.1}

Täysin luottaen Jumalaan Jeesus otti nuo muutamat leivät, ja vaikka se oli pieni määrä Hänen omalle opetuslapsijoukolleenkin, Hän ei kehoittanut heitä syömään, vaan antoi leivän heille pyytäen heitä jakamaan sen kansalle. Leipä lisääntyi Hänen käsissään, eivätkä opetuslasten kädet, jotka ojentuivat Kristuksen, Elämän Leivän puoleen, olleet koskaan tyhjät. Pienestä varastosta riitti kaikille. Kun kansan tarve oli tyydytetty, kerättiin tähteet, ja Kristus opetuslapsineen söi tuota kallista, taivaan hankkimaa ravintoa. {AT 350.2}

Opetuslapset olivat yhteyden välittäjiä Kristuksen ja kansan välillä. Tämän tulisi suuresti rohkaista Hänen opetuslapsiaan nykyään. Kristus on keskipiste, kaiken voiman lähde. Hänen opetuslastensa on vastaanotettava Häneltä kaikki, mitä he tarvitsevat. Lahjakkaimmat ja hengellisimmätkin heistä voivat antaa vain sitä mukaa, kuin he vastaanottavat. Itsestään he eivät voi täyttää ainoankaan sielun tarvetta. Voimme antaa vain sitä, mitä saamme Kristukselta; ja voimme saada vain antaessamme toisille. Kun jatkuvasti annamme, saamme jatkuvasti, ja mitä enemmän annamme, sitä enemmän saamme. Näin me lakkaamatta uskomme ja luotamme, vastaanotamme ja annamme. {AT 350.3}

Kristuksen valtakunnan rakentamistyö tulee menemään eteenpäin, vaikka se näyttää tapahtuvan hitaasti ja vaikeudet näyttävät todistavan päinvastaista. Työ on Jumalasta, ja Hän on hankkiva varoja ja lähettävä auttajia, todellisia, vilpittömiä opetuslapsia, joiden kädet myös täytetään ravinnolla isoavia kansanjoukkoja varten. Jumala ei ole välinpitämätön niitä kohtaan, jotka rakastaen työskentelevät jakaakseen elämän sanaa hukkuville sieluille, jotka vuorostaan ojentavat kätensä pyytäen ruokaa toisille isoaville sieluille. {AT 350.4}

Tehdessämme Jumalan työtä olemme vaarassa luottaa liian paljon siihen, mitä ihminen kykyineen ja lahjoineen voi aikaansaada. Näin unohdamme Mestarin, tärkeimmän työntekijän. Usein ei Kristuksen työntekijä myöskään käsitä henkilökohtaista vastuutaan. Hän on vaarassa siirtää vastuun järjestölle sensijaan, että luottaisi Häneen, joka on kaiken voiman lähde. On suuri erehdys luottaa ihmisviisauteen tai lukumäärään Jumalan työssä. Kristuksen työn menestyminen ei ole niin paljon riippuvainen lukumäärästä tai kyvyistä kuin tarkoituksen vilpittömyydestä ja yksinkertaisesta, lujasta, luottavasta uskosta. On kannettava henkilökohtainen vastuu, suoritettava henkilökohtaiset velvollisuudet ja tehtävä henkilökohtaisia ponnistuksia niiden hyväksi, jotka eivät tunne Kristusta. Sensijaan, että siirtäisit vastuun jollekulle, jota pidät itseäsi lahjakkaampana, työskentele kykyjesi mukaan. {AT 351.1}

Kun sinulle tulee polttavaksi kysymys: ”Mistä ostamme leipää näiden syödä?” älköön vastauksesi olko epäuskon sanelema. Kun opetuslapset kuulivat Jeesuksen määräyksen: ”Antakaa te heille syödä”, nousivat heidän mieleensä kaikki vaikeudet.. He kysyivät: ”Lähdemmekö ostamaan ruokaa kaikelle tälle kansalle?” Samoin nytkin, kun ihmiset ovat elämän leivän puutteessa, Jumalan lapset kysyvät: Lähetämmekö noutamaan jonkun kaukaa, että hän tulisi ruokkimaan heitä? Mutta mitä Jeesus sanoi? ”Asettakaa kansa aterioimaan”, ja Hän ruokki heidät siinä. Kun sinun ympärilläsi on hädässä olevia sieluja, tiedä, että Kristus on lähellä. Asetu yhteyteen Hänen kanssaan. Tuo ohraleipäsi Jeesukselle. {AT 351.2}

Omistamamme varat voivat näyttää riittämättömiltä työtä varten, mutta jos uskossa kuljemme eteenpäin, luottaen Jumalan yltäkylläiseen voimaan, avautuvat eteemme runsaat tulolähteet. Jos työ on Jumalasta, Hän itse hankkii sen suorittamiseen tarvittavat varat. Hän on palkitseva vilpittömän, yksinkertaisen luottamuksen Häneen. Se vähä, mikä viisaasti ja

taloudellisesti käytetään taivaan Herran palvelukseen, tulee juuri sitä jaettaessa lisääntymään. Kristuksen käsissä pysyi pieni ruokamäärä vähentymättömänä. Kunnes nälkäinen

kansanjoukko oli tyydytetty. Jos menemme kaiken voiman lähteelle uskon kätemme ojennettuina vastaanottamaan, me saamme apua työssämme vaikeimmissakin olosuhteissa ja kykenemme jakamaan toisille elämän leipää. {AT 352.3}

Herra sanoo: ”Antakaa, niin teille annetaan.” ”Joka niukasti kylvää, se myös niukasti niittää, ja joka runsaasti kylvää, se myös runsaasti niittää... Ja Jumala on voimallinen antamaan teille ylenpalttisesti kaikkea armoa, että teillä kaikessa aina olisi kaikkea riittävästi, voidaksemme ylenpalttisesti tehdä kaikkinaista hyvää; niinkuin kirjoitettu on: {AT 352.1}

’Hän sirottelee, Hän antaa köyhille,
Hänen vanhurskautensa pysyy iankaikkisesti.’ {AT 352.2}

Ja Hän joka antaa siemenen kylväjälle ja leivän ruoaksi, on antava teillekin ja enentävä kylvönne ja kasvattava teidän vanhurskautenne hedelmät, niin että te kaikessa vaurastuen voitte vilpittömästi harjoittaa kaikkinaista anteliaisuutta, joka meidän kauttamme saa aikaan kiitosta Jumalalle.” Luuk. 6: 38; 2 Kor. 9: 6 — 11. {AT 352.3}

LUKU 40—KOETUSTEN YÖ

”Olkaa turvallisella mielellä, minä se olen; älkää peljätkö.” {AT 353.1}

- Istuen ruohoisalla tasangolla keviitillan hämärässä kansa söi Kris- | tuksen hankkimaa ravintoa. Heidän sinä päivänä kuulemansa sanat B tuntuivat heistä Jumalan ääneltä. He olivat nähneet parantumisia, jollaisia vain Jumalan voima voi saada aikaan. Mutta leipien ihme koski jokaista tuossa suuressa joukossa. Kaikki osallistuivat tästä Kristuksen hyvästä työstä. Mooseksen päivinä Jumala oli ravinnut Israelin kansaa mannalla erämaassa; ja kuka muu oli sinä päivänä ruokkinut heitä kuin Hän, josta Mooses oli ennustanut? Ei ihmisvoima voisi viidestä ohraleivästä ja kahdesta pienestä kalasta saada riittävästi ravintoa viidentuhannen nälkäisen ruokkimiseksi. Ja he sanoivat toisilleen: ”Tämä on totisesti se profeetta, joka oli maail- | maan tuleva.” {AT 353.2}

Päivän kuluessa tämä vakaumus oli yhä vahvistunut. Tuo viimeinen, suuri ihmetyö oli vakuutus siitä, että odotettu Vapauttaja on heidän keskuudessaan. Kansan toiveet kohoavat yhä korkeammalle. Tämä on Hän, joka tekee Juudean maalliseksi paratiisiksi, maaksi, joka vuotaa maitoa ja hunajaa. Hän voi tyydyttää jokaisen toiveen. Hän voi murtaa vihattujen roomalaisten ikeen. Hän voi vapauttaa {AT 353.3}

Juudan ja Jerusalemin. Hän voi parantaa taistelussa haavoittuneet sotilaat. Hän voi varustaa kokonaiset sotajoukot muonalla. Hän voi kukistaa kansat ja antaa Israelille kaivatun vallan. {AT 354.1}

Innoissaan kansa on valmis heti kruunaamaan Hänet kuninkaaksi. He näkevät, ettei Hän yritäkään herättää huomiota tai hankkia kunniaa itselleen. Tässä suhteessa Hän täysin eroaa papeista ja hallitusmiehistä, ja he pelkäävät, ettei Hän milloinkaan tule esittämään vaatimustaan päästä Daavidin valtaistuimelle. Neuvoteltuaan keskenään he päättävät ottaa Hänet väkisin ja julistaa Israelin kuninkaaksi. Opetuslapset yhtyvät kansaan selittäen, että Daavidin valtaistuin laillisesti kuuluu heidän Mestarilleen. He sanovat, että vain Kristuksen vaatimattomuus saa Hänet kieltäytymään siitä kunniasta. Korottakoon kansa nyt Vapauttajansa. Pakotettakoon ylpeät papit ja hallitusmiehet kunnioittamaan Häntä, joka tulee puettuna Jumalan voimalla. {AT 354.2}

He ryhtyvät innokkaasti toteuttamaan tarkoitustaan, mutta Jeesus huomaa, mitä on tekeillä, ja ymmärtää, vaikka kansa ei sitä ymmärräkään, mikä olisi sellaisen liikkeen seuraus. Nytkin jo papit ja hallitusmiehet vainoavat Hänen henkeään. He syyttävät Häntä siitä, että Hän viekottelee kansan pois heidän luotaan. Väkivalta ja kapina seuraisivat yritystä panna Hänet valtaistuimelle, ja hengellisen valtakunnan työ estyisi. Liike on tukahdutettava viipymättä. Kutsuen opetuslapsensa Jeesus käskee heidän ottaa venheen ja heti palata Kapernaumiin ja jättää Hänet laskemaan kansan luotaan. {AT 354.3}

Ei koskaan ollut Kristuksen antama käsky tuntunut niin mahdottomalta täyttää. Opetuslapset olivat kauan toivoneet yleistä liikettä, jonka avulla Jeesus saataisiin valtaistuimelle, eivätkä he voineet kestää ajatusta, että kaikki tämä into raukeaisi tyhjiin. Kansanjoukot, jotka olivat kokoontuneet viettämään pääsiäistä, olivat halukkaita näkemään uuden profeetan. Hänen seuraajistaan tämä oli kultainen tilaisuus asettaa heidän rakastettu Mestarinsa Israelin valtaistuimelle. Tämän houkuttelevan ajatuksen vallassa heidän oli vaikea lähteä pois ja jättää Jeesus yksin autiolle rannalle. He vastustivat tätä toimenpidettä, mutta Jeesus puhui nyt sellaisella arvovallalla, jota Hän ei ollut koskaan käyttänyt heitä kohtaan. He käsittivät, että enempi vastustus heidän puoleltaan olisi turhaa, ja äänettöminä he kääntyivät pois lähteäkseen merelle. {AT 354.4}

Sitten Jeesus käskee kansanjoukon hajaantua, ja Hänen esiintymisensä on niin päättäväistä, ettei kansa uskalla vastustaa. Ylistyksen ja kunnioituksen sanat kuolevat heidän huulilleen. Juuri kun he ovat i lähestymässä Häntä tarttuakseen Häneen, heidän askeleensa pysähtyvät, ja iloinen, innokas ilme heidän kasvoiltaan häviää. Tuossa joukossa on voimakastahtoisia ja päättäväisiä miehiä, mutta Jeesukrr sen kuninkaallinen ryhti ja Hänen muutamat rauhalliset käskysanansa vaientavat melun ja murskaavat heidän suunnitelmansa. He tuntevät Hänessä voiman, joka on kaikkea maallista arvovaltaa korkeampi, ja sanaakaan lausumatta he alistuvat. {AT 354.5}

Yksin jäätyään ”Jeesus nousi vuorelle yksinäisyyteen, rukoilemaan”, k Tuntikausia Hän siellä rukoili Jumalaa. Hän ei rukoillut itsensä, vaan I ihmisten puolesta. Hän rukoili voimaa ilmaistakseen ihmisille tehtä- I vänsä jumalallisen luonteen, jottei Saatana sokaisisi heidän ymmärrysi tään ja hämmentäisi heidän arvostelukykyään. Vapahtaja tiesi, että 1 Hänen henkilökohtainen työnsä maan päällä pian päättyisi, ja että | harvat vastaanottaisivat Hänet Lunastajanaan. Sielun tuskassa ja 1 ahdistuksessa Hän rukoili opetuslastensa puolesta. He joutuisivat B koviin koetuksiin. Heidän kauan hellimänsä toiveet, jotka perustuiI vät yleiseen harhaluuloon, tulisivat mitä tuskallisimmalla ja nöyryytI tävimmällä tavalla murskatuiksi. Sen sijaan että Hänet korotettaisiin 1 Daavidin valtaistuimelle, he joutuisivat todistamaan Hänen ristiin naulitsemisensa. Tämän oli todella määrä olla Hänen tosi kruunauk sensa. Mutta he eivät tajunneet tätä, ja siitä syystä he joutuisivat I väkeviin kiusauksiin, joita heidän olisi vaikea huomata kiusauksiksi. julistaa Häntä kuninkaaksi. He nuhtelivat itseään siitä, että niin helposti olivat alistuneet Hänen käskyynsä. He päättelivät, että jos he olisivat olleet kestävämpiä, he olisivat saaneet tarkoituksensa toteutetuksi. {AT 355.1}

Epäusko oli valtaamaisillaan heidän mielensä ja sydämensä. Kunnianhimo oli sokaissut heidät. He tiesivät, että fariseukset vihasivat Jeesusta, ja he olisivat halunneet nähdä Hänet korotettuna, niinkuin Hänen heidän mielestään olisi pitänyt olla. Seurata opettajaa, joka saattoi suorittaa valtavia ihmetöitä, ja kuitenkin tulla herjatuksi pettureiksi, oli koetus, jota he tuskin kestivät. Tultaisiinko heitä aina pitämään väärän profeetan seuraajina? Eikö Kristus milloinkaan näyttäisi valtaansa kuninkaana? Miksi ei Hän, jolla oli sellainen valta, ilmaissut

todellista luonnettaan ja tehnyt heidän tietään vähemmän tuskalliseksi? Miksi Hän ei ollut pelastanut Johannes Kastajaa väkivaltaisesta kuolemasta? Näin opetuslapset kyselivät, kunnes joutuivat suuren hengellisen pimeyden valtaan. He kysyivät, voisiko Jeesus olla pettäjä, kuten fariseukset vakuuttivat. {AT 356.1}

Opetuslapset olivat sinäkin päivänä saaneet nähdä Jeesuksen ihmeellisiä tekoja. Näytti siltä, kuin taivas olisi laskeutunut maan päälle. Tuon ihanan päivän muistojen olisi pitänyt täyttää heidät uskolla ja toivolla. Jos he sydämensä kyllyydestä olisivat keskustelleet näistä asioista, he eivät olisi joutuneet kiusaukseen. Mutta heidän kokemansa pettymys oli kokonaan vallannut heidän ajatuksensa. He eivät enää muistaneet Jeesuksen sanoja: ”Kootkaa tähteeksi jääneet palaset, ettei mitään joutuisi hukkaan.” Ne olivat olleet suurten siunausten hetkiä opetuslapsille, mutta nyt he olivat unohtaneet kaiken. He olivat myrskyisen meren keskellä. Heidän ajatuksensa olivat levottomat ja maltittomat, ja Herra lähetti jotakin muuta vaivaamaan heidän sieluaan ja valtaamaan heidän mielensä. Jumala tekee usein näin, kun ihmiset itse hankkivat itselleen taakkoja ja huolia. Vaara lähestyi jo nopeasti. {AT 356.2}

Raju myrskynpuuska saavutti heidät, eivätkä he olleet siihen valmistuneet. Se tuli täydellisenä yllätyksenä, sillä päivä oli ollut mitä kaunein. Myrskyn kouriin joutuessaan he pelkäsivät. He unohtivat tyytymättömyytensä, epäuskonsa ja kärsimättömyytensä. Jokainen ponnisteli estääkseen venettä uppoamasta. Oli vain lyhyt matka meritse Betsaidasta siihen paikkaan, missä he toivoivat kohtaavansa Jeesuksen, ja kauniilla säällä matka kesti vain muutamia tunteja, mutta nyt he ajautuivat yhä kauemmas siitä paikasta, jonne he pyrkivät. Neljänteen yövartioon saakka he ponnistelivat airoissa. Silloin he uupuneina luopuivat kaikesta toivosta. Myrskyävä ja musta meri oli näyttänyt heille heidän oman avuttomuutensa, ja he kaipasivat Mestarinsa läheisyyttä. {AT 356.3}

Jeesus ei ollut heitä unohtanut. Hän näki rannalta pelonvaltaamat miehet taistelemassa myrskyä vastaan. Hän ei hetkeksikään päästänyt opetuslapsia näkyvistään. Suurimmalla valppaudella Hänen silmänsä seurasivat myrskyn heittelemää venettä kalliine lasteineen, sillä näistä miehistä oli tuleva maailman valo. Kuten äiti valvoo lastaan hellällä rakkaudella, niin säälivä Mestari valvoi opetuslapsiaan. Kun heidän mielensä oli alistunut ja epäpyhä kunnianhimonsa sammunut ja he nöyrästi rukoilivat apua, sitä annettiin heille. {AT 357.1}

Sinä hetkenä, kun he luulevat olevansa hukassa, he näkevät salaman leimahduksessa salaperäisen olennon lähestyvän heitä vettä myöten. Mutta he eivät tiedä, että se on Jeesus. He pitävät vihollisenaan Häntä, joka tulee heidän avukseen. Kauhu valtaa heidät. Kädet, jotka rautaisin ottein ovat pitäneet kiinni airoista, herpoavat. Aallot viskelevät venettä sinne tänne; kaikki katsovat kuin naulattuina tätä ihmishahmoa, joka kävelee kuohuvan meren valkoharjaisia aaltoja pitkin. {AT 357.2}

He luulevat sitä aaveeksi, joka ennustaa heidän tuhoaan, ja he kirkaisevat pelosta. Jeesus kulkee kuin aikoen sivuuttaa heidät, mutta he tuntevat Hänet ja huutavat pyytäen Häneltä

apua. Heidän rakastettu Mestarinsa kääntyy, ja Hänen äänensä tyynnyttää heidän pelkonsa: ”Olkaa turvallisella mielellä, minä se olen; älkää peljätkö.” {AT 357.3}

Niin pian kuin he olivat käsittäneet tämän ihmeellisen asian, Pietari joutui miltei suunniltaan ilosta. Ikäänkuin ei vielä olisi oikein voinut sitä uskoa hän huudahti: ”Jos se olet sinä, Herra, niin käske minun tulla tykösi vettä myöten.” Ja Hän sanoi: ”Tule.” {AT 357.4}

Katsoessaan Jeesukseen Pietari kävelee varmasti, mutta hänen katsahtaessaan itsetyytyväisenä taakseen veneessä oleviin tovereihinsa, hänen katseensa kääntyy pois Vapahtajasta. Tuuli raivoaa. Aallot vyöryvät korkeina, ne kohoavat hänen ja Mestarin väliin, ja hän alkaa pelätä. Jeesus katoaa hetkiseksi hänen näkyvistään, ja hänen uskonsa pettää. Hän alkaa vajota. Mutta aaltojen uhatessa kuolemalla Pietari kohottaa katseensa kuohuvista laineista ja kiinnittäen sen Jeesukseen huudahtaa: ”Herra, auta minua!” Heti Jeesus tarttuu hänen ojennettuun käteensä sanoen: ”Sinä vähäuskoinen, miksi epäilit?” {AT 357.5}

Kulkien rinnakkain, Pietarin käsi Mestarin kädessä he astuivat yhdessä venheeseen. Mutta Pietari oli nyt vaiti ja nöyrtynyt. Hänellä ei ollut mitään syytä kerskata tovereilleen, sillä epäuskonsa ja itsekorotuksensa tähden hän oli ollut menettämäisillään henkensä. Kun hän käänsi katseensa pois Jeesuksesta, hän menetti pohjan jalkojensa alta ja vaipui aaltoihin. {AT 359.1}

Miten usein olemmekaan Pietarin kaltaisia, kun huolet meitä kohtaavat! Katselemme aaltoja sen sijaan, että pitäisimme katseemme kiinnitettynä Vapahtajaan. Askeleemme luiskahtavat, ja pauhaavat vedet tulvivat sielumme yli. Jeesus ei pyytänyt Pietaria tulemaan luokseen, jotta hän hukkuisi, eikä Hän kutsu meitä seuraamaan itseään sitten jättääkseen meidät. {AT 359.2}

”Älä pelkää”, Hän sanoo, ”sillä minä olen lunastanut sinut, minä olen sinut nimeltä kutsunut; sinä olet minun. Jos vetten läpi kuljet, olen minä sinun kanssasi, jos virtojen läpi, eivät ne sinua upota; jos tulen läpi käyt, et sinä kärvenny, eikä liekki sinua polta. Sillä minä olen Herra, sinun Jumalasi, Israelin Pyhä, sinun vapahtajasi.” Jes. 43: 1-3. {AT 359.3}

Jeesus tunsi opetuslastensa luonteen. Hän tiesi, kuinka kovasti heidän uskoaan koeteltaisiin. Tässä merellä sattuneessa tapauksessa Hän halusi paljastaa Pietarille hänen oman heikkoutensa ja osoittaa, että hänen turvansa oli lujassa luottamuksessa Jumalan voimaan. Kiusausten myrskyissä hän kulkisi turvallisena vain, jos hän ei ollenkaan luottaisi itseensä, vaan ainoastaan Vapahtajaan. Juuri siinä, niissä Pietari luuli olevansa vahva, hän olikin heikko, ja vasta kun hän näki oman heikkoutensa, hän saattoi käsittää, että hänen täytyi kokonaan luottaa Kristukseen. Jos hän olisi oppinut sen, mitä Jeesus halusi opettaa hänelle tällä kokemuksella merellä, ei hän olisi langennut joutuessaan suureen koetukseen. {AT 359.4}

Jumala opettaa lapsiaan päivittäin. Jokapäiväisen elämän oloissa Hän valmistaa heitä suorittamaan osansa sillä laajemmalla näyttämöllä, johon Hänen kaitselmuksensa on heidät määrännyt. Jokapäiväisten koettelemusten tulos määrää, tulevatko he voittamaan vai häviämään elämän suurissa ratkaisuissa. {AT 359.5}

He, jotka eivät käsitä alituista riippuvaisuuttaan Jumalasta, lankeavat kiusaukseen. Voimme luulla seisovamme lujina emmekä koskään voivamme kompastua. Saatamme luottavasti sanoa: ”Minä tiedän, kehen minä uskon, eikä mikään voi järkyttää uskoani Jumalaan ja Hänen sanaansa.” Mutta Saatana koettaa käyttää hyväkseen perittyjä ja hankittuja luonteemme heikkouksia ja sokaista silmämme omilta puutteiltamme ja tarpeiltamme. Vain tuntien oman heikkoutemme ja katsoen lakkaamatta Jeesukseen voimme vaeltaa turvassa. {AT 359.6}

Tuskin Jeesus oli asettunut venheeseen, kun tuuli tyyntyi ”ja kohta venhe saapui sen maan rantaan, jonne he olivat matkalla”. Kauheata yötä seurasi aamunkoitto. Opetuslapset ja muutkin venheessä olijat kumartuivat kiitollisin mielin Jeesuksen jalkojen juureen sanoen: ”Totisesti sinä olet Jumalan Poika.” {AT 360.1}

LUKU 41—ELÄMÄN LEIPÄ

”Jos joku syö tätä leipää, hän elää iankaikkisesti.” {AT 361.1}

Kun Jeesus kielsi kansaa julistamasta Häntä kuninkaaksi, Hän tiesi saavuttaneensa elämänsä käännekohdan. Suuret joukot, jotka tänään tahtoisivat korottaa Hänet valtaistuimelle, kääntäisivät huomenna Hänelle selkänsä. Heidän itsekkäitten toiveittensa raukeaminen muuttaisi heidän rakkautensa vihaksi ja heidän kiitoksensa kiroukseksi. Mutta vaikka Hän tiesi tämän, Hän ei ryhtynyt mihinkään toimenpiteisiin tämän kriisin välttämiseksi. Hän ei alunpitäenkään ollut antanut seuraajilleen mitään toivoa maallisesta palkasta. Eräälle, joka oli tullut Hänen luokseen haluten ruveta Hänen opetuslapsekseen, Hän oli sanonut: ”Ketuilla on luolat ja taivaan linnuilla pesät, mutta Ihmisen Pojalla ei ole, mihin Hän päänsä kallistaisi.” Matt. 8: 20. f Jos ihmiset olisivat saaneet tämän maailman Kristuksen kanssa, olisii vät suuret joukot tarjoutuneet Hänen alamaisikseen, mutta Hän ei voinut ottaa vastaan sellaista palvelusta. Monia niistä, jotka nyt olivat liittyneet Häneen, oli houkutellut toivo maallisesta valtakunnasta. Näiden silmät oli avattava. He eivät olleet käsittäneet leipien ihmeeseen liittyvää syvää hengellistä opetusta. Se oli tehtävä heille selväksi. Ja tämä uusi paljastus panisi heidät kovemmalle koetukselle. {AT 361.2}

Leipien ihmeestä kerrottiin lähellä ja kaukana, ja varhain Seuraavana aamuna kansaa kerääntyi Betsaidaan nähdäkseen Jeesuksen. He tulivat suurin joukoin maitse ja meritse. Ne, jotka edellisenä iltana olivat lähteneet Hänen luotaan, palasivat takaisin, luullen löytävänsä Hänet vielä sieltä, sillä siellä ei ollut ollut venettä, jolla Hän olisi voinut päästä toiselle puolelle. Mutta heidän etsintänsä oli turhaa, ja monet palasivat Kapernaumiin etsien Häntä sieltä. {AT 362.1}

Sillävälin Hän oli saapunut Gennesaretiin oltuaan poissa vain yhden päivän. Niin pian kuin ihmiset saivat kuulla Hänen astuneen maihin siellä, ”he riensivät kiertämään koko sitä paikkakuntaa ja rupesivat vuoteilla kantamaan sairaita sinne, missä kuulivat Hänen olevan”. Mark. 6: 55. {AT 362.2}

Jonkin ajan kuluttua Hän meni synagoogaan, ja sieltä ne, jotka olivat tulleet Betsaidasta, löysivät Hänet. He saivat Hänen opetuslapsiltaan kuulla, miten Hän oli tullut järven yli. Ihmettelevälle joukolle kerrottiin tarkoin myrskyn raivo, monen tunnin turha soutaminen vastatuuleen, Kristuksen ilmestyminen kävellen vettä pitkin, tämän aiheuttama pelko, Hänen rauhoittavat sanansa, Pietarin seikkailu seurauksineen, myrskyn äkillinen tyyntyminen ja heidän saapumisensa rantaan. Monet eivät kuitenkaan tyytyneet tähän, vaan kokoontuivat Jeesuksen ympärille kysellen: ”Rabbi, milloin tulit tänne?” He toivoivat saavansa kuulla vielä Hänen omilta huuliltaan kertomuksen tuosta ihmeestä. {AT 362.3}

Jeesus ei tyydyttänyt heidän uteliaisuuttaan. Hän sanoi murheellisena: ”Ette te minua sentähden etsi, että olette nähneet tunnustekoja, vaan sentähden, että saitte syödä niitä leipiä ja tulitte ravituiksi.” He eivät etsineet Häntä mistään arvokkaista vaikuttimista; mutta koska

he olivat tulleet ravituiksi leivistä, he toivoivat saavansa lisää ajallista hyötyä liittymällä Häneen. Vapahtaja pyysi heitä: ”Älkää hankkiko sitä ruokaa, joka katoaa, vaan sitä ruokaa, joka pysyy hamaan iankaikkiseen elämään.” Älkää tavoitelko vain aineellista hyötyä. Älköön päätarkoituksenanne olko hankkia ruokaa tätä elämää varten, vaan etsikää hengellistä ravintoa, sitä viisautta, joka pysyy iankaikkiseen elämään. Sitä voi yksin Jumalan Poika antaa, ”sillä Häneen on Isä Jumala itse sinettinsä painanut”. {AT 362.4}

Kuulijain mielenkiinto heräsi hetkeksi. He huudahtivat: ”Mitä meidän pitää tekemän, että me Jumalan tekoja tekisimme?” He olivat suorittaneet monia vaikeita tehtäviä päästäkseen Jumalan suosioon, ja he olivat valmiit kuulemaan vielä uusista keinoista, joilla voisivat hankkia suurempia ansioita. Heidän kysymyksensä tarkoitti: Mitä meidän on tehtävä ansaitaksemme pääsyn taivaaseen? Mikä hinta meitä kaikkia vaaditaan maksamaan Saavuttaaksemme iankaikkisen elämän? {AT 362.5}

”Jeesus vastasi ja sanoi heille: ’Se on Jumalan teko, että te uskotte Häneen, jonka Jumala on lähettänyt.’” Jeesus on taivaan hinta. Tie taivaaseen käy uskon kautta Jumalan Karitsaan, joka pois ottaa maailman synnin. Joh. 1: 29. {AT 363.1}

Mutta kansa ei halunnut vastaanottaa tätä jumalallista totuutta. Jeesus oli tehnyt juuri sitä työtä, mitä profeetat olivat ennustaneet Messiaan tekevän, mutta he eivät olleet nähneet sellaista, millaiseksi he itsekkäissä toiveissaan olivat kuvitelleet Hänen työnsä. Kristus oli tosin kerran ruokkinut kansaa ohraleivillä, mutta Mooseksen päivinä Israelia oli ruokittu mannalla neljäkymmentä vuotta ja Messiaata odotettiin paljon suurempia siunauksia. Tyytymättömät ihmiset kyselivät: Jos Jeesus saattoi suorittaa niin monia ihmetöitä, joita he olivat nähneet, miksi ei Hän sitten antanut kansalleen terveyttä, voimaa ja rikkautta, vapauttanut heitä heidän sortajiensa vallasta ja korottanut heitä valtaan ja kunniaan? Se seikka, että Hän väitti olevansa Jumalan Poika ja kuitenkin kieltäytyi olemasta Israelin kuningas, oli salaisuus, jota he eivät voineet käsittää. Hänen kieltäytymisensä käsitettiin väärin. Monet päättelivät, ettei Hän uskaltanut esittää vaatimuksiaan, koska Hän itse epäili tehtävänsä jumalallista luonnetta. Näin he avasivat sydämensä epäilyksille, ja Saatanan kylvämä siemen kantoi hedelmää aiheuttaen väärinymmärrystä ja! luopumusta. {AT 363.2}

Nyt kysyi eräs rabbi puolillain ivallisesti: ”Minkä tunnusteon sinä sitten teet, että me näkisimme sen ja uskoisimme sinua? Minkä teon sinä teet? Meidän isämme söivät mannaa erämaassa, niinkuin kirjoitettu on: ’Hän antoi leipää taivaasta heille syötäväksi.’” {AT 363.3}

Juutalaiset kunnioittivat Moosesta mannan antajana, näin vlisI täen välikappaletta eivätkä nähneet Häntä, joka oli suorittanut itse teon. Heidän isänsä olivat napisseet Moosesta vastaan ja epäilleet ja : S kieltäneet hänen jumalallisen tehtävänsä. Nyt saman hengen vallassa I lapset hylkäsivät Hänet, joka toi heille Jumalan sanoman. ”Niin K Jeesus sanoi heille: ’Totisesti, totisesti minä sanon teille: ei Mooses | antanut teille sitä leipää taivaasta.’” Mannan antaja seisoi heidän keskellään. Kristus itse oli johdattanut israelilaiset halki korven ja päivittäin

ruokkinut heitä taivaallisella leivällä. Tuo leipä kuvasi todellista taivaan leipää. Elämääantava Henki, joka virtaa Jumalan rajattomasta täyteydestä, on tosi mannaa. Jeesus sanoi: ”Sillä Jumalan leipä on se, joka tulee alas taivaasta ja antaa maailmalle elämän.” Joh. 6: 33. {AT 363.4}

Jotkut Jeesuksen kuulijoista luulivat vieläkin, että Hän viittasi ajalliseen ravintoon, ja huudahtivat: ”Herra, anna meille aina sitä leipää.” Silloin Jeesus sanoi suoraan: ”Minä olen elämän leipä.” {AT 364.1}

Jeesuksen käyttämä kuvaus oli juutalaisille tuttu. Mooses oli lausunut Pyhän Hengen innoittamana: ”Ihminen ei elä ainoastaan leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka Herran suusta lähtee.” Ja profeetta Jeremia oli kirjoittanut: ”Sinun sanasi tulivat, ja minä söin ne, ja sinun sanasi olivat minulle riemu ja minun sydämeni ilo.” 5 Moos. 8: 3; Jer. 15: 16. Rabbiineilla itsellään oli sanontatapa, että leivän syöminen, hengellisesti ymmärrettynä, oli lain tutkimista ja hyvien töiden tekemistä, ja usein sanottiin, että Messiaan tullessa koko Israel tulisi ravituksi. Profeettain opetukset selittivät leipien ihmeeseen liittyvän syvän hengellisen opetuksen. Tätä opetusta Kristus koetti valaista kuulijoilleen synagoogassa. Jos he olisivat ymmärtäneet kirjoituksia, he olisivat ymmärtäneet Hänen sanansa: ”Minä olen elämän leipä.” Juuri edellisenä päivänä oli suuri joukko väsyneenä ja nälkäisenä tullut ravituksi Hänen antamallaan leivällä. Kuten he tuosta leivästä olivat saaneet fyysillistä voimaa ja virvoitusta, niin he voisivat Kristuksesta saada hengellistä voimaa iankaikkiseen elämään. ”Joka minun tyköni tulee”, Hän sanoi, ”se ei koskaan isoa, ja joka uskoo minuun, se ei koskaan janoa.” ”Mutta Hän lisäsi: Te olette nähneet minut, ettekä kuitenkaan usko.”He olivat nähneet Kristuksen Pyhän Hengen todistaessa ja Jumalan ilmoituksen puhuessa heidän sielulleen. He olivat päivästä toiseen silmiensä edessä nähneet eläviä todistuksia Hänen voimastaan, ja kuitenkin he pyysivät uutta merkkiä. Vaikka se olisi annettukin, he olisivat jääneet yhtä epäuskoisiksi kuin ennenkin. Ellei heidän näkemänsä ja kuulemansa saanut heitä vakuuttuneiksi, oli hyödytöntä näyttää heille suurempia ihmeitä. Epäusko keksii aina puolusteluja epäilyksilleen ja väittää varmimpiakin todisteita riittämättömiksi. {AT 364.2}

Kristus vetosi jälleen noihin taipumattomiin sydämiin. ”Sitä, joka minun tyköni tulee, minä en heitä ulos.” Hän sanoi, että kaikki, jotka uskossa vastaanottaisivat Hänet, saisivat iankaikkisen elämän. Ei yksikään joutuisi kadotetuksi. Fariseusten ja saddukeusten oli turhaa väitellä tulevasta elämästä. Ihmisten ei enää tarvinnut toivottomina surra vainajiaan. ”Sillä minun Isäni tahto on se, että jokaisella, joka näkee Pojan ja uskoo Häneen, on iankaikkinen elämä, ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä.” {AT 364.3}

Mutta kansan johtajat loukkaantuivat ja sanoivat: ”’Eikö tämä’ ole Jeesus, Joosefin poika, jonka isän ja äidin me tunnemme? Kuinka Hän sitten sanoo: ’Minä olen tullut alas taivaasta?’” He koettivat herättää ennakkoluuloja kiinnittämällä pilkallisesti huomiota Jeesuksen alhaiseen syntyperään. He viittasivat halveksivasti Hänen elämäänsä galilealaisena työläisenä, jonka koti oli köyhä ja halpa. He sanoivat, että tämän sivistymättömän puusepän

vaatimukset eivät olleet heidän huomionsa arvoisia. Ja Hänen salaperäisen syntymänsä johdosta he vihjailivat Hänen olevan epäilyttävää sukuperää ja pitivät Hänen syntymänsä inhimillistä puolta tahrana Hänen elämässään. {AT 365.1}

Jeesus ei yrittänytkään selittää syntymänsä salaisuutta. Hän ei j vastannut mitään kysymyksiin koskien Hänen tuloaan alas taivaasta, kuten Hän ei ollut vastannut kysymyksiin Hänen tulostaan järven yli. I Hän ei kiinnittänyt huomiota tekemiinsä ihmetöihin. Hän oli vapaa- 1 ehtoisesti alentanut itsensä ja ottanut palvelijan muodon. Mutta Hät nen sanansa ja tekonsa paljastivat Hänen luonteensa. Kaikki, joiden j! sydän oli avoin taivaalliselle valolle, tunsivat Hänessä Isän ainokai sen Pojan, joka oli ”täynnä armoa ja totuutta”. Joh. 1: 14. {AT 365.2}

Fariseusten ennakkoluulo oli syvemmällä kuin heidän kysymyksensä I osoittivat; sen juuri oli heidän sydämensä pahuudessa. Jeesuksen f jokainen sana ja teko herätti heidän vastustustaan, sillä heissä vallitI seva henki ei löytänyt Hänessä mitään vastakaikua. {AT 365.3}

”Ei kukaan voi tulla minun tyköni, ellei Isä, joka on minut lähettänyt, häntä vedä; ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä. ProI feetoissa on kirjoitettuna: ’Ja he tulevat kaikki Jumalan opettamiksi. I Jokainen, joka on Isältä kuullut ja oppinut, tulee minun tyköni.’” I Ei kukaan muu voi koskaan tulla Kristuksen luo kuin se, joka vastaa l Isän rakkauden kutsuun. Mutta Jumala vetää kaikkia luoksensa, ja i vain ne, jotka vastustavat Hänen kutsuaan, kieltäytyvät tulemasta I Kristuksen luo. {AT 365.4}

Sanoillaan ”he tulevat kaikki Jumalan opettamiksi” Jeesus viittasi H Jesajan ennustukseen: ”Sinun lapsesi ovat kaikki Herran opettamia; ja suuri rauha on sinun lapsillasi oleva.” Jes. 54: 13. Juutalaiset sovelsivat tätä raamatunpaikkaa itseensä. He kerskailivat siitä, että Jumala oli heidän opettajansa. Mutta Jeesus osoitti, kuinka turha tämä väite oli, sillä Hän sanoi: ”Jokainen, joka on Isältä kuullut ja oppinut, tulee minun tyköni.” Vain Kristuksen kautta he voivat saada tietoa Isästä. Ihmissilmä ei voinut kestää Hänen kirkkautensa katselemista. Ne, jotka olivat oppineet Jumalalta, olivat kuunnelleet Hänen Poikansa ääntä, ja he tunnustaisivat Jeesus Nasarealaisen siksi, joka luonnon ja ilmestyksen välityksellä oli ilmoittanut Isän. {AT 365.5}

”Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka uskoo, sillä on iankaikkinen elämä.” Rakastetun Johanneksen välityksellä, joka kuunteli näitä sanoja, Pyhä Henki julisti seurakunnille: ”Ja tämä on se todistus: Jumala on antanut meille iankaikkisen elämän, ja tämä elämä on Hänen Pojassansa. Jolla Poika on, sillä on elämä.” 1 Joh. 5: 11, 12. Ja Jeesus sanoi: ”Minä herätän Hänet viimeisenä päivänä.” Kristus tuli yhdeksi lihaksi meidän kanssamme, jotta me tulisimme yhdeksi hengeksi Hänen kanssaan. Tämän liiton voimasta me kerran astumme ulos haudasta, — ei yksinomaan Kristuksen voiman ilmauksena, vaan myös siksi, että Hänen elämänsä uskon kautta on tullut meidän elämäksemme. Niillä, jotka näkevät Kristuksen

oikean luonteen ja ottavat Hänet asumaan sydämeensä, on iankaikkinen elämä. Hengen kautta Kristus asuu meissä, ja Pyhä Henki, vastaanotettuna sydämeen uskon kautta, on iankaikkisen elämän alku. {AT 366.1}

Kansa oli huomauttanut Kristukselle mannasta, jota heidän isänsä söivät korvessa, ikäänkuin sen ravinnon hankkiminen olisi ollut suurempi ihme kuin Jeesuksen suorittama, mutta Hän osoittaa, kuinka vähäinen tuo lahja oli verrattuna niihin siunauksiin, joita Hän oli tullut tuomaan. Manna saattoi ylläpitää vain maallista elämää, se ei voinut estää kuolemaa eikä taata kuolemattomuutta, mutta taivaan leipä ravitsi sielua, antaen sille iankaikkisen elämän. Vapahtaja sanoi: ”Minä olen elämän leipä. Teidän isänne söivät mannaa erämaassa ja kuolivat. Mutta tämä on se leipä, joka tulee alas taivaasta, että se, joka sitä syö, ei kuolisi. Minä olen se elävä leipä, joka on tullut alas taivaasta. Jos joku syö. Tätä leipää, hän elää iankaikkisesti.” Tähän kuvaukseen Kristus liittää nyt toisen. Vain kuolemallaan Hän saattoi antaa ihmisille elämän, ja seuraavissa sanoissaan Hän viittaa kuolemaansa pelastuksen välikappaleena. Hän sanoo: ”Ja se leipä, jonka minä annan, on minun lihani, maailman elämän puolesta.” {AT 366.2}

Juutalaiset olivat juuri aikeissa viettää pääsiäistä Jerusalemissa Israelin vapautusyön muistoksi, jolloin surmanenkeli löi Egyptin koteja. Jumala toivoi heidän pääsiäislampaassa näkevän Jumalan Karitsan ja tämän vertauskuvan kautta vastaanottavan Hänet, joka antoi itsensä maailman elämän puolesta. Mutta juutalaiset olivatkin tehneet vertauskuvasta kaikkein tärkeimmän jättäen sen merkityksen huomioonottamatta. He eivät erottaneet Herran ruumista. Kristuksen sanat sisälsivät saman totuuden, jota pääsiäisjumalanpalvelus kuvasi. Mutta se jäi sittenkin heille hämäräksi. {AT 367.1}

Nyt rabbiinit huudahtivat vihoissaan: ”Kuinka tämä voi antaa lihansa meille syötäväksi?” He olivat ymmärtävinään Hänen sanansa yhtä kirjaimellisella tavalla kuin Nikodeemus kysyessään: ”Kuinka voi ihminen vanhana syntyä?” Joh. 3: 4. He käsittivät kyllä jossakin määrin Jeesuksen tarkoituksen, mutta eivät olleet halukkaat tunnustamaan sitä. Tulkitsemalla Hänen sanansa väärin he toivoivat herättävänsä kansan ennakkoluulot Häntä vastaan. {AT 367.2}

Kristus ei lieventänyt vertauskuvallista ilmaisuaan, vaan toisti esittämänsä totuuden vielä voimakkaammin sanoin: ”Totisesti, totisesti minä sanon teille: ellette syö Ihmisen Pojan lihaa ja juo Hänen vertansa, ei teillä ole elämää itsessänne. Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, sillä on iankaikkinen elämä, ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä. Sillä minun lihani on totinen ruoka, ja minun vereni on totinen juoma. Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, se pysyy minussa, ja minä hänessä.” {AT 367.3}

Kristuksen lihan syöminen ja veren juominen tarkoittaa Hänen vastaanottamistaan henkilökohtaisena Vapahtajana, uskoen, että Hän antaa syntimme anteeksi ja että me olemme täydellisiä Hänessä. Katselemalla Hänen rakkauttaan, puhumalla siitä, juomalla sitä me

tulemme Hänen luonnostaan osallisiksi. Mitä ravinto on ruumiille, sitä Kristuksen tulee olla sielulle. Ruoka ei hyödytä meitä, ellemme syö sitä, ellei se tule osaksi olemuksestamme. Samoin ei Kristuskaan merkitse meille mitään, ellemme tunne Häntä henkilökohtaisena Vapahtajana. Teoreettinen tieto ei hyödytä mitään. Meidän tulee syödä Häntä, ottaa Hänet sydämeemme, niin että Hänen elämänsä tulee meidän elämäksemme. Hänen rakkautensa ja armonsa tulee päästä sulautumaan meihin. {AT 367.4}

Mutta nämäkään kuvaukset eivät pysty tyhjentävästi esittämään sitä etuoikeutta, mikä on uskovan suhteessa Kristukseen. Jeesus sanoi: {AT 367.5}

”Niinkuin Isä, joka elää, on minut lähettänyt, ja minä elän Isän kautta, niin myös se, joka minua syö, elää minun kauttani.” Kuten Jumalan Poika elää uskosta Isään, niin on meidän elettävä uskosta Kristukseen. Kristus oli niin täydellisesti antautunut noudattamaan Jumalan tahtoa, että Isä yksin ilmeni Hänen elämässään. Vaikka Hän oli kaikessa kiusattuna niinkuin mekin, ei Hänessä voitu nähdä ainoatakaan synnin tahraa. Sillä tavalla voimme mekin voittaa, kuten Kristus voitti. {AT 368.1}

Oletko sinä Kristuksen seuraaja? Silloin kaikki, mitä hengellisestä elämästä on kirjoitettu, koskee sinua, ja sinä voit sen saavuttaa liittymällä Kristukseen. Onko intosi laimentumassa, ensimmäinen rakkautesi kylmenemässä? Vastaanota uudelleen Kristuksen rakkaus, jota sinulle tarjotaan. Syö Hänen lihaansa, juo Hänen vertansa, niin tulet yhdeksi Isän ja Pojan kanssa. {AT 368.2}

Epäuskoiset juutalaiset eivät halunneet nähdä Kristuksen sanoissa muuta kuin aivan kirjaimellisen merkityksen. Seremonialaki kielsi heitä maistamasta verta, ja nyt he selittivät Kristuksen sanat pyhänhäväistykseksi ja väittelivät niistä keskenään. Monet Opetuslapsistakin sanoivat: ”Tämä on kova puhe, kuka voi sitä kuulla?” {AT 368.3}

Vapahtaja vastasi heille:”Loukkaako tämä teitä? Mitä sitten, jos saatte nähdä Ihmisen Pojan nousevan sinne, missä Hän oli ennen! Henki on se, joka eläväksi tekee; ei liha mitään hyödytä. Ne sanat, jotka minä olen teille puhunut, ovat henki ja ovat elämä.” {AT 368.4}

Kristuksen elämä, joka antaa elämän maailmalle, on Hänen sanassaan. Sanansa avulla Jeesus paransi sairaita ja ajoi ulos riivaajia; sanallaan Hän tyynnytti meren ja herätti kuolleita, ja ihmiset todistivat, että Hänen sanassaan oli voimaa. Hän puhui Jumalan sanoja, kuten Hän oli puhunut kaikkien Vanhan testamentin profeettain ja opettajien välityksellä. Koko Raamattu on ilmoitus Kristuksesta, ja Vapahtaja halusi kiinnittää seuraajiensa uskon sanaan. Kun Hän ei enää olisi näkyvänä heidän keskuudessaan, olisi sana heidän voimansa lähde. Mestarinsa tavoin heidän olisi elettävä ”jokaisesta sanasta, joka Jumalan suusta lähtee”. Matt. 4: 4. {AT 368.5}

Kuten ruoka ylläpitää fyysillistä elämäämme, samoin Jumalan sana ylläpitää hengellistä elämää. Ja jokaisen sielun on saatava itselleen elämää Jumalan sanasta. Kuten meidän on

omakohtaisesti syötävä saadaksemme ravintoa, samoin meidän on omakohtaisesti otettava vastaan. Meidän ei ole omaksuttava sitä ainoastaan toisen henkilön mielen välityksellä. Meidän on huolellisesti tutkittava Raamattua ja pyydettävä Jumalalta Pyhän Hengen apua ymmärtääksemme Hänen sanaansa. Meidän on otettava jae kerrallaan ja keskityttävä siihen saadaksemme selville, minkä ajatuksen Jumala on pannut tuohon jakeeseen meitä varten. Meidän on sitten viivyttävä tuossa ajatuksessa, kunnes se tulee omaksemme ja me tiedämme, ”mitä sanoo Herra”. {AT 368.6}

Lupauksillaan ja varoituksillaan Jeesus tarkoittaa juuri minua. Niin rakasti Jumala maailmaa, että Hän antoi ainosyntyisen Poikansa, jotta minä, uskomalla Häneen, en hukkuisi, vaan saisin iankaikkisen elämän. Jumalan sanassa kerrottujen kokemusten on tultava minun kokemuksikseni. Rukoukset ja lupaukset, ohjeet ja varoitukset kuuluvat minulle.”Minä olen Kristuksen kanssa ristiinnaulittu ja minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa; ja minkä nyt elän lihassa, sen minä elän Jumalan Pojan uskossa, Hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni.” Gal. 2: 20. Kun usko täten vastaanottaa ja omaksuu totuuden periaatteet, ne tulevat osaksi olemuksesta ja elämän vaikuttavaksi voimaksi. Kun Jumalan sana vastaanotetaan sieluun, se muovaa ajatuksia ja vaikuttaa luonteen kehitykseen. {AT 369.1}

Kun lakkaamatta katsomme Jeesukseen uskon silmin, saamme voimaa. Jumala paljastaa isoavalle ja janoavalle kansalleen kalliita asioita. He tulevat huomaamaan, että Kristus on henkilökohtainen Vapahtaja. Ravitessaan itseään Hänen sanallaan he huomaavat, että se on henkeä ja elämää. Sana kuolettaa luonnollisen, maallisen luonnon ja antaa uuden elämän Kristuksessa Jeesuksessa. Pyhä Henki tulee sieluun Lohduttajana. Jumalan armon muuttavan voiman avulla Jumalan kuva palautuu Hänen opetuslapseensa, ja hänestä tulee uusi luomus. Rakkaus tulee vihan tilalle, ja sydän osallistuu Jumalan kaltaisuudesta. Tätä merkitsee eläminen ”jokaisesta sanasta, joka Jumalan suusta lähtee”. Tämä on sen leivän syömistä, joka on tullut alas taivaasta. {AT 369.2}

Kristus oli lausunut pyhän, ikuisen totuuden itsensä ja seuraajiensa välisestä suhteesta. Hän tunsi niiden luonteen, jotka väittivät olevansa Hänen opetuslapsiaan, ja Hänen sanansa koettelivat heidän uskoaan. Hän selitti, että heidän oli uskottava Hänen opetuksensa ja toimittava sen mukaan. Kaikki, jotka vastaanottaisivat Hänet, osallistuisivat Hänen luonnostaan, ja heidän luonteensa muuttuisi Hänen luonteensa kaltaiseksi. Tähän sisältyi luopuminen itsekkäistä haluista. Se vaati täydellistä jättäytymistä Jeesukselle. He olivat kutsutut tulemaan itsensäuhraaviksi, sävyisiksi ja nöyriksi. Heidän oli kuljettava sitä kaitaa tietä, jota tuskien mies vaelsi, jos he halusivat osallistua elämän lahjasta ja taivaan kunniasta. {AT 369.3}

Tämä koe oli liian vaikea. Niiden into, jotka olivat koettaneet ottaa Hänet väkisin ja tehdä kuninkaaksi, laimeni pian. He selittivät, että keskustelu synagoogassa oli avannut heidän silmänsä. Nyt he olivat selvillä asioista. Heidän mielestään Hänen sanansa ilmaisivat suoraan,

ettei Hän ollut Messias ja ettei yhteydestä Hänen kanssaan koituisi mitään maallista palkkaa. He olivat iloiten vastaanottaneet Hänen ihmeitätekevän voimansa ja halusivat innokkaasti päästä sairauksistaan ja kärsimyksistään, mutta he eivät tahtoneet elää sellaista itsensäkieltävää elämää kuin Hän eli. He eivät välittäneet siitä salaperäisestä hengellisestä valtakunnasta, josta Hän puhui. Ne, jotka Häntä etsivien joukossa olivat vilpillisiä ja itsekkäitä, eivät enää kaivanneet Häntä. Ellei Hän halunnut käyttää voimaansa ja vaikutustaan heidän vapauttamisekseen roomalaisten vallasta, he eivät halunneet olla missään tekemisissä Hänen kanssaan. {AT 370.1}

Jeesus sanoi heille suoraan: ”Teissä on muutamia, jotka eivät usko.” Ja Hän lisäsi: ”Sentähden minä olen sanonut teille, ettei kukaan voi tulla minun tyköni, ellei minun Isäni sitä hänelle anna.” Hän toivoi heidän ymmärtävän, että syynä siihen, miksi he eivät tulleet vedetyiksi Hänen luokseen, oli se, etteivät heidän sydämensä olleet avoinna Pyhälle Hengelle. ”Luonnollinen ihminen ei ota vastaan sitä, mikä Jumalan Hengen on; sillä se on hänelle hullutus, eikä hän voi sitä ymmärtää, koska se on tutkisteltava hengellisesti.” 1 Kor. 2: 14. Uskon kautta sielu näkee Jeesuksen kirkkauden. Tämä kirkkaus on kätketty, kunnes Pyhän Hengen kautta usko syttyy sielussa. {AT 370.2}

Koska Jeesus julkisesti nuhteli näiden opetuslasten epäuskoa, he vieraantuivat yhä enemmän Hänestä. He olivat hyvin harmistuneita ja haluten loukata Vapahtajaa ja tyydyttää farisealaisten ilkeyttä he käänsivät Hänelle selkänsä ja ylenkatseellisesti jättivät Hänet. He olivat tehneet valintansa ja ottaneet muodon ilman henkeä ja akanat ilman jyviä. Tätä päätöstään he eivät koskaan muuttaneet, sillä he eivät enää vaeltaneet Jeesuksen kanssa. {AT 370.3}

”Hänellä on viskimensä kädessään, ja Hän puhdistaa puimatantereensa ja kokoaa nisunsa aittaan.” Matt. 3: 12. Tämä oli puhdistusaikaa. {AT 370.4}

Totuuden sana erotti ruumenet jyvistä. Monet kääntyivät pois Jeesuksesta, koska he olivat liian turhamaisia ja itsevanhurskaita alistuakseen nuhdeltaviksi ja rakastivat liiaksi tätä maailmaa elääkseen vaatimatonta elämää. Monet tekevät vieläkin samoin. Sielut joutuvat vielä tänäänkin koetukselle, kuten joutuivat opetuslapset Kapernaumin synagoogassa. Kun totuus selviää ihmisille, he huoI maavat, ettei heidän elämänsä ole sopusoinnussa Jumalan tahdon kanssa. He huomaavat tarvitsevansa täydellistä muutosta elämässään, mutta he eivät halua ryhtyä tuohon itsensäkieltävään työhön. Siksi he ovat vihaisia, kun heidän syntinsä paljastuvat. He menevät pois loukkaantuneina, kuten opetuslapset Jeesuksen luota, mutisten: ”Tämä on kova puhe, kuka voi sitä kuulla?” {AT 371.1}

Ylistys ja imartelu miellyttäisi heidän korviaan, mutta totuus on vastenmielistä, niin etteivät he voi kuulla sitä. Kun Jeesuksen ympärillä on paljon kansaa, kun suuria joukkoja ruokitaan ja voitonhuudot kajahtavat, silloin he yhtyvät voimakkain äänin ylistykseen; mutta

Ikun Jumalan tutkiva Henki paljastaa heidän syntinsä ja kehoittaa heitä luopumaan niistä, silloin he kääntävät selkänsä totuudelle eivätkä enää vaella Jeesuksen kanssa. {AT 371.2}

Kun nämä tyytymättömät opetuslapset kääntyivät pois Kristuksesta, heidät valtasi toisenlainen henki. He eivät voineet enää nähdä Imitään miellyttävää Hänessä, joka heistä kerran oli ollut niin puoleensavetävä. He etsivät Hänen vihollisiaan, sillä he olivat sopusoinnussa heidän henkensä ja työnsä kanssa. He tulkitsivat väärin Hänen sanojaan, vääärensivät Hänen lausuntojaan ja hyökkäsivät Hänen vaikuttimiaan vastaan. Menettelynsä-tueksi he vielä keräsivät yhteen kaikki seikat, jotka voitiin kääntää Häntä vastaan, ja he saivat näillä väärillä tiedoilla aikaan sellaisen suuttumuksen myrskyn, että Hänen henkensä oli vaarassa. {AT 371.3}

Nopeasti levisi tieto, että oman tunnustuksensa mukaan Jeesus Nasarealainen ei ollut Messias. Ja näin kääntyi Galileassa yleinen mielipide Häntä vastaan, kuten edellisenä vuonna oli käynyt Juudeassa. Voi Israelia! He hylkäsivät Vapahtajansa, koska halusivat valloittajaa, joka antaisi heille ajallista valtaa. He halusivat sitä ruokaa, joka katoaa, eivätkä sitä, joka kestää iankaikkiseen elämään. {AT 371.4}

Murhemielin Jeesus näki niiden, jotka olivat olleet Hänen opetuslapsiaan, lähtevän Hänen luotaan, joka oli ihmisten elämä ja valo. Tietoisuus siitä, että Hänen myötätunnolleen ei annettu arvoa, Hänen rakkautensa ei herättänyt vastarakkautta, Hänen armoaan halveksittiin ja Hänen tuomansa pelastus hylättiin, täytti Hänet kuvaamattomalla surulla. Tämänkaltaiset kokemukset tekivät Hänestä surujen miehen ja tuskien tuttavan. {AT 371.5}

Yrittämättä estää niitä, jotka jättivät Hänet, Jeesus kääntyi niiden kahdentoista puoleen sanoen. ”Tahdotteko tekin mennä pois?” {AT 372.1}

Pietari vastasi kysyen: ”Herra, kenen tykö me menisimme?” Ja hän lisäsi: ”Sinulla on iankaikkisen elämän sanat; ja me uskomme ja ymmärrämme, että sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika.” {AT 372.2}

”Kenen tykö me menisimme?” Israelin opettajat olivat muodollisuuden orjia. Fariseukset ja saddukeukset olivat alituisessa riidassa keskenään. Jeesuksen luota lähteminen merkitsi joutumista ihmisten joukkoon, jotka olivat muotomenojen ja tapojen orjia ja jotka etsivät vain omaa kunniaansa. Vastaanotettuaan Kristuksen opetuslapset olivat löytäneet suuremman ilon ja rauhan kuin koskaan aikaisemmin elämässään. Kuinka he saattaisivat mennä takaisin niiden luo, jotka olivat pilkanneet ja vainonneet syntisten ystävää? He olivat kauan odottaneet Messiasta. Nyt Hän oli tullut, eivätkä he voineet kääntyä Hänen luotaan niiden luo, jotka vainosivat Hänen henkeään ja olivat vainonneet heitäkin, koska he olivat tulleet Hänen seuraajikseen. {AT 372.3}

”Kenen tykö me menisimme?” He eivät halunneet kääntyä Kristuksen opetuksista, Hänen rakkaudestaan ja armostaan epäuskon pimeyteen ja tämän maailman pahuuteen. Vaikka

monet niistä, jotka olivat nähneet Vapahtajan ihmetekoja, olivat hylänneet Hänet, Pietari toi ilmi opetuslasten uskon: ”Sinä olet Kristus.” Pelkkä ajatuskin tämän heidän sielujensa ankkurin menettämisestä täytti heidät pelolla ja tuskalla. Elämä ilman Vapahtajaa merkitsi ajelehtimista pimeällä ja myrskyisellä merellä. {AT 372.4}

Monet Jeesuksen sanat ja teot ovat salaisuuksia, joita rajallinen mieli ei voi käsittää, mutta jokaisella sanalla ja teolla on määrätty tarkoituksensa meidän lunastustyössämme, jokaisen on määrä johtaa johonkin tulokseen. Jos me kykenisimme käsittämään Hänen tarkoituksiaan, näyttäisivät ne kaikki meistä tärkeiltä, täydellisiltä ja Hänen tehtäväänsä soveltuvilta. {AT 372.5}

Vaikka emme nyt voikaan käsittää kaikkia Jumalan töitä ja teitä, voimme kuitenkin nähdä Hänen suuren rakkautensa, joka kätkeytyy kaikkeen Hänen menettelyynsä ihmisiä kohtaan. Se, joka elää lähellä Jeesusta, ymmärtää paljon jumalisuuden salaisuudesta. Hän käsittää armon, joka antaa nuhteita, koettelee luonnetta ja tuo ilmi sydämen aikeet. {AT 372.6}

Kun Jeesus esitti tämän koettelevan totuuden, joka sai niin mo- | net Hänen opetuslapsistaan kääntämään Hänelle selkänsä, Hän tiesi kyllä, mikä olisi Hänen sanojensa seuraus, mutta Hänellä oli armotar, koitus täytettävänään. Hän näki edeltäpäin, että kiusauksen hetkellä i jokainen Hänen rakkaista opetuslapsistaan joutuisi kovalle koetukI selle. Hänen kärsimyksensä Getsemanessa, Hänen pettämisensä ja ristiinnaulitsemisensa olisivat heille mitä ankarin tulikoe. Jolleivät j he tätä ennen olisi joutuneet koetukselle, olisi heihin liittynyt monia, jotka toimivat vain itsekkäistä vaikuttimista. Kun Vapahtaja tuo mittiin oikeussalissa, kun joukko, joka oli tervehtinyt Häntä kunini kaanaan, vihelsi Hänelle ja herjasi Häntä, kun pilkkaava lauma huusi: ”Ristiinnaulitse Hänet!” — kun kaikki maalliset toiveet luhistuivat, silloin nämä itsekkäät opetuslapset olisivat, katkaisemalla suhteensa Jeesukseen, tuottaneet toisille opetuslapsille katkeran, sydäntäraastavan lisäsurun näiden pettyneinä murehtiessa kalleimpien t iveittensa raunioilla. Tuona pimeänä hetkenä olisi niiden esimerkki, jotka jättivät Hänet, vetänyt toisia mukanaan. Mutta Jeesus salli tämän ratkaisevan vaiheen tulla silloin, kun Hän henkilökohtaisella läsnäolollaan vielä saattoi vahvistaa todellisten seuraajiensa uskoa. {AT 373.1}

Säälivä Vapahtaja, joka täysin tietoisena itseään odottavasta tuomiosta hellästi tasoitti opetuslastensa tietä, valmisti heitä suurta koetusta varten ja vahvisti heitä kestämään lopullisen uskonkokeen! {AT 373.2}

LUKU 42—VANHINTEN SÄÄNTÖJÄ

”Miksi sinun opetuslapsesi eivät vaella vanhinten perinnäissäännön mukaan?” {AT 374.1}

Kirjanoppineet ja fariseukset, jotka toivoivat näkevänsä Jeesuksen pääsiäisjuhlilla, olivat virittäneet Hänelle ansan. Mutta Jeesus, joka tiesi heidän tarkoituksensa, oli jäänyt sieltä pois. ”Ja fariseukset ja muutamat kirjanoppineet kokoontuivat Hänen luoksensa.” Kun Hän ei mennyt heidän luokseen, he tulivat Hänen luokseen. Jonkin aikaa oli näyttänyt siltä, kuin Galilean asukkaat ottaisivat vastaan Jeesuksen Messiaana ja kuin papiston valta sillä seudulla murtuisi. Kahdentoista apostolin lähettäminen, joka osoitti Kristuksen työn laajentumista, ja saattoi opetuslapset välittömään ristiriitaan rabbiinien kanssa, oli uudelleen herättänyt Jerusalemin johtajien kateuden. Vakoojat, jotka he olivat lähettäneet Kapernaumiin Hänen toimintansa alkuaikoina ja jotka olivat koettaneet saattaa Hänet syytteeseen sapatin rikkomisesta, oli nolattu, mutta he tahtoivat itsepintaisesti saada tarkoituksensa täytetyksi. Nyt lähetettiin toinen lähetystö tarkkailemaan Hänen toimintaansa ja etsimään syytöstä Häntä vastaan. {AT 374.2}

Kuten aikaisemmin, oli nytkin moitteen perustana se, ettei Hän välittänyt niistä perinnäissäännöistä, joita oli kasattu Jumalan lain ympärille. Niiden tarkoituksena tunnustettiin yleisesti olevan vartioida lain noudattamista, mutta niitä oli ruvettu pitämään pyhempinä kuin itse lakia. Kun ne joutuivat ristiriitaan Siinailla annettujen käskyjen kanssa, annettiin rabbiinien säännöille etusija. {AT 374.3}

Niiden menojen joukossa, joita ankarimmin, teroitettiin, oli muodollinen puhdistautuminen. Ennen syöntiä noudatettavien muotomenojen laiminlyöntiä pidettiin kauheana syntinä, joka rangaistaisiin sekä tässä että tulevassa elämässä, ja rikkojan surmaamista pidettiin ansiona. {AT 375.1}

Puhdistusta koskevat säännöt olivat lukemattomat. Ihmisen elinikä tuskin riitti niiden kaikkien oppimiseen. Niiden elämä, jotka koettivat noudattaa rabbiinien antamia määräyksiä, oli yhtä ainoata taistelua muodollista saastutusta vastaan, lakkaamatonta peseytymistä ja puhdistautumista. Kun ihmisten mieltä näin askarruttivat joutavat määräykset ja menot, joita Jumala ei ollut säätänyt, heidän huomionsa kääntyi pois Hänen lakinsa suurista periaatteista. {AT 375.2}

Kristus ja Hänen opetuslapsensa eivät noudattaneet näitä muodollisia pesuja, ja vakoojat saivat tästä laiminlyönnistä aihetta syytöksiinsä. He eivät kuitenkaan hyökänneet suoraan Kristuksen kimppuun, vaan tulivat Hänen luokseen arvostellen Hänen opetuslapsiaan. Kansan kuullen he sanoivat: ”Miksi sinun opetuslapsesi eivät vaella vanhinten perinnäissäännön mukaan, vaan syövät leipää epäpuhtailla käsillä?” {AT 375.3}

Kun totuuden sanoma vaikuttaa ihmisiin erikoisen voimakkaasti, Saatana lähettää edustajansa aiheuttamaan väittelyä jostakin merkityksettömästä kysymyksestä. Näin hän

koettaa kääntää huomion pois todellisesta asiasta. Aina kun hyvä työ pääsee alkuun, on viisastelijoita valmiina ryhtymään väittelyyn muodoista ja tavoista vetääkseen huomion pois elävästä todellisuudesta. Kun näyttää siltä, että Jumala aikoo erikoisella tavalla toimia kansansa hyväksi, ei heidän tule sotkeutua kiistoihin, jotka koituvat vain vahingoksi sieluille. Tärkeintä on meidän kysyä itseltämme: Onko minulla pelastava usko Jumalan Poikaan? Onko elämäni sopusoinnussa Jumalan lain kanssa? ”Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä; mutta joka ei ole kuuliainen Pojalle, se ei ole elämää näkevä.” ”Ja siitä me tiedämme Hänet tuntevamme, että pidämme Hänen käskynsä.” Joh. 3: 36; 1 Joh. 2: 3. {AT 375.4}

Jeesus ei yrittänyt puolustaa itseään tai opetuslapsiaan. Hän ei viitannutkaan Häntä vastaan esitettyihin syytteisiin, vaan ryhtyi osoittamaan, mikä henki vaikutti näissä ihmissääntöjen puolustajissa. Hän kertoi heille esimerkin siitä, mitä he yhä uudelleen tekivät ja olivat tehneet juuri ennenkuin tulivat urkkimaan Häntä. {AT 375.5}

Hän sanoi: ”Hyvin te kumoatte Jumalan käskyn noudattaaksenne omaa perinnäissääntöänne. Sillä Mooses on sanonut: ’Kunnioita isääsi ja äitiäsi’, ja:’—Joka kiroaa isäänsä ja äitiänsä, sen pitää kuolemalla kuoleman’. Mutta te sanotte, että jos ihminen sanoo isälleen tai äidilleen: ’Se minkä sinä olisit saava minulta hyväksesi, on korban’ — se on uhrilahja — ja niin te ette enää salli hänen antaa mitään avustusta isälleen tai äidilleen.” He syrjäyttivät viidennen käskyn merkityksettömänä, mutta olivat hyvin tarkkoja vanhinten perinnäissääntöjen noudattamisessa. He opettivat kansalle, että omaisuuden pyhittäminen temppelille oli pyhempi velvollisuus kuin vanhempien auttaminen, ja olipa tarve miten’suuri tahansa, oli pyhyyden loukkausta antaa isälle tai äidille mitään osaa siitä, mikä näin oli pyhitetty. Lapsen, joka ei välittänyt vanhemmistaan, tuli vain sanoa sana ”korban” omaisuudestaan, pyhittäen sen täten Jumalalle, ja niin hän saattoi pidättää sen omaan käyttöönsä eliniäkseen, ja hänen kuolemansa jälkeen se käytettäisiin temppelin hyväksi. Näin hänellä oli oikeus sekä eläessään että kuollessaan ylenkatsoa vanhempiaan ja pidättää heille tuleva avustus sen varjolla, että muka uhrasi Jumalalle. {AT 376.1}

Jeesus ei milloinkaan sanoin tai teoin vähentänyt ihmisen velvollisuutta antaa lahjoja ja uhreja Jumalalle. Kristus antoi kaikki ne lain määräykset, jotka koskivat kymmenyksiä ja uhreja. Maan päällä ollessaan Hän kiitti köyhää leskeä, joka antoi kaikkensa temppelin uhriarkkuun. Mutta pappien ja rabbiinien näennäinen into Jumalan asian hyväksi oli tekosyy, jolla he peittivät halunsa itsekorotukseen. Siten he pettivät kansaa. Ihmisten kannettaviksi sälytettiin raskaita taakkoja, joita Jumala ei ollut määrännyt. Eivät Kristuksen opetuslapsetkaan olleet täysin vapaita siitä ikeestä, jolla perityt ennakkoluulot ja rabbiinien arvovalta heitä sitoivat. Nyt paljastaessaan rabbiinien todellisen hengen Jeesus koetti vapauttaa perimätapojen kahleista kaikki, jotka todella halusivat palvella Jumalaa. {AT 376.2}

”Te ulkokullatut”, Hän sanoi kavalille vakoojille, ”oikein teistä Esaias ennusti, sanoen: ’Tämä kansa kunnioittaa minua huulillaan, mutta heidän sydämensä on minusta kaukana;

mutta turhaan he palvelevat minua, opettaen oppeja, jotka ovat ihmiskäskyjä.’” Kristuksen sanat olivat syytös koko farisealaista järjestelmää vastaan. Hän selitti, että asettamalla omat sääntönsä Jumalan käskyjen yläpuolelle rabbiinit korottivat itsensä yli Jumalan. {AT 376.3}

Jerusalemista tulleet lähettiläät olivat raivon vallassa. He eivät jj voineet syyttää Kristusta Siinailla annetun lain rikkojaksi, sillä Hän puhui sen puolesta heidän perinnäissääntöjään vastaan. Lain suuret käskyt, jotka Hän oli esittänyt, olivat ihmisten keksimien sääntöjen k jyrkkä vastakohta. {AT 377.1}

Jeesus selitti kansanjoukolle ja myöhemmin vielä täydellisemmin; opetuslapsilleen, ettei saastutus tule ulkoa vaan sisältäpäin. Puhtaus ja epäpuhtaus asustavat sielussa. Ihmisen saastuttaa paha teko, paha sana, paha ajatus, Jumalan lain rikkominen, eikä ulkonaisten, ihmis- ten keksimien muotomenojen laiminlyöminen. {AT 377.2}

Opetuslapset huomasivat vakoojien raivon, kun heidän väärät jj oppinsa paljastuivat. He näkivät heidän vihaiset kasvonsa ja kuuli-, vät heidän mutisevan tyytymättömyyden ja koston sanoja. Unohi taen, kuinka usein Jeesus oli osoittanut voivansa lukea ihmissydäntä f kuin avointa kirjaa, he kertoivat Hänelle, minkä vaikutuksen Hänen f sanansa olivat tehneet. Toivoen, että Hän lepyttäisi suuttuneet virkamiehet, he sanoivat Jeesukselle: ”Tiedätkö, että fariseukset loukkaanI tuivat kuullessaan tuon puheen?” {AT 377.3}

Hän vastasi: ”Jokainen istutus, jota minun taivaallinen Isäni ei K ole istuttanut, on juurineen revittävä pois.” Rabbiinien niin korkealle I arvostamat tavat ja perinteet olivat tästä maailmasta eivätkä taiI vaasta. Olipa heillä ihmisiin miten suuri valta tahansa, he eivät voiI neet kestää Jumalan koetusta. Kaikki ihmissäännöt, jotka on pantu Jumalan käskyjen tilalle, havaitaan arvottomiksi sinä päivänä, jolloin ”Jumala tuo kaikki teot tuomiolle, joka kohtaa kaikkea salassa olevaa, olkoon se hyvää tai pahaa”. Saarn. 12: 14. {AT 377.4}

Jumalan käskyjen korvaaminen ihmissäännöillä ei ole vieläkään I loppunut. Kristityilläkin on tapoja ja säädöksiä, joilla ei ole paremI paa perustusta kuin isien perinnäissäännöt. Nämä käskyt, jotka peI rustuvat vain ihmisen arvovaltaan, ovat syrjäyttäneet Jumalan anI tamat käskyt. Ihmiset pitävät kiinni perinnäissäännöistään ja kunnioittavat vanhoja tapoja sekä vihaavat niitä, jotka koettavat osoitti taa heille heidän erehdyksensä. Nykyaikana, jolloin meitä kehoiteI taan kiinnittämään huomiota Jumalan käskyihin ja Jeesuksen usI koon, näemme samaa vihamielisyyttä, jota osoitettiin Jeesuksen päivinä. {AT 377.5}

Jumalan jäännöskansasta on kirjoitettu: ”Ja lohikäärme vihastui vaimoon ja lähti käymään sotaa muita hänen jälkeläisiänsä vastaan, jotka pitävät Jumalan käskyt ja joilla on Jeesuksen todistus.” Ilm. 12: 17. {AT 378.1}

Mutta ”jokainen istutus, jota minun taivaallinen Isäni ei ole istuttanut, on juurineen revittävä pois”. Niin sanottujen kirkkoisien arvovallan sijaan Jumala kehoittaa meitä

vastaanottamaan iankaikkisen Isän sanan, Hänen, joka on taivaan ja maan Herra. Vain sieltä löydämme totuuden, johon ei ole sekaantunut erehdystä. Daavid sanoi: ”Minä olen kaikkia opettajiani taitavampi, sillä minä tutkistelen Sinun todistuksiasi. Minä olen ymmärtäväisempi kuin vanhat, sillä minä otan vaarin Sinun asetuksistasi.” Ps. 119: 99, 100. Kaikille niille, jotka noudattavat ihmiskäskyjä, kirkon tapoja tai isien perinnäissääntöjä, kuuluu Kristuksen sanoihin sisältyvä varoitus: ”Turhaan he palvelevat minua opettaen oppeja, jotka ovat ihmiskäskyjä.” {AT 378.2}

LUKU 43—USKON KOETUS

”Oi vaimo, suuri on sinun uskosi, tapahtukoon sinulle niinkuin tahdot.” {AT 379.1}

Tämän fariseusten kanssa sattuneen yhteentörmäyksen jälkeen Jeesus siirtyi Kapernaumiin, kulki sitten läpi Galilean ja vetäytyi Foinikian rajalla olevaan vuoriseutuun. Katsoessaan länttä kohden Hän I saattoi nähdä vanhat Tyyron ja Siidonin kaupungit, jotka olivat levittäytyneet alhaalla olevalle tasangolle, pakanallisine temppeleineen, G loistavine palatseineen, markkinapaikkoineen ja satamineen, joissa vallitsi vilkas laivaliikenne. Niiden takana näkyi Välimeren sininen ulappa, jonka yli evankeliumin julistajat tulisivat viemään ilosanomansa suuren maailmanvallan keskuksiin. Mutta se aika ei ollut vielä tullut. Nyt Hänen työnään oli valmistaa opetuslapset tehtäväänsä. Tullessaan tälle seudulle Hän toivoi löytävänsä syrjäisen levähdyspaikan, jota Hän turhaan oli koettanut hankkia Betsaidasta. Tämä ei kuitenkaan ollut Hänen ainoa tarkoituksensa Hänen lähtiessään tälle matkalle. {AT 379.2}

”Ja katso: kanaanilainen vaimo tuli niiltä seuduilta ja huusi sanoen: ’Herra, Daavidin poika, armahda minua. Riivaaja vaivaa kauheasti minun tytärtäni.’” Tämän seudun asukkaat olivat vanhaa kanaanilaista heimoa. He olivat epäjumalanpalvelijoita, ja siksi juutalaiset halveksivat ja vihasivat heitä. Tähän ihmisluokkaan kuului nainen, joka nyt tuli Jeesuksen luo. Hän oli pakana ja niinmuodoin vailla niitä etuja, joista juutalaiset päivittäin nauttivat. Monia juutalaisia asui foinikialaisten keskuudessa, ja viestit Kristuksen toiminnasta olivat tunkeutuneet tälle alueelle. Jotkut kansasta olivat kuunnelleet Hänen sanojaan ja olivat olleet näkemässä Hänen ihmeellisiä tekojaan. {AT 379.3}

Hän oli kuullut profeetasta, jonka kerrottiin parantavan kaikenlaisia sairauksia. Kuullessaan Hänen voimastaan hänen sydämessään syttyi toivo. Äidinrakkauden kannustamana hän päätti esittää Vapahtajalle tyttärensä asian. Hänen vakaa aikomuksensa oli tuoda hätänsä Jeesukselle. Tämän täytyi parantaa hänen lapsensa. Nainen oli turhaan etsinyt apua epäjumalilta. Ja ajoittain hän joutui kiusaukseen ajatella: Mitäpä tämä juutalainen opettaja voisi tehdä minun hyväkseni? Mutta hän oli kuullut viestin: Hän parantaa kaikenlaisia sairauksia, olivatpa ne, jotka Häneltä tulevat apua etsimään, rikkaita tai köyhiä. Hän päätti turvautua tähän ainoaan toivoonsa. {AT 380.1}

Jeesus tunsi tämän naisen tilan. Hän tiesi hänen haluavan nähdä Häntä, ja siksi Hän asettui hänen tielleen. Auttamalla häntä hänen surussaan Hän saattaisi tehdä eläväksi sen opetuksen, jonka Hän tahtoi antaa. Tätä tarkoitusta varten Hän oli tuonut opetuslapsensa tälle seudulle. Hän halusi heidän näkevän, millainen tietämättömyys vallitsi lähellä Israelin maata olevissa kylissä ja kaupungeissa. Kansa, jolle oli annettu kaikki mahdollisuudet ymmärtää totuus, eli täysin tietämättömänä ympärillään olevien tarpeista. He eivät tehneet mitään ponnistuksia auttaakseen pimeydessä olevia sieluja. Juutalaisten ylpeyden pystyttämä väliseinä esti vieläpä

opetuslapsiakin tuntemasta myötätuntoa pakanamaailmaa kohtaan. Mutta nämä muurit oli murrettava maahan. {AT 380.2}

Kristus ei heti vastannut naisen pyyntöön. Hän otti tämän hai- i veksitun rodun edustajan vastaan, niinkuin juutalaiset olisivat tehneet. Tällä Hän tarkoitti, että opetuslapset näkisivät, miten erilaisia olivat se kylmä ja sydämetön tapa, jolla juutalaiset suhtautuisivat tällaiseen tapaukseen ja jolla tavalla Hänkin ensin kohteli tätä naista, ja sitten se säälivä tapa, jolla Hän toivoi heidän suhtautuvan tällaiseen hätään, ja jota Hän käytti suostuessaan myöhemmin naisen pyyntöön. {AT 380.3}

Mutta vaikka Jeesus ei vastannutkaan, nainen ei menettänyt uskoaan. Jeesuksen kulkiessa edelleen ikäänkuin kuulematta häntä, hän seurasi, jatkaen pyytämistään. Hänen hellittämättömyytensä vaivaamina opetuslapset pyysivät Jeesusta lähettämään hänet pois. He huomasivat Mestarin kohtelevan häntä välinpitämättömästi, ja siksi he luulivat juutalaisten ennakkoluulon kanaanilaisia kohtaan miellyttävän Häntä. Mutta nainen vetosikin säälivään Vapahtajaan, ja Jeesus sanoi vastaukseksi opetuslasten kysymykseen: ”Minua ei ole lähetetty muitten kuin Israelin huoneen kadonneitten lammasten tykö.” Vaikka tämä vastaus näytti olevan sopusoinnussa juutalaisten ennakkoluulon kanssa, siihen sisältyi opetuslapsille moite, jonka he jälkeenpäin ymmärsivät muistuttavan heitä siitä, mitä Hän niin usein oli heille sanonut: että Hän oli tullut maailmaan pelastamaan kaikki, jotka ottaisivat Hänet vastaan. {AT 380.4}

Nainen ajoi asiaansa yhä hellittämättömämmin, kumartuen Kristuksen jalkoihin ja huutaen: ”Herra, auta minua.” Jeesus, joka yhä edelleen näytti hylkäävän hänen pyyntönsä juutalaisten tunteettoman ennakkoluulon mukaan, vastasi: ”Ei ole soveliasta ottaa lasten leipää ja heittää penikoille.” Tämä sisälsi itse asiassa väitteen, ettei ollut soveliasta tuhlata Jumalan valitulle kansalle tuotuja siunauksia vieraille ja muukalaisille. Tämä vastaus olisi täysin masentanut vähemmän innokkaan anojan. Mutta nainen näki tilaisuutensa tulleen. Jeesuksen näennäisen kiellon takana hän näki säälin, jota tämä ei voinut salata. ”Niin, Herra”, hän vastasi, ”mutta syöväthän penikatkin niitä muruja, jotka heidän herrainsa pöydältä putoavat”. Kun perheen lapsia ruokitaan heidän isänsä pöydässä, ei koiriakaan jätetä ruokkimatta. Niillä on oikeus niihin muruihin, jotka putoavat runsaasti katetulta pöydältä. Niinpä, kun Israelille oli annettu monia siunauksia, eikö ollut siunausta myöskin hänelle? Häntä pidettiin koirana, eikö hänellä siis ollut koiran oikeutta saada muruja Jumalan rikkaudesta? {AT 381.1}

Jeesus oli juuri lähtenyt työkentältään, koska kirjanoppineet ja fariseukset yrittivät riistää Hänen henkensä. He nurisivat ja valittivat. He olivat epäuskoisia ja katkeria ja hylkäsivät heille vapaasti tarjotun pelastuksen. Nyt Kristus tapaa onnettomaan ja halveksittuun rotuun kuuluvan henkilön, jolle ei ole suotu Jumalan sanan valoa. Kuitenkin hän heti antautuu Kristuksen jumalallisen vaikutuksen alaiseksi ja uskoo varmasti Hänen kykyynsä antaa

hänelle, mitä hän pyytää. Hän pyytää vain muruja, jotka putoavat Mestarin pöydältä. {AT 381.2}

Jos hän saisi koiran etuoikeuden, hän kernaasti antaisi kohdella itseään koirana. Mikään kansallinen tai uskonnollinen ennakkoluulo tai ylpeys ei vaikuta hänen menettelyynsä, ja hän tunnustaa heti Kristuksen Lunastajaksi, joka kykenee tekemään kaiken, mitä hän Häneltä pyytää. {AT 383.1}

Vapahtaja oli tyytyväinen. Hän oli koetellut naisen uskoa Häneen. Menettelyllään naista kohtaan Jeesus osoitti, että tämä, jota oli pidetty hylkiönä, ei enää ollut muukalainen, vaan Jumalan perheen jäsen. Jumalan lapsena hänellä on oikeus osallistua Isänsä lahjoista. Nyt Jeesus täyttää hänen pyyntönsä ja päättää opetuksensa opetuslapsilleen. Luoden naiseen säälivän ja rakastavan katseen Hän sanoo: ”Oi vaimo, suuri on sinun uskosi, tapahtukoon sinulle, niinkuin tahdot.” Siitä hetkestä hänen tyttärensä oli terve. Riivaaja ei häntä enää vaivannut. Nainen lähti, tunnustaen Jeesuksen Vapahtajakseen ja onnellisena rukouksensa kuulemisesta. {AT 383.2}

Tämä oli ainoa ihmeteko, jonka Kristus tällä matkallaan teki. Tämän teon vuoksi Hän meni Tyyron ja Siidonin rajoille. Hän halusi auttaa ahdistettua naista ja samalla antaa esimerkin laupeudentyöstään halveksittuun kansaan kuuluvaa henkilöä kohtaan, jotta siitä olisi hyötyä opetuslapsille sitten, kun Hän ei enää olisi heidän kanssaan. Hän halusi johtaa heidät pois heidän juutalaisesta eristäytyneisyydestään ja saada heidät kiinnostumaan muistakin kuin omasta kansastaan. {AT 383.3}

Jeesus halusi paljastaa sen suuren totuuden salaisuudet, joka oli ollut kätkettynä kautta aikojen, nimittäin että pakanatkin olisivat kanssaperillisiä juutalaisten kanssa ja ”osallisia lupaukseen Kristuksessa Jeesuksessa evankeliumin kautta”. Ef. 3: 6. Opetuslapset olivat hitaita oppimaan tätä totuutta ja jumalallinen opettaja antoi heille siitä opetuksen toisensa jälkeen. Palkitessaan sadanpäämiehen uskon Kapernaumissa ja saarnatessaan evankeliumia Syykarin asukkaille hän oli osoittanut, ettei Hänessä ollut juutalaisten suvaitsemattomuutta. Mutta samarialaisilla oli sentään jotakin tietoa Jumalasta, ja sadanpäämies oli osoittanut ystävällisyyttä israelilaisille. Nyt Jeesus saattoi opetuslapsensa kosketuksiin pakanan kanssa, jolla heidän mielestään ei ollut enempää syytä kuin kellään muullakaan hänen kansastaan odottaa suosiota Häneltä. Hän halusi antaa esimerkin, miten sellaisia tuli kohdella. Opetuslasten mielestä Hän jakeli liian runsaasti armolahjojaan. Hän halusi näyttää, ettei rotu tai kansallisuus rajoittanut Hänen rakkauttaan. {AT 383.4}

Lausuessaan: ”Minua ei. Ole lähetetty muitten kuin Israelin huoneen kadonneitten lammasten tykö”, Jeesus puhui totta, ja työskennellessään kananilaisen vaimon hyväksi Hän täytti tehtäväänsä. Tämä vaimo oli yksi niistä kadonneista lampaista, jotka Israelin olisi tullut pelastaa. Kristus suoritti heille määrättyä työtä, jonka he itse olivat laiminlyöneet. {AT 384.1}

Tämä teko avasi opetuslasten silmät näkemään yhä paremmin sen työn, joka heitä odotti pakanain keskuudessa. He näkivät laajan työsaran Juudean ulkopuolella. He näkivät sieluja taakkojen alla, jotka olivat tuntemattomia edullisemmassa asemassa oleville. Niiden joukossa, joita heitä oli opetettu halveksimaan, oli sieluja, jotka kaipasivat suuren Lääkärin apua ja janosivat sitä elämän valoa, jota niin runsaasti oli annettu juutalaisille. {AT 384.2}

Jälkeenpäin, kun juutalaiset yhä päättävämmin kääntyivät pois opetuslapsista, koska nämä selittivät Jeesuksen olevan maailman Vapahtajan, ja kun Kristuksen kuolema särki juutalaisia ja pakanoita erottavan raja-aidan, oli tällä ja muilla samanlaisilla opetuksilla, jotka osoittivat, etteivät tavat tai kansallisuus saa rajoittaa evankeliumityötä, voimakas vaikutus Kristuksen edustajiin osoittaen heille heidän työnsä suunnan. {AT 384.3}

Kristuksen käynnillä Foinikiassa ja siellä suoritetulla ihmetyöllä oli kuitenkin vielä laajempi tarkoitus. Hän ei tehnyt ihmetyötä vain sairaan naisen tähden, ei myöskään opetuslastensa eikä niiden vuoksi, joiden hyväksi nämä työskentelisivät, vaan myös sentähden ”että te uskoisitte, että Jeesus on Kristus, Jumalan Poika, ja että teillä uskon kautta olisi elämä Hänen nimessänsä”. Joh. 20: 31. Samat voimat, jotka erottivat ihmiset Kristuksesta yhdeksäntoista vuosisataa sitten, vaikuttavat vielä tänäkin päivänä. Se henki, joka rakensi raja-aidan juutalaisten ja pakanain välille, toimii vieläkin. Ylpeys ja ennakkoluulot ovat rakentaneet vahvoja, erottavia muureja eri ihmisluokkien välille. Kristus ja Hänen tehtävänsä on esitetty väärässä valossa, ja tuhannet tuntevat olevansa itse asiassa suljetut pois evankeliumin siunauksilta. Mutta älkööt he tunteko olevansa suljetut pois Kristuksesta. Ei ihminen eikä Saatana voi rakentaa ainoatakaan sellaista estettä, jonka läpi ei usko voisi tunkeutua. {AT 384.4}

Uskoen tämä foinikialainen nainen heittäytyi niitä muureja vastaan, jotka oli pystytetty juutalaisten ja pakanain välille. Voittaen masennuksen ja välittämättä ilmiöistä, jotka olisivat voineet saattaa hänet epäilemään, hän luotti Vapahtajan rakkauteen. Näin Jeesus toivoisi meidänkin luottavan Häneen. Pelastuksen siunaus kuuluu jokaiselle sielulle. Vain ihmisen oma valinta voi estää hänet osallistumasta lupauksesta Kristuksessa evankeliumin kautta. {AT 384.5}

Jumala vihaa luokkarajoja. Hän ei tunne mitään sellaista. Hänen silmissään kaikkien ihmisten sielut ovat yhtä kalliita. ”Hän on tehnyt koko ihmissuvun yhdestä ainoasta asumaan kaikkea maanpiiriä ja on säätänyt heille määrätyt ajat ja heidän asumisensa rajat, että he etsisivät Jumalaa, jos ehkä voisivat hapuilemalla Hänet löytää — Hänet, joka kuitenkaan ei ole kaukana yhdestäkään meistä”. Ikä-, sääty- ja kansallisuusrajoista tai uskonnollisista etuoikeuksista huolimatta kaikki ovat kutsutut Hänen luokseen saamaan elämän. ”Ei yksikään, joka uskoo Häneen, joudu häpeään, sillä tässä ei ole erotusta.” ”Ei ole tässä juutalaista eikä kreikkalaista, ei orjaa eikä vapaata.” ”Rikas ja köyhä kohtaavat toisensa; Herra 0n luonut kumpaisenkin.” ”Sama on kaikkien Herra, rikas antaja kaikille, jotka Häntä avuksi

huutavat. Sillä 'jokainen, joka huutaa avuksi Herran nimeä, pelastuu'." Apt. 17: 26, 27; Gal. 3: 28; San. 22: 2; Room. 10: 11-13. {AT 385.1}

LUKU 44—LUOTETTAVA MERKKI

”Opettaja, me tahdomme nähdä sinulta merkin.” {AT 386.1}

”Ja Hän lähti jälleen Tyyron alueelta ja kulkien Siidonin kautta tuli Galilean järven ääreen Dekapolin alueen keskitse.” Mark. 7: 31. {AT 386.2}

Dekapolin alueella Jeesus oli aikaisemmin parantanut gadaralaiset riivatut. Kansa oli siellä pelästyneenä sikojen kohtalosta pakottanut Jeesuksen lähtemään luotaan. Mutta he olivat kuunnelleet Hänen sinne jättämiään sanansaattajia, ja heissä oli herännyt halu nähdä Häntä. Kun Hän jälleen tuli tuolle seudulle, kansaa kokoontui Hänen ympärilleen, ja Hänen tykönsä tuotiin kuuro, joka oli melkein mykkä. Jeesus ei tapansa mukaan parantanut Häntä pelkällä sanallaan. Hän otti hänet erilleen kansasta, pisti sormensa hänen korviinsa ja kosketti hänen kieltään. Sitten katsahtaen ylös taivaaseen Hän huokasi ajatellessaan korvia, jotka eivät tahtoneet avautua totuudelle ja kieliä, jotka kieltäytyivät tunnustamasta Lunastajaa. Sana ”aukene” palautti miehen puhekyvyn, eikä hän välittänyt kiellosta olla puhumatta kenellekään, vaan levitti laajalle tietoa paranemisestaan. {AT 386.3}

Jeesus meni ylös vuorelle, ja kansaa kokoontui Hänen ympärilleen tuoden sairaita ja rampoja ja laskien ne Hänen jalkojensa juureen. Hän paransi heidät kaikki, ja nämä ihmiset, vaikka he olivat pakanoita, ylistivät Israelin Jumalaa. Kolme päivää he tunkeilivat Vapahtajan ympärillä, nukkuivat yönsä taivasalla ja päivisin kiiruhtivat Kristuksen luo kuullakseen Hänen sanojaan ja nähdäkseen Hänen töitään. Kolmen päivän kuluttua heiltä loppui ruoka. Jeesus ei tahtonut lähettää heitä luotaan nälkäisinä, ja Hän pyysi opetuslapsiaan antamaan heille ruokaa. Jälleen opetuslasten epäusko paljastui. Betsaidassa he olivat nähneet, miten heidän pienet ruokavaransa Kristuksen siunaamina olivat riittäneet koko kansan ruokkimiseen, eivätkä he nyt kuitenkaan tuoneet sitä mitä heillä oli, luottaen siihen, että Hänen voimastaan se riittäisi koko joukolle. Sitäpaitsi ne, joita hän Betsaidassa ruokki, olivat juutalaisia, nämä taas pakanoita. Juutalaisten ennakkoluulot olivat vielä lujasti juurtuneina opetuslasten sydämeen, ja he vastasivat Jeesukselle: ”Mistä täällä eramaassa kukaan voi saada leipää näiden ravitsemiseksi?” Mutta kuuliaisina Hänen sanalleen he toivat Hänelle mitä heillä oli — seitsemän leipää ja kaksi kalaa. Kansanjoukko tuli ravituksi, ja tähteitä jäi seitsemän suurta korillista. Neljätuhatta miestä, paitsi naisia ja lapsia, tuli täten ruokituksi, ja Jeesus lähetti heidät luotaan iloisina ja kiitollisina. {AT 386.4}

Sitten Jeesus opetuslapsineen astui venheeseen ja meni yli järven Magdalaan, joka sijaitsee Gennesaretin tasangon eteläpäässä. Tyyron ja Siidonin alueella Hänen sieluaan oli virvoittanut syrofoiniikialaisen naisen luottamus ja usko. Dekapolin pakanallinen väestö oli ottanut Hänet iloiten vastaan. Nyt kun Hän taas saapui Galileaan, missä Hänen voimansa oli huomattavimmalla tavalla ilmennyt, missä Hän oli tehnyt useimmat armotyönsä ja eniten opettanut, kohtasi Hän halveksivaa epäuskoa. {AT 387.1}

Fariseusten lähetystöön olivat liittyneet rikkaitten ja ylhäisten saddukeusten edustajat, joiden puolueeseen kuuluivat kansan papit, epäilijät ja ylimystö. Nämä kaksi lahkoa olivat olleet katkeria vihamiehiä. Saddukeukset tavoittelivat hallitusvallan suosiota voidakseen ylläpitää oman asemansa ja arvovaltansa. Toiseltapuolen fariseukset lietsoivat yleistä vihaa roomalaisia vastaan odottaen aikaa, jolloin he voisivat heittää pois niskastaan valloittajan ikeen. Mutta nyt fariseukset ja saddukeukset liittyivät yhteen Kristusta vastaan. Samanmieliset etsivät toistensa seuraa, ja paha, missä se sitten esiinIvykin, liittyy pahaan tuhotakseen hyvän. {AT 387.2}

Nyt fariseukset ja saddukeukset tulivat Kristuksen luo pyytäen merkkiä taivaasta. Kun Israel Joosuan päivinä meni taistelemaan kanaanilaisia vastaan Beet-Hooronissa, aurinko oli johtajan käskystä seisonut paikoillaan, kunnes voitto oli saavutettu, ja monista samankaltaisista ihmeistä kertoi heidän historiansa. Jotakin tämäntapaista merkkiä vaadittiin Jeesukselta. Mutta juutalaiset eivät tällaisia merkkejä tarvinneet. Eivät mitkään pelkästään ulkonaiset todistukset voineet heitä hyödyttää. He eivät tarvinneet älyllistä valistusta vaan hengellistä uudistusta. {AT 388.1}

”Oi te ulkokullatut”, Jeesus sanoi, ”taivaan muodon te osaatte arvioida, mutta aikain merkkejä ette osaa”. Kristuksen omat, Pyhän Hengen voimalla lausutut sanat, jotka vakauttivat heitä synnistä, olivat se merkki, jonka Jumala oli antanut heidän pelastuksekseen. Ja suoraan taivaasta oli annettu merkkejä todistamaan Kristuksen tehtävästä. Enkelien laulu paimenille, tähti, joka johdatti Idän viisaita, ja kyyhkynen ja ääni taivaasta Hänen kasteessaan todistivat Hänestä. {AT 388.2}

”Niin Hän huokasi hengessään ja sanoi: ’Miksi tämä sukupolvi vaatii merkkiä?’” ”Sille ei anneta muuta merkkiä kuin Joonaan merkki.” Kuten Joonas oli meripedon vatsassa kolme päivää ja kolme yötä, niin Kristuskin oli oleva saman ajan ”maan povessa”. Ja kuten Joonaan saarna oli merkkinä niniveläisille, samoin Kristuksen saarna oli merkkinä Hänen sukupolvelleen. Mutta miten päinvastaisilla tavoilla sana otettiinkaan vastaan! Tuon suuren, pakanallisen kaupungin asukkaat vapisivat kuullessaan Jumalan lähettämän varoituksen. Kuninkaat ja ylimykset nöyrtyivät, ylhäiset ja alhaiset huusivat yhdessä taivaan Jumalaa, ja Hän armahti heitä. Kristus oli sanonut: ”Niiniven miehet nousevat tuomiolla yhdessä tämän sukupolven kanssa ja tulevat sille tuomioksi; sillä he tekivät parannuksen Joonaan saarnan vaikutuksesta, ja katso, tässä on enempi kuin Joonas.” Matt. 12: 40, 41. {AT 388.3}

Jokainen Kristuksen suorittama ihme oli merkki Hänen jumaluudestaan. Hän teki juuri sitä työtä, jota Messiaan oli ennustettu suorittavan, mutta fariseuksia nämä armotyöt selvästi loukkasivat. Juutalaiset johtomiehet suhtautuivat sydämettömästi ja välinpitämättömästi inhimillisiin kärsimyksiin. Monessa tapauksessa juuri heidän itsekkyytensä ja sortonsa olivat aiheuttaneet sen ahdistuksen, jota Kristus lievitti. Näin Hänen ihmetyönsä olivat heille loukkaukseksi. {AT 388.4}

Se, mikä sai juutalaiset kieltämään Vapahtajan työn, oli suurin todistus Hänen jumalallisesta luonteestaan. Hänen ihmeittensä suurin merkitys näkyy siinä, että ne koituivat ihmiskunnalle siunaukseksi. Voimakkain todistus siitä, että Hän tuli Jumalan luota, oli se, että Hänen elämänsä ilmaisi Jumalan luonteen. Hän teki Jumalan tekoja ja puhui Jumalan sanoja. Sellainen elämä on suurin kaikista ihmeistä. {AT 388.5}

Kun totuuden sanomaa julistetaan meidän aikanamme, huutavat monet juutalaisten tavoin: Näyttäkää meille merkki! Tehkää meille ihmetyö! Jeesus ei tehnyt ihmeitä fariseusten pyynnöstä. Hän ei erämaassakaan suorittanut ihmettä vastaukseksi Saatanan vihjailuihin. Hän ei anna meille voimaa puolustaaksemme itseämme tai tyydyttääksemme epäuskoisten ja ylpeitten vaatimuksia. Mutta evankeliumi ei ole vailla merkkiä jumalallisesta alkuperästään. Eikö se ole ihme, että voimme päästä vapaiksi Saatanan orjuudesta? Viha Saatanaa kohtaan ei ole luonnollista ihmissydämelle, vaan sen aikaansaa Jumalan armo. Kun ihminen, jota taipumaton oma tahto on ohjannut, pääsee siitä vapaaksi ja jättäytyy kokosydämisesti taivaallisten voimien valtaan, tapahtuu ihme; samoinkuin silloin, kun ihminen, joka on ollut voimakkaan eksytyksen vallassa, tulee ymmärtämään siveellisen totuuden. Joka kerta kun sielu kääntyy ja oppii rakastamaan Jumalaa ja pitämään Hänen käskynsä, täyttyy Jumalan lupaus: ”Ja minä annan teille uuden sydämen, ja uuden hengen minä annan teidän sisimpäänne.” Hes. 36: 26. Ihmissydämen muuttuminen ja luonteen uudistuminen on ihme, joka ilmaisee elävän Vapahtajan toimivan pelastaakseen sieluja. Jatkuva elämä Kristuksessa on suuri ihme. Merkki, jonka pitäisi Jumalan sanaa saarnattaessa ilmetä nyt ja aina, on Pyhän Hengen läsnäolo, joka tekee sanasta uudestisynnyttävän voiman niille, jotka kuulevat. Tämä on Jumalan todistus maailmalle Hänen Poikansa jumalallisesta tehtävästä. {AT 389.1}

Ne, jotka halusivat merkkiä Jeesukselta, olivat niin paaduttaneet sydämensä epäuskolla, etteivät he nähneet Hänen luonteessaan Jumalan kaltaisuutta. He eivät halunneet nähdä, että Hänen tehtävänsä oli kirjoitusten täyttymystä. Vertauksessa rikkaasta miehestä ja Lasaruksesta Jeesus sanoi fariseuksille: ”Jos he eivät kuule Moosesta ja profeettoja, niin eivät he usko, vaikka joku kuolleistakin nousisi ylös.” Luuk. 16: 31. Ei mikään taivaassa tai maassa annettu merkki voisi heitä hyödyttää. {AT 389.2}

Jeesus ”huokasi hengessään” ja lähti noiden viisastelijoiden luota palaten opetuslapsineen venheeseen. Alakuloisen äänettömyyden vallitessa

he jälleen kulkivat yli järven. He eivät kuitenkaan palanneet siihen paikkaan, josta olivat lähteneet, vaan suuntasivat kulkunsa Betsaidaan, jonka lähellä viisituhatta oli ruokittu. Heidän sinne saavuttuaan Jeesus sanoi: ”Varokaa ja kavahtakaa fariseusten ja saddukeusten hapatusta”. Juutalaiset olivat tottuneet Mooseksen ajoista alkaen hävittämään kodeistaan kaiken hapatuksen pääsiäisen aikaan, ja näin heitä oli opetettu pitämään sitä synnin vertauskuvana. Kuitenkaan opetuslapset eivät ymmärtäneet Jeesusta. Koska lähtö Magdalasta oli tapahtunut niin äkkiä, he olivat unohtaneet ottaa mukaansa leipää, niin että heillä oli ainoastaan yksi. He käsittivät Kristuksen viittaavan tähän, ja varoittavan heitä ostamasta

fariseusten tai saddukeusten leipää. Koska heiltä puuttui uskoa ja hengellistä näkemystä, he olivat usein samalla tavalla käsittäneet Hänen sanojaan väärin. Nyt Jeesus nuhteli heitä siitä, että he olivat luulleet Hänen, joka oli ruokkinut tuhansia muutamalla kalalla ja ohraleivällä, tuolla vakavalla varoituksellaan viitanneen vain ajalliseen ravintoon. Oli olemassa vaara, että fariseusten ja saddukeusten viekkaat väitteet herättäisivät Hänen opetuslapsissaan epäuskoa ja saisivat heidät pitämään Kristuksen tekoja vähäarvoisina. {AT 390.3}

Opetuslapset olivat taipuvaisia ajattelemaan, että heidän Mestarinsa olisi pitänyt suostua pyyntöön ja antaa merkki taivaasta. He uskoivat, että Hän täysin kykenisi tekemään sen ja että sellainen merkki vaientaisi Hänen vihollisensa. Mutta he eivät nähneet näiden viisastelijoiden tekopyhyyttä. {AT 390.1}

Useita kuukausia myöhemmin, kun ”kansaa oli kokoontunut tuhatmäärin, niin että he polkivat toisiaan”, Jeesus toisti saman opetuksen. Hän rupesi puhumaan opetuslapsillensa: ”Ennen kaikkea kavahtakaa fariseusten hapatusta, se on: ulkokultaisuutta.” Luuk. 12: 1. {AT 390.2}

Taikinaan pantu hapatus vaikuttaa huomaamatta, muuttaen koko aineen kaltaisekseen. Samoin jos sydämessä suvaitaan ulkokultaisuutta, se tunkee läpi luonteen ja elämän. Sattuva esimerkki fariseusten ulkokultaisuudesta oli ”korban”, uhrilahjan antaminen. Jeesus oli jo nuhdellut heitä ja tuominnut tämän tavan, jonka mukaan lapsi voi laiminlyödä velvollisuutensa vanhempiaan kohtaan sillä verukkeella, että hän antoi runsaan uhrilahjan temppelin hyväksi. Kirjanoppineet ja fariseukset kätkivät opetuksiinsa petollisia periaatteita. He salasivat oppiensa todellisen tarkoituksen ja kaunistelivat jokaisen asian saadakseen sen viekkaasti vähitellen juurrutetuksi kuulijainsa mieleen. Kun nämä väärät periaatteet oli omaksuttu, ne vaikuttivat kuten hapatus taikinassa, tunkien läpi luonteen ja muuttaen sen. Tämä petollinen opetus teki ihmisille niin vaikeaksi Kristuksen sanojen vastaanottamisen. {AT 390.3}

Sama vaikutus tekee nykyaikanakin työtään niiden välityksellä, jotka koettavat selittää Jumalan lakia sellaisella tavalla, joka soveltuu heidän tapoihinsa. Nämä ihmiset eivät avoimesti hyökkää lain kimppuun, vaan laskevat liikkeelle epäilyttäviä oppeja, jotka jäytävät lain periaatteita. He selittävät sitä niin, että se menettää voimansa. {AT 391.1}

Fariseusten ulkokultaisuus oli heidän itsekkyytensä seuraus. Heidän elämänsä tarkoitus oli heidän itsensä korottaminen. Tämä sai heidät vääristelemään kirjoituksia ja sokaisi heidät näkemästä Kristuksen tehtävän tarkoitusta. Kristuksen omat opetuslapsetkin olivat vaarassa helliä tätä petollista pahetta. Ne, jotka pitivät itseään Kristuksen opetuslapsina, mutta jotka eivät olleet jättäneet kaikkea tullakseen Hänen opetuslapsikseen, olivat hyvin suuressa määrin fariseusten vaikutusvallan alaisia. Usein he horjuivat uskon ja epäuskon välillä, eivätkä he nähneet Kristukseen kätkettyjä tiedon aarteita. Eivätkä opetuslapsetkaan, vaikka he ulkonaisesti olivatkin jättäneet kaikki Jeesuksen tähden, olleet sydämessään lakanneet

tavoittelemasta suuria itselleen. Tämä henki sai aikaan taistelun siitä, kuka heistä olisi suurin. Se tuli heidän ja Kristuksen väliin saaden heidät tuntemaan vain vähän myötätuntoa Hänen itsensäuhraamistaan kohtaan ja niin hitaasti käsittämään lunastuksen salaisuutta. Kuten hapatus jätettynä suorittamaan työtään aiheuttaa turmelusta ja pilaantumista, niin itsekäs mielikin, jos sitä jatkuvasti hellitään, turmelee ja tuhoaa sielun. {AT 391.2}

Miten laajalti levinnyt onkaan tämä petollinen synti Herramme seuraajien keskuudessa nykyaikana kuten muinoinkin! Miten usein salainen itsekorotushalu turmeleekaan Kristukselle tekemämme palvelukset ja seurustelumme toistemme kanssa! Miten valmiit olemmekaan kiittämään itseämme ja odottamaan ylistystä ihmisiltä! Itserakkaus, halu kulkea helpompaa tietä kuin minkä Jumala on määrännyt, johtaa ihmisoppien ja käsitysten asettamiseen Jumalan käskyjen edelle. Kristus lausuu omille opetuslapsilleen varoittavat sanansa: ”Varokaa ja kavahtakaa fariseusten hapatusta.” {AT 391.3}

Kristuksen uskonto on itse rehellisyyttä. Into Jumalan kunnian puolesta on Pyhän Hengen aikaansaama vaikutin, jonka vain Hengen tehokas toiminta voi juurruttaa mieleen. Ainoastaan Jumalan voima voi karkoittaa itsekkyyden ja ulkokultaisuuden. Tämä muutos on merkki Hänen työstään. Kun omaksumamme usko hävittää itsekkyyden ja kerskailun, kun se saa meidät etsimään. Jumalan kunniaa eikä omaamme, silloin tiedämme sen olevan oikeata. ”Isä. Kirkasta nimesi!” (Joh. 12: 28) oli Kristuksen elämän perussävel, ja jos seuraamme Häntä, se on oleva meidänkin elämämme perussävel. Hän kehoittaa meitä ”vaeltamaan, niinkuin Hän vaelsi”, ja ”siitä me tiedämme Hänet tuntevamme, että pidämme Hänen käskynsä” (1 Joh. 2: 6, 3). {AT 391.4}

LUKU 45—VARJOT LANKEAVAT

”Kenen ihmiset sanovat Ihmisen Pojan olevan?” {AT 393.1}

Kristuksen työ maan päällä läheni loppuaan. Hän näki elävästi edessään tapaukset, joita kohden Hän oli kulkemassa. Jo ennen ihmiseksi tuloaan Hän näki loppuun asti sen tien, jota Hänen oli kuljettava, pelastaakseen sen, mikä oli kadonnut. Jokainen tuska, joka Hänen sydäntään raastaisi, jokainen herjaus, joka Hänen päälleen viskattaisiin, jokainen koettelemus, joka Hänen kestettäväkseen pantaisiin, oli avoinna Hänen katseelleen, ennenkuin Hän riisui kuninkaallisen kruununsa ja viittansa ja astui alas valtaistuimeltaan verhotakseen jumaluutensa ihmisyyteen. Koko tie seimestä Golgatalle oli Hänen silmiensä edessä. Hän tiesi, mitkä tuskat Häntä kohtaisivat. Kaiken sen Hän tiesi, ja kuitenkin Hän sanoi: ”Katso, minä tulen; kirjakääröön on kirjoitettu, mitä minun on tehtävä. Sinun tahtosi, minun Jumalani, minä teen mielelläni, ja Sinun lakisi on minun sydämessäni.” Ps. 40: 8, 9. {AT 393.2}

Hän näki tehtävänsä tuloksen aina silmiensä edessä. Hänen työn ja uhrautuvaisuuden täyttämää elämäänsä kirkasti toivo siitä, ettei Hänen vaivansa olisi turhaa. Antamalla henkensä ihmisten puolesta Hän saisi maailman jälleen uskolliseksi Jumalalle. Vaikka Hänen ensin täytyi saada verikasteensa, vaikka koko maailman synnit tulisivat painamaan Hänen viatonta sieluaan, vaikka sanoinkuvaamattoman tuskan varjot peittäisivät Hänet, niin Hän kuitenkin Hänelle tarjona olevan ilon tähden kärsi ristin, häpeästä välittämättä. {AT 393.3}

Hänen valituilta työtovereiltaan olivat Häntä odottavat tapaukset vielä salatut, mutta aika oli lähellä, jolloin heidän täytyisi katsella Hänen tuskiaan. Heidän täytyisi nähdä Hänet, jota he olivat rakastaneet ja johon he olivat luottaneet, jätettynä vihollistensa käsiin ja ripustettuna Golgatan ristille. Pian Hänen täytyisi jättää heidät maailmaan ilman näkyvän läsnäolonsa lohdutusta. Hän tiesi heidän S joutuvan katkeran vihan ja epäuskon aikaansaaman vainon kohteiksi, ja Hän halusi valmistaa heitä näitä koettelemuksia vastaanottamaan. {AT 394.1}

Jeesus oli opetuslapsineen nyt tullut erääseen Filippuksen Kesarean; kaupunkiin. He olivat Galilean rajojen ulkopuolella, seudulla, missä] vallitsi epäjumalanpalvelus. Täällä opetuslapset olivat erossa juutalaisuuden hallitsevasta vaikutuksesta ja joutuivat läheisempään kosketukseen epäjumalanpalveluksen kanssa. Heidän ympärillään esiintyi taikauskoa eri muodoissa, taikauskoa, joka vallitsi maailman kaikissa osissa. Jeesus toivoi, että näiden asiain näkeminen saisi heidät tuntemaan vastuunsa pakanoista. Oleskellessaan tällä seudulla Hän koetti vetäytyä syrjään opettamasta kansaa ja omistautua enemmän opetuslapsilleen. {AT 394.2}

Hän aikoi kertoa heille Häntä odottavista kärsimyksistä. Mutta ensin Hän meni pois yksin ja rukoili, että heidän sydämensä valmistuisivat vastaanottamaan Hänen sanojaan. Liittyessään taas heidän joukkoonsa Hän ei heti ilmaissut sitä, mitä Hän halusi heille kertoa. Ennen tätä hän antoi heille tilaisuuden tunnustaa uskonsa Häneen, jotta he vahvistuisivat

tulevia koettelemuksia varten. Hän kysyi: ”Kenen ihmiset sanovat Ihmisen Pojan olevan?” {AT 394.3}

Surukseen opetuslasten oli pakko tunnustaa, ettei Israel ollut tuntenut Messiastaan. Jotkut olivat kuitenkin, nähdessään Hänen ihmetyönsä, sanoneet Hänen olevan Daavidin pojan. Kansanjoukot, joita Hän oli ruokkinut Betsaidassa, olivat halunneet Hänet Israelin kuninkaaksi. Monet olivat valmiit pitämään Häntä profeettana, mutta he eivät uskoneet Häneen Messiaana. {AT 394.4}

Jeesus teki nyt toisen kysymyksen, kohdistaen sen itse opetuslapsille: ”Kenenkä te sanotte minun olevan?” Pietari vastasi: ”Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika.” {AT 394.5}

Pietari oli alusta asti uskonut Jeesuksen olevan Messiaan. Monet muut, jotka olivat tulleet synnintuntoon Johannes Kastajan saarnojen vaikutuksesta ja vastaanottaneet Kristuksen, alkoivat epäillä Johanneksen lähetystehtävää, kun hänet vangittiin ja mestattiin. Nyt he epäilivät, oliko Jeesus se Messias, jota he niin kauan olivat odottaneet. Monet opetuslapsista, jotka olivat hartaasti toivoneet Jeesuksen ottavan paikkansa Daavidin valtaistuimella, jättivät Hänet huomatessaan, ettei Hänellä ollut mitään sellaista aikomusta. Mutta Pietari ja hänen toverinsa pysyivät uskollisina. Niiden horjuva kanta, jotka tänään ylistivät ja huomenna tuomitsivat, ei järkyttänyt Vapahtajan todellisten seuraajain uskoa. Pietari lausui: ”Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika.” Hän ei odottanut Herralleen kuninkaallisia kunnianosoituksia, vaan vastaanotti Hänet Hänen alhaisuudessaan. {AT 395.1}

Pietari oli lausunut julki näiden kahdentoista uskon. Kuitenkin opetuslapset olivat vielä kaukana siitä, että he olisivat ymmärtäneet Jeesuksen tehtävän. Pappien ja hallitusmiesten vastustus ja vääristelyt, jotka eivät tosin saaneet heitä luopumaan Kristuksesta, aiheuttivat heille paljon hämminkiä. He eivät nähneet edessään selvää tietä. Heidän aikaisemman kasvatuksensa vaikutus, rabbiinien opetukset ja perinnäissääntöjen voima yhä sekoittivat heidän käsitystään totuudesta. Aika ajoin heille loisti kirkas valo Jeesuksesta, ja kuitenkin he usein ikäänkuin hapuilivat pimeässä. Mutta sinä päivänä, ennenkuin he joutuivat kohtaamaan uskonsa suuren koetuksen, Pyhä Henki lepäsi voimakkaana heidän yllään. Hetkeksi heidän katseensa kääntyi ”näkymättömiin”. 2 Kor. 4: 18. Inhimillisyyden verhon alta he näkivät Jumalan Pojan kirkkauden. {AT 395.2}

Jeesus vastasi Pietarille sanoen: ”Autuas olet sinä Simon, Joonaan poika, sillä ei liha eikä veri ole sitä sinulle ilmoittanut, vaan minun Isäni, joka on taivaissa.” {AT 395.3}

Pietarin tunnustama totuus on uskovan ihmisen uskon perustus. Jeesus itse sanoi sen olevan iankaikkisen elämän. Mutta tämän tiedon omistaminen ei saanut olla syynä itsekorotukseen. Pietarille ei tämä ollut paljastunut hänen oman viisautensa tai hyvyytensä avulla. Ihminen ei itse voi koskaan hankkia tietoa jumaluudesta. ”Se on korkea kuin taivas — mitä voit tehdä; syvempi kuin tuonela — mitä voit ymmärtää?” Job 11: 8. Vain lapseuden henki voi paljastaa meille Jumalan syviä asioita, joita ”silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, mikä ei ole ihmisen

sydämeen noussut”. ”Mutta meille Jumala on sen ilmoittanut Henkensä kautta, sillä Henki tutkii kaikki, Jumalan syvyydetkin.” 1 Kor. 2: 9, 10, ”Herran neuvo on tunnettu niille, jotka Häntä pelkäävät”, ja se, että Pietari erotti Kristuksen kirkkauden, oli todistus siitä, että hän oli ”Jumalan opettama”. Ps. 25: 14; Joh. 6: 47. Niin, todellakin, ”autuas olet sinä Simon, Joonaan poika, sillä ei liha eikä veri ole sitä sinulle ilmoittanut”. {AT 395.4}

Jeesus jatkoi: ”Ja minä sanon sinulle: sinä olet Pietari, ja tälle kalliolle minä rakennan seurakuntani, ja tuonelan portit eivät sitä voita.” Sana Pietari merkitsee kiveä, vierivää kiveä. Pietari ei ollut | kallio, jolle seurakunta perustettiin. Helvetin portit voittivat hänet, kun hän kiroten ja vannoen kielsi Herransa. Seurakunta rakennettiin perustukselle, jota helvetin portit eivät voineet voittaa. {AT 396.1}

Vuosisatoja ennen Vapahtajan syntymää Mooses oli viitannut Israelin pelastuksen kallioon. Psalmien tekijä oli laulanut ”pelastukseni kalliosta”. Jesaja oli kirjoittanut: ”Näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä lasken Siioniin perustuskiven, koetellun kiven, kalliin! kulmakiven, lujasti perustetun.” 5 Moos. 32: 4; Ps. 62: 8; Jes. 28: 16. Pietari itse kirjoittaessaan innoituksen valtaamana, soveltaa tämän ennustuksen Jeesukseen. Hän sanoo: ”Jos olette maistaneet, että Herra on hyvä. Ja tulkaa Hänen tykönsä, elävän kiven tykö, jonka ihmiset tosin ovat hyljänneet, mutta joka Jumalan edessä on valittu, kallis, ja rakentukaa itsekin elävinä kivinä hengelliseksi huoneeksi.” 1 Piet. 2: 3-5. {AT 396.2}

”Muuta perustusta ei kukaan voi panna, kuin mikä pantu on, ja se on Jeesus Kristus.” 1 Kor. 3: 11. ”Tälle kalliolle”, sanoi Jeesus, ”minä rakennan seurakuntani”. Jumalan ja kaikkien taivaan olentojen ja helvetin näkymättömän sotajoukon edessä Kristus perusti seurakuntansa elävälle kalliolle. Tuo kallio on Hän itse — Hänen oma ruumiinsa, joka meidän tähtemme on murrettu ja särjetty. Tälle perus- tukselle rakennettua seurakuntaa helvetin portit eivät tule voittamaan. {AT 396.3}

Miten heikolta seurakunta näyttikään, kun Jeesus lausui nämä sanat. Oli vain kourallinen uskovaisia, joihin kaikki pahojen henkien ja pahojen ihmisten viha kohdistuisi, mutta Kristuksen seuraajien ei kuitenkaan tarvitsisi pelätä. Rakennettuina voimansa kalliolle heitä ei voitaisi kukistaa. {AT 396.4}

Kuudentuhannen vuoden ajan usko on rakentanut Kristukselle. Kuusituhatta vuotta Saatanan vihan aallot ja myrskyt ovat lyöneet pelastuksemme Kalliota vastaan, mutta se seisoo järkkymättömänä. {AT 397.1}

Pietarin lausuma totuus on seurakunnan uskon perustus, ja Jeesus kunnioitti häntä koko uskovain joukon edustajana. Hän lausui: ”Minä olen antava sinulle taivasten valtakunnan avaimet, ja minkä sinä sidot maan päällä, se on oleva sidottu taivaissa, ja minkä sinä päästät maan päällä, se on oleva päästetty taivaissa.” {AT 397.2}

”Taivasten valtakunnan avaimet” ovat Kristuksen sanat. Kaikki Pyhän Raamatun sanat ovat Hänen sanojaan, ja ne sisältyvät tähän. Näillä sanoilla on valta avata ja sulkea taivas. Ne selittävät, millä ehdoilla ihmiset otetaan vastaan tai hylätään. Näin niiden työ, jotka saarnaavat Jumalan sanaa, on joko elämän tuoksu elämäksi tai kuo- I leman lemu kuolemaksi. Heidän tehtävänsä tulokset vaikuttavat j: ikuisuuteen asti. {AT 397.3}

Vapahtaja ei uskonut evankeliumityötä yksin Pietarille. ToisL taessaan myöhemmin Pietarille lausumansa sanat Hän sovellutti ne f välittömästi seurakuntaan. Ja pääasiassa sama lausuttiin myös kahi delletoista apostolille uskovain joukon edustajina. Jos Jeesus olisi antanut erikoisen vallan yhdelle opetuslapsista syrjäyttäen toiset, {AT 397.4}

I emme tapaisi heitä niin usein kiistelemässä siitä, kuka oli suurin. He [olisivat taipuneet Mestarinsa tahtoon ja kunnioittaneet sitä, jonka Hän oli valinnut. {AT 397.5}

Sensijaan että Jeesus olisi valinnut yhden toisten johtajaksi Hän s sanoi opetuslapsilleen: ”Mutta te älkää antako kutsua itseänne rabbiksi”, ”älkääkä antako kutsua itseänne mestareiksi, sillä yksi on teidän mestarinne, Kristus.” Matt. 23: 8, 10. {AT 397.6}

”Kristus on jokaisen miehen pää.” Jumala, joka on asettanut kaikki K Hänen jalkainsa alle, on ”antanut Hänet kaiken pääksi seurakunnalle, 1; joka on Hänen ruumiinsa, Hänen täyteytensä, joka kaikki kaikissa K täyttää”. 1 Kor. 11: 3; Ef. 1: 22, 23. Seurakunta on rakennettu Kris- 1 tukselle, joka on sen perustus, sen on toteltava Kristusta johtajanaan. I Sen ei tule luottaa ihmiseen eikä olla ihmisen hallittavana. Monet K väittävät, että luottamustehtävä seurakunnassa antaa heille oikeu- 1 den määrätä, mitä toisten ihmisten tulee uskoa ja mitä heidän tulee I tehdä. Jumala ei hyväksy tällaista vaatimusta. Vapahtaja lausui: ”Te olette kaikki veljiä.” Kaikki ovat alttiita kiusauksille ja taipu- V vaisia erehtymään. Emme voi antautua yhdenkään rajallisen olenI non johdettaviksi. Uskon kallio on Kristuksen elävä läsnäolo seurakunnassa. {AT 397.7}

Siihen voi heikoinkin luottaa, ja ne, jotka luulevat olevansa vahvimpia, tulevat osoittautumaan heikoimmiksi elleivät he ota Kristusta voimakseen. ”Kirottu on se mies, joka turvaa ihmisiin, ja tekee lihan käsivarreksensa.” Herra ”on kallio”, ”autuaat ovat kaikki, jotka Häneen turvaavat”. Jer. 17: 5; 5 Moos. 32: 4; Ps. 2: 12.! {AT 398.1}

Pietarin tunnustuksen jälkeen Jeesus kielsi opetuslapsiaan kenellekään kertomasta, että Hän oli Kristus. Tämä kielto annettiin kirjanoppineiden ja fariseusten järkähtämättömän vastarinnan vuoksi. Sitäpaitsi kansalla, vieläpä opetuslapsillakin, oli niin väärä käsitys Messiaasta, ettei Hänen julkinen Messiaaksi julistamisensa antaisi heille oikeata käsitystä H inen luonteestaan tai Hänen työstään. Mutta päivä päivältä Hän ilmaisi itseään heille Vapahtajana, ja täten Hän halusi antaa heille oikean käsityksen itsestään Messiaana. {AT 398.2}

Opetuslapset yhä odottivat Kristuksen hallitsevan ajallisena ruhtinaana. Vaikka Hän oli niin kauan salannut aikomuksensa, eivät he uskoneet Hänen aina pysyvän köyhänä ja huomaamattomana; aika oli lähellä, jolloin Hän perustaisi valtakuntansa. {AT 398.3}

Opetuslasten mieleenkään ei ollut koskaan tullut, että pappien ja rabbiinien viha ei koskaan loppuisi, että Hänen oma kansansa kieltäisi Hänet, tuomitsisi Hänet pettäjänä ja ristiinnaulitsisi pahantekijänä. Mutta pimeyden voimien hetki lähestyi, ja Jeesuksen täytyi paljastaa opetuslapsilleen edessä oleva taistelu. Hän oli murheellinen ajatellessaan tulevaa koettelemusta. {AT 398.4}

Tähän asti Hän oli pidättäytynyt kertomasta heille mitään kärsimyksistään ja kuolemastaan. Keskustellessaan Nikodeemuksen kanssa Hän oli sanonut: ”Niinkuin Mooses ylensi käärmeen erämaassa, niin pitää Ihmisen Poika ylennettämän, että jokaisella, joka Häneen uskoo, olisi iankaikkinen elämä.” Joh. 3: 14, 15.. Mutta opetuslapset eivät kuulleet sitä, ja vaikka he olisivat kuulleetkin, he eivät olisi ymmärtäneet. Mutta nyt he ovat olleet Jeesuksen kanssa, kuunnelleet Hänen sanojaan, katselleet Hänen tekojaan, kunnes, huolimatta Hänen vaatimattomasta ympäristöstään ja pappien ja kansan vastustuksesta he voivat yhtyä Pietarin todistukseen. ”Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika.” Nyt on tullut hetki poistaa tulevaisuutta peittävä verho. ”Siitä lähtien Jeesus alkoi ilmoittaa opetuslapsilleen, että Hänen piti menemän Jerusalemiin ja kärsimän paljon vanhimmilta ja ylipapeilta ja kirjanoppineilta ja tuleman tapetuksi ja kolmantena päivänä nouseman ylös.” {AT 398.5}

Opetuslapset kuuntelivat mykkinä surusta ja hämmästyksestä. Kristus oli hyväksynyt Pietarin tunnustuksen, että Hän oli Jumalan Poika, ja nyt Hänen sanansa, jotka viittasivat kärsimyksiin ja kuolemaan, tuntuivat käsittämättömiltä. Pietari ei voinut pysyä vaiti. Hän tarttui Mestariinsa, ikäänkuin temmatakseen Hänet pois Häntä uhkaavasta tuomiosta, huudahtaen: ”Jumala varjelkoon, Herra, älköön se sinulle tapahtuko.” {AT 399.1}

Pietari rakasti Herraansa, mutta Jeesus ei kiittänyt Häntä siitä, että Hän näin ilmaisi haluavansa varjella Häntä kärsimyksiltä. Pietarin sanat eivät olleet sellaisia, että ne olisivat voineet auttaa ja lohduttaa Jeesusta Häntä odottavassa suuressa koetuksessa. Ne eivät olleet sopusoinnussa Jumalan armotarkoituksen kanssa kadonnutta maailmaa kohtaan eivätkä sen opetuksen kanssa itsensäuhraamisesta, jota Jeesus tuli opettamaan omalla esimerkillään. Pietari ei halunnut nähdä ristiä Kristuksen työssä. Hänen sanojensa vaikutus oli aivan päinvastainen kuin se, jonka Kristus halusi tehdä seuraajiensa mieleen, ja Vapahtajan täytyi lausua eräs ankarimmista nuhteista, mitä Hänen huuliltaan milloinkaan on kuulunut: ”Mene pois minun edestäni, saatana; sinä olet minulle pahennukseksi, sillä sinä et ajattele sitä, mikä on Jumalan, vaan sitä, mikä on ihmisten.” {AT 399.2}

Saatana koetti masentaa Jeesusta ja saada Hänet luopumaan tehtävästään, ja Pietari sokeassa rakkaudessaan oli tässä kiusaajan puhe- torvena. Pahuuden ruhtinas oli tämän ajatuksen alkuunpanija. Hänen yllytyksestään Pietari teki äkillisen vetoomuksensa.

Erämaassa Saatana oli tarjonnut Kristukselle maailmanvaltaa sillä ehdolla, että Hän jättäisi nöyryytyksen ja uhrin tien. Nyt hän esitti saman kiusauksen Kristuksen opetuslapselle. Hän koetti kiinnittää Pietarin katseen maalliseen kunniaan, jotta hän ei näkisi ristiä, johon Jeesus halusi kääntää hänen katseensa. Ja Pietarin välityksellä Saatana koetti jälleen taivuttaa Jeesusta kiusaukseen. Mutta Vapahtaja ei siitä välittänyt, Hän ajatteli opetuslastaan. Saatana oli asettunut Pietarin ja hänen Mestarinsa väliin, jotta tämän opetuslapsen sydäntä ei liikuttaisi Kristuksen nöyrtyminen hänen tähtensä. Kristus ei lausunut sanojaan Pietarille, vaan sille, joka koetti erottaa häntä Hänen Lunastajastaan. ”Mene pois minun edestäni, saatana.” Älä enää asetu minun ja erehtyvän palvelijani väliin. Anna minun olla Pietarin kanssa kasvoista kasvoihin, jotta voisin ilmaista hänelle rakkauteni salaisuuden. Se, että Kristuksen tie maan päällä oli tuskien ja nöyryytyksen tie, oli Pietarille katkera läksy, jonka hän vain vaivoin oppi. Hän pelkäsi osallistua Herransa kanssa kärsimyksiin. Mutta ahjon kuumuudessa hän oli näkevä sen siunauksen. Kauan jälkeenpäin, kun hänen ryhdikäs vartensa oli taipunut vuosien ja työn taakan alla, hän kirjoitti: ”Rakkaani, älkää oudoksuko sitä hellettä, jossa olette ja joka on teille koetukseksi, ikäänkuin teille tapahtuisi jotakin outoa, vaan iloitkaa, sitä myöten kuin olette osallisia Kristuksen kärsimyksistä, että te myös Hänen kirkkautensa ilmestymisessä saisitte iloita ja riemuita.” 1 Piet. 4: 12, 13. {AT 399.3}

Jeesus selitti nyt opetuslapsilleen, että Hänen itsensäkieltävä elämänsä oli esimerkki siitä, millaista heidänkin elämänsä tulisi olla. Kutsuen ympärilleen opetuslastensa kanssa kansan, joka oli viipynyt lähistöllä, Hän lausui: ”Jos joku tahtoo minun perässäni kulkea, hän kieltäköön itsensä, ottakoon ristinsä ja seuratkoon minua.” Risti muistutti Rooman vallasta. Se oli julmin ja alhaisin surman väline. Suurimpia rikollisia vaadittiin kantamaan ristinsä teloituspaikalle, ja usein, kun se aiottiin laskea heidän olalleen, he vastustivat epätoivoisen raivokkaasti, kunnes heidät voitettiin ja tuo kidutusväline sidottiin heihin kiinni. Mutta Jeesus kehoitti opetuslapsiaan ottamaan ristinsä ja kantamaan sitä Hänen jäljessään. Vaikka opetuslapset vain hämärästi käsittivät Hänen sanansa, ne viittasivat siihen, että heidän oli alistuttava katkerimpaan nöyryytykseen — nöyrtymään aina kuolemaan saakka Kristuksen tähden. Täydellisempää itsensä antamista eivät Kristuksen sanat olisi voineet kuvata. Mutta Hän oli alistunut tähän kaikkeen heidän tähtensä. Jeesus ei pitänyt taivasta toivottuna paikkana meidän ollessamme kadotettuja. Hän vaihtoi taivaan salit häväistyksen ja herjausten täyttämään elämään ja häpeälliseen kuolemaan. Hän, joka omisti taivaan verrattomat aarteet, tuli köyhäksi, jotta me Hänen köyhyydestään rikastuisimme. Meidän on seurattava Hänen kulkemaansa polkua. {AT 400.1}

Rakkaus sieluihin, joiden puolesta Kristus kuoli, merkitsee oman minän ristiinnaulitsemista. Jokaisen Jumalan lapsen tulisi tästälähin pitää itseään renkaana ketjussa, joka on taivaasta laskettu pelastamaan maailmaa, yhtenä Kristuksen kanssa Hänen armosuunnitelmassaan, lähtien Hänen kanssaan etsimään ja pelastamaan kadotettuja. Kristityn tulee aina käsittää, että hän on pyhittänyt itsensä Jumalalle sekä että hänen on luonteellaan ilmaistava Kristusta maailmalle. Kristuksen elämässä ilmenneen

uhrautuvaisuuden, myötätunnon ja rakkauden tulee ilmetä myös Jumalan työntekijän elämässä. {AT 400.2}

”Sillä joka tahtoo pelastaa elämänsä, hän kadottaa sen, mutta joka kadottaa elämänsä minun tähteni, hän löytää sen.” Itsekkyys on kuolemaa. Ei ainoakaan ruumiin elin voisi elää, jos se rajoittuisi palvelemaan vain itseään. Ellei sydän lähettäisi elämääantavaa verta jäseniin ja päähän, se menettäisi nopeasti voimansa. Kuten veri meissä, niin Kristuksen rakkaus hajaantuu Hänen salaperäisen ruumiinsa jokaiseen osaan. Me olemme toistemme jäseniä, ja sielu, joka kieltäytyy jakamasta toisille, menehtyy. Ja ”mitä se hyödyttää ihmistä”, sanoi Jeesus ”vaikka hän voittaisi omaksensa koko maailman, riiutta saisi sielullensa vahingon? Taikka mitä voi ihminen antaa sielunsa lunnaiksi?” {AT 401.1}

Silloisen köyhyytensä ja nöyryytyksensä yli Hän viittasi opetuslapsilleen tulemiseensa kirkkaudessa, ei maallisen valtaistuimen loistossa, vaan Jumalan ja taivaan enkelien kirkkaudessa. Ja silloin, Hän sanoi, ”Hän maksaa kullekin hänen tekojensa mukaan”. Sitten Hän rohkaistakseen heitä antoi heille lupauksen: ”Totisesti minä sanon teille: tässä seisovien joukossa on muutamia, jotka eivät maista kuolemaa, ennenkuin näkevät Ihmisen Pojan tulevan kuninkuudessaan.” Mutta opetuslapset eivät käsittäneet Hänen sanojaan. Tuo kuninkuus näytti niin kaukaiselta. Heidän silmänsä olivat kiintyneet lähinnä olevaan, maalliseen elämään köyhyydessä, alhaisuudessa ja kärsimyksissä. Täytyisikö heidän loistavien toiveittensa Mestarin kuninkuudesta murskaantua? Eivätkö he saisikaan nähdä Herraansa koro tettuna Daavidin istuimelle? Saattoiko olla mahdollista, että Kristus tulisi elämään alhaisena, kodittomana, muukalaisena, halveksittuna, i että Hänet kiellettäisiin ja viimein surmattaisiin? Murhe painoi heidän mieltään, sillä he rakastivat Mestariaan. Myöskin epäilys ahdisti i heitä, sillä näytti käsittämättömältä, että Jumalan Poika joutuisi niin julman nöyryytyksen alaiseksi. Jos Hänen oli kuoltava, kuinka Hän saattoi perustaa valtakuntansa niin lujaksi, että helvetin portit eivät voittaisi sitä? Tämä oli opetuslapsille todella arvoitus. {AT 401.2}

He olivat parhaillaan matkalla Galilean meren rannikoita pitkin sitä kaupunkia kohden, missä kaikki heidän toiveensa murskattaisiin. He eivät uskaltaneet varoittaa Kristusta, mutta he puhelivat keskenään hiljaisella, surullisella äänellä, mitä tulevaisuus toisi mukanaan. Keskellä epäilyksiäänkin he pitivät kiinni ajatuksesa, että jokin odottamaton seikka kääntäisi kohtalon, joka näytti odottavan heidän Herraansa. Näin he kuuden pitkän, synkän päivän ajan olivat surun ja epäilyksen, toivon ja pelon vallassa. {AT 401.3}

LUKU 46—KIRKKAUDEN EDUSTAJAT

”Ja katso, heille ilmestyivät Mooses ja Elia, jotka puhuivat hänen kanssansa.” {AT 402.1}

Ilta on tulossa, kun Jeesus kutsuu luokseen kolme opetuslastaan, Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen, ja vie heidät vainioiden poikki ja sitten ylös kivistä polkua yksinäiselle vuorenrinteelle. Vapahtaja on opetuslapsineen viettänyt päivän kulkien ja opettaen, ja kiipeäminen vuorelle vielä lisää heidän väsymystään. Kristus on nostanut monelta kärsivältä sielullisten ja ruumiillisten kärsimysten taakan ja palauttanut elämän voiman heidän kuihtuneisiin jäseniinsä, mutta Hänkin on ihmisyyden lakien alainen, ja väsyy kiipeämisestä kuten Hänen opetuslapsensakin. {AT 402.2}

Laskevan auringon valo viipyy vielä vuoren huipulla ja kultaa häipyvällä loistollaan heidän kulkemaansa tietä. Mutta pian valo katoaa sekä vuorelta että laaksosta, aurinko painuu läntisen taivaanrannan taa, ja yön varjot laskeutuvat yksinäisten kulkijain ylle. Heitä ympäröivä pimeys näyttää olevan sopusoinnussa heidän huolten painaman elämänsä kanssa, jonka ylle kerääntyy yhä tiheneviä pilviä. {AT 402.3}

Opetuslapset eivät uskalla kysyä Jeesukselta, minne Hän on menossa tai mikä on Hänen tarkoituksensa. Hän on usein viettänyt kokonaisia öitä rukoillen vuorella. Hän, jonka käsi oli luonut vuoret ja laaksot, tuntee olevansa luonnossa kotonaan ja nauttii sen rauhasta. Opetuslapset seuraavat, minne Jeesus heitä johtaa, mutta kuitenkin he ihmettelevät, miksi Mestari vie heidät juuri tätä vaivalloista tietä ylöspäin, kun he ovat väsyneitä ja Hän itsekin on levon tarpeessa. {AT 402.4}

Hetken kuluttua Jeesus sanookin, ettei enää mentäisi edemmäksi. Astuen vähän syrjään heistä tämä tuskien mies vuodattaa rukouksensa kovin huudoin ja kyynelin. Hän rukoilee voimaa voidakseen kestää koetuksensa ihmiskunnan puolesta. Hänen itsensä täytyy saada uusii ote Kaikkivaltiaasta, sillä vain siten Hän voi ajatella tulevaisuutta. Ja Hän vuodattaa hartaat rukoukset opetuslastensa puolesta, ettei heidän uskonsa pettäisi pimeyden vallan hetkenä. Kaste laskeutuu raskaana Hänen kumartuneen olemuksensa yli, mutta Hän ei sitä huomaa. Yön tiheät varjot lankeavat Hänen ympärilleen, mutta Hän ei näe niiden synkkyyttä. Näin hetket kuluvat hitaasti. Aluksi opetuslapset vilpittömän hartaina liittävät rukouksensa Hänen anomuksiinsa, mutta hetken kuluttua väsymys valtaa heidät, ja vaikka he yrittävätkin pitää mielenkiintoaan vireillä, he vaipuvat uneen. Jeesus on kertonut heille kärsimyksistään, Hän on ottanut heidät mukaansa, jotta he rukoilisivat yhdessä Hänen kanssaan, ja nytkin Hän rukoilee heidän puolestaan. Vapahtaja on nähnyt opetuslastensa syvän murheen ja halunnut lievittää heidän suruaan vakuuttamalla, ettei heidän uskonsa ole ollut turha. Eivät edes kaikki kaksitoista voi vastaanottaa sitä ilmestystä, jonka Hän haluaa heille antaa. Vain ne kolme, joiden on todistettava Hänen tuskansa Getsemanessa, on valittu olemaan Hänen kanssaan vuorella. Nyt Hän rukoilee, että heille annettaisiin ilmestys siitä kirkkaudesta, joka Hänellä oli Isän luona, ennen maailman perustamista, että Hänen valtakuntansa paljastettaisiin

ihmissilmille ja että Hänen opetuslapsensa saisivat voimaa katsella sitä. Hän pyytää, että he saisivat nähdä todistuksen Hänen jumaluudestaan, joka lohduttaisi heitä Hänen suurimman tuskansa hetkenä sillä tietoisuudella, että Hän varmasti on Jumalan Poika ja että Hänen häpeällinen kuolemansa on osa lunastussuunnitelmasta. {AT 403.1}

Hänen rukouksensa kuullaan. Hänen ollessaan nöyrästi kumartuneena kivisellä maalla taivas avautuu äkkiä, Jumalan kaupungin kultaiset portit aukeavat, pyhä kirkkaus laskeutuu vuorelle ja ympäröi Vapahtajan. Sisäinen jumaluus loistaa läpi inhimillisyyden ja yhtyy ylhäältä tulevaan kirkkauteen. Nousten kumartuneesta asennostaan Kristus seisoo jumalallisen majesteettisena. Sieluntuska on kadonnut. Hänen kasvonsa loistavat nyt ”kuin aurinko” ja Hänen vaatteensa ovat ”valkoiset kuin valo”. {AT 403.2}

Opetuslapset heräävät ja näkevät vuoren kylpevän valovirrassa. Pelon ja hämmästyksen vallassa he katselevat Mestarinsa säteilevää olemusta. Kun heidän katseensa alkaa kestää tuota ihmeellistä valoa, he huomaavat, ettei Jeesus ole yksin. Hänen rinnallaan on kaksi taivaallista olentoa, jotka keskustelevat läheisesti Hänen kanssaan. Ne ovat Mooses, joka Siinailla oli puhunut Jumalan kanssa, ja Elia, jolle annettiin suuri etuoikeus olla kuolemaa maistamatta, mikä etuoikeus oli suotu vain yhdelle muulle Aadamin pojalle. {AT 405.1}

Puolitoista vuosituhatta aikaisemmin Mooses oli seissyt Pisgan vuorella katsellen luvattua maata. Mutta Meribassa tekemänsä synnin tähden hänen ei sallittu päästä sinne. Hänelle ei suotu iloa johtaa Israelin kansaa heidän isiensä perintöosaan. Hänen tuskainen pyyntönsä: ”Niin salli minun nyt mennä katsomaan sitä hyvää maata, joka on tuolla puolen Jordanin, tuota ihanaa vuoristoa ja Libanonia”, 5 Moos. 3: 25, evättiin häneltä. Hänen täytyi luopua toivosta, joka neljänkymmenen vuoden ajan oli kirkastanut korpivaelluksen synkkyyttä. Erämaan hautaan päättyivät nuo tuskan ja ahdistavien huolien vuodet. Mutta Hän, ”joka voi tehdä enemmän, monin verroin enemmän kuin kaikki, mitä me anomme tai ymmärrämme”, Ef. 3: 20, oli tämän määrän mukaan vastannut palvelijansa rukouksiin. Mooses sai maistaa kuoleman, mutta hänen ei tarvinnut jäädä hautaansa. Kristus itse herätti hänet eloon. Saatana, kiusaaja, oli vaatinut Mooseksen ruumista hänen syntinsä vuoksi, mutta Kristus, Vapahtaja, oli kutsunut hänet esiin haudasta. Juud. 9. {AT 405.2}

Kirkastusvuorella Mooses todisti Kristuksen voitosta synnin ja kuoleman yli. Hän edusti niitä, jotka tulevat esiin haudoistaan vanhurskasten ylösnousemuksessa. Elia, joka oli viety taivaaseen kuolemaa kokematta, edusti niitä, jotka elävät maan päällä Kristuksen tullessa toisen kerran ja jotka muutetaan ”yhtäkkiä, silmänräpäyksessä, viimeisen pasunan soidessa”, jolloin ”tämä katoavainen pukeutuu katoamattomuuteen ja tämä kuolevainen pukeutuu kuolemattomuuteen”. 1 Kor. 15: 51—53. Jeesus oli taivaan kirkkauden verhoama, jollaisena Hän on ilmestyvä tullessaan ”toistamiseen ilman syntiä... pelastukseksi”. Sillä Hän on tuleva ”Isänsä kirkkaudessa pyhien enkelien kanssa”. Hepr. 9: 28; Mark. 8: 38. Vapahtajan lupaus opetuslapsilleen täyttyi nyt. Vuorella oli edustettuna tuleva kirkkauden valtakunta pienoiskoossa — Kristus kuninkaana, Mooses ylösnousseiden ja Elia muutettujen pyhien

edustajana.käsitä tätä näkyä, mutta he iloitsevat siitä, että taivaalliset olennot kunnioittavat heidän kärsivällistä opettajaansa, tuota sävyisää ja nöyrää hyväntekijää, joka avuttomana muukalaisena on vaeltanut ympäri. He uskovat Elian tulleen julistamaan Messiaan kuninkuutta ja että Kristuksen valtakunta on syntymäisillään maan päälle. He tahtoisivat ainiaaksi karkoittaa mielestään pelkonsa ja pettymyksensä. Täällä he haluavat viipyä, missä Jumalan kirkkaus on ilmestynyt. Pietari huudahtaa: ”Herra, meidän on tässä hyvä olla; jos tahdot, niin minä teen tähän kolme majaa, sinulle yhden ja Moosekselle yhden ja Elialle yhden.” Opetuslapset ovat varmoja siitä, että Mooses ja Elia on lähetetty suojelemaan heidän Mestariaan ja vahvistamaan Hänen valtansa kuninkaana. {AT 405.3}

Mutta ristin täytyy tulla ennen kruunua. Heidän keskustelu- aiheenaan Jeesuksen kanssa ei ole Hänen kruunaamisensa kuninkaaksi, vaan Hänen Jerusalemissa tapahtuva kuolemansa. Inhimillisen heikkouden alaisena, sen surujen ja synnin painamana Jeesus vaelsi yksinäisenä ihmisten keskellä. Kun tulevan koetuksen synkkyys Häntä ahdisti, Hän oli hengessään yksin maailmassa, joka ei Häntä tuntenut. Eivät edes Hänen rakastamansa opetuslapset, jotka olivat omien epäilystensä, surujensa ja kunnianhimoisten toiveittensa vallassa, olleet käsittäneet Hänen tehtävänsä salaisuutta. Hän oli asustanut taivaallisten olentojen seurassa ja rakkauden ympäröimänä, mutta maailmassa, jonka Hän itse oli luonut, Hän oli yksin. Nyt taivas oli lähettänyt lähettiläänsä Jeesuksen luo; ei enkeleitä, vaan ihmisiä, jotka olivat kestäneet kärsimyksiä ja suruja ja jotka voivat tuntea myötätuntoa Vapahtajaa kohtaan Hänen maallisen elämänsä koettelemuksissa. Mooses ja Elia olivat olleet Kristuksen työtovereita. He olivat kaivanneet kuten Hänkin ihmisten pelastusta. Mooses oli rukoillut Israelin puolesta: ”Jospa nyt antaisit heidän rikoksensa anteeksi! Mutta jos et, niin pyyhi minut pois kirjastasi, johon kirjoitat.” 2 Moos. 32: 32. Elia oli tuntenut hengen yksinäisyyttä, kun hänen yllään kolmen ja puolen nälkävuoden aikana oli levännyt kansan vihan ja hädän taakka. Yksin hän seisoi Jumalan edessä Karmelin vuorella. Yksin hän oli paennut erämaahan tuskan ja epätoivon vallassa. Nämä miehet, jotka oli valittu valtaistuinta ympäröivien enkelienkin edelle, olivat tulleet keskustelemaan Jeesuksen kanssa Hänen kärsimyksiään koskevista asioista ja lohduttamaan Häntä vakuutuksella taivaan myötätunnosta. Heidän keskustelunsa kohteena oli maailman toivo, jokaisen ihmisolennon pelastus. {AT 406.1}

Koska opetuslapset olivat vaipuneina uneen, he eivät paljoa kuulleet siitä, mitä Kristus ja taivaalliset olennot keskenään puhelivat. Kun he eivät jaksaneet valvoa ja rukoilla, he eivät saaneet sitä, mitä Jumala halusi heille antaa: käsityksen Kristuksen kärsimyksistä ja sen jälkeen tulevasta kirkkaudesta. He menettivät siunauksen, jonka olisivat voineet saada osallistumalla Hänen uhriinsa. Nämä opetuslapset olivat hitaita sydämeltään uskomaan, ja vain vähän he osasivat antaa arvoa niille aarteille, joilla taivas tahtoi heitä rikastuttaa. {AT 407.1}

Kuitenkin he saivat suuren valon. He vakuuttuivat siitä, että koko taivas tiesi Juudan kansan synnin sen kieltäessä Kristuksen. He saivat selvemmän käsityksen Lunastajan työstä.

He näkivät silmillään ja kuulivat korvillaan asioita, jotka olivat ihmisen käsityskyvyn yläpuolella. He olivat ”omin silmin nähneet Hänen valtasuuruutensa” (2 Piet. 1: 16) ja he käsittivät, että Jeesus oli todella Messias, josta patriarkat ja profeetat olivat todistaneet, ja että taivaskin oli Hänet siksi tunnustanut. {AT 407.2}

Heidän yhä katsellessaan näkyä vuorella ”heidät varjosi valoisa pilvi; ja katso, pilvestä kuului ääni, joka sanoi: ’Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt; kuulkaa Häntä.’” Katsellessaan tuota pilveä, joka oli kirkkaampi kuin se, joka kävi Israelin kansan edellä korvessa, kuullessaan Jumalan äänen puhuvan niin valtavan majesteetillisena, että vuoret vapisivat, opetuslapset vaipuivat kuin lyötyinä maahan. He jäivät siihen pitkälleen kasvot peitettyinä, kunnes Jeesus lähestyi, kosketti heitä ja karkoitti heidän pelkonsa lausuen tutulla äänellään: ”Nouskaa, älkää peljätkö.” Uskaltaessaan jälleen nostaa silmänsä he näkivät, että taivaallinen kirkkaus oli kadonnut ja Mooses ja Elia hävinneet. He olivat vuorella yksin Jeesuksen kanssa. {AT 407.3}

LUKU 47—PALVELUKSEN LAAKSOSSA

”Kaikki on mahdollista sille, joka uskoo.” {AT 408.1}

Koko yö oli kulunut vuorella, ja auringon noustessa Jeesus opetuslapsineen laskeutui sieltä alas tasangolle. Opetuslapset olivat ajatuksiinsa vaipuneita ja vaiteliaita, ja pelonsekainen kunnioitus täytti heidän mielensä. Ei edes Pietarilla ollut sanaakaan sanottavana. Mielellään he olisivat viipyneet tuolla pyhällä paikalla, jota taivaan valo oli koskettanut ja missä Jumalan Poika oli ilmaissut kirkkautensa, mutta heidän oli työskenneltävä kansan hyväksi, joka jo etsi Jeesusta läheltä ja kaukaa. {AT 408.2}

Vuoren juurelle oli kokoontunut suuri joukko, jonka toiset opetuslapset olivat johtaneet sinne tietäen, minne Jeesus oli lähtenyt. Kun Jeesus tuli lähemmäksi, Hän pyysi noita kolmea seuralaistaan vaikenemaan siitä, mitä he olivat nähneet, sanoen: ”Älkää kenellekään kertoko tätä näkyä, ennenkuin Ihmisen Poika on noussut kuolleista.” Opetuslasten tuli mielessään miettiä näkemäänsä ilmestystä eikä kertoa siitä muille. Sen kertominen kansalle herättäisi vain naurua tai turhaa ihmettelyä. Eivätkä muut yhdeksän apostoliakaan ymmärtäisi sitä, ennenkuin Jeesus olisi noussut kuolleista. Miten hitaita ymmärrykseltään nämä kolme etuoikeutettua opetuslastakin olivat, nähdään siitä, että huolimatta kaikesta, mitä Kristus oli kertonut Häntä tulevan kohtaamaan, he kyselivät toisiltaan, mitä kuolleista j nouseminen merkitsi. He eivät kuitenkaan pyytäneet selitystä Jeesukselta. Se, mitä Hän oli kertonut tulevaisuudesta, oli täyttänyt heidät syvällä surulla, eivätkä he halunneet mitään lisäselvitystä siitä, jonka he mielellään uskoivat jäävän tapahtumatta. {AT 408.3}

Kun laaksossa oleva kansa sai Jeesuksen näkyviinsä, se juoksi; Häntä vastaan tervehtien Häntä kunnioituksen ja ilon ilmauksin. Kuitenkin Hänen tarkka silmänsä huomasi heidän olevan suuresti hämmentyneitä. Opetuslapsetkin näyttivät huolestuneilta, sillä oli juuri tapahtunut jotakin, joka oli tuottanut heille katkeran pettyji myksen ja nöyryytyksen. {AT 409.1}

Heidän ollessaan odottamassa vuoren juurella eräs isä oli tuonut | heidän luokseen poikansa, jotta tämä vapautuisi häntä kiusaavasta mykästä hengestä. Kun Jeesus oli lähettänyt kaksitoista opetuslastaan saarnaamaan Galileaan, Hän oli antanut heille vallan ajaa ulos saastaisia henkiä. Heidän lähtiessään lujina uskossa pahat henget olivat totelleet heidän sanaansa. Nytkin he Jeesuksen nimessä käskivät kiusaavaa henkeä jättämään uhrinsa, mutta paha henki vain pilkkasi heitä käyden uudelleen uhrinsa kimppuun. Opetuslapset, | jotka eivät voineet selittää tappionsa syytä, tunsivat tuottavansa | häpeää itselleen ja Mestarilleen. Joukossa oli myös kirjanoppineita, f jotka parhaansa mukaan käyttivät tilaisuutta hyväkseen nöyryyttääkseen heitä. Tunkeutuen opetuslasten ympärille he ahdistivat heitä | kysymyksillään koettaen todistaa, että he ja heidän Mestarinsa olivat | pettureita. Rabbiinit selittivät voitonriemuisina, että tässä oli nyt | paha henki, jota eivät opetuslapset eikä Kristus

itsekään voisi voittaa, i* Kansa oli taipuvaista asettumaan kirjanoppineiden puolelle, ja ylenI katseellinen ja ivallinen mieli valtasi koko joukon. {AT 409.2}

Mutta äkkiä syytökset vaikenivat. Jeesuksen nähtiin lähestyvän I kolmen opetuslapsensa kanssa, ja häilähteleväinen kansa riensi taas I Häntä vastaan. Taivaallisen kirkkauden valossa vietetty yö oli jät- | tänyt merkkinsä Jeesukseen ja Hänen seuralaisiinsa. Heidän kasvojaan kirkastava valo herätti katsojain kunnioitusta. Kirjanoppineet I vetäytyivät peloissaan taaksepäin, kun taas kansa lausui Jeesuksen 1 tervetulleeksi. {AT 409.3}

Vapahtaja saapui tapahtumapaikalle ikäänkuin Hän olisi nähnyt I kaiken, ja kiinnittäen katseensa kirjanoppineisiin Hän kysyi: ”Mitä H te väittelette heidän kanssaan?” {AT 409.4}

Mutta nuo ennen niin rohkeat ja pilkalliset äänet vaikenivat nyt. Äänettömyys oli vallannut koko joukon. Nyt murheellinen isä tunkeutui joukon läpi ja langeten Jeesuksen jalkoihin kertoi Hänelle huolistaan ja pettymyksistään. {AT 410.1}

”Opettaja”, hän sanoi, ”minä toin sinun tykösi poikani, jossa on mykkä henki. Ja missä vain se käy hänen kimppuunsa, riuhtoo se häntä... Ja minä sanoin sinun opetuslapsillesi, että he ajaisivat sen ulos, mutta he eivät kyenneet.” {AT 410.2}

Jeesus katsoi ympärillään oleviin: pelokkaaseen kansanjoukkoon, viisasteleviin kirjanoppineihin ja hämmentyneihin opetuslapsiin. Hän näki epäuskoa jokaisen sydämessä ja huudahti surusta värisevin äänin: ”Voi, sinä epäuskoinen sukupolvi, kuinka kauan minun täytyy olla teidän luonanne? Kuinka kauan kärsiä teitä?” Sitten Hän pyysi huolestunutta isää: ”Tuo poikasi tänne.” {AT 410.3}

Poika tuotiin, ja kun Vapahtajan katse kohtasi hänet, paha henki heitti hänet maahan tuskan kouristuksissa. Siinä hän makasi piehtaroiden suu vaahdossa ja päästäen kauheita kirkaisuja. {AT 410.4}

Jälleen elämän Ruhtinas ja pimeyden valtojen päämies kohtasivat toisensa taistelukentällä — Kristus täyttäen tehtäväänsä, sillä Hän oli tullut ”saarnaamaan vangituille vapautusta, ja... päästämään sorretut vapauteen” (Luuk. 4: 18), Saatana taas koettaen pitää uhriaan vallassaan. Valon enkeleitä ja pimeyden enkelijoukkoja oli näkymättöminä seuraamassa taistelua. Jonkin aikaa Jeesus salli pahan hengen näyttää voimaansa, jotta katsojat käsittäisivät Hänen suorittamansa parantamisen. {AT 410.5}

Kansanjoukko katseli henkeään pidättäen, isä toivon ja pelon vallassa. Jeesus kysyi: ”Kuinka kauan aikaa tätä on hänessä ollut?” Isä kertoi Hänelle pitkistä kärsimyksen vuosista ja huudahti sitten, ikäänkuin hän ei voisi enää kestää kauempaa: ”Jos sinä jotakin voit, niin armahda meitä ja auta meitä!” ”Jos sinä voit!” Vieläkin isä epäili Kristuksen voimaa. {AT 410.6}

Jeesus vastasi: ”Jos voit uskoa; kaikki on mahdollista sille, joka uskoo.” Kristukselta ei puutu voimaa, pojan paraneminen riippuu kokonaan isän uskosta. Tuntien oman heikkoutensa isä puhkeaa kyyneliin ja heittäytyy Kristuksen armon varaan huutaen: ”Herra, minä uskon; auta minun epäuskoani!” {AT 410.7}

Jeesus kääntyy sairaan puoleen sanoen: ”Sinä mykkä ja kuuro henki, minä käsken sinua: lähde ulos hänestä, äläkä enää häneen mene.” {AT 410.8}

Sairas huutaa ja kamppailee tuskissaan. Paha henki näyttää lähtiessään melkein riistävän hengen uhriltaan. Sitten poika jää makaamaan liikkumattomana, ikäänkuin kuolleena. Kuuluu kuiskauksia: ”Hän kuoli.” Mutta Jeesus tarttuu häntä kädestä ja nostaen hänet ylös antaa hänet isälle täysin terveenä sielultaan ja ruumiiltaan. Isä ja poika ylistävät nyt vapauttajansa nimeä. Kansanjoukko ”hämmästyi Jumalan valtasuuruutta”, kun taas kirjanoppineet voitettuina ja; nolattuina kääntyvät nyrpeissään pois. {AT 411.1}

”Jos sinä jotakin voit, niin armahda meitä ja auta meitä!” Kuinka | moni synninpainama sielu onkaan toistanut tämän rukouksen! Ja säälivän Vapahtajan vastaus kaikille kuuluu: ”Jos voit uskoa; kaikki on mahdollista sille, joka uskoo.” Usko yhdistää meidät taivaaseen ja antaa meille voimaa taistelussa pimeyden voimia vastaan. Jumala | on Kristuksessa valmistanut meille keinon jokaisen synnillisen piirteen voittamiseksi ja voimakkaimmankin kiusauksen vastustamiseksi.! « Mutta monet tuntevat, että heiltä puuttuu uskoa, ja siksi he jäävät I kauas Kristuksesta. Näiden sielujen tulee avuttomassa huonoudessaan I heittäytyä säälivän Vapahtajan armoille. Älä katso itseesi, vaan Kris- | tukseen. Hän, joka ihmisten keskuudessa vaeltaessaan paransi sairaat I ja ajoi ulos riivaajat, on sama voimakas Lunastaja vielä tänäänkin. {AT 411.2}

Usko tulee Jumalan sanasta. Tartu Hänen lupaukseensa: ”Sitä, joka I minun tyköni tulee, minä en heitä ulos.” Joh. 6: 37. Heittäydy Hänen I jalkoihinsa huutaen: ”Herra, minä uskon; auta sinä minun epäuskoani.” S Jos näin teet, et milloinkaan tule hukkumaan, et milloinkaan. {AT 411.3}

Lyhyen ajan kuluessa nuo kolme etuoikeutettua opetuslasta olivat nähneet kirkastuksen ja alennuksen äärimmäisyydet. He olivat nähs neet ihmisen kirkastuneena Jumalan kuvaksi ja alentuneena Saatanan kaltaiseksi. Vuorelta, missä Jeesus oli keskustellut taivaan sanansaattajien kanssa ja missä säteilevän kirkkauden keskeltä kuuluva ääni I oli julistanut Hänet Jumalan Pojaksi, he näkivät Jeesuksen laskeutuI van kohtaamaan tuota tuskallista ja vastenmielistä näkyä, kuunvaihe- | tautista poikaa, joka vääristeli kasvojaan ja kiristeli hampaitaan tus! kan kouristuksissa, joita ei ihmisvoima voinut lievittää. Ja tämä mahI tava Lunastaja, joka vain muutamia tunteja aikaisemmin oli kirkasI tettuna seisonut ihmettelevien opetuslastensa edessä, kumartuu nosf tamaan tuota Saatanan uhria maasta, missä hän kieriskeli, ja antaa | hänet terveenä sielultaan ja ruumiiltaan takaisin isälleen ja kodilleen. ITämä oli vertaus lunastuksesta: Jumalan Poika saapuu Isänsä kirkkaudesta pelastamaan

kadotettuja. Se kuvasi myös opetuslasten tehtävää. Kristuksen palvelijan ei tule elää elämäänsä vain vuoren huipulla Jeesuksen kanssa, hengellisen kirkastuksen hetkiä viettäen. Heitä odottaa työ alhaalla laaksossa. Saatanan vangitsemat sielut odottavat uskon ja rukouksen sanaa, joka heidät vapauttaisi. {AT 411.4}

Opetuslapset yhä mietiskelivät sitä katkeraa tosiasiaa, että he olivat epäonnistuneet, ja kun Jeesus taas oli yksin heidän kanssaan, he kysyivät: ”Miksi me emme voineet ajaa sitä ulos?” Jeesus vastasi heille: ”Teidän epäuskonne tähden; sillä totisesti minä sanon teille: jos teillä olisi uskoa sinapinsiemenenkään verran, niin te voisitte sanoa tälle vuorelle: ’Siirry täältä tuonne’, ja se siirtyisi, eikä mikään olisi teille mahdotonta. Tätä lajia ei saa lähtemään ulos muulla kuin rukouksella ja paastolla.” Heidän epäuskonsa, joka esti heitä tuntemasta syvempää myötätuntoa Kristusta kohtaan, ja se huolimattomuus, jolla he suhtautuivat heille uskottuun pyhään tehtävään, oli saanut heidät epäonnistumaan taistelussa pimeyden voimia vastaan. {AT 412.1}

Kristuksen sanat, joilla Hän viittasi kuolemaansa, olivat synnyttäneet murhetta ja epäilystä. Ja kolmen opetuslapsen valitseminen seuraamaan Jeesusta vuorelle oli herättänyt noissa yhdeksässä kateutta. Sen sijaan, että he olisivat vahvistaneet uskoaan rukoilemalla ja ajattelemalla Kristuksen sanoja, he miettivät omia vaikeuksiaan ja huoliaan. Tällaisessa pimeyden tilassa he olivat ryhtyneet taisteluun Saatanan kanssa. {AT 412.2}

Saavuttaakseen voiton tällaisessa taistelussa heidän täytyi käydä siihen toisenlaisin mielin. Heidän täytyi vahvistaa uskoaan palavin rukouksin ja paastoin sekä nöyryyttämällä sydämensä. Heidän tuli tyhjentyä omasta itsestään ja täyttyä Jumalan Hengellä ja Jumalan voimalla. Vain hartaat, kestävät rukoukset Jumalan puoleen uskossa, joka johtaa täydelliseen riippuvaisuuteen Jumalasta ja ehdottomaan pyhittäytymiseen Hänen työhönsä, voivat tuoda ihmisille Pyhän Hengen apua taistelussa hallituksia ja valtoja vastaan, tämän maailman pimeyden valtiaita vastaan, pahuuden henkiolentoja vastaan taivaan avaruuksissa. {AT 412.3}

”Jos teillä olisi uskoa sinapinsiemenenkään verran”, sanoi Jeesus, ”niin te voisitte sanoa tälle vuorelle: ’Siirry täältä tuonne’, ja se siirtyisi.” Vaikka sinapinsiemen on niin pieni, siihen sisältyy sama salaperäinen elinvoima, joka saa aikaan suurimmankin puun kasvun. Kun sinapinsiemen joutuu maahan, sen pieni itu käyttää hyväkseen kaikkia niitä aineita, joita Jumala on valmistanut sen ravinnoksi, ja se kasvaa ja kehittyy hyvin nopeasti. Jos teillä olisi sen kaltaista uskoa, te käyttäisitte hyväksenne Jumalan sanaa ja kaikkia Hänen suomiaan voimia, jotka voivat olla avuksi. Näin uskonne vahvistuu ja tuo taivaan voimat tueksenne. Vaikka Saatanan tiellenne kasaamat esteet näyttäisivät ylipääsemättömiltä kuin korkeimmat vuoret, ne katoavat uskon käskystä. ”Eikä mikään olisi teille mahdotonta.” {AT 412.4}

LUKU 48—SYDÄMEN SUURUUS

”Kuka on suurin taivasten valtakunnassa?” {AT 414.1}

Palattuaan Kapernaumiin Jeesus ei mennyt niihin julkisiin paikkoihin, joissa Hän oli opettanut kansaa, vaan vetäytyi kaikessa hiljaisuudessa opetuslastensa kanssa taloon, josta tuli Hänen tilapäinen kotinsa. Hänen tarkoituksensa oli tämän Galileassa viettämänsä loppuajan kuluessa enimmäkseen opettaa opetuslapsiaan eikä niin paljon työskennellä suurten joukkojen hyväksi. {AT 414.2}

Kulkiessaan läpi Galilean Kristus oli jälleen koettanut valmistaa opetuslastensa mieliä Hänen edessään olevia tapauksia varten. Hän kertoi heille menevänsä Jerusalemiin. Siellä Hänet surmattaisiin, mutta Hän nousisi ylös kuolleista. Ja Hän ilmoitti heille sen merkillisen ja vakavan asian, että Hänet petettäisiin vihollistensa käsiin. Opetuslapset eivät nytkään käsittäneet Hänen sanojaan. Vaikka suuren surun varjo lepäsi heidän yllään, sai kilpailuhenki sijaa heidän sydämessään. He kiistelivät keskenään siitä, ketä pidettäisiin suurimpana taivasten valtakunnassa. He aikoivat salata tämän kiistan Jeesukselta, eivätkä siis, kuten tavallista, pyrkineet lähelle Häntä, vaan vitkastelivat, niin että Hän saapui Kapernaumiin ennen heitä. Jeesus luki heidän ajatuksensa ja halusi neuvoa ja opettaa heitä. Mutta Hän odotti hiljaista hetkeä, jolloin heidän sydämensä olisivat avoinna vastaanottamaan Hänen sanojaan. {AT 414.3}

Kohta heidän saavuttuaan kaupunkiin tuli temppeliveron kantaja : Pietarin luo kysyen: ”Eikö teidän opettajanne maksa temppeliveroa?” I Tämä ei ollut tavallinen vero, vaan maksu, jota jokaista juutalaista I vaadittiin suorittamaan vuosittain temppelin ylläpitämiseksi. Tästä maksusta kieltäytymistä pidettiin uskottomuutena temppeliä koh- ^ taan, joka rabbiinien mielestä oli sangen raskas synti. Vapahtajan I suhtautuminen rabbiinien säädöksiin ja Hänen selvät nuhteensa perimätapojen noudattajille kelpasivat verukkeiksi syytökselle, että Hän j; koetti kumota pyhäkköpalveluksen. Nyt hänen vihollisensa näkivät itsellään olevan tilaisuuden saattaa Hänet epäilyksenalaiseksi. Temppeliveron kantaja rupesi auliisti heidän liittolaisekseen. {AT 415.1}

Pietarin mielestä veronkantajan kysymys sisälsi epäilyttävän vihjauksen Kristuksen uskottomuudesta temppeliä kohtaan. Kiivaillen! Mestarinsa kunnian puolesta hän vastasi nopeasti, kysymättä neuvoa I Jeesukselta, että Jeesus maksaisi veron. {AT 415.2}

Mutta Pietari käsitti vain osittain kysyjän tarkoituksen. Oli joiI takin, jotka olivat vapaat veronmaksusta. Kun Mooseksen aikana 1 leeviläiset erotettiin pyhäkköpalvelukseen, eivät he saaneet mitään peI rintöosaa kansan keskuudessa. ”Leevi ei saanut osuutta eikä perintö I osaa veljiensä rinnalla, sillä Herra on hänen perintöosansa.” 5 Moos. li 10: 9. Vielä Kristuksen päivinäkin pidettiin pappeja ja leeviläisiä I vihkiytyneinä erikoisesti temppelipalvelukseen, eikä heitä vaadittu I suorittamaan vuotuista maksua sen ylläpitämiseksi. Myös profeetat I oli vapautettu tästä maksusta. Vaatiessaan veroa Jeesukselta rabbiiI nit kielsivät Hänen olevan

profeetan tai opettajan ja kohtelivat Häntä J tavallisena ihmisenä. Hänen kieltäytymistään maksamasta veroa olisi I pidetty uskottomuutena temppeliä kohtaan, kun taas toiselta puolen S veron maksamista olisi voitu pitää sen väitteen hyväksymisenä, ettei I Hän ollut profeetta. {AT 415.3}

Juuri vähän aikaisemmin Pietari oli tunnustanut Jeesuksen Jumalan Pojaksi, mutta nyt hän jätti käyttämättä tilaisuuden kuvata Mestarinsa luonnetta. Vastatessaan veronkantajalle, että Jeesus maksaisi temppeliveron, hän itse asiassa hyväksyi sen väärän käsityksen Hänestä, jota papit ja hallitusmiehet koettivat saada leviämään. {AT 415.4}

Kun Pietari tuli sisälle, ei Vapahtaja sanallakaan viitannut siihen, mitä oli tapahtunut, vaan kysyi: ”Mitä arvelet, Simon? Keiltämaan kuninkaat ottavat tullia tai veroa? Lapsiltaanko vai vierailta?” j: Pietari vastasi: ”Vierailta.” Niin Jeesus sanoi: ”Lapset ovat siis vapaat.” Kun jonkin maan asukkailta kannetaan veroa heidän kuninkaansa ylläpitämiseksi, ovat kuninkaan omat lapset siitä vapaat. Samoin Israelia, Jumalan valittua kansaa, vaadittiin ylläpitämään jumalanpalvelusta, mutta Jeesukselle, Jumalan Pojalle, ei ollut tällaista velvollisuutta. Koska papit ja leeviläiset olivat siitä vapaat pyhäkköpalveluksensa tähden, kuinka paljon enemmän Hän, jolle pyhäkkö oli Hänen Isänsä huone? {AT 415.5}

Jos Jeesus olisi vastaansanomatta maksanut veron, Hän olisi todellisuudessa tunnustanut tuon väitteen oikeutuksen ja täten kieltänyt jumaluutensa. Mutta vaikka Hän näki hyväksi suostua tähän vaatimukseen, Hän kielsi väitteen, jolle se perustui. Hänen huolehtimisensa siitä, että vero tuli maksetuksi, on todistus Hänen jumalallisesta luonteestaan. Se osoitti Hänen olevan yhtä Jumalan kanssa, eikä Hän siksi ollut veronalainen kuten valtakunnan muut alamaiset. {AT 416.1}

”Mene”, Hän käski Pietaria, ”ja heitä onki järveen. Ota sitten ensiksi saamasi kala, ja kun avaat sen suun, löydät hopearahan. Ota se ja anna heille minun puolestani ja omasta puolestasi.” {AT 416.2}

Vaikka Hän olisikin verhonnut jumaluutensa inhimillisyyteen, Hän tällä ihmetyöllä ilmaisi kirkkautensa. Oli selvää, että tässä oli Hän, joka Daavidin välityksellä oli julistanut: ”Sillä minun ovat kaikki metsän eläimet ja tuhansien vuorten karjat. Minä tunnen kaikki vuorten linnut, ja kaikki, mikä kedolla liikkuu, on minun edessäni. Jos minä isoaisin, en minä sitä sinulle sanoisi; sillä minun on maanpiiri ja kaikki, mitä siinä on.” Ps. 50: 10 — 12. {AT 416.3}

Vaikka Jeesus teki selväksi, ettei Hän ollut velvollinen maksamaan veroa, ei Hän ryhtynyt väittelemään juutalaisten kanssa asiasta, sillä he olisivat selittäneet Hänen sanansa väärin ja kääntäneet ne Häntä, vastaan. Jotta Hän ei antaisi aihetta loukkaantumiseen kieltäytymällä maksamasta veroa, Hän teki sellaista, mitä Häntä oikeuden mukaan ei olisi voitu vaatia tekemään. Tämä opetus oli Hänen opetuslapsilleen hyvin suuriarvoinen. Pian tuli tapahtumaan huomattavia muutoksia heidän suhteessaan pyhäkköpalvelukseen, ja Kristus

antoi heille sen opetuksen, etteivät he tarpeettomasti asettuisi vastustamaan voimassaolevaa järjestystä. Heidän oli mikäli mahdollista vältettävä antamasta tilaisuutta uskonsa väärin selittämiseen. Vaikka kristityt eivät saa uhrata ainoatakaan totuuden periaatetta, heidän on vältettävä riitaa, milloin se vain on mahdollista. {AT 416.4}

Kun Jeesus oli opetuslapsineen yksin talossa Pietarin mentyä järvelle, Hän kutsui heidät luokseen ja kysyi: ”Mistä te tiellä keskustelitte?” Jeesuksen läsnäolo ja Hänen kysymyksensä asettivat asian kokonaan toisenlaiseen valoon, kuin miltä se heistä oli näyttänyt heidän kiistellessään siitä tiellä. Häpeä ja itsesyytökset saivat heidät vaikenemaan. Jeesus oli kertonut heille, että Hänen oli kuoltava heidän tähtensä, ja heidän itsekäs kunnianhimonsa oli Hänen epäitsekkään rakkautensa tuskallisen selvä vastakohta. {AT 417.1}

Kun Jeesus kertoi heille, että Hänet surmattaisiin ja että Hän nousisi ylös, Hän koetti saada syntymään keskustelua heidän suuresta uskonkoetuksestaan. Jos he silloin olisivat olleet valmiit ottamaan vastaan sen, mitä Hän halusi heille ilmoittaa, he olisivat säästyneet katkerasta tuskasta ja epätoivosta. Hänen sanansa olisivat voineet lohduttaa heitä heidän menetyksensä ja pettymyksensä hetkenä. Mutta vaikka Hän oli niin selvästi puhunut siitä, mitä Häntä odotti, niin Hänen mainintansa siitä, että Hän menisi pian jälleen Jerusalemiin, sytytti heissä toivon, että ajallinen valtakunta sittenkin perustettaisiin. Tämä oli johtanut kysymykseen siitä, kutka saisivat korI keimmat paikat. Kun Pietari palasi järveltä, kertoivat toiset opetus lapset hänelle Jeesuksen kysymyksen, ja viimein eräs uskalsi kysyä j Jeesukselta: ”Kuka on suurin taivasten valtakunnassa?” {AT 417.2}

Vapahtaja kokosi opetuslapsensa ympärilleen ja sanoi heille: ”Jos joku tahtoo olla ensimmäinen, on hänen oltava kaikista viimeinen ja kaikkien palvelija.” Opetuslapset eivät ollenkaan käsittäneet näiden sanojen vakavuutta ja syvällisyyttä. He eivät voineet nähdä sitä, minkä Jeesus näki. He eivät ymmärtäneet Kristuksen valtakunnan | luonnetta, ja tämä tietämättömyys oli heidän kiistansa näennäinen syy. Mutta todellinen syy oli syvemmällä. Selittämällä valtakuntansa | luonteen Kristus olisi joksikin aikaa voinut vaientaa heidän kiistansa, mutta tämä ei olisi poistanut pohjimmaista syytä. Senkin jälkeen, kun he olisivat saaneet asiasta täyden selon, olisi jokainen etusijaa koskeva kysymys aiheuttanut saman pulman uudelleen. Tämä olisi voinut saattaa seurakunnan Kristuksen poislähdön jälkeen onnettomuuden alaiseksi. Taistelu korkeimmasta asemasta oli sen saman hengen aiheuttama, joka vaikutti taivaassa tuon suuren taistelun alkaessa ja joka oli saanut Kristuksen lähtemään taivaasta kuollakseen täällä. {AT 417.3}

Hänen mieleensä nousi kuva Lusiferistä, ”aamuruskon pojasta”, jonka kirkkaus voitti kaikkien valtaistuinta ympäröivien enkelien kirkkauden ja joka oli mitä läheisimmässä yhteydessä Jumalan Poikaan. Lusifer oli sanonut: ”Minä … teen itseni Korkeimman vertaiseksi” (Jes. 14: 12, 14); ja itsekorotushalu oli aikaansaanut eripuraisuutta taivaassa ja karkoittanut sieltä joukon Jumalan enkeleitä. Jos Lusifer todella olisi halunnut olla Korkeimman vertainen, ei hän milloinkaan olisi jättänyt hänelle määrättyä paikkaa taivaassa,

sillä Korkeimman Henki ilmenee epäitsekkäänä palveluksena. Lusifer halusi Jumalan valtaa, mutta ei Hänen luonnettaan. Hän tavoitteli itselleen korkeinta paikkaa, ja jokainen, joka toimii hänen vaikutuksensa alaisena, tekee samoin. Tästä seuraavat luonnostaan eripuraisuus, riidat ja taistelut. Voimakkain saa vallan käsiinsä. Saatanan valtakunta on väkivallan valtakunta, jossa jokainen pitää toista esteenä oman edistymisensä tiellä, tai astinlautana, jolta hän voi kavuta korkeammalle paikalle. {AT 418.1}

Kun Saatanan tavoitteena oli tulla Jumalan vertaiseksi, niin Kristus, tuo ylistetty, ”tyhjensi itsensä ja otti orjan muodon, tuli ihmisten kaltaiseksi, ja Hänet havaittiin olennaltaan sellaiseksi kuin ihminen; Hän nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan asti, hamaan ristin kuolemaan asti”. (Fil. 2: 7, 8). Nyt oli ristinkuolema juuri Hänen edessään, ja Hänen omat opetuslapsensa olivat niin täynnä itsekkyyttä — joka on Saatanan valtakunnan pääperiaate — etteivät he voineet tuntea myötätuntoa Herraansa kohtaan eivätkä edes ymmärtää Häntä, kun Hän puhui alentumisestaan heidän tähtensä. {AT 418.2}

Hyvin hellästi mutta samalla painokkaasti Jeesus koetti korjata tämän ikävän asian. Hän osoitti, mikä on taivasten valtakunnan johtava periaate ja mitä todellinen suuruus taivaan mittapuun mukaan merkitsee. Ne, jotka toimivat ylpeydestä tai kunnianhimosta, ajattelivat itseään ja palkkaa, jonka he saisivat, enemmän kuin sitä, miten he maksaisivat Jumalalle Häneltä saamansa lahjat. Heille ei löytynyt sijaa taivasten valtakunnassa, sillä he kuuluivat Saatanan joukkoihin. {AT 418.3}

Kunnian edellä käy nöyryys. Taivas valitsee korkeaan asemaan ihmisten edessä sellaisen, työntekijän, joka Johannes Kastajan tavoin valitsee alhaisen aseman Jumalan edessä. Opetuslapsi, joka eniten on lapsen kaitainen, toimii tehokkaimmin Jumalan työssä. Taivaalliset olennot voivat toimia yhdessä sen kanssa, joka ei koeta korottaa itseään, vaan pelastaa sieluja. Se, joka syvimmin tuntee tarvitsevansai Jumalan apua, pyytää sitä, ja Pyhä Henki näyttää hänelle Jeesuksesta välähdyksiä, jotka vahvistavat ja ylentävät sielua. Kristukseni luota hän lähtee työhön niiden hyväksi, jotka muuten hukkuisivat synteihinsä. Hänet on voideltu tehtäväänsä; ja hän menestyy siinä, missä moni oppinut ja älyllisesti viisas epäonnistuisi. {AT 418.4}

Mutta kun ihmiset korottavat itsensä luullen olevansa välttämättömiä Jumalan suuren suunnitelman menestymiselle, Jumala johtaa niin, että he joutuvat syrjään. Heille tehdään selväksi, ettei Jumala ole heistä riippuvainen. Työ ei lakkaa, vaikka he ovatkin poissa siitä, vaan menee eteenpäin entistä suuremmalla voimalla. {AT 419.1}

Jeesuksen opetuslapsille ei riittänyt se, että heille tehtiin selväksi Hänen valtakuntansa luonne. He tarvitsivat ennen kaikkea sydämen uudistusta, joka saattaisi heidät sopusointuun sen periaatteiden kanssa. Jeesus kutsui luokseen pienen lapsen ja asetti hänet heidän keskelleen. Sitten Hän sulki pienokaisen hellästi syliinsä ja sanoi: ”Ellette käänny ja tule lasten kaltaisiksi, ette pääse taivasten valtakuntaan.” Lapsen viattomuus, epäitsekkyys ja

luottava rakkaus ovat ominaisuuksia, joille taivas antaa arvoa. Ne ovat tosi suuruuden tuntomerkkejä. {AT 419.2}

Jeesus selitti jälleen opetuslapsilleen, että maallinen ylhäisyys, loisto ja komeus eivät ole Hänen valtakuntansa ominaisuuksia. Jeesuksen jalkain juuressa unohtuvat kaikki arvo-eroavaisuudet. Siellä kohtaavat toisensa rikkaat ja köyhät, oppineet ja oppimattomat, muistamatta arvoasteita tai maallista etusijaa. He kohtaavat toisensa verellä ostettuina sieluina, jotka ovat kaikki yhtä riippuvaisia Hänestä, joka on lunastanut heidät Jumalalle. {AT 419.3}

Vilpitön, katuva sielu on kallis Jumalan silmissä. Hän painaa ihmisiin oman sinettinsä, ei sen mukaan, ovatko he korkea-arvoisia, rikkaita tai älykkäitä, vaan ovatko he yhtä Kristuksen kanssa. Kirkkauden Herra on tyytyväinen niihin, jotka ovat sävyisiä ja nöyriä sydämeltä. Daavid sanoo: ”Sinä annat minulle pelastukseni kilven; sinun laupeutesi” — ihmisluonteessa esiintyvänä — ”tekee minut suureksi”. Ps. 18: 36. {AT 419.4}

”Joka ottaa tykönsä yhden tämänkaltaisen lapsen minun nimeeni”, Jeesus sanoi, ”se ottaa tykönsä minut; ja joka minut ottaa tykönsä, se ei ota tykönsä minua, vaan Hänet, joka on minut lähettänyt”. ”Näin sanoo Herra: Taivas on minun valtaistuimeni, ja maa on minun jalkojeni astinlauta... Mutta minä katson sen puoleen, joka on nöyrä, jolla on särjetty henki ja arka tunto minun sanani edessä.” Jes. 66: 1, 2. {AT 419.5}

Vapahtajan sanat saivat opetuslasten itseluottamuksen horjumaan. Hän ei ollut vastauksessaan viitannut kehenkään erikoisesti, mutta Johanneksen mieleen tuli kysymys, oliko hän eräässä tapauksessa menetellyt oikein. Lapsen tavoin hän esitti asian Jeesukselle. ”Mestari”, hän sanoi, ”me näimme erään miehen Sinun nimessäsi ajavan ulos riivaajia, ja me kielsimme häntä, koska hän ei seuraa meidän mukanamme”. {AT 421.1}

Jaakob ja Johannes olivat luulleet kieltäessään tätä miestä pitäneensä silmällä Jumalan kunniaa, mutta nyt he alkoivat käsittää olleensa arkoja omasta kunniastaan. He tunnustivat erehdyksensä ja ottivat vastaan Jeesuksen nuhteen: ”Älkää häntä kieltäkö: sillä ei kukaan, joka tekee voimallisen teon minun nimeeni, voi kohta sen jälkeen puhua minusta pahaa.” Ei ketään saanut kieltää, joka jollakin tavoin suhtautui ystävällisesti Kristukseen. Oli monia, joihin Kristuksen luonne ja teot olivat tehneet syvän vaikutuksen ja joiden sydämet olivat uskossa avautumaisillaan Hänelle, ja opetuslasten, jotka eivät nähneet heidän vaikuttimiaan, oli varottava masentamasta näitä sieluja. Kun Jeesus ei enää henkilökohtaisesti ollut heidän keskuudessaan ja työ jäi heidän hoitoonsa, he eivät saaneet suhtautua ahdasmielisesti tai luotaantyöntävästi kehenkään, vaan heidän tuli osoittaa samanlaista avarasydämistä myötätuntoa kuin he olivat nähneet Mestarissaan. {AT 421.2}

Se seikka, ettei joku kaikessa mukaudu meidän henkilökohtaisiin käsityksiimme tai mielipiteisiimme, ei oikeuta meitä estämään häntä Jumalan työstä. Kristus on suuri opettajamme, eikä meidän tule tuomita tai käskeä, vaan jokaisen on nöyrästi istuttava

Jeesuksen jalkain juuressa ja opittava Hänestä. Jokainen sielu, jonka Jumala on tehnyt alttiiksi palvelemaan, on kanava, jonka välityksellä Kristus ilmaisee anteeksiantavan rakkautensa. Miten varovaisia meidän onkaan oltava, ettemme masenna ketään Jumalan valonkantajaa ja täten pidätä niitä valonsäteitä, joiden Hän haluaisi loistavan maailmalle. {AT 421.3}

Kun opetuslapsi osoittaa kovuutta ja tylyyttä sellaista kohtaan, jota Kristus vetää puoleensa, kuten esimerkiksi Johannes teki kieltäessään miestä suorittamasta ihmeitä Kristuksen nimessä, se voi johtaa siihen, että tämä ihminen astuu jalkansa vihollisen tielle ja joutuu kadotukseen. Jeesus sanoi siitä, joka näin tekee: “Sen olisi parempi, että myllynkivi olisi pantu hänen kaulaansa ja hänet olisi heitetty mereen.” Ja Hän lisäsi: “Jos sinun kätesi viettelee sinua, hakkaa se poikki. Parempi on sinulle, että käsipuolena menet elämään sisälle, kuin että, molemmat kädet tallella, joudut helvettiin, sammumattomaan tuleen. Ja jos sinun jalkasi viettelee sinua, hakkaa se poikki. Parempi on sinulle, että jalkapuolena menet elämään sisälle,, kuin että sinut, molemmat jalat tallella, heitetään helvettiin.” Mark. 8: 43, 45. {AT 421.4}

Miksi näin vakavat sanat, joita voimakkaampia tuskin on olemassa? Koska ”Ihmisen Poika on tullut pelastamaan sitä, mikä oli kadonnut”. Pitäisikö Hänen opetuslastensa kiinnittää vähemmän huomiota lähimmäistensä sieluihin, kuin Taivaan Majesteetti teki? Jokaisesta sielusta on maksettu äärettömän kallis hinta, ja miten kauhea synti onkaan kääntää yksikin sielu pois Kristuksesta, niin että Vapahtajan rakkaus, nöyryytys ja kärsimys hänen tähtensä menee hukkaan. {AT 422.1}

”Voi maailmaa viettelysten tähden. Viettelysten täytyy kyllä tulla.” Matt. 18: 7. Saatanan yllyttämänä maailma tulee varmasti vastustamaan Kristuksen seuraajia ja koettamaan hävittää heidän uskonsa, mutta voi sitä, joka kantaa Kristuksen nimeä ja kuitenkin osallistuu tähän työhön! Ihmiset, jotka väittävät palvelevansa Jumalaa, mutta jotka esittävät Hänen luonteensa väärässä valossa, tuottavat Hänelle häpeää, ja näin suuret joukot tulevat petetyiksi ja johdetuiksi väärälle tielle. {AT 422.2}

Jokainen tapa tai tottumus, joka voi johtaa syntiin ja tuottaa häpeää Kristukselle, olisi parasta panna pois, maksoi mitä maksoi. Sielua ei voi hyödyttää mikään sellainen, mikä häpäisee Jumalaa. Taivaan siunaus ei voi levätä kenenkään ihmisen yllä, joka loukkaa oikeuden ikuisia periaatteita. Yksi ainoa hellitty synti riittää turmelemaan luonteen ja johtamaan toisia harhaan. Jos jalka tai käsi on hakattava pois, vieläpä silmäkin revittävä päästä, jotta ruumis pelastuisi kuolemasta, kuinka paljon vakavammin meidän onkaan pyrittävä luopumaan synnistä, joka tuottaa kuoleman sielulle! {AT 422.3}

Jumalanpalvelusmenoissa pantiin jokaiseen uhriin suolaa. Tämä, samoinkuin suitsutuksen uhraaminen, kuvasi sitä, että vain Kristuksen vanhurskaus saattoi tehdä palveluksen Jumalalle otolliseksi. Viitaten tähän tapaan Jeesus sanoi: ”Jokainen uhri on suolalla suolattava.” ”Olkoon teillä suola itsessänne, ja pitäkää keskenänne rauha.” Kaikkien, jotka haluavat

antautua ”eläväksi, pyhäksi, Jumalalle otolliseksi uhriksi” (Room. 12: 1), täytyy saada pelastavaa suolaa, joka on Kristuksen vanhurskaus. Silloin heistä tulee ”maan suola”, joka vastustaa pahaa ihmisten keskuudessa, kuten suola estää pilaantumasta. Matt. 5: 13. Mutta jos suola on menettänyt makunsa, jos on olemassa vain jumalisuuden muoto ilman Kristuksen rakkautta, ei se hyödytä mitään. Sellaisella elämällä ei ole pelastavaa vaikutusta maailmaan. Jeesus sanoo: Teidän tarmonne ja kykynne minun valtakuntani rakentamisessa riippuu siitä, oletteko saaneet minun Henkeäni. Teidän täytyy osallistua minun armostani, ollaksenne elämän tuoksu elämäksi. Silloin ei ole mitään kilpailua, ei itsekkyyttä eikä korkeimpien paikkojen tavoittelua. Teillä on sitä rakkautta, joka ei etsi omaansa, vaan toisen parasta. {AT 422.4}

Kun katuva syntinen kiinnittää katseensa ”Jumalan Karitsaan, joka pois ottaa maailman synnin” (Joh. 1: 29), niin katselemalla hän muuttuu. Hänen pelkonsa muuttuu iloksi, hänen epäilyksensä toivoksi. Mielessä herää kiitollisuus. Kivinen sydän murtuu. Sielu tulee tulvilleen rakkautta. Kristus on hänessä elävän veden lähde, joka kumpuaa iankaikkiseen elämään. Kun näemme Jeesuksen, surujen miehen ja tuskien tuttavan, työskentelevän pelastaakseen kadotettuja, halveksittuja, pilkattuja ja ylenkatsottuja, kulkevan kaupungista toiseen, kunnes Hänen tehtävänsä oli täytetty; kun katselemme Häntä Getsemanessa hikoilemassa suuria veripisaroita tai ristillä riippumassa kuolemantuskissaan, — kun tämän näemme, emme enää halua kunniaa omalle itsellemme. Kun katsomme Jeesukseen, häpeämme omaa kylmyyttämme, laimeuttamme ja itsekkyyttämme. Tulemme halukkaiksi olemaan mitä tahansa tai vaikkapa ei mitään, voidaksemme sydämestämme palvella Mestariamme. Iloitsemme saadessamme kantaa ristiämme Jeesuksen jäljissä, kestää koetuksia, häpeää ja vainoa Hänen kalliin asiansa tähden. {AT 423.1}

”Meidän, vahvojen, tulee kantaa heikkojen vajavaisuuksia, eikä elää itsellemme mieliksi.” Room. 15: 1. Emme saa väheksyä ainoatakaan Kristukseen uskovaa sielua, vaikka hänen uskonsa olisikin heikko ja hänen askeleensa horjuvat kuin pienen lapsen. Kaikesta siitä, missä olemme toisia edellä, — olkoonpa kysymyksessä kasvatus tai sivistys, luonteen jalous, kristillinen kasvu tai hengelliset kokemukset, — olemme velassa vähempiosaisille, ja meidän on voimiemme mukaan palveltava heitä. Jos olemme vahvoja, meidän on tuettava heikkojen käsiä. {AT 423.2}

Loistavat enkelit, jotka aina näkevät Isän kasvot taivaassa, iloitsevat palvellessaan Hänen heikoimpia lapsiaan. Vapisevat sielut, joilla on monia vähemmän miellyttäviä luonteenpiirteitä, ovat heidän erikoisen huolenpitonsa kohteita. Enkelit ovat aina saapuvilla siellä, missä heitä eniten tarvitaan, niiden luona, jotka saavat käydä ankarinta taistelua omaa itseään vastaan ja joiden ympäristö on vaikein. Tässä työssä Kristuksen todelliset seuraajat ovat mukana. {AT 424.1}

Jos joku näistä pienimmistä lankeaa ja tekee väärin sinua kohtaan, on sinun velvollisuutesi koettaa oikaista häntä. Älä odota, että hän astuisi ensimmäisen askeleen sovinnon tiellä. ”Mitä

arvelette?” sanoi Jeesus. ”Jos jollakin ihmisellä on sata lammasta ja yksi niistä eksyy, eikö hän jätä niitä yhdeksääkymmentä yhdeksää vuorille ja mene etsimään eksynyttä? Ja jos hän sen löytää, totisesti minä sanon teille: hän iloitsee enemmän siitä kuin niistä yhdeksästäkymmenestä yhdeksästä, jotka eivät olleet eksyneet. Niin ei myöskään teidän taivaallisen Isänne tahto ole, että yksikään näistä pienistä joutuisi kadotukseen.” {AT 424.2}

Mene erehtyneen luo ja ”nuhtele häntä kahdenkesken” sävyisyyden hengessä ja ”ole varuillasi, ettet sinäkin joutuisi kiusaukseen” (Gal. 6: 1). Älä saata häntä häpeään paljastamalla hänen virheensä toisille, äläkä tuota häpeää Kristukselle tekemällä julkiseksi syntiä tai erehdystä, jonka on tehnyt joku hänen nimeään kantava. Usein erehtyneelle on sanottava totuus suoraan ja hänet on saatava näkemään erehdyksensä, jotta hän tekisi parannuksen. Mutta sinun tehtäväsi ei ole arvostella tai tuomita. Älä yritä esittää itseäsi moitteettomana. Ponnistele vain kaikin voimin hänen auttamisekseen. Sielun- haavoja käsiteltäessä tarvitaan mitä hellintä kättä ja varovaisinta kosketusta. Tässä voi auttaa vain rakkaus, joka virtaa Golgatan Kärsijästä. Kohtele veljeäsi hellästi ja säälivästi tietäen, että jos onnistut, pelastat ”hänen sielunsa kuolemasta” ja peität ”syntien paljouden”. Jaak. 5: 20. {AT 424.3}

Mutta nämäkin ponnistukset voivat olla hyödyttömiä. Silloin, sanoi Jeesus, ”ota vielä yksi tai kaksi kanssasi”. Heidän yhteinen vaikutuksensa saattaa voittaa siinä, missä ensimmäinen yritys epäonnistui. Koska he eivät ole asianosaisia, he voivat toimia puolueettomasti, ja tämä seikka tekee heidän neuvonsa painavammiksi erehtyneen mielestä. {AT 424.4}

Ellei hän tahdo kuulla heitäkään, niin silloin, ja vasta silloin, asia on saatettava koko seurakunnan tietoon. Seurakunnan jäsenten on {AT 424.5}

Kristuksen edustajina yhdyttävä rukoilemaan ja hartaasti pyytämään, että rikkonut tekisi parannuksen. Pyhä Henki puhuu palvelijainsa välityksellä pyytäen eksynyttä palaamaan Jumalan luo. Apostoli Paavali sanoo Pyhän Hengen innoittamana: ”Jumala kehoittaa meidän kauttamme. Me pyydämme Kristuksen puolesta: antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa.” 2 Kor. 5: 20. Se, joka hylkää tämän yhteisen ehdotuksen, on katkaissut siteen, joka yhdistää hänet Kristukseen, ja täten erottautunut seurakunnan yhteydestä. Siksi Jeesus sanoi: ”Olkoon hän sinulle, niinkuin olisi pakana ja publikaani.” Mutta häntä ei saa pitää Jumalan armon ulkopuolella olevana. Hänen entiset veljensä eivät saa halveksia tai ylenkatsoa häntä, vaan häntä tulee kohdella hellästi ja säälivästi, ikäänkuin eksynyttä lammasta, jota Kristus vielä koettaa saada takaisin lammaslaumaansa. {AT 425.1}

Erehtyneen kohtelua koskevissa Kristuksen ohjeissa toistuu selvemmässä muodossa Israelille Mooseksen välityksellä annettu opetus: ”Älä vihaa veljeäsi sydämessäsi, vaan nuhtele lähimmäistäsi, ettet joutuisi hänen tähtensä syynalaiseksi.” 3 Moos. 19: 17. Se merkitsee, että jos joku laiminlyö Kristuksen säätämän velvollisuuden koettaa palauttaa takaisin niitä, jotka ovat erehtyneet ja langenneet syntiin, hän itse tulee tähän syntiin

osalliseksi. Meillä on aivan yhtä suuri vastuu pahasta, jota emme ole estäneet, kuin jos olisimme syyllistyneet itse tekoon. {AT 425.2}

Mutta meidän on selvitettävä synti rikkojalle itselleen. Emme saa keskenämme repostella ja arvostella asiaa, eikä meillä senkään jälkeen, kun se on kerrottu seurakunnalle, ole oikeutta kertoa siitä muille. Tieto kristittyjen erehdyksistä on uskomattomille kompastukseksi, ja puhelemalla tällaisista asioista tuotamme vain vahinkoa, sillä katselemalla me muutumme. Samalla kun koetamme korjata veljemme erehdyksiä, Kristuksen Henki ohjaa meitä suojelemaan häntä, mikäli mahdollista, hänen omien veljiensäkin arvostelulta, puhumattakaan uskomattomien moitteista. Me olemme itsekin erehtyviä ja tarvitsemme Kristuksen sääliä ja anteeksiantoa, ja Hän pyytää meitä menettelemään toisten suhteen aivan samalla tavalla, kuin me toivoisimme Hänen menettelevän meidän suhteemme. {AT 426.1}

”Kaikki, minkä te sidotte maan päällä, on oleva sidottu taivaassa, ja kaikki, minkä te päästätte maan päällä, on oleva päästetty taivaassa.” Te toimitte taivaan lähettiläinä, ja työnne tulokset vaikuttavat iankaikkisuuteen asti. {AT 426.2}

Mutta meidän ei yksin tarvitse kantaa tätä suurta vastuuta. Kristus on läsnä kaikkialla, missä Hänen sanojaan noudatetaan vilpittömin mielin. Hän ei ole saapuvilla ainoastaan seurakuntien kokouksissa, vaan missä ikinä Hänen opetuslapsensa, olipa heitä miten harvoja tahansa, kokoontuvat Hänen nimessään, siellä Hänkin on oleva. Ja Hän sanoo: ”Jos kaksi teistä maan päällä keskenään sopii mistä asiasta tahansa, että he sitä anovat, niin he saavat sen minun Isältäni, joka on taivaissa.” {AT 426.3}

Jeesus sanoo: ”Minun Isältäni, joka on taivaissa”, ikäänkuin muistuttaakseen opetuslapsiaan siitä, että vaikka Hän ihmisenä on liittynyt heihin, on osallinen heidän ahdistuksistaan ja kärsii yhdessä heidän kanssaan, Hän Jumalana on yhteydessä Kaikkivaltiaan kanssa. Ihmeellinen vakuutus. Taivaan olennot tuntevat myötätuntoa ihmisiä kohtaan ja työskentelevät pelastaakseen kadotettuja. Koko taivaan voima yhtyy ihmisen kykyihin sielujen vetämiseksi Kristuksen luo. {AT 426.4}

LUKU 49—LOISTOISA JUHLA

”Jos joku janoaa, niin tulkoon minun tyköni ja juokoon.” {AT 427.1}

Kolmesti vuodessa juutalaisten piti kokoontua Jerusalemiin uskonnollisia tarkoituksia varten. Pilvipatsaaseen verhoutuneena oli Israelin näkymätön johtaja antanut näitä kokouksia koskevat ohjeet. Juutalaiset eivät vankeusaikanaan voineet niitä noudattaa, mutta kun kansa oli palannut omaan maahansa, alettiin jälleen viettää näitä muistojuhlia. Jumalan tarkoitus oli, että nämä vuotuiset juhlat muistuttaisivat kansalle Hänestä. Mutta muutamia poikkeuksia lukuunottamatta kansan papit ja johtajat olivat unohtaneet niiden tarkoituksen. Hän, joka oli nämä kansalliset juhlat säätänyt ja ymmärsi niiden merkityksen, joutui näkemään ne turmeltuina. {AT 427.2}

Lehtimajanjuhla oli vuoden viimeinen juhla. Jumalan tarkoitus oli, että kansa tällöin ajattelisi Hänen hyvyyttään ja armoaan. Koko maa oli ollut Hänen hoidossaan saaden Häneltä siunauksen. Hänen huolenpitonsa oli jatkunut päivin ja öin. Auringonpaiste ja sade olivat saaneet maan tuottamaan hedelmänsä. Sato oli korjattu Palestiinan laaksoista ja kedoilta. Öljymarjat oli poimittu ja kallisarvoinen öljy koottu pulloihin. Palmu oli antanut tuotteensa. Purppuranpunaiset viinirypäleet oli poljettu viinikuurnassa. {AT 427.3}

Juhla kesti seitsemän päivää, ja sitä viettääkseen monet Palestiinan samoinkuin muidenkin maiden asukkaat lähtivät kotoaan ja menivät Jerusalemiin. Ihmisiä tuli läheltä ja kaukaa tuoden käsissään riemun merkkejä. Vanhat ja nuoret, rikkaat ja köyhät, kaikki toivat jonkin lahjan kiitollisuuden osoitukseksi Hänelle, joka oli kruunannut vuoden hyvyydellään ja saattanut askeleensa tiukkumaan rasvaa. Metsistä tuotiin kaikkea sellaista, mikä viehätti silmää ja oli yleisen ilon ilmauksena, niin että kaupunki muistutti kaunista metsikköä. {AT 428.1}

Tämä juhla ei ollut vain elonkorjuukiitosjuhla, vaan muisto Jumalan suojelevasta huolenpidosta Israelin korpivaelluksen aikana. Teltoissa asumisensa muistoksi israelilaiset tämän juhlan aikana asuivat vihreistä lehvistä tehdyissä katoksissa tai majoissa. Näitä pystytettiin kaduille, temppelipihoihin tai talojen katoille. Jerusalemia ympäröivät laaksot ja kukkulat olivat myös täynnä näitä lehtimajoja, ja kansaa vilisi kaikkialla. {AT 428.2}

Osanottajat juhlivat tätä tilaisuutta pyhin lauluin ja kiitosvirsin. Vähän ennen juhlaa oli suuri sovituspäivä, jolloin kansan syntinsä tunnustettuaan julistettiin olevan sovinnossa taivaan kanssa. Näin valmistettiin tietä juhlariemulle, ”Kiittäkää Herraa, sillä Hän on hyvä, sillä Hänen armonsa pysyy iankaikkisesti” (Ps. 106: 1) kaikui riemukkaasti, kaikenlaisten soitinten, joiden ääneen sekaantui hoosiannahuutoja, säestäessä yhteislaulua. Temppeli oli yleisen ilon keskus. Siellä oli uhripalvelusten loistoa. Siellä johti laulu-jumalanpalvelusta leviittain kuoro, järjestäytyneenä molemmin puolin pyhän rakennuksen valkoisia marmoriportaita. Juhlijain joukko yhtyi lauluun heiluttaen palmun ja myrtin oksiaan ja

toistaen kuoro-osan, ja äänet lähellä ja kaukana toistivat sävelen yhä uudelleen, kunnes ympäröivät kukkulat kaikuivat ylistyslauluja. {AT 428.3}

Illalla temppeli esikartanoineen valaistiin lampuin. Musiikki, huojuvat palmunoksat, iloiset hoosiannahuudot, suuri kansanpaljous, jota riippuvien lamppujen valo valaisi, pappien joukko ja juhlamenojen loisto, kaikki nämä yhdessä muodostivat elämyksen, joka jätti katsojiin syvän vaikutuksen. Mutta juhlan vaikuttavin toimitus, joka herätti suurinta iloa, oli korpivaelluksen erään tapahtuman muiston viettäminen. {AT 428.4}

Päivän sarastaessa papit kaiuttivat hopeatorvillaan pitkän, kimeän äänen, ja vastaukseksi torventoitotukset, joihin yhtyivät kansan riemuhuudot lehtimajoista, kaikuivat yli laaksojen ja kukkuloiden lausuen juhlapäivän tervetulleeksi. Sitten pappi ammensi Kidronin vuoripurosta ruukullisen vettä, ja kantaen sitä korkealla hän torvien soidessa nousi temppeliin leveitä portaita hitain ja tasaisin askelin musiikin tahdissa, laulaen samalla: ”Jalkamme saavat seisoa sinun porteissasi, Jerusalem.” Ps. 122: 2. {AT 428.5}

Hän vei ruukun alttarille, joka oli keskellä pappien esikartanoa. Siellä oli kaksi hopeamaljaa, ja kummankin vieressä seisoi pappi. Ruukullinen vettä kaadettiin toiseen ja ruukullinen viiniä toiseen, ja kummankin sisältö virtasi Kidronin puron yhteydessä olevaan johtoon ja joutui siten Kuolleeseen mereen. Tämän pyhän veden näytteillepano kuvasi sitä lähdettä, joka Jumalan käskystä oli puhjennut kalliosta Israelin lasten janon sammuttamiseksi. Sitten kaikuivat riemu- sävelet: ”Herra, Herra on minun väkevyyteni ja ylistysvirteni,... Te saatte ilolla ammentaa vettä pelastuksen lähteistä.” Jes. 12: 2, 3. {AT 429.1}

Kun Joosefin pojat valmistautuivat lähtemään lehtimajanjuhlaan, he eivät nähneet Jeesuksessa merkkiäkään siitä, että Hän aikoisi ottaa siihen osaa. He katselivat Häntä huolestuneina. Betesdan lammikolla tapahtuneen parantamisen jälkeen Jeesus ei ollut käynyt kansallisissa juhlissa. Välttääkseen tarpeettomia yhteenottoja Jerusalemin johtomiesten kanssa Hän oli rajoittanut työskentelynsä Galileaan. Se, että Hän näytti laiminlyövän suuret hengelliset kokoukset, ja pappien ja rabbiinien Häntä kohtaan osoittama viha aikaansaivat hämmennystä Häntä ympäröivien ihmisten, myös Hänen omien opetuslastensa ja sukulaistensa keskuudessa. Hän oli puheissaan laajalti selittänyt, mitä siunauksia seuraa kuuliaisuudesta Jumalan lakia kohtaan, ja kuitenkin Hän itse näytti suhtautuvan välinpitämättömästi Jumalan säätämään jumalanpalvelukseen. Se, että Hän seurusteli publikaanien ja muiden huonomaineisten ihmisten kanssa, ei välittänyt rabbiinien muotomenoista ja syrjäytti vapaasti sapattia koskevat perimätapojen vaatimukset, mikä kaikki näytti osoittavan, että Hän vastusti uskonnollisia johtajia, herätti paljon hälyä. Veljiensä mielestä Hän teki erehdyksen vieroksuessaan kansansa suuria ja oppineita miehiä. He tunsivat, että näiden miesten täytyi olla oikeassa ja että Jeesus teki virheen asettuessaan heihin nähden vastustavalle kannalle. Mutta he olivat nähneet Hänen nuhteettoman elämänsä, ja vaikka he eivät lukeutuneetkaan Hänen opetuslapsiinsa, Hänen tekonsa olivat tehneet heihin

syvän vaikutuksen. Hänen Galileassa saavuttamansa kansansuosio tuotti heidän kunnianhimolleen tyydytystä,

ja he yhä toivoivat, että Hän antaisi todistuksen voimastaan ja saattaisi farisealaiset näkemään, että hän todella oli se mikä väitti olevansa. Entä jos Hän olisikin Messias, Israelin ruhtinas! He hellivät tätä ajatusta ylpeän tyytyväisinä. {AT 429.2}

He olivat tästä niin huolissaan, että kehoittivat Jeesusta menemään Jerusalemiin. ”Lähde täältä”, he sanoivat, ”ja mene Juudeaan, että myös sinun opetuslapsesi näkisivät sinun tekosi, joita sinä teet; sillä ei kukaan, joka itse tahtoo tulla julki, tee mitään salassa. Koska sinä näitä tekoja teet, niin ilmoita itsesi maailmalle.” Sana ”jos” (engl. käännöksessä, sanan ”koska” tilalla) ilmaisi epäilyä ja epäuskoa. He pitivät Häntä arkana ja heikkona. Jos Hän tiesi olevansa Messias, miksi tämä kummallinen syrjäänvetäytyminen ja toimettomuus? Jos Hänellä todella oli sellainen voima, miksi Hän ei rohkeasti mennyt Jerusalemiin esittämään vaatimuksiaan? Miksi Hän ei Jerusalemissa tehnyt niitä ihmetekoja, joita Hänen kerrottiin tehneen Galileassa? Älä kätkeydy syrjäseutuihin, he sanoivat, äläkä suorita ihmetöitäsi vain tietämättömien talonpoikien ja kalastajien hyväksi. Esiinny pääkaupungissa, hanki pappien ja hallitusmiesten kannatus ja yhdistä kansa perustamalla uusi valtakunta. {AT 430.1}

Jeesuksen veljet puhuivat näin samoista itsekkäistä vaikuttimista, joita tavallisesti on niiden sydämessä, jotka haluavat herättää huomiota. Tämä henki oli vallitsevana maailmassa. He olivat loukkaantuneet, koska Kristus oli sanonut olevansa elämän leipä, sen sijaan että olisi pyrkinyt maalliselle valtaistuimelle. He olivat suuresti pettyneitä, koska niin monet Hänen opetuslapsistaan jättivät Hänet. Itse he kääntyivät pois Hänestä välttyäkseen tunnustamasta sitä, minkä Hänen tekonsa ilmaisivat: että Hän oli Jumalan lähettämä. {AT 430.2}

”Niin Jeesus sanoi heille: ’Minun aikani ei ole vielä tullut; mutta teille aika on aina sovelias. Teitä ei maailma voi vihata, mutta minua se vihaa, sillä minä todistan siitä, että sen teot ovat pahat. Menkää te ylös juhlille; minä en vielä mene näille juhlille, sillä minun aikani ei ole vielä täyttynyt.’ Tämän Hän sanoi heille ja jäi Galileaan.” Hänen veljensä olivat puhuneet Hänelle arvovaltaisessa sävyssä, määräten suunnan, jota Hänen tulisi noudattaa. Hän käänsi heidän moitteensa takaisin heihin itseensä, eikä rinnastanut heitä omiin epäitsekkäisiin opetuslapsiinsa, vaan maailmaan. ”Teitä ei maailma voi vihata”, Hän sanoi, ”mutta minua se vihaa, sillä minä todistan siitä, että sen teot ovat pahat”. Maailma ei vihaa niitä, jotka ovat mieleltään sen kaltaisia; se rakastaa heitä ominaan. {AT 430.3}

Jeesuksen elämä täällä maailmassa ei ollut helppoa eikä loisteliasta. Hän ei odottanut tilaisuutta saada valtaa ja kunniaa. Sellaisia etuja ei maailma Hänelle tarjonnut. Se oli paikka, johon Isä oli lähettänyt Hänet. Hänet oli annettu maailmalle elämäksi, toteuttamaan suurta lunastussuunnitelmaa. Hän suoritti työtään langenneen ihmiskunnan hyväksi. Mutta Hän ei saanut olla tyhmänrohkea, ei syöksyä vaaraan eikä jouduttaa vaikeuksien tuloa. Jokaisella

tapauksella Hänen työssään oli määrähetkensä. Hänen täytyi odottaa kärsivällisesti. {AT 431.1}

Hän tiesi saavansa osakseen maailman vihan, Hän tiesi työnsä päättyvän kuolemaan, mutta ei olisi Isän tahdon mukaista, että Hän liian aikaisin antautuisi vaaraan. {AT 431.2}

Jerusalemista oli tieto Kristuksen ihmetöistä levinnyt kaikkialle, minne juutalaisia oli hajaantunut, ja vaikka Hän oli monta kuukautta ollut poissa juhlilta, ei mielenkiinto Häntä kohtaan ollut vähentynyt. Monet olivat eri osista maailmaa tulleet lehtimajanjuhlille toivoen näkevänsä Hänet. Häntä tiedusteltiin kovasti juhlan alussa. Fariseukset ja hallitusmiehet odottivat Hänen tulevan, toivoen saavansa tilaisuuden tuomita Hänet. He kyselivät huolestuneina: ”Missä Hän on?”, mutta ei kukaan tietänyt. Hän oli etusijalla kaikkien mielessä. Peläten pappeja ja hallitusmiehiä ei kukaan uskaltanut tunnustaa Häntä Messiaaksi. Kaikkialla kuitenkin keskusteltiin Hänestä hiljaa, mutta vakavasti. Monet puolustivat Häntä Jumalan lähettämänä, mutta toiset julistivat Hänet kansan pettäjäksi. {AT 431.3}

Tällävälin Jeesus oli kaikessa hiljaisuudessa saapunut Jerusalemiin. Hän oli valinnut syrjäisen tien välttääkseen matkustajia, joita joka suunnalta saapui kaupunkiin. Jos Hän olisi liittynyt johonkin juhlaan menevään karavaaniin, olisi yleinen huomio kiintynyt Häneen Hänen saapuessaan kaupunkiin, ja julkinen suosion osoittaminen Hänelle olisi kiihottanut johtohenkilöt Häntä vastaan. Tätä välttääkseen Hän mieluummin matkusti yksin. {AT 431.4}

Keskellä juhlaa, kun Häntä koskeva kiihtymys oli korkeimmillaan, Hän saapui temppelipihaan kansan keskuuteen. Koska Hän oli ollut poissa juhlasta, oli väitetty, ettei Hän uskaltanut antautua pappien ja hallitusmiesten valtaan. Kaikki hämmästyivät Hänen saapumisestaan. Äänten sorina vaikeni. Kaikki katselivat ihaillen Hänen arvokasta ja pelotonta käytöstään noiden mahtavien vihollisten keskellä, jotka janosivat Hänen henkeään. {AT 431.5}

Seisoessaan siinä koko taajan kansanjoukon huomion kohteena Jeesus puhui heille niinkuin ei yksikään ihminen koskaan ollut puhunut. Hänen sanansa osoittivat, että Hän tunsi Israelin lait ja säädökset, uhri-jumalanpalveluksen ja profeettain opetukset paljon paremmin kuin papit ja rabbiinit. Hän mursi muodollisuuden ja perimätapojen muurit. Tulevan elämän näyt näyttivät olevan avoinna Hänen katseelleen. Nähden näkymättömät asiat Hän puhui maallisista ja taivaallisista, inhimillisistä ja jumalallisista varmasti ja asiantuntevasti. Hänen sanansa olivat erittäin selviä ja vakuuttavia, ja jälleen, samoin kuin Kapernaumissa, kansa oli hämmästyksissään Hänen opetuksestaan, ”sillä Hänen puheessansa oli voima”. Luuk. 4: 32. Lukuisin esityksin Hän varoitti kuulijoitaan onnettomuudesta, mikä kohtaisi kaikkia, jotka torjuivat luotaan siunaukset, joita Hän tuli tuomaan heille. Hän oli kaikin mahdollisin tavoin todistanut heille tulleensa Jumalan luota, ja Hän koetti kaikin mahdollisin ponnistuksin saattaa heitä parannukseen. Hänen oma kansakuntansa ei hylkäisi eikä murhaisi Häntä, jos Hän voisi pelastaa sen syyllistymästä sellaiseen tekoon. {AT 432.1}

Kaikki ihmettelivät Hänen lain ja profeettain tuntemustaan, ja he kyselivät toisiltaan: ”Kuinka tämä osaa kirjoituksia, vaikkei ole oppia saanut?” Ketään ei pidetty pätevänä toimimaan hengellisenä opettajana, ellei hän ollut opiskellut rabbiinien kouluissa, ja sekä Jeesus että Johannes Kastaja oli leimattu tietämättömiksi, koska he eivät olleet saaneet tätä kasvatusta. Heidän kuulijansa ihmettelivät heidän raamatuntuntemustaan, ”vaikkeivät he olleet oppia saaneet”. Eivät ihmisiltä, se on totta, mutta taivaan Jumala oli heidän opettajansa, ja Häneltä he olivat saaneet korkeinta viisautta.. {AT 432.2}

Jeesuksen puhuessa temppelipihassa kansa kuunteli kuin lumottuna. Nekin miehet, jotka eniten Häntä vastustivat, tunsivat itsensä voimattomiksi vahingoittamaan Häntä. Kaikki muu oli sillä kertaa unohtunut. {AT 432.3}

Päivästä toiseen Hän opetti kansaa, kunnes tuli ”juhlan viimeinen, suuri päivä”. Sen päivän aamuna kansa tuntui jo väsyneeltä pitkästä juhlimisesta. Äkkiä Jeesus korotti äänensä, joka kaikuvana kantautui läpi temppelipihojen: {AT 432.4}

”Jos joku janoaa, niin tulkoon minun tyköni ja juokoon. Joka uskoo minuun, hänen sisimmästään on, niinkuin Raamattu sanoo, juokseva elävän veden virrat.” Kansan tila teki tämän vetoomuksen hyvin voimakkaaksi. He olivat nämä päivät olleet jatkuvan loiston ja komeuden keskellä, valo ja värit olivat häikäisseet heidän silmiään ja mitä ihanin musiikki oli hivellyt heidän korviaan, mutta kaikissa näissä juhlamenoissa ei ollut ollut mitään, mikä olisi täyttänyt hengen kaipauksen tai tyydyttänyt sielun janon saada jotain katoamatonta. Jeesus kutsui heitä tulemaan ja juomaan elämän lähteestä, siitä, joka heissä tulisi sen veden lähteeksi, joka kumpuaa iankaikkiseen elämään. {AT 432.5}

Pappi oli sinä aamuna suorittanut juhlamenon, joka muistutti kallioon lyömisestä korvessa. Tuo kallio kuvasi Häntä, joka kuolemallaan saisi pelastuksen elävän veden virtaamaan kaikille janoaville. Kristuksen sanat olivat elämän vesi. Siellä kokoontuneen joukon läsnäollessa Hän antautui lyötäväksi, jotta elämän vesi virtaisi maailmalle. Lyödessään Kristusta Saatana luuli tuhoavansa elämän ruhtinaan, mutta lyödystä kalliosta virtasi elävä vesi. Jeesuksen näin puhuessa kansalle heidän sydäntään värähdytti kummallinen tunne, ja monet olivat valmiita samarialaisen naisen tavoin huudahtamaan: ”Anna minulle sitä vettä, ettei minun tulisi jano.” Joh. 4: 15. {AT 433.1}

Jeesus tunsi sielun tarpeet. Loisto, rikkaus ja kunnia eivät voi tyydyttää sydäntä. ”Jos jonkun on jano, tulkoon hän minun tyköni.” Rikkaat ja köyhät, ylhäiset ja alhaiset ovat yhtä tervetulleita. Hän lupaa keventää raskaan mielen, lohduttaa surevaa ja antaa toivoa masentuneelle. Monet Jeesuksen kuulijoista surivat pettyneitä toiveitaan, monet kantoivat salaisia suruja, monet koettivat tyydyttää levotonta kaipaustaan tämän maailman asioilla ja ihmisten ylistyksellä, mutta kaiken saavutettuaan he huomasivat ponnistelleensa vain löytääkseen haljenneen kaivon, josta eivät voineet janoaan sammuttaa. He seisoivat tyytymättöminä ja surullisina tuon riemun ja loiston keskellä. Äkillinen huuto: ”Jos joku

janoaa” havahdutti heidät surullisista mietteistään ja heidän kuunnellessaan seuraavia sanoja uusi toivo syttyi heidän mielessään. Pyhä Henki esitti heille vertauskuvan, kunnes he näkivät siinä uhrin, joka annettiin pelastuksen verrattoman lahjan saavuttamiseksi. {AT 433.2}

Jeesuksen huuto janoiselle sielulle kaikuu vieläkin, ja se vetoaa meihin vieläkin voimakkaammin kuin niihin, jotka kuulivat sen temppelissä juhlan viimeisenä päivänä. Lähde on avoin kaikille. Väsyneille ja uupuneille tarjotaan iankaikkisen elämän virvoittavaa vettä. {AT 433.3}

J’eesus huutaa vieläkin: ”Jos joku janoaa, niin tulkoon minun tyköni ja juokoon.” ”Joka janoaa, tulkoon, ja joka tahtoo, ottakoon elämän vettä lahjaksi.” ”Joka juo sitä vettä, jota minä hänelle annan, se ei ikinä janoa, vaan se vesi, jonka minä hänelle annan, tulee hänessä sen veden lähteeksi, joka kumpuaa iankaikkiseen elämään.” Ilm. 22: 17; Joh. 4: 14. {AT 434.1}

LUKU 50—ANSOJEN KESKELLÄ

”Miksi tavoittelette minua tappaaksenne?” {AT 435.1}

Koko ajan, kun Jeesus oli Jerusalemin juhlilla, Häntä seurasivat vakoojat. Joka päivä koetettiin uusia keinoja Hänen vaientamisekseen. Papit ja hallitusmiehet yrittivät kietoa Häntä. He aikoivat väkivalloin lopettaa Hänen työnsä. Mutta ei tässä kaikki. He halusivat nöyryyttää tämän galilealaisen rabbin kansan edessä. {AT 435.2}

Heti ensimmäisenä päivänä, jolloin Hän oli läsnä juhlilla, hallitusmiehet tulivat Hänen luokseen kysymään, millä vallalla Hän opetti. He halusivat kääntää huomion Hänestä itsestään tähän kysymykseen, oliko Hänellä oikeus opettaa, ja samalla heidän omaan tärkeyteensä ja valtaansa. {AT 435.3}

Jeesus sanoi: ”Minun oppini ei ole minun, vaan Hänen, joka on minut lähettänyt. Jos joku tahtoo tehdä Hänen tahtonsa, tulee hän tuntemaan, onko tämä oppi Jumalasta, vai puhunko minä omiani.” Joh. 7: 16, 17. Jeesus ei käsitellyt näiden viisastelijoiden kysymystä vastaamalla viisasteluun, vaan tuomalla julki sielun pelastukselle tärkeän totuuden. Totuuden käsittäminen ja arvostaminen, Hän sanoi, ei riipu niin paljon mielestä kuin sydämestä. Totuus on vastaanotettava sieluun; se vaatii tahdon alistumista. Jos totuus voitaisiin taivuttaa vain järjen alaisuuteen, ylpeys ei ensinkään estäisi omaksumasta sitä. {AT 435.4}

Mutta se on vastaanotettava sydämessä tapahtuneena armon työnä, ja sen saamisen ehtona on luopuminen jokaisesta synnistä, minkä Jumalan Henki ilmaisee. Miten suuria etuja ihmisellä lieneekin tiedon saamiseksi totuudesta, niistä ei ole hänelle mitään hyötyä, ellei sydän ole avoin vastaanottamaan totuutta ja ellei tunnontarkasti luovuta jokaisesta tavasta ja tottumuksesta, mikä on vastoin sen periaatteita. Niille, jotka siten antautuvat Jumalalle, rehellisesti haluten tietää ja tehdä Hänen tahtonsa, totuus ilmaistaan Jumalan voimana heidän pelastuksekseen. Nämä pystyvät erottamaan toisistaan sellaisen, joka puhuu Jumalan puolesta, siitä joka puhuu vain omasta aloitteestaan. Fariseukset eivät olleet asettaneet tahtoaan Jumalan tahdon puolelle. He eivät etsineet totuuden tuntemusta, vaan jotakin syytä, jonka varjolla heidän onnistuisi vältellä sitä. Kristus osoitti, että tästä syystä he eivät ymmärtäneet Hänen opetustaan. {AT 436.1}

Sitten Hän esitti merkin, jonka avulla oikea opettaja voidaan erottaa petturista: ”Joka omiaan puhuu, se pyytää omaa kunniaansa, mutta joka pyytää lähettäjänsä kunniaa, se on totinen, eikä hänessä ole vääryyttä.” Joh. 7: 18. Joka etsii omaa kunniaansa, puhuu vain itsestään. Itsekäs henki ilmaisee aina alkuperänsä. Mutta Kristus etsi Jumalan kunniaa. Hän puhui Jumalan sanoja. Tämä oli todistus Hänen vallastaan totuuden opettajana. {AT 436.2}

Jeesus antoi rabbiineille todistuksen jumaluudestaan osoittamalla, että Hän näki heidän sydämeensä. Betesdan lammikolla tapahtuneen parantamisen jälkeen he olivat suunnitelleet Hänen kuolemaansa. Näin he itse rikkoivat lakia, jota he väittivät puolustavansa. Jeesus sanoi:

”Eikö Mooses antanut teille lakia? Ja kukaan teistä ei lakia täytä. Miksi tavoittelette minua tappaaksenne?” {AT 436.3}

Valon välähdyksen tavoin nämä sanat paljastivat rabbiineille, mihin turmion kuiluun he olivat syöksymässä. Hetkisen he olivat kauhun lamauttamia. He huomasivat taistelevansa ääretöntä voimaa vastaan. Mutta he eivät välittäneet varoituksesta. Säilyttääkseen vaikutuksensa kansaan heidän täytyi salata murha-aikeensa. Sivuuttaen Jeesuksen kysymyksen he huudahtivat: ”Sinussa on riivaaja; kuka sinua tavoittelee tappaaksensa?” He väittivät, että Jeesuksen ihmeelliset teot olivat pahan hengen aiheuttamia. {AT 436.4}

Jeesus ei välittänyt mitään tästä vihjauksesta. Hän jatkoi puhettaan osoittaen, että Hänen parannustekonsa Betesdan lammikolla oli sopusoinnussa sapatin lain kanssa ja että sen todisti oikeaksi se tulkinta, jonka juutalaiset itse esittivät laista. Hä sanoi: ”Mooses antoi teille ympärileikkauksen... ja sapattinakin te ympärileikkaatte ihmisen.” Lain mukaan jokainen poikalapsi oli ympärileikattava kahdeksanpäiväisenä. Jos tuo päivä sattuisi sapatiksi, olisi toimitus suoritettava silloin. Miten paljon enemmän onkaan sopusoinnussa lain hengen kanssa tehdä koko ihminen terveeksi sapattina? Ja Hän varoitti heitä: ”Älkää tuomitko näön mukaan, vaan tuomitkaa oikea tuomio.” Hallitusmiehet olivat vaiti, ja monet kansasta huudahtivat: ”Eikö tämä ole se, jota he tavoittelevat tappaaksensa? Ja katso, Hän puhuu vapaasti, eivätkä he sano Hänelle mitään. Olisivatko hallitusmiehet tosiaan saaneet tietoonsa, että tämä on Kristus?” {AT 436.5}

Monet Kristuksen kuulijoista, jotka asuivat Jerusalemissa ja tiesivät hallitusmiesten juonitteluista Häntä kohtaan, tunsivat vastustamattoman voiman vetävän itseään Hänen luokseen. He tulivat vakuuttuneiksi siitä, että Hän oli Jumalan Poika. Mutta Saatana oli valmis herättämään epäluuloja, joille valmistivat tietä heidän omat erheelliset käsityksensä Messiaasta ja Hänen tulemisestaan. Uskottiin yleisesti, että Kristus syntyisi Beetlehemissä, mutta että Hän katoaisi jonkin ajan kuluttua, eikä kukaan tietäisi, mistä Hän tulee, kun Hän ilmestyy toisen kerran. Monet olivat sitä mieltä, ettei Kristuksella olisi mitään luonnollisia sukulaisuussuhteita. Ja koska Jeesus Nasarealainen ei vastannut yleistä käsitystä Messiaan loistosta, monet kallistivat korvansa sanoille: ”Kuitenkin me tiedämme, mistä tämä on; mutta kun Kristus tulee, niin ei kukaan tiedä, mistä Hän on.” {AT 437.1}

Heidän näin horjuessaan uskon ja epäuskon vaiheilla Jeesus puuttui heidän ajatuksiinsa ja vastasi heille: ”Te tunnette minut ja tiedätte, mistä minä olen; ja itsestäni minä en ole tullut, vaan Hän, joka minut on lähettänyt, on oikea lähettäjä, ja Häntä te ette tunne.” He väittivät tietävänsä Kristuksen alkuperän, mutta he olivatkin täysin tietämättömiä siitä. Jos he olisivat eläneet sopusoinnussa Jumalan tahdon kanssa, he olisivat tunteneet Hänen Poikansa, kun Hän heille ilmestyi. {AT 437.2}

Kuulijat eivät voineet olla ymmärtämättä Kristuksen sanoja. Ne olivat selvästi sen väitteen toisinto, jonka Hän useita kuukausia sitten oli esittänyt Sanhedrinin edessä lausuen olevansa

Jumalan Poika. Kuten hallitusmiehet silloin suunnittelivat Hänen kuolemaansa, niin he tekivät nytkin, mutta heidät esti siitä näkymätön voima, joka pani rajan heidän raivolleen sanoen heille: Tähän asti saat mennä, mutta et edemmäksi. Kansan joukosta moni uskoi Häneen, ja he sanoivat: ”Kun Kristus tulee, tehneekö Hän enemmän tunnustekoja, kuin tämä on tehnyt?” Farisealaisten johtomiehet, jotka olivat innokkaasti seuranneet tapahtumain kulkua, kuulivat kansanjoukosta myötätunnon ilmauksia. He kiiruhtivat pappien luo esittäen suunnitelmansa vangita Hänet. He järjestivät kuitenkin niin, että vangitsisivat Hänet Hänen ollessaan yksin, sillä he eivät uskaltaneet ottaa Häntä kiinni kansan läsnäollessa. Jälleen Jeesus osoitti, että Hän tiesi heidän tarkoituksensa. Hän sanoi: ”Minä olen vielä vähän aikaa teidän kanssanne, ja sitten minä menen pois Hänen tykönsä, joka on minut lähettänyt. Silloin te etsitte minua, mutta ette löydä, ja missä minä olen, sinne te ette voi tulla.” Pian hän pääsisi turvaan heidän pilkkansa ja vihansa ulottuvilta. Hän nousisi ylös Isän luo, missä enkelit Häntä jälleen palvelevat, eivätkä Hänen murhaajansa koskaan pääsisi sinne. {AT 437.3}

Rabbit sanoivat ivallisesti: ”Minne tämä aikoo mennä, koska emme voi löytää Häntä? Eihän vain aikone mennä niiden luo, jotka asuvat hajallaan kreikkalaisten keskellä, ja opettaa kreikkalaisia?” Eivät nämä viisastelijat osanneet uneksiakaan, että he pilkkapuheissaan esittivät Kristuksen tehtävän. Koko päivän Hän oli ojentanut käsiään tottelematonta ja uppiniskaista kansaa kohden, mutta kuitenkin Hänet löytäisivät ne, jotka eivät Häntä etsineet, ja Hän ilmestyisi niille, jotka eivät Häntä kysyneet. Room. 10: 20, 21. {AT 438.1}

Pappien ja rabbiinien väärät päätelmät j.Otivat harhaan monet niistäkin, jotka olivat vakuuttuneita siitä, että Jeesus oli Jumalan Poika. Nämä opettajat olivat hyvin painokkaasti toistaneet Messiasta koskevia ennustuksia, että Hän oli hallitseva ”Siionin vuorella ja Jerusalemissa, ja Hänen vanhintensa edessä loistaa kirkkaus”; että Hänen valtansa oli ulottuva ”merestä mereen ja Eufratirrasta maan ääriin saakka”. Jes. 24: 23; Ps. 72: 8. Sitten he ivallisesti vertailivat niissä kuvattua kunniaa Jeesuksen vaatimattomaan ulkomuotoon. Ennustusten sanat väännettiin niin kieroon, että erehdys tuli mahdolliseksi. Jos kansa olisi vilpittömästi itse tutkinut sanaa, ei heitä olisi voitu johtaa harhaan. Jesajan kuudeskymmenesensimmäinen luku todistaa, että Kristuksen oli tehtävä juuri sitä työtä, mitä Hän teki. Viideskymmeneskolmas luku esittää Hänen alennuksensa ja kärsimyksensä täällä maailmassa, ja viideskymmenesyhdeksäs luku kuvaa pappien ja rabbiinien luonnetta. {AT 438.2}

Jumala ei pakota ihmisiä luopumaan epäuskostaan. Heidän edessään on valo ja pimeys, totuus ja valhe. Heidän on itsensä ratkaistava, kumman he valitsevat. Ihmiselle on annettu kyky erottaa oikea ja väärä. Jumala ei toivo ihmisten tekevän ratkaisujaan hetken mielijohteesta vaan todisteiden nojalla, verraten huolellisesti kirjoituksia toisiinsa. Jos juutalaiset olisivat luopuneet ennakkoluuloistaan ja verranneet kirjoitettuja ennustuksia Jeesuksen elämän luonteenomaisiin piirteisiin, he olisivat havainneet, miten ihanasti ennustukset toteutuivat tuon halvan galilealaisen elämässä ja työssä. {AT 439.1}

Monet joutuvat vielä nykyäänkin petetyiksi samalla tavalla kuin juutalaiset. Uskonnolliset opettajat lukevat Raamattua oman ymmärryksensä ja perimätapojen valossa, eivätkä ihmiset itse tutki kirjoituksia ja arvostele, mikä on totuus, vaan luopuvat omasta arvostelustaan ja antavat sielunsa johtajiensa haltuun. Jumala on määrännyt sanansa saarnaamisen ja opettamisen yhdeksi niistä keinoista, joilla valoa levitetään, mutta meidän on koeteltava jokaisen ihmisen opetusta Jumalan sanalla. Joka rukoillen tutkii Raamattua haluten oppia tuntemaan totuuden, voidakseen noudattaa sitä, on saava jumalallista valoa. Hän ymmärtää Raamattua. ”Jos joku tahtoo tehdä Hänen tahtonsa, tulee hän tuntemaan, onko tämä oppi Jumalasta.” Joh. 7: 17. {AT 439.2}

Juhlan viimeisenä päivänä palasivat pappien ja hallitusmiesten lähettämät palvelijat, joiden tuli vangita Jeesus, takaisin ilman Häntä. Heiltä kysyttiin vihaisesti: ”Miksi ette tuoneet Häntä tänne?” Vakavin ilmein he vastasivat: ”Ei ole koskaan ihminen puhunut niin, kuin se mies puhuu.” {AT 439.3}

Vaikka heidän sydämensä olivat kovat, ne sulivat Hänen sanoistaan. Hänen puhuessaan temppelipihassa he olivat oleskelleet lähistöllä kuullakseen jotakin, joka voitaisiin kääntää Häntä vastaan. Mutta kuunnellessaan he unohtivat, mitä tarkoitusta varten he olivat tulleet. He seisoivat kuin lumottuina. Kristus paljastui heidän sielulleen. He näkivät sen, mitä papit ja hallitusmiehet eivät halunneet nähdä — inhimillisyyden, jota verhosi jumalallinen kirkkaus. He palasivat niin kokonaan tämän ajatuksen valtaamina ja Hänen sanojensa vaikutuksen alaisina, että kysymykseen: ”Miksi ette tuoneet Häntä tänne?” he saattoivat vain vastata: ”Ei ole koskaan ihminen puhunut niin, kuin se mies puhuu.” {AT 439.4}

Papit ja hallitusmiehet olivat tulleet samaan vakaumukseen saapuessaan ensi kertaa Jeesuksen läheisyyteen. Heidän mielensä oli syvästi liikuttunut, ja heidätkin oli vallannut ajatus: ”Ei ole koskaan ihminen puhunut niin, kuin se mies puhuu.” Mutta he olivat tukahduttaneet Pyhän Hengen äänen. Nyt he huusivat, kaivoissaan siitä, että tämä vihattu galilealainen saattoi vaikuttaa lain palvelijoihinkin; ”Oletteko tekin eksytetyt? Onko kukaan hallitusmiehistä uskonut Häneen tai kukaan fariseuksista? Mutta tuo kansa, joka ei lakia tunne, on kirottu.” {AT 439.5}

Ne, joille totuuden sanomaa julistetaan, kysyvät harvoin: ”Onko se totta?” Sensijaan he kysyvät: ”Kutka sitä kannattavat?” Ihmiset arvostelevat sitä niiden lukumäärän mukaan, jotka ottavat sen vastaan, ja he kysyvät: ”Uskooko kukaan oppinut tai uskonnollinen johtaja sitä?” Ihmiset eivät nyt ole suosiollisempia tosi jumalisuudelle kuin Kristuksen päivinä. He etsivät yhtä innokkaasti maallista hyvää hyläten ikuiset aarteet: eikä se todista totuutta vastaan, etteivät suuret joukot ole valmiit vastaanottamaan sitä, tai etteivät sitä hyväksy tämän maailman suurmiehet eivätkä edes uskonnolliset johtajat. {AT 440.1}

Jälleen papit ja hallitusmiehet ryhtyivät laatimaan suunnitelmia Jeesuksen vangitsemiseksi. Väitettiin, että jos Hänen kauemmin annettaisiin olla vapaana, Hän kääntäisi

kansan pois johtajistaan, ja ainoa turvallinen menettelytapa oli viipymättä vaientaa Hänet. Kesken kiivasta väittelyä heidät äkkiä keskeytettiin. Nikodeemus kysyi: ”Tuomitseeko lakimme ketään, ennenkuin häntä on kuulusteltu ja saatu tietää, mitä hän on tehnyt?” Äänettömyys valtasi joukon. Nikodeemuksen sanat sattuivat heidän omaantuntoonsa. He eivät voineet tutkimatta tuomita ketään. Mutta eivät nuo ylpeät hallitusmiehet vain tästä syystä jääneet ääneti tuijottamaan häntä, joka oli uskaltanut puhua oikeuden puolesta. Heitä hämmästytti ja harmitti se, että erääseen heikäläiseen Jeesuksen luonne oli tehnyt niin syvän vaikutuksen, että tämä avasi suunsa puolustamaan Häntä. Toivuttuaan hämmästyksestään he sanoivat Nikodeemukselle purevan ivallisesti:”Oletko sinäkin Galileasta? Tutki ja näe, ettei Galileasta nouse profeettaa.” {AT 440.2}

Tämä vastaväite johti kuitenkin siihen, että neuvoston päätös siirtyi tuonnemmaksi. Hallitusmiehet eivät kyenneet toteuttamaan tarkoitustaan ja tuomitsemaan Jeesusta tutkimatta Häntä. Voitettuina sillä kertaa ”he menivät kukin kotiinsa. Mutta Jeesus meni Öljymäelle.” {AT 440.3}

Kaupungin melusta ja hälinästä, innostuneen kansanjoukon ja petollisten rabbien luota Jeesus vetäytyi oliivilehtojen hiljaisuuteen, missä Hän saattoi olla yksin Jumalan kanssa. Mutta varhain aamulla Hän palasi temppeliin, ja kun kansaa kokoontui Hänen ympärilleen, Hän istuutui ja opetti heitä. {AT 441.1}

Pian Hänet keskeytettiin. Joukko fariseuksia ja kirjanoppineita lähestyi Häntä raahaten mukanaan kauhun valtaamaa naista, jota he kovalla, kiihkeällä äänellä syyttivät seitsemännen käskyn rikkomisesta. Työnnettyään hänet Jeesuksen eteen he sanoivat hänelle teeskennellyn kunnioittavasti: ”Mooses on laissa antanut meille käskyn, että tuommoiset on kivitettävä. Mitäs sinä sanot?” {AT 441.2}

Heidän teeskennelty kunnioituksensa verhosi taitavasti suunnitellun juonen, jonka tarkoitus oli tuhota Hänet. He olivat tarttuneet tähän tilaisuuteen varmistaakseen Hänen tuomionsa ajatellen, että tekipä Hän minkälaisen päätöksen tahansa, he kyllä saisivat aihetta syyttää Häntä. Jos Hän vapauttaisi naisen, Häntä voitaisiin syyttää Mooseksen lain rikkomisesta. Jos Hän taas julistaisi naisen kuoleman ansainneeksi, Häntä voitaisiin syyttää roomalaisten edessä sellaisen vallan ottamisesta, joka kuuluu yksinomaan heille. {AT 441.3}

Jeesus katsoi hetkisen edessään olevaa näkyä — vapisevaa, häpeän painamaa naisraukkaa ja noita kovapiirteisiä mahtimiehiä, joilla ei ollut edes inhimillistä sääliä. Hänen tahraton, puhdas mielensä kavahti näkemäänsä. Hyvin Hän tiesi, miksi tämä tapaus oli tuotu Hänen eteensä. Hän tunsi jokaisen läheisyydessään olevan ihmisen sydämen, luonteen ja elämäntarinan. Nämä miehet, jotka muka olivat lain suojelijoita, olivat itse johtaneet uhrinsa syntiin saattaakseen Jeesuksen ansaan. Mitenkään osoittamatta kuulleensa heidän kysymystään Hän kumartui ja katsoen maahan alkoi kirjoittaa hiekkaan. {AT 441.4}

Kärsimättöminä Hänen viivyttelystään ja näennäisestä välinpitämättömyydestään syyttäjät tunkeutuivat lähemmäksi koettaen kiinnittää Hänen huomiotaan asiaansa. Mutta kun heidän silmänsä, Jeesuksen katsetta seuraten, sattuivat maahan Hänen jalkoihinsa, heidän kasvojensa ilme muuttui. Sinne oli kirjoitettu heidän oman elämänsä syntiset salaisuudet. Ympäröivä kansa huomasi heidän ilmeensä äkillisen muutoksen ja tunkeutui lähemmäksi nähdäkseen, mitä he katselivat niin hämmästyneinä ja häpeissään. {AT 441.5}

Vaikka nämä rabbit tunnustivat kunnioittavansa lakia, niin esittämällä syytöksensä tätä naista vastaan he hylkäsivät lain säädökset. {AT 441.6}

Miehen velvollisuus oli nostaa syyte vaimoaan vastaan, ja syylliset oli yhtäläisesti rangaistava. Syyttäjien syytettä ei voitu hyväksyä. Mutta Jeesus kohtasi heidät heidän omalla maaperällään. Laki määräsi, että kivitysrangaistuksessa oli tapauksen todistajien heitettävä ensimmäiset kivet. Nousten seisomaan ja kiinnittäen katseensa juonia punoviin vanhimpiin Jeesus sanoi: ”Joka teistä on synnitön, se heittäköön häntä ensimmäisenä kivellä.” Ja kumartuen alas Hän jatkoi kirjoittamistaan maahan. {AT 443.1}

Hän ei ollut syrjäyttänyt Mooseksen välityksellä annettua lakia eikä loukannut Rooman arvovaltaa. Syyttäjät oli voitettu. Nyt, kun heidän tekopyhyytensä verho oli heiltä riistetty, he seisoivat syyllisinä ja tuomittuina puhtaan ja viattoman läheisyydessä. He pelkäsivät, että heidän elämänsä salaiset synnit paljastettaisiin kansanjoukolle, ja he hiipivät pois toinen toisensa jälkeen painunein päin ja alasluoduin katsein jättäen uhrinsa säälivän Vapahtajan hoiviin. {AT 443.2}

Jeesus nousi, ja katsoen naiseen, lausui: ”Nainen, missä ne ovat, sinun syyttäjäsi? Eikö kukaan ole sinua tuominnut? Hän vastasi: Herra, ei kukaan. Niin Jeesus sanoi hänelle: En minäkään sinua tuomitse; mene, äläkä tästedes enää syntiä tee.” {AT 443.3}

Nainen oli seisonut Jeesuksen edessä pelosta kyyristyneenä. Hänen sanansa ”joka teistä on synnitön, se heittäköön häntä ensimmäisenä kivellä” olivat tuntuneet hänestä kuolemantuomiolta. Hän ei uskaltanut nostaa silmiään Vapahtajan kasvoihin, vaan odotti vaieten tuomiotaan. Hämmästyksekseen hän näki syyttäjiensä poistuvan ääneti ja hämillään, ja sitten hänen korviinsa kuuluivat sanat: ”En minäkään sinua tuomitse; mene, äläkä tästedes enää syntiä tee.” Hänen sydämensä suli, ja hän heittäytyi Jeesuksen jalkoihin, tuoden nyyhkyttäen julki kiitollisen rakkautensa ja katkerin kyynelin tunnustaen syntinsä. {AT 443.4}

Tämä oli hänelle uuden elämän alku, puhtaan ja rauhallisen elämän, jonka hän omisti Jumalan palvelukseen. Nostaessaan tämän langenneen sielun Jeesus suoritti suuremman ihmeen kuin parantaessaan mitä ankarimman ruumiillisen taudin; Hän paransi hengellisen sairauden, mikä on iankaikkiseksi kuolemaksi. Tästä katuvasta naisesta tuli eräs Jeesuksen uskollisimpia seuraajia. Itsensäuhraavalla rakkaudellaan ja uskollisuudellaan hän palkitsi Hänen anteeksiantavan armonsa. {AT 443.5}

Tämä Jeesuksen teko, kun Hän antoi naiselle anteeksi ja rohkaisi häntä elämään parempaa elämää, heijastaa Hänen luonteensa täydellisen vanhurskauden ihanuutta. Vaikka Hän ei kaunistele syntiä eikä vähennä syyllisyydentuntoa, Hän ei halua tuomita, vaan pelastaa. Maailma kohteli tätä erehtynyttä naista vain halveksien ja ivaten, mutta Jeesus puhui lohdun ja toivon sanoja. Synnitön Vapahtaja säälii syntisen heikkoutta ja ojentaa hänelle auttavan käden. Tekopyhien fariseusten tuomitessa hänet Jeesus sanoo hänelle: ”Mene, äläkä tästedes enää syntiä tee.” {AT 443.6}

Kukaan Kristuksen todellinen seuraaja ei välttelevin katsein käänny pois erehtyneistä jättäen heidät kenenkään estämättä jatkamaan alaspäin vievää tietänsä. Ne, jotka ovat innokkaat syyttämään toisia ja tuomaan heitä tuomiolle, ovat usein omassa elämässään syyllisempiä kuin nämä. Ihmiset vihaavat syntistä samalla kun rakastavat syntiä. Kristus vihaa syntiä, mutta rakastaa syntistä. Tämä henki on kaikilla Hänen seuraajillaan. Kristuksen rakkaus on hidas tuomitsemaan, nopea huomaamaan katumuksen, valmis antamaan anteeksi, rohkaisemaan, johtamaan eksyneen pyhyyden polulle ja pitämään hänen jalkansa sillä. {AT 444.1}

LUKU 51—MAAILMAN VALO

”Minä olen maailman valkeus: joka minua seuraa, se ei pimeydessä vaella.” {AT 445.1}

”Niin Jeesus taas puhui heille sanoen: ’Minä olen maailman valkeus; joka minua seuraa, se ei pimeydessä vaella, vaan hänellä on oleva elämän valkeus.’” {AT 445.2}

Nämä sanat lausuessaan Jeesus oli siinä temppelipihan osassa, jossa pidettiin lehtimajanjuhlan jumalanpalvelukset. Keskellä tätä pihaa oli kaksi korkeata pylvästä, joiden päässä oli suurikokoiset lampunjalat. Iltauhrin jälkeen kaikki lamput olivat sytytetyt levittäen valoaan yli Jerusalemin. Tämän juhlamenon tarkoitus oli muistuttaa siitä tulipatsaasta, joka johdatti Israelia korvessa, ja sen katsottiin myös viittaavan Messiaan tulemiseen. Iltaisin, kun lamput oli sytytetty, vallitsi pihalla suuri riemu. Harmaahapsiset miehet, temppeli- papit ja kansan hallitusmiehet yhtyivät juhlatanssiin musiikin äänen ja leeviläisten laulun säestäminä. {AT 445.3}

Tämä Jerusalemin juhlavalaistus kuvasi kansan toivoa, että Messias tulisi antaakseen valonsa loistaa Israelille. Mutta tämä näky merkitsi Jeesukselle vielä enemmän. Kuten pyhäkön kirkkaat lamput valaisivat kaiken ympärilläolevan, samoin Kristus, hengellisen valon lähde, valaisee maailman pimeyden. Vertauskuva oli kuitenkin puutteellinen. {AT 445.4}

Se loistava valo, jonka Hänen oma kätensä oli taivaalle asettanut, kuvasi sattuvammin Hänen tehtävänsä kirkkautta. {AT 446.1}

Oli aamu. Aurinko oli juuri noussut Öljymäen takaa, ja sen häikäisevän kirkkaat säteet sattuivat marmoripalatseihin ja saattoivat pyhäkön seinien kullan hohtamaan. Silloin Jeesus lausui osoittaen tätä näkyä: ”Minä olen maailman valo.” {AT 446.2}

Eräs, joka kuunteli näitä sanoja, toisti ne kauan jälkeenpäin seuraavassa ylevässä raamatunkohdassa: ”Hänessä oli elämä, ja elämä oli ihmisten valkeus. Ja valkeus loistaa pimeydessä, ja pimeys ei sitä käsittänyt.” ”Totinen valkeus, joka valistaa jokaisen ihmisen, oli tulossa maailmaan.” Joh. 1: 4, 5, 9. Ja kauan senjälkeen, kun Jeesus oli noussut taivaaseen, Pietari myöskin palautti muistiin Kristuksen käyttämän vertauskuvan kirjoittaessaan Jumalan Hengen johdattamana: ”Ja sitä lujempi on meille nyt profeetallinen sana, ja te teette hyvin, jos otatte siitä vaarin, niinkuin pimeässä paikassa loistavasta lampusta, kunnes päivä vaikenee ja kointähti koittaa teidän sydämissänne.” 2 Piet. 1: 19. {AT 446.3}

Jumalan ilmestyessä kansalleen valo oli aina ollut Hänen läsnäolonsa merkki. Kun Jumala alussa oli lausunut luomissanansa, valo oli loistanut pimeydestä. Valo oli verhoutunut pilvipatsaaseen päivällä ja tulipatsaaseen yöllä johdattaen Israelin suurta joukkoa. Valo leiskui peloittavan kirkkaana Herran ympärillä Siinain vuorella. Valo loisti armoistuimen yllä pyhäkössä. Valo täytti Salomonin temppelin, kun se vihittiin. Valo loisti Beetlehemin

kukkuloilla, kun enkelit toivat sanoman lunastuksesta odottaville ja valvoville paimenille. {AT 446.4}

Jumala on valo, ja sanoillaan ”Minä olen maailman valo” Kristus ilmaisi ykseytensä Jumalan kanssa ja suhteensa koko ihmisperheeseen. Hän se alussa sai ”valon loistamaan pimeydestä”. 2 Kor. 4: 6. Hän antaa valon auringolle, kuulle ja tähdille. Hän oli se hengellinen valo, joka vertauskuvissa, esikuvissa ja ennustuksissa oli loistanut Israelille. Mutta valoa ei ollut annettu vain Israelin kansalle. Kuten auringon säteet tunkeutuvat maan kaukaisimpiinkin kolkkiin, samoin Vanhurskauden Aurinko loistaa jokaiselle sielulle. {AT 446.5}

”Totinen valkeus, joka valistaa jokaisen ihmisen, oli tulossa maailmaan.” Maailmassa on ollut suuria opettajia, terävän älyn ja ihmeellisen tutkimuskyvyn omaavia miehiä, miehiä, joiden lausunnot ovat herättäneet uusia ajatuksia ja avanneet uusia tiedon aloja, ja näitä miehiä on kunnioitettu ihmiskunnan johtajina ja hyväntekijöinä. {AT 446.6}

Mutta yksi on heitä korkeammalla. ”Kaikille, jotka ottivat Hänet vastaan, Hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi.” ”Ei kukaan ole Jumalaa milloinkaan nähnyt; ainokainen Poika, joka on Isän helmassa, on Hänet ilmoittanut.” Joh. 1: 12, 18. Voimme tarkastella maailman suurten opettajain joukkoa niin pitkälle kuin ihmiskunnan historia ulottuu, mutta Valo oli ennen heitä. Kuten aurinkokuntamme kuu ja tähdet loistavat auringosta heijastunutta valoa, samoin maailman suuret opettajat, sikäli kuin heidän opetuksensa on oikeata, heijastavat Vanhurskauden Auringon säteitä. Jokainen ylevä ajatus, jokainen älyn välähdys on lähtöisin maailman Valosta. Näinä päivinä puhutaan paljon ”korkeammasta opetuksesta”. Todellista ”korkeampaa opetusta” saamme Häneltä, ”jossa kaikki viisauden ja tiedon aarteet ovat kätkettyinä”. ”Hänessä oli elämä, ja elämä oli ihmisten valkeus.” Kol. 2: 3; Joh. 1: 4. Jeesus sanoi: ”Joka minua seuraa, se ei pimeydessä vaella, vaan hänellä on oleva elämän valkeus.” {AT 447.1}

Sanoillaan ”Minä olen maailman valkeus” Jeesus julisti itsensä Messiaaksi. Vanha Simeon oli samassa temppelissä, jossa Kristus nyt itse opetti, sanonut Hänen tulevan ”valkeudeksi, joka on ilmestyvä pakanoille, ja kirkkaudeksi Israelille”. Luuk. 2: 32. Näissä sanoissa Hän sovellutti Jeesukseen koko Israelin tunteman ennustuksen. Pyhä Henki oli julistanut profeetta Jesajan välityksellä: ”Liian vähäistä on sinulle, joka olet minun palvelijani, kohottaa ennalleen Jaakobin sukukunnat ja tuoda takaisin Israelin säilyneet; minä panen sinut pakanain valkeudeksi, että minulta tulisi pelastus maan ääriin asti.” Jes. 49: 6. Tämän ennustuksen käsitettiin yleisesti tarkoittavan Messiasta, ja kun Jeesus sanoi: ”Minä olen maailman valkeus”, kansan täytyi huomata, että Hän väitti olevansa se luvattu. {AT 447.2}

Fariseusten ja hallitusmiesten mielestä tämä väite oli röyhkeää julkeutta. He eivät voineet sietää, että heidän kaltaisensa ihminen esitti sellaisia vaatimuksia. Välittämättä Hänen sanoistaan he tiuk- kasivat: ”Kuka sinä olet?” He halusivat pakottaa Hänet julistamaan itsensä Kristukseksi. Hänen olemuksensa ja työnsä olivat niin toisenlaiset, kuin mitä kansa oli

odottanut, että Hänen kavalat vihollisensa uskoivat kansan hylkäävän Hänet petturina. {AT 447.3}

Mutta Jeesus vastasi heidän kysymykseensä: ”Kuka sinä olet?” sanoen: ”Juuri se, mitä minä puhunkin teille.” Joh. 8: 25. Se, mikä oli ilmennyt Hänen sanoissaan, ilmeni myös Hänen luonteessaan. Hän oli opettamiensa totuuksien ruumiillistuma. Hän jatkoi: ”En minä itsestäni tee mitään, vaan puhun tätä sen mukaan, kuin minun Isäni on minulle opettanut. Ja Hän, joka on minut lähettänyt, on minun kanssani; Hän ei ole jättänyt minua yksinäni, koska minä aina teen sitä, mikä Hänelle on otollista.” Hän ei koettanut todistaa väitettään, että Hän on Messias, vaan osoitti olevansa yhtä Jumalan kanssa. Jos heidän mielensä olisi ollut avoin Jumalan rakkaudelle, he olisivat ottaneet Jeesuksen vastaan. {AT 447.4}

Monet Hänen kuulijoistaan tulivat uskoen Hänen luokseen, ja heille Hän sanoi: ”Jos te pysytte minun sanassani, niin te totisesti olette minun opetuslapsiani; ja te tulette tuntemaan totuuden, ja totuus on tekevä teidät vapaiksi.” {AT 448.1}

Nämä sanat loukkasivat fariseuksia. He eivät ottaneet huomioon, että kansa oli kauan ollut vieraan ikeen alla, ja he huudahtivat vihaisina: ”Me olemme Aabrahamin jälkeläisiä emmekä ole koskaan olleet kenenkään orjia. Kuinka sinä sitten sanot: ’Te tulette vapaiksi’?” Jeesus katsoi näitä miehiä, jotka olivat synnin orjia ja joilla oli vain koston ajatuksia, ja vastasi murheellisena: ”Totisesti, totisesti minä sanon teille: jokainen, joka tekee syntiä, on synnin orja.” He olivat kaikkein pahimmassa orjuudessa, pahan hengen hallittavina. {AT 448.2}

Jokainen sielu, joka kieltäytyy jättäytymästä Jumalalle, on toisen voiman vallassa. Hän ei ole itsensä oma. Hän voi puhua vapaudesta, mutta hän on kaikkein kauheimmassa orjuudessa. Hän ei voi nähdä totuuden kauneutta, sillä Saatana hallitsee hänen mieltään. Vaikka hän kuvittelee seuraavansa oman järkensä määräyksiä, hän noudattaa pimeyden ruhtinaan tahtoa. Kristus tuli murtamaan kahleet, jotka sitovat sielun synnin orjuuteen. ”Jos siis Poika tekee teidät vapaiksi, niin te tulette todellisesti vapaiksi.” ”Sillä elämän hengen laki Kristuksessa Jeesuksessa on vapauttanut sinut synnin ja kuoleman laista.” Room. 8: 2. {AT 448.3}

Lunastustyössä ei ole mitään pakkoa. Siinä ei käytetä ulkonaisia voimakeinoja. Jumalan Hengen vaikutuksen alaisena ihminen saa vapaasti valita, ketä hän tahtoo palvella. Muutos, joka tapahtuu, kun sielu jättäytyy Kristukselle, on täysin vapaaehtoinen. Synnin karkoittaminen on sielun oma teko. On kyllä totta, ettei meillä ole voimaa vapautua Saatanan vallasta, mutta kun haluamme päästä irti synnistä, ja kun suuressa hädässämme rukoilemme voimaa ulkopuoleltamme ja yläpuoleltamme, täyttyy sielumme Pyhän Hengen jumalällisellä

voimalla ja tottelee tahdon määräyksiä täyttäen Jumalan | tahtoa. {AT 449.4}

Ainoa ehto, jolla ihmisen on mahdollista tulla vapaaksi, on tulla yhdeksi Kristuksen kanssa. ”Totuus on tekevä teidät vapaiksi”, ja Kristus on totuus. Synnin voitto on siinä, että se heikentää mielen ja tukahduttaa sielun vapauden. Jumalalle jättäytyminen merkitsee

palautumista omaan itseensä, ihmisen todelliseen kunniaan ja arvoon. Jumalan laki, jonka alaisiksi joudumme, on ”vapauden laki”. Jaak. 2: 12. {AT 449.1}

Fariseukset olivat selittäneet olevansa Aabrahamin lapsia. Jeesus j sanoi heidän voivan todistaa tämän väitteen vain tekemällä AabraI hamin tekoja. Todelliset Aabrahamin lapset eläisivät Hänen tavallaan Jumalalle kuuliaisina. He eivät yrittäisi tappaa Häntä, joka julisti Jumalalta saamaansa totuutta. Punoessaan juonia Kristusta vastaan rabbiinit eivät tehneet Aabrahamin tekoja. Suoraan Aabrahamista polveutuminen ei merkinnyt mitään. He eivät olleet hänen lap- 1 siaan, ellei heillä ollut hengellistä yhteyttä hänen kanssaan, joka ilmenisi siinä, että heillä olisi sama henki ja he tekisivät samoja tekoja. {AT 449.2}

Sama periaate koskee yhtä tärkeänä erästä kysymystä, joka jo kauan on askarruttanut kristittyä maailmaa: kysymystä apostoliI sesta vallanperimyksestä. Aabrahamista polveutumisen merkkinä ei I; ollut nimi tai sukuperä, vaan luonteen yhtäläisyys. Niinpä ei apostolinen vallanperimyskään perustu kirkollisen vallan siirtymiseen, vaan hengen yhteyteen. Apostolien hengen läpitunkema elämä, heidän julistamansa totuuden uskominen ja opettaminen on apostolisen vallanperimyksen oikea todistus. Tämä tekee ihmisistä evankeliumin ensimI mäisten julistajien seuraajia. {AT 449.3}

Jeesus kiisti, että juutalaiset olisivat Aabrahamin lapsia. Hän sanoi: ”Te teette isänne tekoja.” He vastasivat pilkallisesti: ”Me emme ole aviorikoksesta syntyneitä; meillä on yksi Isä, Jumala.” Nämä sanat, jotka viittasivat Hänen syntymäänsä kuuluviin seikkoihin, oli! tarkoitettu hyökkäykseksi Kristusta vastaan niiden kuullen, jotka alkoivat uskoa Häneen. Jeesus ei kiinnittänyt huomiota tähän halpamaiseen viittaukseen, vaan sanoi: ”Jos Jumala olisi teidän Isänne, niin te rakastaisitte minua, sillä minä olen Jumalasta lähtenyt ja tullut.” {AT 449.4}

Heidän tekonsa osoittivat heidän olevan yhteydessä hänen kanssaan, joka oli valehtelija ja murhaaja. ”Te olette isästä perkeleestä”, sanoi Jeesus, ”ja isänne himoja te tahdotte noudattaa. Hän on ollut murhaaja alusta asti, ja totuudessa hän ei pysy, koska hänessä ei totuutta ole... Mutta minua te ette usko, sentähden että minä sanon totuuden.” Joh. 8: 44, 45. Se seikka, että Jeesus sanoi totuuden, vieläpä esitti sen hyvin varmasti, oli syynä siihen, etteivät juutalaisten johtomiehet ottaneet Häntä vastaan. Totuus loukkasi näitä itsevanhurskaita miehiä. Totuus paljasti erehdyksen petollisuuden, se tuomitsi heidän opetuksensa ja elintapansa, ja tämä oli vastenmielistä. Mieluummin he sulkivat silmänsä totuudelta kuin nöyrtyivät tunnustamaan olleensa väärässä. He eivät rakastaneet totuutta. He eivät halunneet kuulla sitä, vaikka se olikin totta. {AT 449.5}

”Kuka teistä voi näyttää minut syypääksi syntiin? Jos minä totuutta puhun, miksi ette minua usko?” Kolmen vuoden ajan Kristuksen viholliset olivat päivä päivältä seuranneet Häntä koettaen löytää jotakin virhettä Hänen luonteessaan. Saatana ja kaikki pahuuden vallat olivat koettaneet voittaa Hänet, mutta he eivät olleet löytäneet Hänessä mitään, mistä he

olisivat hyötyneet. Paholaistenkin oli pakko tunnustaa: ”Sinä olet Jumalan Pyhä”. Mark. 1: 24. Jeesus noudatti elämässään lakia taivaan, lankeamattomien maailmojen ja syntisten ihmisten nähden. Enkelien, ihmisten ja paholaisten edessä Hän oli jäävväämättömästi lausunut sanat, jotka kenenkä tahansa toisen suusta olisivat olleet jumalanpilkkaa: ”Minä teen aina sitä, mikä Hänelle on otollista.” {AT 450.1}

Se seikka, että vaikka juutalaiset eivät voineet löytää Kristuksessa mitään syntiä, he eivät kuitenkaan tahtoneet ottaa Häntä vastaan, osoittaa, ettei heillä ollut mitään yhteyttä Jumalan kanssa. He eivät tunteneet Jumalan ääntä Hänen Poikansa sanomassa. He luulivat j ulistavansa tuomion Kristukselle, mutta kieltäessään Hänet he langettivatkin oman tuomionsa. ”Joka on Jumalasta, se kuulee Jumalan sanat”, sanoi Jeesus. ”Sentähden te ette kuule, koska ette ole Jumalasta.” {AT 450.2}

Tämä pitää paikkansa kaikkina aikoina. Moni, joka mielellään saivartelee, arvostelee ja etsii jotakin epäilyttävää Jumalan sanasta, luulee sen osoittavan ajatuksen vapautta ja terävää älyä. Hän otaksuu käyvänsä oikeutta Raamattua vastaan, kun hän itse asiassa tuomitsee itsensä. Hän ilmaisee olevansa kykenemätön antamaan arvoa taivaallisille totuuksille, joihin sisältyy iankaikkisuus. Hänen henkensä ei kauhistu edes Jumalan vanhurskauden valtavaa vuorta. {AT 450.3}

Hän puuhailee keräillen risuja ja korsia, mikä osoittaa ahdasta ja maallista luonnetta, sydäntä, joka on kadottamaisillaan kykynsä antaa arvoa Jumalalle. Se, jonka sydän on vastannut taivaalliseen kutsuun, etsii sitä, mikä lisää hänen Jumalan tuntemustaan sekä puhdistaa ja jalostaa hänen luonnettaan. Kuten kukka kääntyy aurinkoon, jotta sen kirkkaat säteet saisivat kukan kauniit värisävyt esille, samoin sielukin kääntyy Vanhurskauden Aurinkoon, jotta taivaan valo kaunistaisi luonteen Kristuksen luonteen ihanuudella. {AT 451.1}

Jeesus jatkoi, esittäen juutalaisten tilan Aabrahamin asenteen jyrkkänä vastakohtana: ”Aabraham, teidän isänne, riemuitsi siitä, että hän oli näkevä minun päiväni; ja hän näki sen ja iloitsi.” {AT 451.2}

Aabraham oli hartaasti halunnut nähdä tulevan Vapahtajan. Hän rukoili palavasti, että hän ennen kuolemaansa saisi katsella Messiasta. Ja hän näki Kristuksen. Hänelle annettiin yliluonnollista valoa, ja hän tunnusti Kristuksen jumalallisen luonnon. Hän näki Hänen päivänsä ja iloitsi. Hänelle näytettiin jumalallinen uhri syntien edestä. Tämän uhrin vertauskuva sisältyi hänen omiin kokemuksiinsa. Hänelle tuli käsky: ”Ota Iisak, ainokainen poikasi, jota rakastat,... ja uhraa hänet... polttouhriksi.” 1 Moos 22: 2. Hän laski uhrialttarille lupauksen pojan, johon kaikki hänen toiveensa keskittyivät. Kun hän sitten odotti alttarin vieressä veitsi koholla noudattaakseen Jumalan kehoitusta, hän kuuli äänen taivaasta sanovan: ”Älä satuta kättäsi poikaan äläkä tee hänelle mitään, sillä nyt minä tiedän, että sinä pelkäät Jumalaa, kun et kieltänyt minulta ainokaista poikaasi.” 1 Moos. 22: 12. Tämä hirveä tulikoe

määrättiin Aabrahamille, jotta hän voisi nähdä Kristuksen päivän ja käsittää Jumalan suuren rakkauden maailmaa kohtaan, rakkauden, joka oli niin valtava, että Hän, nostaakseen maailman alennustilastaan, antoi ainosyntyisen Poikansa häpeälliseen kuolemaan. {AT 451.3}

Aabraham oppi Jumalalta vaikeimman läksyn, mikä ihmiselle koskaan on annettu. Hänen rukoukseensa nähdä Kristus ennen kuolemaansa vastattiin. Hän näki Kristuksen; hän näki niin paljon kuin kuolevainen voi nähdä ja elää. Antaessaan täydellisen uhrin hän tuli kykeneväksi ymmärtämään hänelle annetun näyn Kristuksesta. Hänelle osoitettiin, että Jumala, antaessaan ainosyntyisen Poikansa pelastaakseen syntiset ikuisesta kadotuksesta, antoi suuremman ja ihmeellisemmän uhrin, kuin mitä ihminen koskaan voisi antaa. {AT 451.4}

Aabrahamin kokemus oli vastaus kysymykseen: ”Mitä tuoden minä voisin käydä Herran eteen, kumartua korkeuden Jumalan eteen? Käynkö Hänen eteensä tuoden polttouhreja, vuodenvanhoja vasikoita? Ovatko Herralle mieleen tuhannet oinaat, kymmenettuhannet öljyvirrat? Annanko esikoiseni rikoksestani, ruumiini hedelmän sieluni syntiuhriksi?” Miika 6: 6, 7. Aabrahamin sanat ”Jumala on katsova itselleen lampaan polttouhriksi, poikani” (1 Moos. 22: 8) ja Jumalan Iisakin tilalle hankkima uhri osoittavat, ettei yksikään ihminen voinut sovittaa itse itseään. Jumala ei ollenkaan voinut hyväksyä pakanallista uhrijärjestelmää. Ei kenenkään isän tullut uhrata poikaansa tai tytärtään syntiuhriksi. Yksin Jumalan Poika saattoi kantaa maailman synnit. {AT 452.1}

Omien kärsimystensä vuoksi Aabraham saattoi käsittää Vapahtajan tehtävän uhrilampaana. Mutta Israel ei tahtonut ymmärtää sitä, mikä oli heidän ylpeille sydämilleen niin vastenmielistä. Kristuksen Aabrahamista lausumat sanat eivät merkinneet Hänen kuulijoilleen juuri mitään. Fariseukset näkivät niissä vain uuden viisastelun aiheen. He vastasivat pilkallisesti, ikäänkuin osoittaakseen Jeesuksen olevan mielettömän: ”Et ole vielä viidenkymmenen vuoden vanha, ja olet nähnyt Aabrahamin!” Jeesus vastasi vakavasti ja arvokkaaksi: ”Totisesti, totisesti minä sanon teille: ennenkuin Aabraham syntyi, OLEN MINÄ OLLUT.” {AT 452.2}

Suuri kansanjoukko kävi äänettömäksi. Tuon Jumalan nimen, joka oli ilmoitettu Moosekselle kuvaamaan Jumalan ikuista olemassaoloa, oli tämä galilealainen rabbi omaksunut itselleen. Hän oli julistanut olevansa tuo Israelille luvattu, ”jonka alkuperä on muinaisuudesta, iankaikkisista ajoista”. Miika 5: 2. {AT 452.3}

Jälleen papit ja rabbiinit nimittivät Jeesusta jumalanpilkkaajaksi. Hänen väitteensä, että Hän oli yhtä Jumalan kanssa, oli jo aikaisemmin kiihottanut heitä ottamaan Hänet hengiltä, ja muutamia kuukausia myöhemmin he selittivät: ”Hyvän teon tähden me emme sinua kivitä, vaan jumalanpilkan tähden, ja koska sinä, joka olet ihminen, teet itsesi Jumalaksi.” Joh. 10: 33. Koska Hän oli ja julkisesti tunnusti olevansa Jumalan Poika, he halusivat tuhota Hänet.

Nyt monet kansasta asettuivat pappien ja rabbiinien puolelle ja poimivat kiviä heittääkseen häntä niillä. ”Mutta Jeesus lymysi ja lähti pyhäköstä.” {AT 452.4}

Valo loisti pimeässä, ”ja pimeys ei sitä käsittänyt”. Joh. 1: 5. {AT 452.5}

”Ja ohi kulkiessaan Hän näki miehen, joka syntymästään saakka oli ollut sokea. Ja hänen opetuslapsensa kysyivät Häneltä, sanoen: ’Rabbi, kuka teki syntiä, tämäkö vai hänen vanhempansa, että hänen piti sokeana syntymän?’ Jeesus vastasi: ’Ei tämä tehnyt syntiä eivätkä hänen vanhempansa, vaan Jumalan tekojen piti tuleman hänessä julki’... Tämän sanottuaan Hän sylki maahan ja teki syljestä tahtaan ja siveli tahtaan hänen silmilleen ja sanoi hänelle: ’Mene ja peseydy Siiloan lammikossa’ — se on käännettynä: lähetetty. — Niin hän meni ja peseytyi ja palasi näkevänä.” {AT 453.1}

Juutalaiset uskoivat yleisesti, että synti sai rangaistuksensa tässä elämässä. Jokaista sairautta pidettiin joko sairaan tai hänen vanhempainsa pahanteon rangaistuksena. On totta, että kaikki kärsimykset johtuivat Jumalan lain rikkomisesta, mutta tämä totuus oli tulkittu väärin. Saatana, joka on synnin ja kaikkien sen seurausten aiheuttaja, oli saanut ihmiset pitämään sairauksia ja kuolemaa Jumalan lähettäminä, mielivaltaisesti määrättyinä synnin rangaistuksina. Tästä johtui, että sellaisella, jota oli kohdannut jokin suuri onnettomuus tai ahdistus, oli lisäksi kannettavana se taakka, että häntä pidettiin suurena syntisenä. {AT 453.2}

Näin juutalaiset vähitellen valmistuivat kieltämään Jeesuksen. He pitivät Häntä, ”joka kantoi meidän sairautemme ja sälytti päällensä meidän kipumme”, ”rangaistuna, Jumalan lyömänä ja vaivaamana”, ja he peittivät Häneltä kasvonsa. Jes. 53: 4, 3. {AT 453.3}

Jumala oli antanut opetuksen, jonka tarkoitus oli estää tämä, Kertomus Jobista osoitti, että kärsimykset aiheuttaa Saatana, ja Jumala käyttää niitä armotarkoituksiinsa. Mutta Israel ei käsittänyt tätä opetusta. Kieltäessään Kristuksen tekivät juutalaiset saman erehdyksen, josta Jumala oli nuhdellut Jobin ystäviä. {AT 453.4}

Kristuksen opetuslapsina oli sama käsitys kuin juutalaisillakin synnin ja kärsimyksen suhteesta. Oikaistessaan heidän erehdyksensä Jeesus ei selittänyt miehen sairauden syytä, vaan ilmoitti heille, mikä oli oleva seurauksena. Sen kautta Jumalan teot tulivat julki. Hän sanoi: ”Niin kauan, kuin minä maailmassa olen, olen minä maailman valkeus.” Voideltuaan sokean miehen silmät Hän lähetti hänet peseytymään Siiloan lammikossa, ja mies sai näkönsä jälleen. Näin Jeesus vastasi opetuslasten kysymykseen käytännöllisellä tavalla, kuten Hän tavallisesti vastasi kysymyksiin, joita Hänelle uteliaisuudesta tehtiin. Opetuslapsia ei ollut kutsuttu väittelemään kysymyksestä, kuka oli tehnyt syntiä tai kuka ei ollut tehnyt syntiä, vaan tarkoitus oli, että he käsittäisivät Jumalan voiman ja armon Hänen antaessaan sokealle näkönsä. Oli ilmeistä, ettei parantava voima ollut savessa eikä lammikossa, mihin sokea mies lähetettiin peseytymään, vaan se voima oli Kristuksessa. {AT 453.5}

Tämä parantaminen hämmästytti fariseuksia. Kuitenkin he olivat vihan vimmoissa enemmän kuin koskaan ennen, sillä ihmetyö oli suoritettu sapattina. {AT 454.1}

Parannetun nuorukaisen naapurit ja ne, jotka olivat tunteneet hänet sokeana, sanoivat: ”Eikö tämä ole se, joka istui ja kerjäsi?” He katselivat häntä epäillen, sillä kun hänen silmänsä avautuivat, hänen kasvonsa muuttuivat ja kirkastuivat, ja hän näytti aivan kuin toiselta ihmiseltä. Toinen toisensa jälkeen teki saman kysymyksen. Jotkut sanoivat: ”Hän se on”, ja muutamat: ”Ei ole, vaan hän on hänen näköisensä.” Mutta hän, joka oli saanut tämän suuren siunauksen, poisti epäilykset sanoen: ”Minä se olen.” Sitten hän kertoi Jeesuksesta ja miten hänet oli parannettu, ja he kysyivät: ”Missä Hän on?” Hän vastasi: ”En tiedä.” {AT 454.2}

Sitten he veivät hänet fariseusten neuvoston eteen. Jälleen häneltä kysyttiin, miten hän oli saanut näkönsä. ”Ja hän sanoi heille: ’Hän siveli tahtaan minun silmilleni, ja minä peseydyin, ja nyt minä näen.’ Niin muutamat fariseuksista sanoivat: ’Se mies ei ole Jumalasta, koska Hän ei pidä sapattia.’” Fariseukset toivoivat voivansa todistaa Jeesuksen syntiseksi, jolloin Hän ei voisi olla Messias. He eivät tienneet, että Hän, joka oli parantanut sokean, oli tehnyt sapatinkin ja tiesi kaikki sen velvoitukset. He kiihkoilivat kiivaasti sapatin noudattamisen puolesta, ja kuitenkin suunnittelivat murhaa juuri sinä päivänä. Mutta moniin tämä ihme oli tehnyt syvän vaikutuksen, ja he olivat vakuuttuneita siitä, että Hän, joka oli avannut sokean silmät, oli enemmän kuin tavallinen ihminen. Vastaukseksi syytökseen, että Jeesus oli syntinen, koska Hän ei pitänyt sapattia, he sanoivat: ”Kuinka voi syntinen ihminen tehdä senkaltaisia tunnustekoja?” {AT 454.3}

Rabbiinit kääntyivät jälleen sokean puoleen: ”Mitä sinä sanot Hänestä, koskapa Hän avasi sinun silmäsi?” Hän sanoi: ”Hän on profeetta”. Sitten fariseukset väittivät, ettei hän ollut syntynyt sokeana eikä siis parantunut sokeudesta. He kutsuivat hänen vanhempansa ja kysyivät heiltä: ”Onko tämä teidän poikanne, jonka sanotte sokeana syntyneen?” {AT 454.4}

Siinä oli mies itse selittäen, että hän oli ollut sokea ja saanut näkönsä, mutta fariseukset kielsivät mieluummin sen, minkä olivat omin silmin nähneet ja omin korvin kuulleet, kuin myönsivät erehtyneensä. Niin voimakas on ennakkoluulo; niin vääristelevä on farisealainen vanhurskaus. {AT 455.1}

Fariseuksilla oli vielä yksi keino jäljellä, ja se oli miehen vanhempien pelotteleminen. He kysyivät viattoman näköisinä: ”Kuinka hän nyt sitten näkee?” Vanhemmat pelkäsivät saattaa itseään huonoon valoon, sillä oli julistettu, että kuka ikinä tunnustaisi Jeesuksen Kristukseksi, ”pantaisiin pois synagoogasta”, se on, suljettaisiin synagoogasta kolmeksikymmeneksi päiväksi. Tänä aikana ei rikkojan kodissa saanut lasta ympärileikata eikä kuollutta valittaa. Tätä rangaistusta pidettiin suurena onnettomuutena, ja ellei se aikaansaanut katumusta, seurasi vielä ankarampi rangaistus. Pojalle tehty suuri ihmetyö oli saanut vanhemmat vakuuttuneiksi siitä, kuka Jeesus oli, mutta kuitenkin he vastasivat: ”Me tiedämme, että tämä on meidän poikamme ja että hän on sokeana syntynyt; mutta kuinka hän nyt näkee, emme

tiedä; emme myöskään tiedä, kuka on avannut hänen silmänsä. Kysykää häneltä; hänellä on kyllin ikää, puhukoon itse puolestansa.” Näin he siirsivät koko vastuun pojalleen, sillä he eivät uskaltaneet tunnustaa Kristusta. {AT 455.2}

Pulma, johon fariseukset täten joutuivat, heidän epäilyksensä ja ennakkoluulonsa, ja se, etteivät he tässä tapauksessa uskoneet selviä tosiasioita, avasivat kansan, varsinkin rahvaan silmät. Jeesus oli usein suorittanut ihmetöitään julkisesti kaduilla, ja Hänen tekonsa olivat aina kärsimyksiä lieventäviä. Monen mielessä heräsi kysymys: Tekisikö Jumala tällaisia ihmetöitä petturin välityksellä, jollaiseksi fariseukset väittivät Jeesusta? Ristiriita kehittyi vakavaksi molemmin puolin. {AT 455.3}

Fariseukset näkivät, että heidän menettelynsä alkoi tehdä Jeesuksen suorittaman työn yleisesti tunnetuksi. He eivät voineet kieltää ihmettä. Sokea oli täynnä iloa ja kiitollisuutta, hän katseli luonnon ihmeitä ja iloitsi taivaan ja maan kauneudesta. Hän kertoi vapaasti kokemuksestaan, ja jälleen he koettivat vaientaa häntä sanoen: ”Anna kunnia Jumalalle; me tiedämme, että se mies on syntinen.” Se merkitsi: Älä sano enää, että tämä mies antoi sinulle näkösi, sillä Jumala teki sen. {AT 455.4}

Sokea vastasi: ”Onko Hän syntinen, sitä en tiedä; sen vain tiedän, että minä, joka olin sokea, nyt näen.” {AT 456.1}

Niin he kysyivät jälleen: ”Mitä Hän sinulle teki? Miten Hän avasi sinun silmäsi?” He koettivat hämmentää häntä monin sanoin, jotta hän luulisi tulleensa petetyksi. Saatana ja hänen pahat enkelinsä olivat fariseusten puolella ja yhdistivät voimansa ja älynsä ihmisten viisauteen voittaakseen Kristuksen vaikutuksen. He koettivat kumota vakaumuksen, joka oli heräämässä monen mielessä. Myös Jumalan - enkelit olivat paikalla vahvistamassa miestä, joka oli saanut näkönsä. {AT 456.2}

Fariseukset eivät käsittäneet olevansa tekemisissä kenenkään muun kuin sen oppimattoman miehen kanssa, joka oli sokeana syntynyt, sillä he eivät tunteneet Häntä, jota vastaan he taistelivat. Jumalallinen valo loisti sokean miehen sieluun. Kun nämä ulkokullatut koettivat saada hänet epäilemään, Jumala auttoi häntä osoittamaan sattuvilla ja nasevilla vastauksillaan, ettei häntä voinut kietoa. Hän vastasi: ”Johan minä teille sanoin, ettekä te kuulleet. Miksi taas tahdotte sitä kuulla? Tahdotteko tekin ruveta Hänen opetuslapsiksensa?” Niin he herjasivat häntä ja sanoivat: ”Sinä olet Hänen opetuslapsensa, mutta me olemme Mooseksen opetuslapsia. Me tiedämme Jumalan puhuneen Moosekselle, mutta mistä tämä on, sitä emme tiedä.” {AT 456.3}

Jeesus tiesi, minkälaiseen tulikokeeseen mies oli joutunut, ja Hän antoi hänelle armoa ja sanat suuhun, niin että hänestä tuli Kristuksen todistaja. Hän vastasi fariseuksille sanoin, jotka olivat pureva moite näitä kohtaan. He sanoivat osaavansa selittää kirjoituksia ja olevansa kansan hengellisiä oppilaita, ja kuitenkin kun Jeesus suoritti ihmetöitä, he olivat täysin tietämättömiä Hänen voimansa lähteestä, Hänen luonteestaan ja väitteistään. ”Sehän tässä on

ihmeellistä”, sanoi mies vielä, ”että te ette tiedä, mistä Hän on, ja kuitenkin Hän on avannut minun silmäni. Me tiedämme, ettei Jumala kuule syntisiä; vaan joka on jumalaapelkääväinen ja tekee Hänen tahtonsa, sitä Hän kuulee. Ei ole maailman alusta kuultu, että kukaan on avannut sokeana pysyneen silmät. Jos Hän ei olisi Jumalasta, ei Hän voisi mitään tehdä.” {AT 456.4}

Mies oli lyönyt tutkijansa heidän omilla aseillaan. He eivät pystyneet vastaamaan mitään hänen perusteluihinsa. Fariseukset olivat hämmästyneitä ja vaikenivat ikäänkuin hänen sattuvien, päättävien sanojensa lumoamina. Jonkin aikaa vallitsi täydellinen hiljaisuus. Sitten papit ja rabbiinit kietoutuivat synkän näköisinä viittoihinsa ikäänkuin peläten hänen kosketuksensa saastuttavan heidät; he pudistivat tomun jaloistaan ja julistivat tuomionsa häntä vastaan: ”Sinä olet kokonaan synneissä syntynyt, ja sinä tahdot opettaa meitä!” Ja he ajoivat hänet ulos. {AT 456.5}

Jeesus sai kuulla, mitä he olivat tehneet, ja kohdatessaan hänet pian tämän jälkeen, Hän sanoi: ”Uskotko sinä Jumalan Poikaan?” {AT 457.1}

Ensi kertaa sokea katsoi parantajansa kasvoja. Neuvoston edessä hän oli nähnyt vanhempansa kiusaantuneina ja hämmentyneinä; sitten hän oli nähnyt rabbiinien vihaiset kasvot, ja nyt hänen katseensa viipyi Jeesuksen rakkautta uhkuvissa, tyynissä kasvoissa. Hän oli jo, vaikka suurin kustannuksin, tunnustanut Hänet Jumalan voiman välittäjäksi, ja nyt hänelle suotiin korkeampi ilmestys. {AT 457.2}

Vapahtajan kysymykseen: ”Uskotko sinä Jumalan Poikaan?” sokea vastasi kysymällä: ”Herra, kuka Hän on, että minä Häneen uskoisin?” Jeesus sanoi hänelle: ”Sinä olet Hänet nähnyt, ja Hän on se, joka sinun kanssasi puhuu.” Mies heittäytyi kunnioittaen Jeesuksen jalkojen juureen. Hän ei ollut ainoastaan saanut luonnollista näköään, vaan myös hänen ymmärryksensä silmät olivat auenneet. Kristus oli paljastunut hänen sielulleen, ja hän otti Hänet vastaan Jumalan lähettämänä. {AT 457.3}

Joukko fariseuksia oli kokoontunut lähistölle, ja kun Jeesus näki heidät, Hänen mieleensä tuli kuinka Hänen sanansa ja tekonsa aina saivat aikaan aivan vastakkaisia vaikutuksia. Hän sanoi: ”Tuomioksi minä olen tullut tähän maailmaan, jotta ne, jotka eivät näe, näkisivät, ja ne, jotka näkevät, tulisivat sokeiksi.” Kristus oli tullut avaamaan sokeain silmät ja tuomaan valoa pimeydessä istuville. Hän oli lausunut olevansa maailman valo, ja Hänen juuri suorittamansa ihme todisti Hänen tehtävästään. Ihmiset, jotka katselivat Vapahtajaa Hänen tullessaan maailmaan, saivat nauttia Hänen jumalallisen läsnäolonsa ilmestyksestä täydellisemmin, kuin maailma koskaan ennen oli nauttinut. Jumalan tunteminen ilmaistiin täydellisemmin. Mutta juuri tähän ilmestykseen sisältyi myös tuomio. Ihmisten luonne koeteltiin ja heidän kohtalonsa ratkaistiin. {AT 457.4}

Se jumalallisen voiman ilmaus, joka oli antanut sokealle sekä luonnollisen että hengellisen näön, oli johtanut fariseukset yhä suurempaan pimeyteen. Jotkut Kristuksen kuulijoista, jotka

tunsivat Hänen sanojensa soveltuvan itseensä, kysyivät: ”Olemmeko mekin sokeat?” Jeesus vastasi: ”Jos te olisitte sokeat, ei teillä olisi syntiä.” Jos Jumala olisi tehnyt teille mahdottomaksi nähdä totuutta, ei tietämättömyyteenne sisältyisi syyllisyyttä. ”Mutta nyt te sanotte: ’Me näemme.’” Te uskotte voivanne nähdä ja hylkäätte sen ainoan keinon, jonka avulla voisitte saada näkönne. Kaikille, jotka käsittivät tarpeensa, Jeesus toi runsaan avun. Mutta fariseukset eivät tahtoneet tunnustaa tarvitsevansa mitään, he kieltäytyivät tulemasta Kristuksen luo, ja siksi he jäivät pimeyteen, sokeuteen, johon he itse olivat syypäitä. Jeesus sanoi: ”Teidän syntinne pysyy.” {AT 457.5}

LUKU 52—HYVÄ PAIMEN

”Ja lampaat seuraavat häntä, sillä ne tuntevat hänen äänensä.” {AT 459.1}

”Minä olen se hyvä paimen. Hyvä paimen antaa henkensä lammasten edestä.” ”Minä olen se hyvä paimen, ja minä tunnen omani, ja minun omani tuntevat minut, niinkuin Isä tuntee minut ja minä tunnen Isän; ja minä annan henkeni lammasten edestä.” {AT 459.2}

Jälleen Jeesus löysi tien kuulijainsa sydämeen heille tuttujen asioiden avulla. Hän oli verrannut Hengen vaikutusta kylmään, raikkaaseen veteen. Hän oli sanonut olevansa maailman valo, elämän ja ilon lähde luonnolle ja ihmiselle. Nyt Hän kauniissa paimenkuvauksessaan esittää suhteensa niihin, jotka uskovat Häneen. Mikään kuvaus ei ollut Hänen kuulijoilleen tutumpi kuin tämä, ja Kristuksen sanat liittivät sen ainiaaksi Häneen. Aina, kun opetuslapset tästedes näkivät paimenten kaitsevan laumojaan, he muistivat Vapahtajan opetuksen. He näkivät jokaisessa uskollisessa paimenessa Kristuksen. He näkivät jokaisessa avuttomassa ja turvattomassa lampaassa itsensä. {AT 459.3}

Saman kuvauksen profeetta Jesaja oli soveltanut Messiaan tehtävään seuraavissa lohdullisissa sanoissaan: ”Nouse korkealle vuorelle, Siion, sinä ilosanoman tuoja; korota voimakkaasti äänesi, Jerusalem, sinä ilosanoman tuoja. Korota, älä pelkää, sano Juudan kaupungeille: ’Katso, teidän Jumalanne!’... Niinkuin paimen Hän kaitsee laumaansa, kokoaa karitsat käsivarrellensa ja kantaa niitä sylissään.” Jes. 40: 9 — 11. Daavid oli laulanut: ”Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu.” Ps. 23: 1. Ja Pyhä Henki oli julistanut Hesekielin välityksellä: ”Ja minä herätän heille yhden paimenen heitä 1 kaitsemaan... Kadonneet minä tahdon etsiä, eksyneet tuoda takaisin, haavoittuneet sitoa, heikkoja vahvistaa... Ja minä teen heidän kanssansa rauhan liiton... Eivätkä he enää ole pakanain ryöstettävinä,... vaan he asuvat turvassa, kenenkään peloittelematta.” Hes. 34: 23, 16, 25, 28. {AT 459.4}

Kristus sovelsi nämä ennustukset itseensä ja osoitti vastakohdan oman luonteensa ja Israelin johtajien luonteen välillä. Fariseukset olivat juuri karkoittaneet yhden joukostaan, koska hän uskalsi todistaa Kristuksen voimasta. He olivat erottaneet luotaan sielun, jota Hyvä Paimen veti luokseen. Täten he olivat osoittautuneet tietämättömiksi heille uskotusta tehtävästä ja arvottomiksi olemaan lauman paimenina. Nyt Jeesus esitti heille, mikä vastakohta on heidän ja Hyvän Paimenen välillä, ja Hän viittasi itseensä Herran lauman hyvänä hoitajana. Mutta sitä ennen Hän puhui itsestään toisen vertauskuvan muodossa. {AT 460.1}

Hän sanoi: ”Joka ei mene ovesta lammastarhaan, vaan nousee sinne muualta, se on varas ja ryöväri. Mutta joka menee ovesta sisälle, se on lammasten paimen.” Fariseukset eivät käsittäneet, että nämä sanat puhuttiin heitä vastaan. Kun he mielessään miettivät niiden merkitystä, Jeesus sanoi heille suoraan: ”Minä olen ovi; jos joku minun kauttani menee sisälle, niin hän pelastuu, ja hän on käyvä sisälle ja käyvä ulos ja löytävä laitumen. Varas ei tule

muuta varten kuin varastamaan ja tappamaan ja tuhoamaan. Minä olen tullut, että heillä olisi elämä ja olisi yltäkylläisyys.” {AT 460.2}

Kristus on ovi Jumalan lammashuoneeseen. Tämän oven kautta kaikki Hänen lapsensa, varhaisimmista ajoista asti, ovat päässeet si- 1 sään. Jeesuksessa, sellaisena kuin Hänet oli näytetty esikuvissa, kuvattu vertauksissa, esitetty profeettojen ilmestyksissä, paljastettu ope- j tuslapsille pidetyissä puheissa ja ihmisille tehdyissä ihmeteoissa, he olivat nähneet ”Jumalan Karitsan, joka pois ottaa maailman synnin”, Joh. 1: 29, ja Hänen kauttaan he ovat saatetut Hänen armonsa hoiviin. Monet ovat esittäneet jotakin muuta, mihin maailma voisi uskoa, on keksitty menoja ja järjestelmiä, joiden avulla ihmiset toivovat saavuttavansa sovituksen ja rauhan Jumalan kanssa, ja näin pääsevänsä Hänen laumaansa. Mutta ainoa ovi on Kristus, ja kaikki, jotka ovat asettaneet jotakin muuta Kristuksen paikalle ja koettaneet päästä laumaan jotakin muuta tietä, ovat varkaita ja rosvoja. {AT 460.3}

Fariseukset eivät olleet tulleet ovesta. He olivat kiivenneet lam- mashuoneeseen jotakin muuta tietä kuin Kristuksen kautta, eivätkä he täyttäneet tosi paimenen tehtävää. Papit ja hallitusmiehet, kirjanoppineet ja fariseukset turmelivat elävät laitumet ja tuhosivat elämän veden lähteet. Oikein kuvailee innoitettu sana noita vääriä paimenia. ”Ette ole vahvistaneet heikkoja, ette ole parantaneet sairaita, sitoneet haavoittuneita, tuoneet takaisin eksyneitä, etsineet kadonneita, vaan te olette vallinneet niitä tylysti ja väkivaltaisesti.” Hes. 34: 4. {AT 461.1}

Kaikkina aikoina filosofit ja oppineet ovat esittäneet maailmalle teorioja sielun tarpeiden tyydyttämiseksi. Jokaisella pakanakansalla on ollut suuret opettajansa ja uskontojärjestelmänsä, jotka ovat tarjonneet muita pelastuskeinoja kuin Kristuksen, kääntäneet ihmisten silmät pois Isän kasvoista ja täyttäneet heidän sydämensä pelolla Häntä kohtaan, joka on antanut heille vain siunausta. Heidän työnsä tarkoituksena on ryöstää Jumalalta se, mikä on Hänen omaansa sekä luomisen että lunastuksen kautta. Nämä väärät opettajat ryöstävät myöskin ihmisiltä. Miljoonia ihmisiä on sidottu vääriin uskontoihin, orjamaisen pelon kahleisiin, tylsään välinpitämättömyyteen, raatamaan vetojuhtien tavoin, vailla toivoa tai iloa elämässä ja tuntien synkkää pelkoa tulevaisuudesta. Vain Jumalan armon evankeliumi voi kohottaa sielun. Jumalan rakkauden ajatteleminen sellaisena, kuin se ilmenee Hänen Pojassaan, liikuttaa sydäntä ja elvyttää sielun voimat paremmin kuin mikään muu. Kristus tuli luodakseen uudelleen Jumalan kuvan ihmisessä, ja jokainen, joka kääntää ihmiset pois Kristuksesta, kääntää heidät pois tosi kehityksen lähteestä, ja riistää heiltä elämän toivon ja tarkoituksen ja autuuden. Sellainen on varas ja rosvo. {AT 461.2}

”Joka menee ovesta sisälle, se on lammasten paimen.” Kristus on sekä ovi että paimen. Hän menee sisään itsensä kautta. Oman uhrinsa kautta Hänestä tulee lammasten paimen. ”Hänelle ovenvartija avaa, ja lampaat kuulevat Hänen ääntänsä; ja Hän kutsuu omat lampaansa nimeltä ja vie heidät ulos. Ja laskettuaan kaikki omansa ulos Hän kulkee niiden edellä, ja lampaat seuraavat Häntä, sillä ne tuntevat Hänen äänensä.” tulemaan Hänen

paimenhoivaansa. Hän sanoo: ”Minun lampaani 1 kuulevat minun ääntäni, ja minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua.” I Hän huolehtii jokaisesta aivankuin ei muita olisi koko maailmassa. I {AT 461.3}

”Hän kutsuu omat lampaansa nimeltä ja vie heidät ulos... Ja 1 lampaat seuraavat häntä, sillä ne tuntevat hänen äänensä.” Itämailla I paimen ei aja lampaitaan. Hänen ei tarvitse käyttää väkivaltaa tai]herättää pelkoa, vaan hän kulkee edellä kutsuen niitä. Ne tuntevat hänen äänensä ja tottelevat kutsua. Samoin tekee Vapahtaja-Paimen I lampailleen. Raamattu sanoo: ”Sinä kuljetit kansasi niinkuin lam- il maslauman Mooseksen ja Aaronin kädellä.” Jeesus sanoo profeetan välityksellä: ”Iankaikkisella rakkaudella minä olen sinua rakastanut, sentähden minä olen vetänyt sinua puoleeni armosta.” Hän ei pakota ketään seuraamaan itseään. Hän lausuu: ”Ihmissiteillä minä heitä vedin, rakkauden köysillä.” Ps. 77: 20; Jer. 31: 3; Hoos. 11: 4. {AT 464.1}

Ei rangaistuksen pelko tai iankaikkisen elämän toivo saa Kristuksen opetuslapsia seuraamaan Häntä. He näkevät Vapahtajan verrattoman rakkauden, joka ilmeni koko Hänen maallisen vaelluksensa aikana Beetlehemin seimeltä Golgatan ristille, ja Hänen näkemisensä kiinnittää heidät Häneen, se hellyttää. Ja valtaa sielun. Rakkaus syt- tyy katselijain sydämessä. He kuulevat Hänen äänensä ja seuraavat Häntä. {AT 464.2}

Kuten paimen kulkee laumansa edellä kohdaten itse matkan vaarat, niin Jeesuskin tekee kansalleen. ”Ja laskettuaan kaikki omansa ulos Hän kulkee niiden edellä.” Taivaan tien pyhittävät Vapahtajan askelet. Polku voi olla jyrkkä ja rosoinen, mutta Jeesus on kulkenut sen. Hänen jalkansa ovat polkeneet pistävät orjantappurat maahan, jotta polku olisi meille helpompi. Hän on itse kantanut jokaisen taakan, jota meitä kutsutaan kantamaan. {AT 464.3}

Vaikka Hän nyt on noussut Jumalan luo ja istuu maailmankaikkeuden valtaistuimella, ei Hän ole vähääkään menettänyt säälivää luontoaan. Sama hellä, myötätuntoinen sydän on tänäänkin avoinna kaikille ihmiskunnan tuskille. Tänä päivänä Hän ojentaa lävistetyn kätensä siunatakseen vielä runsaammin kansaansa, joka on maailmassa. ”He eivät ikinä huku, eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni.” Sielu, joka on jättäytynyt Kristukselle, on Hänen silmissään kalliimpi kuin koko maailma. Vapahtaja olisi kärsinyt Golgatan tuskat, jotta yksi ainoa ihminen olisi pelastunut Hänen valtakuntaansa. Hän ei koskaan jätä yhtäkään, jonka puolesta Hän kuoli. Elleivät Hänen seuraajansa halua jättää Häntä, Hän pitää heistä kiinni. {AT 464.4}

Kaikissa koettelemuksissamme meillä on pettämätön auttaja. Hän ei jätä meitä yksin kamppailemaan kiusausten kanssa, taistelemaan pahaa vastaan ja lopulta sortumaan taakkojen ja surujen alle. Vaikka Hän nyt on kätketty kuolevaiselta katseeltamme, voimme uskon korvin kuulla Hänen sanovan: ”Älä pelkää, minä olen kanssasi.” ”Ja minä elän; ja minä olin kuollut, ja katso, minä elän aina ja iankaikkisesti.” Ilm. 1: 18. Minä olen kestänyt sinun surusi, kokenut taistelusi, kohdannut kiusauksesi. Minä tunnen kyyneleesi, sillä minäkin olen itkenyt. Tunnen

surut, jotka ovat liian syvällä kuiskattaviksi ihmiskorvaan. Älä luule olevasi yksin ja hylätty. Vaikkei tuskasi herättäisi vähääkään vastakaikua yhdessäkään sydämessä täällä maailmassa, niin katso minuun, ja sinä saat elää. ”Sillä vuoret väistykööt ja kukkulat horjukoot, mutta minun armoni ei sinusta väisty, eikä minun rauhanliittoni horju, sanoo Herra, sinun armahtajasi.” Jes. 54: 10. {AT 465.1}

Vaikka paimen rakastaa suuresti laumaansa, niin Jeesus rakastaa poikiaan ja tyttäriään vielä enemmän. Hän ei ole vain paimen, Hän on meidän ”iankaikkinen Isämme”. Ja Hän sanoo: ”Minä tunnen omani, ja minun omani tuntevat minut, niinkuin Isä tuntee minut ja minä tunnen Isän.” Joh. 10: 14. Millainen ajatus tässä esitetäänkään: ainosyntyinen Poika, joka on Isän helmassa, jonka Jumala on sanonut olevan Hänen ”lähimmän miehensä”, (Sak. 13: 7) — yhteyttä Hänen ja iankaikkisen Jumalan välillä käytetään kuvaamaan yhteyttä Kristuksen ja Hänen lastensa välillä täällä maailmassa! {AT 465.2}

Jeesus rakastaa meitä, koska Hänen Isänsä on meidät Hänelle lahjoittanut ja me olemme Hänen työnsä palkka. Hän rakastaa meitä omina lapsinaan. Lukijani, Hän rakastaa juuri sinua. Ei taivaskaan voi antaa mitään suurempaa tai parempaa. Ole siis turvallisin mielin. {AT 465.3}

Jeesus ajatteli myös niitä sieluja kaikkialla maailmassa, jotka väärät paimenet ovat johtaneet harhaan. Ne, jotka Hän halusi koota laitumensa lampaiksi, olivat hajallaan susien keskellä, ja Hän sanoi: ”Minulla on myös muita lampaita, jotka eivät ole tästä lammastarhasta; myös niitä tulee minun johdattaa, ja ne saavat kuulla minun ääneni: ja on oleva yksi lauma ja yksi paimen.” Joh. 10: 16. {AT 465.4}

”Sentähden Isä minua rakastaa, koska minä annan henkeni, että minä sen jälleen ottaisin.” Tämä merkitsee, että Isäni on niin rakastanut sinua, että Hän rakastaa minuakin enemmän, koska annoin henkeni lunastaakseni sinut. Tullessani sinun sijaiseksesi ja takaajaksesi, antamalla henkeni alttiiksi, kantamalla velkasi ja rikkomuksesi olen tullut rakkaammaksi Isälleni. {AT 465.5}

”Minä annan henkeni, että minä sen jälleen ottaisin. Ei kukaan sitä minulta ota, vaan minä annan sen itsestäni. Minulla on valta antaa se, ja minulla on valta ottaa se jälleen.” Ihmisperheen jäsenenä Hän oli kuolevainen, Jumalana Hän oli elämän lähde maailmalle. Hän olisi voinut vastustaa kuolemaa ja kieltäytyä alistumasta sen valtaan, mutta vapaaehtoisesti Hän antoi henkensä, tuodakseen valoon elämän ja katoamattomuuden. Hän kantoi maailman synnit, kärsi sen kirouksen ja antoi henkensä uhriksi, jotteivät ihmiset kuolisi iankaikkisesti. ”Totisesti, meidän sairautemme Hän kantoi, meidän kipumme Hän sälytti päällensä... Hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden. Rangaistus oli Hänen päällänsä, että meillä rauha olisi, ja Hänen haavainsa kautta me olemme paratut. Me vaelsimme kaikki eksyksissä niinkuin lampaat, kukin meistä poikkesi omalle

tielleen. Mutta Herra heitti Hänen päällensä kaikkien meidän syntivelkamme.” Jes. 53: 4-6. {AT 466.1}

LUKU 53—JERUSALEMIA KOHTI

”Ja kun hänen ylösottamisensa aika oli täyttymässä, käänsi hän kasvonsa Jerusalemia kohti, vaeltaaksensa sinne.” {AT 467.1}

Kun Jeesuksen julkinen toiminta lähestyi loppuaan, Hänen työtavassaan tapahtui muutos. Tähän asti Hän oli karttanut hälinää ja julkisuutta. Hän oli kieltäytynyt kansan kunnianosoituksista ja siirtynyt nopeasti toiseen paikkaan, milloin kansan innostusta Hänen puolestaan ei näyttänyt voitavan hillitä. Yhä uudelleen Hän oli kieltänyt ketään julistamasta, että Hän oli Kristus. {AT 467.2}

Lehtimajanjuhlan aikoihin Hän matkusti Jerusalemiin nopeasti ja salaa. Kun Hänen veljensä pyysivät Häntä julkisesti ilmoittamaan itsensä Messiaaksi, Hän vastasi: ”Minun aikani ei ole vielä tullut.” Joh. 7: 6. Hän matkasi Jerusalemiin huomaamatta ja saapui kaupunkiin kenenkään näkemättä ja kansan osoittamatta Hänelle kunniaa. Mutta tällainen ei ollut Hänen viimeinen matkansa Jerusalemiin. Hän oli joksikin aikaa poistunut sieltä pappien ja rabbiinien pahuuden tähden. Mutta nyt Hän palasi takaisin matkustaen aivan julkisesti, kiertotietä, ja Hänen tuloaan edelsi sanoma, jollaista ei ennen ollut kuultu. Hän lähestyi paikkaa, jossa Hän antaisi suuren uhrinsa, ja kansan huomio tuli kiinnittää siihen. {AT 467.3}

”Niinkuin Mooses ylensi käärmeen erämaassa, niin pitää Ihmisen Poika ylennettämän.” Joh. 3: 14. Kuten koko Israelin kansan katse oli kiintynyt ylennettyyn käärmeeseen, tuohon vertauskuvaan, jonka avulla he paranivat, samoin kaikkien ihmisten katseen tulee kiintyä Kristukseen, tuohon uhriin, joka toi pelastuksen kadotetulle maailmalle. {AT 468.1}

Väärä käsitys Messiaan työstä ja puuttuva usko Jeesuksen jumalalliseen luontoon olivat saaneet Hänen veljensä pyytämään, että Hän esittäytyisi julkisesti kansalle lehtimajanjuhlilla. Nyt samantapaisen hengen vallassa opetuslapset olisivat tahtoneet estää Häntä matkustamasta Jerusalemiin. He muistivat, minkä Hän oli sanonut kohtaavan itseään siellä, he tiesivät uskonnollisten johtajien leppymättömän vihamielisyyden, ja he olisivat mielellään estäneet Mestarinsa menemästä sinne. {AT 468.2}

Vapahtajan oli hyvin raskasta kulkea tietään rakkaiden opetuslastensa pelon, pettymyksen ja epäuskon tähden. Oli vaikeata johtaa heidät siihen tuskaan ja epätoivoon, joka heitä Jerusalemissa odotti. -Ja Saatana oli myös lähellä ahdistaakseen kiusauksillaan Ihmisen Poikaa. Miksi Hän nyt menisi Jerusalemiin varmaa kuolemaa kohden? Kaikkialla Hänen ympärillään oli sieluja, jotka isosivat elämän leipää. Joka puolella oli kärsiviä ihmisiä, jotka odottivat Häneltä parantavaa sanaa. Olihan vasta alussa se työ, jota suoritettaisiin Hänen armonsa evankeliumin avulla. Ja Hän itse oli täydessä miehuuden voimassa. Miksi Hän ei menisi maailman laajoille elovainioille viemään armonsa sanomaa, parantavan voimansa kosketusta? Miksi Hän ei soisi itselleen iloa tuoda valoa ja lohtua miljoonille pimeydessä ja ahdingossa eläville? Miksi Hän jättäisi sadonkorjuun opetuslapsilleen, jotka olivat niin heikkoja uskossaan, hitaita ymmärrykseltään ja hitaita toimimaan? Miksi kävisi Hän nyt

kuolemaan ja jättäisi työnsä alkuunsa? Vihollinen, joka oli kohdannut Jeesuksen erämaassa, hyökkäsi nyt Hänen kimppuunsa kiivain ja ankarin kiusauksin. Jos Jeesus olisi hetkeksikään hellittänyt, jos Hän olisi vähäisimmässäkään määrin poikennut tieltään pelastaakseen itsensä, Saatanan voimat olisivat voittaneet ja maailma olisi ollut kadotettu. {AT 468.3}

Mutta Jeesus oli ”kääntänyt kasvonsa Jerusalemia kohti, vaeltaaksensa sinne”. Hänen elämänsä ainoa laki oli Isän tahto. Ollessaan poikasena temppelissä Hän oli sanonut Marialle: ”Ettekö tienneet, että minun pitää niissä oleman, mitkä minun Isäni ovat?” Luuk. 2: 49. {AT 468.4}

Ja Kaanassa, kun Maria toivoi Hänen ilmaisevan ihmeellisen voimansa, Hän vastasi: ”Minun aikani ei ole vielä tullut.” Joh. 2: 4. Samoin Hän vastasi veljilleen, kun he pyysivät Häntä menemään juhlille. Mutta Jumalan suuressa suunnitelmassa oli hetki määrätty, jolloin Hän uhraisi itsensä ihmisten syntien tähden, ja se hetki oli pian koittava. Hän ei horjuisi eikä epäröisi. Hänen kulkunsa on käännetty Jerusalemia kohden, missä Hänen vihollisensa ovat kauan suunnitelleet riistää Hänen henkensä; nyt Hän on sen antava. Hän käänsi kasvonsa kohti vainoa, kieltäymystä, hylkäämistä, tuomiota ja kuolemaa. {AT 469.1}

”Ja Hän lähetti edellänsä sanansaattajia; ja he lähtivät matkalle ja menivät erääseen samarialaisten kylään valmistaakseen Hänelle majaa.” Mutta kansa kieltäytyi ottamasta Häntä vastaan, koska Hän oli matkalla Jerusalemiin. He käsittivät tämän merkitsevän, että Jeesus antoi etusijan juutalaisille; joita he katkerasti vihasivat. Jos Hän olisi tullut asettamaan ennalleen temppelin ja jumalanpalveluksen 1 Garissimin vuorelle, he olisivat iloiten ottaneet Hänet vastaan, mutta Hän on menossa Jerusalemiin, eivätkä he halunneet osoittaa Hänelle vieraanvaraisuutta. Eivät he käsittäneet, että he työnsivät luotaan taivaan parhaan lahjan. Jeesus pyysi ihmisiä ottamaan Hänet vastaan ja Hän pyysi heiltä suosionosoituksia, jotta Hän pääsisi heitä lähelle ja voisi antaa heille runsaita siunauksia. Jokaisesta suosionosoituksesta Hän antoi paljon kalliimman armolahjan. Mutta samarialaiset menettivät kaikki ennakkoluulojensa ja uskonkiihkonsa vuoksi. {AT 469.2}

Jaakobia ja Johannesta, näitä Kristuksen lähettiläitä, vaivasi suuresti Jeesukseen kohdistettu loukkaus. He olivat täynnä kiukkua senvuoksi, että samarialaiset, joita Jeesus läsnäolollaan kunnioitti, olivat kohdelleet Häntä niin töykeästi. Nämä opetuslapset olivat äskettäin olleet Jeesuksen kanssa kirkastusvuorella ja nähneet Hänet Jumalan kirkastamana ja Mooseksen ja Elian kunnioittamana. Heidän mielestään ei samarialaisten osoittamaa halveksimista pitäisi rankaisematta sivuuttaa. {AT 469.3}

Tullessaan Jeesuksen luo he kertoivat Hänelle, mitä kansa oli sanonut, kuinka he olivat kieltäytyneet antamasta Hänelle edes yösijaa. Heidän mielestään Hänelle oli tapahtunut hirveä vääryys, ja nähdessään kaukaa Karmelin vuoren, jolla Elia oli surmannut väärät profeetat, he huudahtivat: ”Herra, tahdotko, niin sanomme, että tuli taivaasta tulkoon alas ja hävittäköön heidät?” He olivat hämmästyneitä huomatessaan, että heidän sanansa vaivasivat Jeesusta, ja

vielä hämmästyneempiä he olivat kuullessaan Hänen nuhtelevat sanansa: ”Ette tiedä, mikä henki teissä on. Sillä Ihmisen Poika ei ole tullut tuhoamaan ihmisiä, vaan pelastamaan heitä.” Ja Hän lähti toiseen kylään. {AT 469.4}

Kristuksen tehtäviin ei kuulu pakottaa ihmisiä ottamaan Hänet vastaan. Saatana ja hänen henkensä alaisina toimivat ihmiset koettavat pakottaa omaatuntoa. Ollen intoilevinaan vanhurskauden puolesta ihmiset, jotka ovat liitossa pahojen enkelien kanssa, tuottavat lähimmäisilleen kärsimyksiä kääntääkseen heidät omaksumaan omat uskonnolliset käsityksensä, mutta Kristus on aina armollinen, Hän koettaa aina voittaa ihmiset ilmaisemalla heille rakkautensa. Hän ei salli ketään kilpailijaa sielussa eikä Hän hyväksy puolinaista palvelusta. Hän haluaa vain vapaaehtoista palvelusta, sydämen antautumista halukkaasti, rakkauden pakottamana. Ei ole vakuuttavampaa todistusta siitä, että meissä on Saatanan henki, kuin halu vahingoittaa ja loukata niitä, jotka eivät anna työllemme arvoa tai jotka toimivat meidän käsityksiämme vastaan. {AT 470.1}

Jokaisen ihmisen ruumis, sielu ja henki kuuluvat Jumalalle. Jeesus kuoli lunastaakseen kaikki. Mikään ei ole Jumalalle vastenmielisempää kuin että ihmiset uskonkiihkossaan tuottavat kärsimyksiä niille, jotka ovat ostetut Jeesuksen verellä. {AT 470.2}

”Ja Hän nousi sieltä ja tuli Juudean alueelle, kulkien Jordanin toista puolta. Ja taas kokoontui paljon kansaa Hänen luoksensa, ja tapansa mukaan Hän taas opetti heitä.” Mark. 10: 1. {AT 470.3}

Jeesus vietti suuren osan elämänsä viimeisistä kuukausista Pereassa, mikä maakunta sijaitsi ”Jordanin toisella puolen”. Täällä kansa tunkeili Hänen ympärillään, kuten Hänen toimintansa alkuaikoina Galileassa, ja Hän toisti monia aikaisemmista opetuksistaan. {AT 470.4}

Lähetettyään ne kaksitoista Hän ”valitsi seitsemänkymmentä muuta ja lähetti heidät kaksittain edellänsä jokaiseen kaupunkiin ja paikkaan, jonne Hän itse aikoi mennä”. Luuk. 10: 1. Nämä opetuslapset olivat jonkin aikaa olleet Hänen kanssaan harjaantuakseen työhönsä. Kun ne kaksitoista lähetettiin ensimmäiseen erikoiseen tehtäväänsä, muut opetuslapset seurasivat Jeesusta Hänen matkallaan Galilean halki. Näin heillä oli etuoikeus seurustella läheisesti Hänen kanssaan ja saada Häneltä henkilökohtaista opetusta. Nyt oli siis tämän suuremmankin joukon lähdettävä suorittamaan erikoista tehtävää. {AT 470.5}

Näille seitsemällekymmenelle annettiin samanlaiset ohjeet kuin oli annettu niille kahdelletoista, mutta heitä ei kielletty, kuten noita kahtatoista, menemästä mihinkään pakanain tai samarialaisten kaupunkiin. Vaikka samarialaiset olivat juuri karkoittaneet Jeesuksen luotaan, Hänen rakkautensa heihin oli muuttumaton. Kun nuo seitsemänkymmentä läksivät Hänen nimessään, he menivät ensimmäiseksi Samarian kaupunkeihin. {AT 470.6}

Vapahtajan oma käynti Samariassa ja myöhemmin kertomus laupiaasta samarialaisesta ja tuon spitaalisen samarialaisen, joka yksin kymmenestä palasi kiittämään Jeesusta, osoittama

kiitollisuus ja ilo olivat merkityksellisiä opetuslapsille. Niiden antamat opetukset painuivat syvälle heidän sydämeensä. Antaessaan heille tehtävän juuri ennen taivaaseenastumistaan Jeesus mainitsi Samarian samalla kun Jerusalemin ja Juudean paikkoina, joissa heidän ensimmäiseksi tuli julistaa evankeliumia. Tähän tehtävään Hän oli heitä opetuksillaan valmistanut. Kun he sitten Mestarinsa nimessä menivät Samariaan, he huomasivat kansan olevan valmista ottamaan heidät vastaan. Samarialaiset olivat kuulleet Jeesuksen kiittävistä sanoista ja Hänen laupeudentöistään heidän kansaansa kuuluvia kohtaan. He huomasivat, että huolimatta heidän töykeästä kohtelustaan Hän tunsi vain rakkautta heitä kohtaan, ja heidän sydämensä heltyi. Hänen taivaaseenastumisensa jälkeen he lausuivat Hänen sanansaattajansa tervetulleiksi, ja opetuslapset korjasivat kalliin sadon niiden keskuudesta, jotka kerran olivat olleet heidän katkerimpia vihollisiaan. ”Särjettyä ruokoa Hän ei muserra, ja suitsevaista kynttilän sydäntä Hän ei sammuta. Hän levittää oikeutta uskollisesti.” ”Ja Hänen nimeensä pakanat panevat toivonsa.” Jes. 42: 3; Matt. 12: 21. {AT 471.1}

Lähettäessään ne seitsemänkymmentä Jeesus pyysi heitä, kuten oli pyytänyt niitä kahtatoistakin, etteivät he tunkeutuisi minnekään, minne eivät olleet tervetulleita. Hän sanoi: ”Mutta kun tulette kaupunkiin, jossa teitä ei oteta vastaan, niin menkää sen kaduille ja sanokaa: ’Tomunkin, joka teidän kaupungistanne on jalkoihimme tarttunut, me pudistamme teille takaisin; mutta se tietäkää, että Jumalan valtakunta on tullut lähelle.’” Heidän ei tullut tehdä tätä vihoissaan tai loukkaantuneina, vaan osoittaakseen, kuinka hirveätä on hylätä Herran sanoma tai Hänen sanansaattajansa. Herran palvelijain hylkääminen on Kristuksen itsensä hylkäämistä. {AT 471.2}

Jeesus lisäsi: ”Minä sanon teille: Sodoman on oleva sinä päivänä helpompi kuin sen kaupungin.” Sitten Hänen ajatuksensa siirtyivät niihin Galilean kaupunkeihin, joille Hän oli omistanut suuren osan toiminnastaan. Syvästi surullisena Hän huudahti: ”Voi sinua, Korasinl Voi sinua, Beetsaida! Sillä jos ne voimalliset teot, jotka teissä ovat tapahtuneet, olisivat tapahtuneet Tyyrossa ja Siidonissa, niin nämä jo aikaa sitten olisivat säkissä ja tuhassa istuen tehneet parannuksen. Mutta Tyyron ja Siidonin on oleva tuomiolla helpompi kuin teidän. Ja sinä, Kapernaum, korotetaankohan sinut hamaan taivaaseen? Hamaan tuonelaan on sinun astuttava alas.” {AT 471.3}

Noille vilkkaille kaupungeille Galilean meren rannalla oli vapaasti tarjottu taivaan runsaimmat siunaukset. Päivästä päivään Elämän Ruhtinas oli kulkenut ulos ja sisälle heidän keskuudessaan. Jumalan kunnia, jota profeetat ja kuninkaat olivat halunneet nähdä, oli loistanut niille kansanjoukoille, jotka seurasivat Jeesuksen askelissa. Ja kuitenkin he olivat kieltäneet taivaan lahjan. {AT 472.1}

Kerskaten suuresta viisaudestaan rabbiinit olivat varoittaneet kansaa ottamasta vastaan tämän uuden opettajan esittämiä oppeja, sillä Hänen käsityksensä ja tapansa sotivat isien opetuksia vastaan. Kansa uskoi sitä, mitä papit ja fariseukset opettivat, sensijaan että he olisivat itse yrittäneet ymmärtää Jumalan sanaa. He kunnioittivat pappeja ja hallitusmiehiä,

sensijaan että olisivat antaneet kunnian Jumalalle, ja he hylkäsivät totuuden saadakseen pitää omat perimätapansa. Kristuksen opetukset olivat tehneet moniin syvän vaikutuksen ja melkein saaneet heidät uskomaan, mutta he eivät toimineet vakaumuksensa mukaan eivätkä lukeutuneet Kristuksen kannattajiin. Saatana alkoi kiusata heitä, kunnes valo näytti heistä pimeydeltä. Näin monet hylkäsivät totuuden, joka olisi voinut pelastaa heidän sielunsa. {AT 472.2}

Totinen Todistaja sanoo: ”Katso, minä seison ovella ja kolkutan.” Ilm. 3: 20. Jokainen Jumalan sanan sisältämä tai Hänen sanansaattajansa julistama varoitus, nuhde ja kehoitus on kolkutus sydämen ovella. Se on Jeesuksen ääni, kun Hän pyytää päästä sisään. Joka kerran kun kolkutuksesta ei välitetä, vähenee myös halu oven avaamiseen. Jos tänään laiminlyömme Pyhän Hengen kutsun, ei se kaiu yhtä voimakkaana huomenna. Sydän tulee vähemmän herkäksi ja vaarallisen välinpitämättömäksi elämän lyhyydestä ja sitä seuraavasta ikuisuudesta. Meidän tuomitsemisemme suurena tuomiopäivänä ei johdu siitä, että olemme olleet väärässä, vaan siitä, että olemme laiminlyöneet taivaan lähettämät tilaisuudet oppia tuntemaan totuus. {AT 472.3}

Kuten apostolit, olivat nämä seitsemänkymmentäkin saaneet yliluonnollisia kykyjä tehtävänsä sinetiksi. Kun he olivat päättäneet työnsä, he palasivat iloiten ja kertoivat: ”Herra, riivaajatkin ovat meille alamaiset Sinun nimesi tähden.” Jeesus vastasi: ”Minä näin Saatanan lankeavan taivaasta niinkuin salaman.” {AT 473.1}

Jeesus näki mielessään menneitä ja tulevia tapahtumia. Hän näki Lusiferin, kun hänet ensin-heitettiin alas taivaasta. Hän näki eteenpäin omiin tuskallisiin kokemuksiinsa, jolloin pettäjän luonne paljastuisi kaikkien maailmojen nähden. Hän kuuli huudon: ”Se on täytetty” Joh. 19: 30, joka ilmoitti, että kadotetun ihmissuvun lunastus oli suoritettu ikuisiksi ajoiksi ja että taivas oli ainiaaksi turvattu Saatanan syytöksiltä, petoksilta ja pyyteiltä. {AT 473.2}

Yli Golgatan ristin, johon liittyi tuskaa ja häpeää, Jeesus katsoi siihen suureen päivään, jolloin ilmavallan hallitsija tuhottaisiin siinä maassa, jota hän kapinallisuudellaan niin kauan oli turmellut. Jeesus näki paholaisen työn ainiaaksi päättyneen ja Jumalan rauhan täyttävän taivaan ja maan. {AT 473.3}

Siksi Kristuksen seuraajien tulisi pitää Saatanaa voitettuna vihollisena. Ristillä Jeesus oli saava voiton heidänkin puolestaan, ja Hän halusi heidän ottavan tuon voiton omakseen. Hän sanoi: ”Katso, minä olen antanut teille vallan tallata käärmeitä ja skorpioneja ja kaikkea vihollisen voimaa, eikä mikään ole teitä vahingoittava.” {AT 473.4}

Pyhän Hengen kaikkivoiva voima on jokaisen katuvan sielun puolustuksena. Kristus ei salli vihollisen valtaan joutua ainoankaan, joka katuen ja uskossa on pyytänyt Hänen suojelustaan. Vapahtaja on kiusattujen ja koeteltujen lastensa rinnalla. Hänen kanssaan heitä ei voi kohdata mikään tappio, menetys, voittamaton este tai häviö; kaikki me voimme

Hänessä, joka meitä vahvistaa. Kun kiusaukset ja koettelemukset tulevat, älä odota, kunnes kaikki pulmat ovat ratkaistut, vaan katso Jeesukseen, auttajaasi. {AT 473.5}

On kristittyjä, jotka ajattelevat ja puhuvat aivan liian paljon Saatanan vallasta. He ajattelevat tätä vastustajaansa, he rukouksissaan mainitsevat hänet, he puhuvat hänestä, ja hän alkaa heidän mielikuvituksessaan näyttää yhä suuremmalta. On totta, että Saatana on voimakas olento, mutta kiitos Jumalan, meillä on voimakas Vapahtaja, joka heitti Saatanan alas taivaasta. Saatana on mielissään, kun me liioittelemme hänen voimaansa. Miksi emme puhu Jeesuksesta? Miksi emme ylistä Hänen voimaansa ja rakkauttansa? {AT 473.6}

Lupauksen kaari, joka ympäröi taivaan valtaistuinta, on ikuisena todistuksena siitä, että ”niin on Jumala maailmaa rakastanut, että Hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka Häneen uskoo, hukkuisi, vaan Hänellä olisi iankaikkinen elämä”. Joh. 3: 16. Se todistaa maailmankaikkeudelle, ettei Jumala tule milloinkaan jättämään kansaansa yksin taistelemaan pahaa vastaan. Se lupaa meille voimaa ja suojaa niin kauan kuin valtaistuinkin pysyy. {AT 474.1}

Jeesus lisäsi: ”Älkää kuitenkaan siitä iloitko, että henget ovat teille alamaiset, vaan iloitkaa siitä, että teidän nimenne ovat kirjoitettuina taivaissa.” Älkää iloitko omistamastanne voimasta, jottette menettäisi näkemystänne riippuvaisuudestanne Jumalasta. Varokaa itsekorotusta, niin että työskentelette omassa voimassanne ettekä Mestarinne voimassa ja hengessä. Oma minä on aina valmis ottamaan kunnian pienimmästäkin menestyksestä työssä. Kiitetään ja korotetaan omaa itseä, eikä toisille anneta sitä käsitystä, että Jumala on kaikki kaikessa. Apostoli Paavali sanoo: ”Kun olen heikko, silloin minä olen väkevä.” 2 Kor. 12: 10. Kun käsitämme oman heikkoutemme, opimme olemaan riippuvaisia voimasta, joka ei luonnostaan kuulu meille. Mikään ei voi niin voimakkaasti vallata sydäntämme kuin alituinen tietoisuus vastuustamme Jumalalle. Mikään asia ei ulotu niin käyttäytymisemme syvimpiin syihin kuin tietoisuus Kristuksen anteeksiantavasta rakkaudesta. Meidän täytyy ensin päästä kosketuksiin Jumalan kanssa, jolloin Hänen Pyhä Henkensä valtaa meidät ja tekee meidät kykeneviksi pääsemään kosketuksiin lähimmäistemme kanssa. Iloitse siis siitä, että Kristuksen välityksellä olet päässyt yhteyteen Jumalan kanssa ja taivaallisen perheen jäseneksi. Kun katsot itseäsi korkeammalle, tulet pysyvästi tuntemaan ihmiskunnan heikkouden. Mitä vähemmän hemmottelet itseäsi, sitä täydellisemmän ja selvemmän käsityksen saat Vapahtajasi täydellisyydestä. Mitä läheisemmin liityt valon ja voiman lähteeseen, sitä suurempi valo loistaa yllesi ja sitä enemmän saat voimaa Jumalan työ- hön. Iloitse siitä, että olet yhtä Jumalan, Kristuksen ja koko taivaallisen perheen kanssa. {AT 474.2}

Kun nuo seitsemänkymmentä kuuntelivat Kristuksen sanoja, Pyhä Henki painoi heidän mieleensä eläviä tosiasioita ja kirjoitti totuuden sanoja heidän sydämensä tauluun. Vaikka kansanjoukot ympäröivät heitä, he olivat ikäänkuin suljetut erikseen Jumalan kanssa. {AT 474.3}

Nähdessään, että hetken innoitus oli tarttunut heihin Jeesus ”riemuitsi Pyhässä Hengessä ja sanoi: ’Minä ylistän Sinua, Isä, taivaan ja maan Herra, että olet salannut nämä viisailta ja ymmärtäväisiltä ja ilmoittanut ne lapsenmielisille. Niin, Isä, sillä näin on Sinulle hyväksi näkynyt. Kaikki on minun Isäni antanut minun haltuuni, eikä kukaan muu tunne, kuka Poika on, kuin Isä; eikä kukaan muu tunne, kuka Isä on, kuin Poika ja se, kenelle Poika tahtoo Hänet ilmoittaa.’” {AT 474.4}

Maailman kunnioittamat miehet, niin sanotut suuret ja viisaat miehet eivät koko kehutulla viisaudellaan voineet käsittää Kristuksen luonnetta; He arvostelivat Häntä Hänen ulkonäkönsä mukaan, sen alennuksen mukaan, jonka alaiseksi Hän ihmisenä joutui. Mutta kalastajien ja publikaanien oli sallittu nähdä näkymätön. Eivät opetuslapsetkaan ymmärtäneet kaikkea, mitä Jeesus halusi heille paljastaa, mutta aika ajoin, heidän jättäytyessään Pyhän Hengen valtaan, he saivat uutta valoa. He käsittivät, että suuri Jumala oli heidän keskellään ihmisenä. Jeesus iloitsi siitä, että vaikka viisailla ja ymmärtäväisillä ei ollut tätä tietoa, se oli ilmoitettu näille vaatimattomille ihmisille. Usein Hänen esittäessään heille Vanhan testamentin kirjoituksia ja osoittaessaan, miten niitä voitiin soveltaa Häneen ja Hänen sovitustyöhönsä, Hänen Henkensä oli herättänyt heidät ja kohottanut taivaan ilmapiiriin. Heillä oli selvempi käsitys profeettain esittämistä hengellisistä totuuksista kuin niiden kirjoittajilla itsellään. Tämän jälkeen he eivät enää lukeneet Vanhan testamentin kirjoituksia kirjanoppineiden ja fariseusten opetuksina eivätkä jo kuolleitten viisaitten miesten lausuntoina, vaan Jumalan antamana uutena ilmestyksenä. He katselivat Häntä, ”jota maailma ei voi ottaa vastaan, koska se ei näe Häntä eikä tunne Häntä; mutta te tunnette Hänet, sillä Hän pysyy teidän tykönänne ja on teissä oleva”. Joh. 14: 17. {AT 475.1}

Ainoa tapa saada täydellisempi käsitys totuudesta on pitää sydän herkkänä ja Kristuksen Hengen alaisena. Sielu on puhdistettava itserakkaudesta ja ylpeydestä ja tyhjennettävä kaikesta, mikä on sen vallannut, ja Kristuksen on päästävä sinne hallitsemaan. Inhimillinen tieto on liian rajoitettua käsittääkseen sovituksen. Lunastussuunnitelma on niin kauaskantoinen, ettei viisaustiede voi sitä selittää. Se on aina jäävä salaisuudeksi, jonka pohjaan ei syvinkään ajattelu voi tunkeutua. Pelastuksen tiedettä ei voida selittää, mutta se voidaan oppia tuntemaan kokemuksen avulla. Vain se, joka näkee oman syntisyytensä, voi käsittää Vapahtajan arvon. {AT 475.2}

Täynnä opetuksia olivat sanat, joita Jeesus puhui kulkiessaan hitaasti Galileasta Jerusalemia kohden. Kansa kuunteli innokkaana Hänen sanojaan. Perean samoinkuin Galilean asukkaat eivät olleet uskonkiihkoisten juutalaisten vallan alla siinä määrin kuin Juudean asukkaat, ja Hänen opetuksensa herättivät vastakaikua heidän sydämessään. {AT 476.1}

Näinä maallisen vaelluksensa viimeisinä kuukausina Jeesus puhui useat vertauksistaan. Papit ja rabbiinit vainosivat Häntä yhä kasvavalla katkeruudella, ja Hän verhosi varoituksensa heille vertauskuviin. He eivät voineet erehtyä Hänen tarkoituksestaan, eivätkä he kuitenkaan

voineet löytää Hänen sanoistaan mitään, mille olisivat voineet perustaa syytöksensä Häntä vastaan. Vertauksessa fariseuksesta ja publikaanista oli itsekylläinen rukous ”Jumala, minä kiitän Sinua, etten ole niin kuin muut ihmiset” katuvan anomuksen ”Ole minulle syntiselle armollinen” jyrkkänä vastakohtana. Luuk. 18: 11, 13. Näin Kristus nuhteli juutalaisten tekopyhyyttä. Ja. Vertauksillaan hedelmättömästä viikunapuusta ja suurista illallisista Hän ennusti tuomion tulevan kohtaamaan katumatonta kansaa. Ne, jotka pilkaten olivat hylänneet kutsun Karitsan häihin, kuulivat Hänen varoittavat sanansa: ”Sillä minä sanon teille, ettei yksikään niistä miehistä, jotka olivat kutsutut, ole maistava minun illallistani.” Luuk. 14: 24. {AT 476.2}

Kalliita olivat opetuslapsille annetut opetukset. Vertaukset hellittämättömästä leskestä ja miehestä, joka ystävältään tuli pyytämään leipää keskiyöllä, antoivat uutta voimaa Hänen sanoilleen: ”Anokaa, niin teille annetaan; etsikää, niin te löydätte; kolkuttakaa, niin teille avataan.” Ja usein heidän heikko uskonsa vahvistui, kun he muistivat Jeesuksen sanat: ”Eikö sitten Jumala toimittaisi oikeutta valituillensa, jotka Häntä yötä päivää avuksi huutavat, ja viivyttäisikö Hän apuaan heiltä? Minä sanon teille: Hän toimittaa heille oikeuden pian.” Luuk. 18: 7, 8. Jeesus toisti kauniin vertauksensa kadonneesta lampaasta. Ja Hän meni opetuksessaan vielä pitemmälle kertoessaan kadonneesta hopearahasta ja tuhlaajapojasta. Opetuslapset eivät silloin voineet vielä täysin käsittää näiden opetusten tärkeyttä, mutta kun he Pyhän Hengen vuodattamisen jälkeen näkivät pakanain kääntymisen ja juutalaisten katkeran vihan, he ymmärsivät paremmin tuhlaajapojan sisältämän opetuksen ja saattoivat iloiten yhtyä Jeesuksen sanoihin: ”Mutta pitihän nyt riemuita ja iloita... sillä tämä poikani oli kuollut ja virkosi eloon; hän oli kadonnut ja on jälleen löytynyt.” Luuk. 15: 32, 24. Ja kun he lähtivät Mestarinsa nimessä ja saivat osakseen häpeää, köyhyyttä ja vainoa, he usein vahvistivat sydäntään muistelemalla Hänen tällä viimeisellä matkallaan antamaansa neuvoa: ”Älä pelkää, sinä pieni lauma; sillä Isänne on nähnyt hyväksi antaa teille valtakunnan. Myykää mitä teillä on ja antakaa almuja; hankkikaa itsellenne kulumattomat kukkarot, loppumaton aarre taivaisiin, mihin ei varas ulotu ja missä koi ei turmele. Sillä missä aarteenne on, siellä on myös teidän sydämenne.” Luuk. 12: 32-34. {AT 476.3}

LUKU 54—LAUPIAS SAMARIALAINEN

”Mene ja tee sinä samoin.” {AT 478.1}

Kertomuksessa laupiaasta samarialaisesta Jeesus kuvaa tosi uskonnon luonnetta. Hän osoittaa, ettei se merkitse järjestelmiä, uskontunnustuksia tai muotomenoja, vaan rakkaudentekojen tekemistä, suurimman hyödyn tuottamista toisille, sydämen hyvyyttä. {AT 478.2}

Jeesuksen opettaessa kansaa ”eräs lainoppinut nousi ja kysyi kiusaten Häntä: ’Opettaja, mitä minun pitää tekemän, että minä iankaikkisen elämän perisin?’” Suuri kansanjoukko kuunteli henkeään pidättäen vastausta. Papit ja rabbiinit olivat aikoneet kietoa Jeesuksen panemalla lainoppineen tekemään tämän kysymyksen. Mutta Vapahtaja ei ryhtynyt kiistelemään asiasta. Hän pani kysyjän itsensä vastaamaan. ”Mitä laissa on kirjoitettuna?” Hän sanoi. ”Kuinka luet?” Juutalaiset syyttivät Jeesusta Siinailla annetun lain syrjäyttämisestä, mutta Hän kytki pelastuskysymyksen Jumalan käskyjen pitämiseen. {AT 478.3}

Lainoppinut vastasi: ”Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydämestäsi ja kaikesta sielustasi ja kaikesta voimastasi ja kaikesta mielestäsi, ja lähimmäistäsi niinkuin itseäsi.” Jeesus sanoi hänelle: ”Oikein vastasit: tee se, niin sinä saat elää.” {AT 478.4}

Lainoppinut ei ollut tyytyväinen fariseusten kantaan ja tekoihin. Hän oli tutkinut kirjoituksia toivoen oppivansa ymmärtämään niiden todellisen merkityksen. Hän tunsi elävää mielenkiintoa asiaan ja oli vilpittömästi kysynyt: ”Mitä minun pitää tekemän?” Viitatessaan vastauksessaan lain vaatimuksiin hän syrjäytti kaikki muotomenoja koskevat säädökset. Hän ei pitänyt niitä minkään arvoisina, mutta esitti sensijaan ne kaksi suurta periaatetta, joista koko laki riippuu ja profeetat. Tämä vastaus, jota Kristus kiitti, asetti Vapahtajan edullisempaan asemaan kuin rabbiinit. He eivät voineet tuomita Häntä siitä, että Hän hyväksyi sen, mitä lain selittäjä oli esittänyt. {AT 478.5}

”Tee se, niin sinä saat elää”, Jeesus sanoi. Hän esitti lain jumalallisena kokonaisuutena ja opetti, ettei ole mahdollista pitää yhtä käskyä ja rikkoa toista, sillä sama periaate sisältyy niihin kaikkiin. Ihmisen kohtalon määrää hänen kuuliaisuutensa koko laille. Korkein rakkaus Jumalaa ja puolueeton rakkaus lähimmäistä kohtaan ovat ne periaatteet, joita elämässä on noudatettava. {AT 478.6}

Lainoppinut huomasi rikkoneensa lakia. Hän tunsi syyllisyytensä Kristuksen tutkivien sanojen edessä. Hän ei ollut käytännössä noudattanut sen lain vaatimaa vanhurskautta, jonka hän väitti ymmärtävänsä. Hän ei ollut osoittanut rakkautta lähimmäistään kohtaan. Hänen olisi pitänyt tuntea katumusta, mutta sensijaan hän yritti puolustella itseänsä. Totuuden tunnustamisen asemesta hän koetti osoittaa, miten vaikea’ta on käskyjen pitäminen. Näin hän toivoi sekä välttävänsä tuomion että puhdistautuvansa kansan silmissä. Vapahtajan sanat

olivat osoittaneet hänen kysymyksensä tarpeettomaksi, koska hän oli itse kyennyt siihen vastaamaan. Kuitenkin hän esitti vielä toisen kysymyksen: ”Kuka sitten on minun lähimmäiseni?” {AT 479.1}

Juutalaisten keskuudessa tämä kysymys aiheutti loputonta kiistaa. Pakanain ja samarialaisten suhteen heillä ei ollut mitään epäilyksiä; nämä olivat vieraita ja muukalaisia. Mutta missä kulkisi raja heidän oman kansansa keskuudessa ja eri yhteiskuntaluokkien välillä? Ketä tulisi papin, rabbiinin tai vanhimman pitää lähimmäisenään? Heidän elämänsä kului muotomenojen noudattamisessa, joiden tarkoitus oli puhdistaa heidät. He opettivat, että kosketus tietämättömään ja välinpitämättömään kansanjoukkoon aiheuttaisi saastutuksen, jonka poistaminen vaati vaivalloisia ponnistuksia. Tulisiko heidän pitää näitä ”saastaisia” lähimmäisinään? {AT 479.2}

Jeesus ei taaskaan ryhtynyt väittelyyn. Hän ei tuominnut niiden tekopyhyyttä, jotka odottivat saada tuomita Hänet. Mutta yksinkertaisen kertomuksen avulla Hän asetti kuulijainsa eteen sellaisen kuvan ylivuotavasta taivaallisesta rakkaudesta, että se liikutti kaikkien sydäntä ja sai lainoppineetkin tunnustamaan totuuden. {AT 479.3}

Pimeys voidaan karkoittaa päästämällä valoa sisään. Paras tapa käsitellä erehdyksiä on lausua totuus. Jumalan rakkauden ilmeneminen paljastaa itsekeskeisen sydämen turmeluksen ja synnin. {AT 480.1}

Jeesus sanoi: ”Eräs mies vaelsi Jerusalemista alas Jerikoon ja joutui ryövärien käsiin, jotka riisuivat hänet alasti ja löivät haavoille ja menivät pois jättäen hänet puolikuolleeksi. Niin vaelsi sattumalta eräs pappi sitä tietä ja näki hänet ja meni ohitse. Samoin leeviläinenkin: kun hän tuli sille paikalle ja näki hänet, meni hän ohitse.” Tämä ei ollut mikään kuviteltu kohtaus, vaan tositapaus, jonka tiedettiin tapahtuneen juuri niinkuin Jeesus sen kertoi. Pappi ja leeviläinen, jotka olivat menneet ohi, olivat siinä joukossa, joka kuunteli Jeesuksen sanoja. {AT 480.2}

Jerusalemista Jerikoon matkustavan oli kuljettava Juudean aution erämaaseudun halki. Tie johti alas jylhään, kallioiseen rotkoon, jossa rosvot olivat kiusana ja jossa usein tapahtui väkivallantekoja. Siellä tämänkin matkustajan kimppuun oli hyökätty ja riistetty häneltä kaikki, mikä oli arvokasta. Häntä oli haavoitettu ja lyöty, ja vihdoin hänet oli jätetty puolikuolleena tienviereen. Hänen siinä maatessaan eräs pappi tuli tietä pitkin, mutta hän vain katsahti haavoittuneeseen. Sitten ilmestyi leeviläinen. Uteliaana tietämään, mitä oli tapahtunut, hän pysähtyi ja katsoi onnetonta. Hän tiesi, mitä hänen pitäisi tehdä, mutta se ei ollut mieluisa velvollisuus. Hän toivoi, ettei olisi tullutkaan sitä tietä, jottei hänen olisi tarvinnut nähdä haavoittunutta. Hän vakuutti itselleen, ettei asia kuulunut hänelle. {AT 480.3}

Nämä molemmat miehet hoitivat pyhää virkaa ja selittivät ymmärtävänsä pyhiä kirjoituksia. He olivat ihmisiä, jotka oli erikoisesti valittu edustamaan Jumalaa ihmisten

keskuudessa. Heidän tuli ”säälien kohdella tietämättömiä ja eksyviä”, Hepr. 5: 2, jotta he saisivat ihmiset ymmärtämään Jumalan suuren rakkauden ihmiskuntaa kohtaan. Heidät oli kutsuttu suorittamaan samaa työtä, jota Jeesus kuvaili omanaan sanoessaan: ”Herran Henki on minun päälläni, sillä Hän on voidellut minut julistamaan evankeliumia köyhille; Hän on lähettänyt minut saarnaamaan vangituille vapautusta ja sokeille näkönsä saamista, päästämään sorretut vapauteen.” Luuk. 4: 18. {AT 480.4}

Taivaan enkelit näkevät Jumalan tässä maailmassa olevan perheen ahdingon ja he ovat valmiit yhdessä ihmisten kanssa lievittämään hätää ja kärsimystä. Jumala oli johdattanut papin ja leeviläisen kulkemaan tietä, missä haavoitettu makasi, jotta he näkisivät hänen avuntarpeensa. Koko taivas tarkkasi, liikuttaisiko näiden miesten sydäntä sääli ihmiskärsimystä kohtaan. Vapahtaja oli itse opettanut Juudan kansaa korvessa. Pilvi- ja tulipatsaasta Hän oli esittänyt aivan toisenlaisia opetuksia, kuin mitä kansa nyt sai papeiltaan ja opettajiltaan. Lain laupiaat säädökset ulottuivat aina eläimiin asti, jotka eivät voi sanoin ilmaista tarpeitaan ja kärsimyksiään. Moosekselle oli annettu Israelin lapsia varten seuraavanlaisia ohjeita: ”Jos tapaat vihollisesi härän tai aasin eksyksissä, niin saata se hänelle takaisin. Jos näet vihamiehesi aasin makaavan kuormansa alla, niin älä jätä häntä auttamatta, vaan auta häntä sitä päästämään.” 2 Moos. 23: 4, 5. Mutta kertomuksessa miehestä, jota ryövärit olivat runnelleet, Jeesus esitti kärsivän ihmisen. Kuinka paljon enemmän heidän olisikaan pitänyt tuntea sääliä häntä kohtaan kuin vetojuhtaa kohtaan! Heille oli Mooseksen välityksellä annettu sanoma, että Herra, heidän Jumalansa, ”suuri, voimallinen ja peljättävä Jumala” ”hankkii orvolle ja leskelle oikeuden ja — — rakastaa muukalaista”. ”Sentähden rakas takaa muukalaista.” ”Rakasta häntä niinkuin itseäsi.” 5 Moos. 10: 17-19; 3 Moos. 19: 34. {AT 481.1}

Job oli sanonut: ”Muukalaisen ei tarvinnut yötä ulkona viettää; minä pidin oveni auki tielle päin.” Ja kun kaksi enkeliä tuli ihmishahmossa Sodomaan, Loot kumartui maahan kasvoillensa ja sanoi: ”Oi herrani, poiketkaa palvelijanne taloon yöksi!” Job 31: 32; 1 Moos. 19: 2. Pappi ja leeviläinen tunsivat kaikki nämä opetukset, mutta he eivät olleet ottaneet niitä elämässä käytäntöön. {AT 481.2}

Kansallisen tekopyhyyden koulussa kasvaneina heistä oli tullut itsekkäitä, ahdasmielisiä ja itsekylläisiä. Nähdessään haavoittuneen he eivät tienneet, oliko hän heidän maanmiehensä vai ei. Mutta ajatus, että hän saattaisi olla samarialainen, sai heidät kääntymään pois. Heidän asenteessaan, sellaisena kuin Jeesus sen esitti, lainoppinut ei nähnyt mitään, mikä soti sitä vastaan, mitä hänelle oli opetettu lain vaatimuksista. Mutta nyt Jeesus esitti toisen kohtauksen: Eräs samarialainen matkusti tietä, jonka vieressä onneton mies makasi, ja nähdessään hänet hän sääli häntä. Hän ei kysynyt, oliko muukalainen juutalainen vai pakana. Jos hän oli juutalainen, niin samarialainen tiesi hyvin, että jos osat olisivat vaihtuneet, mies sylkisi häntä kasvoihin ja kulkisi ylenkatseellisesti ohi. Mutta hän ei tästä huolimatta epäröinyt. Hän ei ajatellut, että hän saattaisi itse joutua vaaraan viipyessään paikalla. Hänelle riitti se, että hänen

edessään oli kärsivä ja apua tarvitseva ihminen. Hän otti oman viittansa, jolla verhosi hänet. Matkaansa varten varustamansa öljyn ja viinin hän käytti haavoittuneen parantamiseksi ja virkistämiseksi. Hän nosti hänet juhtansa selkään ja kulki hitaasti, tasaista tahtia, jottei sairas kärsisi tärinästä ja jotteivät tuskat yltyisi. Hän vei hänet majataloon ja huolehti hänestä yön aikana, hoitaen häntä hellästi. Kun sairas aamulla oli jo parempi, uskalsi samarialainen lähteä matkaan. Mutta sitä ennen hän uskoi hänet majatalon isännän hoiviin, maksoi kulut ja jätti rahaa käytettäväksi hänen hyväkseen. Eikä hän tyytynyt tähänkään, vaan huolehti hänestä vielä edelleen sanoen majatalon isännälle: ”Hoida häntä, ja mitä sinulta lisää kuluu, sen minä palatessani sinulle maksan.” {AT 481.3}

Lopetettuaan kertomuksensa Jeesus loi lainoppineeseen katseen, joka näytti lukevan hänen sydämensä ajatukset, ja sanoi: ”Kuka näistä kolmesta sinun mielestäsi osoitti olevansa sen lähimmäinen, joka oli joutunut ryövärien käsiin?” {AT 483.1}

Lainoppinut ei vieläkään ottanut samarialaisen nimeä huulilleen, vaan vastasi: ”Se, joka osoitti hänelle laupeutta.” Niin Jeesus sanoi hänelle: ”Mene ja tee sinä samoin.” {AT 483.2}

Näin kysymykseen ”Kuka on minun lähimmäiseni?” on ainiaaksi vastattu. Jeesus osoitti, ettei lähimmäisemme ole vain samaan seurakuntaan tai uskoon kuuluva. Siinä eivät tule kysymykseen rotu, väri tai luokkaero. Lähimmäisemme on jokainen ihminen, joka tarvitsee apuamme. Lähimmäisemme on jokainen vihollisen haavoittama ja runtelema sielu. Lähimmäisemme on jokainen, joka on Jumalan omaisuutta. {AT 483.3}

Kertomuksessa laupiaasta samarialaisesta Jeesus esitti kuvauksen itsestään ja tehtävästään. Saatana oli pettänyt, haavoittanut, ryöstänyt ja syössyt turmioon ihmisen jättäen hänet tuhon omaksi, mutta Vapahtaja sääli avutonta tilaamme. Hän jätti taivaan kirkkauden tullakseen avuksemme. Hän näki meidän olevan kuoleman omia ja otti haltuunsa asiamme. Hän paransi haavamme. Hän peitti meidät vanhurskautensa vaipalla. Hän hankki meille turvapaikan ja huolehti meistä täydellisesti omalla kustannuksellaan. Hän kuoli lunastaakseen meidät. Viitaten omaan esimerkkiinsä Hän lausuu seuraajilleen: ”Sen käskyn minä teille annan, että rakastatte toisianne.” ”Niinkuin minä olen teitä rakastanut — että tekin niin rakastatte toisianne.” Joh. 15: 17; 13: 34. {AT 483.4}

Lainoppineen kysymys Jeesukselle kuului: ”Mitä minun pitää tekemän?” Ja Jeesus, tunnustaen rakkauden Jumalaa ja ihmistä kohtaan vanhurskauden summaksi, oli sanonut: ”Tee se, niin saat elää.” Samarialainen oli totellut hellän ja rakastavan sydämensä ääntä ja siten osoittautunut lain tekijäksi. Jeesus käski lainoppinutta: ”Mene ja tee sinä samoin.” Jumalan lapsilta odotetaan tekemistä eikä vain sanomista. ”Joka sanoo Hänessä pysyvänsä, on velvollinen vaeltamaan, niinkuin Hän vaelsi.” 1 Joh. 2: 6. {AT 484.1}

Maailma tarvitsee tätä opetusta tänään yhtä paljon kuin silloin, kun se kuultiin Jeesuksen suusta. Itsekkyys ja kylmä muodollisuus ovat melkein tukahduttaneet rakkauden tulen ja hävittäneet luonteesta ne hyveet, joiden pitäisi tuntua suloisena tuoksuna. Monet Kristuksen

nimeä tunnustavat ovat unohtaneet sen tosiasian, että kristittyjen on edustettava Kristusta. Ellemme käytännössä uhraudu toisten hyväksi perhepiirissä, naapuristossa ja seurakunnassa, tai missä tahansa, emme ole kristittyjä, olkoon tunnustuksemme mikä hyvänsä. {AT 484.2}

Kristus on yhdistänyt oman osansa ihmiskunnan osaan, ja Hän pyytää meitä liittymään Häneen ihmiskunnan pelastamiseksi. ”Lahjaksi olette saaneet”, Hän sanoo, ”lahjaksi antakaa”. Matt. 10: 8. Synti on suurin onnettomuus, ja meidän on säälittävä ja autettava syntistä. Monet erehtyvät ja tuntevat häpeänsä ja mielettömyytensä. He kaipaavat rohkaisevia sanoja. He katsovat virheitään ja erehdyksiään, kunnes joutuvat miltei epätoivoon. Näitä sieluja emme saa laiminlyödä. Jos olemme kristittyjä, emme saa kulkea heidän ohitseen pysytellen niin kaukana kuin mahdollista juuri niistä, jotka eniten tarvitsevat apuamme. Kun näemme ihmisen hädässä, oli se sitten vastoinkäymisten tai synnin aiheuttama hätä, emme koskaan saa sanoa: Tämä ei kuulu minulle. {AT 484.3}

”Ojentakaa te, hengelliset, häntä sävyisyyden hengessä”. Gal. 6: 1. Karkoittakaa vihollisen valta uskon ja rukouksen avulla. Puhukaa uskon ja rohkaisun sanoja, jotka ovat parantavaa palsamia lyödylle ja haavoitetulle. Monet ovat väsyneet ja masentuneet elämän taistelussa, vaikka yksikin ystävällinen ja rohkaiseva sana olisi auttanut heitä voittamaan. Meidän ei tulisi koskaan kulkea yhdenkään kärsivän sielun ohi koettamatta antaa hänelle sitä lohdutusta, jolla Jumala on lohduttanut meitä. {AT 484.4}

Tämä kaikki on vain lain periaatteen täyttämistä, sen periaatteen, jota kertomus laupiaasta samarialaisesta valaisee ja joka ilmeni Jeesuksen elämässä. Hänen luonteensa ilmaisee lain todellisen merkityksen ja näyttää, mitä merkitsee rakastaa lähimmäistään niinkuin itseään. Ja kun Jumalan lapset osoittavat armeliaisuutta, ystävällisyyttä ja rakkautta kaikkia ihmisiä kohtaan, silloin hekin antavat oikean todistuksen taivaan säädösten luonteesta. He todistavat, että ”Herran laki on täydellinen; se virvoittaa sielun.” Ps. 19: 7. Joka ei tällaista rakkautta osoita, hän rikkoo sen lain, jota hän tunnustaa kunnioittavansa. Millainen henki ilmenee suhteessamme lähimmäisiimme, sellainen henki on myös suhteessamme Jumalaan. ”Jos joku sanoo: ’Minä rakastan Jumalaa’, mutta vihaa veljeänsä, niin hän on valhettelija. Sillä joka ei rakasta veljeänsä, jonka hän on nähnyt, se ei voi rakastaa Jumalaa, jota hän ei ole nähnyt.” Rakkaani, ”jos me rakastamme toinen toistamme, niin Jumala pysyy meissä, ja Hänen rakkautensa on tullut täydelliseksi meissä”. 1 Joh. 4: 20, 12. {AT 485.1}

LUKU 55—TAIVASTEN VALTAKUNTA

”Ei Jumalan valtakunta tule nähtävällä tavalla.” {AT 486.1}

Jotkut fariseuksista olivat tulleet Jeesuksen luo kysyen, ”milloin Jumalan valtakunta oli tuleva”. Yli kolme vuotta oli kulunut siitä, kun Johannes Kastaja oli julistanut sanomaansa, joka pasuunan tavoin oli kaikunut kautta maan: ”Taivasten valtakunta on tullut lähelle.” Matt. 3: 2. Eivätkä nämä fariseukset vieläkään nähneet mitään merkkiä valtakunnan perustamisesta. Monet niistä, jotka hylkäsivät Johanneksen ja joka askeleella vastustivat Jeesusta, vihjailivat siihen suuntaan, että Hänen tehtävänsä oli epäonnistunut. {AT 486.2}

Jeesus vastasi: ”Ei Jumalan valtakunta tule nähtävällä tavalla, eikä voida sanoa: ’Katso, täällä se on’, tahi: ’Tuolla’, sillä katso, Jumalan valtakunta on sisällisesti teissä.” Jumalan valtakunta alkaa sydämessä. Älkää etsikö sieltä tai täältä maallisen voiman osoituksia merkiksi sen tulemisesta. {AT 486.3}

Ja Hän sanoi, kääntyen opetuslapsiinsa: ”Tulee aika, jolloin te halajaisitte nähdä edes yhtä Ihmisen Pojan päivää, mutta ette saa nähdä.” Koska minun tehtävääni ei liity maallista loistoa, olette vaarassa, ettette näe sen kirkkautta. Ette käsitä, miten suuri etuoikeus teillä on, kun keskuudessanne vaeltaa, tosin ihmisyyteen verhottuna, Hän, joka on ihmisten elämä ja valo. Päivät tulevat, jolloin ikävöitte ja kaipaatte näitä tilaisuuksia, joita teillä nyt on saada vaeltaa ja puhua Jumalan Pojan kanssa. {AT 486.4}

Eivät Jeesuksen opetuslapsetkaan voineet itsekkyytensä ja maailmallisuutensa tähden käsittää sitä hengellistä kirkkautta, jota Hän koetti heille ilmaista. Vasta Kristuksen noustua Isänsä luo ja Pyhän Hengen vuodattamisen jälkeen uskovien päälle opetuslapset täysin käsittivät Vapahtajan luonteen ja tehtävän. Saatuaan henkikasteen he alkoivat käsittää olleensa itse kirkkauden Herran läheisyydessä. Kun Kristuksen sanat palautuivat heidän muistiinsa, heidän mielensä avautui käsittämään ennustuksia ja ymmärtämään Hänen suorittamiaan ihmetöitä. Hänen ihmeellinen elämänsä kulki heidän silmiensä editse, ja he havahtuivat ikäänkuin unesta. He käsittivät, että ”Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme, ja me katselimme Hänen kirkkauttansa, senkaltaista kirkkautta, kuin ainokaisella Pojalla on Isältä; ja Hän oli täynnä armoa ja totuutta.” Joh. 1: 14. Kristus oli todellakin tullut Jumalan luota syntiseen maailmaan pelastaakseen Aadamin langenneet pojat ja tyttäret. Käsitettyään tämän tunsivat opetuslapset olevansa paljon vähemmän tärkeitä kuin ennen. He eivät koskaan väsyneet kertaamasta Hänen sanojaan ja tekojaan. Hänen opetuksensa, jotka he olivat vain hämärästi käsittäneet, esiintyivät heille nyt aivan uudessa valossa. Raamattu tuli heille uudeksi kirjaksi. {AT 487.1}

Kun opetuslapset tutkivat ennustuksia, jotka todistivat Kristuksesta, he joutuivat yhteen Jumalan kanssa ja oppivat Häneltä, joka oli noussut ylös taivaaseen, päättämään Hänen maan päällä alkamansa työn. He tulivat tuntemaan, että Hänellä oli tietoa, jota ei yksikään ihmisolento voinut käsittää ilman jumalallista apua. He tarvitsivat Hänen apuaan, josta

kuninkaat, profeetat ja vanhurskaat miehet olivat ennustaneet. Hämmästyneinä he lukivat yhä uudelleen profeettain kuvauksia Hänen luonteestaan ja työstään. Miten hämärästi he olivatkaan käsittäneet profeetallisia kirjoituksia ja miten hitaita he olivatkaan olleet omaksumaan niitä suuria totuuksia, jotka todistivat Kristuksesta! Katsoessaan Häntä Hänen alennustilassaan, kun Hän ihmisenä vaelsi ihmisten joukossa, he eivät olleet käsittäneet Hänen lihaksitulemisensa salaisuutta, Hänen luontonsa kaksinaisuutta. Heidän silmänsä olivat himmeät, niin etteivät he täysin erottaneet Jumalaa ihmishahmossa. Mutta kun Pyhä Henki oli heitä valaissut, miten he kaipasivatkaan saada nähdä Hänet jälleen ja asettua Hänen jalkainsa juureen! Kuinka he toivoivatkaan voivansa mennä Hänen luokseen ja pyytää Häntä selittämään kirjoituksia, joita he eivät voineet käsittää! Miten tarkkaavaisina he olisivatkaan kuunnelleet Hänen sanojaan! Mitä Kristus olikaan tarkoittanut sanoessaan: ”Minulla on vielä paljon sanottavaa teille, mutta te ette voi nyt sitä kantaa”? Joh. 16: 12. Miten hartaasti he halusivatkaan tietää sen kaiken! He surivat sitä, että heidän uskonsa oli ollut niin heikko ja heidän käsityksensä niin väärät, etteivät he olleet käsittäneet todellista asianlaitaa. {AT 487.2}

Jumala oli lähettänyt airuen julistamaan Kristuksen tuloa ja kiinnittämään Juudan kansan ja koko maailman huomion Hänen tehtäväänsä, jotta ihmiset valmistuisivat vastaanottamaan Häntä. Se ihmeellinen henkilö, josta Johannes oli julistanut, oli ollut heidän keskuudessaan yli kolmekymmentä vuotta, eivätkä he oikeastaan olleet tunteneet Häntä Jumalan lähettämäksi. Katumus valtasi opetuslapset, koska he olivat sallineet vallitsevan epäuskon vaikuttaa mielipiteisiinsä ja himmentää ymmärryksensä. Tämän pimeän maailman Valo oli loistanut sen synkkyyteen, eivätkä he olleet käsittäneet, mistä sen säteet tulivat. He kyselivät itseltään, miksi he olivat menetelleet niin, että Kristuksen oli täytynyt heitä nuhdella. Usein he toistivat Hänen sanojaan ja lausuivat: Miksi annoimme maallisten ajatusten ja pappien ja rabbiinien vastustuksen niin hämmentää mielemme, ettemme käsittäneet, että Moosesta suurempi oli joukossamme, ja Salomoa viisaampi opetti meitä? Miten kuurot olivatkaan korvamme, miten heikko ymmärryksemme! {AT 488.1}

Tuomas ei tahtonut uskoa, ennenkuin Hän oli pistänyt kätensä roomalaisten sotilaitten tekemään haavaan. Pietari oli kieltänyt Hänet Hänen ollessaan alennettu ja hylätty. Nämä tuskalliset muistot tulivat selvinä heidän silmiensä eteen. He olivat olleet Hänen kanssaan, mutta eivät olleet tunteneet Häntä eivätkä pitäneet Häntä arvossa. Miten nämä asiat nyt vaivasivatkaan heidän mieltään, kun he tunnustivat epäuskonsa! {AT 488.2}

Kun papit ja hallitusmiehet liittyivät yhteen heitä vastaan ja heidät vietiin neuvostojen eteen ja heitettiin vankilaan, Kristuksen seuraajat iloitsivat siitä, ”että olivat katsotut arvollisiksi kärsimään häväistystä Jeesuksen nimen tähden”. Apt. 5: 41. He iloitsivat voidessaan näyttää ihmisille ja enkeleille, että he tunnustivat Kristuksen kirkkauden ja valitsivat Hänen seuraamisensa kaiken menettämisen uhallakin. {AT 488.3}

On totta tänäkin aikana, samoin kuin apostolien päivinä, ettei ihmiskunta voi nähdä Kristuksen kirkkautta ilman Jumalan Hengen valaistusta. Maailmaa rakastava ja tinkivä kristikunta ei anna arvoa Jumalan totuudelle eikä Jumalan työlle. Mestarin seuraajia ei tavata siellä, missä etsitään helppoja teitä ja maailman kunniaa tai mukaudutaan tämän maailman mukaan. He ovat kaukana edellä, missä saavat raataa, kärsiä nöyryytyksiä ja moitteita, taistelurintamalla ”hallituksia vastaan, valtoja vastaan, tässä pimeydessä hallitsevia maailmanvaltiaita vastaan, pahuuden henkiolentoja vastaan taivaan avaruuksissa”. Ef. 6: 12. Ja nyt, kuten Kristuksenkin aikoina, heidän aikansa papit ja fariseukset käsittävät heidät väärin, moittivat ja sortavat heitä. {AT 488.4}

Jumalan valtakunta ei tule nähtävällä tavalla. Jumalan armon evankeliumi, jonka henki on itsensä kieltämistä, ei voi koskaan olla sopusoinnussa maailman hengen kanssa. Nämä kaksi periaatetta ovat toisilleen täysin vastakkaiset. ”Luonnollinen ihminen ei ota vastaan sitä, mitä Jumalan Hengen on; sillä se on hänelle hullutus, eikä hän voi sitä ymmärtää, koska se on tutkisteltava hengellisesti.” 1 Kor. 2: 14. {AT 489.1}

Mutta nykyajan uskonnollisessa maailmassa on monia, jotka uskonsa mukaan työskentelevät Kristuksen valtakunnan perustamiseksi maallisena ja ajallisena valtana. He haluavat tehdä meidän Herrastamme tämän maailman valtakuntien hallitsijan, sen hovien ja leirien, tuomioistuinten, palatsien ja markkinapaikkojen valtiaan. He odottavat Hänen hallitsevan inhimillisen arvovallan vahvistamien lainsäädösten avulla. Koska Kristus ei ole itse henkilökohtaisesti nyt täällä, he ryhtyvät toimimaan Hänen tilallaan saattaakseen Hänen valtakuntansa lait käytäntöön. Tällaisen valtakunnan perustamista juutalaiset halusivat Kristuksen päivinä. He olisivat ottaneet Jeesuksen vastaan, jos Hän olisi ollut halukas perustamaan ajallisen valtakunnan pannakseen täytäntöön sen, mitä he pitivät Jumalan lakina ja tehdäkseen heistä Hänen tahtonsa selittäjiä ja valtansa käyttäjiä. Mutta Hän sanoi: ”Minun kuninkuuteni ei ole täältä.” Joh. 18: 36. Hän ei halunnut astua maalliselle valtaistuimelle. {AT 489.2}

Hallitus, jonka alaisena Jeesus eli, oli turmeltunut ja sortoa harjoittava. Joka puolella oli huutavia väärinkäytöksiä: kiristystä, suvaitsemattomuutta, raakuutta ja julmuutta. Kuitenkaan ei Vapahtaja pyrkinyt yhteiskunnallisiin uudistuksiin. Hän ei käynyt kansallisten epäkohtien kimppuun eikä tuominnut kansansa vihollisia. Hän ei sekaantunut vallanpitäjien toimiin tai vallankäyttöön. Hän, joka oli meidän esimerkkimme, pysyi maallisista hallituksista erillään. Hän ei tehnyt näin siksi, että Hän olisi ollut välinpitämätön ihmisten vaikeuksiin nähden, vaan koska apukeinoa ei löytynyt pelkästään inhimillisten ja ulkonaisten asiain puitteissa. Jotta parannuskeino tehoaisi, sen täytyy kohdistua yksilöihin ja uudistaa sydän. {AT 489.3}

Kristuksen valtakuntaa ei perusteta tuomioistuinten tai neuvostojen tai lakiasäätävien kokousten päätöksillä eikä tämän maailman suurmiesten suojeluksen alaisena, vaan se tapahtuu siten, että Pyhän Hengen työn välityksellä Kristuksen luonto istutetaan ihmiseen. ”Kaikille, jotka ottivat Hänet vastaan, Hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka

uskoivat Hänen nimeensä, jotka eivät ole syntyneet verestä eikä lihan tahdosta eikä miehen tahdosta, vaan Jumalasta.” Joh. 1: 12, 13. Tämä on ainoa voima, jolla ihmiskuntaa voidaan kohottaa. Ja tämän työn suorittamisessa käytettävä inhimillinen keino on Jumalan sanan opettaminen ja noudattaminen. {AT 490.1}

Kun Paavali aloitti toimintansa Korintossa, tuossa väkirikkaassa, varakkaassa ja jumalattomassa kaupungissa, joka oli pakanuuden lukemattomien paheiden saastuttama, hän sanoi: ”Sillä minä olin päättänyt olla teidän tykönänne tuntematta mitään muuta paitsi Jeesuksen Kristuksen, ja Hänet ristiinnaulittuna.” 1 Kor. 2: 2. Kirjoittaessaan myöhemmin joillekin niistä, jotka olivat olleet mitä inhottavimpien syntien saastuttamia, hän saattoi sanoa: ”Mutta te olette vastaanottaneet peson, te olette pyhitetyt, te olette vanhurskautetut meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen nimessä ja meidän Jumalamme Hengessä.” ”Minä kiitän Jumalaani aina teidän tähtenne siitä Jumalan armosta, joka on annettu teille Kristuksessa Jeesuksessa.” 1 Kor. 6: 11; 1: 4. {AT 490.2}

Jumalan valtakunnan työ ei tänäkään päivänä kuten ei Kristuksen aikanakaan riipu niistä, jotka vaativat maallisten hallitsijain ja inhimillisten lakien tukea ja tunnustusta, vaan niistä, jotka julistavat ihmisille Hänen nimessään niitä hengellisiä totuuksia, jotka saavat niiden vastaanottajissa aikaan Paavalin kokemuksen: ”Minä olen Kristuksen kanssa ristiinnaulittu, ja minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa.” Gal. 2: 19, 20. Silloin he Paavalin tavoin haluavat työskennellä ihmisten hyväksi. Hän sanoi: ”Kristuksen puolesta me siis olemme lähettiläinä, ja Jumala kehoittaa meidän kauttamme. Me pyydämme Kristuksen puolesta: antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa.” 2 Kor. 5: 20. {AT 490.3}

LUKU 56—LASTEN YSTÄVÄ

”Sallikaa lasten tulla minun tyköni.” {AT 491.1}

Jeesus on aina rakastanut lapsia. Hän otti vastaan heidän lapsekkaan hellyytensä ja avoimen, teeskentelemättömän rakkautensa. Heidän puhtailta huuliltaan kaikuva kiitos ja ylistys oli kuin musiikkia Hänen korvissaan ja virkisti Hänen mieltään, silloin kun kosketus viekkaiden ja tekopyhien ihmisten kanssa pyrki Häntä masentamaan. Missä Vapahtaja liikkuikin, Hänen lempeät kasvonsa ja hellä, ystävällinen käytöksensä voittivat lasten rakkauden ja luottamuksen. {AT 491.2}

Juutalaisten keskuudessa oli tapana, että lapset tuotiin jonkun rabbiinin luo, jotta Hän siunaten asettaisi kätensä heidän päälleen, mutta Jeesuksen opetuslapset pitivät Hänen työtään liian tärkeänä tällä tavoin keskeytettäväksi. Kun äidit saapuivat Hänen luokseen pienokaisineen, opetuslapset katsoivat heihin paheksuvasti. He pitivät näitä lapsia liian nuorina, jotta käynti Jeesuksen luona hyödyttäisi heitä, ja päättelivät, ettei Hän pitäisi heidän läsnäolostaan. Mutta Hän olikin tyytymätön opetuslapsiin. Vapahtaja ymmärsi äitien huolen ja taakan heidän koettaessaan opettaa lapsiaan Jumalan sanan mukaan. Hän oli kuullut heidän rukouksensa. Hän itse oli vetänyt heidät luokseen. {AT 491.3}

Muuan äiti oli lapsineen lähtenyt kotoaan etsimään Jeesusta. Matkalla Hän kertoi asiasta eräälle naapurille, ja naapuri halusi Jeesuksen siunaavan hänenkin lapsiaan. Näin useita äitejä pienokaisineen tuli koolle. Lasten joukossa oli myös varttuneempia lapsia ja nuoria. Kun äidit ilmaisivat Jeesukselle toivomuksensa, Hän kuunteli myötätuntoisesti heidän arkoja, kyynelten säestämiä pyyntöjään. Mutta Hän odotti nähdäkseen, miten opetuslapset kohtelisivat heitä. Kun Hän näki heidän lähettävän äidit pois, luullen sen olevan Hänelle mieleen, Hän osoitti heidän erehtyneen, sanoen: ”Sallikaa lasten tulla minun tyköni, älkääkä estäkö heitä, sillä senkaltaisten on Jumalan valtakunta.” {AT 491.4}

Äidit saivat lohdutuksen. He palasivat kotiinsa uusin voimin, Kristuksen sanojen siunaamina. He olivat saaneet rohkeutta ottaa jälleen iloisin mielin taakkansa ja työskennellä toivehikkaina lastensa hyväksi. Nykyajan äitien on samoin uskoen otettava Hänen sanansa vastaan. Kristus on tänään sama henkilökohtainen Vapahtaja kuin eläessään ihmisenä ihmisten keskuudessa. Hän on tänään äitien auttaja yhtä todellisesti, kuin silloinkin, kun Hän Juudeassa otti pienokaisia syliinsä. Meidän lapsemme ovat ostetut Hänen verellään samoinkuin tuon menneenkin ajan pienokaiset. {AT 492.1}

Jeesus tuntee jokaisen äidin sydämen taakan. Hän, jonka oma äiti sai taistella köyhyyttä ja puutetta vastaan, tuntee myötätuntoa jokaista äitiä kohtaan hänen vaikeuksissaan, Hän, joka teki pitkän matkan lievittääkseen kanaanilaisen vaimon sydämen tuskaa, haluaa tehdä samoin nykyajan äideille. Häntä, joka Nainin leskelle antoi takaisin hänen ainoan poikansa ja joka kuolemantuskissaankin ristillä muisti omaa äitiään, liikuttaa vielä tänäänkin äidin suru. Jokaiseen murheeseen ja huoleen Hän antaa lohdutusta ja apua. {AT 492.2}

Äitien tulisi tulla vaikeuksineen Jeesuksen luo. Häneltä he saavat riittävästi armoa avukseen lastensa kasvattamisessa. Tie on avoinna jokaiselle äidille, joka haluaa laskea taakkansa Vapahtajan jalkain juureen. Hän, joka sanoi: ”Sallikaa lasten tulla minun tyköni, älkääkä estäkö heitä”, kehoittaa vieläkin äitejä tuomaan pienokaisensa Hänen siunattavikseen. Äidin helmassa oleva pienokainenkin voi rukoilevan äidin uskon kautta asua kuin Kaikkivaltiaan varjossa. Johannes Kastaja oli syntymästään saakka täynnä Pyhää Henkeä. Jos me tahdomme elää Jumalan yhteydessä, voimme mekin odottaa Jumalan Hengen vaikuttavan pienokaisiimme heidän ensi hetkistään alkaen. {AT 492.3}

Näissä lapsissa, joita Jeesuksen luokse tuotiin, Hän näki ihmisiä, joista tulisi Hänen armonsa perillisiä ja Hänen valtakuntansa alamaisia, ja jotkut heistä saisivat Hänen tähtensä kärsiä marttyyrikuoleman. Hän tiesi, että nämä lapset kuuntelisivat Häntä ja ottaisivat Hänet vastaan Vapahtajanaan paljon halukkaammin kuin aikuiset, joista monet olivat kovasydämisiä ja täynnä tämän maailman viisautta. Hän asettui opettaessaan heidän tasolleen. Hän, taivaan Majesteetti, ei pitänyt arvoaan alentavana vastata heidän kysymyksiinsä ja esittää tärkeitä opetuksiaan heidän lapsellista käsityskykyään vastaavassa yksinkertaisessa muodossa. Hän kylvi heidän mieleensä totuuden siemeniä, jotka myöhemmin itäisivät ja tuottaisivat hedelmää iankaikkiseen elämään. {AT 492.4}

On totta vieläkin, että lapset ovat vastaanottavaisimpia evankeliumin opetuksille; heidän sydämensä on avoin jumalalliselle vaikutukselle ja pystyy säilyttämään saamansa opetukset. Pienet lapset voivat olla kristittyjä, omaten ikävuosiaan vastaavan kokemuksen. Heille on opetettava hengellisiä asioita, ja vanhempien tulee tehdä kaikkensa, jotta lasten luonne voisi muovautua Kristuksen luonteen kaltaiseksi. {AT 493.1}

Isien ja äitien tulisi pitää lapsiaan Herran perheen nuorempina jäseninä, jotka on uskottu heille kasvatettaviksi taivasta varten. Meidän tulisi antaa lapsillemme ne opetukset, jotka itse olemme saaneet Kristukselta, sellaisina, kuin heidän nuori mielensä voi ottaa ne vastaan, ja vähitellen paljastaa heille taivaallisten periaatteiden ihanuutta. Näin kristitystä kodista tulee koulu, jossa vanhemmat toimivat aliopettajina, Kristuksen itsensä ollessa yliopettaja. {AT 493.2}

Työskennellessämme lastemme kääntymiseksi meidän ei tule odottaa voimakkaita tunteita tärkeimpänä todistuksena synnintunnosta. Ei myöskään ole välttämätöntä tietää heidän kääntymisensä tarkkaa aikaa. Meidän on opetettava heitä jättämään syntinsä Jeesukselle, pyytämään Häneltä anteeksi ja uskomaan, että Hän antaa anteeksi ja ottaa heidät vastaan, kuten Hän maan päällä ollessaan otti lapset luokseen. {AT 493.3}

Kun äiti opettaa lapsiaan tottelemaan häntä, koska he rakastavat häntä, hän samalla opettaa heille kristillisen elämän ensimmäisiä aakkosia. Äidin rakkaus kuvaa lapselle Kristuksen rakkautta, ja pienokaiset, jotka luottavat äitiinsä ja tottelevat häntä, oppivat luottamaan myös Vapahtajaansa ja olemaan Hänelle kuuliaisia. {AT 493.4}

Jeesus oli esimerkkinä lapsille, ja Hän oli myös isän esikuva. Hän puhui niinkuin se, jolla on valta, ja Hänen sanoissaan oli voimaa; mutta kuitenkaan Hän ei edes seurustellessa an raakojen ja väkivaltaisten ihmisten kanssa käyttänyt ainoatakaan epäystävällistä tai töykeätä sanaa. Ihmisen sydämessä asuva Kristuksen armo antaa hänelle taivaallista arvokkuutta ja säädyllisyyttä. Se pehmittää kaiken kovan ja voittaa sen, mikä on karkeata ja epäystävällistä. Se saa isät ja äidit kohtelemaan lapsiaan järjellisinä olentoina, jollaisina he haluaisivat itseäänkin kohdeltavan. {AT 493.5}

Vanhemmat, kun kasvatatte lapsianne, tutkikaa niitä opetuksia, joita Jumala on antanut luonnon välityksellä. Jos kasvattaisitte neilikkaa, ruusua tai liljaa, miten menettelisitte? Kysykää puutarhurilta, millä tavalla hän saa jokaisen oksan ja lehden versomaan niin kauniisti ja kehittymään niin sopusointuisesti. Hän kertoo teille, ettei tämä tapahtunut kovakouraisesti tai väkivalloin, sillä tällainen menettely vain rikkoisi hennot varret. Se tapahtui pienten, usein toistuvien hoitotoimenpiteitten avulla. Hän kasteli maata ja varjeli kasveja kovilta tuulilta ja auringon paahteelta, ja Jumalan voimasta ne kasvoivat ja puhkesivat ihaniin kukkiin. Seuratkaa puutarhurin menettelyä kasvattaessanne lapsianne. Koettakaa muovata heidän luonnettaan Kristuksen luonteen kaltaiseksi opastamalla ja auttamalla heitä hellästi ja rakastaen. {AT 494.1}

Kehoittakaa heitä ilmaisemaan rakkautensa Jumalaa ja lähimmäisiään kohtaan. Syy, miksi maailmassa on niin paljon kovasydämisiä ihmisiä, on se, että todellista rakkautta on pidetty heikkoutena, ja sitä on koetettu estää ja tukahduttaa. Näiden ihmisten parempi luonto tukahdutettiin jo lapsena, ja ellei taivaallisen rakkauden valo sulata heidän kylmää itsekkyyttään, he eivät koskaan voi tulla onnellisiksi. Jos toivomme lastemme omistavan Jeesuksen rakastavan mielenlaadun ja sen myötätuntoisuuden, jota enkelit osoittavat meitä kohtaan, meidän on vaalittava heidän jalojen, hellien tunteittensa kehitystä. {AT 494.2}

Opettakaa lapsia näkemään Kristus luonnossa. Viekää heidät ulos, suurien puitten alle tai puutarhaan, ja opettakaa heitä näkemään kaikissa ihmeellisissä luomistöissä Hänen rakkautensa ilmaus. Opettakaa heille, että Hän on laatinut ne lait, jotka luomakunnassa vallitsevat, että Hän on laatinut lait myös meitä varten ja nämä lait ovat meidän onneksemme ja iloksemme. Älkää väsyttäkö heitä pitkillä rukouksilla ja ikävillä saarnoilla, vaan opettakaa heitä luonnosta otettujen vertausten avulla tottelemaan Jumalan lakia. {AT 494.3}

Kun voitatte heidän luottamuksensa teihin Kristuksen seuraajina, on helppoa opettaa heille sitä suurta rakkautta, jolla Hän on meitä rakastanut. Koettaessanne selvittää pelastustotuuksia ja ohjata lapsia Kristuksen luo henkilökohtaisena Vapahtajana, enkelit tulevat olemaan rinnallanne. Herra on antava isille ja äideille armoa, niin että he saavat lapsissaan heräämään kiinnostusta ihanaan kertomukseen Beetlehemin lapsesta, joka todella on maailman toivo. {AT 494.4}

Kun Jeesus kielsi opetuslapsiaan, etteivät he estäisi lapsia tulemasta Hänen luokseen, Hänen sanansa olivat tarkoitetut Hänen seuraajilleen kaikkina aikoina, — seurakunnan virkailijoille, saarnaajille, apulaisille ja kaikille kristityille. Jeesus vetää lapsia luokseen, ja Hän pyytää meitä: ”Sallikaa heidän tulla”, ikäänkuin Hän tahtoisi sanoa: ”He haluavat tulla, ellette estä heitä.” {AT 496.1}

Älkää antako epäkristillisellä luonteellanne väärää kuvaa Kristuksesta. Älkää kovuudellanne ja tylyydellänne estäkö pienokaisia tulemasta Jeesuksen luo. Älkää koskaan antako heille aihetta ajatella, ettei taivas ole heille mieluisa paikka, jos te olette siellä. Älkää puhuko uskonnosta jonakin, jota lapset eivät voi ymmärtää, älkääkä toimiko ikäänkuin heidän ei vielä lapsuudessaan odotettaisi ottavan Kristusta vastaan. Älkää antako heille sitä väärää käsitystä, että kristinusko on synkkä uskonto ja että heidän tullessaan Kristuksen luo pitää luopua kaikesta, mikä tekee elämän iloiseksi. {AT 496.2}

Kun Pyhä Henki vaikuttaa lasten sydämessä, tukekaa Hänen työtään. Opettakaa heille, että Vapahtaja kutsuu heitä ja ettei mikään voi tuottaa Hänelle suurempaa iloa kuin se, että he jättäytyvät Hänelle nuoruutensa kukoistuksessa. {AT 496.3}

Vapahtaja osoittaa ääretöntä hellyyttä niitä sieluja kohtaan, jotka Hän on omalla verellään ostanut. Hän vaatii heitä omikseen rakkautensa tähden. Hän ikävöi heitä sanomattomasti. Hänen sydämensä ei ole kiintynyt vain hyvinkasvatettuihin lapsiin vaan niihinkin, jotka ovat perineet vastenmielisiä luonteenpiirteitä. Monet vanhemmat eivät ollenkaan käsitä, kuinka suuri vastuu heillä on näistä lastensa ominaisuuksista. Heillä ei ole hellyyttä ja viisautta kohdella oikealla tavalla erehtyviä pienokaisia, jotka he ovat tehneet sellaisiksi, kuin he ovat. Mutta Jeesus katsoo säälien näitä lapsia. Hän tietää sekä syyt että seuraukset. {AT 496.4}

Kristitty työntekijä voi Kristuksen edustajana vetää näitä lapsia Vapahtajan luo. Viisaasti ja tahdikkaasti menettelemällä hän voi liittää heidän sydämensä omaansa, hän voi innostaa ja rohkaista heitä ja Kristuksen armon avulla voi nähdä heidän luonteensa muuttuvan, niin että heistä voidaan sanoa: ” Senkaltaisten on Jumalan valtakunta.” {AT 496.5}

LUKU 57—RIKAS NUORUKAINEN

”Yksi sinulta puuttuu.” {AT 497.1}

”Ja Hänen sieltä tielle mennessään juoksi muuan Hänen luoksensa, polvistui Hänen eteensä ja kysyi Häneltä: ’Hyvä opettaja, mitä minun pitää tekemän, että minä iankaikkisen elämän perisin?’” {AT 497.2}

Nuorukainen, joka teki Hänelle tämän kysymyksen, oli hallitusmies. Hänellä oli suuri omaisuus, ja hän hoiti vastuunalaista virkaa. Hän näki, millaista rakkautta Jeesus osoitti lapsia kohtaan, joita tuotiin Hänen luokseen, hän näki, miten hellästi Hän otti heidät vastaan ja nosti heidät syliinsä, ja hänen sydämessään syttyi rakkaus Vapahtajaa kohtaan. Hän tunsi halua ruveta Hänen opetuslapsekseen. Hän oli niin syvän liikutuksen vallassa, että kun Jeesus oli menossa pois, hän juoksi Hänen jälkeensä ja polvistuen Hänen jalkojensa juureen teki vakavasti ja vilpittömästi tuon kysymyksen, joka oli niin tärkeä hänen sielulleen ja jokaisen ihmisen sielulle: ”Hyvä opettaja, mitä minun pitää tekemän, että minä iankaikkisen elämän perisin?” {AT 497.3}

”Miksi sanot minua hyväksi?” sanoi Jeesus. ”Ei kukaan ole hyvä paitsi Jumala yksin.” Jeesus halusi koetella hallitusmiehen vilpittömyyttä ja saada tältä itseltään selville, millä tavalla hän piti Jeesusta hyvänä. Käsittikö hän, että se, jolle hän puhui, oli Jumalan Poika? Mikä oli hänen sydämensä todellinen ajatus? {AT 497.4}

Tällä hallitusmiehellä oli korkea käsitys omasta vanhurskaudestaan. Hän ei oikeastaan pitänyt itseään puutteellisena missään asiassa, mutta kuitenkaan hän ei ollut täysin tyytyväinen. Hän tunsi tarvitsevansa jotakin, jota hänellä ei ollut. Eikö Jeesus voisi siunata häntäkin, kuten Hän siunasi lapsia, ja tyydyttää hänen sielunsa kaipuuta? {AT 498.1}

Vastatessaan tähän kysymykseen Jeesus lausui hänelle, että kuuliaisuus Jumalan käskyille oli välttämätöntä, jos hän halusi periä iankaikkisen elämän, ja Hän lainasi useita käskyjä, jotka osoittavat ihmisen velvollisuuden lähimmäistään kohtaan. Hallitusmiehen vastaus oli varma: ”Kaikkia niitä minä olen noudattanut; mitä minulta vielä puuttuu?” {AT 498.2}

Jeesus katsoi nuorukaisen kasvoihin ikäänkuin lukien hänen elämänsä ja luonteensa. Hän rakasti häntä ja halusi hartaasti antaa hänelle sen rauhan, onnen ja ilon, joka kokonaan voisi muuttaa hänen luonteensa. ”Yksi sinulta puuttuu”, Hän sanoi, ”mene, myy kaikki, mitä sinulla on, ja anna köyhille, niin sinulla on oleva aarre taivaassa; ja tule, ota ristisi ja seuraa minua”. {AT 498.3}

Kristus tunsi kiintymystä tätä nuorta miestä kohtaan. Hän tiesi hänen vilpittömästi vakuuttaneen: ”Tätä kaikkea olen noudattanut nuoruudestani asti.” Lunastaja toivoi voivansa antaa hänelle terävä- näköisyyttä, joka saisi hänet näkemään sydämen hurskauden ja kristillisen hyvyyden tärkeyden. Hän toivoi näkevänsä hänellä nöyrän ja särjetyn sydämen,

joka tuntisi, että Jumalaa on rakastettava yli kaiken ja joka kätkisi puutteensa Kristuksen täydellisyyteen. {AT 498.4}

Jeesus näki tässä hallitusmiehessä juuri tarvitsemansa avun, jos nuorukainen tahtoisi tulla Hänen työ toverikseen pelastustyössä. Jos hän alistuisi Kristuksen johdettavaksi, hän voisi tehdä paljon hyvää. Hallitusmies olisi voinut huomattavissa määrin edustaa Kristusta, sillä hänellä oli ominaisuuksia, jotka, jos hän liittyisi Vapahtajaan, tekisivät hänestä jumalallisen voiman välikappaleen ihmisten keskuuteen. Kristus, joka näki hänen luonteensa, rakasti häntä. Myös hallitusmiehen sydämessä alkoi orastaa rakkaus Kristusta kohtaan, sillä rakkaus herättää vastarakkautta. Jeesus halusi nähdä hänet työtoverinaan. Hän halusi tehdä hänet kaltaisekseen, kuvastimeksi, josta Jumalan kuva heijastuisi. Hän halusi kehittää hänen luonteensa hyviä ominaisuuksia ja pyhittää ne Mestarin palvelukseen. Jos tämä hallitusmies olisi silloin jättäytynyt Kristukselle, hän olisi kasvanut Hänen läsnäolonsa ilmapiirissä. Miten toisenlaiseksi olisikään häneen tulevaisuutensa muodostunut, jos hän olisi tehnyt tällaisen valinnan! {AT 498.5}

”Yksi sinulta puuttuu”, Jeesus sanoi. ”Jos tahdot olla täydellinen, niin mene, myy, mitä sinulla on, ja anna köyhille, niin sinulla on oleva aarre taivaissa, ja tule ja seuraa minua.” Kristus tunsi hallitusmiehen sydämen. Häneltä puuttui vain yksi, mutta se ”yksi” oli tärkeä periaate. Hän tarvitsi Jumalan rakkautta sieluunsa. Ellei tätä puutetta korvattaisi, se koituisi hänelle kohtalokkaaksi: koko hänen luontonsa turmeltuisi. Omien halujen tyydyttäminen kasvattaa itsekkyyttä. Jotta hän voisi vastaanottaa Jumalan rakkauden, hänen täytyisi luopua omasta itserakkaudestaan. {AT 499.1}

Jeesus pani tämän miehen kokeelle. Hän antoi hänen valita taivaallisen aarteen ja maallisen suuruuden välillä. Taivaallinen aarre luvattiin hänelle, jos hän seuraisi Kristusta. Mutta oman minän täytyisi taipua, sen pitäisi alistua Kristuksen hallittavaksi. Itse Jumalan pyhyyttä tarjottiin tälle nuorelle hallitusmiehelle. Hänellä oli etuoikeus tulla Jumalan pojaksi ja yhdessä Kristuksen kanssa taivaallisen aarteen perijäksi. Mutta hänen piti ottaa ristinsä ja seurata Vapahtajaa itsekieltäymyksen tiellä. {AT 499.2}

Kristuksen sanat hallitusmiehelle sisälsivät todella kehoituksen: ”Valitkaa tänä päivänä, ketä tahdotte palvella.” Joos. 24: 15. Valinta jätettiin hänelle. Jeesus toivoi hartaasti hänen kääntymystään. Hän oli osoittanut hänelle hänen luonteensa puutteen, ja seurasi syvästi kiinnostuneena, mikä olisi lopputulos, kun nuorukainen punnitsi kysymystä. Jos hän päättäisi seurata Kristusta, hänen täytyisi kaikessa totella Hänen sanojaan. Hänen pitäisi luopua kunnianhimoisista suunnitelmistaan. Miten vakavin, kaipaavin katsein, hänen sielunsa pelastusta janoten Vapahtaja katsoikaan tähän nuoreen mieheen, toivoen hänen noudattavan Jumalan Hengen kutsua. {AT 499.3}

Kristus esitti hallitusmiehelle ne ainoat ehdot, joiden avulla hän voisi saavuttaa täydellisen kristillisen luonteen. Hänen sanansa olivat viisauden sanoja, vaikka ne tuntuivat ankarilta ja

vaativilta. Niiden vastaanottamisessa ja tottelemisessa oli hallitusmiehen ainoa pelastuksen toivo. Hänen korkealla asemallaan ja omaisuudellaan oli salakavalasti vahingollinen vaikutus hänen luonteeseensa. Jos ne saisivat ylivallan, ne syrjäyttäisivät Jumalan hänen mielestään. Jos hän pidättäisi Jumalalta vähän tai paljon, hän pidättäisi itsellään sellaista, joka vähentäisi hänen siveellistä voimaansa ja kykyjään, sillä jos ihminen kiintyy tämän maailman aarteisiin, niin ne valtaavat hänen mielensä kokonaan, olivatpa ne miten epävarmoja ja arvottomia tahansa. {AT 499.4}

Hallitusmies huomasi kohta, mitä kaikkea Kristuksen sanat sisälsivät, ja hän tuli murheelliseksi. Jos hän olisi käsittänyt hänelle tarjotun lahjan arvon, hän olisi viipymättä liittynyt Kristuksen seuraajiin. Hän oli juutalaisten kunnioitetun neuvoston jäsen, ja Saatana houkutteli häntä imartelevia tulevaisuudentoiveilla. Hän halusi omistaa taivaallisen aarteen, mutta hän tahtoi nauttia myös niitä ajallisia etuja, joita hänen rikkautensa hänelle toisi. Hän oli murheellinen Jeesuksen asettamien ehtojen vuoksi, sillä hän toivoi iankaikkista elämää, mutta ei ollut halukas antamaan uhria. Iankaikkisen elämän hinta näytti olevan liian suuri, ja hän meni pois murheellisena, ”sillä hänellä oli paljon omaisuutta”. {AT 500.1}

Väite, että hän oli pitänyt Jumalan lain, oli petosta. Hän osoitti, että rikkaus oli hänen epäjumalansa. Hän ei voinut pitää Jumalan käskyjä, kun maailma oli ensi sijalla hänen mielessään. Hän rakasti enemmän Jumalan lahjoja kuin niiden Antajaa. Jeesus oli tarjonnut nuorukaiselle tilaisuuden seurustella Hänen kanssaan. ”Seuraa minua”, Hän sanoi. Mutta Vapahtaja ei merkinnyt hänelle niin paljon kuin hänen oma nimensä ihmisten keskuudessa tai hänen omaisuutensa. Hän ei uskaltanut luopua näkyvästä maallisesta aarteestaan saadakseen näkymättömän taivaallisen aarteen. Hän hylkasi hänelle tarjotun iankaikkisen elämän ja meni pois, palvellakseen tätä maailmaa. {AT 500.2}

Tuhannet joutuvat tähän kokeeseen, valitsemaan Kristuksen ja maailman välillä, ja monet valitsevat maailman. Nuoren hallitusmiehen tavoin he kääntyvät pois Vapahtajan luota sanoen sydämessään: En halua tätä miestä johtajakseni. {AT 500.3}

Kristuksen menettely tämän nuoren miehen suhteen esitetään havainto-opetuksena. Jumala on antanut meille käyttäytymisohjeen, jota jokaisen Hänen palvelijansa on noudatettava. Se on kuuliaisuus Hänen lakiaan kohtaan, ei pelkästään kirjaimellinen kuuliaisuus, joka tulee elämän sisäiseksi vaikuttimeksi ja näkyy luonteessa. Jumala on ilmoittanut, millainen luonne tulee olla kaikilla, jotka tahtovat tulla Hänen valtakuntansa alamaisiksi. Vain ne, jotka tahtovat tulla Kristuksen työtovereiksi, vain ne, jotka tahtovat sanoa: Herra, kaikki, mitä minulla on ja kaikki, mitä minä olen, on Sinun, tunnustetaan Jumalan pojiksi ja tyttäriksi. Jokaisen tulisi ajatella, mitä merkitsee toivoa pääsevänsä taivaaseen ja kuitenkin kääntyä pois esitettyjen ehtojen tähden. Ajattele, mitä merkitsee sanoa ”ei” Kristukselle! Hallitusmies sanoi: ”Ei, en voi antaa sinulle kaikkea.” Sanommeko me samoin? Vapahtaja tarjoutuu yhdessä työskentelemään kanssamme siinä työssä, jonka Jumala on antanut tehtäväksemme.

Hän tarjoutuu käyttämään Jumalan meille antamia varoja oman työnsä edistämiseen maailmassa. Vain tällä tavalla Hän voi meidät pelastaa. {AT 500.4}

Hallitusmiehelle oli uskottu omaisuutta, jotta hän osoittautuisi uskolliseksi taloudenhoitajaksi. Hänen tuli käyttää varojaan tarvitseville siunaukseksi. Niin Jumala vieläkin varustaa ihmisiä varoilla, kyvyillä ja tilaisuuksilla, jotta he Hänen apulaisinaan voisivat auttaa köyhiä ja kärsiviä. Se, joka käyttää hänelle uskottuja varoja, niinkuin Jumala toivoo, tulee Vapahtajan työtoveriksi. Hän voittaa sieluja Kristukselle, koska hän on Hänen luonteensa edustaja. {AT 501.1}

Niiden mielestä, joilla nuoren hallitusmiehen tavoin on hyvä asema ja paljon omaisuutta, saattaa tuntua liian suurelta uhraukselta luopua kaikesta ja seurata Kristusta. Mutta näin on meneteltävä kaikkien, jotka tahtovat tulla Hänen opetuslapsikseen. Kuuliaisuus yksin kelpaa. Alistuminen on Kristuksen opetusten ydin. Usein se esitetään ja teroitetaan mieleen arvovaltaisen käskevältä näyttävää kieltä käyttäen, koska ihmistä ei voida pelastaa mitenkään muutoin kuin leikkaamalla pois kaikki sellainen, mikä, jos se jätetään jäljelle, turmelee koko olemuksen. {AT 501.2}

Kun Kristuksen seuraajat antavat Herralle takaisin Hänen omansa, he kokoavat aarretta, joka tullaan antamaan heille silloin, kun he saavat kuulla sanat: ”Hyvä on, sinä hyvä ja uskollinen palvelija. Mene herrasi iloon.” ”Joka Hänelle tarjona olevan ilon sijasta kärsi ristin, häpeästä välittämättä, ja istui Jumalan valtaistuimen oikealle puolelle.” Matt. 25: 23; Hepr. 12: 2. Ilo saada nähdä lunastettuja, iankaikkiseen elämään pelastettuja sieluja, on kaikkien niiden palkkana, jotka astuvat Hänen askeleissaan, joka sanoi: ”Seuraa minua. {AT 501.3}

LUKU 58—ELÄMÄN RUHTINAS

”Lasarus, tule ulos!” {AT 502.1}

Betanian Lasarus oli eräs Kristuksen uskollisimpia opetuslapsia. Hän oli lujasti uskonut Kristukseen heidän ensi tapaamisestaan alkaen ja tunsi syvää rakkautta Häntä kohtaan. Vapahtaja rakasti myös suuresti Lasarusta ja teki hänelle suurimman ihmetyönsä. Vapahtaja siunasi kyllä kaikkia, jotka Hänen apuaan etsivät, sillä Hän rakastaa koko ihmiskuntaa, mutta muutamiin Hän on liittynyt erikoisen hellin • sitein. Hän tunsi syvää sydämen kiintymystä Betanian perhettä kohtaan, jonka eräälle jäsenelle Hän teki ihmeellisimmän tekonsa. {AT 502.2}

Jeesus oli usein levännyt Lasaruksen kodissa. Vapahtajalla ei ollut omaa kotia, vaan Hän oli riippuvainen ystäviensä ja opetuslastensa vieraanvaraisuudesta. Usein väsyneenä, kaivatessaan inhimillistä seuraa, Hän oli ollut iloinen päästessään tähän rauhalliseen kotiin pois kiihtyneiden fariseusten epäluulojen ja kateuden ulottuvilta. Tänne Hän oli vilpittömästi tervetullut ja sai osakseen puhdasta, pyhää ystävyyttä. Täällä Hän saattoi puhella luonnollisesti ja täysin vapaasti tietäen, että Hänen sanansa ymmärrettäisiin ja painettaisiin mieleen. {AT 502.3}

Vapahtajamme antoi arvoa rauhalliselle kodille ja kiinnostuneille kuulijoille. Hän kaipasi inhimillistä hellyyttä, hyvyyttä ja rakkautta. Kaikki, jotka ottivat vastaan ne opetukset, joita Hän aina oli valmis antamaan, saivat suuria siunauksia. Kun kansanjoukot seurasivat Kristusta vuorilla ja laaksoissa, Hän paljasti heille luonnon kauneuksia. Hän koetti avata heidän ymmärryksensä silmät näkemään, miten Jumalan käsi ylläpiti maailmaa. Saadakseen kuulijansa tunnustamaan Jumalan hyvyyden ja rakkauden, Hän kiinnitti heidän huomionsa hiljaa lankeavaan kasteeseen, lauhoihin sadekuuroihin ja kirkkaaseen auringonpaisteeseen, jotka tulivat niin hyvien kuin pahojenkin osaksi. Hän toivoi ihmisten täydellisemmin käsittävän, miten Jumala huolehtii luomistaan ihmisolennoista. Mutta kansanjoukot olivat hitaita kuulemaan, ja Betanian kodissa Kristus sai levätä julkisen elämän rasittavasta hälinästä. Siellä Hän kertoi vastaanottavalle kuulijakunnalleen Jumalan johdatuksesta. Näissä yksityisissä keskusteluissa Hän paljasti kuulijoilleen sellaista, jota Hän ei aikonut kertoa sekalaiselle joukolle. Hänen ei tarvinnut ystävilleen puhua vertauksia. {AT 502.4}

Kristuksen esittäessä ihmeellisiä opetuksiaan Maria istui Hänen jalkainsa juuressa nöyränä ja hartaana kuuntelijana. Kerran Martta aterianvalmistuspuuhissaan meni kiusaantuneena Jeesuksen luo sanoen: ”Herra, etkö Sinä välitä mitään siitä, että sisareni on jättänyt minut yksinäni palvelemaan? Sano siis hänelle, että hän minua auttaisi.” Tämä tapahtui Kristuksen käydessä ensi kertaa Betaniassa. Jeesus oli opetuslapsineen juuri jalkaisin kulkenut vaivalloisen matkan Jerikosta asti. Martta halusi järjestää heidän olonsa mukavaksi ja kiireissään unohti, että hänen olisi pitänyt olla kohtelias vieraalleen. Jeesus vastasi hänelle lempeästi ja kärsivällisesti: ”Martta, Martta, moninaisista sinä huolehdit ja hätäilet, mutta

tarpeellisia on vähän tai yksi ainoa. Maria on valinnut hyvän osan, jota ei häneltä oteta pois.” Maria kätki mieleensä Vapahtajan lausumia kalliita sanoja, jotka olivat hänelle kallisarvoisempia kuin maailman arvokkaimmat jalokivet. {AT 503.1}

Se ”yksi ainoa”, mitä Martta tarvitsi, oli tyyni, harras mieli, suurempi halu saada tietoja iankaikkisesta elämästä ja hengelliselle kasvulle välttämättömät hyveet. Hänen tuli vähemmän huolehtia katoavista asioista ja enemmän niistä, jotka kestävät iankaikkisesti. Jeesus halusi opettaa lapsiaan käyttämään jokaista tilaisuutta hankkiakseen sitä tietoa, joka voi antaa heille viisautta pelastukseen. Kristus tarvitsee huolellisia, tarmokkaita työntekijöitä. Martoilla, joilla on intoa ripeään hengelliseen työhön, on laaja työkenttä. Mutta ensin heidän on istuttava Marian kanssa Jeesuksen jalkain juuressa. Kristuksen armon tulee saada pyhittää ahkeruus, ripeys ja tarmo, silloin vasta ihmisellä on voittamaton voima tehdä hyvää. {AT 503.2}

Mutta murhe saapui tuohon rauhalliseen kotiin, missä Jeesus oli levännyt. Lasarusta kohtasi äkillinen sairaus, ja hänen sisarensa lähettivät sanoman Jeesukselle: ”Herra, katso, se, joka on Sinulle rakas, sairastaa.” He näkivät veljensä taudin ankaruuden, mutta he tiesivät, että Kristus oli näyttänyt voivansa parantaa kaikenraisia tauteja. He uskoivat, että Hän suhtautuisi myötätuntoisesti heidän ahdistukseensa, siksi he eivät esittäneetkään mitään kiirehtivää pyyntöä, että Hänen olisi heti tultava, vaan ainoastaan tämän luottavan sanoman: ”Se, joka on Sinulle rakas, sairastaa.” He ajattelivat, että Hän heti vastaisi heidän sanomaansa saapumalla Betaniaan niin pian kuin mahdollista. {AT 504.1}

Tuskaisina he odottivat sanaa Jeesukselta. Niin kauan kuin heidän veljessään vielä oli elonkipinä, he rukoilivat ja tähyilivät Jeesuksen tuloa. Mutta sanansaattaja palasi ilman Häntä. Hän toi kuitenkin sanoman: ”Ei tämä tauti ole kuolemaksi”, ja he tarrautuivat kiinni toivoon, että Lasarus jäisi eloon. Hellästi he koettivat puhua toivon ja rohkaisun sanoja tuolle miltei tajuttomalle kärsivälle. Kun Lasarus kuoli, he pettyivät katkerasti, mutta he tunsivat Kristuksen ylläpitävän armon vaikutusta, ja se esti heitä vähääkään syyttämästä Vapahtajaa. {AT 504.2}

Kun Jeesus kuuli tämän sanoman, Hän opetuslasten mielestä otti sen kylmästi vastaan. Hän ei ilmaissut suruaan, niinkuin he odottivat Hänen tekevän. Katsoen heihin Hän lausui: ”Ei tämä tauti ole kuolemaksi, vaan Jumalan kunniaksi, että Jumalan Poika sen kautta kirkastuisi.” Kaksi päivää Hän vielä viipyi sillä seudulla, missä oli. Tätä viipymistä opetuslapset eivät käsittäneet. Miten Hänen läsnäolonsa olisikaan lohduttanut tuota murheen murtamaa perhettä, he ajattelivat. Opetuslapset tunsivat hyvin Hänen voimakkaan kiintymyksensä Betanian kotiin, ja heitä hämmästytti se, ettei Hän vastannut tuohon surulliseen sanomaan ”Se, jota rakastat, sairastaa.” {AT 504.3}

Noiden kahden päivän aikana Jeesus näytti heittäneen surusanoman pois mielestään, sillä Hän ei puhunut mitään Lasaruksesta. Opetuslapset ajattelivat Johannes Kastajaa, Jeesuksen

edelläkävijää. He olivat ihmetelleet, miksi Jeesus, jolla oli voima suorittaa merkillisiä ihmetöitä, oli sallinut Johanneksen virua vankilassa ja kuolla väkivaltaisen kuoleman. Koska Jeesuksella oli sellainen voima, niin miksi Hän ei pelastanut Johanneksen henkeä? Fariseukset olivat usein esittäneet tämän kysymyksen, sillä he pitivät sitä kumoamattomana todistuksena siitä, ettei Jeesus ollut Jumalan Poika. Vapahtaja oli puhunut opetuslapsiaan kohtaavista koettelemuksista, tappioista ja vainosta. Hylkäsikö Hän heidät koettelemuksissa? Jotkut epäilivät erehtyneensä Hänen tehtävästään. Kaikki olivat suuresti huolissaan. {AT 504.4}

Odotettuaan kaksi päivää Jeesus sanoi opetuslapsilleen: ”Menkäämme taas Juudeaan.” Opetuslapset kyselivät, miksi Jeesus oli odottanut kaksi päivää, jos Hän kerran oli menossa Juudeaan. Mutta nyt heidät valtasi pelko Jeesuksen ja heidän itsensä puolesta. He näkivät vain vaaroja sillä tiellä, jolle Hän oli lähdössä. ”Rabbi”, he sanoivat, ”äsken juutalaiset yrittivät kivittää sinut, ja taas Sinä menet sinne!” Jeesus sanoi: ”Eikö päivässä ole kaksitoista hetkeä?” Minä olen Isäni johdossa, ja niin kauan kuin noudatan Hänen tahtoaan, henkeni on turvassa. Minun päiväni kaksitoista hetkeä eivät vielä ole päättyneet. Olen päässyt päiväni iltaan, mutta niin kauan kuin sitä kestää, olen turvassa. {AT 505.1}

Hän jatkoi: ”Joka vaeltaa päivällä, se ei loukkaa itseänsä, sillä hän näkee tämän maailman valon.” Se, joka tekee Jumalan tahdon, joka vaeltaa Jumalan viitoittamaa tietä, ei voi kompastua eikä kaatua. Jumalan opastavan Hengen valo antaa hänelle selvän käsityksen hänen velvollisuudestaan ja johtaa häntä oikeata tietä hänen työnsä loppuun saakka. ”Mutta joka vaeltaa yöllä, se loukkaa itsensä, sillä ei hänessä ole valoa.” Joka vaeltaa oman valintansa mukaan tiellä, jolle Jumala ei ole häntä kutsunut, tulee kompastumaan. Hänen päivänsä muuttuu yöksi, eikä hän ole missään turvassa. {AT 505.2}

”Näin Hän puhui, ja sitten Hän sanoi heille: ’Ystävämme Lasarus nukkuu, mutta minä menen herättämään hänet unesta.’” ”Ystävämme Lasarus nukkuu.” Miten liikuttavat sanat, täynnä myötätuntoa! Ajatellessaan vaaraa, johon Mestari joutuisi lähtiessään Jerusalemiin, opetuslapset olivat melkein unohtaneet Betanian surevan kodin. Mutta Jeesus ei ollut sitä unohtanut. Opetuslapset saivat ojennuksen. He olivat olleet pettyneitä, koska Jeesus ei nopeammin vastannut saamaansa sanomaan. He olivat joutuneet kiusaukseen ajatella, ettei Hän tuntenutkaan niin hellää rakkautta Lasarusta ja hänen sisariaan kohtaan, kuin he olivat luulleet, muutoinhan Hän olisi kiiruhtanut sinne yhdessä sanantuojan kanssa. Mutta sanat ”ystävämme Lasarus nukkuu” herättivät heidän mielessään toisenlaisia ajatuksia. He olivat nyt vakuuttuneita siitä, että Jeesus ei ollut unohtanut kärsiviä ystäviään. {AT 505.3}

”Niin opetuslapset sanoivat Hänelle: ’Herra, jos hän nukkuu, niin hän tulee terveeksi.’ Mutta Jeesus puhui Hänen kuolemastaan: he taas luulivat Hänen puhuneen unessa-nukkumisesta.” Jeesus esittää kuoleman unena uskoville lapsilleen. Heidän elämänsä on kätketty Kristuksen kanssa Jumalassa, ja ne, jotka kuolevat, tulevat nukkumaan Hänen huomassaan, kunnes viimeinen pasuuna kajahtaa. {AT 506.1}

”Silloin Jeesus sanoi heille suoraan: ’Lasarus on kuollut, ja minä iloitsen teidän tähtenne siitä, etten ollut siellä, jotta te uskoisitte; mutta menkäämme hänen tykönsä.’” Tuomas ei nähnyt muuta kuin kuoleman odottavan Mestaria, jos tämä menisi Juudeaan, mutta hän rohkaisi mielensä ja sanoi toisille opetuslapsille: ”Menkäämme mekin sinne, kuollaksemme Hänen kanssansa.” Hän tiesi juutalaisten vihan Kristusta kohtaan. Heidän tarkoituksensa oli tuottaa Hänelle kuolema, mutta tämä tarkoitus ei ollut onnistunut, koska Hänelle määrättyä aikaa oli vielä jäljellä. Tänä aikana Jeesusta varjelivat taivaan enkelit, eikä mikään vahinko voinut kohdata Häntä edes Juudean alueella, missä rabbit suunnittelivat, miten Hänet otettaisiin kiinni ja surmattaisiin. {AT 506.2}

Opetuslapset ihmettelivät Kristuksen sanoja: ”Lasarus on kuollut. Ja minä iloitsen … etten ollut siellä.” Karttoiko Vapahtaja tahallaan kärsivien ystäviensä kotia? Näytti siltä, kuin Martta, Maria ja kuoleva Lasarus olisi jätetty yksin. Mutta he eivät olleet yksin. Jeesus näki kaiken, mitä tapahtui, ja Lasaruksen kuoltua Hänen armonsa ylläpiti surevia sisaria. Jeesus näki heidän särkyneitten sydäntensä surun, kun heidän veljensä kamppaili voimakkaan vihollisensa, kuoleman kanssa. Hän tunsi omassa sydämessään tuskan viillon lausuessaan opetuslapsilleen: ”Lasarus on kuollut.” Mutta Kristuksen ei pitänyt ajatella vain rakkaitaan Betaniassa, vaan myös opetuslastensa kasvatusta. Heidän tuli olla Hänen edustajiaan maailmassa, jotta Isän siunaus voisi ulottua kaikille. Heidän tähtensä Hän salli Lasaruksen kuoleman. Jos Hän olisi parantanut hänet hänen sairaudestaan, olisi jäänyt suorittamatta ihmeteko, joka on mitä varmin todistus Hänen jumalallisesta luonteestaan. {AT 506.3}

Jos Jeesus olisi ollut sairashuoneessa, ei Lasarus olisi kuollut, sillä Saatanalla ei olisi ollut mitään valtaa hänen ylitseen. Kuolema ei olisi voinut suunnata viikatettaan Lasarukseen Elämän Ruhtinaan läsnäollessa. {AT 506.4}

Siksi Jeesus pysyi poissa. Hän antoi vihollisen käyttää valtaansa karkoittaakseen hänet sitten voitettuna vihollisena. Hän antoi Lasaruksen joutua kuoleman valtaan, ja murheelliset sisaret näkivät miten heidän veljensä laskettiin hautaan. Jeesus tiesi, että kun he katselivat veljensä elottomia kasvoja, heidän uskonsa Lunastajaan joutui kovalle koetukselle. Mutta Hän tiesi myös, että sen koetuksen jälkeen, jonka he nyt saivat läpikäydä, heidän uskonsa loistaisi entistä kirkkaampana. Hän kärsi saman katkeran surun kuin hekin. Hän ei rakastanut heitä vähemmän, vaikka Hän viipyi, mutta Hän tiesi, että he, Lasarus, Hän itse ja Hänen opetuslapsensa saisivat voiton. {AT 507.1}

”Teidän tähtenne, ... jotta te uskoisitte.” Kaikille, jotka ojentavat kätensä tarttuakseen Jumalan johtavaan käteen, on synkimmän masennuksen hetki se aika, jolloin jumalallinen apu on lähinnä. He tulevat kiitollisina muistelemaan elämänsä pimeintä aikaa. ”Herra tietää pelastaa jumaliset.” 2 Piet. 2: 9. Jokaisesta kiusauksesta ja jokaisesta koettelemuksesta Hän johtaa heidät ulos uskoltaan vahvistuneina ja kokemuksiltaan rikastuneina. {AT 507.2}

Viivyttäessään tuloaan Lasaruksen luo Kristuksella oli armotar- koituksensa niihin nähden, jotka eivät vielä olleet ottaneet Häntä vastaan. Hän viipyi, jotta Hän herättämällä Lasaruksen kuolleista antaisi uppiniskaiselle, epäuskoiselle kansalleen uuden todistuksen siitä, että Hän todella oli ”ylösnousemus ja elämä”. Hän ei mielellään luopunut kaikesta toivosta kansansa, noiden Israelin huoneen harhailevien lammasraukkojen suhteen. Hänen sydämensä oli särkymäisillään heidän katumattomuutensa tähden. Armossaan Hän tahtoi antaa heille vielä yhden todistuksen siitä, että Hän oli uudistaja, ainoa, joka saattoi tuoda valoon elämän ja katoamattomuuden. Tästä tulisi todistus, jota papitkaan eivät voisi tulkita väärin. Tästä syystä Hän viivytteli lähtöään Betaniaan. Tämä ihmeiden ihme, Lasaruksen herättäminen, oli painava Jumalan sinetin Hänen työhönsä ja jumaluuden vaatimukseen. {AT 507.3}

Matkalla Betaniaan Jeesus tapansa mukaan auttoi sairaita ja kärsiviä. Saavuttuaan kaupunkiin Hän lähetti sanansaattajan sisarusten luo ilmoittamaan tulostaan. Kristus ei suoraa päätä mennyt taloon, vaan jäi rauhalliseen paikkaan tienviereen. Kaikki se ulkonainen komeus, jota juutalaiset osoittivat ystäviensä ja sukulaistensa kuollessa, ei ollut sopusoinnussa Kristuksen hengen kanssa. Hän kuuli palkattujen itkijöiden valitusäänet, eikä Hän halunnut kohdata sisaruksia

sellaisessa melussa. Surevien ystävien joukossa oli perheen sukulaisia, joista muutamilla oli korkea, vastuunalainen asema Jerusalemissa. Näistä jotkut olivat Kristuksen katkerimpia vihamiehiä. Kristus tiesi heidän tarkoituksensa, eikä Hän senvuoksi heti tehnyt tuloaan tiettäväksi. {AT 508.4}

Sanoma esitettiin Martalle niin hiljaa, etteivät muut huoneessaoli- jat kuulleet sitä. Surunsa valtaan vaipuneena Mariakaan ei kuullut mitä sanottiin. Martta nousi heti ja meni tapaamaan Mestaria, mutta luullen Hänen menneen Lasaruksen haudalle Maria jäi hiljaa paikalleen surunsa valtaan välittämättä asiasta sen enempää. {AT 508.1}

Martta kiiruhti tapaamaan Jeesusta sydän täynnä ristiriitaisia tunteita. Jeesuksen ilmeikkäät kasvot heijastivat samaa hellyyttä ja rakkautta, joka niistä aina oli säteillyt. Martan luottamus Häneen oli järkkymätön, mutta hän ajatteli rakastamaansa veljeä, jota Jeesus myös oli rakastanut. Sydän murheen murtamana, koska Jeesus ei ollut tullut aikaisemmin ja kuitenkin toivoen, että Hän vieläkin voisi tehdä jotakin heidän lohdutuksekseen Hän sanoi: ”Herra, jos Sinä olisit ollut täällä, niin minun veljeni ei olisi kuollut.” Sisarukset olivat toistaneet näitä sanoja yhä uudelleen ja uudelleen itkijäin aiheuttaman hälinän keskellä. {AT 508.2}

Tuntien sekä jumalallista että inhimillistä sääliä Jeesus katsoi hänen surullisia, huolten murtamia kasvojansa. Martta ei halunnut enää selostaa tapahtunutta; kaikki kävi ilmi liikuttavista sanoista: ”Herra, jos Sinä olisit ollut täällä, niin minun veljeni ei olisi kuollut.” Mutta katsoessaan Jeesuksen rakastaviin kasvoihin hän lisäsi: ”Mutta nytkin minä tiedän, että Jumala antaa Sinulle kaiken, mitä Sinä Jumalalta anot.” {AT 508.3}

Jeesus rohkaisi häntä uskomaan sanoen: ”Sinun veljesi on nouseva ylös.” Tämän vastauksen tarkoitus ei ollut herättää toivoa heti tapahtuvasta muutoksesta. Hän siirsi Martan ajatukset hänen veljensä nyt tapahtuvan henkiin herättämisen ohi tulevaisuuteen ja kiinnitti ne vanhurskaitten ylösnousemukseen. Hän teki näin, jotta Martta näkisi Lasaruksen herättämisessä takuun kaikkien vanhurskaitten kuolleitten ylösnousemuksesta ja varmuuden siitä, että se suoritettaisiin Vapahtajan voimalla. {AT 508.4}

Martta vastasi: ”Minä tiedän hänen nousevan ylösnousemuksessa viimeisenä päivänä.” Koettaen vieläkin ohjata hänen uskoaan oikeaan suuntaan Jeesus selitti: ”Minä olen ylösnousemus ja elämä.” Kristuksessa on alkuperäinen elämä, joka ei ole muualta saatu tai jostakin muusta johtuva. ”Jolla Poika on, hänellä on elämä.” 1 Joh. 5: 12. Kristuksen jumaluus on uskovan takuu iankaikkisesta elämästä. ”Joka uskoo minuun”, Jeesus sanoi, ”se elää, vaikka olisi kuollut. Eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole. Uskotko sen?” Kristus katsoo tässä eteenpäin toiseen tulemukseensa. Silloin vanhurskaat kuolleet herätetään katoamattomina, ja elävät pyhät siirretään taivaaseen kuolemaa maistamatta. Ihmetyö, jonka Kristus aikoi suorittaa he- rättäessään Lasaruksen kuolleista, kuvaisi kaikkien vanhurskaitten kuolleitten ylösnousemusta. Sanoillaan ja teoillaan Hän julisti olevansa ylösnousemuksen aikaansaaja. Hän, jonka itsensä oli pian kuoltava ristillä, seisoi siinä kuoleman avaimet hallussaan haudan voitta- jana ja vakuutti itsellään olevan sekä oikeuden että voiman antaa iankaikkisen elämän. {AT 508.5}

Vapahtajan sanoihin: ”Uskotko sen?” Martta vastasi: ”Uskon, Herra; minä uskon, että Sinä olet Kristus, Jumalan Poika, se, joka oli tuleva maailmaan.” Hän ei käsittänyt Kristuksen lausumien sanojen täyttä merkitystä, mutta hän tunnusti uskovansa Hänen jumaluutensa ja luottavansa siihen, että Jeesus voi tehdä, mitä Hän vain halusi. {AT 509.1}

”Ja tämän sanottuaan hän meni ja kutsui salaa sisarensa Marian sanoen: ’Opettaja on täällä ja kutsuu sinua.’” Hän ilmoitti asiansa niin hiljaa kuin mahdollista, sillä papit ja hallitusmiehet olivat valmiit vangitsemaan Jeesuksen, niin pian kuin tilaisuus tulisi. Itkijäin ääni esti hänen sanojaan kuulumasta. {AT 509.2}

Sanoman kuultuaan Maria nousi nopeasti ja lähti huoneesta innostuksen ilme kasvoillaan. Luullen hänen lähteneen haudalle itkemään itkijät seurasivat häntä. Saavuttuaan paikalle, missä Jeesus odotti, hän polvistui Hänen jalkojensa juureen ja sanoi vapisevin huulin: ”Herra, jos Sinä olisit ollut täällä, ei minun veljeni olisi kuollut.” Itkijäin valitukset tuntuivat hänestä kiusallisilta, sillä hän halusi hiljaisuudessa vaihtaa muutaman sanan kahdenkesken Jeesuksen kanssa. Mutta hän tiesi, että joidenkin läsnäolijain sydän oli täynnä kateutta ja mustasukkaisuutta Jeesusta kohtaan, eikä hän siksi täysin ilmaissut suruaan. {AT 509.3}

”Kun Jeesus näki hänen itkevän ja hänen kanssaan tulleiden juutalaisten itkevän, joutui Hän hengessään syvän liikutuksen valtaan ja vapisi.” Hän näki kaikkien saapuvilla olleiden sydämeen. Hän huomasi monien surunilmausten olevan vain teeskentelyä. Hän tiesi, että

jotkut niistä, jotka nyt ilmaisivat teeskenneltyä surua, tulisivat pian suunnittelemaan ei vain suuren ihmeidentekijän vaan myös kuolleista herätetyn surmaamista. Kristus olisi voinut riistää heiltä heidän surunsa naamarin. Mutta Hän hillitsi oikeutetun suuttumuksensa. Hän ei lausunut sanoja, jotka Hän täydellä oikeudella olisi voinut puhua, koska tuo Hänen rakas ystävänsä, joka vilpittömästi uskoi Häneen, oli surunsa valtaamana polvistunut Hänen jalkojensa juureen. {AT 509.4}

”Ja Hän sanoi: ’Mihin te panitte hänet?’ He sanoivat Hänelle: ’Herra, tule ja katso.’” Yhdessä he astuivat haudalle. Se oli surullinen näky. Sisaret olivat suuresti rakastaneet Lasarusta ja itkivät nyt häntä murtunein sydämin. Myös ne, jotka olivat olleet hänen ystäviään, itkivät yhdessä yksin jääneiden sisarten kanssa. Nähdessään tämän inhimillisen tuskan ja ajatellessaan, että surevat ystävät saattoivat murehtia kuollutta, vaikka maailman Vapahtaja oli saapuvilla — ”Jeesus itki”. Vaikka Hän oli Jumalan Poika, niin kuitenkin Hän oli ottanut päälleen ihmisluonnon ja Häntä liikutti inhimillinen suru. Kärsimykset herättävät aina myötätuntoa Hänen hellässä, säälivässä sydämessään. Hän itkee itkevien kanssa ja iloitsee iloitsevien kanssa. {AT 510.1}

Mutta Jeesus ei itkenyt vain inhimillisestä myötätunnosta Mariaa ja Marttaa kohtaan. Hänen kyyneleensä ilmaisivat surua, joka on niin paljon inhimillisen surun yläpuolella kuin taivas on maata korkeampi. Kristus ei itkenyt Lasarusta, sillä Hän aikoi kutsua hänet pois haudasta. Hän itki, koska monet niistä, jotka nyt surivat Lasarusta, pian suunnittelisivat Hänen kuolemaansa, joka oli ylösnousemus ja elämä. -Mutta kuinka väärin epäuskoiset juutalaiset tulkitsi- vatkaan Hänen kyyneleensä! Jotkut, jotka eivät voineet nähdä muun kuin noiden ulkonaisten olosuhteiden olevan Hänen surunsa syynä, sanoivat hiljaa: ”Katso, kuinka rakas hän oli Hänelle!” Toiset taas, jotka koettivat kylvää epäuskon siementä läsnäolevien sydämeen, sanoivat ivallisesti: ”Eikö Hän, joka avasi sokean silmät, olisi voinut tehdä sitäkin, ettei tämä olisi kuollut?” Jos Kristuksen vallassa olisi ollut pelastaa Lasarus, miksi Hän sitten antoi hänen kuolla? {AT 510.2}

Profeetallisella katseellaan Jeesus näki fariseusten ja saddukeusten vihamielisyyden. Hän tiesi heidän suunnittelevan Hänen kuolemaansa. Hän tiesi, että jotkut noista, jotka tuntuivat niin myötätuntoisilta, pian sulkisivat itseltään tien iankaikkiseen elämään ja Jumalan kaupunkiin. Hänen kohta tapahtuva häpäisemisensä ja ristiinnaulitse- misensa johtaisivat Jerusalemin hävitykseen, eikä silloin kukaan valittaisi kuollutta. Hän näki selvästi edessään Jerusalemia kohtaavan koston. Hän näki sen roomalaisten legioonain piirittämänä. Hän tiesi, että monet, jotka nyt itkivät Lasarusta, kuolisivat kaupungin piirityksessä, eikä heillä kuoltuaan olisi mitään toivoa. {AT 510.3}

Kristus ei itkenyt vain edessään olevan näyn tähden. Hänen päällään oli kaikkien aikojen surujen paino. Hän näki Jumalan lain rikkomisen hirveät seuraukset. Hän näki, että maailmanhistoriassa oli Aabelin kuolemasta alkaen riehunut lakkaamaton taistelu hyvän ja pahan välillä. Katsoessaan eteenpäin, tulevaan aikaan, Hän näki, että suru ja kärsimykset,

kyyneleet ja kuolema tulisivat olemaan ihmisten osana. Hänen sydämensä lävisti tuska, jota ihmiskunta tunsi kaikkina aikoina ja kaikissa maissa. Syntisen suvun kärsimykset painoivat raskaina Hänen sieluaan, ja Hänen kyyneltensä lähde puhkesi, kun Hän halusi lievittää heidän hätäänsä. {AT 511.1}

”Niin Jeesus joutui taas liikutuksen valtaan ja meni haudalle.” Lasarus oli pantu kallioluolaan ja valtava kivi oli asetettu luolan suulle. Jeesus sanoi: ”Ottakaa kivi pois.” Luullen Hänen vain haluavan katsoa kuollutta Martta vastusteli sanoen, että ruumis oli ollut haudattuna neljä päivää ja mätäneminen oli jo alkanut. Nämä sanat, jotka lausuttiin ennen Lasaruksen herättämistä, eivät jättäneet Kristuksen vihollisille mahdollisuutta väittää, että olisi harjoitettu petosta. Aikaisemmin juutalaiset olivat panneet liikkeelle vääriä huhuja, jotka koskivat Jumalan voiman ihmeellisimpiä ilmauksia. Kun Jeesus herätti kuolleista Jairuksen tyttären, Hän sanoi: ”Tyttö ei ole kuollut, vaan nukkuu.” Mark. 5: 39. Koska hän oli sairastanut vain lyhyen ajan ja herätettiin heti kuoltuaan, fariseukset selittivät, ettei lapsi ollut ollutkaan kuollut ja että Kristus itse oli sanonut hänen vain nukkuneen. He olivat koettaneet saada näyttämään siltä, ettei Kristus voisi parantaa sairaita, vaan että Hänen ihmetöissään tapahtuisi petosta. Mutta tässä tapauksessa kukaan ei voisi kieltää, etteikö Lasarus ollut kuollut. {AT 511.2}

Kun Herra aikoo suorittaa jonkin työn, Saatana koettaa saada jonkun vastustamaan sitä. Jeesus sanoi: ”Ottakaa kivi pois.” Valmistakaa tietä teolleni niin pitkälle kuin mahdollista. Mutta Martta, jolla oli tinkimätön ja kunnianhimoinen luonne, piti puoliaan. Hän ei halunnut, että mätänevä ruumis tuotaisiin esiin. Ihmissydän on hidas ymmärtämään Kristuksen sanoja, eikä Martta ollut käsittänyt Hänen lupauksensa todellista merkitystä. {AT 511.3}

Kristus nuhteli Marttaa, mutta Hän teki sen hyvin lempeästi. ”Enkö minä sanonut sinulle, että jos uskoisit, niin sinä näkisit Jumalan kirkkauden?” Miksi epäilet voimaani? Miksi vastustat vaatimuk- siani? Olen antanut sanani. Jos uskot, olet näkevä Jumalan kirkkauden. Mikä luonnostaan näyttää mahdottomalta, ei voi estää Kaikkivaltiaan työtä. Epäily ja epäusko eivät ole nöyryyttä. Ehdoton usko Kristuksen sanoihin on todellista nöyryyttä, tosi alistumista. {AT 512.1}

”Ottakaa te kivi pois.” Kristus olisi voinut käskeä kiven liikkua, ja se olisi totellut Hänen ääntään. Hän olisi voinut pyytää enkeleitä, jotka olivat Hänen rinnallaan, tekemään sen. Hänen käskystään näkymättömät kädet olisivat siirtäneet pois kiven. Mutta ihmiskäsien oli otettava se pois. Näin Kristus tahtoi osoittaa, että ihmisen on oltava yhteistyössä Jumalan kanssa. Jumalallista voimaa ei käytetä siihen, minkä ihmisvoima voi tehdä. Jumala ei pidä ihmisen apua tarpeettomana. Hän vahvistaa häntä ja työskentelee yhdessä ihmisen kanssa tämän käyttäessä saamiaan lahjoja ja kykyjä. {AT 512.2}

Käskyä totellaan. Kivi vieritetään pois. Kaikki tehdään avoimesti ja harkitusti. Kaikille annetaan tilaisuus nähdä, ettei harjoiteta petosta. Lasaruksen ruumis makaa kalliohaudassaan kylmänä ja elottomana. Itkijäin äänet ovat vaienneet. Hämmästynyt joukko seisoo haudan ympärillä odottaen mitä seuraa. {AT 512.3}

Jeesus seisoo rauhallisena hautakammion edessä. Pyhä vakavuus valtaa kaikki läsnäolijat. Jeesus astuu lähemmäksi hautaa. Kohottaen katseensa taivasta kohden Hän lausuu: ”Isä, minä kiitän Sinua, että olet minua kuullut!” Vain vähän aikaisemmin Kristuksen viholliset olivat poimineet kiviä heittääkseen niillä Häntä, koska Hän oli väittänyt olevansa Jumalan Poika. He syyttivät Häntä ihmeiden suorittamisesta Saatanan avulla. Mutta nyt Kristus väittää Jumalaa Isäkseen ja täysin luottavasti julistaa olevansa Jumalan Poika. {AT 512.4}

Kaiken, mitä Kristus teki, Hän teki yhdessä Isänsä kanssa. Hän oli aina koettanut osoittaa, ettei Hän toiminut riippumattomasti, vaan suoritti ihmetyönsä uskon ja rukouksen avulla. Kristus toivoi kaikkien tietävän Hänen suhteensa Isään. ”Isä”, Hän sanoi, ”minä kiitän Sinua, että olet minua kuullut. Minä kyllä tiesin, että Sinä minua aina kuulet, mutta kansan tähden, joka seisoo tässä ympärillä, minä tämän sanon, että he uskoisivat Sinun lähettäneen minut. Nyt opetuslapset ja kansa saisivat mitä vakuuttavimman todistuksen siitä, millainen suhde vallitsi Kristuksen ja Jumalan välillä. Heille näytettäisiin, ettei Kristuksen väite ollut petosta. {AT 512.5}

”Ja sen sanottuaan Hän huusi suurella äänellä: ’Lasarus, tule,, ulos!’” Hänen kirkas ja selvä äänensä tunkeutuu kuolleen korviin. Hänen puhuessaan jumaluus välähtää läpi inhimillisyyden. Hänen kasvoissaan, joita valaisee Jumalan kirkkaus, kansa näkee vakuutuksen Hänen voimastaan. Jokainen silmä on suunnattu luolan aukkoon. Jokainen korva on valmiina vastaanottamaan pienimmänkin äänen. Kiihkeän, miltei tuskallisen jännittyneinä kaikki odottavat todistusta Kristuksen jumaluudesta, todistusta, jonka on osoitettava todeksi Hänen väitteensä, että Hän on Jumalan Poika, tai murskattava toivo ainiaaksi. {AT 514.1}

Hiljaisesta hautakammiosta kuuluu liikettä, ja samassa vainaja seisoo hautakammion ovella. Hänen liikkumistaan estävät kääriliinat, joissa hänet oli laskettu hautaan, ja Kristus sanoo hämmästyneille katselijoille: ”Päästäkää hänet ja antakaa hänen mennä.” Jälleen heille osoitetaan, että ihmisen on työskenneltävä yhdessä Jumalan kanssa. Ihmisten on toimittava ihmisten hyväksi. Lasarus vapautetaan siteistään, ja hän seisoo kansanjoukon edessä, ei sairauden kuihduttamana tai heikoin, vapisevin jäsenin, vaan elämänsä kukoistuksessa, ylvään miehuuden voimassa. Hänen silmistään loistaa älykkyys ja rakkaus Vapahtajaa kohtaan. Hän heittäytyy syvän kunnioituksen vallassa Jeesuksen jalkain juureen. {AT 514.2}

Katselijat ovat ensin sanattomia hämmästyksestä. Sitten puhkeaa ilmoille sanoinkuvaamaton ilo ja kiitollisuus. Sisaret saavat veljensä takaisin elämään Jumalan lahjana, ja ilon kyyneleitä vuodattaen he katkonaisesti lausuvat kiitoksen Vapahtajalle. Mutta

veljen, sisarten ja ystävien iloitessa tästä jälleennäkemisestä Jeesus vetäytyy pois näyttämöltä. Kun he etsivät Elämän Ruhtinasta, ei Häntä enää näy. {AT 514.3}

LUKU 59—SALAJUONIEN VERKKO

”On parempi, että yksi ihminen kuolee kansan edestä, kuin että koko kansa hukkuu.” {AT 515.1}

Betania oli niin lähellä Jerusalemia, että tieto Lasaruksen herättämisestä pian levisi kaupunkiin. Vakoojien välityksellä, jotka olivat nähneet tämän ihmetyön, juutalaiset hallitusmiehet saivat nopeasti tiedon asiasta. Sanhedrin kutsuttiin heti koolle päättämään mitä olisi tehtävä. Kristus oli nyt täydellisesti osoittanut olevansa kuoleman ja haudan valtias. Tuo valtava ihmetyö oli Jumalan voimakkain todistus ihmisille, että Hän oli lähettänyt Poikansa pelastamaan maailmaa. Se oli sellainen jumalallisen voiman osoitus, että se sai vakuuttuneeksi jokaisen ihmismielen, jota hallitsi järki ja valistunut omatunto. Monet, jotka näkivät Lasaruksen herättämisen, alkoivat uskoa Jeesukseen. Mutta pappien viha Häntä kohtaan yhä yltyi. He olivat kiistäneet kaikki pienemmät todistukset Hänen jumaluudestaan, ja tämä uusi ihme vain lisäsi heidän raivoaan. Kuollut oli herätetty keskellä kirkasta päivää kansanjoukon silmien edessä! Tällaista todistusta ei mitenkään voisi väittää petokseksi. Juuri tästä syystä pappien viha kävi yhä julmemmaksi. He päättivät lujemmin kuin koskaan ennen estää Kristuksen työn. {AT 515.2}

Vaikka saddukeuksetkaan eivät olleet suosiollisia Kristukselle, he eivät kuitenkaan vihanneet Häntä niin katkerasti kuin fariseukset. Mutta nyt he olivat perin pohjin pelästyneet. He eivät uskoneet kuolleiden ylösnousemukseen. Niin sanotun tieteen nojalla he olivat järkeilleet, että olisi mahdotonta herättää kuollut ruumis henkiin. Mutta muutamat Kristuksen sanat olivat kumonneet heidän teoriansa. Heille näytettiin, etteivät he tunteneet kirjoituksia eivätkä Jumalan voimaa. Heistä näytti mahdottomalta saada poistetuksi vaikutusta, minkä tämä ihme oli tehnyt kansaan. Kuinka ihmiset voitaisiin kääntää pois Hänestä, jonka oli onnistunut riistää kuollut haudan povesta? Valheellisia tietoja laskettiin liikkeelle, mutta ihmettä ei voitu kiistää, eivätkä he tienneet miten taistella sitä vastaan. Tähän asti saddukeukset eivät olleet yhtyneet suunnittelemaan Jeesuksen surmaamista. Mutta Lasaruksen ylösnousemuksen jälkeen he päättivät, että vain Hänen kuolemansa voisi tehdä lopun Hänen pelottomasta julistuksestaan heitä vastaan. {AT 515.3}

Fariseukset uskoivat ylösnousemukseen, eivätkä he voineet olla näkemättä, että tämä ihme oli todistus siitä, että Messias oli heidän keskuudessaan. Mutta he olivat aina vastustaneet Kristuksen työtä. Alusta asti he olivat vihanneet Häntä, koska Hän oli paljastanut heidän tekopyhyytensä ja ulkokultaisuutensa. Hän oli vetänyt syrjään tuon ankarien muotomenojen verhon, jonka taakse he olivat kätkeneet siveellisen turmeluksensa. Hänen opettamansa puhdas uskonto oli tuominnut heidän sisällyksettömät hurskaudentunnustuksensa. He halusivat kostaa Hänelle Hänen sattuvien nuhteittensa vuoksi. He olivat koettaneet yllyttää Häntä sanomaan tai tekemään jotakin sellaista, joka antaisi heille tilaisuuden tuomita Hänet. Useita kertoja he olivat koettaneet kivittää Häntä, mutta Hän oli hiljaa vetäytynyt syrjään, ja he olivat kadottaneet Hänet näkyvistään. {AT 516.1}

Kaikki Hänen sapattina suorittamansa ihmeteot olivat sairaitten parantamista, mutta fariseukset olivat koettaneet tuomita Hänet sapatinrikkojana. He olivat koettaneet nostaa herodialaiset Häntä vastaan. He väittivät, että Hän koetti perustaa oman valtakuntansa ja neuvottelivat keskenään Hänen surmaamisestaan. Iviihottaakseen roomalaiset Häntä vastaan he olivat väittäneet Hänen yrittävän anastaa heidän valtansa. He olivat käyttäneet kaikkia mahdollisia keinoja tehdäkseen tyhjäksi Hänen vaikutuksensa kansaan. Mutta tähän asti heidän yrityksensä olivat epäonnistuneet. Kansa, joka näki Hänen ihmetyönsä ja kuuli Hänen puhtaat ja pyhät opetuksensa, tiesi, etteivät ne olleet sapatinrikkojan tai jumalanpilkkaajan sanoja ja tekoja. Fariseusten lähettiläihinkin Hänen sanansa olivat tehneet niin syvän vaikutuksen, etteivät he voineet koskea Häneen. Juutalaiset olivat viimein epätoivoissaan antaneet käskyn, että jokainen, joka tunnustaisi uskovansa Jeesukseen, oli erotettava synagoogasta. {AT 516.2}

Kun siis papit, hallitusmiehet ja vanhimmat kokoontuivat neuvottelemaan, heidän vakaa aikomuksensa oli vaientaa Hänet, joka teki sellaisia ihmetekoja, että kaikki ihmiset hämmästyivät. Fariseukset ja saddukeukset liittyivät toisiinsa läheisemmin kuin milloinkaan. Tähän asti he olivat olleet eri mieltä, mutta nyt he yhdessä asettuivat Kristusta vastaan. Nikodeemus ja Joosef olivat aikaisemmissa neuvotteluissa estäneet Jeesuksen tuomitsemisen, ja tästä syystä heitä ei nyt kutsuttu kokoukseen. Neuvostossa oli kyllä saapuvilla muita vaikutusvaltaisia miehiä, jotka uskoivat Jeesukseen, mutta he eivät voineet vaikuttaa mitään ilkeitä fariseuksia vastaan. {AT 517.1}

Kuitenkaan eivät kaikki neuvoston jäsenet olleet yksimielisiä. Sanhedrin ei ollut siihen aikaan laillinen järjestö. Se sai toimia vain suvaitsevaisuuden perusteella. Jotkut sen jäsenistä epäilivät, olisiko viisasta ottaa Kristusta hengiltä. He pelkäsivät sen kiihottavan kansaa kapinaan ja aiheuttavan sen, että roomalaiset riistäisivät papistolta yhä enemmän sen nauttimia etuoikeuksia ja ottaisivat heiltä pois sen vallan, joka heillä vielä oli käsissään. Saddukeukset yhtyivät heidän vihaansa Kristusta kohtaan, mutta olivat kuitenkin taipuvaisia varovaisuuteen toiminnassaan peläten roomalaisten riistävän heiltä heidän korkean asemansa. {AT 517.2}

Tässä neuvottelukokouksessa, joka oli kutsuttu koolle suunnittelemaan Kristuksen surmaamista, oli läsnä Todistaja, joka oli kuullut Nebukadnessarin kerskailevat sanat, nähnyt Belsassarin jumalattomat pidot ja ollut saapuvilla silloin, kun Kristus Nasaretissa ilmoitti olevansa Voideltu. Tämä Todistaja koetti nyt osoittaa hallitusmiehille sen teon merkitystä, jonka he aikoivat tehdä. Tapauksia Kristuksen elämästä nousi heidän mieleensä niin elävinä, että he oikein hätkähtivät. He muistivat temppelissä sattuneen kohtauksen, jolloin Jeesus 12-vuotiaana poikasena seisoi viisaiden lainoppineiden edessä tehden heille kysymyksiä, joita he ihmettelivät. {AT 517.3}

Äsken suoritettu ihmetyö todisti, ettei Jeesus voinut olla kukaan muu kuin Jumalan Poika. Heidän mieleensä välähti Vanhan testamentin Kristusta koskevien kirjoitusten todellinen

merkitys. Hämmentyneinä ja huolestuneina hallitusmiehet kysyivät: ”Mitä me teemme?” Neuvostossa esiintyi hajaannusta. Pyhän Hengen vaikuttaessa papit ja hallitusmiehet eivät voineet karkoittaa mielestään vakaumusta, että he taistelivat Jumalaa vastaan. {AT 517.4}

Kun neuvoston hämminki oli korkeimmillaan, nousi ylipappi Kai- fas puhumaan. Kaifas oli pöyhkeä ja julma mies, käskevä ja suvaitsematon. Hänen perhetuttaviinsa kuului saddukeuksia, kopeita, julkeita ja häikäilemättömiä miehiä, jotka koettivat peittää kunnianhimonsa ja julmuutensa teeskennellyn vanhurskauden vaipalla. Kaifas oli tutkinut ennustuksia, ja vaikkei hän tuntenutkaan niiden todellista merkitystä, hän puhui hyvin arvovaltaisesti ja vakuuttavasti: ”Te ette tiedä mitään ettekä ajattele, että teille on parempi, että yksi ihminen kuolee kansan edestä, kuin että koko kansa hukkuu.” Vaikka Jeesus olisi viatonkin, niin ylimmäinen pappi vaati, että Hänet on raivattava tieltä. Hän tuotti häiriötä vetäen kansaa luokseen ja vähentäen hallitusmiesten arvovaltaa. Hän oli yksi ainoa; olisi parempi, että Hän kuolisi, kuin että hallitusmiesten arvovalta heikentyisi. Jos kansa menettäisi luottamuksensa hallitusmiehiinsä, sen kansallinen voima katoaisi. Kaifas viittasi siihen, että tämän ihmetyön jälkeen Jeesuksen seuraajat luultavasti nousisivat kapinaan. Sitten roomalaiset tulevat, hän jatkoi, sulkevat temppelimme, kumoavat lakimme ja tuhoavat koko kansamme. Minkä arvoinen on tämän galilealaisen henki verrattuna koko kansan olemassaoloon? Jos Hän on Israelin menestyksen tiellä, eikö Hänen poisraivaamisensa ole palvelus Jumalalle? Parempi, että yksi ihminen kuolee, kuin että koko kansa hukkuu. {AT 518.1}

Selittäessään, että yhden miehen pitäisi kuolla koko kansan puolesta Kaifas osoitti, että hänellä oli jotakin tietoa ennustuksista, vaikkakin hyvin rajoitettuna. Mutta kun Johannes kertoo tästä tapauksesta, hän puuttuu tuohon ennustukseen ja osoittaa sen laajan ja syvällisen merkityksen. Hän sanoo: ”Eikä ainoastaan tämän kansan edestä, vaan myös kootakseen yhdeksi hajalla olevat Jumalan lapset.” Miten sokea olikaan ylpeän Kaifaan käsitys Vapahtajan tehtävästä! {AT 518.2}

Kaifaan suussa tämä kallis totuus muuttui valheeksi. Hänen ehdottamansa menettelytapa perustui pakanuudesta lainatulle periaatteelle. Pakanain keskuudessa hämärä käsitys siitä, että yhden oli kuoltava ihmiskunnan puolesta, oli johtanut ihmisuhreihin. Niinpä Kaifas aikoi uhraamalla Jeesuksen pelastaa syyllisen kansan, ei rikkomuksistaan, vaan rikkomuksissaan, jotta he voivat jatkaa syntielämäänsä. {AT 518.3}

Tämän päätelmänsä avulla hän luuli voivansa vaientaa niiden vastaväitteet, jotka ehkä uskaltaisivat sanoa, ettei Jeesuksesta vielä ollut löydetty mitään kuoleman ansainnutta. {AT 519.1}

Tämän neuvottelun aikana Kristuksen viholliset olivat saaneet piston sydämeensä. Pyhä Henki oli tehnyt heissä työtään. Mutta nyt Saatana koetti saada heissä ylivallan. Hän kiinnitti heidän huomionsa niihin epäkohtiin, joista he olivat joutuneet kärsimään Kristuksen tähden.

Miten vähän arvoa Hän olikaan antanut heidän vanhurskaudelleen! Hän esitti heille paljon suuremman vanhurskauden, joka jokaisen Jumalan lapseksi tulevan täytyy omistaa. Kiinnittämättä huomiota heidän muoto- ja juhlamenoihinsa Hän oli kehoittanut syntisiä menemään suoraan Jumalan luo, joka oli heidän armollinen Isänsä, ja ilmoittamaan tarpeensa Hänelle. Näin tehdessään Hän heidän mielestään oli syrjäyttänyt papiston. Hän oli kieltäytynyt hyväksymästä rabbiinien koulun jumaluusoppia. Hän oli paljastanut pappien pahat tavat ja auttamattomasti vahingoittanut heidän vaikutusvaltaansa. Hän oli vähentänyt heidän säädöstensä ja perimätapojensa vaikutusta lausumalla, että vaikka he tarkoin noudattivat muotomenoja, he tekivät Jumalan lain tyhjäksi. Kaiken tämän Saatana toi nyt heidän mieleensä. {AT 519.2}

Saatana sanoi heille, että heidän oli surmattava Jeesus säilyttääkseen arvovaltansa. Tätä neuvoa he sitten seurasivat. Se, että he saattaisivat menettää vallan, joka heillä silloin oli käsissään, oli heidän mielestään riittävä syy päätöksen tekoon. {AT 519.3}

Muutamia harvoja lukuunottamatta, jotka eivät uskaltaneet lausua julki ajatuksiaan, Sanhedrin otti Kaifaan sanat vastaan Jumalan sanoina. Neuvoston kireä mieliala helpottui ja erimielisyydet hävisivät. He päättivät surmata Kristuksen ensimmäisessä sopivassa tilaisuudessa. Hylätessään todistuksen Jeesuksen jumaluudesta nämä papit ja hallitusmiehet olivat sulkeutuneet läpipääsemättömään pimeyteen. He olivat kokonaan joutuneet Saatanan valtaan, joka vei heidät nopealla vauhdilla ikuiseen tuhoon. Niin suuri oli kuitenkin heidän eksymyksensä, että he olivat hyvin tyytyväisiä itseensä. He pitivät itseään isänmaanystävinä, jotka etsivät kansansa pelastusta. {AT 519.4}

Sanhedrin pelkäsi kuitenkin ryhtyä ripeisiin toimenpiteisiin Jeesusta vastaan, jottei kansa kiihtyisi ja Jeesusta vastaan suunniteltu väkivalta kohdistuisi heihin itseensä. Tästä syystä neuvosto viivytteli julistamansa tuomion täytäntöönpanoa. Vapahtaja ymmärsi pappien juonet. Hän tiesi, että he halusivat raivata Hänet pois ja että heidän tarkoituksensa oli pian täyttyvä. Mutta Hänen ei tullut jouduttaa ratkaisua, ja Hän vetäytyi pois siltä seudulta ottaen opetuslapset mukaansa. Näin Jeesus jälleen teroitti omalla esimerkillään opetuslapsille antamaansa opetusta: ”Kun teitä vainotaan yhdessä kaupungissa, paetkaa toiseen.” Matt. 10: 23. Heillä oli laaja työkenttä, jolla voivat toimia sielujen pelastukseksi, ja ellei uskollisuus Jeesusta kohtaan sitä vaatinut, Herran palvelijain ei pitänyt suotta vaarantaa henkeään. {AT 519.5}

Jeesus oli nyt kolme vuotta suorittanut julkista toimintaansa maailmassa. Hän oli antanut ihmisille esimerkin itsensäkieltämisestä ja epäitsekkäästä palvelevaisuudesta. Kaikki tiesivät Hänen elämänsä puhtauden ja hurskauden sekä Hänen kärsimyksensä. Kuitenkin tämä lyhyt kolmen vuoden aika oli niin pitkä, kuin maailma saattoi Lunastajan läsnäoloa kestää. {AT 520.1}

Hänen elämänsä oli ollut täynnä vainoa ja häväistystä. Kateellinen kuningas oli karkoittanut Hänet Beetlehemistä, Hänen oma kansansa oli hylännyt Hänet Nasaretissa; ja nyt Hänet oli syyttä tuomittu kuolemaan Jerusalemissa. Vihdoin Jeesus muutamine uskollisine seuraajineen löysi tilapäisen turvapaikan vieraassa kaupungissa. Hänet, jota ihmisten kärsimykset aina liikuttivat, joka paransi sairaita, antoi sokeille näön, teki kuurot kuuleviksi ja mykät puhuviksi, joka ruokki nälkäisiä ja lohdutti murheellisia, karkoitettiin kansan keskuudesta, jota Hän oli koettanut pelastaa. Hän, joka käveli kuohuvilla aalloilla, ja yhdellä sanalla vaiensi niiden vihaisen raivon, joka ajoi ulos riivaajia, jotka lähtiessään tunnustivat Hänet Jumalan Pojaksi, joka herätti kuolleet unestaan ja valtasi tuhansien mielet viisailla sanoillaan, ei voinut löytää tietä niiden sydämeen, jotka olivat ennakkoluulojen ja vihan sokaisemia ja jotka itsepintaisesti hylkäsivät valon. {AT 520.2}

LUKU 60—TAIVAALLINEN LAKI

”Joka teidän keskuudessanne tahtoo suureksi tulla, se olkoon teidän palvelijanne.” {AT 521.1}

Pääsiäisaika lähestyi, ja Jeesus suuntasi jälleen kulkunsa Jerusalemia kohden. Hänen sydämessään vallitsi rauha, koska Hän oli täydellisesti alistunut Isän tahtoon, ja Hän asteli ripein askelin uhripaikkaansa kohden. Mutta opetuslapset valtasi salaperäinen tunne, pelko ja epäilys. Vapahtaja ”kulki heidän edellään; ja heidät valtasi hämmästys, ja ne, jotka seurasivat, olivat peloissaan”. {AT 521.2}

Jeesus kutsui jälleen ne kaksitoista ympärilleen, ja selvemmin kuin milloinkaan Hän paljasti heille pettämisensä ja kärsimisensä. ”Katso”, Hän sanoi, ”me menemme ylös Jerusalemiin, ja kaikki on täysin toteutuva, mitä profeettain kautta on kirjoitettu Ihmisen Pojasta. Sillä Hänet annetaan pakanain käsiin, ja Häntä pilkataan ja häväistään ja syljetään; ja ruoskittuaan he tappavat Hänet, ja kolmantena päivänä Hän nousee ylös.” ”Mutta he eivät ymmärtäneet tästä mitään, ja tämä puhe oli heiltä niin salattu, etteivät he käsittäneet, mitä sanottiin.” {AT 521.3}

Eivätkö he juuri vähää ennen olleet kaikkialla julistaneet: ”Taivasten valtakunta on lähellä”? Eikö Kristus itse ollut luvannut, että monet istuvat Aabrahamin ja Iisakin ja Jaakobin kanssa Jumalan valtakunnassa? Eikö Hän ollut luvannut kaikille, jotka luopuvat jostakin Hänen tähtensä, satakertaisesti tässä elämässä ja osan Hänen valtakunnassaan? Ja eikö Hän ollut näille kahdelletoista antanut erikoista lupausta korkeista kunniapaikoista Hänen valtakunnassaan, — hehän saisivat istua tuomitsemassa Israelin kahtatoista sukukuntaa! Nytkin Hän sanoi kaiken tulevan täyttymään, mitä Hänestä on kirjoitettu profeetoissa. Ja eivätkö profeetat olleet ennustaneet Messiaan valtakunnan kunniaa? Näiden ajatusten valossa tuntuivat Hänen sanansa pettämisestä, vainosta ja kuolemasta hämäriltä ja epämääräisiltä. He uskoivat, että valtakunta pian perustettaisiin, tulipa tielle mitä vaikeuksia tahansa. {AT 521.4}

Johannes, Sebedeuksen poika, oli toinen kahdesta ensimmäisestä opetuslapsesta, jotka olivat seuranneet Jeesusta. Hän ja hänen veljensä Jaakob olivat kuuluneet siihen ensimmäiseen joukkoon, joka oli jättänyt kaiken palvellakseen Häntä. He olivat iloiten jättäneet kotinsa ja ystävänsä saadakseen olla Hänen kanssaan, he olivat vaeltaneet a puhelleet Hänen kanssaan, he olivat olleet Hänen seurassaan kotien hiljaisuudessa ja yleisissä kokouksissa. Hän oli tyynnyttänyt heidän pelkonsa, vapauttanut heidät vaaroista, lievittänyt heidän kärsimyksiään, lohduttanut heitä heidän surussaan ja kärsivällisesti ja hellästi opettanut heitä, kunnes heidän sydämensä liittyivät Hänen sydämeensä, ja palavassa rakkaudessaan he kaipasivat olla lähinnä Häntä Hänen valtakunnassaan. Kaikissa mahdollisissa tilaisuuksissa Johannes asettui lähimmäksi Vapahtajaa, ja Jaakob halusi saada kunnian olla yhtä läheisessä yhteydessä Häneen. {AT 522.1}

Heidän äitinsä oli Kristuksen seuraaja ja oli anteliaasti palvellut Häntä varoillaan. Äidinrakkaudessaan ja innossaan poikainsa puolesta hän halusi heille kunniakkaimmat paikat uudessa valtakunnassa. Tämän vuoksi hän rohkaisi heitä esittämään pyyntönsä. {AT 522.2}

Äiti tuli yhdessä poikiensa kanssa Jeesuksen luo pyytäen Häntä suostumaan erääseen pyyntöön, joka oli heidän sydämellään. {AT 522.3}

”Mitä tahdotte, että minä teille tekisin?” Hän kysyi. {AT 522.4}

Äiti vastasi: ”Sano, että nämä minun kaksi poikaani saavat istua, toinen Sinun oikealla ja toinen vasemmalla puolellasi, Sinun valtakunnassasi.” {AT 522.5}

Jeesus kohtelee heitä hellästi eikä nuhtele heidän itsekkyyttään heidän yrittäessään saada etusijan veljiensä rinnalla. Hän näkee heidän sydämensä, Hän tuntee heidän syvän kiintymyksensä Häneen. Heidän rakkautensa ei ole vain inhimillistä kiintymystä. Se virgas {AT 522.6}

Hänen oman lunastavan rakkautensa lähteestä, vaikka siihen onkin tarttunut maailmallisuutta sen inhimillisestä uomasta. Hän ei halua nuhdella, vaan syventää ja puhdistaa. Hän sanoi: ”Voitteko juoda sen maljan, jonka minä juon, ja tulla kastetuksi sillä kasteella, jolla minut kastetaan?” He muistavat Hänen salaperäiset, koettelemuksiin ja kärsimyksiin viittaavat sanansa, mutta vastaavat kuitenkin luottavasti: ”Voimme.” He pitäisivät korkeimpana kunnianaan todistaa uskollisuutensa ottamalla osaa kaikkeen, mikä tulee kohtaamaan heidän Herraansa. {AT 523.1}

”Sen maljan, jonka minä juon, te tosin juotte, ja sillä kasteella, jolla minut kastetaan, kastetaan teidätkin”, Hän sanoi, silmiensä edessä risti valtaistuimen asemesta ja seuralaisinaan pahantekijät Hänen oikealla ja vasemmalla puolellaan. Johannes ja Jaakob tulisivat osallistumaan Mestarinsa kärsimyksiin, toinen joutuisi ensimmäisenä veljistä miekalla surmatuksi, ja toinen joutuisi kaikkein kauimmin kärsimään vaivaa, moitteita ja vainoa. {AT 523.2}

”Mutta minun oikealla tai vasemmalla puolellani istuminen ei ole minun annettavissani”, Hän jatkoi, ”vaan se annetaan niille, joille se on valmistettu”. Jumalan valtakunnassa ei paikkaa saada suosikki- järjestelmän perusteella. Sitä ei ansaita eikä liioin saada mielivaltaisen jakamisen kautta. Se annetaan luonteen mukaan. Kruunu ja valtaistuin ovat saavutetun tilan merkkejä, ne ovat merkkejä itsensä voittamisesta Herran Jeesuksen Kristuksen avulla. {AT 523.3}

Kauan jälkeenpäin, kun opetuslapsi Johannes oli paremmin oppinut ymmärtämään Kristusta osallistuessaan Hänen kärsimyksiinsä, Herra ilmaisi hänelle, millä ehdolla pääsee Häntä lähelle Hänen valtakunnassaan. ”Joka voittaa”, Kristus sanoi, ”sen minä annan istua kanssani valtaistuimellani, niinkuin minäkin olen voittanut ja istunut Isäni kanssa Hänen valtaistuimellansa”. ”Joka voittaa, sen minä teen pylvääksi Jumalani temppeliin, eikä hän

koskaan enää lähde sieltä ulos, ja minä kirjoitan häneen Jumalani nimen ... ja oman uuden nimeni.” Ilm. 3: 21, 12. Apostoli Paavali kirjoitti näin: ”Sillä minut jo uhrataan, ja minun lähtöni aika on tullut. Minä olen hyvän kilvoituksen kilvoitellut, juoksun päättänyt, uskon säilyttänyt. Tästedes on minulle talletettuna vanhurskauden seppele, jonka Herra, vanhurskas tuomari, on antava minulle sinä päivänä.” 2 Tim. 4: 6 — 8. {AT 523.4}

Lähinnä Kristusta tulee olemaan se, joka täällä maailmassa on syvimmältä juonut Hänen itsensäuhraavan rakkautensa henkeä, rakkauden, joka ”ei kerskaa, ei pöyhkeile, ... ei etsi omaansa, ei katkeroidu, ei muistele kärsimäänsä pahaa” (1 Kor. 13: 4, 5), rakkauden, joka saa opetuslapsen, kuten se sai Herrammekin, antamaan kaikkensa, elämään, työskentelemään ja uhrautumaan kuolemaan asti ihmiskunnan pelastamiseksi. Tämä henki ilmeni Paavalin elämässä. Hän sanoi: ”Sillä elämä on minulle Kristus”, koska hänen elämänsä ilmaisi Kristuksen ihmisille; ”ja kuolema on voitto”, voitto Kristukselle; itse kuolemakin ilmaisisi Hänen armonsa voimaa ja vetäisi sieluja Hänen luokseen. ”Kristus ... on tuleva ylistetyksi minun ruumiissani”, hän sanoi, ”joko elämän tai kuoleman kautta”. Fil. 1: 21, 20. {AT 523.5}

Kun toiset kymmenen kuulivat Jaakobin ja Johanneksen pyyn- nöstä, he olivat hyvin tyytymättömiä. Jokainen heistä tavoitteli itselleen korkeinta paikkaa valtakunnassa, ja he olivat vihaisia siitä, että nämä kaksi opetuslasta näyttivät päässeen heistä edelle. {AT 524.1}

Taistelu siitä, kuka heistä olisi suurin, näytti jälleen leimahtavan liekkiin, kun Jeesus kutsui heidät luokseen ja sanoi suuttuneille opetuslapsilleen: ”Te tiedätte, että kansojen ruhtinaat herroina niitä hallitsevat, ja että mahtavat käyttävät valtaansa niitä kohtaan. Näin älköön olko teillä keskenänne.” {AT 524.2}

Maailman valtakunnissa asema merkitsi itsensä ylentämistä. Kansan käsitettiin olevan olemassa hallitsevien luokkien hyödyksi. Vaikutusvalta, rikkaus ja sivistys olivat keinoja joukkojen hallitsemiseksi johtajien hyödyksi. Ylempien luokkien tuli ajatella, päättää, nauttia ja hallita; alempien tuli totella ja palvella. Uskonto, kuten kaikki muukin, oli valtakysymys. Kansan odotettiin uskovan ja noudattavan sitä, mitä heidän johtajansa määräsivät. Ihmisen oikeus ihmisenä ajatella ja toimia puolestaan oli kokonaan kielletty. {AT 524.3}

Kristus perusti valtakuntansa kokonaan toisenlaisille periaatteille. Hän ei kutsunut ihmisiä valtaan, vaan palvelukseen, vahvoja kantamaan heikkojen vajavaisuuksia. Ne, joilla oli voimaa, asema, kykyjä ja sivistystä, olivat sitä enemmän velvollisia palvelemaan lähimmäisiään. Kristuksen halvimmallekin opetuslapselle sanotaan: ”Kaikki tapahtuu teidän tähtenne.” 2 Kor. 4: 15. {AT 524.4}

”Ihmisen Poika ei tullut palveltavaksi, vaan palvelemaan, ja antamaan henkensä lunnaiksi monen edestä.” Opetuslasten keskuudessa Kristus oli joka suhteessa huolenpitäjä, taakkojen kantaja. Hän jakoi heidän köyhyytensä, Hän harjoitti itsensäkieltämistä heidän tähtensä, Hän kulki heidän edellään tasoittaen vaikeimmat paikat, ja kohta Hän oli päättävä työnsä maan päällä antamalla henkensä. Näiden samojen periaatteiden tulisi johtaa sen seurakunnan

jäseniä, joka on Hänen ruumiinsa. Pelastussuunnitelman pohja ja perustus on rakkaus. Kristuksen valtakunnassa ovat suurimpia ne, jotka seuraavat Hänen antamaansa esimerkkiä ja toimivat Hänen laumansa paimenina. {AT 524.5}

Seuraavat Paavalin sanat ilmaisevat kristityn elämän todellisen arvon ja kunnian: ”Vaikka minä olen riippumaton kaikista, olen tehnyt itseni kaikkien palvelijaksi”, ”enkä katso omaa hyötyäni, vaan monien hyötyä, että he pelastuisivat”. 1 Kor. 9: 19; 10: 33. {AT 525.1}

Omantunnon asioissa sielun täytyy olla vapaa. Kukaan ei saa hallita toisen ajatuksia tai arvostella toisen puolesta tai määrätä hänen velvollisuuksiaan. Jumala antaa jokaiselle sielulle vapauden ajatella ja seurata omaa vakaumustaan. ”Niin on siis meidän jokaisen tehtävä Jumalalle tili itsestämme.” Kenelläkään ei ole oikeutta antaa oman yksilöllisyytensä sulautua toiseen. Kaikissa asioissa, jotka koskevat periaatetta, ”kukin olkoon omassa mielessään täysin varma”. Room. 14: 12, 5. Kristuksen valtakunnassa eivät ylemmät sorra alempia, siellä ei ole mitään pakkoa. Taivaan enkelit eivät tule maahan hallitakseen tai vaatiakseen kunnianosoituksia, vaan armon sanansaattajina, toimiakseen yhdessä ihmisten kanssa ihmiskunnan kohottamiseksi. {AT 525.2}

Vapahtajan opetuksen periaatteet ja itse sanatkin jumalallisessa kauneudessaan painuivat rakastetun opetuslapsen muistiin. Johanneksen todistuksen pääsisältö seurakunnille oli loppuun saakka: ”Sillä tämä on se sanoma, jonka te olette alusta asti kuulleet, että meidän tulee rakastaa toinen toistamme.” ”Siitä me olemme oppineet tuntemaan rakkauden, että Hän antoi henkensä meidän edestämme; meidänkin tulee antaa henkemme veljiemme edestä.” 1 Joh. 3: 11, 16. {AT 525.3}

Tämä henki vallitsi varhaisseurakunnassa. Pyhän Hengen vuodattamisen jälkeen ”uskovaisten suuressa joukossa oli yksi sydän ja yksi sielu; eikä kenkään heistä sanonut omaksensa mitään siitä, mitä hänellä oli, vaan kaikki oli heillä yhteistä.” ”Ei myöskään ollut heidän seassaan ketään puutteenalaista.” ”Ja apostolit todistivat suurella voimalla Herran Jeesuksen ylösnousemuksesta, ja suuri armo oli heillä kaikilla”. Apt. 4: 32, 34, 33. {AT 525.4}

LUKU 61—PUBLIKAANIEN PÄÄMIES

”Sakkeus, tule nopeasti alas, sillä tänään minun pitää oleman sinun huoneessasi.” {AT 526.1}

Matkalla Jerusalemiin Jeesus ”tuli Jerikon kaupunkiin ja kulki sen läpi”. Tämä kaupunki sijaitsi muutaman kilometrin päässä Jordanista, laakson läntisellä rinteellä, joka siinä laajeni tasangoksi, troopillisen vihannuuden ja rehevän kauneuden keskellä. Palmupuineen ja ihanine puutarhoineen, jotka saivat kosteutensa kumpuavista vesilähteistä, se hohti kuin smaragdi kalkkikivikukkuloiden ja autioiden rotkojen keskellä, joita oli Jerusalemin ja tasangon kaupungin välissä. {AT 526.2}

Monet juhlille matkalla olevat karavaanit kulkivat Jerikon läpi. Niiden saapuminen oli aina juhla-aikaa, mutta nyt eräs mielenkiintoinen asia sai kansaa entistä enemmän liikkeelle. Tiedettiin, että se galilealainen rabbi, joka juuri hiljattain oli herättänyt Lasaruksen henkiin, oli mukana joukossa, ja vaikka yleisesti kuiskailtiin pappien salajuonista, kansa halusi osoittaa Hänelle kunnioitustaan. {AT 526.3}

Jeriko kuului niihin kaupunkeihin, jotka muinoin oli erotettu pappeja varten, ja vielä siihen aikaan siellä asui suuri määrä pappeja. Mutta kaupungissa asui myös kokonaan toisenlaista väestöä. Se oli suuri kauppakeskus, ja siellä näki roomalaisia virkailijoita ja sotilaita sekä muukalaisia eri seuduilta, kun taas tullimaksujen kerääminen teki siitä monien publikaanien asuinpaikan. {AT 526.4}

”Publikaanien päämies”, Sakkeus, oli juutalainen ja maanmiestensä halveksima. Hän oli saavuttanut arvonsa ja rikkautensa tehtävässä, jota he inhosivat ja jota pidettiin vain vääryytenä ja kiskomisena. Kuitenkaan ei tämä varakas tullivirkailija ollut aivan sellainen paatunut maailmanmies, jollaiselta hän näytti. Maailmallisen ja ylpeän ulkokuoren alla sykki sydän, joka oli vastaanottavainen jumalalliselle vaikutukselle. Sakkeus oli kuullut Jeesuksesta. Tieto Hänestä, joka oli ystävällisesti ja hyväntahtoisesti kohdellut halveksittujakin kansanluokkia, oli levinnyt laajalle. Tässä publikaanien päämiehessä heräsi paremman elämän kaipuu. Vain muutaman kilometrin päässä Jerikosta Johannes Kastaja oli saarnannut Jordanin partaalla, ja Sakkeus oli kuullut hänen kehoituksensa parannukseen. Publikaaneille annettu neuvo: ”Älkää vaatiko enempää, kuin mikä teille on säädetty”, Luuk. li 3: 13, oli tehnyt hänen mieleensä syvän vaikutuksen, vaikkei hän sitä ulkonaisesti noudattanutkaan. Hän tunsi Kirjoitukset ja tiesi menettelevänsä väärin. Kuultuaan nyt sanat, jotka Suuren Opettajan ker- rottiin lausuneen, hän tunsi olevansa syntinen Jumalan silmissä. Kui tenkin se, mitä hän oli kuullut Jeesuksesta, sytytti hänen sydämessään f toivon. Katumus, elämän uudistus olisi mahdollista hänellekin, sillä eikö eräs tuon uuden Opettajan luotetuimmista opetuslapsista ollut S publikaani? Sakkeus alkoi heti noudattaa saamaansa vakaumusta ja hyvittää tekemiään vääryyksiä. {AT 527.1}

Hän oli jo aloittanut tämän parannuksentekemisen, kun Jerikoon levisi tieto, että Jeesus oli tulossa kaupunkiin. Sakkeus päätti, että hänen oli nähtävä Jeesus. Hän alkoi käsittää, miten katkeria ovat synnin hedelmät ja miten raskas on sen tie, joka koettaa palata vääryyden polulta. Oli vaikeata kestää väärinymmärrystä, epäluottamusta ja epäluuloja yrittäessään korjata erehdyksiään. Publikaanien päämies halusi nähdä Hänen kasvonsa, jonka sanat olivat herättäneet toivoa hänen sydämessään. {AT 527.2}

Kadut olivat täpötäynnä, eikä Sakkeus, joka oli pieni kooltaan, voinut nähdä mitään ihmisten päitten yli. Kukaan ei antanut tilaa, ja niinpä tämä rikas tullimies juoksi hiukan joukon edelle paikkaan, missä tuuheaoksainen viikunapuu kaareutui tien yli, ja kiipesi istumaan sen oksille, mistä hän saattoi katsella ohimenevää kulkuetta. Joukko saapui lähemmäksi, se on jo kohdalla, ja Sakkeus etsii innokkaana silmillään Häntä, jota hän ikävöi nähdä. {AT 527.3}

Läpi pappien ja rabbiinien hälinän ja kansan tervetuliaishuutojen tuo publikaanien päämiehen lausumaton toivomus puhui Jeesuksen sydämelle. Äkkiä muuan ryhmä pysähtyy juuri viikunapuun alapuolella. Edellä ja perässä kulkevat seisahtuvat, ja eräs, jonka katse näyttää lukevan ihmisen ajatukset, katsoo ylöspäin. Tuskin uskoen korviaan puussa oleva mies kuulee sanat: ”Sakkeus, tule nopeasti alas, sillä tänään minun pitää oleman sinun huoneessasi.” {AT 527.4}

Kansanjoukko väistyy, ja Sakkeus, joka kulkee kuin unessa, näyttää tietä omaa taloaan kohden. Mutta rabbiinit katsovat tätä karsain silmin mutisten halveksivasti ja ivallisesti, että ”syntisen miehen luokse Hän meni majailemaan”. {AT 529.1}

Sakkeus oli ollut aivan sanattomana hämmästyksestä Kristuksen rakkauden ja alentuvaisuuden johdosta, kun tämä oli alentunut puhuttelemaan niin arvotonta olentoa kuin hän oli. Nyt rakkaus ja uskollisuus hänen äsken löytämäänsä Mestaria kohtaan puhkeavat sanoiksi. Hän tahtoo julkisesti tehdä tunnustuksensa ja ilmituoda katumuksensa. {AT 529.2}

Kansanjoukon nähden ”Sakkeus astui esiin ja sanoi Herralle: ’Katso, Herra, puolet omaisuudestani minä annan köyhille, ja jos joltakulta olen jotakin petoksella ottanut, niin annan nelinkertaisesti takaisin.’” {AT 529.3}

”Niin Jeesus sanoi hänestä: ’Tänään on pelastus tullut tälle huoneelle, koska hänkin on Aabrahamin poika.’” Kun rikas nuorukainen oli lähtenyt pois Jeesuksen luota, opetus- lapset olivat ihmetelleet Mestarin sanoja: ”Kuinka vaikea onkaan nii- den, jotka luottavat tavaraansa, päästä Jumalan valtakuntaan!” He H olivat huudahtaneet toisilleen: ”Kuka sitten voi pelastua?” Nyt he olivat nähneet seuraavien Jeesuksen sanojen osoittautuvan tosiksi: ”Mikä ihmisille on mahdotonta, se on Jumalalle mahdollista.” Mark. 10: 24, 26; Luuk. 18: 27. He näkivät, miten rikas mies Jumalan armosta saattoi päästä Jumalan valtakuntaan. {AT 529.4}

Ennenkuin Sakkeus oli nähnyt Jeesuksen kasvot, hän oli alkanut tehdä sellaista, mikä osoitti hänen katumuksensa olevan todellista. Hän oli tunnustanut syntinsä, ennenkuin ihmiset rupesivat häntä syyttämään. Hän oli noudattanut Pyhän Hengen kehoitusta ja alkanut toteuttaa niitä opetuksia, jotka oli kirjoitettu muinaiselle Israelille samoinkuin meillekin. Herra oli sanonut kauan sitten: ”Jos veljesi sinun luonasi köyhtyy eikä jaksa pysyä pystyssä, tue häntä samoinkuin muukalaista tai loista; hän eläköön luonasi. Älä ota korkoa tai voittoa häneltä, vaan pelkää Jumalaasi ja anna veljesi elää luonasi.” {AT 529.5}

”Älä anna hänelle rahaasi korolle äläkä ota elintarpeista voittoa.” ”Älköön teistä kukaan tehkö vääryyttä lähimmäisellensä, vaan pelkää Jumalaasi.” 3 Moos. 25: 35 — 37, 17. Kristus oli itse pilvipatsaaseen verhottuna lausunut nämä sanat, ja Sakkeus vastasi Kristuksen rakkauteen ensimmäiseksi osoittamalla sääliä köyhiä ja kärsiviä kohtaan, {AT 530.1}

Publikaanit olivat keskenään liitossa, niin että he saattoivat sortaa kansaa ja tukea toistensa vilpillistä menettelyä. Kiskoessaan he tekivät vain sellaista, josta oli tullut melkein yleinen tapa. Vieläpä papit ja rabbiinitkin, jotka heitä halveksivat, olivat syyllisiä rikastumiseen epärehellisin keinoin pyhän kutsumuksensa varjolla. Mutta tuskin Sakkeus oli alistunut Pyhän Hengen vaikutuksen alaiseksi, kun hän jo luopui kaikista menettelytavoista, jotka sotivat rehellisyyttä vastaan. {AT 530.2}

Katumus ei ole todellista, ellei se aikaansaa uudistusta. Kristuksen vanhurskaus ei ole vaippa, jolla tunnustamattomat ja hylkäämättömät synnit voidaan peittää, vaan se on elämän periaate, joka muuttaa luonteen ja hallitsee käytöstä. Pyhyys merkitsee ehdotonta Jumalalle jättäytymistä, se on sydämen ja elämän täydellistä alistamista taivaallisten periaatteiden hallintaan. {AT 530.3}

Kristityn on liike-elämässä esitettävä maailmalle sitä tapaa, jolla Herra hoitaisi liikeyritykset. Jokaisessa liiketoimessaan hänen on osoitettava, että Jumala on hänen opettajansa. ”Herralle pyhitetty” on oleva kirjoitettuna päiväkirjoihin ja pääkirjoihin, asiakirjoihin, kuitteihin ja vekseleihin. Ne, jotka tunnustavat olevansa Kristuksen seuraajia ja menettelevät epärehellisesti, antavat väärän todistuksen pyhän, oikeudenmukaisen ja armollisen Jumalan luonteesta. Jokainen todella kääntynyt sielu osoittaa Sakkeuksen tavoin Kristuksen asuvan sydämessään luopumalla niistä epärehellisistä tavoista, jotka ovat painaneet leiman hänen elämäänsä. Tämän publikaanien päämiehen tavoin hän osoittaa vilpittömyyttään suorittamalla hyvityksen. Herra sanoo: ”Jos jumalaton antaa takaisin pantin, korvaa riistämänsä ja vaeltaa elämän käskyjen mukaan, niin ettei vääryyttä tee, ... hänen syntejänsä, jotka hän on tehnyt, ei ensinkään muisteta ... Hän totisesti saa elää.” Hes. 33: 15, 16. {AT 530.4}

Jos olemme jollekulle tehneet vääryyttä jollakin epärehellisellä liiketoimella, jos olemme pettäneet kaupassa tai riistäneet lähimmäiseltämme, vaikka se olisikin tapahtunut lain

puitteissa, meidän on tunnustettava vääryytemme ja mikäli mahdollista suoritettava korvaus. {AT 530.5}

Ei riitä, että korvaamme vain sen, minkä olemme ottaneet, vaan senkin, minkä se olisi tuottanut, jos se olisi ollut oikein ja viisaasti sijoitettuna sen ajan, jonka se on ollut hallussamme. {AT 531.1}

Jeesus sanoi Sakkeukselle: ”Tänään on pelastus tullut tälle huoneelle.” Sakkeus ei yksin saanut siunauksia, vaan myös koko hänen huonekuntansa. Kristus meni hänen kotiinsa antamaan hänelle opetusta totuudesta ja opettamaan hänen perheelleen Jumalan valtakunnan asioita. Rabbiinien ja synagoogassa kävijöiden halveksunta oli estänyt heitä käymästä siellä, mutta nyt he olivat Jerikon suosituin perhe, sillä heidän kotiinsa oli saapunut jumalallinen Opettaja, joka esitti heille elämän sanaa. {AT 531.2}

Kun Kristus vastaanotetaan henkilökohtaisena Vapahtajana, tulee sielulle pelastus. Sakkeus ei ollut vastaanottanut Jeesusta vain tilapäiseksi vieraaksi kotiinsa vaan asumaan sielunsa temppeliin. Kirjanoppineet ja fariseukset syyttivät häntä syntiseksi ja napisivat, kun Jeesus meni hänen vieraakseen, mutta Herra tunnusti hänet Aabrahamin pojaksi. Sillä ”ne, jotka uskoon perustautuvat, ovat Aabrahamin lapsia”. Gal. 3: 7. {AT 531.3}

LUKU 62—PITOJEN KUNNIAVIERAS

”Simon, minulla on jotakin sanomista sinulle.” {AT 532.1}

Detanialaista Simonia pidettiin Jeesuksen opetuslapsena. Hän oli eräs niitä harvoja fariseuksia, jotka julkisesti olivat liittyneet Kristuksen seuraajiin. Hän tunnusti Jeesuksen opettajaksi ja toivoi Hänen olevan Messiaan, mutta ei ollut vastaanottanut Häntä Vapahtajanaan. Hänen luonteensa ei ollut uudistunut, vaan hänen periaatteensa olivat pysyneet muuttumattomina. {AT 532.2}

Simon oli parannettu spitaalista, ja tämä oli vetänyt hänet Jeesuksen luo. Hän halusi osoittaa kiitollisuuttaan, ja Jeesuksen käydessä Betaniassa viimeisen kerran hän valmisti pidot Vapahtajalle ja hänen opetuslapsilleen. Näihin pitoihin kokoontui paljon juutalaisia. Jerusalemissa vallitsi siihen aikaan suuri kiihtymys. Kristus ja Hänen tehtävänsä herättivät enemmän huomiota kuin milloinkaan. Pitoihin saapuneet pitivät Häntä tarkoin silmällä, ja jotkut katsoivat Häneen hyvin karsaasti. {AT 532.3}

Vapahtaja oli saapunut Betaniaan vain kuusi päivää ennen pääsiäistä ja tapansa mukaan mennyt levähtämään Lasaruksen kotiin. Matkustajajoukot, jotka kulkivat sen kautta pääkaupunkiin, levittivät tietoa, että Hän oli matkalla Jerusalemiin ja että Hän lepäisi sapatin {AT 532.4}

Betaniassa. Kansan keskuudessa vallitsi suuri innostus. Betaniaan kerääntyi paljon ihmisiä, jotkut myötätunnosta Jeesusta kohtaan ja toiset uteliaina näkemään hänet, joka oli herätetty kuolleista. {AT 533.1}

Monet toivoivat saavansa kuulla Lasarukselta ihmeellisen kertomuksen kuolemanjälkeisestä elämästä. He olivat hämmästyneitä, kun hän ei kertonut mitään. Hänellä ei ollut siitä mitään kerrottavaa. Innoitettu sana lausuu: ”Kuolleet eivät tiedä mitään ... Myös heidän rakkautensa, vihansa ja intohimonsa on jo aikoja mennyt.” Saarn. 9: 5, 6. Mutta Lasaruksella oli esitettävänä ihmeellinen todistus Jeesuksen työstä. Sitä varten hänet oli herätetty kuolleista. Vakuuttavasti ja voimakkaasti hän julisti, että Jeesus oli Jumalan Poika. {AT 533.2}

Betaniassa kävijöiden Jerusalemiin tuomat tiedot lisäsivät suuresti kiihtymystä. Kansa oli innokas näkemään ja kuulemaan Jeesusta. Tiedusteltiin yleisesti, aikoiko Lasarus seurata Häntä Jerusalemiin sekä kruunattaisiinko profeetta kuninkaaksi pääsiäisenä. Papit ja hallitusmiehet näkivät otteensa kansaan olevan höltymässä, ja heidän raivonsa Jeesusta kohtaan yhä yltyi. He saattoivat tuskin odottaa tilaisuutta raivata Hänet ainiaaksi tieltään. Kun aika vain kului, he alkoivat pelätä, ettei Hän loppujen lopuksi tulisikaan Jerusalemiin. He muistivat, miten usein Hän oli tehnyt heidän murha-aikeensa tyhjiksi, ja he pelkäsivät, että Hän nytkin oli saanut selville heidän aikomuksensa Häntä vastaan ja pysyisi poissa. Huonosti

he saattoivat salata huolestumistaan ja kyselivät toisiltaan: ”Mitä arvelette? Eikö Hän tullekaan juhlille?” {AT 533.3}

Papit ja fariseukset kutsuttiin neuvotteluun. Lasaruksen herättämisen jälkeen kansan myötätunto oli niin täysin Kristuksen puolella, että olisi vaarallista ottaa Hänet julkisesti kiinni. Niinpä viranomaiset päättivät vangita Hänet salaa ja viedä Hänet tutkittavaksi niin huomaamatta kuin mahdollista. He toivoivat, että kun Hänen tuomionsa tulisi tunnetuksi, häilähtelevä yleinen mielipide asettuisi heidän puolelleen. {AT 533.4}

Näin he aikoivat tuhota Jeesuksen. Mutta niin kauan kuin Lasarus eli, papit ja rabbiinit tiesivät, etteivät he olisi turvassa. Sellaisen miehen pelkkä olemassaolo, joka oli ollut neljä päivää haudassa ja jonka Jeesus sanallaan oli herättänyt henkiin, aiheuttaisi ennemmin tai myöhemmin vastavaikutuksen. Kansa kostaisi johtajilleen, jos he surmaisivat sellaisen ihmeen tekijän. Siksi Sanhedrin päätti, että Lasaruksenkin oli kuoltava. Näin pitkälle kateus ja ennakkoluulot johtavat uhrinsa. Juutalaisten johtajien viha ja epäusko olivat kasvaneet niin, että he nyt tahtoivat riistää hengen siltäkin, jonka ääretön voima oli pelastanut haudasta. {AT 533.5}

Sillä aikaa kun näitä juonia punottiin Jerusalemissa, Jeesus ystävineen kutsuttiin Simonin pitoihin. Pöydässä istui Vapahtajan toisella puolella Simon, jonka Hän oli parantanut kauheasta sairaudesta, ja toisella puolella Lasarus, jonka Hän oli herättänyt kuolleista. Martta palveli pöydässä, mutta Maria kuunteli hartaasti jokaista Vapahtajan suusta lähtevää sanaa. Jeesus oli armossaan antanut hänelle hänen syntinsä anteeksi ja kutsunut hänen rakkaan veljensä eloon haudasta, ja Marian sydän oli täynnä kiitollisuutta. Hän oli kuullut Jeesuksen puhuvan lähestyvästä kuolemastaan ja suuren rakkautensa ja surunsa vaatimana oli halunnut osoittaa Hänelle kunnioitusta. Suurin henkilökohtaisin uhrauksin hän oli ostanut alabasteripullon ”oikeata, kallisarvoista nardusvoidetta” voidellakseen sillä Hänen ruumiinsa. Mutta nyt monet puhuivat siitä, että Hänet kruunattaisiin kuninkaaksi. Hänen surunsa muuttui iloksi, ja hän halusi nyt olla ensimmäisenä kunnioittamassa Herraansa. Särkien voidepullon hän vuodatti sen sisällön Jeesuksen päähän ja jalkoihin ja polvistui sitten itkien maahan kostuttaen Hänen jalkojaan kyynelillään ja pyyhkien niitä pitkillä, aaltoilevilla hiuksillaan. {AT 534.1}

Hän oli koettanut välttää huomiota, ja hänen puuhailunsa olisikin ehkä jäänyt huomaamatta, mutta voiteen tuoksu täytti koko huoneen ja paljasti hänen tekonsa kaikille läsnäolijoille. Juudas katsoi hänen tekoaan hyvin paheksuvasti. Sensijaan, että olisi odottanut, mitä Jeesus sanoisi asiasta, hän alkoi kuiskailla moitteitaan lähellä istuvien korviin syyttäen Jeesusta siitä, että tämä salli moista tuhlausta. Viekkaasti hän esitti vihjailujaan, jotka olivat omiaan herättämään tyytymättömyyttä. {AT 534.2}

Juudas oli opetuslasten rahastonhoitaja, ja heidän pienestä rahamäärästään hän oli salaa näpistänyt omaan käyttöönsä ja näin supistanut heidän varansa mitättömän pieneen summaan.

Hän halusi panna kukkaroon kaiken, mitä irti sai. Rahaston varoja käytettiin usein köyhien auttamiseen, ja kun ostettiin jotakin, mitä Juudas ei pitänyt välttämättömänä, hänen oli tapana sanoa: Miksi tämä tuhlaus? Miksi tämän hintaa ei pantu minun hoitamaani rahastoon köyhiä varten? Marian teko oli Juudaksen itsekkyyden jyrkkä vastakohta, niin että hän joutui häpeään, ja tapansa mukaan hän koetti esittää sopivan syyn, tätä lahjaa vastustavalle mielipiteelleen. Kääntyen opetuslapsiin hän lausui: ”Miksi ei tätä voidetta myyty kolmeensataan denaariin ja niitä annettu köyhille? Mutta tätä hän ei sanonut sentähden, että olisi pitänyt huolta köyhistä, vaan sentähden, että hän oli varas ja rahakukkaron hoitajana otti itselleen, mitä siihen oli pantu.” Juudas ei tuntenut sääliä köyhiä kohtaan. Jos Marian voide olisi myyty ja rahat joutuneet hänen haltuunsa, eivät köyhät olisi siitä hyötyneet mitään. {AT 534.3}

Juudaksella oli korkea käsitys käytännöllisestä järjestelykyvystään. Rahamiehenä hän piti itseään paljon muita opetuslapsia etevämpänä ja hän oli saanut heidätkin katsomaan häntä samassa valossa. Hän oli voittanut heidän luottamuksensa, ja hänellä oli voimakas vaikutus heihin. Hänen teeskennelty myötätuntonsa köyhiä kohtaan petti heidät, ja hänen viekkaat vihjauksensa saivat heidät suhtautumaan epäluuloisesti Marian uhraukseen. Pöytää kiersi tyytymätön mutina: ”Mitä varten tämä haaskaus? Olisihan sen voinut myydä kalliista hinnasta ja antaa rahat köyhille.” {AT 535.1}

Maria kuuli nuo arvostelevat sanat. Hänen sydämensä vapisi. Hän pelkäsi sisarensa nuhtelevan häntä tuhlaavaisuudesta. Mestarikin saattaisi pitää häntä harkitsemattomana. Pyytämättä anteeksi tai puolustautumatta hän oli hiipimäisillään pois, kun Herran ääni kuului: ”Antakaa hänen olla. Miksi pahoitatte hänen mieltään?” Hän huomasi Marian olevan hämillään ja huolissaan. Hän tiesi hänen tällä palveluksellaan ilmaisseen kiitollisuutensa syntiensä anteeksiantamisesta, ja siksi Hän kevensi hänen mieltään. Korottaen äänensä yli arvostelun sorinan Hän lausui: ”Hän teki hyvän työn minulle. Köyhät teillä on aina keskuudessanne, ja milloin tahdotte voitte heille tehdä hyvää, mutta minua teillä ei ole aina. Hän teki, minkä voi. Edeltäkäsin hän voiteli minun ruumiini hautaamistani varten.” {AT 535.2}

Tuoksuvan lahjansa, jonka Maria oli aikonut tuhlata Vapahtajan kuolleelle ruumiille, hän vuodatti Hänen päälleen Hänen vielä eläessään. Hautaamisen yhteydessä sen tuoksu olisi vain täyttänyt hautakammion, nyt se ilahdutti Vapahtajan sydäntä kertoen Marian uskosta ja rakkaudesta. Joosef Arimatialainen ja Nikodeemus eivät uhranneet rakkaudenlahjaansa Jeesukselle Hänen eläessään. Katkerin kyynelin he toivat kalliit yrttinsä Hänen kylmälle, elottomalle ruumiilleen. Naiset, jotka toivat yrttejä haudalle, huomasivat tehneensä sen turhaan, sillä Jeesus oli noussut ylös. Mutta Maria, joka vuodatti rakkaudenlahjansa Vapahtajan päälle tämän ollessa tietoinen hänen palveluksestaan, voiteli Hänet Hänen hautaamistaan varten. Ja joutuessaan suuren koettelemuksensa pimeyteen Hän vei mukanaan

tuon teon muiston, joka oli esimakua siitä rakkaudesta, jota Hän saisi lunastetuiltaan kautta iankaikkisuuksien. {AT 535.3}

Monet tuovat kalliita lahjoja vainajille. He lausuvat helliä sanoja seisoessaan kylmän, elottoman ruumiin ääressä. Hellyyttä, tunnustusta ja rakkautta tuhlataan sellaiselle, joka ei näe eikä kuule. Jos nämä sanat olisi lausuttu silloin, kun väsynyt sielu olisi niitä niin suuresti tarvinnut, kun korva vielä saattoi kuulla ja sydän tuntea, niin miten kallisarvoista niiden tuoksu olisikaan ollut! {AT 536.1}

Maria ei käsittänyt rakkaudentekonsa täyttä merkitystä. Hän ei voinut vastata syyttäjilleen. Hän ei osannut selittää, miksi hän oli valinnut juuri sen tilaisuuden Jeesuksen voitelemiseen. Pyhä Henki oli häntä johdattanut, ja hän oli noudattanut sen kehoituksia. Innoitus ei laskeudu alas esittämään syitä. Näkymätön voima vaikuttaa sieluun ja mieleen ja saa aikaan toiminnan. Sillä on ilman muuta oma oikeutuksensa. {AT 536.2}

Kristus kertoi Marialle hänen tekonsa merkityksen ja antoi siinä hänelle enemmän, kuin itse oli vastaanottanut. Hän sanoi: ”Sillä kun hän valoi tämän voiteen minun ruumiilleni, teki hän sen minun hautaamistani varten.” Kuten alabasteripullo särjettiin, ja sen tuoksu täytti koko huoneen, niin Kristuksen oli kuoltava ja Hänen ruumiinsa oli murtuva, mutta Hän oli nouseva haudasta, ja Hänen elämänsä tuoksu oli täyttävä koko maailman. ”Kristuskin rakasti heitä ja antoi itsensä meidän edestämme lahjaksi ja uhriksi, Jumalalle ’suloiseksi tuoksuksi’.” Ef. 5: 2. {AT 536.3}

”Totisesti minä sanon teille, lausui Jeesus, missä ikinä kaikessa maailmassa evankeliumia saarnataan, siellä sekin, minkä tämä teki, on mainittava hänen muistoksensa.” Katsoessaan tulevaisuuteen Vapahtaja puhui hyvin varmasti evankeliumistaan. Sitä oli saarnattava kaikessa maailmassa. Ja niin pitkälle kuin evankeliumi ulottuisi, Marian lahja levittäisi tuoksuaan, ja hänen vilpitön tekonsa tuottaisi sydämille siunausta. Valtakuntia oli nouseva ja kukistuva, yksinvaltiaiden ja valloittajien nimet unohtuisivat, mutta tämän naisen teko säilyisi ikuistettuna pyhän historian lehdillä. Siihen asti, kunnes aikaa ei enää anneta, tuo särjetty alabasteripullo oli kertova langenneelle ihmissuvulle Jumalan ylenpalttisesta rakkaudesta. {AT 536.4}

Marian teko oli sen jyrkkä vastakohta, mitä Juudas oli tekemäisillään. Miten kirpeän opetuksen Kristus olisikaan voinut antaa hänelle, joka oli kylvänyt arvostelun ja pahojen ajatusten siemeniä opetuslasten mieleen! Miten hyvin olisikaan syyttäjää voitu syyttää! Hän, joka näkee jokaisen sydämen vaikuttimet ja ymmärtää jokaisen aikeen, olisi voinut esittää pidoissa olijoille synkkiä lukuja Juudaksen elämästä. Hän olisi voinut paljastaa sen tyhjän verukkeen, jolle tuo petturi perusti sanansa, sillä sen sijaan, että hän olisi tuntenut myötätuntoa köyhiä kohtaan, hän ryösti ne rahat, jotka oli tarkoitettu heidän auttamisekseen. Tämä olisi voinut herättää suuttumusta häntä kohtaan, koska hän sorti leskeä, orpoa ja palkkalaista. Mutta jos Jeesus olisi paljastanut Juudaksen, olisi väitetty, että tämä sen tähden kavalsi Hänet. Ja

varkaudestakin syytettynä Juudas olisi voinut herättää myötätuntoa vieläpä opetuslastenkin keskuudessa. Siksi Vapahtaja ei häntä nuhdellut ja vältti siten antamasta puolustusta hänen petokselleen. {AT 536.5}

Mutta katse, jonka Jeesus loi Juudakseen, sai tämän vakuuttuneeksi, että Vapahtaja oli päässyt perille hänen tekopyhyydestään ja tunsi hänen alhaisen, halpamaisen luonteensa. Ja kiittäessään Marian tekoa, jota niin ankarasti oli tuomittu, Jeesus oli nuhdellut Juudasta. Tätä ennen Vapahtaja ei ollut koskaan suoraan häntä nuhdellut. Nyt tuo moite kalvoi hänen sydäntään. Hän päätti kostaa. Illalliselta hän meni suoraan ylimmäisen papin palatsiin, missä hän löysi neuvoston kokoontuneena, ja hän tarjoutui petoksella saattamaan Jeesuksen heidän käsiinsä. {AT 537.1}

Papit olivat riemuissaan. Näille Israelin johtajille oli annettu etuoikeus ottaa Kristus vastaan Vapahtajanaan, rahatta ja hinnatta. Mutta he kieltäytyivät tästä lahjasta, joka heille tarjottiin pakottavan rakkauden hellimmässä hengessä. He kieltäytyivät vastaanottamasta pelastusta, joka on kultaa kalliimpi, ja ostivat Herransa kolmestakymmenestä hopearahasta. {AT 537.2}

Juudas oli antanut sydämessään sijaa ahneudelle, kunnes se voitti jokaisen hyvän piirteen hänen luonteessaan. Hän kadehti Jeesukselle tehtyä uhrausta. Hänen sydäntään raastoi kateus, kun Vapahtaja sai vastaanottaa lahjan, joka olisi sopinut maan valtiaille. Hän petti Herransa rahasummasta, joka oli paljon pienempi voiderasian hintaa. {AT 537.3}

Muut opetuslapset eivät olleet Juudaksen kaltaisia. He rakastivat Vapahtajaa. Mutta he eivät osanneet antaa oikeata arvoa Hänen ylevälle luonteelleen. Jos he olisivat käsittäneet, mitä Hän oli tehnyt heidän hyväkseen, he olisivat tunteneet, ettei mikään Hänelle uhrattu ollut tuhlausta. Itämaan tietäjät, jotka tiesivät niin vähän Jeesuksesta, olivat osoittaneet paremmin käsittävänsä, mikä kunnia kuului Hänelle. He toivat Vapahtajalle kalliita lahjoja ja kumartuivat kunnioittaen Hänen eteensä Hänen ollessaan vain pieni lapsi, joka makasi seimessä. {AT 537.4}

Kristus antaa arvoa sydämelliselle kohteliaisuudelle. Kun joku teki Hänelle palveluksen, Hän siunasi sen tekijää taivaallisella hyvyydellä. Hän ei halveksinut pienintäkään kukkaa, jonka lapsen käsi oli poiminut ja ojentanut hänelle rakkaudessa. Hän otti vastaan lasten lahjat ja siunasi antajia, kirjoittaen heidän nimensä elämän kirjaan. Kun Maria voiteli Jeesuksen, mainitaan tämä hänen tekonsa Raamatussa asiana, joka erottaa hänet muista Marioista. Rakkautta ja kunnioitusta ilmaisevat teot Jeesusta kohtaan todistavat uskosta Häneen Jumalan Poikana. Ja Pyhä Henki mainitsee todistuksena naisen uskollisuudesta Kristusta kohtaan: ”Hän on ... pyhien jalkoja pessyt, ahdistettuja auttanut ja kaiken hyvän tekemistä harrastanut.” 1 Tim. 5: 10. {AT 538.1}

Kristus iloitsi Marian vilpittömästä halusta tehdä Herransa tahtoa. Hän vastaanotti sen puhtaan rakkauden lahjan, jota Hänen opetuslapsensa eivät ymmärtäneet eivätkä tahtoneet

ymmärtää. Marian halu tehdä Herralleen tämä palvelus oli Kristukselle arvokkaampi kuin kaikki maailman kallisarvoiset voiteet, koska se ilmaisi hänen tunnustavan Hänet maailman Vapahtajaksi. Kristuksen rakkaus pakotti häntä. Kristuksen luonteen verraton kauneus täytti hänen sielunsa. Voide oli antajan sydämen vertauskuva. Se oli sellaisen rakkauden ulkonainen ilmaus, jota taivaalliset virrat ravitsivat, kunnes se tulvi yli äyräittensä. {AT 538.2}

Marian teko oli juuri sellainen opetus, jota opetuslapset tarvitsivat nähdäkseen, että heidän rakkaudenosoituksensa miellyttivät Jeesusta. Hän oli ollut heille kaikki kaikessa, eivätkä he käsittäneet, että Hänet pian riistettäisiin heiltä, ja silloin he eivät voisi näyttää Hänelle mitään merkkiä kiitollisuudestaan Hänen suuren rakkautensa tähden. Opetuslapset eivät koskaan käsittäneet tai ottaneet huomioon, niinkuin heidän olisi tullut, Kristuksen yksinäisyyttä, kun Hän erotettuna taivaallisesta kodistaan eli ihmiselämää. Hän oli usein murheellinen, koska opetuslapset eivät antaneet Hänelle sitä, mitä Hänen olisi pitänyt heiltä saada. Hän tiesi, että jos he olisivat Häntä seuraa vien taivaallisten enkelien vaikutuksen alaisia, eivät hekään pitäisi mitään uhrausta kyllin suurena sydämensä rakkauden osoitukseksi. {AT 538.3}

Vasta jälkeenpäin he käsittivät, miten paljon he olisivat voineet tehdä Jeesukselle ilmaistakseen sydämensä rakkautta ja kiitollisuutta ollessaan vielä Hänen lähellään. Kun Jeesus ei enää ollut heidän luonaan ja he tunsivat olevansa aivankuin lampaat ilman paimenta, he alkoivat nähdä, kuinka he olisivat voineet osoittaa Hänelle huomaavaisuutta, joka olisi ilahduttanut Hänen sydäntään. Eivät he enää moittineet Mariaa vaan itseään. Oi, kunpa he olisivat voineet saada takaisin moitteensa, sen, että pitivät köyhiä enemmän tuon lahjan arvoisina kuin Kristusta! He tunsivat kirveleviä omantunnon tuskia ottaessaan ristiltä Herransa muserretun ruumiin. {AT 539.1}

Samaa puutetta on maailmassa meidänkin aikanamme. Vain harvat ymmärtävät, mitä kaikkea Kristus heille merkitsee. Jos he sen ymmärtäisivät, he Marian tavoin ilmaisisivat suuren rakkautensa ja vuodattaisivat runsaasti kallisarvoista voidetta. Sitä ei enää sanottaisi tuhlaukseksi. Mitään ei pidettäisi liian kalliina annettavaksi Kristukselle eikä mitään itsensäkieltämistä tai uhrausta liian suurena kestettäväksi Hänen tähtensä. {AT 539.2}

Nuo suuttumuksen vallassa lausutut sanat: ”Mitä varten tämä haaskaus?” toivat elävästi Kristuksen mieleen suurimman uhrin, mitä koskaan on annettu, Hänen itsensä antamisen kadotetun maailman sovitukseksi. Herra tahtoi olla niin antelias ihmisperheelle, ettei Hänestä voitaisi sanoa, että Hän olisi voinut tehdä enemmän. Antaessaan Jeesuksen Jumala antoi koko taivaan. Ihmissilmällä katsoen sellainen uhri oli mieletöntä tuhlausta. Ihmisjärjelle koko lunastussuunnitelma on armon ja varojen haaskausta. Se on pelkkää itsensäkieltämistä ja kokosydämistä uhrausta. Syystä saattavat taivaan joukot hämmästyneinä katsoa ihmisperhettä, joka kieltäytyy antamasta Kristuksessa ilmaistun rajattoman rakkauden kohottaa ja rikastuttaa itseään. Syystä he saattavat huudahtaa: ”Miksi tämä tuhlaus?” {AT 539.3}

Mutta kadotetun maailman sovituksen on oltava täydellinen ja runsas. Kristuksen uhri oli ylenmäärin runsas riittääkseen jokaiselle Jumalan luomalle ihmissielulle. Sitä ei voitu rajoittaa niin, ettei se ylittäisi niiden lukumäärää, jotka ottavat tuon suuren lahjan vastaan. Kaikki ihmiset eivät pelastu. Kuitenkaan ei lunastussuunnitelma ole tuhlausta siksi, ettei se saa tilaisuutta kaikkien hyväksi suorittaa sitä, mihin se runsaudellaan on varautunut. Siinä täytyy olla kylliksi ja tähteeksikin. {AT 539.4}

Juudaksen arvosteleva suhtautuminen Marian lahjaan oli tehnyt vaikutuksensa Simoniin, jota Jeesuksen käytös hämmästytti. Se loukkasi hänen farisealaista ylpeyttään. Hän tiesi monien vieraittensa katsovan Jeesukseen epäillen ja paheksuen. Simon sanoi sydämessään: ”Jos tämä olisi profeetta, tietäisi Hän, mikä ja millainen tuo nainen on, joka Häneen koskee: että hän on syntinen.” {AT 540.1}

Parantaessaan Simonin spitaalista Kristus oli pelastanut hänet ”elävästä kuolemasta”. Mutta nyt Simon epäili, oliko Vapahtaja profeetta. Koska Kristus salli tämän naisen lähestyä itseään, koska Hän ei suuttuneena karkoittanut Häntä luotaan sellaisena, jonka synnit olivat liian suuret anteeksiannettaviksi, koska Hän ei osoittanut, että Hän tiesi hänen langenneen, Simon joutui kiusaukseen ajatella, ettei Hän ollut profeetta. Hän ajatteli, ettei Jeesus tiennyt mitään tästä naisesta, joka niin vapaasti ilmaisi tunteensa, muuten Hän ei antaisi hänen koskettaa itseään. {AT 540.2}

Mutta syynä siihen, miksi Simon ajatteli näin, oli se, ettei hän tuntenut Jumalaa eikä Kristusta. Hän ei käsittänyt, että Jumalan Pojan täytyy toimia Jumalan tavoin, osoittaen sääliä, hellyyttä ja armoa. Simonin mielestä tuli olla kokonaan välittämättä Marian katumuksenosoituksista. Hänen kovaa sydäntään ärsytti Marian teko, kun tämä suuteli Kristuksen jalkoja ja voiteli niitä voiteella. Hän ajatteli, että jos Kristus olisi profeetta, Hän tuntisi syntiset ja nuhtelisi heitä. {AT 540.3}

Vapahtaja vastasi tähän lausumattomaan ajatukseen: ”Simon, minulla on jotakin sanomista sinulle ... Lainanantajalla oli kaksi velallista, toinen oli velkaa viisisataa denaaria,- toinen viisikymmentä. Kun heillä ei ollut, millä maksaa, antoi hän molemmille velan anteeksi. Kumpi heistä siis rakastaa häntä enemmän? Simon vastasi ja sanoi: Minun mielestäni se, jolle hän antoi enemmän anteeksi. Hän sanoi hänelle: Oikein sinä ratkaisit.” {AT 540.4}

Kuten Naatan teki Daavidille, niin Kristuskin kätki sattuvan sanansa vertauksen muotoon. Hän jätti vieraansa tehtäväksi oman tuomionsa lausumisen. Simon oli johtanut syntiin naisen, jota hän nyt halveksi. Hän oli tehnyt hänelle suurta vääryyttä. Vertauksen kaksi velallista kuvasi Simonia ja naista. Jeesus ei tahtonut opettaa, että näiden kahden henkilön tulisi tuntea erisuuruista kiitollisuutta, sillä kummankin kiitollisuuden velka oli niin suuri, ettei sitä koskaan {AT 540.5}

voitaisi maksaa. Mutta Simon piti itseään vanhurskaampana kuin Mariaa, ja Jeesus halusi hänen näkevän, kuinka suuri hänen syyllisyytensä todella oli. Hän tahtoi näyttää hänelle, että

hänen syntinsä oli niin paljon suurempi Marian syntiä, kuin viidensadan denaarin velka on viidenkymmenen denaarin velkaa suurempi. {AT 541.1}

Nyt Simon alkoi nähdä itsensä uudessa valossa. Hän näki, että Mariaa tarkkaava henkilö oli enemmän kuin profeetta. Hän näki Kristuksen terävällä profeetallisella silmällään lukevan hänen sydämensä rakkauden ja hurskauden. Häpeä valtasi hänet, ja hän käsitti olevansa sellaisen henkilön lähellä, joka oli paljon hänen yläpuolellaan. {AT 541.2}

”Minä tulin sinun taloosi”, Kristus jatkoi, ”et sinä antanut vettä minun jaloilleni”, mutta rakkautensa pakottamana Maria on katumuksen kyynelin pessyt jalkojani ja pyyhkinyt niitä päänsä hiuksilla. ”Et sinä minulle suuta antanut, mutta tämä” nainen, jota sinä halveksit, ”ei ole lakannut suutelemasta minun jalkojani siitä asti, kun tulin sisään.” Kristus luetteli ne tilaisuudet, joita Simonilla olisi ollut osoittaa rakkauttaan Herraansa kohtaan ja kiitollisuuttaan siitä, mitä Hän hänen hyväkseen oli tehnyt. Selvästi, mutta kuitenkin hienotunteisen kohteliaasti Vapahtaja vakuutti opetuslapsilleen, että Hänen sydämensä on murheellinen, elleivät Hänen opetuslapsensa osoita kiitollisuuttaan Häntä kohtaan sanoin ja rakkaudenteoin. {AT 541.3}

Sydänten tutkija näki, mistä vaikuttimista Maria teki tekonsa, ja Hän näki myös, mikä henki sai Simonin lausumaan sanansa. ”Näetkö tämän naisen?” Hän sanoi tälle. Hän on syntinen. ”Minä sanon sinulle: tämän paljot synnit ovat anteeksi annetut: hänhän näet rakasti paljon; mutta jolle vähän anteeksi annetaan, se rakastaa vähän.” {AT 541.4}

Simonin kylmyys ja välinpitämättömyys Vapahtajaa kohtaan osoittavat, miten vähän arvoa hän antoi osakseen tulleelle armolle. Hän oli luullut kunnioittavansa Jeesusta kutsumalla Hänet kotiinsa. Mutta nyt hän näki itsensä sellaisena, kuin hän todella oli. Hän luuli voivansa lukea vieraansa ajatukset, mutta hänen vieraansa olikin lukenut hänen ajatuksensa. Hän näki nyt, miten oikein Kristus oli häntä arvostellut. Hänen uskontonsa oli ollut vain farisealaisuuden vaippa. Hän oli halveksinut Jeesuksen sääliä. Hän ei ollut tunnustanut Häntä Jumalan edustajaksi. Maria oli syntinen, jonka synnit olivat anteeksiannetut, mutta hän itse oli syntinen anteeksiantamattomin synnein. Hänet tuomitsi se ankara oikeuden mittapuu, jota hän oli halunnut käyttää tätä naista kohtaan. {AT 541.5}

Simonia liikutti Jeesuksen hienotunteisuus, kun tämä ei julkisesti nuhdellut häntä vieraitten kuullen. Häntä ei ollut kohdeltu, niinkuin hän oli halunnut Mariaa kohdeltavan. Hän näki, ettei Jeesus halunnut paljastaa hänen syyllisyyttään muille, vaan esittämällä asian suoraan hänelle koetti saada hänet huomaamaan sen ja lempeällä ystävällisyydellään taivuttaa hänen sydämensä. Ankara nuhtelu olisi paaduttanut Simonin ja estänyt häntä katumasta, mutta kärsivällinen ojennus sai hänet huomaamaan erehdyksensä. Hän näki, miten suuressa velassa hän oli Herralleen. Hänen ylpeytensä murtui, hän katui, ja tuosta kopeasta fariseuksesta tuli nöyrä, itsensäuhraava opetuslapsi. {AT 542.1}

Mariaa oli pidetty suurena syntisenä, mutta Kristus tiesi, millaisissa olosuhteissa hän eli. Hän olisi voinut sammuttaa viimeisenkin toivon kipinän hänen sielustaan, mutta Hän ei sitä tehnyt. Hänhän juuri oli nostanut hänet epätoivon ja turmion kuilusta. Seitsemän kertaa Maria oli kuullut Hänen nuhtelevan riivaajia, jotka hallitsivat hänen sydäntään ja mieltään. Hän oli kuullut Jeesuksen palavat rukoukset Isälle hänen puolestaan. Hän tiesi, miten vastenmielistä synti oli Jeesuksen puhtaalle mielelle, ja Hänen voimassaan Maria oli päässyt sen voittajaksi. {AT 542.2}

Vaikka Marian tila näytti ihmissilmälle toivottomalta, niin Kristus näki hänessä hyviä mahdollisuuksia. Hän näki hänen luonteensa parhaat piirteet. Lunastussuunnitelma oli avannut ihmiskunnalle suuria mahdollisuuksia, ja nämä mahdollisuudet toteutuivat Mariaan nähden. Kristuksen armon avulla hän tuli jumalallisesta luonnosta osalliseksi. Tämä langennut nainen, jonka sydän oli ollut riivaajien asuntona, joutui hyvin lähelle Vapahtajaa, Hänen seuraansa ja palvelukseensa. Maria istui Hänen jalkojensa juuressa oppimassa Häneltä. Maria vuodatti Hänen päähänsä kalliin voiteluöljyn ja kostutti Hänen jalkansa kyynelillään. Maria seisoi ristin juurella ja seurasi Häntä haudalle saakka. Maria oli ensimmäisenä haudalla Hänen ylösnousemuksensa jälkeen. Maria myös ensimmäisenä kertoi ylösnousseesta Vapahtajasta. {AT 542.3}

Jeesus tuntee ihmissielun salaisimmatkin sopukat. Voit sanoa: Olen syntinen, suuri syntinen. Ehkäpä oletkin, mutta mitä pahempi olet, sitä enemmän tarvitset Jeesusta. Hän ei työnnä yhtäkään itkevää, katuvaa sielua luotaan. Hän ei kerro kenellekään kaikkea, mitä Hän saattaisi paljastaa, mutta Hän kehoittaa jokaista vapisevaa sielua rohkaisemaan mielensä. Hän lupaa runsaan anteeksiannon kaikille, jotka tulevat etsimään Häneltä sovitusta ja uudistusta. {AT 542.4}

Kristus saattaisi käskeä taivaan enkeleitä vuodattamaan vitsausten maljat maailman ylle, tuhotakseen ne, jotka uhkuvat vihaa Jumalaa kohtaan. Hän saattaisi poistaa tämän häpeätahran maailmankaikkeudestaan. Mutta Hän ei tee sitä, Hän seisoo nytkin suitsutusalttarin ääressä esittämässä Jumalalle niiden rukouksia, jotka odottavat Hänen apuaan. {AT 543.1}

Jeesus nostaa sielut, jotka etsivät Häneltä apua, syytösten ja kiistojen yläpuolelle. Ei yksikään ihminen tai paha enkeli voi syyttää näitä sieluja. Kristus liittää heidät omaan jumalallis-inhimilliseen luontoonsa. He seisovat suuren syntienkantajan vieressä Jumalan valtaistuimelta tulevassa valossa. ”Kuka voi syyttää Jumalan valittuja? Jumala on se, joka vanhurskauttaa. Kuka voi tuomita kadotukseen? Kristus Jeesus 0n se, joka on kuollut, onpa vielä herätettykin, ja Hän on Jumalan oikealla puolella, ja Hän myös rukoilee meidän edestämme.” Room. 8: 33, 34. {AT 543.2}

LUKU 63—KUNINKAAN TULO

”Katso, sinun kuninkaasi tulee sinulle hiljaisena ja ratsastaen aasilla.” {AT 544.1}

”Iloitse suuresti, tytär Siion, riemuitse, tytär .Jerusalem, sillä sinun kuninkaasi tulee sinulle! Vanhurskas ja auttaja Hän on, on nöyrä ja ratsastaa aasilla, aasintamman varsalla.” Sak. 9: 9. {AT 544.2}

Viisisataa vuotta ennen Kristuksen syntymää profeetta Sakarias ennusti täten kuninkaan tulon Israeliin. Nyt tämä ennustus on täyttyvä. Hän, joka niin kauan on kieltäytynyt kuninkaallisesta kunniasta, tulee nyt Jerusalemiin Daavidin valtaistuimen luvattuna perillisenä. {AT 544.3}

Kristuksen voitokas tulo Jerusalemiin tapahtui viikon ensimmäisenä päivänä. Kansanjoukot, joita oli kokoontunut Betaniaan nähdäkseen Hänet, seurasivat Häntä haluten nähdä Hänen vastaanottonsa. Paljon väkeä oli matkalla pääkaupunkiin pääsiäisjuhlille, ja nämä liittyivät Jeesusta seuraavaan joukkoon. Koko luonto näytti iloitsevan. Vihreään verhoutuneiden puiden kukat levittivät suloista tuoksua. Uusi elämä ja ilo elähdytti kansaa. Toivo uudesta valtakunnasta heräsi jälleen henkiin. {AT 544.4}

Aikoen suorittaa matkan Jerusalemiin ratsain Jeesus oli lähettänyt kaksi opetuslastaan noutamaan itselleen aasia varsoineen. Syntyessään {AT 544.5}

Vapahtaja oli riippuvainen vieraiden ihmisten ystävällisyydestä. Seimi, jossa Hän makasi, oli lainattu lepopaikka. Samoin nytkin, vaikka ”tuhansien vuorten karjat” kuuluvat Hänelle, Hän on riippuvainen vieraan ystävällisyydestä saadakseen eläimen, jolla ratsastaisi Jerusalemiin kuninkaana. Jälleen tulee ilmi Hänen jumaluutensa niissä tarkoissa ohjeissa, joita Hän antaa opetuslapsilleen tässä asiassa. Kuten Hän ennusti, hyväksyttiin selitys ”Herra niitä tarvitsee” hyvin kernaasti. Jeesus valitsi käyttöönsä varsan, jolla kukaan ei vielä koskaan ollut ratsastanut. Riemukkaan innostuksen vallassa opetuslapset levittivät vaatteitaan eläimen selkään ja asettivat Mestarinsa niiden päälle istumaan. Siihen asti Jeesus oli aina matkustanut jalkaisin, ja opetuslapset olivatkin aluksi ihmetelleet sitä, että Hän nyt halusi ratsastaa. Mutta heidän sydämessään syttyi toivo ja se riemuisa ajatus, että Hän nyt oli menossa pääkaupunkiin, missä Hän I julistautuisi kuninkaaksi ja vahvistaisi kuninkaallisen valtansa. Käydessään Jeesuksen asialla he ilmaisivat hehkuvat toiveensa Jeesuksen ystäville, ja innostava uutinen levisi lähelle ja kauas kohottaen kansan odotuksen huippuunsa.

Jeesus noudatti juutalaista kuninkaan saapumistapaa. Hän ratsasti samalla eläimellä, jolla Israelin kuninkaat olivat ratsastaneet, ja profetia oli ennustanut Messiaan tällä tavoin kerran tulevan valtakuntaansa. Tuskin Hän oli istuutunut varsan selkään, kun jo äänekäs voittohuuto kajahti läpi ilman. Kansanjoukko tervehti Häntä Messiaana, kuninkaanaan. Jeesus otti nyt vastaan kunnioituksen, jota Hän ei koskaan aikaisemmin ollut sallinut itselleen osoitettavan,

ja opetuslapset pitivät tätä merkkinä siitä, että heidän iloiset toiveensa toteutuisivat ja he saisivat nähdä Hänet valtaistuimella. Kansa {AT 545.1}

I oli varma siitä, että heidän vapautuksensa hetki oli koittanut. Mielikuvituksessaan he näkivät Rooman armeijat karkoitettuina Jerusalemista ja Israelin jälleen itsenäisenä valtakuntana. Kaikki olivat onnellisia ja innostuneita, ja ihmiset kilpailivat keskenään, miten osoittaisivat Hänelle kunnioitusta. He eivät voineet osoittaa ulkonaista loistoa ja komeutta, mutta he antoivat Hänelle onnellisten sydäntensä palvonnan. He eivät voineet tuoda Hänelle kalliita lahjoja, mutta he levittivät päällysvaatteensa matoksi Hänen tielleen ja siroittivat myös öljypuun ja palmun lehteviä oksia tielle. He eivät voineet tuon voittokulkueen etunenässä kantaa mitään kuninkaallisia lippuja, mutta he katkoivat levittäytyviä palmunoksia, luonnon voiton tunnuksia, ja heiluttivat niitä korkealla äänekkäiden hoosiannahuutojen kaikuessa. {AT 545.2}

Heidän kulkiessaan eteenpäin liittyi mukaan pitkin matkaa sellaisia, jotka olivat kuulleet Jeesuksen tulosta ja riensivät yhtymään kulkueeseen. Sivustakatselijoitakin liittyi joukkoon kysellen: Kuka tämä on? Mitä tämä hälinä -merkitsee? He olivat kaikki kuulleet Jeesuksesta ja odottivat Hänen menevän Jerusalemiin, mutta he tiesivät Hänen tähän asti torjuneen kaikki yritykset asettaa Hänet valtaistuimelle, ja siksi he olivat suuresti hämmästyneitä kuullessaan, että se oli Hän. He ihmettelivät, mikä oli aiheuttanut tämän muutoksen Hänessä, joka oli sanonut, ettei Hänen valtakuntansa ollut tästä maailmasta. {AT 546.1}

Nämä kyselyt keskeyttää riemuhuuto. Innostunut kansanjoukko toistaa sen yhä uudelleen, etäälläkin olevat yhtyvät siihen, ja kaiku vastaa siihen ympäröiviltä kukkuloilta ja laaksoista. Ja nyt yhtyy kulkueeseen Jerusalemista tulevia joukkoja. Tuhansittain niitä, jotka ovat kokoontuneet sinne viettämään pääsiäistä, rientää lausumaan Jeesuksen tervetulleeksi. He tervehtivät Häntä heiluttamalla palmunoksia ja virittämällä pyhiä lauluja. Papit soittavat temppelissä torvella iltajumalanpalveluksen merkiksi, mutta vain harvat noudattavat kutsua, ja hallitusmiehet sanovat levottomina toisilleen: ”Koko maailma juoksee Hänen perässään.” {AT 546.2}

Ei koskaan aikaisemmin maallisen vaelluksensa aikana Jeesus ollut sallinut sellaista kunnianosoitusta. Hän näki selvästi sen seuraukset. Se oli johtava Hänet ristille. Mutta Hänen tarkoituksensa oli näin julkisesti esittää itsensä Lunastajana. Hän halusi kiinnittää ihmisten huomion siihen uhriin, joka kruunaisi Hänen työnsä langenneen maailman hyväksi. Kansan kokoontuessa Jerusalemiin viettämään pääsiäistä, oli Hän, vertauskuvallinen Karitsa, vapaaehtoisesti antava itsensä uhriksi. Hänen seurakuntansa oli kaikkina tulevina aikoina tehtävä Hänen kuolemansa maailman syntien tähden syvän mietiskelyn ja tutkimuksen kohteeksi. Jokainen siihen liittyvä seikka oli vahvistettava niin, ettei epäilylle jäänyt sijaa. Siksi oli välttämätöntä, että koko kansan katse nyt kiinnitettiin Häneen. Hänen suurta uhriaan edeltävien tapausten piti olla sellaisia, että ne kiinnittäisivät huomion itse uhriin. Sellaisten

kunnianosoitusten jälkeen, jotka liittyivät Hänen tuloonsa Jerusalemiin, kaikkien silmät seuraisivat Häntä Hänen nopeasti siirtyessään kohti elämänsä viimeistä näytöstä. {AT 546.3}

Nämä Hänen riemukulkuunsa liittyvät tapaukset tulisivat yleiseksi puheenaiheeksi ja tekisivät Jeesuksen kaikille tunnetuksi. Hänen ristiinnaulitsemisensa jälkeen monet liittäisivät nämä tapaukset yhteen Hänen kärsimystensä ja kuolemansa kanssa. He joutuisivat tutkimaan ennustuksia ja tulisivat vakuuttuneiksi, että Jeesus oli Messias, ja kääntyneiden joukko joka maassa yhä kasvaisi. {AT 547.1}

Tässä maallisen elämänsä ainoassa voittokulkueessa Vapahtaja olisi voinut esiintyä pyhien enkelien saattamana, ja Jumalan pasuuna olisi voinut julistaa Hänen tuloaan, mutta sellainen komeus ei olisi ollut Hänen tehtävänsä tarkoituksen eikä sen lain mukainen, joka hallitsi Hänen elämäänsä. Hän pysyi valitsemassaan vaatimattomassa osassa. Hänen täytyi kantaa inhimillisyyden taakkaa, kunnes Hän antaisi henkensä maailman elämän puolesta. {AT 547.2}

Tämä päivä oli opetuslasten mielestä heidän elämänsä suuri juhlapäivä, mutta synkät pilvet olisivat sen peittäneet, jos he olisivat tietäneet, että tämä riemukas kohtaus oli vain Mestarin kärsimysten ja kuoleman alkusoittoa. Vaikka Hän yhä uudelleen oli heille kertonut varmasti tulevansa uhrattavaksi, niin he hetken iloisessa voitonhuumassa unohtivat Hänen murheelliset sanansa ja odottivat vain Hänen onnekasta hallituskauttaan Daavidin valtaistuimella. {AT 547.3}

Yhä enemmän ihmisiä liittyi lakkaamatta kulkueeseen, ja muutamia harvoja poikkeuksia lukuunottamatta hetken innostus valtasi kaikki, ja he yhtyivät hoosianna-huutoihin, joiden kaiku kiiri kukkulalta toiselle ja laaksosta laaksoon. Lakkaamatta kaikui huutoja: ”Hoosianna Daavidin pojalle! Siunattu olkoon Hän, joka tulee Herran nimeen! Hoosianna korkeuksissa!” {AT 547.4}

Maailma ei ollut koskaan aikaisemmin nähnyt sellaista voitto- saattoa. Se ei ollut samanlainen kuin maailman suurien valloittajien kulkueet. Siinä ei nähty murheellisten vankien joukkoa voittajan urhoollisuuden merkkinä. Sensijaan näkyi Vapahtajan ympärillä vaikuttavia todistuksia Hänen rakkaudentyöstään syntisten ihmisten hyväksi. Vangit, jotka Hän oli vapauttanut Saatanan vallasta, ylistivät Jumalaa vapautuksestaan. Kulkuetta johtivat sokeat, joiden näön Hän oli palauttanut. Mykät, joiden kielen siteet Hän oli irroittanut, huusivat äänekkäimmät hoosianna-huudot. Hänen parantamansa rammat hyppelivät ilosta ja olivat innokkaimpina taittamassa palmunoksia ja heiluttamassa niitä Vapahtajan edessä. Lesket ja orvot ylistivät Jeesuksen nimeä Hänen armotöittensä tähden heitä kohtaan. Spitaaliset, jotka Hän oli puhdistanut, levittivät tahrattomat vaatteensa Hänen tiel+een ja tervehtivät Häntä Kunnian Kuninkaana. Joukossa oli sellaisiakin, jotka Hänen äänensä oli herättänyt kuoleman unesta. Lasarus, jonka ruumis oli jo turmeltuneena maannut haudassa,

mutta joka nyt iloitsi kukoistavan miehuuden voimassa, talutti aasia, jolla Vapahtaja ratsasti. {AT 547.5}

Monet fariseukset katselivat tätä näkyä ja kiehuen kateudesta ja ilkeydestä koettivat hillitä yleisen innostuksen tulvaa. Koko arvovallallaan he yrittivät vaientaa kansaa, mutta heidän vetoomuksensa ja uhkauksensa lisäsivät vain innostusta. He pelkäsivät, että tämä joukko paljoutensa voimalla tekisi Jeesuksen kuninkaaksi. Kun eivät enää keksineet muuta keinoa, he tunkeutuivat joukon läpi sinne, missä Jeesus oli, ja lausuivat Hänelle moittivasti ja uhkaavasti: ”Opettaja, nuhtele opetuslapsiasi.” He selittivät, että sellaiset meluisat mielenosoitukset olivat laittomia, eivätkä viranomaiset sellaisia sallisi. Mutta he vaikenivat kuultuaan Jeesuksen vastauksen: ”Minä sanon teille: jos nämä olisivat vaiti, niin kivet huutaisivat.” Tuo riemukulkue oli itse Jumalan määräämä. Profeetta oli siitä ennustanut, ja ihminen oli voimaton muuttamaan Jumalan tarkoitusta. Elleivät ihmiset olisi Hänen suunnitelmaansa toteuttaneet, Hän olisi antanut äänen elottomille kiville, jotka olisivat tervehtineet Hänen Poikaansa ylistyshuudoin. Kun fariseukset noloina vetäytyivät syrjään, toistivat sadat äänet Sakariaan sanoja: ”Iloitse suuresti, tytär Siion, riemuitse, tytär Jerusalem, sillä sinun kuninkaasi tulee sinulle! Vanhurskas ja auttaja Hän on, on nöyrä ja ratsastaa aasilla, aasintamman varsalla.” {AT 549.1}

Kun kulkue saapui mäen reunaan ja aikoi laskeutua alas kaupunkiin, pysähtyi Jeesus ja koko joukko Hänen kanssaan. Heidän edessään oli Jerusalem kaikessa loistossaan, kylpien laskevan auringon valossa. Temppeli kiinnitti kaikkien huomiota. Suurenmoisen mahtavana se kohosi kaiken muun yläpuolelle näyttäen viittaavan taivasta kohden ikäänkuin ohjaten kansaa ainoan elävän Jumalan luo. Temppeli oli kauan ollut Juudan kansan ylpeys ja kunnia. Ylpeilivätpä roomalaisetkin sen komeudesta. Eräs roomalaisten määräämä kuningas oli ryhtynyt yhdessä juutalaisten kanssa sitä jälleenrakentamaan ja kaunistamaan, ja Rooman keisari oli rikastuttanut sitä lahjoillaan. Sen mahtavuus, kauneus ja loisto olivat tehneet sen yhdeksi maailman ihmeistä. {AT 549.2}

Laskevan auringon värjätessä ja kullatessa taivaan sen loiste heijastui temppelin seinien puhtaan valkeasta marmorista ja kimalteli sen kullatuissa pilareissa. Mäen harjalta, missä Jeesus seuraajineen seisoi, se näytti valtavalta lumirakennelmalta, joka oli koristettu kultaisilla torneilla. Temppelin sisäänkäytävää kiersi kullasta ja hopeasta tehty viiniköynnös, jonka vihreät lehdet ja valtavat rypäletertut olivat etevimpien taiteilijain valmistamat. Tämä kuvasi Israelia kukoistavana viiniköynnöksenä. Kulta, hopea ja elävä vihreä olivat yhdistetyt harvinaisen aistikkaasti ja erinomaisen taidokkaasti. Kiertyessään kauniisti valkoisina hohtavien pilarien ympäri ja tarttuessaan välkkyvillä kärhillään niiden kultakoristeisiin, siihen lankesi laskevan auringon loiste, joka sai sen hehkumaan aivankuin taivaallista valoa. {AT 550.1}

Jeesus katselee edessään olevaa näkyä, ja valtaisa kansanjoukkokin hiljenee tuon ihanan näyn lumoamana. Kaikki kääntävät katseensa Vapahtajaan odottaen näkevänsä Hänen

kasvoillaan saman ihastuksen, jota he itse tuntevat. Mutta sen sijaan he näkevätkin niillä surun leiman. He ovat hämmästyneitä ja pettyneitä nähdessään Hänen silmäinsä täyttyvän kyynelistä, ja Hänen ruumiinsa huojuvan edestakaisin, kuten puu myrskyn kourissa, samalla kun tuskanhuuto puhkeaa Hänen vapisevilta huuliltaan aivan kuin murtuneen sydämen syvyyksistä lähteneenä. Millainen näky tämä olikaan enkeleille: heidän rakas ruhtinaansa tuskan kyynelissä! Millainen näky tämä olikaan sille iloiselle joukolle, joka riemuhuudoin ja palmunoksia heiluttaen saattoi Häntä komeata pääkaupunkia kohden, missä he niin hartaasti toivoivat Hänen ryhtyvän hallitsemaan. Jeesus oli itkenyt Lasaruksen haudalla, mutta se johtui jumalallisesta surusta Hänen tuntiessaan myötätuntoa ihmistuskaa kohtaan. Mutta tämä äkillinen murhe oli kuin valittava sävel mahtavassa riemulaulussa. Keskellä iloa ja riemua, jolloin kaikki osoittivat Hänelle kunnioitusta, Israelin Kuningas kylpi kyynelissä, ei hiljaa ilonkyynelissä, vaan voihkien vastustamattoman tuskan kyynelissä. Masennuksen tunne valtasi äkkiä kansanjoukon. Huudot vaikenivat. Moni itki myötätunnosta nähdessään tuon surun, jota hän ei ymmärtänyt. {AT 550.2}

Jeesus ei itkenyt niiden kärsimysten tähden, jotka Häntä itseään odottivat. Edessään Hän. Näki Getsemanen, missä Hänet pian peittäisivät synkeän pimeyden kauhut. Hän näki myös Lammasportin, jonka kautta jo vuosisatoja oli kuljetettu uhrieläimiä. Pian tämä portti avautuisi Hänellekin, Jumalan Karitsalle, jonka uhraamiseen maailman syntien tähden kaikki, nämä uhrit olivat viitanneet. Lähellä oli myös Golgata, jossa Hän kohta joutuisi kärsimään kuoleman tuskat. Mutta Vapahtajan sieluntuska, itku ja valitus eivät johtuneet siitä, että Hän näki edessään nämä paikat, jotka muistuttivat Hänen julmasta kuolemastaan. Hänen surunsa ei ollut itsekästä. Ajatus Hänen omasta kuolemastaan ei pelottanut Hänen jaloa, uhrautuvaista sieluaan. Jerusalemin näkeminen se lävisti Jeesuksen sydämen, — Jerusalemin, joka oli kieltänyt Jumalan Pojan ja pilkannut Hänen rakkauttaan; joka kieltäytyi tunnustamasta Hänen valtavia ihmetöitään ja aikoi riistää Hänen henkensä. Hän näki sen syyllisyyden sen kieltäessä Lunastajansa sekä mitä siitä olisi voinut tulla, jos se olisi vastaanottanut Hänet, joka yksin saattoi sen haavat parantaa. Hän oli tullut sitä pelastamaan, kuinka Hän voisi sen jättää? {AT 550.3}

Israel oli ollut valittu kansa. Jumala oli tehnyt heidän temppelinsä asunnokseen, joka kauniina kohosi, ”kaiken maan ilona” Ps. 48: 3. Se tiesi yli tuhannen vuoden ajalta kertoa Kristuksen varjelevasta huolenpidosta ja sellaisesta hellästä rakkaudesta, jollaisella isä kantaa ainokaistaan. Siinä temppelissä profeetat olivat lausuneet vakavia varoituksiaan. Siellä olivat heiluneet palavat suitsutusastiat suitsutuksen kohotessa palvojain rukousten kanssa Jumalan puoleen. Siellä oli vuotanut uhrieläinten veri kuvaten Kristuksen verta. Siellä oli Jehovan kunnia ilmestynyt armoistuimen yläpuolella. Siellä olivat papit hoitaneet virkaansa, ja vertauskuvalliset menot ja toimitukset olivat jatkuneet kautta aikojen. Mutta kaiken tämän täytyisi loppua. {AT 551.1}

Jeesus kohotti kätensä, joka niin usein oli siunannut sairaita ja kärsiviä, ja osoittaen sillä tuomittua kaupunkia huudahti murheellisena katkonaisin sanoin: ”Jospa tietäisit sinäkin tänä päivänä, mikä rauhaasi sopii!” — Tässä Vapahtaja pysähtyi ja jätti sanomatta, millainen olisi ollut Jerusalemin tila, jos se olisi ottanut vastaan Jumalan sille tarjoaman avun ja lahjan — Hänen rakkaan Poikansa. Jos Jerusalem olisi tiennyt, mitä sen etuoikeus oli tietää, ja ottanut vaarin valosta, jonka taivas sille oli lähettänyt, se olisi pysynyt kukoistavana, valtakuntien kuningattarena, vapaana Jumalan sille antamassa voimassa. Sen porteilla ei silloin olisi seisonut aseistettuja sotilaita, eikä sen muureilla olisi liehunut Rooman lippuja. Jumalan Pojan silmien eteen nousi se ihana kohtalo, joka olisi tullut Jerusalemin osaksi, jos se olisi ottanut vastaan Lunastajansa. Hän näki, että se Hänen avullaan olisi voinut parantua kauheasta sairaudestaan, vapautua kahleistaan ja muodostua maailman mahtavaksi pääkaupungiksi. Sen muureilta olisi rauhankyyhky lentänyt kaikkien kansojen keskuuteen. Se olisi ollut koko maailman kunnian kruunu. {AT 551.2}

Mutta tämä kirkas kuva siitä, mitä Jerusalem olisi voinut olla, häipyy pian Vapahtajan silmistä. Hän käsittää mitä se nyt on Rooman ikeen alla, Jumalan kiroamana ja Hänen kostotuomionsa alaisena. Hän jatkaa katkennutta valitustaan: ”Mutta nyt se on sinun silmiltäsi salattu. Sillä sinulle tulevat ne päivät, jolloin sinun vihollisesi sinut vallilla saartavat ja piirittävät sinut ja ahdistavat sinua joka puolelta; ja he kukistavat sinut maan tasalle ja surmaavat lapsesi, jotka sinussa ovat, eivätkä jätä sinuun kiveä kiven päälle, sentähden ettet etsikkoaikaasi tuntenut.” {AT 552.1}

Kristus tuli pelastaakseen Jerusalemin lapsineen, mutta farisealainen ylpeys, ulkokultaisuus, kateus ja pahuus olivat estäneet Häntä saavuttamasta tarkoitustaan. Jeesus tiesi, mikä kauhea kosto kohtaisi tuomittua kaupunkia. Hän näki Jerusalemin sotajoukkojen vmpäröimänä, piiritettyjen asukkaiden nääntyvän nälkään, äitien syövän omien lastensa kuolleita ruumiita ja sekä vanhempien että lasten tempaavan toisiltaan viimeisen suupalan, koska kalvava nälkä on tukahduttanut kaikki luonnolliset tunteet. Hän näki myös, että juutalaisten itsepäisyys, joka oli ilmennyt Hänen tuomansa pelastuksen hylkäämisenä, saisi heidät myös kieltäytymään antautumasta hyökkääville sotajoukoille. Hän näki Golgatan, jolle Hänetkin ristiinnaulittaisiin, niin täynnä ristejä kuin metsässä on puita. Hän näki kurjia asukkaita kidutettavan piinapenkeissä ja ristille naulittuina, kauniit palatsit tuhottuina, temppelin raunioina, ja kaupungin mahtavat muurit maan tasalla, itse kaupungin ollessa kynnettynä pelloksi. Syystä saattoi Vapahtaja itkeä tuskasta näin kauhean näyn nähdessään. {AT 552.2}

Jerusalem oli ollut Jeesuksen huolenpidon erikoisena kohteena ja kuten rakastava äiti suree itsepäistä poikaansa, niin Jeesuskin itki rakastamaansa kaupunkia. Kuinka voisin sinut jättää? Kuinka saatan nähdä sinut tuhon omana? Onko minun annettava sinun täyttää vihasi malja? Yksi ainoa sielu on niin kallisarvoinen, että sen rinnalla maailmatkin ovat vähäarvoisia, ja tässä kokonainen kansa oli menossa perikatoaan kohden. Kun nopeasti länteen kallistuva

aurinko katoaisi taivaanrannan taa, päättyisi Jerusaleminkin armon päivä. Niin kauan kuin kulkue seisoi Öljymäen reunalla, ei Jerusalemin vielä ollut liian myöhäistä katua. Armon enkeli jo laski alas siipiään ja oli astumassa pois kultaiselta valtaistuimelta antaakseen sijaa oikeudelle ja nopeasti lähestyvälle tuomiolle. Mutta Kristuksen hellä, rakastava sydän rukoili vielä Jerusalemin puolesta, joka oli hylännyt Hänen armonsa, halveksinut Hänen varoituksiaan ja nyt aikoi tahrata kätensä Hänen verellään. Jos Jerusalem vain katuisi, ei vielä olisi liian myöhäistä. Laskevan auringon viimeisten säteitten viipyessä vielä temppelissä, torneissa ja muurin harjalla voisi ehkä joku hyvä enkeli johtaa sen Vapahtajan luo ja kääntää sen tuomion. Kaunis ja syntinen kaupunki, joka oli kivittänyt profeetat, kieltänyt Jumalan Pojan ja katumattomuudellaan sitoi itsensä orjuuden kahleisiin, — sen armon päivä oli melkein loppuun kulunut. {AT 552.3}

Kuitenkin puhuu Jumalan Henki vielä Jerusalemille. Ennen kuin päivä päättyy, esitetään vielä yksi todistus Kristuksen puolesta. Todistuksen ääni korotetaan kaiuttamaan profeetallisesta menneisyydestä tulevaa kutsua. Jos Jerusalem kuulee kutsun, jos se vastaanottaa Vapahtajan, joka lähestyy sen portteja, se voi vielä pelastua. {AT 553.1}

Jerusalemin hallitusmiehet ovat saaneet tiedon, että Jeesus lähestyy kaupunkia suuren kansanjoukon saattamana. Mutta heillä ei ole mitään tervetuliaistoivotusta Jumalan Pojalle. Pelokkaina he menevät Häntä vastaan toivoen kansanjoukon hajoavan. Kun kulkue on laskeutumaisillaan Öljymäeltä, pysäyttävät hallitusmiehet sen. He tiedustelevat, mikä on tuon äänekkään riemun syynä. Heidän kysymykseensä: ”Kuka tämä on?” vastaavat opetuslapset innoituksen hengen täyttäminä. Kaunopuheisesti he toistavat Kristusta koskevia ennustuksia: {AT 553.2}

Aadam sanoo sinulle, että Hän on vaimon siemen, joka on rikki- polkeva käärmeen pään. {AT 553.3}

Kysy Aabrahamilta, niin hän vastaa sinulle, että Hän on ”Melkisedek, Saalemin kuningas”, rauhan ruhtinas. 1 Moos. 14: 18. {AT 553.4}

Jaakob sanoo sinulle, että Hän on Sankari Juudan sukukunnasta. {AT 553.5}

Jesaja sanoo sinulle: ”Immanuel”, ”Ihmeellinen neuvonantaja, Väkevä Jumala, Iankaikkinen isä, Rauhanruhtinas.” Jes. 7: 14; 9: 6. {AT 553.6}

Jeremia sanoo sinulle: ”Daavidin vesa, ... Herra on meidän vanhurskautemme.” Jer. 23: 6. {AT 553.7}

Daniel sanoo sinulle, että Hän on Messias. {AT 553.8}

Hoosea sanoo sinulle, että Hän on ”Herra, Jumala Sebaot — Herra on Hänen nimensä”. Hoos. 12: 5. {AT 553.9}

Johannes Kastaja sanoo sinulle, että Hän on ”Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnin.” Joh. 1: 29. {AT 553.10}

Suuri Jehova on julistanut valtaistuimeltaan: ”Tämä on minun rakas poikani.” Matt. 3: 17. Me, Hänen opetuslapsensa, julistamme: | Tämä on Jeesus, Messias, elämän Ruhtinas, maailman Lunastaja. {AT 554.1}

Ja pimeyden ruhtinaskin tunnustaa Hänet sanoen: ”Minä tunnen sinut, kuka olet, sinä Jumalan Pyhä.” Mark. 1: 24. {AT 554.2}

LUKU 64—TUOMITTU KANSA

”Se on sinun turmiosi, Israel, että olet minua vastaan, joka olen sinun apusi.” {AT 555.1}

Kristuksen riemukulku Jerusalemiin oli himmeä vertauskuva Hänen tulemisestaan taivaan pilvissä suurella voimalla ja kirkkaudella enkelien iloitessa ja pyhien riemuitessa. Silloin täyttyvät Hänen sanansa papeille ja fariseuksille: ”Tästedes te ette näe minua, ennenkuin sanotte: ’Siunattu olkoon Hän, joka tulee Herran nimeen.’” Matt. 23: 39. Sakariaalle näytettiin näyssä tuo lopullinen voiton päivä, ja hän näki myös niiden tuomion, jotka eivät olleet ottaneet Kristusta vastaan Hänen tullessaan ensimmäisen kerran: ”He katsovat minuun, jonka he ovat lävistäneet. Ja he valittavat Häntä, niinkuin valitetaan ainokaista, murehtivat Häntä katkerasti, niinkuin murehditaan katkerasti esikoista.” Sak. 12: 10. Tämän näyn Kristus näki edeltäkäsin katsellessaan kaupunkia, ja Hän itki sitä. Jerusalemin ajallisessa hävityksessä Hän näki tuon kansan lopullisen tuhon, joka oli syypää Jumalan Pojan vereen. {AT 555.2}

Opetuslapset näkivät juutalaisten vihan Kristusta kohtaan, mutta he eivät vielä nähneet, mihin se johtaisi. He eivät vielä käsittäneet Israelin todellista tilaa eivätkä ymmärtäneet, millainen kosto kohtaisi Jerusalemia. Kristus paljasti tämän heille eräällä huomattavalla vertauksella. {AT 555.3}

Viimeinen kutsu Jerusalemille oli kaikunut turhaan. Papit ja hallitusmiehet olivat kuulleet profeetallisen äänen menneisyydestä kansanjoukon toistamana vastaukseksi kysymykseensä: ”Kuka tämä on?”, mutta he eivät pitäneet sitä Jumalan äänenä. Vihan ja hämmästyksen valtaamina he koettivat vaientaa kansaa. Väkijoukossa oli roomalaisia virkamiehiä, ja Jeesuksen viholliset ilmoittivat heille Jeesuksen olevan kapinanjohtajan. He selittivät, että Hän aikoi vallata temppelin ja hallita Jerusalemissa kuninkaana. {AT 556.1}

Mutta Jeesuksen tyyni ääni hiljensi hetkiseksi tuon meluisan joukon Hänen jälleen ilmoittaessaan, ettei Hän ollut tullut perustamaan maallista valtaa, vaan Här nousisi pian Isänsä luo, eivätkä Hänen syyttäjänsä näkisi Häntä, ennenkuin Hän tulisi takaisin kunniassaan. Silloin he tunnustaisivat Hänet, mutta liian myöhään. Nämä sanat Jeesus lausui murheellisena ja erikoisen painokkaasti. Roomalaiset virkamiehet vaikenivat ja häpesivät. Vaikka heidän sydämensä olivat vieraita jumalalliselle vaikutukselle, he heltyivät siinä määrin, etteivät koskaan aikaisemmin olleet sellaista kokeneet. He näkivät Jeesuksen tyynien, vakavien kasvojen heijastavan rakkautta, hyvyyttä ja levollista arvokkuutta. Heidät valtasi myötätunto, jota he eivät voineet käsittää. Sen sijaan, että he olisivat vanginneet Jeesuksen, he tunsivat pikemminkin haluavansa osoittaa Hänelle kunnioitusta. Kääntyen pappien ja hallitusmiesten puoleen he syyttivät heitä häiriön aiheuttamisesta. Nämä johtomiehet puolestaan kohdistivat harmistuneina ja noloina syytöksensä kansaan ja väittelivät kiivaasti keskenään. {AT 556.2}

Sillä aikaa Jeesus meni kenenkään huomaamatta temppeliin. Siellä oli hiljaista, sillä Öljymäen tapahtumat olivat vetäneet kaiken kansan mäelle. Hetkisen Jeesus viipyi temppelin

luona katsellen sitä murheellisena. Sitten Hän opetuslapsineen lähti pois ja palasi Betaniaan. Kun kansa etsi Häntä asettaakseen Hänet valtaistuimelle, ei Häntä enää löytynyt. {AT 556.3}

Jeesus vietti koko yön rukouksessa, ja aamulla Hän tuli jälleen temppeliin. Matkalla Hän kulki erään viikunatarhan ohi. Hänen oli nälkä, ja ”kun Hän kaukaa näki viikunapuun, jossa oli lehtiä, meni Hän katsomaan, löytäisikö ehkä jotakin siitä; mutta tultuaan sen luo Hän ei löytänyt muuta kuin lehtiä. Sillä silloin ei ollut viikunain aika.” {AT 556.4}

Ei ollut viikunain kypsymisaika paitsi joillakin seuduilla, ja Jerusalemia ympäröivistä ylätasangoista saatettiin todella sanoa: ”Silloin {AT 556.5}

ei ollut viikunain aika.” Mutta siinä puutarhassa, jonne Jeesus tuli, eräs puu näytti olevan edellä kaikista toisista. Se oli jo lehtien peittämä. Viikunapuut ovat sellaisia, että niihin ilmestyy kasvavia hedelmiä jo ennen lehtien puhkeamista. Siksi tämä täydessä lehdessä oleva puu antoi toiveita hyvinkehittyneistä hedelmistä. Mutta sen ulkonäkö petti. Tutkiessaan sitä alimmasta oksasta latvaan saakka Jeesus ”ei löytänyt muuta kuin lehtiä”. Sillä oli vain rehevä lehdistö, mutta ei mitään muuta. {AT 557.1}

Kristus kirosi sen kuivettumaan. Hän sanoi: ”Älköön ikinä enää kukaan sinusta hedelmää syökö.” Kun Jeesus opetuslapsineen jälleen Seuraavana aamuna kulki kaupunkia kohden, herättivät heidän huomiotaan tuon viikunapuun kuihtuneet oksat ja riippuvat lehdet. ”Rabbi”, sanoi Pietari, ”katso, viikunapuu, jonka Sinä kirosit, on kuivettunut”. {AT 557.2}

Viikunapuun kiroaminen oli herättänyt opetuslapsissa hämmästystä. Heidän mielestään se oli niin suuresti Jeesuksen menettelytapojen vastaista. He olivat kuulleet Hänen usein lausuvan, ettei Hän tullut tuomitsemaan maailmaa, vaan että maailma Hänen kauttaan pelastuisi. He muistivat Hänen sanansa: ”Ihmisen Poika ei ole tullut ihmisten sieluja hukuttamaan vaan pelastamaan.” Luuk. 9: 56. Hänen ihmetöittensä tarkoitus oli aina ollut parantaa eikä koskaan tuhota. Opetuslapset olivat tunteneet Hänet vain auttajana ja parantajana. Siksi tämä teko oli ainutlaatuinen, ja he kyselivät: Mikä on tämän tarkoitus? {AT 557.3}

Jumalalla ”on halu laupeuteen”. ”Niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, Herra, ei ole minulle mieleen jumalattoman kuolema.” Miika 7:18; Hes. 33:11. Tuhoaminen ja tuomitseminen on Herralle ”outo työ”. Jes. 28: 21. Mutta armossaan ja rakkaudessaan Hän kohottaa tulevaisuuden verhoa ja paljastaa ihmisille synnin seuraukset. {AT 557.4}

Viikunapuun kiroaminen oli vertauskuvallinen teko. Tuo kuiva puu, joka komeili tuuhealla lehvistöllään aivan Jeesuksen silmäin edessä, kuvasi Juudan kansaa. Vapahtaja halusi tehdä opetuslapsilleen tiettäväksi Israelin tuomion syyt ja sen varmuuden. Tämän tähden Hän vertauksessaan antoi tälle puulle siveellisiä ominaisuuksia ja teki siitä jumalallisen totuuden tulkin. Juutalaiset erosivat kaikista muista kansoista siinä, että he tunnustivat olevansa kuuliaisia Jumalalle. He olivat olleet Hänen erikoisessa suosiossaan, ja he väittivät olevansa

vanhurskaampia kuin mikään muu kansa. Mutta maailman rakkaus ja voitonhimo olivat heidät turmelleet. He kerskailivat tiedoistaan, mutta eivät tunteneet Jumalan vaatimuksia, ja olivat täynnä tekopyhyyttä. Tuon kuivan puun tavoin he ojentelivat reheviä oksiaan, jotka silmälle näyttivät kauniilta, mutta eivät tuottaneet ”muuta kuin lehtiä”. Juutalaisten uskonto mahtavine temppeleilleen, pyhine alttareineen, juhlapukuisine pappeineen ja vaikuttavine juhlamenoineen oli todella kaunista katsella, mutta siitä puuttui nöyryys, rakkaus ja armeliaisuus. {AT 557.5}

Missään viikunatarhan puussa ei ollut hedelmiä, mutta lehdettömät puut eivät herättäneet mitään toiveita, eivätkä aiheuttaneet pettymystä. Nämä puut kuvasivat pakanoita. Heiltä puuttui jumalisuus kuten juutalaisiltakin, mutta he eivät olleet tunnustaneet palvelevansa Jumalaa. He eivät kerskaten väittäneet olevansa hyviä. He olivat sokeita Jumalan töille ja vaikutukselle. Heillä ei vielä ollut hedelmäin aika. He yhä odottivat päivää, joka toisi heille valoa ja toivoa. Juutalaiset, jotka olivat saaneet Jumalalta suurempia siunauksia, olivat vastuussa näiden lahjojen väärinkäyttämisestä. Ne etuoikeudet, joista he kerskasivat, vain lisäsivät heidän syyllisyyttään. {AT 558.1}

Jeesus oli tullut viikunapuun luo nälkäisenä etsimään ravintoa. Niin Hän oli tullut Israelinkin luo toivoen löytävänsä siitä vanhurskauden hedelmiä. Hän oli tuhlannut heille lahjojaan, jotta he tuottaisivat hedelmää maailmalle siunaukseksi. Hän oli suonut heille kaikki tilaisuudet ja etuoikeudet ja palkaksi Hän pyysi heidän myötätuntoaan ja apuaan Hänen pelastustyössään. Hän halusi nähdä heissä uhrimieltä ja sääliä, intoa Jumalan puolesta ja syvää sydämen kaipuuta pelastaa lähimmäisensä. Jos he olisivat pitäneet he olisivat tehneet samaa epäitsekästä työtä, jota Kristuskin teki. Mutta ylpeys ja itsekylläisyys syrjäyttivät rakkauden Jumalaan ja lähimmäiseen. He saattoivat itsensä perikatoon kieltäytymällä palvelemasta toisia. He eivät antaneet maailmalle niitä totuuden aarteita, jotka Jumala oli heille uskonut. Tuossa kuivettuneessa puussa he näkivät sekä syntinsä että sen rangaistuksen. Viikunapuu, joka Vapahtajan kiroamana oli kuihtunut juuriaan myöten, jääden lakastuneena törröttämään, osoitti, millainen Juudan kansasta tulisi, kun Jumala ottaisi heiltä pois armonsa. Koska he kieltäytyivät jakamasta siunauksiaan, he eivät enää saisi niitä itsekään. Herra sanoo: ”Se on sinun turmiosi, Israel, että olet minua vastaan, joka olen sinun apusi.” Hoos. 13: 9. {AT 558.2}

Tämä varoitus on kaikkia aikoja varten. Se, että Kristus kirosi viikunapuun, jonka Hänen oma voimansa oli luonut, on varoitukseksi kaikille seurakunnille ja kaikille kristityille. Ei kukaan voi elämässään noudattaa Jumalan lakia palvelematta toisia. Mutta monet eivät elä Kristuksen säälivää, epäitsekästä elämää. Jotkut, jotka luulevat olevansa erinomaisia kristittyjä, eivät käsitä, mitä Jumalan palveleminen merkitsee. He tekevät suunnitelmia, jotka hyödyttävät vain heitä itseään. He toimivat vain omaksi hyväkseen. Aika merkitsee heille jotakin vain silloin, kun he voivat koota jotakin itselleen. Tämä on heidän tarkoituksensa kaikissa elämän asioissa. He eivät palvele toisia, vaan itseään. Jumala loi heidät elämään

maailmassa, missä täytyy suorittaa epäitsekästä palvelusta. Hänen tarkoituksensa oli, että he kaikin mahdollisin tavoin auttaisivat lähimmäisiään. Mutta oma minä on niin tärkeä, etteivät he voi nähdä mitään muuta. He eivät ole kosketuksessa toisten ihmisten kanssa. Ne, jotka täten elävät vain itselleen, ovat tuon viikunapuun kaltaisia, joka näytti niin hyvältä, mutta kuitenkin oli hedelmätön. He suorittavat jumalanpalvelusmenoja, mutta ilman katumusta tai uskoa. He tunnustavat kunnioittavansa Jumalan lakia, mutta he eivät noudata sitä. He sanovat, mutta eivät tee. Kristuksen viikunapuulle lausuma tuomio osoittaa, miten inhottavaa tällainen teeskentely on Hänen silmissään. Hän sanoo julkisyntisen olevan vähemmän syyllinen kuin sellaisen, joka tunnustaa palvelevansa Jumalaa, mutta ei tuota mitään hedelmää Hänen kunniakseen. {AT 559.1}

Vertaus viikunapuusta, jonka Kristus esitti ennen menoaan Jerusalemiin, on välittömässä yhteydessä sen opetuksen kanssa, jonka Hän antoi kirotessaan hedelmättömän puun. Vertauksessa puutarhuri pyysi kuivan hedelmättömän puun puolesta: Anna sen olla vielä tämä vuosi, niin minä kaivan sen ympäri ja lannoitan sitä, ja jos se tuottaa hedelmää, hyvä on, mutta ellei, voit kaataa sen. Hedelmätöntä puuta oli hoidettava yhä paremmin, kaikin mahdollisin keinoin. Mutta jos se jäisi hedelmättömäksi, ei mikään pelastaisi sitä tuholta. Vertauksessa ei kerrottu, mikä oli puutarhurin työn tulos. Se riippui siitä kansasta, jolle Kristus lausui nämä sanat. Hedelmätön puu kuvasi heitä, ja he saivat itse ratkaista oman kohtalonsa. Heille annettiin kaikki taivaan suomat edut, mutta nämä siunaukset eivät heitä hyödyttäneet. Tulos näkyi siinä, että Kristus kirosi hedelmättömän viikunapuun. He olivat valinneet oman perikatonsa. {AT 559.2}

Yli tuhannen vuoden ajan Juudan kansa oli väärinkäyttänyt Jumalan armoa ja vetänyt päälleen Hänen tuomiotaan. He olivat hylänneet Hänen varoituksensa ja tappaneet Hänen profeettansa. Kristuksen ajan ihmiset syyllistyivät samoihin synteihin noudattamalla samaa menettelytapaa. Tuon sukukunnan syyllisyys oli siinä, että he hylkäsivät heille silloin tarjotun armon ja heille lausutut varoitukset. Kristuksen päivien juutalaiset sitoivat itsensä kahleilla, joita tuo kansa oli jo vuosisatoja itselleen takonut. {AT 560.1}

Jokaisen aikakauden ihmisille tarjotaan valoa ja etuoikeuksia. Heillä on etsikkoaikansa, jolloin he voivat tulla sovitetuiksi Jumalan kanssa. Mutta armollakin on rajansa. Se voi vuosikausia olla tarjona ihmiselle, joka on välinpitämätön ja hylkää sen. Mutta kerran tulee hetki, jolloin ihminen saa viimeisen armokutsun. Sydän paatuu niin, ettei se enää vastaa Jumalan Hengen kutsuun. Silloin ei Pyhän Hengen lempeä, vetoava ääni enää kutsu ihmistä, ja sen nuhteet ja varoitukset lakkaavat. {AT 560.2}

Tuo päivä oli nyt koittanut Jerusalemille. Jeesus itki tuskasta tuomitun kaupungin tähden, mutta Hän ei enää voinut sitä pelastaa. Hän oli jo käyttänyt kaikki keinot. Hylätessään Jumalan Hengen varoitukset Israel oli hylännyt ainoan apukeinonsa. Mikään muu mahti ei voinut sitä pelastaa. {AT 560.3}

Juudan kansa oli kaikkien niiden vertauskuva, jotka hylkäävät Jumalan iankaikkisen rakkauden kutsun. Kyyneleet, joita Jeesus itki Jerusalemin vuoksi, vuotivat kaikkien aikojen syntien tähden. Israelille julistetussa tuomiossa voivat ne, jotka hylkäävät Jumalan Pyhän Hengen nuhteet ja varoitukset, lukea oman tuomionsa. {AT 560.4}

Tässä sukupolvessa on monia, jotka kulkevat samaa tietä kuin epäuskoiset juutalaiset. He ovat nähneet Jumalan voiman ilmauksia, ja Pyhä Henki on puhunut heidän sydämelleen, mutta he pitävät kiinni epäuskostaan ja vastarinnastaan. Jumala lähettää heille varoituksia ja nuhteita, mutta he eivät halua tunnustaa erehdyksiään, vaan hylkäävät Hänen sanomansa ja sanansaattajansa. Keinot, joita Hän käyttää heidän auttamisekseen, tulevat heille kompastuskiveksi. {AT 560.5}

Luopunut Israel vihasi Jumalan profeettoja, koska näiden kautta heidän salaiset syntinsä tulivat julki. Aahab piti Eliaa vihollisenaan, koska tämä suoraan nuhteli kuninkaan salaisia syntejä. Samoin nykyaikanakin Kristuksen palvelija, joka nuhtelee synnistä, saa osakseen pilkkaa ja moitetta. Raamatun totuus, Kristuksen uskonto, taiselee siveellisen turmeluksen voimakasta tulvintaa vastaan. Ihmisten ydämet ovat nykyaikana vielä enemmän ennakkoluulojen hänen elämänsä oli nuhde heidän syntejään vastaan, ja he kielsivät Hänet. Niinpä ei nytkään Jumalan sanan totuus sovellu yhteen ihmisten elintapojen ja heidän luonnollisten taipumustensa kanssa, ja tuhannet hylkäävät valon. Saatanan yllyttäminä ihmiset epäilevät Jumalan sanaa ja haluavat käyttää omaa, riippumatonta arvostelukykyään. He valitsevat pimeyden mieluummin kuin valon, mutta he tekevät niin sielunsa uhalla. Ne, jotka moittivat Kristuksen sanoja, löysivät yhä enemmän moittimisen syytä, kunnes he kokonaan kääntyivät pois Hänestä, joka oli totuus ja elämä. Niin on nytkin. Jumala ei halua kumota jokaista vastaväitettä, jonka lihallinen sydän voi esittää Hänen totuuttaan vastaan. Niille, jotka hylkäävät kirkkaat valonsäteet, jotka voisivat valaista pimeyden, jäävät Jumalan sanan salaisuudet iäksi ilmaisematta. Heiltä totuus on kätketty. He kulkeivat sokeasti eivätkä tiedä edessään olevasta perikadosta. {AT 560.6}

Öljymäen laelta Kristus näki yli koko maailman ja kaikkien aikojen, ja Hänen sanansa voidaan soveltaa jokaiseen sieluun, joka hylkää Jumalan armokutsun. Hän puhuu tänään sinulle, joka halveksit Jumalan rakkautta. Sinunkin pitäisi tietää, mikä rauhaasi sopii. {AT 561.1}

Kristus vuodattaa katkeria kyyneleitä sinun tähtesi, jolla ei ole mitään kyyneleitä vuodatettavana omasta puolestasi. Sinussa näkyy jo sitä kohtalokasta sydämen kovuutta, joka koitui fariseusten tuhoksi. Ja jokainen Jumalan armon osoitus, jokainen jumalallisen valon säde joko sulattaa ja pehmittää mieltä tai lisää sen toivotonta katumattomuutta. {AT 561.2}

Kristus näki edeltäpäin, että Jerusalem pysyisi itsepintaisena ja katumattomana. Kuitenkin se itse oli syyllinen kaikkiin rikoksiinsa ja kaikkiin niihin seurauksiin, jotka johtuivat armon hylkäämisestä. Näin on käyvä jokaisen sielun, joka menettelee samoin. Herra sanoo: ”Se on

sinun turmiosi, Israel, että nouset minua vastaan.” ”Kuule maa! Katso, minä tuotan onnettomuuden tälle kansalle, heidän hankkeittensa hedelmän, sillä he eivät ole kuunnelleet minun sanojani, vaan ovat hyljänneet minun lakini.” Hoosea 13: 9; Jer. 6: 19. {AT 561.3}

LUKU 65—JÄLLEEN PYHÄKÖSSÄ

”Se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, on tullut kulmakiveksi.” {AT 562.1}

Toimintansa alussa Kristus oli ajanut ulos temppelistä ne, jotka saastuttivat sen epäpyhillä touhuillaan, ja Hänen luja ja päättävä käyttäytymisensä oli saattanut juonittelevat kauppiaat kauhun valtaan. Toimintansa lopulla Hän tuli jälleen temppeliin ja huomasi sitä vhä häpäistävän kuten ennenkin. Asiantila oli vielä entista pahempi. Temppelin esipiha muistutti suurta karjatarhaa. Eläinten ääniin ja rahojen kilinään sekaantui kiivasta sanasotaa kaupustelijain kesken, joiden joukossa näkyi pyhissä tehtävissäkin olevia miehiä. Temppelin arvohenkilöt sekaantuivat itse ostamiseen, myymiseen ja rahanvaihtoon. He olivat niin täydellisesti rahanhimonsa vallassa, etteivät he Jumalan silmissä olleet varkaita parempia. {AT 562.2}

Vähän käsittivät papit ja hallitusmiehet sen työn ylevyyttä, joka heidän tuli suorittaa. Jokaisen pääsiäisjuhlan ja lehtimajanjuhlan aikana tapettiin tuhansia eläimiä, joiden veren papit kaatoivat alttarille. Juutalaiset olivat tottuneet veriuhreihin ja melkein unohtaneet sen, että juuri synti teki välttämättömäksi kaiken tämän verenvuodatuksen. He eivät käsittäneet sen kuvaavan Jumalan kalliin Pojan verta, joka vuodatettaisiin maailman puolesta, eivätkä sitä, että uhrien tuli ohjata ihmiset ristiinnaulitun Lunastajan luo. {AT 562.3}

Jeesus katseli viattomia uhrieläimiä ja näki, kuinka juutalaiset olivat tehneet näistä suurista kokouksista verenvuod tuksen ja julmuuden näyttämöitä. Sen sijaan, että he olisivat nöyrästi katuneet syntejään, he vain lisäsivät uhrieläinten lukumäärää, ikäänkuin Jumalaa voitaisiin kunnioittaa tuollaisella sydämettömällä menettelyllä. Itsekkyys ja rahanhimo oli paaduttanut pappien ja hallitusmiesten sydämen. Olipa itse Jumalan Karitsaan viittaavista vertauskuvista tehty välikappaleita, joiden avulla koetettiin kiskoa voittoa. Näin oli kansan silmissä jumalanpalveluksen pyhyys suureksi osaksi menettänyt merkityksensä. Jeesuksen viha nousi, sillä Hän tiesi, etteivät papit ja vanhimmat antaneet enempää arvoa Hänen verelleen, joka kohta vuotaisi maailman syntien tähden, kuin näiden uhrieläinten verelle, joka heidän toimestaan lakkaamatta vuoti. {AT 563.1}

Kristus oli profeettain välityksellä puhunut juuri tätä vastaan. Samuel oli sanonut: ”Haluaako Herra polttouhreja ja teurasuhreja yhtä hyvin kuin kuuliaisuutta Herran äänelle? Katso, kuuliaisuus on parempi kuin uhri ja tottelevaisuus parempi kuin oinasten rasva.” Ja Jesaja, joka profeetallisessa näyssä näki juutalaisten luopumisen, nimitti heitä Sodoman ja Gomorran päämiehiksi sanoen: ”Kuulkaa Herran sana, te Sodoman päämiehet, ota korviisi meidän Jumalamme opetus, sinä Gomorran kansa. Mitä ovat minulle teidän paljot teurasuhrinne? sanoo Herra. Minä olen kyllästynyt oinas-polttouhreihin, ja juottovasikkain rasvaan, mullikkain, karitsain ja kauristen vereen minä en mielisty. Kun te tulette minun kasvojeni eteen, kuka sitä teiltä vaatii — minun esikartanoitteni tallaamista?” ”Peseytykää, puhdistautukaa; pankaa pois pahat tekonne minun silmäini edestä, lakatkaa pahaa tekemästä.

Oppikaa tekemään hyvää; harrastakaa oikeutta, ojentakaa väkivaltaista, hankkikaa orvolle oikeus, ajakaa lesken asiaa.” 1 Sam. 15:22; Jes. 1:10—12, 16, 17. {AT 563.2}

Hän, joka itse oli antanut nämä ennustukset, toisti nyt varoituksensa viimeisen kerran. Ennustuksen mukaan kansa oli julistanut Jeesuksen Israelin kuninkaaksi. Hän oli saanut heidän kunnioituksensa ja vastaanottanut kuninkaan tehtävän. Sen mukaan Hänen täytyi nyt toimia. Hän tiesi yritystensä turmeltuneen papiston uudistamiseksi olevan turhia, mutta siitä huolimatta Hänen täytyi suorittaa työnsä, sillä epäuskoiselle kansalle täytyi antaa todistus Hänen jumalallisesta tehtävästään. {AT 563.3}

Jeesuksen tutkiva katse kulki jälleen yli saastutetun temppelipihan. Kaikkien silmät olivat käännetyt Häneen. Papit ja hallitusmiehet, fariseukset ja pakanat katsoivat hämmästyneinä ja peloissaan Häntä, joka seisoi heidän edessään ylevänä taivaan kuninkaana. Jumaluus välähti läpi inhimillisyyden ja verhosi Kristuksen sellaiseen kunniaan ja kirkkauteen, jollaista ei koskaan ollut nähty. Häntä lähinnä seisovat vetäytyivät niin syrjään kuin kansanjoukolta pääsivät. Muutamia harvoja opetuslapsia lukuunottamatta Vapahtaja seisoi yksin. Ei kuulunut risahdustakaan. Hiljaisuus tuntui miltei sietämättömältä. Sitten Kristus puhui voimalla, joka järkytti kansaa rajuilman tavoin: ”Kirjoitettu on: ’Minun huoneeni pitää kutsuttaman rukoushuoneeksi’, mutta te teette siitä ryövärien luolan.” Hänen äänensä kaikui pasuunan tavoin läpi temppelin. Kiivastus Hänen kasvoillaan oli kuin kuluttava tuli. Ja Hän käski niinkuin se, jolla on valta: ”Viekää pois nämä täältä.” Joh. 2: 16. {AT 563.4}

Kolme vuotta aikaisemmin temppelin esimiehet olivat hävenneet Jeesuksen käskyn aiheuttamaa pakoaan. He olivat myöhemmin ihmetelleet omaa pelkoaan ja ehdotonta kuuliaisuuttaan tätä yksinkertaista, vaatimatonta miestä kohtaan. He olivat pitäneet mahdottomana, että tällainen arvoton alistuminen koskaan uusiintuisi. Kuitenkin he olivat nyt kauhistuneempia kuin aikaisemmin ja tottelivat Hänen käskyään vieläkin nopeammin. Kukaan ei uskaltanut epäillä Hänen arvovaltaansa. Papit ja kauppiaat pakenivat Hänen luotaan ajaen karjaansa edellään. {AT 564.1}

Kiiruhtaessaan pois temppelistä he tapasivat kansanjoukon, joka toi sairaitaan suuren Lääkärin parannettavaksi. Muutamien pakenevien kertomukset käännyttivät jotkut näistä takaisin. He pelkäsivät kohdata Häntä, joka oli niin voimakas, että Hänen pelkkä katseensa oli karkoittanut papit ja hallitusmiehet Hänen lähettyviltään. Mutta suuri joukko tunkeutui läpi vastaantulevan lauman haluten tavata Hänet, joka oli heidän ainoa toivonsa. Toisten paetessa temppelistä olivat monet jääneet sinne. Vastasaapuneet liittyivät näihin. Temppelipiha tuli taas täyteen sairaita ja kuolevia, ja jälleen Jeesus auttoi heitä. {AT 564.2}

Jonkin ajan kuluttua papit ja hallitusmiehet uskalsivat palata temppeliin. Kun pakokauhu oli lakannut, heidät valtasi pelko siitä, minkä askelen Jeesus nyt ottaisi. He arvelivat Hänen astuvan Daavidin valtaistuimelle. Palatessaan hiljaa temppeliin he kuulivat sekä aikuisten että lasten ylistävän Jumalaa. Astuessaan sisään he jäivät kuin naulittuina katselemaan edessään

olevaa ihmeellistä näkyä. He näkivät sairaiden parantuvan, sokeiden saavan näkönsä, kuurojen kuulevan ja rampojen hyppivän ilosta. Lapset olivat ensimmäisinä iloitsemassa. Jeesus oli parantanut heidän sairautensa. Hän oli ottanut heidät syliinsä, ottanut vastaan heidän hellät suudelmansa, ja muutamat heistä olivat vaipuneet uneen Hänen helmaansa Hänen opettaessaan kansaa. Nyt lapset kaiuttivat kiitostaan iloisin äänin. He toistivat edellisen päivän hoosiannahuutoja ja heiluttivat riemuissaan palmunoksia Vapahtajan edessä. Temppelin muurit kaikuivat heidän huudoistaan: ”Siunattu olkoon Hän, joka tulee Herran nimeen!” ”Sinun kuninkaasi tulee sinulle! Vanhurskas ja auttaja Hän on.” Ps. 118: 26; Sak. 9: 9. ”Hoosianna Daavidin Pojalle!” {AT 564.3}

Näiden onnellisten, vapaiden äänten kaiku loukkasi temppelin esimiehiä. He päättivät lopettaa sellaiset mielenosoitukset. He esittivät kansalle, että lasten jalat ja ilohuudot häpäisivät Herran temppelin. Huomatessaan, etteivät heidän sanansa vaikuttaneet mitään kansaan, he vetosivat Kristukseen: ”’Kuuletko, mitä nämä sanovat?’” ”Niin Jeesus sanoi heille: ’Kuulen; ettekö ole koskaan lukeneet: Lasten ja imeväisten suusta Sinä olet valmistanut itsellesi kiitoksen?’” Ennustuksessa oli sanottu, että Kristus julistettaisiin kuninkaaksi, ja sen täytyi toteutua. Israelin papit ja hallitusmiehet kieltäytyivät julistamasta Hänen kunniaansa, ja silloin Jumala teki lapset todistajikseen. Jos lapset olisivat vaienneet, olisivat itse temppelin pylväät kaiuttaneet Vapahtajan ylistystä. {AT 565.1}

Fariseukset olivat täysin ymmällä. Yliote oli nyt sellaisella, jota he eivät voineet pelottaa. Jeesus oli ryhtynyt temppelin varjelijaksi. Koskaan aikaisemmin Hän ei ollut käyttänyt tällaista kuninkaallista valtaa. Ei koskaan Hänen sanoillaan ja teoillaan ollut ollut tällaista voimaa. Hän oli tehnyt ihmeellisiä tekoja kautta Jerusalemin, mutta ei koskaan näin juhlallisella ja vaikuttavalla tavalla. Kun saapuvilla oleva kansa oli nähnyt Hänen ihmetyönsä, eivät papit ja hallitusmiehet uskaltaneet julkituoda vihamielisyyttään. Vaikka Hänen vastauksensa raivostutti heitä ja saattoi heidät hämilleen, he eivät saattaneet aikaansaada mitään enempää sinä päivänä. {AT 565.2}

Seuraavana aamuna Sanhedrin jälleen kokoontui pohtimaan, miten olisi meneteltävä Jeesuksen suhteen. Kolme vuotta aikaisemmin he olivat vaatineet merkkiä siitä, että Hän olisi Messias. Sen jälkeen Hän oli tehnyt suuria ihmetekoja kaikkialla maassa. Hän oli parantanut sairaita, ihmeellisesti ruokkinut tuhansia ihmisiä, kävellyt veden päällä ja tyynnyttänyt myrskyävän meren. Hän oli useita kertoja lukenut ihmissydämiä kuin avointa kirjaa. Hän oli ajanut ulos riivaajia ja herättänyt kuolleita. Hallitusmiehillä oli silmiensä edessä todistukset siitä, että Hän oli Messias. Nyt he päättivät olla vaatimatta mitään merkkiä Hänen vallastaan, mutta sensijaan puristaa Häneltä jonkin tunnustuksen tai lausunnon, josta Hänet voitaisiin tuomita. {AT 565.3}

He palasivat temppeliin, missä Hän opetti kansaa, ja esittivät Hänelle seuraavan kysymyksen: ”Millä vallalla sinä näitä teet? Ja kuka sinulle on antanut tämän vallan?” He odottivat Hänen väittävän, että Hän oli saanut valtansa Jumalalta. Tämän väitteen he aikoivat

kumota. Mutta Jeesus vastasi heille esittämällä puolestaan kysymyksen, joka näytti koskevan vallan eri asiaa, ja Hänen vastauksensa heille riippuisi siitä, miten he vastaisivat tähän kysymykseen. Hän sanoi: ”Mistä Johanneksen kaste oli? Taivaastako vai ihmisistä?” {AT 566.1}

Papit huomasivat olevansa pulassa, mistä he eivät voisi selvitä pelkällä viisastelulla. Jos he sanoisivat, että Johanneksen kaste oli taivaasta, se paljastaisi heidän epäjohdonmukaisuutensa. Kristus sanoisi silloin: ”Miksi siis ette uskoneet häntä?” Johannes oli todistanut Kristuksesta: ”Katso, Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnin.” Joh. 1: 29. Jos papit uskoivat Johanneksen todistukseen, kuinka he voivat kieltää, että Kristus olisi Messias? Jos he taas esittäisivät oman vakaumuksensa, että Johanneksen kaste oli ihmisistä, he saisivat vastaansa suuttumuksen myrskyn, sillä kansa piti Johannesta profeettana. {AT 566.2}

Kansa odotti kiihkeän jännittyneenä asian ratkaisua. He tiesivät, että papit olivat tunnustaneet hyväksyvänsä Johanneksen kasteen, ja he odottivat heidän ilman muuta tunnustavan, että hän oli Jumalan lähettämä. Mutta neuvoteltuaan salaa keskenään papit päättivät olla esittämättä kantaansa. Teeskennellen tietämättömyyttä he sanoivat: ”Emme tiedä.” Jeesus sanoi: ”Niinpä en minäkään sano teille, millä vallalla minä näitä teen.” {AT 566.3}

Kirjanoppineet, papit ja hallitusmiehet vaikenivat. Noloina ja pettyneinä he loivat katseensa alas uskaltamatta kysyä Kristukselta enempää. Pelkuruudellaan ja neuvottomuudellaan he olivat suuressa määrin menettäneet kansan kunnioitusta, joka nyt huvittuneena katseli, miten nämä ylpeät, itsevanhurskaat miehet kärsivät tappion. {AT 566.4}

Kaikki nämä Kristuksen sanat ja teot olivat hyvin tärkeitä, ja niiden vaikutus alkaisi yhä lisääntyvässä määrin tuntua Hänen ristiin-naulitsemisensa ja ylösnousemisensa jälkeen. Monet niistä, jotka innokkaasti olivat odottaneet tuon keskustelun tulosta, tulivat myöhemmin Hänen opetuslapsikseen saatuaan siihen ensimmäisen sysäyksen Jeesuksen sanoista tuona muistettavana päivänä. Temppelipihan tapahtumat eivät koskaan häipyneet heidän muististaan. Jeesuksen ja ylimmäisen papin vastakohta heidän keskustellessaan oli ilmeinen. Temppelin ylpeällä esimiehellä oli yllään koreat ja kallisarvoiset vaatteet. Hänen päässään oli välkkyvä tiara. Hänen ryhtinsä oli kuninkaallinen, hänen tukkansa ja pitkä, aaltoileva partansa olivat iän harmaannuttamat. Hänen ulkonäkönsä herätti kunnioitusta. Tämän ylvään henkilön rinnalla seisoi taivaan Majesteetti ilman loistoa ja koristuksia. Hänen vaatteensa olivat matkasta pölyiset, Hänen kasvonsa kalpeat ja niillä oli kärsivällisen surullinen ilme. Kuitenkin ne ilmaisivat arvokkuutta ja lempeyttä, joka oli ylipapin ylpeän, itsekylläisen ja vihaisen ilmeen selvä vastakohta. Monet niistä, jotka kuulivat ja näkivät Jeesuksen sanat ja teot temppelissä, pitivät siitä hetkestä asti sydämessään Häntä Jumalan profeettana. {AT 566.5}

Mutta kun yleinen mielipide alkoi kallistua Hänen puolelleen, lisääntyi pappien viha Jeesusta kohtaan. Kuin öljyä heidän vihansa tuleen oli se viisaus, jolla Hän vältti Hänelle asetetut ansat ja joka oli uutena todistuksena Hänen jumaluudestaan. {AT 568.1}

Taistellessaan rabbiineja vastaan Kristuksen tarkoitus ei ollut nöyryyttää vastustajiaan. Hän ei iloinnut siitä, että saisi heidät ahtaalle. Hänellä oli tärkeä läksy opetettavana heille. Hän oli nöyryyttänyt vihollisensa sallimalla heidän kietoutua ansoihin, jotka he olivat asettaneet Häntä varten. Heidän tunnustamansa tietämättömyys Johanneksen kasteesta antoi Hänelle tilaisuuden puhua, ja Hän käytti tilaisuutta esittääkseen heille heidän todellisen tilansa ja lausuakseen vielä uuden varoituksen monien aikaisempien lisäksi. {AT 568.2}

”Miten teistä on?” Hän sanoi. ”Miehellä oli kaksi poikaa; ja hän meni ensimmäisen luo ja sanoi: ’Poikani, mene tänään tekemään työtä minun viinitarhaani.’ Tämä vastasi ja sanoi: ’En tahdo’, mutta jäljestäpäin hän katui ja meni. Niin hän meni toisen luo ja sanoi samoin. Tämä taas vastasi ja sanoi: ’Minä menen, herra’, mutta ei mennytkään. Kumpi näistä kahdesta teki isänsä tahdon?” {AT 568.3}

Tämä odottamaton kysymys yllätti kuulijat. He olivat tarkoin seuranneet vertausta ja vastasivat nyt heti: ”Ensimmäinen.” Luoden heihin tiukan katseen Jeesus vastasi vakavalla ja juhlallisella äänellä: {AT 568.4}

”Totisesti minä sanon teille: publikaanit ja portot menevät ennen teitä Jumalan valtakuntaan. Sillä Johannes tuli teidän tykönne vanhurskauden tietä, ja te ette uskoneet häntä, mutta publikaanit ja portot uskoivat häntä; ja vaikka te sen näitte, ette jäljestäpäinkään katuneet, niin että olisitte häntä uskoneet.” {AT 569.1}

Papit ja hallitusmiehet eivät voineet muuta kuin antaa oikean vastauksen Kristuksen kysymykseen, ja näin Hän sai heidät asettumaan ensimmäisen pojan puolelle. Tämä poika kuvasi publikaaneja, joita fariseukset halveksivat ja vihasivat. Publikaanit olivat olleet törkeän siveettömiä. He olivat todella olleet Jumalan lain rikkojia, ilmaisten elämässään Hänen vaatimustensa päättävää vastustamista. He olivat olleet kiittämättömiä ja epäpyhiä, ja kun heitä oli kehoitettu menemään ja työskentelemään Herran viinitarhassa, he olivat halveksien kieltäytyneet siitä. Mutta kun Johannes tuli saarnaten parannuksen kastetta, publikaanit ottivat vastaan hänen sanomansa ja antoivat kastaa itsensä. {AT 569.2}

Toinen poika kuvasi Juudan kansan johtomiehiä. Jotkut fariseuksista olivat katuneet ja ottaneet Johannekselta kasteen, mutta johtajat eivät tahtoneet tunnustaa hänen olevan Jumalasta. Hänen varoituksensa ja uhkauksensa eivät johtaneet heitä parannukseen. He ”tekivät turhaksi Jumalan aivoituksen heitä kohtaan eivätkä ottaneet Johannekselta kastetta”. Luuk. 7: 30. He suhtautuivat halveksien hänen sanomaansa. Toisen pojan tavoin, joka, kun häntä kutsuttiin, sanoi: ”Minä menen, herra”, mutta ei mennytkään, papit ja hallitusmiehet tunnustivat olevansa kuuliaisia, mutta teoissaan osoittivat olevansa tottelemattomia. He tekivät suuria hurskauden tunnustuksia ja väittivät noudattavansa Jumalan lakia, mutta he

osoittivat vain väärää kuuliaisuutta. Fariseukset tuomitsivat publikaanit jumalattomiksi ja kirosivat heidät, mutta nämä osoittivat uskollaan ja teoillaan menevänsä taivasten valtakuntaan ennen noita itsevanhurskaita, joille oli annettu suuri valo, mutta joiden teot eivät vastanneet heidän tunnustamaansa jumalisuutta. {AT 569.3}

Papit ja hallitusmiehet olivat haluttomia kuulemaan näitä purevia totuuksia. He pysyivät kuitenkin vaiti, toivoen Jeesuksen sanovan jotakin, minkä he voisivat kääntää Häntä vastaan, mutta he saivat kestää vieläkin enemmän. {AT 569.4}

Kristus sanoi: ”Kuulkaa toinen vertaus: Oli perheenisäntä, joka istutti viinitarhan ja teki aidan sen ympärille ja kaivoi siihen viinikuurnan ja rakensi tornin; ja hän vuokrasi sen viinitarhureille ja matkusti muille maille. Ja kun hedelmäin aika lähestyi, lähetti hän palvelijoitansa viinitarhurien luokse perimään hänelle tulevat hedelmät. Mutta viinitarhurit ottivat kiinni hänen palvelijansa; minkä he pieksivät, minkä tappoivat, minkä kivittivät. Vielä hän lähetti loisia palvelijoita, useampia kuin ensimmäiset; ja näille he tekivät samoin. Mutta viimein hän lähetti heidän luokseen poikansa sanoen: ’Minun poikaani he kavahtavat.’ Mutta kun viinitarhurit näkivät pojan, sanoivat he keskenänsä: ’Tämä on perillinen, tulkaa, tappakaamme hänet, niin me saamme hänen perintönsä.’ Ja he ottivat hänet kiinni ja heittivät ulos viinitarhasta ja tappoivat. Kun viinitarhan herra tulee, mitä hän tekee noille viinitarhureille?” {AT 569.5}

Jeesus puhui kaikelle kansalle, mutta papit ja hallitusmiehet vastasivat. He sanoivat: ”Nuo pahat hän pahoin tuhoaa ja vuokraa viinitarhan toisille viinitarhureille, jotka antavat hänelle hedelmät ajallansa.” Vastauksen antajat eivät ensin olleet käsittäneet vertauksen sovellutusta, mutta nyt he huomasivat lausuneensa oman tuomionsa. Vertauksessa perheenisäntä kuvasi Jumalaa, viinitarha Juudan kansaa ja aita Jumalan lakia, joka suojasi heitä. Torni oli temppelin vertauskuva. Viinitarhan herra oli tehnyt kaiken, mitä sen menestymiseksi tarvittiin. Hän sanoo: ”Mitä olisi viinitarhalleni vielä ollut tehtävä, jota en olisi sille tehnyt?” Jes. 5: 4. Näin kuvattiin Jumalan väsymätöntä huolenpitoa Israelista. Ja kuten viinitarhurien oli palautettava herralleen määrätty osa viinitarhan hedelmistä, niin Jumalan kansan oli kunnioitettava Häntä pyhiä etuoikeuksiaan vastaavalla elämällä. Mutta kuten viinitarhurit olivat tappaneet palvelijat, joita isäntä lähetti noutamaan hedelmiä, niin juutalaisetkin olivat surmanneet ne profeetat, joita Jumala oli lähettänyt kutsumaan heitä parannukseen. Sanansaattaja toisensa jälkeen oli tapettu. Tähän asti oli vertauksen sovellutus täysin selvä, ja mitä sitten seurasi, se oli yhtä ilmeistä. Viinitarhan herran rakkaassa pojassa, jonka tämä viimein lähetti tottelemattomien palvelijainsa luo ja jonka he ottivat kiinni ja tappoivat, papit ja hallitusmiehet näkivät selvän kuvan Jeesuksesta ja Hänen osakseen tulevasta kohtalosta. Heillä oli jo tekeillä suunnitelmia Hänen surmaamisekseen, jonka Isä oli lähettänyt tekemään heille viimeisen vetoomuksen. Kiittämättömiä viinitarhureita kohtaava kosto kuvasi niiden tuomiota, jotka surmaisivat Kristuksen. {AT 570.1}

Katsoen heihin säälivästi Vapahtaja jatkoi: ”Ettekö ole koskaan lukeneet kirjoituksista: ’Se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, on tullut kulmakiveksi; Herralta tämä on tullut ja on ihmeellinen meidän silmissämme? Sentähden minä sanon teille: Jumalan valtakunta otetaan teillä pois ja annetaan kansalle, joka tekee sen hedelmiä. Ja joko tähän kiveen kaatuu, se ruhjoutuu, mutta jonka päälle se kaatuu, sen se murskaa.’” {AT 570.2}

Tätä ennustusta juutalaiset olivat usein toistaneet synagoogissaan sovelluttaen sitä tulevaan Messiaaseen. Kristus oli juutalaisen järjestelmän ja koko pelastussuunnitelman kulmakivi. Tämän kulmakiven juutalaiset rakentajat, Israelin papit ja hallitusmiehet, olivat nvt hylkäämäisillään. Vapahtaja kiinnitti heidän huomiotaan ennustuksiin, jotka osoittivat heille heidän vaaransa. Kaikin käytettävissä olevin keinoin Hän koetti tehdä heille selväksi sen teon laadun, jonka he olivat tekemäisillään. {AT 571.1}

Hänen sanoillaan oli toinenkin tarkoitus. Esittäessään kysymyksen: ”Kun viinitarhan herra tulee, mitä hän tekee noille viinitarhureille?” Kristus tarkoitti, että fariseukset vastaisivat, kuten he tekivät. Hän tahtoi heidän tuomitsevan itse itsensä. Koska Hänen varoituksensa eivät herättäisi heissä katumusta, ne sinetöisivät heidän tuomionsa, ja Hän toivoi heidän näkevän, että he olivat itse saattaneet itsensä turmioon. Hänen tarkoituksensa oli osoittaa heille Jumalan oikeudenmukaisuus Hänen riistäessään heiltä heidän kansallisia etuoikeuksiaan, mikä oli jo alkanut, ja joka ei päättyisi heidän temppelinsä ja kaupunkinsa tuhoamiseen vaan koko kansan hajoittamiseen. {AT 571.2}

Kuulijat käsittivät varoituksen. Mutta huolimatta tuomiosta, jonka itse olivat julistaneet, papit ja hallitusmiehet olivat valmiit täyttämään kuvauksen lausuen: ”Tämä on perillinen; tulkaa, tappakaamme Hänet.” ”Ja he olisivat tahtoneet ottaa Hänet kiinni, mutta pelkäsivät kansaa”, sillä yleinen mielipide oli Kristuksen puolella. {AT 571.3}

Käyttäessään ennustusta hylätystä kivestä Kristus viittasi todelliseen tapahtumaan Israelin historiassa. Tapaus liittyi ensimmäisen temppelin rakentamiseen. Se soveltui erikoisesti Kristuksen ensimmäisen tulemisen aikaan ja sen olisi tullut erikoisen voimakkaasti vedota juutalaisiin, mutta se sisältää opetuksen meillekin. Kun Salomon temppeliä rakennettiin, tehtiin seiniin ja perustuksiin käytetyt suunnattomat kivilohkareet täysin valmiiksi louhimossa. Senjälkeen kun ne oli tuotu rakennuspaikalle, ei niitä enää saanut käsitellä millään työkalulla, vaan työmiesten oli ainoastaan asetettava ne paikoilleen. {AT 571.4}

Eräs tavattoman iso ja erikoisen muotoinen kivi oli tuotu perustukseen käytettäväksi, mutta työmiehet eivät voineet löytää sille paikkaa eivätkä siis käyttää sitä. Se oli heille vain haitaksi ollessaan käyttämättömänä heidän tiellään. Kauan se oli hylättynä. Mutta kun rakentajien oli laskettava kulmakivi, he etsivät kauan löytääkseen tarpeeksi suuren ja painavan kiven, joka’ olisi sopivan muotoinen tuohon erikoiseen paikkaan, ja kestäisi sen suuren painon, joka sillä tulisi lepäämään. Jos he tekisivät epäviisaan valinnan tällä tärkeällä paikalla joutuisi koko rakennuksen turvallisuus vaaraan. Heidän olisi löydettävä kivi, joka pystyisi vastustamaan

auringon, pakkasen ja myrskyn vaikutusta. Useita eri kiviä oli jo valittu, mutta suunnattoman painon alla ne olivat murskaantuneet palasiksi. Toiset taas eivät voineet kestää lämpötilan äkillisiä vaihteluja. Viimein huomio kiintyi tuohon kiveen, joka kauan oli ollut hylättynä. Se oli ollut alttiina ilman, auringon ja myrskyn vaikutukselle, mutta siinä ei näkynyt ainoatakaan säröä. Rakentajat tutkivat tätä kiveä. Se oli kestänyt kaikki muut kokeet, mutta ei vielä yhtä. Jos se voisi kestää raskaan painon, he valitsisivat sen kulmakiveksi. Koe tehtiin. Kivi hyväksyttiin, asetettiin sille kuuluvalle paikalle ja huomattiin erikoisen sopivaksi. Jesajalle näytettiin profeetallisessa näyssä, että tämä kivi kuvasi Kristusta. Hän sanoo: ”Herra Sebaot pitäkää pyhänä, Häntä te peljätkää ja kauhistukaa. Ja Hän on oleva pyhäkkö, Hän loukkauskivi ja kompastuksen kallio molemmille Israelin huonekunnille, paula ja ansa Jerusalemin asukkaille. Monet heistä kompastuvat ja kaatuvat ja ruhjoutuvat, monet kiedotaan ja vangitaan.” {AT 572.1}

Profeetta vietiin näyssä Kristuksen ensimmäisen tulemisen aikaan ja hänelle näytettiin, että Kristuksen on kohdattava vaikeuksia ja koettelemuksia, joita Salomon temppelin pääkulmakiven kohtalo kuvasi. ”Sentähden, näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä lasken Siioniin perustuskiven, koetellun kiven, kalliin kulmakiven, lujasti perustetun; joka uskoo, se ei pakene.” Jes. 8: 13 — 15; 28: 16. {AT 572.2}

Rajattomassa viisaudessaan Jumala valitsi kulmakiven ja laski sen itse. Hän sanoo sitä ”lujasti perustetuksi”. Koko maailma voi laskea sen päälle taakkansa ja murheensa, ja se voi kestää ne kaikki. He voivat täysin turvallisesti rakentaa sen päälle. Kristus on ”koeteltu kivi”. Hän ei koskaan petä niitä, jotka luottavat Häneen. Hän on kestänyt jokaisen koetuksen. Hän on kantanut Aadamin ja koko jälkimaailman syyllisyyden painon ja selvinnyt enemmän kuin voittajana pahuuden pauloista. Hän on kantanut taakat, joita jokainen katuva syntinen on Hänen päälleen heittänyt. Kristuksessa syyllinen sydän on löytänyt rauhan. Hän on luja perustus. Kaikki, jotka panevat luottamuksensa Häneen, lepäävät täysin turvallisina. {AT 572.3}

Jesajan ennustuksessa Kristuksen sanotaan olevan sekä luja perustus että kompastuskivi. Apostoli Pietari, joka kirjoittaa Pyhän Hengen innoittamana, osoittaa selvästi, kenelle Kristus on perustuskivi ja kenelle loukkauskallio: ”Jos ’olette maistaneet, että Herra on hyvä’. Ja tulkaa Hänen tykönsä, elävän kiven tykö, jonka ihmiset tosin ovat hyljänneet, mutta joka Jumalan edessä on valittu, kallis, ja rakentukaa itsekin elävinä kivinä hengelliseksi huoneeksi, pyhäksi papistoksi, uhraamaan hengellisiä uhreja, jotka Jeesuksen Kristuksen kautta ovat Jumalalle mieluisia. Sillä Raamatussa sanotaan: ’Katso, minä lasken Siioniin valitun kiven, kalliin kulmakiven; ja joka Häneen uskoo, ei ole häpeään joutuva.’ Teille siis, jotka uskotte, se on kallis, mutta niille, jotka eivät usko, ’on se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, tullut kulmakiveksi’ ja ’kompastuskiveksi ja loukkauskallioksi’. Koska he eivät tottele sanaa, niin he kompastuvat.” 1 Piet. 2: 3-8. {AT 573.1}

Niille, jotka uskovat, Kristus on luja perustus. Nämä ovat niitä, jotka kaatuvat tähän kiveen ja ruhjoutuvat. Tässä kuvataan kuuliaisuutta Kristukselle ja uskoa Häneen. Kaatuminen kiveen ja ruhjoutuminen merkitsee omasta vanhurskaudesta luopumista ja menemistä Kristuksen luo nöyränä kuin lapsi, katuen syntejämme ja uskoen Hänen anteeksiantavaan rakkauteensa. Ja näin me siis uskon ja kuuliaisuuden kautta rakennamme kristus-perustukselle. {AT 573.2}

Tälle elävälle kivelle voivat rakentaa niin juutalaiset kuin pakanatkin. Se on ainoa perustus, jolle voimme turvallisesti rakentaa. Se on kyllin leveä kaikille ja kyllin vahva kestämään koko maailman painon ja taakat. Ja yhteyden kautta Kristukseen, elävään kiveen, tulee kaikista, jotka rakentavat tälle perustukselle, eläviä kiviä. Monet ihmiset ovat omin ponnistuksin tulleet hiotuiksi, kiilloitetuiksi ja kauniiksi, mutta heistä ei voi tulla ”eläviä kiviä”, koska he eivät ole yhteydessä Kristuksen kanssa. Ilman tätä yhteyttä kukaan ihminen ei voi pelastua. Ellei meissä ole Kristuksen elämää, emme voi vastustaa myrskyjä ja kiusauksia. Iankaikkinen kohtalomme riippuu siitä, rakennammeko tälle lujalle perustukselle. Monet rakentavat nykyään perustuksille, joita ei ole koeteltu. Kun sade lankeaa, myrsky raivoaa ja tulvat tulevat, heidän rakennuksensa sortuu, koska se ei ole perustettu Ikuiselle Kalliolle, pääkulmakivelle Jeesukselle Kristukselle. {AT 573.3}

Niille, jotka ”eivät tottele sanaa”, Kristus on loukkauskallio. Mutta ”se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, on tullut kulmakiveksi”. Hylätyn kiven tavoin Kristus sai maallisen elämänsä aikana kestää ylenkatsetta ja pahoinpitelyä. Hän oli ”ylenkatsottu, ihmisten hylkäämä, kipujen mies ja sairauden tuttava, ... halveksittu, jota emme minäkään pitäneet”. Jes. 53: 3. Mutta aika oli lähellä, jolloin Hänet kirkastettaisiin. Kuolleistanousemisen kautta Hänet julistettiin ”Jumalan Pojaksi voimassa”. Room. 1: 4. Toisen kerran tullessaan Hän on paljastuva taivaan ja maan Herraksi. Xe, jotka nyt olivat ristiinnaulitse- maisillaan Hänet, tunnustavat kerran Hänen suuruutensa. Koko maailmankaikkeuden nähden hylätystä kivestä on tuleva pääkulmakivi. {AT 574.1}

Ja ”jonka päälle se kaatuu, sen se murskaa”. Kansa, joka hylkäsi Kristuksen, näki pian kaupunkinsa ja kansansa tuhottuna. Heidän kunniansa loiste sammui; se hajosi tomuna tuuleen. Ja mikä tuhosi juutalaiset? Se oli kallio, joka olisi ollut heidän turvansa, jos he olisivat rakentaneet sille. Se oli Jumalan hyvyys, jota he halveksivat, vanhurskaus, jonka he hylkäsivät, armo, jonka he työnsivät luotaan. Ihmiset asettuivat Jumalaa vastaan, ja kaikki se, mikä olisi voinut koitua heidän pelastuksekseen, kääntyi heidän turmiokseen. Kaiken, minkä Jumala oli säätänyt heille elämäksi, he huomasivat olevan kuolemaksi. Kristuksen ristiinnaulitsemisesta oli seurauksena Jerusalemin hävitys. Golgatalla vuotanut veri oli paino, joka veti heidät perikatoon sekä tässä että tulevassa maailmassa. Näin on myös oleva viimeisenä suurena päivänä, jolloin tuomio tulee kohtaamaan Jumalan armon hylkääjiä. Kristus, heidän loukkauskallionsa, on silloin ilmestyvä heille kostavana vuorena. Hänen kasvojensa kirkkaus, joka vanhurskaille on elämää, on jumalattomille oleva kuluttava tuli.

Koska syntinen on hylännyt Hänen rakkautensa ja halveksinut Hänen armoaan, hän joutuu perikatoon. {AT 574.2}

Monin kuvauksin ja toistetuin varoituksin Jeesus osoitti, mitä seuraisi, jos juutalaiset hylkäisivät Jumalan Pojan. Nämä sanansa Hän lausuu kaikille kaikkina aikoina, jotka kieltäytyvät ottamasta Häntä vastaan Lunastajanaan. Jokainen varoitus kuuluu myös heille. Häväistyllä temppelillä, tottelemattomalla pojalla, petollisella viinitarhurilla ja ylimielisillä rakentajilla on vastineensa jokaisen syntisen kokemuksissa. Ellei hän kadu, tulee hänen osakseen niiden kuvaama tuomio. {AT 574.3}

LUKU 66—VÄITTELYN RISTITULESSA

”Mitä arvelette Kristuksesta? Kenen poika hän on?” {AT 575.1}

Papit ja hallitusmiehet olivat ääneti kuunnelleet Kristuksen teräviä moitteita. He eivät voineet kumota Hänen syytöksiään. Mutta sitä lujemmin he päättivät kietoa Hänet, ja tämä tarkoituksenaan he ”lähettivät Hänen luokseen hurskaiksi tekeytyviä urkkijoita, saadakseen Hänet kiinni jostakin sanasta, niin että voisivat antaa Hänet esivallalle ja maaherran käsiin”. He eivät lähettäneet vanhoja fariseuksia, jotka Jeesus oli usein kohdannut, vaan nuoria miehiä, jotka olivat innokkaita ja kiihkeitä ja joita he eivät luulleet Jeesuksen tuntevan. Heitä seurasi muutamia herodilaisia, joiden tuli kuunnella Kristuksen sanoja, voidakseen todistaa Häntä vastaan oikeudessa. Fariseukset ja herodilaiset olivat olleet katkeria vihamiehiä, mutta nyt heitä yhdisti viha Kristusta kohtaan. {AT 575.2}

Fariseuksia oli aina suututtanut roomalaisten verojen kiskoilta. Heidän mielestään verojen maksaminen oli vastoin Jumalan lakia. Nyt he huomasivat tilaisuuden kietoa Jeesus ansaan. Urkkijat tulivat Hänen luokseen ja sanoivat viattoman näköisinä, ikäänkuin olisivat halunneet tietää velvollisuutensa: ”Opettaja, me tiedämme, että sinä puhut ja opetat oikein etkä katso henkilöön, vaan opetat Jumalan tietä totuudessa. Onko luvallista antaa keisarille veroa vai ei?” {AT 575.3}

Jos sanat ”’me tiedämme’, että sinä puhut ja opetat oikein” olisivat olleet vilpittömät, ne olisivat olleet ihmeellinen tunnustus. Mutta ne lausuttiin pettämistarkoituksessa, ja siitä huolimatta niiden todistus oli tosi. Fariseukset tiesivät Jeesuksen puhuvan ja opettavan oikein, ja heidät tullaan kerran tuomitsemaan oman todistuksensa mukaan. {AT 576.1}

Kysymyksen esittäjät luulivat kyllin hyvin salanneensa tarkoituksensa Jeesukselta, mutta tämä luki heidän sydäntään kuin avointa kirjaa ja huomasi heidän petollisuutensa. ”Miksi kiusaatte minua?” Hän sanoi. Täten Hän antoi heille merkin, jota he eivät olleet pyytäneet, osoittamalla nähneensä heidän salatun tarkoituksensa. He hämmentyivät yhä enemmän, kun Hän lisäsi: ”Tuokaa denaari minun nähdäkseni.” He toivat sen ja Hän kysyi heiltä: ”Kenen kuva ja päällekirjoitus tämä on?” He vastasivat Hänelle: ”Keisarin.” Osoittaen rahassa olevaa kirjoitusta Jeesus sanoi: ”Antakaa siis keisarille, mikä keisarin on, ja Jumalalle, mikä Jumalan on.” {AT 576.2}

Urkkijat olivat odottaneet Jeesuksen vastaavan heidän kysymykseensä suoraan joko tavalla tai toisella. Jos Hän sanoisi, että oli laitonta antaa veroa keisarille, asia ilmoitettaisiin roomalaisille viranomaisille ja Hänet vangittaisiin kapinaan kiihottamisesta. Mutta jos Hän julistaisi veron maksamisen lailliseksi, he aikoivat syyttää Häntä kansan edessä Jumalan lain vastustamisesta. Nyt he tunsivat itsensä nolatuiksi ja voitetuiksi. Heidän suunnitelmansa olivat menneet sekaisin. Se nopea tapa, jolla heidän kysymykseensä oli vastattu, sai heidät aivan sanattomiksi. {AT 576.3}

Kristuksen vastaus ei ollut välttelevä, se oli suora vastaus kysymykseen. Pitäen kädessään roomalaista rahaa, johon oli painettu keisarin nimi ja kuva, Hän selitti, että koska he elivät Rooman vallan suojeluksen alaisina, heidän tuli antaa sille vallalle sen vaatima tuki, mikäli se ei ollut ristiriidassa korkeamman velvollisuuden kanssa. Mutta samalla kun he olivat rauhallisia, lainkuuliaisia kansalaisia, heidän oli aina ensimmäiseksi toteltava Jumalaa. {AT 576.4}

Vapahtajan sanat ”antakaa Jumalalle, mikä Jumalan on” sisälsivät ankaran moitteen juonittelevia juutalaisia kohtaan. Jos he olisivat uskollisesti täyttäneet velvollisuutensa Jumalaa kohtaan, heistä ei olisi tullut sorrettu vieraan vallan alainen kansa. Rooman lippu ei olisi liehunut Jerusalemin yllä, roomalainen sotilas ei olisi seissyt heidän porteillaan, roomalainen maaherra ei olisi hallinnut heidän muuriensa sisäpuolella. Juudan kansa kärsi rangaistustaan, koska se oli luopunut Jumalasta. {AT 576.5}

Kun fariseukset kuulivat Kristuksen vastauksen, ”ihmettelivät he ja jättivät Hänet ja menivät pois”. Hän oli nuhdellut heidän ulkokultaisuuttaan ja omahyväisyyttään, ja näin tehdessään Hän oli tuonut julki erään suuren periaatteen, joka selvästi määrää ihmisen velvollisuuden rajat hallitusta kohtaan ja hänen velvollisuutensa Jumalaa kohtaan. Monen mieltä kiusannut kysymys oli nyt ratkaistu. Tämän jälkeen he aina noudattivat oikeata periaatetta. Ja vaikka monet poistuivat pettyneinä, he näkivät, että kysymykseen sisältyvä periaate oli selvästi tuotu julki, ja he ihmettelivät Kristuksen kaukonäköistä arvostelukykyä. {AT 577.1}

Tuskin olivat fariseukset vaienneet, kun saddukeukset tulivat viekkaine kysymyksineen. Nämä kaksi puoluetta vastustivat katkerasti toisiaan. Fariseukset pitivät tarkoin kiinni perimätavoista. He olivat tarkkoja ulkonaisista menoista, peseytyivät ja paastosivat ahkerasti, pitivät pitkiä rukouksia ja antoivat almuja huomiotaherättävällä tavalla. Mutta Kristus selitti heidän tekevän tyhjäksi Jumalan lain opettamalla oppeja, jotka ovat ihmisten käskyjä. Lahkona he olivat tekopyhiä ja ulkokullattuja, mutta heidän joukossaan oli todella hurskaita yksilöitä, jotka ottivat vastaan Kristuksen opetukset ja tulivat Hänen opetuslapsikseen. Saddukeukset hylkäsivät fariseusten perimä- tavat. He tunnustivat uskovansa suurimman osan Kirjoituksista ja pitävänsä niitä toimintansa ohjeena, mutta itse asiassa he olivat epäilijöitä ja materialisteja. {AT 577.2}

Saddukeukset kielsivät enkelien olemassaolon, kuolleitten ylösnousemuksen ja opin tulevasta elämästä palkintoineen ja rangaistuksineen. Kaikissa näissä kohdissa he erosivat fariseuksista. Näiden kahden lahkon välillä oli ylösnousemus erikoinen riidan aihe. Fariseukset olivat lujasti uskoneet ylösnousemukseen, mutta näissä väittelyissä heidän käsityksensä ihmisen tulevasta. Tilasta hämmentyivät. Kuolema tuli heille selittämättömäksi salaisuudeksi. Heidän kykenemättömyytensä kumota saddukeusten väitteet oli heille alituisena suuttumuksen aiheena. Näiden kahden lahkon väliset keskustelut päättyivät tavallisesti vihaisiin väittelyihin, jotka yhä enemmän loitonsivat heitä toisistaan. {AT 577.3}

Saddukeusten lukumäärä oli paljon pienempi kuin heidän vastustajiensa, eikä heillä ollut yhtä voimakasta vaikutusta kansaan, mutta monet heistä olivat varakkaita, ja näin heillä oli rikkauteen perustuvaa vaikutusvaltaa. Heihin kuuluivat useimmat papit, ja heidän keskuudestaan valittiin tavallisesti ylimmäinen pappi. Tämä tapahtui kuitenkin sillä nimenomaisella ehdolla, etteivät he toisi julki kerettiläisiä mielipiteitään. Fariseusten lukumäärän ja kansansuosion vuoksi saddukeusten oli pakko tehdä näennäisiä myönnytyksiä oppeihinsa nähden hoitaessaan jotakin papillista tehtävää, mutta juuri se seikka, että heitä voitiin valita sellaisiin tehtäviin, lisäsi heidän väärien mielipiteittensä vaikutusta. {AT 577.4}

Saddukeukset eivät hyväksyneet Jeesuksen opetuksia, sillä he eivät tunnustaneet sen hengen, joka Häntä ohjasi, voivan esiintyä tällä tavalla, ja Hänen opetuksensa Jumalasta ja tulevasta elämästä oli heidän oppiensa vastainen. He uskoivat Jumalaan ainoana ihmistä korkeampana olentona, mutta he väittivät, että kaikkea ohjaava kaitselmus ja Jumalan ennaltanäkeminen riistäisi ihmiseltä vapaan siveellisen toiminnan ja alentaisi hänet orjan asemaan. Heidän uskonsa mukaan Jumala, luotuaan ihmisen, oli jättänyt hänet oman onnensa nojaan, riippumattomaksi mistään korkeammasta voimasta. Heidän mielestään ihminen sai vapaasti hallita omaa elämäänsä ja ohjata maailmantapahtumia ja he uskoivat, että hänen kohtalonsa oli hänen omissa käsissään. He kielsivät, että Jumalan Henki toimisi ihmisten välityksellä tai luonnollisin keinoin. Kuitenkin he ajattelivat, että ihminen saattoi päästä korkeammalle käyttämällä luonnonlahjojaan oikealla tavalla, ja että hän saattoi puhdistua noudattamalla ankaria ja tarkkoja vaatimuksia. {AT 578.1}

Heidän käsityksensä Jumalasta vaikutti heidän omaan luonteeseensa. Koska heidän käsityksensä mukaan Hänellä ei ollut mitään mielenkiintoa ihmistä kohtaan, niin vähän hekään välittivät toisista ihmisistä, eikä heillä ollut paljon mitään yhteyttä keskenään. Koska he eivät tunnustaneet Pyhän Hengen vaikutusta ihmisen toimintaan, heidän elämästään puuttui Hänen voimansa. Muitten juutalaisten tavoin he suuresti kerskailivat esikoisoikeudestaan Aabrahamin lapsina ja lain vaatimusten tarkasta noudattamisesta, mutta heiltä puuttui Aabrahamin usko ja hyvyys. Heidän myötätuntonsa piiri oli hyvin suppea. He uskoivat, että jokaisen ihmisen on mahdollista hankkia elämän mukavuuksia ja siunauksia, eivätkä toisten puutteet ja kärsimykset näin ollen liikuttaneet heitä. He elivät vain itseään varten. {AT 578.2}

Sanoillaan ja teoillaan Kristus todisti jumalallisesta voimasta, joka saa aikaan yliluonnollisia asioita, tulevasta elämästä tämän elämän jälkeen ja Jumalasta ihmislasten Isänä, joka aina valvoo heidän tosi parastaan. Hän osoitti Jumalan voiman ilmenevän hyvyytenä ja säälinä, mikä oli moite saddukeusten itsekästä eristäytyneisyyttä kohtaan. Hän opetti, että Jumala vaikuttaa ihmissydämeen Pyhän Henkensä kautta sekä hänen ajalliseksi että iankaikkiseksi parhaakseen. Hän osoitti, miten suuri erehdys on luulla ihmisvoiman saavan aikaan sen luonteen muutoksen, jonka yksin Jumalan Henki voi aiheuttaa. {AT 578.3}

Saddukeukset olivat päättäneet saada ihmiset epäilemään näitä Hänen opetuksiaan. Haastaessaan riitaa Jeesuksen kanssa he olivat varmat siitä, että saisivat Hänet huonoon maineeseen, vaikkakaan eivät saisi Häntä tuomituksi. Ylösnousemus oli aihe, jossa he päättivät kuulustella Häntä. Jos Hän olisi yhtä mieltä heidän kanssaan, Hän loukkaisi fariseuksia yhä enemmän. Jos Hän taas olisi toista mieltä, he aikoivat saattaa Hänen opetuksensa naurunalaiseksi. {AT 579.1}

Saddukeukset ajattelivat, että jos ihmisen ruumis sekä kuolemattomuuden että kuolevaisuuden tilassa on muodostunut samoista aineosista, niin noustuaan kuolleista sen täytyy olla lihaa ja verta, ja iankaikkisessa elämässä se tulee jatkamaan täällä keskeytynyttä elämäänsä. Siinä tapauksessa he päättelivät maallisten suhteitten tulevan jatkumaan, miehen ja vaimon jälleen liittyvän toisiinsa, avioliiton tulevan täydelliseksi ja kaikkien asiain jatkuvan samoin kuin ennen kuolemaa, niin että tämän elämän heikkoudet ja intohimotkin säilyvät iankaikkiseen elämään. {AT 579.2}

Vastatessaan heidän kysymyksiinsä Jeesus kohotti tulevan elämän verhoa. Hän sanoi: ”Ylösnousemuksessa ei naida eikä mennä miehelle; vaan he ovat niinkuin enkelit taivaassa.” Hän osoitti, että saddukeusten usko oli väärä. Heillä oli väärät perusteet. ”Te eksytte”, Hän lisäsi, ”koska te ette tunne kirjoituksia ettekä Jumalan voimaa”. Hän ei syyttänyt heitä kuten fariseuksia tekopyhyydestä vaan väärästä käsityksestä. {AT 579.3}

Saddukeukset kuvittelivat noudattavansa Kirjoituksia tarkemmin kuin ketkään muut ihmiset. Mutta Jeesus osoitti, etteivät he olleet tunteneet niiden todellista merkitystä. Tämän tuntemuksen ihminen saa vain Pyhän Hengen valistamana. Hän sanoi sen seikan, etteivät he tunne Kirjoituksia eivätkä Jumalan voimaa, olevan heidän uskonsa sekavuuden ja heidän pimeytensä syynä. He koettivat saada Jumalan salaisuudet rajallisen järkensä piiriin. Kristus kehoitti heitä avaamaan sydämensä niille pyhille totuuksille, jotka avartaisivat ja vahvistaisivat ymmärrystä. Tuhannet ihmiset eivät usko siksi, että heidän rajallinen mielensä ei voi käsittää Jumalan salaisuuksia. He eivät voi selittää Jumalan voiman ihmeellistä ilmenemistä Hänen kaitselmuksessaan, siksi he kieltävät sellaisen voiman osoitukset pannen ne luonnonvoimien tilille, joita he vielä vähemmän voivat käsittää. Meitä ympäröivien salaisuuksien ainoa avain on siinä, että tunnustamme niissä kaikissa Jumalan läsnäolon ja voiman. Ihmisten tulisi tunnustaa Jumala koko maailmankaikkeuden Luojaksi, kaiken hallitsijaksi ja toimeenpanijaksi. Heidän täytyy saada avarampi käsitys Hänen luonteestaan ja Hänen vaikutuksensa salaisuudesta. {AT 579.4}

Kristus lausui kuulijoilleen, että ellei olisi kuolleitten ylösnousemusta, ei kirjoituksista, joihin he tunnustivat uskovansa, olisi mitään hyötyä. Hän sanoi: ”Mutta mitä kuolleitten ylösnousemukseen tulee, ettekö ole lukeneet, mitä Jumala on puhunut teille, sanoen: ’Minä olen Aabrahamin Jumala ja Iisakin Jumala ja Jaakobin Jumala’? Ei hän ole kuolleitten Jumala, vaan elävien.” Jumala pitää asioita, joita ei ole, ikäänkuin ne olisivat. Hän näkee lopun alusta ja katselee työnsä tulosta, ikäänkuin se olisi jo loppuun suoritettu. Kalliit vainajat Aadamista

viimeiseen vanhurskaaseen kuolleeseen asti tulevat kuulemaan Jumalan Pojan äänen ja tulevat esille haudoistaan iankaikkiseen elämään. Jumala on oleva heidän Jumalansa, ja he tulevat olemaan Hänen kansansa. Jumalan ja ylösnousseitten pyhien välillä tulee olemaan läheinen ja hellä suhde. Tätä suhdetta, joka sisältyy Hänen tuleviin suunnitelmiinsa, Hän pitää jo vallitsevana. Kuolleet ovat Hänelle eläviä. {AT 580.1}

Kristuksen sanat tukkivat saddukeusten suun. He eivät voineet vastata Hänelle. Hän ei ollut lausunut sanaakaan, joka olisi antanut vähintäkään aihetta tuomita. Hänen vastustajansa eivät olleet saavuttaneet muuta kuin kansan halveksumisen. {AT 580.2}

Fariseukset eivät kuitenkaan epäilleet, etteivätkö he saisi Häntä puhumaan sellaista, jota he voisivat käyttää Häntä vastaan. He taivuttivat erään viisaan kirjanoppineen kysymään Jeesukselta, mikä lain kymmenestä käskystä on tärkein. {AT 580.3}

Fariseukset olivat korostaneet neljää ensimmäistä käskyä, jotka esittivät ihmisen velvollisuuden Luojaansa kohtaan, paljon tärkeämpinä kuin muita kuutta, jotka määräävät ihmisen velvollisuuden lähimmäistään kohtaan. Seuraus oli, että heidän käytännöllisestä hurskaudestaan puuttui paljon. Jeesus oli osoittanut ihmisille heidän suuret puutteensa ja opettanut hyvien töiden välttämättömyyttä sanoen, että puu tunnetaan hedelmistään. Tästä syystä Häntä oli syytetty siitä, että Hän asetti kuusi viimeistä käskyä neljän ensimmäisen edelle. {AT 580.4}

Lainoppinut lähestyi Jeesusta kysyen suoraan: ”Mikä on ensimmäinen kaikista käskyistä?” Jeesuksen vastaus on suora ja vakuuttava: ”Ensimmäinen on tämä: ’Kuule, Israel, Herra, meidän Jumalamme, Herra on yksi ainoa; ja rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydämestäsi ja kaikesta sielustasi ja kaikesta mielestäsi ja kaikesta voimastasi’. Tämä on ensimmäinen käsky.” Toinen on ensimmäisen kaltainen, sanoi Kristus, sillä se johtuu siitä: ”’Rakasta lähimmäistäsi niinkuin itseäsi.’ Ei ole mitään käskyä suurempaa kuin nämä.” ”Näissä kahdessa käskyssä riippuu kaikki laki ja profeetat.” {AT 581.1}

Kymmenestä käskystä sisältyy neljä ensimmäistä tähän suureen käskyyn: ”Rakasta Herraa Jumalaasi kaikesta sydämestäsi.” Viimeiset kuusi sisältyvät tähän: ”Rakasta lähimmäistäsi niinkuin itseäsi.” Molemmat nämä käskyt ilmaisevat rakkauden periaatteen. Emme voi pitää ensimmäistä ja rikkoa toista tai pitää toista ja rikkoa ensimmäistä. Kun Jumalalla on Hänelle kuuluva paikkansa sydämen valtaistuimella, annamme lähimmäisellemmekin oikean paikan. Me rakastamme häntä kuten itseämme. Ja vain rakastaessamme Jumalaa yli kaiken me voimme puolueettomasti rakastaa lähimmäistämme. {AT 581.2}

Ja koska kaikkiin käskyihin sisältyy rakkaus Jumalaan ja lähimmäiseen, ei yhtäkään niistä voida rikkoa loukkaamatta tätä periaatetta. Täten Kristus opetti kuulijoilleen, ettei Jumalan lakiin kuulu monia eri käskyjä, joista toiset ovat hyvin tärkeitä ja toiset vähemmän tärkeitä, niin että ne voidaan rankaisematta jättää huomioonottamatta. Herramme esittää neljä

ensimmäistä ja kuusi viimeistä käskyä jumalallisena kokonaisuutena ja opettaa, että rakkaus Jumalaan ilmenee kuuliaisuutena kaikille Hänen käskyilleen. {AT 581.3}

Kirjanoppinut, joka oli tehnyt Jeesukselle tämän kysymyksen, tunsi hyvin lain ja hämmästyi Hänen sanojaan. Hän ei odottanut Häneltä niin syvää ja perinpohjaista Kirjoitusten tuntemusta. Hän oli saanut avaramman käsityksen pyhiin käskyihin sisältyvistä periaatteista. Kokoontuneiden pappien ja hallitusmiesten edessä Hän rehellisesti tunnusti, että Kristus oli oikein selittänyt lain, sanoen: {AT 581.4}

”Oikein sanoit, opettaja, totuuden mukaan, että yksi Hän on, ja ettei ketään muuta ole, paitsi Hän. Ja rakastaa Häntä kaikesta sydämestään ja kaikesta ymmärryksestään ja kaikesta voimastaan, ja rakastaa lähimmäistään niinkuin itseänsä, se on enemmän kuin kaikki polttouhrit ja muut uhrit.” {AT 581.5}

Kristuksen vastauksen sisältämä viisaus oli saanut kirjanoppineen uskomaan Häneen. Hän tiesi juutalaisten uskonnon olevan enemmän ulkonaisia menoja kuin sydämen hurskautta. Hänellä oli jonkinlainen käsitys siitä, miten arvottomia olivat pelkät muotomenouhrit ja veren vuodattaminen synnin sovitukseksi ilman uskoa. Rakkaus ja kuuliaisuus Jumalaa kohtaan ja epäitsekäs lähimmäisensä kunnioittaminen näyttivät hänestä arvokkaammilta kuin kaikki nämä muotomenot. Se, että tämä mies oli niin valmis tunnustamaan Kristuksen perustelujen olevan oikeita, ja hänen päättäväinen ja varma esiintymisensä kansan edessä osoittivat kokonaan toisenlaista henkeä, kuin mikä vallitsi papeissa ja hallitusmiehissä. Jeesuksen sydän tunsi myötätuntoa tätä rehellistä kirjanoppinutta kohtaan, joka uhmaten pappien vihaa ja hallitusmiesten uhkauksia uskalsi tuoda julki sydämensä vakaumuksen. ”Kun Jeesus näki, että hän vastasi ymmärtäväisesti, sanoi Hän hänelle: ’Sinä et ole kaukana Jumalan valtakunnasta.’” {AT 582.1}

Kirjanoppinut oli lähellä Jumalan valtakuntaa siinä, että hän tunnusti vanhurskauden tekojen olevan Jumalalle otollisempia kuin polttouhrit ja muut uhrit. Mutta hänen olisi täytynyt tunnustaa Kristuksen jumaluus ja uskon kautta Häneen vastaanottaa voimaa tehdäkseen vanhurskauden tekoja. Muotomenot eivät olleet minkään arvoisia, ellei elävä usko liittänyt niitä Kristukseen. Siveyslakikaan ei täytä tarkoitustaan, ellei ymmärretä sen suhdetta Vapahtajaan. Kristus oli yhä uudelleen osoittanut, että Hänen Isänsä laki sisälsi jotakin syvällisempää kuin pelkkiä vaativia määräyksiä. Laissa ilmenee sama periaate, joka sisältyy evankeliumiin. Laki osoittaa ihmisen velvollisuuden ja näyttää hänelle hänen syyllisyytensä. Hänen on Kristukselta etsittävä anteeksiantoa ja voimaa tehdäkseen, mikä laki määrää. {AT 582.2}

Fariseukset olivat kokoontuneet aivan Jeesuksen lähelle Hänen vastatessaan kirjanoppineen kysymykseen. Nyt Hän kääntyi heidän puoleensa kysyen: ”Mitä arvelette Kristuksesta? Kenen poika Hän on?” Tämän kysymyksen tarkoitus oli koetella heidän uskoaan Messiaaseen ja osoittaa, pitivätkö he Häntä vain ihmisenä vai Jumalan Poikana. He

vastasivat yhteen ääneen: ”Daavidin”. Nimeä Daavidin Poika oli ennustuksissa käytetty Messiaasta. Kun Jeesus oli ilmaissut jumaluutensa suurilla ihmetöillään, kun Hän oli parantanut sairaita ja herättänyt kuolleita, ihmiset olivat kyselleet toisiltaan: ”Eikö tämä ole Daavidin Poika?” Syrofoinikialainen nainen, sokea Bartimeus ja monet muut olivat pyytäneet Häneltä apua sanoen: ”Herra, Daavidin Poika, armahda minua.” Matt. 15: 22. Kun Hän ratsasti Jerusalemiin, Häntä oli tervehditty riemuhuudoin: ”Hoosianna Daavidin pojalle! Siunattu olkoon Hän, joka tulee Herran nimeen” Matt. 21: 9. Ja pienet lapsetkin olivat sinä päivänä pyhäkössä kaiuttaneet tuota ilohuutoa. Mutta monet, jotka nimittivät Jeesusta Daavidin Pojaksi, eivät tunnustaneet Hänen jumaluuttaan. He eivät käsittäneet, että Daavidin Poika oli myös Jumalan Poika. {AT 582.3}

Vastaukseksi lausuntoon, että Kristus oli Daavidin Poika, Jeesus sanoi: ”Kuinka sitten Daavid Hengessä kutsuu Häntä Herraksi, sanoen: ’Herra sanoi minun Herralleni: Istu minun oikealle puolelleni, kunnes minä panen Sinun vihollisesi Sinun jalkojesi alle.’ Jos siis Daavid kutsuu Häntä Herraksi, kuinka Hän on hänen poikansa? Ja kukaan ei voinut vastata Hänelle sanaakaan; eikä siitä päivästä lähtien yksikään enää rohjennut kysyä Häneltä mitään.” {AT 583.1}

LUKU 67—SUORAA NUHTELUA

”Voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset, te ulkokullatut!” {AT 584.1}

Oli tullut viimeinen päivä, jolloin Kristus opetti temppelissä. Jerusalemiin oli kokoontunut suuria kansanjoukkoja, ja kaikkien huomio oli ollut kiintynyt Häneen. Kansaa oli tunkeillut temppelipihoissa seuraten väittelyä, jota käytiin; ja he olivat innokkaita kuulemaan jokaisen Hänen huuliltaan lähtevän sanan. Tällaista näkyä ei ollut nähty koskaan aikaisemmin. Siellä seisoi tuo nuori galilealainen ilman maallista kunniaa tai kuninkaallisia arvomerkkejä. Häntä ympäröivät papit komeissa puvuissaan, hallitusmiehet viittoineen ja kunniamerkkeineen, jotka olivat osoituksena heidän korkeasta asemastaan, ja kirjanoppineet käsissään kirjakääröt, joihin he usein viittasivat. Jeesus seisoi tyynenä heidän edessään, arvokkaana kuin kuningas. Taivaan arvovallalla varustettuna Hän katsoi pelottomasti vastustajiaan, jotka olivat hylänneet ja ylenkatsoneet Hänen opetuksensa ja janosivat Hänen vertaan. He olivat suurin joukoin käyneet Hänen kimppuunsa, mutta heidän suunnitelmansa Hänen kietomisekseen ja tuomitsemisekseen olivat menneet myttyyn. Hän oli vastannut haasteeseen toisensa jälkeen esittäen puhtaan, kirkkaan totuuden pappien ja fariseusten pimeyden ja erehdysten vastakohtana. Hän oli osoittanut näille johtomiehille heidän oikean tilansa ja koston, joka heitä varmasti kohtaisi, jos he pysyisivät pahuudessaan. Hän oli uskollisesti heitä varoittanut. Kuitenkin Hänen oli vielä tehtävä toinen työ. Toinen asia oli vielä saatettava päätökseen. {AT 584.2}

Kansan mielenkiinto Jeesusta ja Hänen työtään kohtaan oli jatkuvasti kasvanut. Ihmiset olivat ihastuneita Hänen opetuksiinsa, mutta he olivat myös suuresti ymmällään. He olivat kunnioittaneet pappeja ja rabbiineja heidän viisautensa ja näennäisen hurskautensa tähden. Kaikissa uskonnollisissa asioissa he olivat aina sokeasti totelleet heitä heidän suuren arvovaltansa vuoksi. Ja nyt he näkivät näiden miesten koettavan saattaa Jeesuksen huonoon huutoon, tuon opettajan, jonka hyvyys ja viisaus loistivat yhä kirkkaammin jokaisen hyökkäyksen jälkeen. He näkivät pappien ja vanhimpien maahanluodut kasvot ja lukivat niiltä pettymystä ja hämmennystä. He ihmettelivät sitä, etteivät hallitusmiehet uskoneet Jeesukseen, vaikka Hänen opetuksensa olivat niin selviä ja yksinkertaisia. Kansa ei oikein tiennyt mille kannalle asettua. He seurasivat jännittyneinä niiden toimintaa, joiden neuvoja he olivat aina noudattaneet. {AT 585.1}

Jeesuksen tarkoitus oli esittämissään vertauksissa sekä varoittaa hallitusmiehiä että opettaa kansaa, joka halusi saada opetusta. Mutta tarvittiin vielä selvempiä sanoja. Kansa oli perimätapojen kahleissa ja uskoi sokeasti turmeltuneeseen papistoon. Nämä kahleet oli Kristuksen katkaistava. Hänen oli vielä selvemmin paljastettava pappien, hallitusmiesten ja fariseusten luonne. {AT 585.2}

Jeesus sanoi: ”Mooseksen istuimella istuvat kirjanoppineet ja fariseukset. Sentähden, kaikki, mitä he sanovat teille, se tehkää ja pitäkää; mutta heidän tekojensa mukaan älkää

tehkö, sillä he sanovat, mutta eivät tee.” Kirjanoppineet ja fariseukset väittivät omaavansa saman jumalallisen vallan, mikä Mooseksella oli. He olivat ottaneet hänen paikkansa lain selittäjinä ja kansan tuomareina. Sellaisina he vaativat kansalta erityistä kunnioitusta ja kuuliaisuutta. Jeesus kehoitti kuulijoitaan tekemään kaikkea, mitä rabbiinit opettivat lain mukaan, mutta kielsi noudattamasta heidän esimerkkiään. He eivät itse noudattaneet omia opetuksiaan. {AT 585.3}

Ja he opettivat paljon sellaista, mikä soti Kirjoituksia vastaan. Jeesus sanoi: ”He sitovat kokoon raskaita ja vaikeasti kannettavia taakkoja ja panevat ne ihmisten hartioille, mutta itse he eivät tahdo niitä sormellaankaan liikuttaa.” Fariseukset olivat antaneet joukoittain määräyksiä, jotka perustuivat perimä tapoihin ja rajoittivat kohtuuttomasti henkilökohtaista vapautta. Ja määrätyt lain kohdat he selittivät niin, että kansan noudatettaviksi määrättiin asioita, jotka he itse salaa ylenkatsoivat ja joiden suhteen he, milloin se vastasi heidän tarkoituksiaan, suorastaan väittivät olevansa poikkeusasemassa. {AT 585.4}

Heidän alituisena tarkoituksenaan oli osoittaa omaa hurskauttaan. Mitään ei pidetty liian pyhänä tämän päämäärän saavuttamiseksi. Jumala oli sanonut Moosekselle käskyistään: ”Ja sido ne merkiksi käteesi, ja ne olkoot muistolauseena sinun otsallasi.” 5 Moos. 6: 8. Näillä sanoilla on syvällinen merkitys. Kun Jumalan sanaa tutkitaan ja noudatetaan, koko ihminen jalostuu. Oikeamielisessä toiminnassa ja laupeudenteoissa kädet ilmaisevat Jumalan lain periaatteita, ikäänkuin sinetöiden ne. Ne pysyvät erillään lahjuksista ja kaikesta turmiollisesta ja petollisesta. Ne suorittavat rakkauden ja laupeuden tekoja. Silmät, jotka on suunnattu jaloa päämäärää kohden, ovat kirkkaat ja rehelliset. Kasvojen ja silmien ilme todistaa sen ihmisen tahrattomasta luonteesta, joka rakastaa ja kunnioittaa Jumalan sanaa. Mutta Kristuksen ajan juutalaiset eivät ymmärtäneet mitään tällaista. Moosekselle annettu käsky käsitettiin siten, että ihmisen tuli kantaa raamatunlauseita yllään. Niitä kirjoitettiin siis pergamenttiliuskoille, joita sidottiin näkyvällä tavalla pään ja ranteiden ympäri. Mutta tällainen ei suonut Jumalan laille suurempaa sijaa mielessä ja sydämessä. Näitä pergamentteja kannettiin vain ulkonaisina merkkeinä kiinnittämään toisten huomiota. Niiden luultiin antavan niiden käyttäjille hurskaan muodon, joka herättäisi kansan kunnioitusta. Jeesus iski suoraa tähän turhaan teeskentelyyn sanoen: {AT 586.1}

”Ja kaikki tekonsa he tekevät sitä varten, että ihmiset heitä katselisivat. He tekevät raamatunlausekotelonsa leveiksi ja vaippansa tupsut suuriksi ja rakastavat ensimmäistä sijaa pidoissa ja etummaisia istuimia synagoogissa, ja tahtovat mielellään, että heitä tervehditään toreilla, ja että ihmiset kutsuvat heitä nimellä ’rabbi’. Mutta te älkää antako kutsua itseänne rabbiksi, sillä yksi on teidän opettajanne ja te olette kaikki veljiä. Ja isäksenne älkää kutsuko ketään maan päällä, sillä yksi on teidän Isänne, Hän, joka on taivaissa. Älkääkä antako kutsua itseänne mestareiksi, sillä yksi on teidän mestarinne: Kristus.” Näillä selvillä sanoillaan Kristus paljasti sen itsekkään kunnianhimon, joka aina tavoitteli asemaa ja valtaa,

teeskennellen nöyryyttä, vaikka sydän oli täynnä ahneutta ja kateutta. Kun ihmisiä kutsuttiin pitoihin, vieraat pantiin istumaan arvojärjestyksessä, ja ne, joille annettiin kunniakkaimmat paikat, saivat eniten huomiota ja erikoisia suosionosoituksia. Fariseukset pyrkivät aina osallistumaan tästä kunniasta. Tällaista menettelyä Jeesus moitti. {AT 586.2}

Hän nuhteli myös sitä turhamaisuutta, joka ilmeni ”rabbi” tai ”mestari” nimen tavoittelussa. Hän sanoi, etteivät sellaiset nimitykset kuuluneet ihmisille vaan Kristukselle. Papit, kirjanoppineet ja hallitusmiehet, lain selittäjät ja palvelijat olivat kaikki veljiä, saman Isän lapsia. Jeesus teroitti kansalle, ettei heidän tulisi antaa kenellekään ihmiselle sellaista kunnianimeä, joka osoittaisi hänen hallitsevan heidän omaatuntoaan tai uskoaan. {AT 587.1}

Jos Kristus nyt olisi maan päällä, ja näkisi ympärillään niitä, jotka käyttävät arvonimeä ”kunnianarvoinen”1 eikö Hän jälleen sanoisi: ”Älkää antako kutsua itseänne mestareiksi, sillä yksi on teidän mestarinne, Kristus?” Raamattu sanoo Jumalasta: ”Pyhä ja peljättävä (reverend) on Hänen nimensä.” Ps. 111:9. Kenelle ihmisolennolle sopii tällainen arvonimi? Miten vähän onkaan ihmisellä sellaista viisautta ja vanhurskautta, jota se ilmaisee! Kuinka monet niistä, jotka sen ottavat itselleen, tulkitsevatkaan väärin Jumalan nimeä ja luonnetta. Voi, miten usein kätkeytyykään maallista kunnianhimoa, itsevaltiutta ja mitä kauheimpia syntejä korkean ja pyhän viran kirjaillun kaavun alle! Vapahtaja jatkoi: {AT 587.2}

”Vaan joka teistä on suurin, se olkoon teidän palvelijanne. Mutta joka itsensä ylentää, se alennetaan; ja joka itsensä alentaa, se ylennetään.” Kristus oli yhä uudelleen opettanut, että siveellinen arvo määrää tosi suuruuden. Taivaan silmissä luonteen suuruuteen kuuluu toisten ihmisten hyväksi eläminen, rakkauden ja laupeuden tekojen tekeminen. Kristus, kunnian kuningas, palveli langenneita ihmisiä. {AT 587.3}

Jeesus jatkoi: ”Voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset, te ulkokullatut, kun suljette taivasten valtakunnan ihmisiltä! Sillä itse te ette mene sisälle, ettekä salli meneväisten sisälle mennä.” Vääristelemällä Kirjoituksia papit ja lainoppineet sokaisivat niiden mielen, jotka muuten olisivat saaneet tietoa Kristuksen valtakunnasta ja siitä sisäisestä, jumalallisesta elämästä, joka on välttämätöntä tosi pyhyyteen pääsemiseksi. {AT 587.4}

”Voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset, te ulkokullatut, jotka syötte leskien talot ja näön vuoksi pidätte pitkiä rukouksia; te saatte sitä kovemman tuomion.” Fariseuksilla oli suuri vaikutusvalta kansaan, ja he käyttivät sitä palvelemaan omia etujaan. He saavuttivat hurskaiden leskien luottamuksen ja esittivät heille, että heidän velvollisuutensa oli antaa omaisuutensa uskonnollisiin tarkoituksiin. Saatuaan heidän rahansa haltuunsa nämä viekkaat vehkeilijät käyttivät ne omaksi hyväkseen. Salatakseen epärehellisyyttään he pitivät pitkiä rukouksia julkisilla paikoilla ja olivat olevinaan hyvin hurskaita. {AT 588.1}

Kristus sanoi tämän ulkokultaisuuden tuottavan heille sitä suuremman tuomion. Sama moite voidaan kohdistaa meidänkin aikanamme moniin, jotka tunnustavat olevansa hurskaita. Heidän elämänsä on itsekkyyden ja ahneuden tahraama, mutta he heittävät kaiken ylle

näennäisen puhtauden vaipan, ja näin he voivat jonkin aikaa pettää lähimmäisiään. Mutta he eivät voi pettää Jumalaa. Hän näkee sydämen jokaisen aivoituksen ja tuomitsee kunkin hänen tekojensa mukaan. {AT 588.2}

Kristus tuomitsi säälimättä väärinkäytökset, mutta Hän varoi vähentämästä velvollisuuksia. Hän nuhteli itsekkyyttä, joka kiskoi köyhiltä ja käytti väärin leskien lahjoja. Samalla Hän kiitti leskeä, joka toi lahjansa Jumalan uhriarkkuun. Se, että ihmiset käyttivät annettuja lahjoja väärin, ei riistänyt antajalta Jumalan siunausta. {AT 588.3}

Jeesus oli siinä temppelipihassa, missä uhriarkku sijaitsi, ja Hän katseli niitä, jotka tulivat tuomaan lahjojaan. Monet rikkaat toivat suuria summia, jotka he antoivat hyvin huomiotaherättävästi. Jeesus katseli heitä murheellisena, mutta ei lausunut kiitoksen sanaa heidän runsaista uhreistaan. Äkkiä Hänen kasvonsa kirkastuivat, kun Hän näki erään köyhän lesken lähestyvän epäröiden ikäänkuin peläten, että hänet huomattaisiin. Kun rikkaat ja mahtavat astelivat ohi antamaan uhrinsa, hän vetäytyi syrjään tuskin uskaltaen astua etem- mäksi. Ja kuitenkin hän halusi tehdä jotakin, vaikka vain vähänkin, rakastamansa asian hyväksi. Hän katseli kädessään olevaa lahjaa. Se oli kovin pieni verrattuna hänen ympärillään olevien lahjoihin, ja kuitenkin se oli hänen kaikkensa. Huomatessaan sopivan tilaisuuden hän pudotti nopeasti uhriarkkuun kaksi ropoaan ja kääntyi kiiruh- taakseen pois. Mutta juuri silloin hän kohtasi Jeesuksen katseen, joka oli vakavasti kiinnitetty häneen. {AT 588.4}

Vapahtaja kutsui opetuslapset luokseen ja kiinnitti heidän huomiotaan lesken köyhyyteen. Sitten tämä kuuli Hänen kiittävät sanansa: ”Totisesti minä sanon teille: tämä köyhä leski pani enemmän kuin kaikki muut.” Ilonkyyneleet täyttivät hänen silmänsä hänen huomatessaan, että hänen tekonsa ymmärrettiin ja sille annettiin arvoa. Monet olisivat neuvoneet häntä käyttämään tuon pienen summan j omaksi hyväkseen, sillä hyvinvoipien pappien käsiin annettuna se häviäisi niiden monien suurten lahjojen joukkoon, joita uhriarkkuun pantiin. Mutta Jeesus ymmärsi hänen vaikuttimensa. Hän uskoi temppelipalveluksen olevan Jumalan määräämän, ja hän halusi tehdä sen ylläpitämiseksi kaikkensa. Hän teki minkä hän voi, ja tämä teko oli oleva hänen muistomerkkinsä kaikkina aikoina ja hänen ilonsa iankaikkisuudessa. Hän antoi sydämensä lahjansa mukana, eikä hänen lahjaansa arvioitu sen raha-arvon mukaan, vaan sen arvon määräsivät rakkaus Jumalaan ja kiinnostus Hänen työhönsä, jotka olivat tämän teon aikaansaaneet. {AT 588.5}

Jeesus sanoi köyhästä leskestä: Hän ”pani enemmän kuin kaikki muut”. Rikkaat olivat antaneet liiastaan, monet siksi, että ihmiset heidät näkisivät ja heitä kunnioittaisivat. Heidän suuret lahjoituksensa eivät olleet riistäneet heiltä mitään mukavuutta tai edes ylellisyyttä, ne eivät olleet vaatineet mitään uhrauksia, eikä niitä siis voitu verrata arvossa lesken ropoon. {AT 590.1}

Vaikutin se määrää tekojemme luonteen, joko saattaen ne häpeään tai suureen arvoon. Jumala ei pidä kaikkein kallisarvoisimpina niitä suuria asioita, jotka kaikkien silmät näkevät

ja joita kaikkien kielet ylistävät. Iloisesti suoritetut pienet velvollisuudet, huomiota herättämättä annetut pikku lahjat, jotka ihmissilmälle näyttävät arvottomilta, ovat usein Hänen silmissään arvokkaimmat. Uskoa ja rakkautta täynnä oleva sydän on Jumalalle kalliimpi kuin arvokkain lahja. Köyhä leski antoi koko elämisensä suorittaakseen oman pienen osansa. Hän kieltäytyi ruoastakin antaakseen nuo kaksi ropoa rakastamansa asian hyväksi. Ja hän teki sen uskoen, ettei hänen taivaallinen Isänsä unohtaisi hänen puutettaan. Juuri tätä epäitsekästä henkeä ja lapsen- uskoa Vapahtaja ylisti. {AT 590.2}

Köyhien keskuudessa on monia, jotka haluavat osoittaa kiitollisuuttaan Jumalaa kohtaan Hänen armostaan ja totuudestaan. Heillä on suuri halu ottaa osaa yhdessä varakkaampien veljiensä kanssa Jumalan työn ylläpitämiseen. Näitä sieluja ei pitäisi työntää pois. Sallikaa heidän tallettaa roponsa taivaan pankkiin. Jos antajan sydän on täynnä rakkautta Jumalaa kohtaan, tulee näistä mitättömiltä näyttävistä lahjoista pyhitettyjä, kallisarvoisia uhreja, jotka Jumala mielellään ottaa vastaan ja siunaa. {AT 590.3}

Kun Jeesus sanoi leskestä, että hän ”pani enemmän kuin kaikki muut”, pitivät nämä sanat paikkansa ei vain teon vaikuttimien vaan myös hänen lahjansa seurauksien suhteen. Nuo ”kaksi ropoa, yhteensä noin penni” ovat tuoneet Jumalan uhriarkkuun paljon suurempia rahamääriä kuin noiden rikkaiden juutalaisten lahjoitukset. Tuon pienen lahjan vaikutus on ollut kuin virta, joka vähäisestä alustaan on kasvanut ja paisunut aikojen kuluessa. Tuhansin eri tavoin se on lievittänyt köyhien hätää ja auttanut evankeliumin leviämistä. Hänen antamansa esimerkki itsensä uhraamisesta on vaikuttanut tuhansiin sydämiin joka maassa ja kaikkina aikoina. Se on vedonnut sekä rikkaisiin että köyhiin, joiden uhrit ovat lisänneet hänen lahjansa arvoa. Jumalan siunaama lesken ropo on saanut suuria aikaan. Niin on laita jokaisen lahjan, jonka antaja vilpittömästi haluaa Jumalan saavan kaiken kunnian, ja jokaisen siinä mielessä suoritetun teon laita. Se liittyy Kaikkivaltiaan tarkoituksiin, eikä kukaan voi mitata sen tuottamia tuloksia. {AT 591.1}

Vapahtaja jatkoi kirjanoppineiden ja fariseusten arvostelemista: ”Voi teitä, te sokeat taluttajat, jotka sanotte: ’Jos joku vannoo temppelin kautta, niin se ei ole mitään; mutta jos joku vannoo temppelin kullan kautta, niin hän on valaansa sidottu’! Te tyhmät ja sokeat! Kumpi on suurempi, kultako vai temppeli, joka kullan pyhittää? Ja: ’Jos joku vannoo alttarin kautta, niin se ei ole mitään; mutta jos joku vannoo sen päällä olevan uhrilahjan kautta, niin hän on valaansa sidottu’. Te sokeat! Kumpi on suurempi, uhrilahjako vai alttari, joka uhrilahjan pyhittää?” Papit tulkitsivat Jumalan vaatimuksia oman väärän ja ahtaan käsityskantansa mukaan. He uskalsivat tehdä tarkan eron eri syntien suhteellisen suuruuden välillä, sivuuttaen muutamat kevyesti ja pitäen anteeksiantamattomina sellaisia, jotka ehkä olivat mitättömämpiä. He olivat valmiit rahasta vapauttamaan ihmisiä lupauksistaan. Jopa he joskus suuresta rahasummasta jättivät huomioonottamatta raskaitakin rikoksia. Samalla nämä papit ja hallitusmiehet toisissa tapauksissa julistivat ankaria tuomioita mitättömistä rikkomuksista. {AT 591.2}

”Voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset, te ulkokullatut, kun te annatte kymmenykset mintuista ja tilleistä ja kuminoista, mutta jätätte sikseen sen, mikä laissa on tärkeintä: oikeuden ja laupeuden ja uskollisuuden! Näitä tulisi noudattaa, eikä noitakaan sikseen jättää.” Näillä sanoillaan Kristus jälleen tuomitsee pyhien velvollisuuksien väärinkäytön. Hän ei syrjäytä itse velvollisuutta. Kymmenysjärjes- telmä oli Jumalan säätämä, ja sitä oli noudatettu aikojen alusta asti. Aabraham, uskovaisten isä, maksoi kymmenykset kaikesta, mitä hän omisti. Juutalaiset hallitusmiehet tunnustivat kymmenystenmaksa- misvelvollisuuden, ja se oli oikein, mutta he eivät antaneet kansan menetellä sen oman käsityksen mukaan. Jokaista tapausta varten laadittiin mielivaltaisia sääntöjä. Määräykset olivat tulleet niin monimutkaisiksi, että niitä oli mahdotonta toteuttaa. Kukaan ei tiennyt, milloin kaikki vaatimukset oli täytetty. Jumalan antama järjestelmä oli oikeudenmukainen ja kohtuullinen, mutta papit ja rabbiinit olivat tehneet siitä rasittavan taakan. {AT 591.3}

Kaikki Jumalan määräykset ovat johdonmukaisia. Kristus tunnusti kymmenysten maksamisen velvollisuudeksi, mutta Hän osoitti, ettei sillä voinut puolustaa muiden velvollisuuksien laiminlyömistä. Fariseukset maksoivat hyvin tarkat kymmenykset puutarhakasveista, kuten mintuista, tilleistä ja kuminoista, koska se ei maksanut heille paljon ja antoi heistä sen käsityksen, että he olivat tarkkoja ja hurskaita. Samalla heidän turhat määräyksensä rasittivat kansaa ja hävittivät kunnioituksen tätä Jumalan itsensä määräämää järjestelmää kohtaan. Ne täyttivät ihmisten mielen joutavalla hiustenhalkomisella ja käänsivät heidän huomionsa pois tärkeistä totuuksista. Sellaiset tärkeät asiat kuin oikeus, laupeus ja uskollisuus jätettiin sikseen. ”Näitä tulisi noudattaa”, sanoi Jeesus, ”eikä noitakaan sikseen jättää”. {AT 592.1}

Samalla tavalla olivat rabbiinit vääristelleet muitakin lakeja. Moosekselle annetuissa määräyksissä kiellettiin syömästä mitään saastaista. Sianlihan ja joidenkin muittenkin eläinten lihan käyttö oli kielletty, koska se saattoi tuoda vereen epäpuhtaita aineksia ja lyhentää ikää. Mutta fariseukset eivät jättäneet näitä säädöksiä sellaisiksi, jollaisina Jumala oli ne antanut, vaan menivät niissä äärimmäisyyksiin. Muun muassa kansaa vaadittiin siivilöimään kaikki käyttämänsä juomavesi, jotta siihen ei jäisi pienintäkään eliötä, joka voitaisiin laskea kuuluvaksi saastaisiin eläimiin. Asettaen vastakkain nämä turhanpäiväiset vaatimukset ja heidän todelliset syntinsä Jeesus sanoi fariseuksille: ”Te sokeat taluttajat, jotka siivilöitte hyttysen, mutta nielette kamelin!” {AT 592.2}

”Voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset, te ulkokullatut, kun te olette valkeiksi kalkittujen hautojen kaltaisia: ulkoa ne kyllä näyttävät kauniilta, mutta ovat sisältä täynnä kuolleitten luita ja kaikkea saastaa!” Kuten valkaistut ja kauniiksi koristellut haudat sisälsivät mätäneviä jäännöksiä, samoin pappien ja hallitusmiesten ulkonainen pyhyys säläsi heidän pahuutensa. Jeesus jatkoi: {AT 593.1}

”Voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset, te ulkokullatut, kun te rakennatte profeettain hautoja ja kaunistatte vanhurskasten hautakammioita ja sanotte: ’Jos me olisimme eläneet

isäimme päivinä, emme olisi olleet osallisia heidän kanssaan profeettain vereen!' Niin te siis todistatte itsestänne, että olette niiden lapsia, jotka tappoivat profeetat." Osoittaakseen kunnioitustaan kuolleita profeettoja kohtaan juutalaiset kaunistivat hyvin innokkaasti heidän hautojaan, mutta he eivät käyttäneet hyödykseen mitään heidän opetuksiaan eivätkä välittäneet heidän nuhteistaan. {AT 593.2}

Kristuksen päivinä osoitettiin taikauskoista kunnioitusta vainajien leposijoja kohtaan, ja suuria summia käytettiin niiden koristamiseksi. Jumalan silmissä tämä oli epäjumalanpalvelusta. Osoittaessaan sopimatonta huomiota kuolleille ihmiset paljastivat sen, etteivät he rakas taneet Jumalaa yli kaiken eivätkä lähimmäistään niinkuin itseään. Samanlaista epäjumalanpalvelusta harjoitetaan suuressa määrin ny kyäänkin. Monet ovat syyllisiä leskien ja orpojen, sairaiden ja köy- hien laiminlyömiseen rakentaessaan kalliita muistomerkkejä vainajille. Aikaa, rahaa, ja työtä tuhlataan runsaasti tähän tarkoitukseen, samalla kun velvollisuudet eläviä kohtaan, jotka velvollisuudet Kristus on selvästi esittänyt, laiminlyödään. {AT 593.3}

Fariseukset rakensivat profeettain hautakammioita ja koristivat heidän hautojaan ja sanoivat toisilleen: Jos me olisimme eläneet isäimme päivinä, emme olisi olleet osallisia heidän kanssaan Jumalan palvelijain vereen. Samalla he suunnittelivat Hänen Poikansa murhaamista. Tämän tulisi olla opetukseksi meille. Sen tulisi avata silmämme näkemään, millainen valta Saatanalla on pettää sellainen ihminen, joka kääntyy pois totuuden valosta. Monet kulkevat fariseusten jälkiä. He kunnioittavat niitä, jotka ovat kuolleet uskonsa tähden. He ihmettelevät juutalaisten sokeutta, kun he kielsivät Kristuksen. Olisimmepa eläneet Hänen päivinään, he sanovat, niin olisimme iloiten ottaneet vastaan Hänen opetuksensa, emmekä olisi milloinkaan olleet syyllisiä niiden syntiin, jotka kielsivät Vapahtajan. Mutta kun kuuliaisuus {AT 593.4}

Jumalaa kohtaan vaatii itsensäkieltämistä ja nöyrtymistä, niin nämä samat henkilöt paaduttavat omantuntonsa ja kieltäytyvät tottelemasta. Näin heissä ilmenee sama henki kuin fariseuksissa, jotka Jeesus tuomitsi. {AT 594.1}

Vähän juutalaiset käsittivät, mikä hirveä vastuu sisältyi Ivristuk- j sen kieltämiseen. Siitä ajasta alkaen, jolloin ensi kerran viaton veri 1 vuoti, kun vanhurskas Aabel sai surmansa Kainin kädestä, historia on toistanut itseään ja syyllisyys lisääntynyt. Kaikkina aikoina profeetat olivat korottaneet äänensä kuningasten, hallitusmiesten ja kansan i syntejä vastaan, puhuen sanoja, jotka Jumala heille antoi, ja noudattaen Hänen tahtoaan henkensä uhallakin. Sukupolvesta toiseen oli valon ja totuuden hylkääjien kauhea rangaistus kasvamistaan kasvanut. Tämän rangaistuksen vetivät Kristuksen viholliset nyt päälleen. Pappien ja hallitusmiesten synti oli suurempi kuin minkään edellisen sukupolven. Hylätessään Vapahtajan he joutuivat vastuuseen kaikkien vanhurskasten miesten verestä, jotka oli surmattu Aabelista Kristukseen asti. Heidän pahuutensa malja oli täyttymäisillään ääriään

myöten. Ja pian se vuodatettaisiin heidän päälleen kostotuomioina. Tästä Kristus varoitti heitä: {AT 594.2}

”Että teidän päällenne tulisi kaikki se vanhurskas veri, joka maan päällä on vuodatettu vanhurskaan Aabelin verestä Sakariaan, Barakiaan pojan, vereen asti, jonka te tapoitte temppelin ja alttarin välillä. Totisesti minä sanon teille: tämä kaikki on tuleva tämän sukupolven päälle.” {AT 594.3}

Kirjanoppineet ja fariseukset, jotka kuuntelivat Jeesusta, tiesivät, että Hänen sanansa olivat totta. He tiesivät, miten profeetta Sakarias oli tapettu. Jumalan lähettämien varoitussanojen kaikuessa profeetan huulilta saatanallinen raivo valtasi luopiokuninkaan, ja hänen käskystään profeetta surmattiin. Hänen verensä oli syöpynyt itse temppelipihan kiviin, eikä sitä voitu poistaa, vaan se jäi siihen todistukseksi langennutta Israelia vastaan. Niin kauan kuin temppeli sei- 1 soisi, siellä olisi tuon vanhurskaan veren tahra huutaen Jumalalta kostoa. Kun Jeesus viittasi näihin hirveisiin rikoksiin, kulki kauhun väristys läpi koko joukon. {AT 594.4}

Katsoessaan tulevaisuuteen Jeesus lausui, että juutalaisten katumattomuus ja heidän suvaitsemattomuutensa Jumalan palvelijoita kohtaan tulisi olemaan tulevaisuudessa sama kuin menneisyydessäkin: {AT 594.5}

”Sentähden, katso, minä lähetän teidän tykönne profeettoja ja viisaita ja kirjanoppineita. Muutamat heistä te tapatte ja ristiinnau litsette, ja toisia heistä te ruoskitte synagoogissanne ja vainoatte kaupungista kaupunkiin.” Profeettoja ja viisaita miehiä, täynnä uskoa ja Pyhää Henkeä, kuten Stefanus, Jaakob ja monet muut, tuomittaisiin ja surmattaisiin. Käsi kohotettuna taivasta kohden ja jumalallisen valon ympäröimänä Kristus puhui tuomarina niille, jotka Hänen edessään olivat. Hänen äänensä, joka niin usein oli kaikunut lempeänä ja kutsuvana, kuultiin nyt nuhtelevana ja tuomitsevana. Kuuntelijoita värisytti. Hänen sanojensa ja katseensa jättämä vaikutelma ei tullut koskaan häviämään. {AT 594.6}

Kristuksen viha kohdistui tekopyhyyttä ja niitä karkeita syntejä vastaan, joilla ihmiset tuhosivat oman sielunsa, pettivät kansaa ja häpäisivät Jumalaa. Pappien ja hallitusmiesten ulkokultaisessa, petollisessa järkeilyssä Hän näki saatanallisten voimien työtä. Hän oli : ankarasti ja syvällisesti tuominnut synnin, mutta Hän ei lausunut koston sanoja. Hän tunsi pyhää vihaa pimeyden ruhtinasta kohtaan, mutta Hän ei silti esiintynyt kiihottuneena. Samoin kristittykin, joka elää sopusoinnussa Jumalan kanssa ja joka omaa suloista rakkautta ja lempeyttä, tuntee vanhurskasta vihaa syntiä kohtaan, mutta hän ei kiihkomielisenä rupea herjaamaan niitä, jotka häntä herjaavat. Vieläpä kohdatessaan sellaisiakin, jotka pimeyden voimien välikappaleina pitävät yllä vääryyttä, häil Kristuksen avulla säilyttää tyyneytensä ja itsehillintänsä. {AT 595.1}

Jumalallinen sääli kuvastui Jumalan Pojan kasvoilta Hänen antaessaan katseensa viipyä temppelissä ja senjälkeen kuulijoissaan. Hän huudahti syvän sydämen tuskan ja katkerien kyynelten tukahduttamalla äänellä: ”Jerusalem, Jerusalem, sinä, joka tapat profeetat ja kivität

ne, jotka ovat sinun tykösi lähetetyt, kuinka usein minä olenkaan tahtonut koota sinun lapsesi, niinkuin kana kokoaa poikansa siipiensä alle! Mutta te ette ole tahtoneet.” Tämä on eron tuskaa. Tässä Kristuksen valituksessa Jumala paljastaa oman sydämensä. Se on Jumalan pitkämielisen rakkauden salaperäinen hyvästijättö. {AT 595.2}

Fariseukset ja saddukeukset olivat kummatkin vaiti. Jeesus kutsui opetuslapsensa luokseen ja valmistautui lähtemään temppelistä, ei voitettuna ja pakotettuna lähtemään vastustajainsa luota, vaan työnsä suorittaneena. Hän vetäytyi voittajana taistelusta. {AT 595.3}

Moni kätki sydämeensä ne totuuden helmet, joita tuona muistettavana päivänä lähti Vapahtajan huulilta. Niistä versoi uusia ajatuksia, heräsi uusia toiveita ja alkoi uusi historia. Jeesuksen ristiinnaulitsemisen ja ylösnousemisen jälkeen nämä henkilöt astuivat esiin ja täyttivät jumalallisen tehtävänsä sellaisella viisaudella ja innolla, joka vastasi tuon työn suuruutta. Heidän julistamansa sanoma vetosi ihmissydämiin hälventäen tuon vanhan taikauskon, joka niin kauan oli estänyt tuhansien ihmisten kehitystä. Heidän todistuksensa rinnalla ihmisopit ja -viisaudet olivat turhien tarujen kaltaisia. Valtavat seuraukset oli Kristuksen sanoilla tuohon ihmettelevään, pelon valtaamaan joukkoon nähden Jerusalemin temppelissä. {AT 595.4}

Mutta Israel kansana oli eronnut Jumalasta. Öljypuun luonnolliset oksat olivat katkenneet. Katsahtaessaan viimeisen kerran temppeliin sisälle Jeesus sanoi surullisen painokkaasti: ”Katso, teidän huoneenne on jäävä hyljätyksi. Sillä minä sanon teille: tästedes te ette näe minua, ennenkuin sanotte: ’Siunattu olkoon Hän, joka tulee Herran nimeen’.” {AT 596.1}

Tähän asti Hän oli kutsunut temppeliä Isänsä huoneeksi, mutta nyt, kun Jumalan Poika lähtisi ulos noiden seinien sisäpuolelta, Jumalan läsnäolo poistuisi ikuisiksi ajoiksi Hänen kunniakseen rakennetusta temppelistä. Tästä lähtien sen muotomenot olisivat merkityksettömiä ja sen palvelukset jumalanpilkkaa. {AT 596.2}

LUKU 68—TOTUUDEN ETSIJÖITÄ

”Me haluamme nähdä Jeesuksen.” {AT 597.1}

”Ja oli muutamia kreikkalaisia niiden joukosta, jotka tulivat ylös juhlaan rukoilemaan. Nämä menivät Filippuksen luo, joka oli Galilean Betsaidasta ja pyysivät häntä sanoen: ’Herra, me haluamme nähdä Jeesuksen.’ Filippus meni ja sanoi sen Andreaalle; Andreas ja Filippus menivät ja sanoivat Jeesukselle.” {AT 597.2}

Tähän aikaan Kristuksen työ näytti kärsineen musertavan tappion. Hän oli voittajana selvinnyt väittelystä pappien ja fariseusten kanssa, mutta oli selvää, etteivät he koskaan ottaisi Häntä vastaan Messiaana. Heidän tiensä olivat lopullisesti eronneet. Opetuslasten mielestä asema näytti toivottomalta. Mutta Kristus lähestyi työnsä päätöstä. Se suuri tapahtuma, joka ei koskenut vain Juudan kansaa vaan koko maailmaa, oli juuri tulossa. Kun Jeesus kuuli tuon innokkaan toivomuksen ”Me haluamme nähdä Jeesuksen”, johon toivomukseen sisältyi koko maailman nälkäinen huuto, Hänen kasvonsa kirkastuivat, ja Hän sanoi: ”Hetki on tullut, että Ihmisen Poika kirkastetaan.” Noiden kreikkalaisten pyynnöstä Hän näki vakuutuksen siitä, että Hänen suuri uhrinsa tuottaisi tuloksia. {AT 597.3}

Nämä miehet tulivat lännestäpäin löytääkseen Vapahtajan Hänen elämänsä lopulla, kuten tietäjät olivat tulleet idästäpäin Hänen syntyessään. Kristuksen syntymän aikoina juutalaiset olivat niin kunnianhimoisten suunnitelmiensa vallassa, etteivät tienneet mitään Hänen tulostaan. Mutta pakanamaalta tuli viisaita miehiä Hänen sei- mensä luo lahjoineen kunnioittamaan maailman Vapahtajaa. Samoin nämä kreikkalaisetkin, jotka edustivat maailman eri kansoja, kansanheimoja ja kieliä, tulivat katsomaan Jeesusta. Niin Kristuksen risti oli vetävä puoleensa ihmisiä kaikista maista ja kaikkina aikoina. ”Monet tulevat idästä ja lännestä ja aterioitsevat Aabrahamin ja Iisakin ja Jaakobin kanssa taivasten valtakunnassa.” Matt. 8: 11. {AT 597.4}

Kreikkalaiset olivat kuulleet Jeesuksen riemukulusta Jerusalemiin. Jotkut luulivat ja olivat sitä tietoa levittäneetkin, että Jeesus oli ajanut papit ja hallitusmiehet ulos temppelistä sekä ottaisi haltuunsa Daavidin valtaistuimen ja hallitsisi Israelin kuninkaana. Kreikkalaiset halusivat tietää totuuden Hänen tehtävästään. He sanoivat: ”Me haluamme nähdä Jeesuksen.” Heidän toivomuksensa täyttyikin. Kun tämä pyyntö esitettiin Jeesukselle, Hän oli siinä temppelin osassa, jonne vain juutalaisilla oli pääsy, mutta Hän meni kreikkalaisten luo esikartanoon ja keskusteli henkilökohtaisesti heidän kanssaan. {AT 598.1}

Hetki oli tullut, jolloin Kristus kirkastettaisiin. Hän seisoi jo ristin varjossa, ja kreikkalaisten pyyntö osoitti Hänelle, että Hänen antamansa uhri toisi paljon poikia ja tyttäriä Jumalalle. Hän tiesi kreikkalaisten pian näkevän Hänet sellaisessa asemassa, josta he eivät voineet uneksiakaan. He näkisivät Hänet Barabbaksen rinnalla, tuon rosvon ja murhamiehen, jota vaadittaisiin vapautettavaksi ennen Jumalan Poikaa. He saisivat kuulla kansan pappien ja hallitusmiesten yllyttämänä tekevän valintansa. Ja kysymykseen: ”Mitä minun sitten on

tehtävä Jeesukselle, jota sanotaan Kristukseksi?" annettaisiin vastaus: "Ristiinnaulittakoon!" Matt. 27: 22. Jeesus tiesi, että antamalla tämän sovitusuhrin ihmisten syntien tähden Hän saattaisi valtakuntansa työn päätökseen ja saisi sen leviämään ympäri koko maailman. Hän palauttaisi kaiken ennalleen, ja Hänen Henkensä saisi vallan. Hän loi hetkiseksi katseensa tulevaisuuteen ja kuuli ääniä, jotka julistivat kautta maailman: "Katso, Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnin." Joh. 1: 29. Näissä muukalaisissa Hän näki lupauksen suuresta sadosta, kun juutalaisia ja pakanoita erottava muuri murtuisi ja kaikki kansat, kansakunnat ja kielet saisivat kuulla pelastussanoman. Tämän kaiken odotus, Hänen toiveittensa täyttyminen ilmenee sanoissa: "Hetki on tullut, että Ihmisen Poika kirkastetaan." {AT 598.2}

Mutta tapa, jolla tämä kirkastus tapahtuisi, ei voinut häipyä Kristuksen mielestä. Hänen läheistä kuolemaansa seuraisi pakanain kokoaminen. Vain Hänen kuolemansa voisi pelastaa maailman. Vehnänjyvän tavoin Ihmisen Poika viskattaisiin maahan, kuolisi ja haudattaisiin ihmisten näkyvistä, mutta Hän heräisi jälleen eloon. {AT 599.1}

Jeesus kuvaili tulevaisuuttaan esittäen sen luonnosta otetuin vertauskuvin, jotta opetuslapset ymmärtäisivät. Vasta kuolemallaan Hän sinetöisi varsinaisen tehtävänsä. Hän sanoi: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: jos ei nisun jyvä putoa maahan ja kuole, niin se jää yksin, mutta jos se kuolee, niin se tuottaa paljon hedelmää." Kun nisun jyvä putoaa maahan ja kuolee, se nousee oraalle ja tuottaa hedelmää. Samoin Kristuksen kuolemakin tuottaisi hedelmää Jumalan valtakuntaan. Kasvikunnassa vallitsevan lain mukaan Hänen kuolemansa seurauksena olisi elämä. {AT 599.2}

Niillä, jotka viljelevät maata, on tämä kuvaus aina silmiensä edessä. Vuodesta toiseen ihminen säilyttää viljavarastonsa viskaamalla sen parhaan osan maahan. Jonkin aikaa sen on oltava kätkettynä maan alle Jumalan huolenpidon alaisena. Ensin ilmestyy lehti, sitten korsi ja viimein tähkä korteen. Mutta tämä kehitys ei voi tapahtua, ellei ensin jyviä peitetä näkyvistä, kätketä ja näennäisesti menetetä. {AT 599.3}

Maahan kätketty jyvä tuottaa hedelmää, ja tämä vuorostaan kylvetään maahan. Näin sato moninkertaistuu. Samoin Kristuksen kuolema Golgatan ristillä tuottaa hedelmää iankaikkiseen elämään. Tämän uhrin ajatteleminen on oleva niiden ilona, jotka sen hedelmänä saavat elää kautta iankaikkisuuksien. {AT 599.4}

Nisun jyvä, joka säilyttää oman elämänsä, ei tuota mitään hedelmää. Se jää yksin. Kristus olisi voinut, jos Hän olisi halunnut, säästää itsensä kuolemalta. Mutta jos Hän olisi niin tehnyt, hän olisi jäänyt yksin. Hän ei voisi tuoda poikia ja tyttäriä Jumalalle. Vain uhraamalla henkensä Hän saattoi antaa ihmiskunnalle elämän. Vain vaipumalla kuolleena maan poveen Hänestä saattoi tulla tuon valtavan sadon siemen, tuon suuren joukon, joka kaikista kansoista, kansanheimoista, sukukunnista ja kielistä on lunastettu Jumalalle. {AT 599.5}

Tähän totuuteen Kristus liittää opetuksen itsensäuhraamisesta, joka jokaisen pitäisi oppia: "Joka elämäänsä rakastaa, kadottaa sen; mutta joka vihaa elämäänsä tässä maailmassa, on

säilyttävä sen iankaikkiseen elämään.” Kaikkien, jotka haluavat tuottaa hedelmää Kristuksen työtovereina, on ensin pudottava maahan ja kuoltava. {AT 599.6}

Heidän on annettava elämänsä maailman hädän vakoon. Itserakkauden ja oman edun tavoittelun on kuoltava. Ja itsensäuhraamisen laki on itsesäilytyksen laki. Maamies säilyttää viljansa viskaamalla sen pois. Niin on ihmiselämänkin laita. Antaminen merkitsee elämää. Elämä, joka tahdotaan säilyttää, on vapaaehtoisesti annettava |[Jumalan ja ihmisten palvelukseen. Ne, jotka Kristuksen tähden uhraavat elämänsä tässä maailmassa, säilyttävät sen iankaikkiseen elämään. {AT 600.1}

Itsekkäästi käytetty elämä on kuin jyvä, joka syödään. Se katoaa, || mutta ei lisäänny. Ihminen saattaa koota itselleen kaiken, mitä voi; hän saattaa elää, ajatella ja toimia vain itseään varten, mutta hänen elämänsä kuluu, eikä hänellä ole mitään. Itsensäpalvelemisen laki on itsensätuhoamisen laki. {AT 600.2}

”Jos joku minua palvelee”, sanoi Jeesus, ”seuratkoon hän minua; ja missä minä olen, siellä on myös minun palvelijani oleva. Ja jos joku minua palvelee, niin Isä on kunnioittava häntä.” Kaikki, jotka yhdessä Jeesuksen kanssa ovat kantaneet ristiä, tulevat Hänen kanssaan osallisiksi Hänen kirkkaudestaan. Kristuksen ilo Hänen nöyryytyksensä ja tuskansa keskellä oli se, että Hänen opetuslapsensa kirkastettaisiin Hänen kanssaan. He ovat Hänen uhrinsa hedelmä. Hänen oman luonteensa ja henkensä ilmeneminen heissä on Hänen palkkansa ja tulee olemaan Hänen ilonsa kautta iankaikkisuuksien. Tästä ilosta he osallistuvat Hänen kanssaan, kun heidän työnsä ja uhrinsa hedelmät näkyvät toisten sydämessä ja elämässä. He ovat Kristuksen työtovereita, ja Isä kunnioittaa heitä, kuten Hän kunnioittaa omaa Poikaansa. {AT 600.3}

Kreikkalaisten lähettämä sanoma, joka edeltäpäin kuvasi pakanain kokoamista, toi Jeesuksen mieleen Hänen koko tehtävänsä. Koko lunastustyö kulki Hänen silmiensä editse siitä alkaen, jolloin lunastussuunnitelma taivaassa laadittiin Hänen lähelläolevaan kuolemaansa saakka. Salaperäinen pilvi näytti verhoavan Jumalan Pojan. Lähelläolevat tunsivat sen synkkyyden. Hän istui ajatuksiinsa vaipuneena. Viimein Hänen murheellinen äänensä katkaisi hiljaisuuden: ”Nyt minun sieluni on järkytetty; ja mitä pitäisi minun sanoman? Isä, pelasta minut tästä hetkestä.” Ajatuksissaan Hän jo joi tuon katkeran maljan. Hänen ihmisluontonsa kauhistui tuota tuskan hetkeä, jolloin näyttäisi siltä, kuin Jumalakin olisi Hänet hylännyt ja kaikki pitäisivät Häntä rangaistuna, Jumalan lyömänä ja vaivaamana. Hän kavahti ajatusta joutua julkisen huomion kohteeksi, tulla kohdelluksi pahimpana rikollisena ja kuolla häpeällinen ja kunniaton kuolema. Aavistus tulevasta taistelusta pimeyden voimien kanssa, tunne ihmiskunnan rikkomuksen hirvittävästä taakasta ja Isän viha syntiä kohtaan saivat Jeesuksen sielun nääntymään ja tekivät Hänen kasvonsa kuolonkalpeiksi. {AT 600.4}

Sitten Hän nöyrästi alistui Isänsä tahtoon. Hän sanoi: ”Sitä varten minä olen tähän hetkeen tullut. Isä, kirkasta nimesi!” Vain Kristuksen kuoleman avulla voitiin Saatanan valta kukistaa. Vain siten voitiin ihminen lunastaa ja Jumala kirkastaa. Jeesus alistui kärsimään, Hän hyväksyi uhrin. Taivaan Majesteetti suostui kärsimään syntienkantajana. ”Isä, kirkasta nimesi!” Hän sanoi. Kun Jeesus oli I lausunut nämä sanat, tuli Hänen yläpuolellaan olevasta pilvestä vastaus: ”Minä olen sen kirkastanut, ja olen sen vielä kirkastava.” Kristuksen koko elämä seimestä siihen hetkeen saakka, jolloin nämä sa- i nat lausuttiin, oli kirkastanut Jumalaa, ja tulevissa koetuksissa Hänen jumalailis-inhimilliset kärsimyksensä vielä kirkastaisivat Hänen Isänsä nimeä. {AT 601.1}

Samalla kun ääni kuului, leimahti pilvestä valo, joka ympäröi | Kristuksen ikäänkuin Kaikkivaltiaan aseet olisivat laskeutuneet Häntä tulisena muurina suojelemaan. Kansa katseli tätä näkyä kauhun ja hämmästyksen vallassa. Kukaan ei uskaltanut puhua. Ääneti ja henkeään pidättäen seisoivat kaikki, katse kiinnitettynä Kristukseen. Kun Isän todistus oli kuultu, kohosi pilvi ja hajosi taivaalle. Näkyvä yhteys Isän ja Pojan välillä oli joksikin aikaa katkennut, j ”Niin kansa, joka seisoi ja kuuli sen, sanoi ukkosen jylisseen. Toi-; set sanoivat: ’Häntä puhutteli enkeli’.” Mutta tuon pyynnön esittäneet kreikkalaiset näkivät pilven, kuulivat äänen, käsittivät sen tarkoituksen ja todella tunsivat Kristuksen, sillä heille Hänet paljastettiin Jumalan lähettämäksi. {AT 601.2}

Jumalan ääni oli kuulunut, kun Jeesus kastettiin toimintansa alkaessa, ja toisen kerran kirkastusvuorella. Nyt Hänen toimintansa lopulla se kuultiin kolmannen kerran suuremman joukon läsnäollessa ja erikoisissa olosuhteissa. Jeesus oli juuri lausunut mitä vakavim- man totuuden juutalaisten tilasta. Hän oli esittänyt viimeisen vetoomuksensa ja julistanut heidän tuomionsa. Nyt Jumala jälleen sinetöi Poikansa tehtävän. Hän tunnusti Hänet, jonka Israel oli hylännyt. ”Ei tämä ääni tullut minun tähteni”, sanoi Jeesus, ”vaan teidän tähtenne”. Se oli vakuuttavin todistus siitä, että Jeesus oli Messias, Isän antama merkki siitä, että Jeesus oli puhunut totta ja oli Jumalan Poika. {AT 601.3}

”Nyt käy tuomio tämän maailman ylitse”, jatkoi Jeesus, ”nyt tämän maailman ruhtinas pitää heitettämän ulos. Ja kun minut ylennetään maasta, niin minä vedän kaikki tyköni.” Mutta sen Hän sanoi antaen tietää, minkäkaltaisella kuolemalla Hän oli kuoleva. Tämä on maailman käännekohta. Jos minusta tulee ihmisten syntien sovitus, niin maailma kirkastuu. Saatanan valta ihmissieluihin murtuu. Jumalan turmeltu kuva palautetaan jälleen ihmiskuntaan, ja uskovien pyhien perhe on vihdoin perivä taivaallisen kodin. Tämä on Kristuksen kuoleman tulos. Vapahtaja vaipuu mietteissään katselemaan sielunsa silmien edessä olevaa voitollista näkyä. Hän näkee ristinkin, tuon julman, häpeällisen ristin kaikkine kauhuineen kunnian kirkastamana. {AT 602.1}

Mutta ihmisen lunastaminen ei ole ristin ainoa aikaansaannos. Jumalan rakkaus ilmaistaan koko maailmankaikkeudelle. Tämän maailman ruhtinas heitetään ulos. Saatanan Jumalaa vastaan esittämät syytökset tehdään tyhjiksi. Hänen taivasta vastaan viskaamansa syyte

kumotaan ainiaaksi. Enkelit kuten ihmisetkin vedetään Lunastajan luo. ”Kun minut ylennetään maasta”, Hän sanoi, ”niin minä vedän kaikki tyköni”. {AT 602.2}

Paljon ihmisiä oli Kristuksen ympärillä, kun Hän lausui nämä sanat, ja eräs sanoi: ”Me olemme laista kuulleet, että Kristus pysyy iankaikkisesti; kuinka sinä sitten sanot, että Ihmisen Poika pitää ylennettämän? Kuka on se Ihmisen Poika?” Niin Jeesus sanoi heille: ”Vielä vähän aikaa valkeus on teidän keskuudessanne. Vaeltakaa, niin kauan kuin teillä valkeus on, ettei pimeys saisi teitä valtaansa. Joka pimeässä vaeltaa, se ei tiedä, mihin hän menee. Niin kauan kuin teillä valkeus on, uskokaa valkeuteen, että te valkeuden lapsiksi tulisitte.” {AT 602.3}

”Ja vaikka Hän oli tehnyt niin monta tunnustekoa heidän nähtensä, eivät he uskoneet Häneen.” He olivat kerran kysyneet Vapahtajalta: ”Minkä tunnusteon sinä sitten teet, että me näkisimme sen ja uskoisimme sinua?” Joh. 6: 30. Lukemattomia merkkejä oli annettu, mutta he olivat sulkeneet silmänsä ja paaduttaneet sydämensä. Nyt, kun Isä itse oli puhunut eivätkä he voineet enää pyytää merkkiä, he yhä kieltäytyivät uskomasta. {AT 602.4}

”Kuitenkin useat hallitusmiehistäkin uskoivat Häneen, mutta fariseusten tähden he eivät sitä tunnustaneet, etteivät joutuisi synagoo- I gasta erotetuiksi.” He pitivät ihmisten kiitosta suurempiarvoisena H kuin Jumalan hyväksymistä. Pelastaakseen itsensä häpeältä ja moitI teelta he kielsivät Kristuksen ja hylkäsivät iankaikkisen elämän. Ja j miten monet ovatkaan vuosisatojen kuluessa tehneet samoin! Heihin l; kaikkiin soveltuvat Vapahtajan varoittavat sanat: ”Joka henkeänsä I rakastaa, on sen menettävä.” ”Joka katsoo minut ylen”, sanoi Jeesus, | ”eikä ota vastaan minun sanojani, hänellä on tuomitsijansa: se sana, I jonka minä olen puhunut, se on tuomitseva hänet viimeisenä päi- I vänä”. Joh. 12: 48. {AT 602.5}

Voi niitä, jotka eivät tunteneet etsikkoaikaansa! Hitain askelin I ja murheellisena Jeesus jätti temppelialueen ainiaaksi. {AT 603.1}

LUKU 69—AIKAIN MERKKEJÄ

”Milloin se tapahtuu, ja mikä on sinun tulemuksesi ja maailman lopun merkki?” {AT 604.1}

Jeesuksen sanat papeille ja hallitusmiehille: ”Teidän huoneenne on jäävä hyljätyksi” Matt. 23: 38 olivat herättäneet kauhua heidän sydämessään. He teeskentelivät välinpitämättömyyttä, mutta heidän mieltään vaivasi ajatus näiden sanojen merkityksestä. Näkymätön vaara näytti uhkaavan heitä. Saattoiko olla mahdollista, että tuo loistava temppeli, joka oli kansan ylpeys, pian olisi rauniokasana? Pahoja aavistuksia oli myös opetuslapsina, jotka hartaasti odottivat Jeesukselta jotakin selventävää lausuntoa. Lähtiessään Hänen kanssaan temppelistä he kiinnittivät Hänen huomiotaan sen lujuuteen ja kauneuteen. Temppelin kivet olivat puhdasta marmoria, ne olivat lumi- valkeat ja jotkut niistä uskomattoman suuria. Osa muurista oli säilynyt Nebukadnessarin piirityksen ajoista asti. Se oli niin taitavasti muurattu, että se näytti olevan yksi ainoa kivi, joka kokonaisena oli kaivettu louhimosta. Opetuslapset eivät voineet käsittää, miten nuo valtavat muurit voitaisiin murskata. {AT 604.2}

Kun Kristuksen huomiota kiinnitettiin temppelin loistoon, niin mitä sanattomia ajatuksia mahtoikaan liikkua Hänen mielessään Hänen seisoessaan siinä kansansa hylkäämänä? Hänen edessään oleva näky oli todella kaunis, mutta Hän sanoi murheellisena: ”Näen sen kyllä. Rakennukset ovat todella ihmeelliset. Te näytätte näitä muureja, joita pidätte murtumattomina, mutta kulkaa minun sanojani: ’Tähän ei ole jäävä kiveä kiven päälle, maahan jaottamatta’.” {AT 604.3}

Kristus oli lausunut nämä sanat suuren kansanjoukon kuullen, mutta kun Hän oli yksin, Pietari, Jaakob, Johannes ja Andreas tulivat Hänen luokseen Hänen istuessaan Öljymäellä. ”Sano meille”, he lausuivat, ”milloin se tapahtuu, ja mikä on Sinun tulemuksesi ja maailman lopun merkki?” Jeesus ei vastannut opetuslapsille esittäen erikseen Jerusalemin hävityksen ja tulemuksensa suuren päivän. Hän kuvaili nämä kaksi tapausta toisiinsa sekaantuneina. Jos Hän olisi paljastanut opetuslapsille tulevat tapahtumat sellaisina, kuin Hän ne näki, eivät he olisi voineet kestää tuota näkyä. Säälistä heitä kohtaan Hän sekoitti näiden kahden suuren ahdingon kuvaukset, jättäen opetuslapset itsekseen miettimään niiden merkitystä. Kun Hän viittasi Jerusalemin hävitykseen, Hänen profeetalliset sanansa ulottuivat; tuon tapauksen yli siihen lopullisen hävityksen päivään, jolloin Herra i on nouseva paikaltaan rankaisemaan maata sen pahuuden tähden, I eikä se enää kätke vertansa eikä peitä tapettujansa. Tätä puhetta ei pidetty vain opetuslapsille, vaan myös niille, jotka elävät tämän maail- I man historian viimeisinä aikoina. {AT 605.1}

Kääntyen opetuslapsiinsa Kristus sanoi: ”Katsokaa, ettei kukaan teitä eksytä. Sillä monta tulee minun nimessäni sanoen: ’Minä olen Kristus’, ja he eksyttävät monta.” Monta väärää messiasta tulee ilmestymään väittäen tekevänsä ihmeitä ja selittäen, että Juudan kansan vapautuksen hetki on tullut. Nämä eksyttävät monta. Kristuksen sanat täyttyivät. Hänen

kuolemansa ja Jerusalemin piirityksen välillä esiintyi monta väärää messiasta. Mutta tämä varoitus on annettu niillekin, jotka elävät tänä maailmanaikana. Samaa petosta, jota harjoitettiin ennen Jerusalemin hävitystä, on harjoitettu kautta aikojen ja tullaan harjoittamaan edelleen. {AT 605.2}

”Ja te saatte kuulla sotien melskettä ja sanomia sodista; katsokaa, ettette peljästy. Sillä näin täytyy tapahtua, mutta tämä ei ole vielä loppu.” Ennen Jerusalemin hävitystä ihmiset kamppailivat vallasta. Keisareita murhattiin. Nekin, joiden arveltiin olevan lähinnä valtaistuinta, tapettiin. Oli sotia ja sanomia sodista. ”Näin täytyy tapahtua”, sanoi Kristus, ”mutta tämä ei ole vielä (Juudan kansan) loppu. Sillä kansa nousee kansaa vastaan ja valtakunta valtakuntaa vastaan, ja nälänhätää ja maanjäristyksiä tulee monin paikoin. Mutta kaikki tämä on synnytystuskien alkua.” Kristus sanoi, että kun rabbiinit näkevät nämä merkit, he selittävät niiden olevan Jumalan rangaistustuomioita niille kansoille, jotka pitävät Hänen valittua kansaansa valtansa alla. He selittävät näiden merkkien ennustavan Messiaan tuloa. Älkää eksykö: ne ovat Hänen rangaistustuomioittensa alkua. Ihmiset ovat katsoneet vain itseensä. He eivät ole katuneet eivätkä kääntyneet, että minä voisin heidät parantaa. Merkit, joiden he sanovat ennustavan heidän vapautustaan orjuudesta, ovatkin merkkejä heidän perikadostaan. {AT 605.3}

”Silloin teidät annetaan vaivaan, ja teitä tapetaan, ja te joudutte kaikkien kansojen vihattaviksi minun nimeni tähden. Ja silloin monet lankeavat pois, ja he antavat toisensa alttiiksi ja vihaavat toinen toistaan.” Kristityt saivat kokea kaikkea tätä. Isät ja äidit antoivat ilmi lapsensa. Lapset antoivat ilmi vanhempansa. Ystävät kavalsivat toinen toisensa Sanhedrinille. Vainoojat toteuttivat aikomuksensa surmaamalla Stefanuksen, Jaakobin ja muita kristittyjä. {AT 606.1}

Palvelijainsa välityksellä Jumala antoi Juudan kansalle viimeisen tilaisuuden katua. Hän ilmaisi itsensä todistajainsa kautta heidän ollessaan pidätettyinä, tutkittavina ja vangittuina. Kuitenkin heidän tuomarinsa julistivat heille kuolemantuomion. He olivat miehiä, joita pitämään maailma ei ollut arvollinen, ja surmatessaan heidät juutalaiset ristiinnaulitsivat uudelleen Jumalan Pojan. Niin on oleva nytkin. Viranomaiset tulevat säätämään lakeja, jotka rajoittavat uskonnonvapautta. He ottavat itselleen oikeuden, joka kuuluu yksin Jumalalle. He luulevat voivansa pakottaa omaatuntoa, jota yksin Jumalan tulisi hallita. He ovat jo alkaneet, ja he tulevat jatkamaan tätä työtään, kunnes saavuttavat rajan, jonka yli he eivät pääse. Jumala on astuva väliin puolustamaan uskollista kansaansa, joka pitää Hänen käskynsä. {AT 606.2}

Joka kerta kun vaino puhkeaa, tekevät ne, jotka sen näkevät, mielessään ratkaisuja joko Kristuksen puolelle tai Häntä vastaan. Ne, jotka tuntevat myötätuntoa väärin tuomittuja kohtaan, osoittavat kiintyneensä Kristukseen. Toiset loukkaantuvat, koska totuuden periaatteet sotivat heidän menettelytapojaan vastaan. Monet kompastuvat ja lankeavat, luopuen uskostaan, jota he ennen puolustivat. Ne, jotka luopuvat ahdingon aikana, tulevat turvallisuutensa tähden esittämään vääriä todistuksia ja kavaltamaan veljensä. Kristus on

varoittanut meitä tästä, jottei meitä yllättäisi niiden luonnoton, julma menettely, jotka hylkäävät valon. {AT 606.3}

Kristus antoi opetuslapsilleen merkin Jerusalemia kohtaavasta hävityksestä ja neuvoi heille pelastautumistavan: ”Kun te näette Jerusalemin sotajoukkojen ympäröimänä, silloin tietäkää, että sen hävitys on lähellä. Silloin ne, jotka Juudeassa ovat, paetkoot vuorille, ja jotka ovat kaupungissa, lähteköön sieltä pois, ja jotka maalla ovat, älkööt sinne menkö. Sillä ne ovat koston päiviä, että kaikki täyttyisi, mikä kirjoitettu on.” Tätä varoitusta oli noudatettava neljäkymmentä vuotta myöhemmin, jolloin Jerusalem hävitettiin. Kristityt tottelivat sitä, eikä ainoakaan kristitty tuhoutunut kaupungin kukistuessa. {AT 607.1}

”Mutta rukoilkaa, ettei teidän pakonne tapahtuisi talvella eikä sapattina”, sanoi Kristus. Hän, joka antoi sapatin, ei kumonnut sitä eikä naulinnut sitä ristille. Hän ei kuolemallaan tehnyt sapattia tyhjäksi tai mitättömäksi. Neljäkymmentä vuotta Hänen ristiinnaulitsemisensa jälkeen sitä oli yhä pidettävä pyhänä. Opetuslasten tuli neljäkymmentä vuotta rukoilla, ettei heidän pakonsa tapahtuisi sapatinpäivänä. {AT 607.2}

Jerusalemin hävityksestä Kristus siirtyi nopeasti vielä suurempaan tapahtumaan, viimeiseen renkaaseen tämän maan historian ketjussa — Jumalan Pojan tulemiseen kunniassaan ja kirkkaudessaan. Näiden kahden tapauksen välillä Kristus näki pitkän, pimeän aikakauden, jolloin Hänen seurakuntansa saisi kokea verenvuodatusta, kyyneleitä ja ahdistusta. Näiden näkyjen katselemista Hänen opetuslapsensa eivät silloin olisi kestäneet, siksi Jeesus sivuutti ne vain lyhyellä maininnalla. ”Silloin on oleva suuri ahdistus”, Hän sanoi, ”jonka kaltaista ei ole ollut maailman alusta hamaan tähän asti eikä milloinkaan tule. Ja ellei niitä päiviä olisi lyhennetty, ei mikään liha pelastuisi; mutta valittujen tähden ne päivät lyhennetään.” Yli tuhannen vuoden ajan saisivat Kristuksen seuraajat kokea vainoa, jollaista maailma ei koskaan ollut nähnyt. Hänen uskollisia todistajiaan surmattaisiin miljoonittain. Ellei Jumala olisi ojentanut kättään pelastaakseen kansansa, olisivat kaikki tuhoutuneet. ”Mutta valittujen tähden”, Hän sanoi, ”ne päivät lyhennetään”. {AT 607.3}

Sen jälkeen Jeesus puhuu selvin sanoin toisesta tulemuksestaan ja varoittaa niistä vaaroista, joita sen edellä tulee esiintymään. ”Jos silloin joku sanoo teille: ’Katso, täällä on Kristus’, tahi: ’Tuolla’, niin älkää uskoko. Sillä vääriä Kristuksia ja vääriä profeettoja nousee, ja he tekevät suuria tunnustekoja ja ihmeitä, niin että eksyttävät, jos mahdollista, valitutkin. Katso, minä olen sen teille edeltä sanonut. Sentähden, jos teille sanotaan: ’Katso, hän on erämaassa’, niin älkää menkö sinne, tahi: ’Katso, hän on kammiossa’, niin älkää uskoko. Sillä niinkuin salama leimahtaa idästä ja näkyy hamaan länteen, niin | on oleva Ihmisen Pojan tulemus.” Yhtenä Jerusalemin hävityksen merkkinä Jeesus oli maininnut: ”Vääriä profeettoja nousee, ja he eksyttävät monta.” Vääriä profeettoja nousikin eksyttäen kansaa ja johtaen suuret joukot erämaihin. Velhot ja taikurit, jotka väittivät omaavansa ihmeitätekevän voiman, vetivät kansaa perässään yksinäisiin vuoristoseutuihin. Mutta tämä ennustus koskee myös viimeisiä päiviä. Tämä on myös Kristuksen toisen tulemisen merkki. Nykyaikanakin väärät kristukset

ja väärät profeetat tekevät merkkejään ja ihmeitään johtaakseen opetuslapsetkin harhaan. Emmekö kuule huutoa: ”Katso, Hän on erämaassa”? Eivätkö tuhannet ole menneet erämaahan toivoen löytävänsä Kristuksen? Ja eikö nyt kuulu huuto: ”Katso Hän on kammiossa” tuhansista kokouksista, joissa ihmiset väittävät seurustelevansa vainajien henkien kanssa? Juuri tämän väitteen spiritismi esittää. Mutta mitä Kristus sanoo? ”Älkää uskoko. Sillä niinkuin salama leimahtaa idästä ja näkyy hamaan länteen, niin on oleva Ihmisen Pojan tulemus.” {AT 607.4}

Sitten Vapahtaja esittää tulemisensa merkkejä, vieläpä määrää ajan, jolloin niistä ensimmäinen ilmestyy: ”Mutta kohta niiden päivien ahdistuksen jälkeen aurinko pimenee, eikä kuu anna valoansa, ja tähdet putoavat taivaalta, ja taivaitten voimat järkkyvät. Ja silloin Ihmisen Pojan merkki näkyy taivaalla, ja silloin kaikki maan sukukunnat parkuvat; ja he näkevät Ihmisen Pojan tulevan taivaan pilvien päällä suurella voimalla ja kirkkaudella. Ja Hän lähettää enkelinsä suuren pasunan pauhatessa, ja he kokoavat Hänen valittunsa neljältä ilmalta, taivasten ääristä hamaan toisiin ääriin.” {AT 608.1}

Jeesus lausui, että suuren paavillisen vainon päätyttyä aurinko 1 pimenisi eikä kuu antaisi valoaan. Senjälkeen tähdet putoaisivat taivaalta. Ja Hän sanoo: ”Oppikaa viikunapuusta vertaus: kun sen oksa jo on tuore ja lehdet puhkeavat, niin te tiedätte, että kesä on lähellä. Samoin te myös, kun näette tämän kaiken, tietäkää, että se on lähellä, oven edessä.” {AT 608.2}

Kristus on esittänyt merkkejä tulemuksestaan. Hän lausuu, että me voimme tietää, milloin Hän on lähellä, oven edessä. Hän sanoo niistä, jotka näkevät nämä merkit: ”Tämä sukupolvi ei katoa, ennenkuin kaikki nämä tapahtuvat.” Nämä merkit ovat tapahtuneet. Nyt tiedämme varmasti, että Herran tuleminen on lähellä. ”Taivas ja maa katoavat”, Hän sanoo, ”mutta minun sanani eivät koskaan katoa”. {AT 608.3}

Kristus on tuleva pilvissä suurella kirkkaudella. Häntä seuraa suuri joukko loistavia enkeleitä. Hän tulee herättämään kuolleet ja muuttamaan elävät pyhät kirkkaudesta kirkkauteen. Hän tulee kunnioittamaan niitä, jotka ovat rakastaneet Häntä ja pitäneet Hänen käskynsä, ja ottamaan heidät luokseen. Hän ei ole unohtanut heitä eikä lupaustaan. Katkenneet perhesiteet liitetään jälleen yhteen. Katsellessamme omaisiamme vainajina ajatelkaamme sitä aamua, jolloin Jumalan pasuna on kajahtava, jolloin ”kuolleet nousevat katoamattomina, ja me muutumme”. 1 Kor. 15: 52. Vielä vähän aikaa, niin saamme nähdä Kuninkaan kauneudessaan. Vielä vähän aikaa, niin Hän on pyyhkivä kaikki kyyneleet silmistämme. Vielä vähän aikaa, niin Hän on asettava meidät ”nuhteettomina, riemuitsevina, kirkkautensa eteen”. Juuda 24. Siksi Hän sanoikin puhuessaan tulemisensa merkeistä: ”Mutta kun nämä alkavat tapahtua, niin rohkaiskaa itsenne ja nostakaa päänne, sillä teidän vapautuksenne on lähellä.” {AT 609.1}

Mutta Kristus ei ilmoittanut tulemisensa päivää eikä hetkeä. Hän sanoi selvästi opetuslapsilleen, ettei Hän itse voinut ilmoittaa toisen tulemisensa päivää eikä hetkeä. Jos Hän olisi voinut sen paljastaa, miksi Hänen olisi tarvinnut kehoittaa heitä lakkaamatta odottamaan? On ihmisiä, jotka väittävät tietävänsä Herran ilmestymisen päivän ja hetken. Hyvin innokkaasti he viitoittavat tulevaisuutta. Mutta Herra on varoittanut heitä tästä asiasta. Ihmisen Pojan toisen tulemisen tarkka aika on Jumalan salaisuus. {AT 609.2}

Kristus jatkaa, kuvaten maailman tilaa Hänen tullessaan: ”Sillä niinkuin oli Nooan päivinä, niin on Ihmisen Pojan tulemus oleva. Sillä niinkuin ihmiset olivat niinä päivinä ennen vedenpaisumusta: söivät ja joivat, naivat ja naittivat, aina siihen päivään asti, jona Nooa meni arkkiin, eivätkä tienneet, ennenkuin vedenpaisumus tuli ja vei heidät kaikki; niin on myös Ihmisen Pojan tulemus oleva.” Kristus ei esitä tässä ajallista tuhatvuotiskautta, jonka kuluessa kaikki valmistuisivat ikuisuutta varten. Hän kertoo meille, että niinkuin oli Nooan päivinä, niin on oleva Ihmisen Pojan tullessa takaisin. {AT 609.3}

Millaista oli sitten Nooan päivinä? — ”Mutta Herra näki, että ihmisten pahuus oli suuri maan päällä ja että kaikki heidän sydämensä aivoitukset ja ajatukset olivat kaiken aikaa ainoastaan pahat.” 1 Moos. 6: 5. Ennen vedenpaisumusta eläneet ihmiset kääntyivät pois Jehovasta ja kieltäytyivät tekemästä Hänen pyhää tahtoansa. Ne noudattivat omia saastaisia mielikuviaan ja turmeltuneita käsityksiään. Pahuutensa tähden heidät tuhottiin, ja nykyinen maailma menee samaa tietä. Ei näy mitään lupaavia merkkejä tuhatvuotisesta kukoistuksesta. Jumalan lain rikkojat täyttävät maan pahuudellaan. Vedonlyönnit, kilpa-ajot, pelikiihko, irstailu, aistilliset nautinnot ja hillitsemättömät intohimot täyttävät maailman nopeasti väkivallalla. {AT 609.4}

Ennustuksessaan Jerusalemin hävityksestä Kristus sanoi: ”Ja sentähden, että laittomuus pääsee valtaan, kylmenee useimpien rakkaus. Mutta joka vahvana pysyy loppuun asti, se pelastuu. Ja tämä valtakunnan evankeliumi pitää saarnattaman kaikessa maailmassa, todistukseksi kaikille kansoille; ja sitten tulee loppu.” Tämä ennustus tulee uudelleen täyttymään. Noiden päivien suunnaton jumalattomuus toistuu tämän sukupolven aikana. Samoin täyttyy evankeliumin julistamista koskeva ennustus. Ennen Jerusalemin hävitystä Paavali lausui, kirjoittaessaan Pyhän Hengen johtamana, että evankeliumia saarnattiin ”kaikessa luomakunnassa taivaan alla”. Kol. 1:23. Samoin nytkin ennen Ihmisen Pojan tulemista iankaikkinen evankeliumi on julistettava ”kaikille kansanheimoille ja sukukunnille ja kielille ja kansoille”. Ilm. 14: 6, 14. Jumala ”on säätänyt päivän, jona Hän on tuomitseva maanpiirin”. Apt. 17: 31. Kristus kertoo meille, milloin tuo päivä saapuu. Hän ei sano, että koko maailma kääntyy, vaan että ”tämä valtakunnan evankeliumi pitää saarnattaman kaikessa maailmassa, todistukseksi kaikille kansoille; ja sitten tulee loppu”. Julistamalla evankeliumia maailmalle voimme jouduttaa Herramme tulemusta. Meidän ei tule ainoastaan odottaa vaan myös jouduttaa Jumalan päivän tulemista. 2 Piet. 3: 12. Jos Kristuksen seurakunta olisi tehnyt

sille määrätyn työn niinkuin Herra käski, olisi koko maailma jo saanut varoituksen ja Herra Jeesus olisi tullut maan päälle voimassa ja suuressa kirkkaudessa. {AT 610.1}

Kuvailtuaan tulemisensa merkkejä Kristus sanoi: ”Kun näette tämän tapahtuvan, tietäkää, että Jumalan valtakunta on lähellä.” ”Pitäkää vaari itsestänne, valvokaa ja rukoilkaa.” Jumala on aina varoittanut ihmisiä tulevista tuomioista. Ne, jotka uskoivat omaa aikaansa koskevan sanoman ja toimivat uskonsa mukaan totellen Jumalan käskyjä, pelastuivat tuomiosta, joka kohtasi tottelemattomia 1 Moos. 7: 1, 19: 14. Loot jättäytyi taivaallisten sanansaattajien varjelukseen ja pelastui. Samoin Kristuksen opetuslapsia varoitettiin Jerusalemin hävityksestä. Ne, jotka ottivat vaarin tuhoa ennustavasta merkistä ja pakenivat kaupungista, pelastuivat hävityksestä. Samoin meitä nyt varoitetaan Kristuksen toisesta tulemuksesta ja maailmaa kohtaavasta hävityksestä. Ne, jotka ottavat varoituksesta vaarin, tulevat pelastumaan. ja epäuskoisia. Nooalle tuli sana: ”Mene sinä ja koko perheesi arkkiin, sillä sinut minä olen tässä sukukunnassa havainnut hurskaaksi edessäni.” Nooa totteli ja pelastui. Lootille tuli sanoma: ”Nouskaa, lähtekää pois tästä paikasta, sillä Herra hävittää tämän kaupungin.” {AT 610.2}

Koska emme tiedä Hänen tulemuksensa tarkkaa aikaa, meitä kehoitetaan valvomaan. ”Autuaat ne palvelijat, jotka heidän herransa tullessaan tapaa valvomasta.” Luuk. 12: 37. Ne, jotka odottavat Herransa tuloa, eivät ole laiskoja ja toimettomia. Kristuksen tulemuksen odottaminen merkitsee ihmisten saattamista Herran pelkoon ja pelkäämään Hänen tuomiotaan rikkomuksista. Se merkitsee heidän silmäinsä avaamista näkemään, miten suuri synti on Hänen armo- kutsunsa hylkääminen. Ne, jotka odottavat Herraansa, puhdistavat sielunsa totuuden kuuliaisuudessa. Innokkaaseen valvomiseen he liittävät uutteran työskentelyn. Koska he tietävät Herransa olevan oven edessä, heidän intonsa työskennellä yhdessä taivaallisten olentojen kanssa sielujen pelastukseksi yhä kasvaa. He ovat niitä uskollisia ja ymmärtäväisiä palvelijoita, jotka antavat Herransa palvelusväelle ”ajallaan heidän ruokaosansa”. Luuk. 12: 42. He julistavat erikoisesti tälle ajalle soveltuvaa totuutta. Kuten Eenok, Nooa, Aabraham ja Mooses julistivat kukin omalle ajalleen sopivaa totuutta, samoin Kristuksen palvelijat julistavat nyt erikoista varoitussanomaa omalle sukupolvelleen. {AT 612.1}

Mutta sitten Kristus esittää toisenlaisen ihmisluokan: ”Mutta jos palvelija sanoo sydämessään: ’Herrani tulo viivästyy’, ja rupeaa lyömään palvelijoita ja palvelijattaria sekä syömään ja juomaan ja päihdyttämään itseänsä, niin sen palvelijan herra tulee päivänä, jona hän ei odota.” {AT 612.2}

Paha palvelija sanoo sydämessään: ”Herrani tulo viivästyy”. Hän ei sano, etteikö Kristus tulisi. Hän ei pilkkaa ajatusta Hänen toisesta tulemisestaan. Mutta sydämessään ja teoillaan ja sanoillaan hän julistaa, että Herran tulo viipyy. Hän karkoittaa toisten mielestä varmuuden, että Herra tulisi nopeasti. Hänen vaikutuksestaan ihmiset rupeavat huolettomina ja omahyväisinä vitkastelemaan. He tulevat maailmallisiksi ja uneliaiksi- Maalliset ajatukset

ja alhaiset intohimot valtaavat mielen. Paha palvelija syö ja juo juopuneiden kanssa ja etsii nautintoa yhdessä maailman kanssa. Hän lyö muita palvelijoita, syyttäen ja tuomiten niitä, jotka ovat uskollisia Mestarilleen. Hän yhdistyy maailman kanssa. Hän muuttuu sen kaltaiseksi ja osallistuu sen rikkomuksiin. Se on pelottavaa yhtäläistymistä. Maailman mukana hän joutuu ansaan. ”Sen palvelijan herra tulee ... hetkenä, jota hän ei arvaa, ja hakkaa hänet kappaleiksi ja määrää hänelle saman osan kuin uskottomille.” {AT 612.3}

”Jos et valvo, niin minä tulen kuin varas, etkä sinä tiedä, millä hetkellä minä sinun päällesi tulen.” Ilm. 3: 3. Kristuksen tuleminen tulee yllättämään väärät opettajat. He sanovat: ”Rauha ja turvallisuus.” Kuten papit ja opettajat ennen Jerusalemin hävitystä hekin odottavat seurakunnan kohoavan maalliseen loistoon ja kunniaan. He selittävät ajan merkkien ennustavan tätä. Mutta mitä sanoo innoitettu sana? — ”Silloin yllättää heidät yhtäkkiä turmio.” 1 Tess. 5: 3. Kaikille maan päällä asuville, jotka tekeivät tämän maailman kodiksensa, Jumalan päivä on tuleva kuin ansa. Se tulee heille kuin vaaniva varas. {AT 613.1}

Maailma nukkuu irstailuissaan, jumalattomissa nautinnoissaan, nukkuu lihan turvallisuudessa. Ihmiset siirtävät Herran tulemisen kauas tulevaisuuteen. He nauravat varoituksille. Ylpeinä he kerskailevat: ”Onhan kaikki pysynyt, niinkuin se on ollut luomakunnan alusta.” ”Olkoon huomispäivä niinkuin tämäkin, ylenpalttisen ihana.” 2 Piet. 3: 4; Jes. 56: 12. Me haluamme mennä yhä pitemmälle nautinnonhalussamme. Mutta Kristus sanoo: ”Katso, minä tulen kuten varas.” Ilm. 16: 15. Juuri samaan aikaan, jolloin maailma kysyy ivaten: ”Missä on lupaus Hänen tulemuksestansa?” ajan merkit täyttyvät. Kun ihmiset huutavat: ”Rauha ja turvallisuus”, tulee äkkiä perikato. Kun pilkkaajat ja totuuden hylkääjät ovat tulleet röyh- keiksi; kun tehdään työtä ja ansaitaan rahaa periaatteista välittämättä, kun opiskelija etsii innokkaasti tietoa kaikkialta paitsi Raamatustaan, silloin Kristus tulee kuin varas. {AT 613.2}

Koko maailma on liikkeessä. Ajan merkit ovat uhkaavia. Tulevat tapahtumat luovat synkkiä varjojaan. Jumalan Henki vetäytyy pois maan päältä, ja onnettomuus seuraa toista merellä ja maalla. {AT 613.3}

On hirmumyrskyjä, maanjäristyksiä, tulipaloja, tulvia ja kaikenlaisia veritöitä. Kuka voi nähdä tulevaisuuteen? Missä on turva? Mikään inhimillinen tai maallinen ei tarjoa varmuutta. Ihmiset järjestäytyvät nopeasti valitsemiensa lippujen alle. Levottomina he odottavat, ja tarkkaavat johtajiensa liikkeitä. On niitä, jotka odottavat Herran ilmestymistä ja työskentelevät sen hyväksi. Toiset taas asettuvat ensimmäisen suuren luopion riveihin. Harvat uskovat koko sydämestään, että on helvetti, jota meidän on vältettävä, ja taivas, joka meidän on voitettava. {AT 614.1}

Ratkaiseva hetki hiipii salaa yllemme. Aurinko paistaa taivaalla kiertäen tavallista rataansa, ja taivaat julistavat yhä Jumalan kunniaa. Ihmiset syövät ja juovat, istuttavat ja rakentavat, naivat ja naittavat kuten ennenkin. Kauppiaat ostavat ja myyvät. Ihmiset sysivät

toisiaan kiistellen parhaista paikoista. Nautinnonhaluiset joukot kerääntyvät teattereihin, kilpa-ajoihin ja pelisaleihin. Jännitys on korkeimmillaan ja kuitenkin koetusaika on nopeasti päättymässä ja jokaisen asia tulemassa iankaikkisesti ratkaistuksi. Saatana näkee, että hänen aikansa on lyhyt. Hän on pannut kaikki voimansa liikkeelle pettääkseen, eksyttääkseen, valloittaakseen ja kietoakseen ihmiset, kunnes koetusaika loppuu ja armon ovi suljetaan iäksi. {AT 614.2}

Vakavina kaikuvat korviimme halki vuosisatojen Herramme varoittavat sanat, jotka Hän lausui Öljymäellä: ”Mutta pitäkää vaari itsestänne, ettei teidän sydämiänne raskauta päihtymys ja juoppous eikä elatuksen murheet, niin että se päivä yllättää teidät äkkiarvaamatta.” ”Valvokaa siis joka aika ja rukoilkaa, että saisitte voimaa paetaksenne tätä kaikkea, mikä tuleva on, ja seisoaksenne Ihmisen Pojan edessä.” {AT 614.3}

LUKU 70—KAKSI LUOKKAA

”Hänen eteensä kootaan kaikki kansat, ja hän erottaa toiset toisista.” {AT 615.1}

”Mutta kun Ihmisen Poika tulee kirkkaudessaan ja kaikki pyhät enkelit Hänen kanssaan, silloin Hän istuu kirkkautensa valtaistuimelle. Ja Hänen eteensä kootaan kaikki kansat, ja Hän erottaa toiset toisista.” Näin Kristus Öljymäellä kuvaili opetuslapsilleen suuren tuomiopäivän tapahtumia. Ja Hän osoitti lopullisen ratkaisun riippuvan yhdestä ainoasta asiasta. Kun Hänen eteensä on koottu kaikki kansat, on olemassa vain kaksi luokkaa, ja heidän iankaikkisen kohtalonsa ratkaisee se, mitä he ovat tehneet tai tekemättä jättäneet Hänelle köyhien ja kärsivien hahmossa. {AT 615.2}

Sinä päivänä Kristus ei esitä ihmisille sitä suurta työtä, jonka Hän on tehnyt heidän puolestaan antaessaan henkensä heidän lunastuk- sekseen. Hän esittää sen uskollisen työn, mitä he ovat tehneet Hänen hyväkseen. Niille, jotka Hän asettaa oikealle puolelleen, Hän sanoo: ”Tulkaa, minun Isäni siunatut, ja omistakaa se valtakunta, joka on ollut teille valmistettuna maailman perustamisesta asti. Sillä minun oli nälkä, ja te annoitte minulle syödä; minun oli jano, ja te annoitte minulle juoda; minä olin outo, ja te otitte minut huoneeseenne; minä olin alaston, ja te vaatetitte minut; minä sairastin, ja te kävitte minua” katsomassa; minä olin vankeudessa, ja te tulitte minun tyköni. Mutta ne, joita Kristus täten ylistää, eivät tiedä palvelleensa Häntä. Heidän hämmästyneisiin kysymyksiinsä Hän vastaa: ”Kaikki, mitä olette tehneet yhdelle näistä minun vähimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minule.” {AT 615.3}

Jeesus oli opetuslapsilleen kertonut, että he tulisivat kaikkien vihattaviksi ja vainottaviksi. Monet ajettaisiin pois kotoaan ja tulisivat köyhiksi. Monia ahdistaisi sairaus ja puute. Useat heitettäisiin J vankilaan. Kaikille, jotka Hänen tähtensä jättivät ystävänsä ja ko- N tinsa, Hän oli luvannut satakertaisesti tässä elämässä. Nyt Hän lupasi erikoisen siunauksen niille, jotka palvelisivat veljiään. Jokaisessa, joka minun nimeni tähden kärsii, Jeesus sanoi, teidän olisi nähtävä minut. Palvelkaa heitä, kuten palvelisitte minua. Tämä todistaa teidän olevan minun opetuslapsiani. {AT 616.1}

Kaikki, jotka ovat syntyneet taivaallisen perheen jäseniksi, ovat erikoisessa mielessä Herramme veljiä. Kristuksen rakkaus liittää Hänen perheensä jäsenet toisiinsa, ja missä ikinä tuo rakkaus ilmeneekin, siellä vallitsee tuo jumalallinen sukidaisuus. ”Jokainen, joka rakastaa, on Jumalasta syntynyt ja tuntee Jumalan.” 1 Joh. 4: 7. {AT 616.2}

Ne, joita Kristus tuomiopäivänä kiittää, tuntevat mahdollisesti vain vähän jumaluusoppia, mutta he ovat noudattaneet Hänen periaatteitaan. Pyhän Hengen vaikutuksesta he ovat olleet siunaukseksi ympärillään oleville. Pakanainkin joukossa on sellaisia, jotka ovat osoittaneet ystävällisyyttä. Ennenkuin elämän sanat ovat kaikuneet heidän korviinsa, he ovat kohdelleet lähetyssaarnaajia ystävällisesti, Ji jopa auttaneet heitä oman henkensä uhalla. Pakanain joukossa on sellaisia, jotka tietämättään palvelevat Jumalaa, sellaisia, joille valoa ei koskaan

tuoda ihmisten välityksellä ja jotka eivät kuitenkaan joudu kadotukseen. Vaikka he eivät tunne Jumalan kirjoitettua lakia, he ovat kuulleet Hänen äänensä puhuvan heille luonnossa ja ovat tehneet, mitä laki vaatii. Heidän tekonsa todistavat siitä, että Pyhä Henki on koskettanut heidän sydäntään, ja heidät tunnustetaan Jumalan lapsiksi. {AT 616.3}

Kuinka hämmästyvät ja ilostuvatkaan nöyrät kansojen ja pakanain keskuudessa kuullessaan Vapahtajan huulilta sanat: ”Kaikki, mitä olette tehneet yhdelle näistä minun vähimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle”! Millaista riemua tunteekaan Vapahtajan rakastava sydän, kun Hänen seuraajansa hämmästyneinä ja iloiten kuuntelevat Hänen hyväksyviä sanojaan! {AT 616.4}

Mutta Kristuksen rakkaus ei rajoitu mihinkään erikoiseen ihmis- luokkaan. Hän tuntee olevansa yhtä jokaisen ihmislapsen kanssa. Hän tuli maallisen perheen jäseneksi, jotta meistä tulisi taivaallisen perheen jäseniä. Hän on ihmisen Poika, ja siis jokaisen Aadamin pojan ja tyttären veli. Hänen seuraajiensa ei tule tuntea olevansa erotettuja heitä ympäröivästä hukkuvasta maailmasta. He ovat osa ihmiskuntaa, ja taivas pitää heitä sekä syntisten että pyhien veljinä. Kristuksen rakkaus käsittää kaikki langenneet, kaikki erehtyvät ja kaikki syntiset, ja jokainen ystävällinen teko, joka tehdään langenneen kohottamiseksi, jokainen laupeudenteko, katsotaan tehdyksi Hänelle. {AT 617.1}

Taivaan enkelit lähetetään palvelemaan niitä, jotka autuuden perivät. Emme vielä tiedä keitä he ovat, sillä ei ole vielä käynyt ilmi, ketkä tulevat voittamaan ja osallistumaan pyhien perinnöstä valossa, mutta taivaan enkelit kulkevat maata pitkin ja poikin koettaen lohduttaa murheellisia, varjella vaaroissa olevia ja voittaa ihmissydämiä Kristukselle. Ainoatakaan ei laiminlyödä tai syrjäytetä. Jumala ei katso henkilöön, ja Hän huolehtii samalla tavalla jokaisesta luomastaan sielusta. {AT 617.2}

Kun avaat ovesi Kristuksen puutteenalaisille ja kärsiville lapsille, lausut samalla näkymättömät enkelit tervetulleiksi. Kutsut taivaallisia olentoja luoksesi. Heitä ympäröi pyhä rauhan ja ilon ilmapiiri. He tulevat huulillaan kiitos ja ylistys, johon taivaassa kaiku vastaa. Jokainen laupeudenteko saa siellä sävelet soimaan. Taivaallinen Isämme valtaistuimellaan laskee epäitsekkäät työntekijät suurimpien aarteittensa joukkoon. {AT 617.3}

Kristuksen vasemmalla puolella olevat, jotka olivat laiminlyöneet Hänet köyhien ja kärsivien hahmossa, eivät tunteneet syyllisyyttään. Saatana oli sokaissut heidät, niin etteivät he olleet käsittäneet, mitä he olivat velkaa veljilleen. He olivat olleet itsekeskeisiä välittämättä toisten tarpeista. {AT 617.4}

Jumala on antanut rikkaille varoja, jotta he voisivat auttaa ja lohduttaa Hänen kärsiviä lapsiaan, mutta he eivät useinkaan välitä toisten hädästä. He tuntevat olevansa köyhiä veljiään parempia, lie eivät asetu köyhän asemaan. He eivät ymmärrä varattomien kiusauksia ja taisteluita, ja sääli katoaa heidän sydämestään. Rikkaat eristäytyvät köyhistä loistaviin komeihin asuntoihinsa ja kirkkoihinsa ja käyttävät hienosteluun ja itsekkyyteen varat, jotka

Jumala on antanut heille tarvitsevien auttamiseksi. Näin köyhät päivästä toiseen jäävät vaille sitä opetusta, jota heidän tulisi saada Jumalan hellästä huolenpidosta, sillä Hän on kaikin tavoin huolehtinut siitä, että heillä olisi elämän välttämättömät tarpeet. Heidät pakotetaan kärsimään ahdistavaa köyhyyttä, ja niin he usein joutuvat kiusaukseen olla kateellisia ja ajatella pahaa toisista. Ne, jotka eivät itse ole olleet puutteen puristuksessa, kohtelevat usein köyhiä halveksivasti ja saavat heidät tuntemaan itsensä kerjäläisiksi. {AT 617.5}

Mutta Kristus näkee kaiken ja sanoo: Minun oli nälkä, ja minun oli jano. Minä olin outo. Minä olin sairaana ja vankeudessa. Teidän juhliessanne runsaasti katettujen pöytienne ääressä minä näin nälkää kurjassa asunnossani tai paljaalla kadulla. Teidän nauttiessanne elämästä ylellisessä kodissanne minulla ei ollut minne pääni kallistaa. Teidän täyttäessänne vaatekomeronne hienoilla vaatteilla minä olin alaston. Teidän huvitellessanne minä viruin vankeudessa. {AT 618.1}

Kun viskasitte leipäpalanne nälkäänäkevälle pyytävälle ja kun annoitte heille vaaterepaleita suojaamaan heitä purevalta pakkaselta, muistitteko silloin antavanne kirkkauden Herralle? Koko elämänne ajan minä olin lähetiänne noiden puutteenalaisten hahmossa, mutta te ette etsineet minua. Te ette halunneet joutua tekemisiin minun kanssani. En tunne teitä. {AT 618.2}

Monet pitäisivät suurena etuoikeutena käydä niissä paikoissa, missä Kristus maan päällä eli, kävellä Hänen kulkemiaan polkuja, nähdä järven, jonka rannalla Hän mielellään opetti, sekä vuoret ja laaksot, joita Hänen silmänsä usein katselivat. Mutta meidän ei tarvitse mennä Nasaretiin, Kapernaumiin tai Betaniaan kulkeaksemme Jeesuksen askelissa. Löydämme Hänen jälkensä sairasvuoteitten ääreltä, kurjista hökkeleistä, suurkaupunkien täpötäysiltä kaduilta ja joka paikasta, missä ihmissydämet kaipaavat lohtua. Vaellamme Jeesuksen askelissa, kun toimimme Hänen tavallaan. {AT 618.3}

Kaikki voivat löytää jotakin tehtävää. ”Köyhät teillä aina on keskuudessanne” (Joh. 12: 8), Jeesus sanoi, eikä keidenkään tarvitse tuntea, ettei heillä ole paikkaa, missä voisivat toimia Hänen hyväkseen. Miljoonat ihmissielut kulkevat kadotusta kohden tietämättömyyden ja synnin kahleissa eivätkä ole edes kuulleetkaan Kristuksen rakkaudesta heitä kohtaan. Jos voisimme vaihtaa paikkaa heidän kanssaan, mitä toivoisimme heidän tekevän meille? Kaikki tämä, niin pitkälle kuin voimme, on pyhä velvollisuutemme tehdä heidän hyväkseen. Kristuksen elämänohje, jonka mukaan jokainen meistä tuomitaan, kuuluu: ”Kaikki, mitä te tahdotte ihmisten teille tekevän, tehkää myös te samoin heille.” Matt. 7: 12. {AT 618.4}

Kristus antoi kalliin henkensä perustaakseen seurakunnan, joka kykenisi huolehtimaan murheellisista, kiusatuista sieluista. Jotkut uskovista saattavat olla köyhiä, sivistymättömiä ja tietämättömiä, ja kuitenkin he Kristuksen avulla voivat tehdä kodissaan, naapuristossa, seurakunnassa, vieläpä ”maailman äärissä” tekoja, joiden seuraukset ulottuvat iankaikkisuuteen. {AT 619.1}

Juuri siksi, että tämä työ on laiminlyöty, eivät monet nuoret Kristuksen opetuslapset milloinkaan pääse kristillisissä kokemuksissaan aakkosia pitemmälle. Valon, joka syttyi heidän sydämessään Kristuksen lausuessa heille: ”Sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi”, he voisivat pitää palavana auttamalla tarvitsevia. Nuorten pursuva tarmo, joka niin usein koituu heille vaaralliseksi, voitaisiin ohjata uomiin, joista se vuotaisi siunausten virtana. Oma minä unohtuisi innokkaassa työssä toisten hyväksi. {AT 619.2}

Itse Ylipaimen palvelee niitä, jotka palvelevat toisia. He saavat itse juoda elämän vettä ja saavat tyydytyksen. He eivät kaipaa huu- maavia huvituksia tai vaihtelua elämäänsä. Heidän koko mielenkiintonsa on kohdistunut siihen, miten he voisivat pelastaa kadotukseen joutuvia sieluja. Keskinäisestä seurustelusta on paljon hyötyä. Vapahtajan rakkaus liittää sydämiä toisiinsa. {AT 619.3}

Kun käsitämme olevamme Jumalan työtovereita, emme lausu välinpitämättömästi Hänen lupauksiaan. Ne polttavat sydämessämme ja syttyvät huulillamme. Kun Jumala kutsui Mooseksen johdattamaan tietämätöntä, kuritonta ja kapinallista kansaa, Hän antoi lupauksen: ”Minun kasvoni käyvät sinun edelläsi, ja minä vien sinut lepoon” (engl. käänn.). Ja Hän sanoi: ”Minä olen sinun kanssasi.” 2 Moos. 33: 14; 3: 12. Tämä lupaus kuuluu kaikille, jotka Kristuksen sijaisina työskentelevät Hänen ahdistettujen ja kärsivien lastensa hyväksi. {AT 619.4}

Jumalan rakkaus ilmenee täällä maailmassa lähimmäisenrakkautena. Kunnian Kuningas tuli yhdeksi meistä sytyttääkseen sydämeemme tämän rakkauden ja tehdäkseen meidät yhden perheen jäseniksi. Ja kun Hänen jäähyväissanansa täyttyvät: ”Tämä on minun käskyni, että te rakastatte toisianne, niinkuin minä olen teitä rakastanut” (Joh. 15: 12), kun rakastamme maailmaa, kuten Hän sitä rakasti, silloin Hänen tehtävänsä meihin nähden on täyttynyt. Me olemme valmiit taivasta varten, sillä meillä on taivas sydämessämme. {AT 619.5}

”Pelasta ne, joita kuolemaan viedään, pysäytä ne, jotka surma- paikalle hoippuvat. Jos sanot: ’Katso, emme tienneet siitä’, niin n ymmärtäähän asian sydänten tutkija; sinun sielusi vartioitsija sen’tietää, ja Hän kostaa ihmiselle hänen tekojensa mukaan”. Sanani. 24: 11, 12. Suurena tuomiopäivänä asettaa koko maailman Tuomari ne, jotka eivät ole työskennelleet Kristuksen hyväksi, jotka ovat kul- if keneet virran mukana ajatellen vain itseään, huolehtien vain itsestään, pahantekijäin joukkoon. He saavat saman tuomion. {AT 620.1}

Jokaiselle sielulle annetaan tehtävänsä. Jokaiselta Ylipaimen kysyy: ”Missä on lauma, joka oli sinun haltuusi annettu, nuo sinun lampaasi, sinun kunniasi?” Ja ”mitä sanot, kun Hän rankaisee sinua?” Jer. 13: 20, 21 (engl. käänn.). {AT 620.2}

LUKU 71—KAIKKIEN PALVELIJA

”Minä annoin teille esikuvan, että te myös niin tekisitte, kuin minä olen teille tehnyt.” {AT 621.1}

Erään asunnon yläsalissa Jerusalemissa istui Kristus opetuslapsineen pöydässä. He olivat kokoontuneet viettämään pääsiäistä. Vapahtaja halusi viettää tämän juhlan yksin noiden kahdentoista kanssa. Hän tiesi hetkensä tulleen; Hän oli itse todellinen pääsiäislammas, ja sinä päivänä, jolloin pääsiäislammasta syötiin, Hänet uhrattaisiin. Kohta Hän joutuisi tyhjentämään vihan maljan ja saisi lopullisen kärsimys- kasteensa. Mutta vielä oli Hänellä jäljellä muutamia rauhallisia hetkiä, ja ne Hän käyttäisi rakkaitten opetuslastensa hyväksi. {AT 621.2}

Kristuksen koko elämä oli ollut epäitsekästä palvelusta. ”Ei palveltavaksi, vaan palvelemaan”, Matt. 20: 28, oli Hänen jokainen tekonsa julistanut. Mutta opetuslapset eivät vielä olleet oppineet tätä läksyä. Tällä viimeisellä pääsiäisillallisella Jeesus toisti tämän opetuksen niin havainnollisesti, että se painui ainiaaksi heidän mieleensä ja sydämeensä. {AT 621.3}

Jeesuksen ja Hänen opetuslastensa väliset keskustelut olivat tavallisesti hiljaisen ilon hetkiä, joita he kaikki pitivät suuressa arvossa. Pääsiäisillalliset olivat olleet erikoisen mielenkiintoisia tapauksia, mutta tässä tilaisuudessa Jeesus oli huolissaan. Hänen sydämensä oli raskas, ja Hänen kasvoillaan lepäsi varjo. Kun Hän tapasi opetuslapsensa yläsalissa, he huomasivat, että jokin painoi raskaasti Hänen mieltään, 1 ja vaikka he eivät tienneet sen syytä, he ottivat osaa Hänen suruunsa. : Kun he olivat kokoontuneet pöydän ääreen, Hän lausui surun mur- I tamalla äänellä: ”’Minä olen halajamalla halannut syödä tämän pääsiäislampaan teidän kanssanne, ennenkuin minä kärsin; sillä minä sanon teille, etten minä sitä enää syö, ennenkuin sen täyttymys tapah- i tuu Jumalan valtakunnassa.’ Ja Hän otti maljan, kiitti ja sanoi: ’Ottakaa tämä ja jakakaa keskenänne. Sillä minä sanon teille: tästedes minä en juo viinipuun antia, ennenkuin Jumalan valtakunta tulee.’” Kristus tiesi, että Hänen hetkensä oli tullut lähteä pois maailmasta ja mennä Isänsä luo. Ja niinkuin Hän oli rakastanut omiaan, jotka olivat maailmassa, Hän rakasti heitä loppuun asti. Hän oli nyt ristin varjossa, ja tuska raastoi Hänen sydäntään. Hän tiesi, että Hä- net jätettäisiin yksin sillä hetkellä, jolloin Hänet petettäisiin. Hän tiesi tulevansa surmatuksi häpeällisimmällä tavalla, millä rikollisia surmattiin. Hän tiesi, miten kiittämättömiä ja julmia olivat ne, joita Hän oli tullut pelastamaan. Hän tiesi, kuinka suuri uhri Hänen täytyisi antaa ja kuinka monen kohdalla se olisi turha. Tietäen kaiken, mikä Häntä odotti, Hän olisi luonnollisesti voinut kokonaan olla nöy- ryytystänsä ja kärsimystänsä koskevien ajatusten vallassa. Mutta Hän katsoi kahtatoista opetuslastaan, jotka olivat olleet Hänen kanssaan, Hänen omiaan, ja jotka jäisivät yksin taistelemaan tänne maailmaan senjälkeen kun Hänen häpeänsä, surunsa ja tuskallinen pahoinpitelynsä olisivat ohi. Hänen ajatuksensa siitä, mitä Hänen itsensä täytyisi kärsiä, liittyivät aina Hänen opetuslapsiinsa. Hän ei ajatellut itseään. Huoli heistä oli etualalla Hänen mielessään. {AT 621.4}

Ollessaan nyt viimeistä iltaa opetuslastensa kanssa Jeesuksella oli heille paljon puhuttavaa. Jos he olisivat olleet valmiit vastaanottamaan sen, mitä Hän halusi heille kertoa, he olisivat säästyneet sydäntäsärkevästä tuskasta, pettymyksistä ja epäuskosta. Mutta Jeesus näki, etteivät he voisi kestää sitä, mitä Hänellä oli sanottavana. Kun Hän katsoi heitä kasvoihin, pysähtyivät varoituksen ja lohdun sanat Hänen huulilleen. Hetket kuluivat hiljaisuuden vallitessa. Jeesus näytti odottavan. Opetuslapset olivat levottomia. Jeesuksen surun herättämä myötätunto ja hellyys näyttivät haihtuneen. Hänen murheelliset sanansa, jotka viittasivat Hänen omiin kärsimyksiinsä, olivat tehneet vähäisen vaikutuksen. He loivat toisiinsa kateellisia ja riidanhaluisia silmäyksiä. {AT 622.1}

”Heidän välillään syntyi myös kiista siitä, kuka heistä oli katsottava suurimmaksi.” Tämä kiista, jota käytiin Kristuksen läsnäollessa, suretti ja haavoitti Häntä. Opetuslapset pitivät yhä kiinni lempiajatuksestaan, että Kristus osoittaisi voimansa ja asettuisi Daavidin valtaistuimelle. Ja kukin toivoi sydämessään korkeinta paikkaa Hänen valtakunnassaan. He olivat arvioineet itsensä ja toisensa, ja sensijaan että he olisivat pitäneet veljiään arvokkaampina, he olivat asettaneet itsensä ensimmäisiksi. Jaakobin ja Johanneksen pyyntö saada istua Kristuksen valtaistuimen oikealla ja vasemmalla puolella oli herättänyt toisissa suuttumusta. Se, että nämä kaksi veljestä julkesivat pyytää korkeinta paikkaa, kuohutti toisia niin, että heidän välinsä olivat vähällä rikkoontua. He tunsivat, että heitä oli arvosteltu väärin eikä heidän uskollisuudelleen ja kyvyilleen annettu tarpeeksi arvoa. Juudas esiintyi kiihkeimmin Jaakobia ja Johannesta vastaan. {AT 623.1}

Kun opetuslapset saapuivat yläsaliin, heidän mielessään liikkui katkeria ajatuksia. Juudas tunkeutui lähimmäksi Kristusta Hänen vasemmalle puolelleen, ja Johannes oli oikealla puolella. Jos oli olemassa korkein paikka, Juudas oli päättänyt saada sen, ja tuona paikkana pidettiin sitä, joka oli lähinnä Kristusta. Ja Juudas oli petturi. {AT 623.2}

Eräs toinenkin syy oli ilmestynyt. Juhlassa oli palvelijan tapana pestä vieraiden jalat, ja tässäkin tilaisuudessa oli valmistelut tehty sitä varten. Vesiruukku, vati ja pyyhe olivat valmiina jalkojen pesua varten, mutta saapuvilla ei ollut yhtään palvelijaa, ja sen suorittaminen kuului opetuslapsille. Mutta loukatun ylpeyden valtaan antautuneena jokainen opetuslapsi päätti olla esittämättä palvelijan osaa. Kaikki näyttivät järkähtämättömän levollisilta, ikäänkuin ei kukaan olisi tiennyt, että jotakin oli tehtävä. Vaikenemisellaan he kieltäytyivät nöyryyttämästä itseään. {AT 623.3}

Miten Kristus voisi saattaa nämä ihmisparat siihen asemaan, ettei Saatana saisi heistä ratkaisevaa voittoa? Miten Hän voisi osoittaa, ettei pelkkä opetuslapsen nimi tehnyt heistä opetuslapsia tai oikeuttanut heitä samaan paikkaa hänen valtakunnassaan? Miten Hän voisi osoittaa, että rakastava palvelus, tosi nöyryys on todellista suuruutta? Miten Hän voisi sytyttää rakkauden heidän sydämessään ja saada heidät käsittämään, mitä Hän halusi kertoa heille? {AT 623.4}

Opetuslapset eivät liikahtaneetkaan ryhtyäkseen palvelemaan toisiaan. Jeesus odotti hetkisen nähdäkseen, mitä he tekisivät. Sitten Hän, jumalallinen opettaja, nousi pöydästä. Riisuttuaan päällysvaippansa, joka olisi estänyt Hänen liikkeitään, Hän otti pyyheliinan ja vyötti itsensä. Hämmästyneinä tarkkasivat opetuslapset Hänen toimiaan ja odottivat äänettöminä, mitä seuraisi. ”Sitten Hän kaatoi vettä pesumaljaan ja rupesi pesemään opetuslastensa jalkoja ja pyyhkimään niitä liinavaatteella, jolla oli vyöttäytynyt.” Tämä teko 1 avasi opetuslasten silmät. Katkera häpeä ja nöyryytys täyttivät heidän sydämensä. He ymmärsivät sanattoman nuhteen ja näkivät it-; sensä kokonaan uudessa valossa. {AT 623.5}

Näin Kristus ilmaisi rakkautensa opetuslapsiaan kohtaan. Heidän itsekkyytensä täytti Hänet surulla, mutta Hän ei ryhtynyt väittelemään heidän kanssaan heidän vaikeuksistaan. Sen sijaan Hän antoi heille esimerkin, jota he eivät koskaan unohtaisi. Hänen rakkauttaan heitä kohtaan ei ollut helppo järkyttää tai tukahduttaa. Hän tiesi Isän antaneen kaiken Hänen käsiinsä sekä tulleensa Jumalan luota ja menevänsä Jumalan luo. Hän oli täysin tietoinen jumaluudestaan, mutta Hän oli riisunut päältään kuningaskruununsa ja ruhtinasvaippansa ja ottanut palvelijan muodon. Eräs Hänen viimeisiä tekojaan Hänen eläessään täällä maailmassa oli vyöttää itsensä palvelijaksi ja suorittaa palvelijan työtä. {AT 624.1}

Ennen pääsiäistä Juudas oli toisen kerran tavannut papit ja kirjanoppineet ja vahvistanut sopimuksen Jeesuksen jättämisestä heidän käsiinsä. Kuitenkin hän tämän jälkeen tuli vielä opetuslasten joukkoon, ikäänkuin hänellä ei olisi aavistustakaan mistään petoksesta, ja puuhasi innokkaana juhlavalmisteluissa. Opetuslapset eivät tien-; neet mitään Juudaksen tarkoituksesta. Vain Jeesus näki hänen salaisuutensa. Hän ei kuitenkaan paljastanut häntä. Jeesus janosi hänen sieluaan. Hän tunsi hänen puolestaan samanlaista taakkaa kuin Jerusalemin puolesta silloin, kun Hän itki tuota tuomittua kaupunkia. Hänen sydämestään kohosi huuto: ”Kuinka voin sinut jättää?” Juudas tunsi tuon rakkauden pakottavan voiman. Kun Vapahtajan kädet pesivät hänen pölyisiä jalkojaan ja kuivasivat ne pyyhkeellä, Juudas tunsi sydämessään voimakasta kehoitusta silloin ja siinä paikassa tunnustaa syntinsä. Mutta hän ei tahtonut nöyrtyä. Hän paadutti sydämensä katumukselta, ja entiset vaikuttimet, jotka hetkiseksi olivat väistyneet Syrjään, saivat taas ylivallan. Nyt Juudas suorastaan loukkaantui Jeesuksen tekoon, kun Hän pesi opetuslastensa jalat. Hän ajatteli, että Jeesus ei voinut olla Israelin kuningas, kun Hän saattoi näin alentaa itsensä. Kaikki toivo maallisesta kunniasta ajallisessa valtakunnassa sammui. Juudas oli vakuuttunut siitä, ettei Kristuksen seuraaminen hyödyttäisi mitään. Nähtyään Hänen halventavan itsensä, kuten hän luuli, hänen päätöksensä kieltää Hänet ja tunnustaa pettyneensä yhä vahvistui. Paha henki sai vallan hänessä, ja hän päätti täyttää sen työn, jonka hän oli suostunut te- I kemään, nimittäin pettämään Herransa. {AT 624.2}

Valitessaan paikkansa pöydässä Juudas oli koettanut asettua en- i simmäiseksi, ja Kristus palvelijana palveli häntä ensimmäiseksi. Johannes, jota kohtaan Juudas oli tuntenut suurta katkeruutta, jäi viimeiseksi. Mutta Johannes ei pitänyt tätä nuhteena tai ylenkatseena. Kun

opetuslapset katselivat tätä Kristuksen tekoa, he tulivat hyvin liikuttuneiksi. Kun Pietarin vuoro tuli, hän huudahti hämmästyneenä: ”Herra, Sinäkö peset minun jalkani?” Kristuksen alentuminen mursi hänen sydämensä. Hän häpesi ajatellessaan, ettei kukaan opetuslapsista suorittanut tätä toimitusta. Kristus vastasi: ”Mitä minä teen, sitä et nyt käsitä, mutta vastedes sinä sen ymmärrät.” Pietari ei voinut kestää sitä, että hänen Herransa, jonka hän uskoi olevan Jumalan Pojan, esitti palvelijan osaa. Koko hänen sielunsa nousi tällaista nöyryytystä vastaan. Hän ei käsittänyt, että juuri tätä varten Kristus oli tullut maailmaan. Hän huudahtikin hyvin painokkaasti: ”Et ikinä Sinä saa pestä minun jalkojani.” {AT 625.1}

Kristus vastasi vakavasti Pietarille: ”Ellen minä sinua pese, ei sinulla ole osuutta minun kanssani.” Palvelus, jota Pietari kieltäytyi vastaanottamasta, oli tärkeämmän puhdistuksen vertauskuva. Kristus oli tullut puhdistamaan sydämen synnin saastasta. Kieltäytyessään sallimasta Kristuksen pestä jalkansa Pietari kieltäytyi siitä tärkeämmästä puhdistuksesta, joka sisältyi tähän merkityksettömämpään. Itse asiassa hän kielsi Herransa. Ei ole nöyryyttävää Mestarille sallia Hänen työskennellä puhdistukseksemme. Tosi nöyryyttä on kiitollisin sydämin vastaanottaa kaikki hyväksemme tehdyt toi- I menpiteet ja vilpittömästi palvella Kristusta. {AT 625.2}

Kuullessaan sanat ”ellen minä sinua pese, ei sinulla ole osuutta! minun kanssani”, Pietari luopui ylpeydestään ja omasta tahdostaan. Hän ei voinut kestää ajatusta joutua eroon Kristuksesta, sillä se olisi merkinnyt hänelle kuolemaa. ”Pietari sanoi Hänelle: ’Herra, älä pese ainoastaan minun jalkojani, vaan myös kädet ja pää.’ Jeesus sanoi hänelle: ’Joka on kylpenyt, ei tarvitse muuta, kuin että jalat pestään, ja niin hän on kokonaan puhdas.’” {AT 625.3}

Nämä sanat tarkoittavat enemmän kuin ruumiillista puhtautta. Kristus puhuu vieläkin siitä tärkeämmästä puhdistuksesta, jota tuo vähempiarvoinen kuvaa. Kylvystä tullut oli puhdas, mutta sandaaleihin verhotut jalat tulivat pian pölyisiksi, ja tarvitsivat uudelleen pesua. Niin Pietari ja hänen veljensä olivat pestyt siinä suuressa lähteessä, joka on avattu syntiä ja saastaisuutta vastaan. Kristus tunnusti heidät omikseen. Mutta kiusaus oli johtanut heidät pahaan, ja niin he yhä tarvitsivat Hänen puhdistavaa armoaan. Kun Jeesus vyötti itsensä pyyheliinalla pestäkseen pölyn heidän jaloistaan, Hän halusi juuri sillä teollaan pestä kylmäkiskoisuuden, kateuden ja ylpeyden heidän sydämestään. Tämä oli paljon tärkeämpää kuin heidän pölyisten jalkojensa peseminen. Siinä hengessä, joka heissä silloin oli, ei yksikään olisi ollut valmis nauttimaan ehtoollista Kristuksen kanssa. Vasta kun he olisivat nöyrtyneet ja oppineet rakastamaan toisiaan, he olisivat valmiit ottamaan osaa pääsiäisateriaan tai siihen muistoateriaan, jonka Kristus aikoi asettaa. Heidän sydämensä täytyi puhdistua. Ylpeys ja itsekkyys aiheuttavat riitaa ja vihamielisyyttä, mutta kaiken tämän Jeesus pesi pois pestessään heidän jalkansa. Heidän tunteissaan tapahtui muutos. Katsoessaan heihin Jeesus saattoi sanoa: ”Te olette puhtaat.” Nyt heidän välillään vallitsi sydämen yhteys, keskinäinen rakkaus. Heistä oli tullut nöyriä ja oppivaisia. Juudasta lukuunottamatta kukin oli valmis luovuttamaan

toiselle korkeimman paikan. Nyt he saattoivat nöyrin ja kiitollisin sydämin ottaa Kristuksen sanat vastaan. {AT 626.1}

Kuten Pietari ja hänen veljensä on meidätkin pesty Kristuksen verellä. Kuitenkin sydämemme puhtaus on usein tahraantunut joutuessamme kosketuksiin pahan kanssa. Meidän on tultava Kristuksen luo saamaan Häneltä puhdistavaa armoa. Pietaria kauhistutti ajatus tuoda likaiset jalkansa Herransa ja Mestarinsa käsien kosketeltaviksi, mutta miten usein me tuommekaan syntiset, saastaiset sydämemme kosketuksiin Kristuksen sydämen kanssa. Kuinka kauhealta Hänestä mahtaakaan tuntua meidän pahantuulisuutemme, turhamaisuutemme ja ylpeytemme! Kuitenkin meidän on tuotava kaikki heikkoutemme ja saastaisuutemme Hänelle. Hän yksin voi pestä meidät puhtaiksi. Me emme ole valmiit yhteyteen Hänen kanssaan, ellei Hänen voimansa ole saanut meitä puhdistaa. {AT 626.2}

Jeesus sanoi opetuslapsilleen: ”Te olette puhtaat, ette kuitenkaan kaikki.” Hän oli pessyt Juudaksen jalat, mutta tämä ei ollut antanut sydäntään Hänelle. Sitä ei ollut puhdistettu. Juudas ei ollut jättäytynyt Kristukselle. {AT 626.3}

Kun Jeesus oli pessyt opetuslastensa jalat, ottanut vaippansa ja taas asettunut aterialle, Hän sanoi heille: ”Ymmärrättekö, mitä minä olen teille tehnyt? Te puhuttelette minua Opettajaksi ja Herraksi, ja oikein te sanotte, sillä se minä olen. Jos siis minä, teidän Herranne ja opettajanne, olen pessyt teidän jalkanne, olette tekin velvolliset pesemään toistenne jalat. Sillä minä annoin teille esikuvan, että te myös niin tekisitte, kuin minä olen teille tehnyt. Totisesti, totisesti minä sanon teille: ei ole palvelija herraansa suurempi eikä lähettiläs lähettäjäänsä suurempi”. {AT 627.1}

Kristus tahtoi opetuslastensa ymmärtävän, että vaikka Hän oli pessyt heidän jalkansa, se ei vähääkään alentanut Hänen arvoaan. ”Te puhuttelette minua opettajaksi ja Herraksi, ja oikein te sanotte, sillä se minä olen.” Se, että Hän oli niin paljon heitä korkeampi, teki tämän palveluksen niin miellyttäväksi ja huomattavaksi. Kukaan ei ollut niin korkea kuin Kristus, ja kuitenkin Hän alentui suorittamaan tämän halvimman tehtävän. Jotta ei ihmissydämessä luonnostaan asuva itsekkyys, jota oman minän palveleminen vielä vahvistaa, johtaisi Hänen kansaansa harhaan, antoi Kristus itse esikuvan nöyryydestä. Hän ei jättänyt tätä suurta asiaa ihmisen huostaan. Hän piti sitä niin tärkeänä, että Hän itse, Jumalan vertainen, toimi opetuslastensa palvelijana. Heidän kiistellessään parhaista paikoista Hän, jonka edessä jokaisen polven on notkistuttava, jonka palvelemista kirkkauden enkelit pitävät suurena kunniana, kumartui pesemään niiden jalkoja, jotka kutsuivat Häntä Herraksi. Hän pesi pettäjänsäkin jalat. {AT 627.2}

Elämällään ja opetuksillaan Kristus on antanut täydellisen esikuvan siitä epäitsekkäästä palveluksesta, joka on lähtöisin Jumalasta. Jumala ei elä itselleen. Luomalla maailman ja ylläpitämällä kaikkia luotujaan Hän jatkuvasti palvelee toisia. ”Hän antaa aurinkonsa koittaa niin pahoille kuin hyvillekin, ja antaa sataa niin väärille kuin vanhurskaillekin.” Matt. 5: 45.

Tämän palvelemisen ihanteen Jumala on antanut Pojalleen. Jeesus asetettiin koko ihmiskunnan eteen, jotta Hän esimerkillään opettaisi, mitä palveleminen merkitsee. Hänen koko elämänsä oli palvelemisen lain alaista. Hän palveli ja auttoi kaikkia. Näin Hän elämässään toteutti Jumalan lain ja näytti esimerkillään, kuinka meidän on sitä noudatettava. {AT 627.3}

Jeesus oli yhä uudelleen koettanut juurruttaa tätä periaatetta opetuslapsiinsa. Kun .Jaakob ja Johannes olivat pyytäneet ensimmäisiä sijoja, Hän oli vastannut heille: ”Joka teidän keskuudessanne tahtoo suureksi tulla, se olkoon teidän palvelijanne.” Matt. 20: 26. Minun valtakunnassani ei ole tilaa kysymyksille ensimmäisistä sijoista ja valta-asemasta. Ainoa suuruus on nöyryyden suuruus. Kunnia- asema voidaan saavuttaa vain omistautumalla toisia palvelemaan. {AT 627.4}

Pestyään opetuslastensa jalat Hän sanoi heille: ”Minä annoin teille esikuvan, että myös te niin tekisitte, kuin minä olen teille tehnyt.” Näillä sanoillaan Kristus ei tarkoittanut vain vieraanvaraisuuden harrastamista. Ne sisälsivät enemmän kuin matkalla tarttuneen pölyn pesemisen pois vieraiden jaloista. Kristus sääsi tässä uskonnollisen palveluksen. Hänen tekonsa kautta tästä nöyryyden toimituksest tuli pyhä asetus. Opetuslasten tuli sitä noudattaa, voidakseen aina pitää mielessään Hänen opetuksensa nöyryydestä ja palveluksesta. {AT 628.1}

Tämä asetus on Kristuksen säätämä valmistus ehtoollispalvelust varten. Niin kauan kuin sydämessä hellitään ylpeyttä, epäsopua j vallanhimoa, se ei voi päästä yhteyteen Kristuksen kanssa. Me emme ole silloin valmiit osallistumaan Hänen ruumiistaan ja verestään. Siks Jeesus määräsi, että Hänen nöyrtymisensä muistoa on ensin vietettävä. {AT 628.2}

Saapuessaan tähän toimitukseen Jumalan lasten tulisi muista elämän ja kirkkauden Herran sanat: ”Ymmärrättekö, mitä minä ole teille tehnyt? Te puhuttelette minua opettajaksi ja Herraksi, ja oikei te sanotte, sillä se minä olen. Jos siis minä, teidän Herranne ja opettajanne, olen pessyt teidän jalkanne, olette tekin velvolliset pesemään toistenne jalat. Sillä minä annoin teille esikuvan, että myös te niin tekisitte, kuin minä olen teille tehnyt. Totisesti, totisesti minä sanon teille: ei ole palvelija herraansa suurempi eikä lähettiläs lähettäjäänsä suurempi Jos te tämän tiedätte, olette autuaat, jos te se sen teerdquo; Ihmisellä on taipumus arvioida itsensä veljiään korkeammalle, toimia itsensä hyväksi ja tavoitella korkeinta paikkaa, ja tämä johtaa usein pahoihin ajatuksiin ja katkeraan mieleen. Herran ehtoollista edeltävän asetuksen tulee poistaa nämä väärinkäsitykset, saada ihminen luopumaan itsekkyydestään ja vetää hänet alas itse korotuksensa korokkeelta sydämen nöyryyteen, joka johtaa hänet palvelemaan veljeään. {AT 628.3}

Pyhä taivaallinen tarkkailija on saapuvilla tässä tilaisuudessa saa den aikaan sydänten tutkimista, synnintuntoa ja syntien anteeksi antamuksen ihanan varmuuden. Kristus on siellä armonsa täyteydessä kääntääkseen niiden ajatusten suunnan, jotka ovat kulkeneet itsekkäitä

uria. Pyhä Henki herkistää niiden mielen, jotka seuraavat Herransa esimerkkiä. Kun muistelemme Vapahtajan nöyrtymistä meidän tähtemme, liittyy ajatus ajatukseen, muisto toisensa jälkeen herää eloon Jumalan suuresta hyvyydestä ja maallisten ystävien avusta ja rakkaudesta. Mieleen palaa siunauksia, jotka jo olivat unohtuneet, tai joita on tullut käytetyksi väärin, ja tekemättä jääneitä rakkaudentekoja. Paljastuu katkeruuden juuria, jotka ovat tukahduttaneet rakkauden ihanan yrtin. Muistiin palautuu luonteen virheitä, laiminlyötyjä velvollisuuksia, kiittämättömyyttä Jumalaa kohtaan ja kylmyyttä lähimmäisiä kohtaan. Synti näkyy siinä valossa, missä Jumala sitä katselee. Ajatuksemme eivät ole itsetyytyväisyyden, vaan vakavan itsetutkistelun ja nöyryyden ajatuksia. Saamme voimaa jokaisen esteen murtamiseen, joka. On saanut aikaan välien kylmenemistä. Pahat ajatukset ja puheet pannaan pois. Syntejä tunnustetaan ja annetaan anteeksi. Jumalan armo valtaa mielen, ja Kristuksen rakkaus liittää sydämet siunattuun yhteyteen. {AT 628.4}

Kun näin opitaan tämän valmistavan palveluksen läksy, syttyy halu saada syvempää hengellistä elämää. Tämän toivomuksen taivaallinen Todistaja täyttää. Sielu ylennetään. Voimme ottaa osaa ehtoolliseen tietäen syntimme anteeksiannetuiksi. Kristuksen vanhurskauden aurinko paistaa sydämen kammioihin ja sielun temppeliin. Me katsomme ”Jumalan Karitsaa,’joka pois ottaa maailman synnin’”. Joh. 1: 29. {AT 630.1}

Niille, jotka omaksuvat tämän palvelusmielen, se ei koskaan tule pelkäksi muotomenoksi. Sen alituisena opetuksena on: ”Palvelkaa toisianne rakkaudessa.” Gal. 5: 13. Pestessään opetuslastensa jalat Jeesus antoi todistuksen siitä, että Hän oli valmis suorittamaan alhaisintakin palvelustyötä, joka tekisi heistä taivaan aarteiden ikuisten rikkauksien perillisiä yhdessä Hänen kanssaan. Kun Hänen opetuslapsensa suorittavat saman muotomenon, he sitoutuvat samalla tavalla palvelemaan veljiään. Kun tätä asetusta oikealla tavalla noudatetaan, se liittää Jumalan lapset pyhään keskinäiseen yhteyteen auttamaan toisiaan ja olemaan toisilleen siunaukseksi. He tekevät sopimuksen uhrata elämänsä epäitsekkääseen palvelustyöhön. Eivätkä he tee tätä toistensa hyväksi. Heidän työkenttänsä on yhtä laaja kuin heidän Mestarinsakin. Maailma on täynnä sellaisia, jotka tarvitsevat apuamme. Joka puolella on köyhiä, avuttomia ja tielämättömiä. Ne, jotka ovat olleet Kristuksen seurassa yläsalissa, lähtevät sieltä palvelustyöhön Hänen tavallaan. {AT 630.2}

Jeesus, kaikkien palvelema, tuli kaikkien palvelijaksi. Ja koska Hän palveli kaikkia, tulevat kaikki jälleen palvelemaan ja kunnioittamaan Häntä. Ja niiden, jotka tahtovat osallistua Hänen jumalallisista ominaisuuksistaan ja yhdessä Hänen kanssaan iloita lunastetuista sieluista, täytyy seurata Hänen esimerkkiään epäitsekkäässä palveluksessa. {AT 631.1}

Kaikki tämä sisältyi Jeesuksen sanoihin ”Minä annoin teille esikuvan, että myös te niin tekisitte, kuin minä olen teille tehnyt.” Tämä oli Hänen säätämänsä palveluksen tarkoitus. Ja Hän sanoo: ”Jos te tämän tiedätte”, jos tiedätte Hänen opetuksensa tarkoituksen, ”olette autuaat, jos te sen teette”. {AT 631.2}

LUKU 72—HÄNEN MUISTOKSEEN

”Tämä on minun ruumiini, joka teidän edestänne annetaan, tehkää tämä minun muistokseni.” {AT 632.1}

”Tlerra Jeesus sinä yönä, jona Hänet kavallettiin, otti leivän, kiitti, mursi ja sanoi: ’Tämä on minun ruumiini, joka teidän edestänne annetaan; tehkää tämä minun muistokseni.’ Samoin Hän myös otti maljan aterian jälkeen ja sanoi: ’Tämä malja on uusi liitto minun veressäni; niin usein kuin te juotte, tehkää se minun muistokseni.’ Sillä niin usein kuin te syötte tätä leipää ja juotte tämän maljan, te julistatte Herran kuolemaa, siihen asti kuin Hän tulee.” 1 Kor. 11:23 — 26. {AT 632.2}

Kristus oli juuri sillä kohdalla, missä tapahtui siirtyminen järjestelmästä toiseen ja suuresta juhlasta toiseen. Hän, tahraton Jumalan Karitsa, aikoi antaa itsensä synti-uhriksi. Täten Hän lopettaisi sen esikuvien ja muotomenojen järjestelmän, joka neljäntuhannen vuoden ajan oli viitannut Hänen kuolemaansa. Syödessään pääsiäislammasta opetuslastensa kanssa Hän asetti sen tilalle toimituksen, jonka tuli olla Hänen suuren uhrinsa muistona. Juutalaisten kansallisen juhlan vietto päättyisi ainiaaksi. Tätä Kristuksen säätämää asetusta noudattaisivat Hänen seuraajansa kaikkissa maissa kaikkina aikoina. {AT 632.3}

Pääsiäinen oli säädetty Israelin vapautumisen muistoksi Egyptin orjuudesta. Jumala oli määrännyt, ettii vuodesta vuoteen, kun lapset kyselisivät tämän tavan merkitystä, kertomus toistettaisiin. Näin tuo ihmeellinen vapautus pysyisi kaikkien tuoreessa muistissa. Pyhä ehtoollinen asetettiin sen suuren vapautuksen muistoksi, joka oli Kristuksen kuoleman seuraus. Tätä säädöstä on noudatettava, kunnes Hän tulee toisen kerran kunniassaan ja kirkkaudessaan. Se on keino, jonka avulla Hänen suuri työnsä meidän hyväksemme pysyy tuoreessa muistissamme. {AT 632.4}

Kun Israelin lapset vapautettiin Egyptin orjuudesta, he söivät pääsiäisateriansa seisaallaan, kupeet vyötettyinä ja sauvat kädessä, valmiina lähtemään matkaan. Tapa, millä tätä asetusta noudatettiin, oli sopusoinnussa tilanteen kanssa, sillä kohta heidät ajettaisiin pois Egyptin maasta ja he saisivat aloittaa vaivalloisen ja vaikean korpivaelluksensa. Mutta Kristuksen aikana asiantila oli muuttunut. Nyt heitä ei ajettaisi pois vieraasta maasta, vaan he asuivat omassa maassaan. Sopusoinnussa sen levon kanssa, joka heille oli annettu, ihmiset silloin nauttivat pääsiäisaterian lepoasennossa. Pöydän ympärille oli asetettu leposohvia, ja vieraat lepäsivät niillä nojautuen vasempaan käsivarteensa, niin että oikeaa kättä voi vapaasti käyttää syödessä. Tässä asennossa joku vieraista saattoi nojata päätänsä häntä lähinnä istuvan rintaan. Ja joku taas saattoi kulkea ympäri piirin ulkopuolella pesten toisten jalkoja, jotka olivat leposohvan ulkoreunalla. {AT 633.1}

Kristus istuu vielä pöydässä, jolle pääsiäisateria on katettu. Siihen kuuluvat happamattomat leivät ovat Hänen edessään. Pöydällä on myös pääsiäisviini, jonka tulee olla käymätöntä. Näitä vertauskuvia Kristus käyttää kuvaamaan antamaansa tahratonta uhria. Ei mikään, missä

on hapatusta, tuota synnin ja kuoleman vertauskuvaa, voi kuvata ”virheetöntä ja tahratonta karitsaa”. 1 Piet. 1: 19. {AT 633.2}

”Ja heidän syödessään Jeesus otti leivän, siunasi, mursi ja antoi opetuslapsilleen ja sanoi: ’Ottakaa ja syökää; tämä on minun ruumiini.’ Ja Hän otti maljan, kiitti ja antoi heille ja sanoi: ’Juokaa tästä kaikki; sillä tämä on minun vereni, liiton veri, joka monen edestä vuodatetaan syntien anteeksiantamiseksi. Ja minä sanon teille: tästedes minä en juo tätä viinipuun antia, ennenkuin sinä päivänä, jona juon sitä uutena teidän kanssanne Isäni valtakunnassa.’” {AT 633.3}

Petturi Juudas oli myös mukana ehtoollisaterialla. Hänkin sai Jeesukselta Hänen murretun ruumiinsa ja vuodatetun verensä vertauskuvat. Hän kuuli sanat: ”Tehkää se minun muistokseni.” Ja istuessaan siellä Jumalan Karitsan vieressä kavaltaja mietti omia katalia aikeitaan ja hautoi synkkiä, kostonhimoisia ajatuksiaan. {AT 633.4}

Jalkojenpesua suorittaessaan Jeesus oli antanut selvän todistuksen siitä, että Hän ymmärsi Juudaksen luonteen. ”Ette kaikki ole puhtaat” (Joh. 13: 11), Hän sanoi. Nämä sanat saivat tuon petollisen opetuslapsen vakuuttuneeksi siitä, että Kristus tunsi hänen salaiset aikomuksensa. Nyt Jeesus puhui vielä selvempiä sanoja. Heidän istuessaan pöydässä Hän sanoi katsoen opetuslapsiinsa: ”En minä puhu teistä kaikista: minä tiedän, ketkä olen valinnut; mutta tämän kirjoituksen piti käymän toteen: ’Joka minun leipääni syö, on nostanut kantapäänsä minua vastaan.’” {AT 634.1}

Vieläkään opetuslapset eivät epäilleet Juudasta. Mutta he näkivät, että Jeesus näytti hyvin murheelliselta. Heidän kaikkien ylleen laskeutui pilvenä aavistus jostakin hirveästä onnettomuudesta, jonka laatua he eivät käsittäneet. Heidän vaiti aterioidessaan Jeesus sanoi: ”Totisesti minä sanon teille: yksi teistä on pettävä minut.” Nämä sanat kuullessaan he hämmästyivät ja tyrmistyivät. He eivät voineet käsittää, kuinka kukaan heistä voisi menetellä petollisesti heidän jumalallista opettajaansa kohtaan. Mistä syystä he Hänet pettäisivät? Ja kenelle he Hänet kavaltaisivat? Kenen sydämessä saattaisi syntyä sellainen aikomus? Varmaan ei ainoankaan näistä kahdestatoista, joilla oli ollut etuoikeus ennen kaikkia muita kuulla Hänen opetuksiaan, osallistua Hänen ihmeellisestä rakkaudestaan ja joihin Hän oli kiinnittänyt erikoista huomiota ottamalla heidät niin läheisesti yhteyteensä. {AT 634.2}

Kun he käsittivät Hänen sanojensa merkityksen ja muistivat, miten tosia Hänen sanansa aina olivat, heidät valtasi pelko ja itseluottamuksen puute. He alkoivat tutkia omaa sydäntään nähdäkseen, olisiko sinne pesiytynyt jokin ajatus heidän Mestariaan vastaan. Mitä tuskallisimmin tuntein he kysyivät toinen toisensa jälkeen: ”Herra, olenko se minä?” Mutta Juudas oli vaiti. Viimein Johannes syvästi huolestuneena kysyi: ”Herra, kuka se on?” Ja Jeesus vastasi: ”Joka minun kanssani pisti kätensä vatiin, se kavaltaa minut. Ihmisen Poika tosin menee pois, niinkuin Hänestä on kirjoitettu, mutta voi sitä ihmistä, jonka kautta Ihmisen Poika kavalletaan! Parempi olisi sille ihmiselle, että hän ei olisi syntynyt.” Opetuslapset olivat

tarkoin tutkineet toistensa kasvoja kysellessään: ”Herra, en kai minä ole se?” Nyt Juudaksen vaitiolo sai kaikkien katseet kääntymään häneen. Kysymysten ja hämmästyksen huudahdusten hälinässä Juudas ei ollut kuullut, mitä Jeesus oli vastannut Johanneksen kysymykseen. Mutta nyt, välttääkseen opetuslasten tutkivia katseita hän kysyi kuten hekin: ”Rabbi, en kai minä ole se?” Jeesus vastasi vakavasti: ”Sinäpä sen sanoit.” {AT 634.3}

Yllättyneenä ja hämmentyneenä tarkoitustensa paljastumisesta Juudas nousi nopeasti lähteäkseen huoneesta. ”Niin Jeesus sanoi hänelle: ’Minkä teet, se tee pian.’ ... Niin hän, otettuaan sen palan, meni kohta ulos; ja oli yö.” Yö laskeutui kavaltajan ylle hänen lähtiessään pois Kristuksen luota ulkoiseen pimeyteen. {AT 635.1}

Ennen tätä askeltaan Juudaksella vielä oli mahdollisuus katua. Mutta hänen lähdettyään Vapahtajansa ja muitten opetuslasten luota lopullinen päätös oli tehty. Hän oli astunut rajan yli. {AT 635.2}

Ihmeellisen pitkämielisesti Jeesus oli suhtautunut tähän kiusattuun sieluun. Hän oli tehnyt Juudaksen pelastamiseksi kaiken, mitä oli tehtävissä. Senjälkeen kun tämä oli kaksi kertaa sopinut Herransa I pettämisestä, Jeesus antoi hänelle vielä tilaisuuden katua. Kristus antoi Juudakselle viimeisen vakuuttavan todistuksen jumaluudestaan paljastamalla hänen kavalan sydämensä salaiset aikeet. Se oli tälle väärälle opetuslapselle viimeinen kutsu katumukseen. Kristus ei säästänyt ainoatakaan vetoomusta, jonka Hän jumaFihmisenä saattoi tehdä. Armon aallot, jotka taipumaton ylpeys oli lyönyt takaisin, palasivat hellyttävän rakkauden voimakkaampana virtana. Mutta vaikka Juudas olikin hämmästynyt ja pelästynyt, kun hänen syyllisyytensä paljastui, hän tuli vain yhä päättävämmäksi. Ehtoollisaterialta hän lähti panemaan petostaan toimeen. {AT 635.3}

Lausuessaan voi-huutonsa Juudakselle Kristus tarkoitti myös opetuslastensa parasta. Täten Hän voimakkaasti todisti heille olevansa Messias. Hän sanoi: ”Jo nyt minä sanon teille, ennenkuin se tapahtuu, että te, kun se tapahtuu, uskoisitte, että minä olen se.” Jos Jeesus olisi vaiennut, ikäänkuin tietämättömänä siitä, mitä Hänelle tulisi tapahtumaan, opetuslapset olisivat voineet ajatella, ettei heidän Mestarillaan ollut jumalallista edeltänäkemystä, vaan Hän oli tullut yllätetyksi ja kavalletuksi murhanhimoisen joukon käsiin, \uotta aikaisemmin Jeesus oli kertonut opetuslapsilleen, että Hän oli valinnut kaksitoista ja että yksi heistä oli perkele. Nyt Hänen Juudakselle lausumansa sanat, jotka osoittivat, että tämän petos oli täydellisesti hänen Mestarinsa tiedossa, vahvistaisivat Kristuksen todellisten seuraajien uskoa Hänen alennuksensa aikana. Ja kun Juudas kohtaisi kaamean loppunsa, he muistaisivat voi-huudon, jonka Jeesus oli huudahtanut pettäjästään. {AT 635.4}

Vapahtajalla oli vielä toinenkin tarkoitus. Hän ei ollut kieltäytynyt palvelemasta häntä, jonka Hän tiesi pettäjäkseen. Opetuslapset eivät olleet ymmärtäneet Hänen sanojaan, jotka Hän lausui pestessään heidän jalkojaan: ”Ette kaikki ole puhtaat”, eivätkä Hänen pöydässä lausumiaan sanoja: ”Joka minun leipääni syö, on nostanut kantapäänsä minua vastaan.” Joh.

13: 11, 18. Mutta jälkeenpäin, kun Hänen tarkoituksensa heille selveni, heillä oli jotakin ajattelemista Jumalan kärsivällisyydessä ja armossa pahimminkin erehtyvää kohtaan. {AT 636.1}

Vaikka Jeesus tunsi Juudaksen alusta alkaen, Hän pesi hänen jalkansa. Ja kavaltajalla oli etuoikeus osallistua pyhästä ehtoollisesta yhdessä Kristuksen kanssa. Pitkämielinen Vapahtaja koetti kaikin mahdollisin keinoin vetää syntistä puoleensa, jotta tämä vastaanottaisi Hänet, katuisi ja puhdistuisi kaikesta synnin saastasta. Tämä on meille esimerkiksi. Kun luulemme jonkun erehtyneen ja vaipuneen syntiin, emme saa eristäytyä hänestä. Emme välinpitämättömästi eroamalla hänestä saa jättää häntä kiusauksille alttiiksi tai ajaa häntä vihollisen alueelle. Kristus ei menettele näin. Koska opetuslapset olivat erehtyviä ja puutteellisia, Hän pesi heidän jalkansa, ja siten kaikki kaksitoista yhtä lukuunottamatta tulivat katumukseen. {AT 636.2}

Kristuksen esimerkki kieltää sulkemasta ketään pois Herran ehtoolliselta.. On kyllä totta, että julkinen synti estää osallistumasta ehtoolliseen. Pyhä Henki opettaa selvästi näin 1 Kor. 5: 11. Mutta muuten ei kukaan saa langettaa toisesta tuomiota. Jumala ei ole jättänyt ihmisten ratkaistavaksi, keiden on osallistuttava näihin tilaisuuksiin. Sillä kuka voi nähdä sydämeen? Kuka voi erottaa valhe- vehnän vehnästä? ”Koetelkoon siis ihminen itseänsä, ja niin syököön tätä leipää ja juokoon tästä maljasta.” ”Sentähden, joka kelvottomasti syö tätä leipää tai juo Herran maljan, hän on oleva vikapää Herran ruumiiseen ja vereen.” ”Sillä joka syö ja juo erottamatta Herran ruumista muusta, syö ja juo tuomioksensa.” 1 Kor. 11:28, 27, 29. {AT 636.3}

Kun uskovaiset kokoontuvat ehtoollisen viettoon, siellä on saapuvilla näkymättömiä sanansaattajia. Joukossa voi olla joku Juudas, ja jos niin on, on siellä myös pimeyden ruhtinaan lähettiläitä, sillä he seuraavat kaikkia, jotka kieltäytyvät antautumasta Pyhän Hengen johdettaviksi. Taivaan enkeleitä on myös saapuvilla. Nämä näkymättömät vieraat ovat läsnä jokaisessa sellaisessa tilaisuudessa. Joukkoon voi tulla henkilöitä, jotka eivät sydämestään ole totuuden ja pyhyyden palvelijoita, mutta jotka haluavat ottaa osaa tähän toimitukseen. Heitä ei tulisi estää siitä. Siellä on todistajia, jotka olivat saapuvilla, kun Jeesus pesi opetuslastensa ja Juudaksen jalat. Eivät vain ihmissilmät olleet sen tapauksen todistajina. {AT 636.4}

Kristus on siellä Pyhän Henkensä välityksellä painaakseen leimansa omaan asetukseensa. Hän on siellä herättämässä synnintuntoa ja pehmittämässä sydäntä. Häneltä ei jää huomaamatta ainoakaan katuva katse tai ajatus. Hän odottaa, että ihminen katuisi ja murtuisi. Kaikki on valmiina sellaisen sielun vastaanottamiseksi. Hän, joka pesi Juudaksen jalat, haluaa pestä jokaisen sydämen synnin saastasta. {AT 637.1}

Kenenkään ei tule jäädä pois ehtoolliselta sentähden, että saapuvilla mahdollisesti on joitakuita, jotka ovat siihen arvottomia. Jokaista opetuslasta kutsutaan osallistumaan siihen

julkisesti ja siten todistamaan, että hän vastaanottaa Kristuksen henkilökohtaisena Va- I pahtajana. Juuri näissä omissa asetuksissaan Kristus kohtaa kan- I sansa ja antaa sille läsnäololla an voimaa. Ehtoollinen voidaan jakaa I kelvottomin sydämin ja käsin, ja kuitenkin Kristus on siellä itse pal- i velemassa lapsiaan. Kaikki, jotka tulevat sinne lujasti uskoen Häneen, saavat suuria siunauksia. Jokainen, joka laiminlyö nämä jumalallisen etuoikeuden hetket, menettää paljon. Heistä voidaan sopivasti sanoa: ”Ette kaikki ole puhtaat.” {AT 637.2}

Osallistuessaan opetuslastensa kanssa leivästä ja viinistä Kristus sitoutui heidän Lunastajakseen. Hän antoi heille uuden liiton, jonka kautta kaikki, jotka ottavat Hänet vastaan, tulevat Jumalan lapsiksi ja Kristuksen kanssaperillisiksi. Tämän liiton kautta heille kuuluivat kaikki siunaukset, jotka taivas saattoi antaa tätä tai tulevaa elämää varten. Tämä liitto oli vahvistettava Kristuksen verellä. Ja tämän sakramentin nauttimisen oli määrä pitää opetuslasten mielessä se ääretön uhri, joka on annettu jokaisen yksilön puolesta koko langenneen ihmiskunnan jäsenenä. {AT 637.3}

Mutta ehtoollistoimituksen ei tullut olla surutilaisuus. Se ei ollut sen tarkoitus. Kun Herran opetuslapset kokoontuvat Hänen pöytäänsä, heidän ei tule ajatella ja valitella puutteitaan. Heidän ei tule mietiskellä mennyttä uskonnollista kokemustaan, olkoonpa se ollut kohottava tai masentava. He eivät saa muistella erimielisyyksiään toistensa kanssa. Tämä kaikki kuuluu valmistavaan toimitukseen. Itsetutkistelu, syntien tunnustaminen ja erimielisyyksien sopiminen on jo tapahtunut. Nyt he tulevat kohtaamaan Kristusta. Heidän ei tule seisoa ristin varjossa, vaan sen pelastavassa valossa. Heidän on avattava sielunsa Vanhurskauden Auringon kirkkaille säteille. Kris- 1 tuksen kalliin veren puhdistamin sydämin, täysin tietoisina Hänen i näkymättömästä läsnäolostaan he saavat kuulla Hänen sanansa: ”Rauhan minä jätän teille: minun rauhani — sen minä annan teille. En minä anna teille, niinkuin maailma antaa.” Joh. 14: 27. {AT 637.4}

Herramme sanoo: Kun joudut synnintuntoon, muista, että minä olen kuollut puolestasi. Kun sinua minun tähteni ja evankeliumin tähden sorretaan ja vainolaan ja ahdistetaan, muista rakkauttani, joka on niin suuri, että annoin henkeni sinun tähtesi. Kun velvollisuutesi tuntuvat ankarilta ja vaikeilta ja taakkasi liian raskailta kantaa, muista silloin, että minä sinun tähtesi kärsin ristinkuoleman, häpeästä välittämättä. Kun sydämesi vapisee koetusten ahjossa, muista, että Lunastajasi elää rukoillakseen puolestasi. {AT 638.1}

Ehtoollispalvelus viittaa Kristuksen toiseen tulemiseen. Sen tarkoitus oli säilyttää tämä toivo elävänä opetuslasten mielessä. Joka kerran, kun he kokoontuivat muistelemaan Hänen kuolemaansa, he kertoivat, kuinka ”Hän otti maljan, kiitti ja antoi heille ja sanoi: ’Juokaa tästä kaikki; sillä tämä on minun vereni, liiton veri, joka monen edestä vuodatetaan syntien anteeksiantamiseksi. Ja minä sanon teille: tästedes minä en juo tätä viinipuun antia, ennenkuin sinä päivänä, jona juon sitä uutena teidän kanssanne Isäni valtakunnassa’.” Ahdistuksissaan he saivat lohdutusta Herransa takaisintulon toivosta. Sanomattoman kallis oli heille ajatus:

”Sillä niin usein kuin te syötte tätä leipää ja juotte tämän maljan, te julistatte Herran kuolemaa, siihen asti kuin Hän tulee.” 1 Kor. 11: 26. {AT 638.2}

Näitä asioita emme saa koskaan unohtaa. Meidän on aina pidettävä tuoreessa muistissa Kristuksen rakkaus ja sen pakottava voima. Kristus asetti tämän toimituksen, jotta se puhuisi sydämellemme Jumalan rakkaudesta, joka on ilmaistu meidän hyväksemme. Meidän sielumme ja Jumalan välillä ei voi olla yhteyttä muutoin kuin Kristuksen kautta. Kristuksen rakkauden täytyy saada vahvistaa ja lujittaa veljien välinen yhteys ja rakkaus. Kristuksen täytyi mennä kuolemaan, ennenkuin Hänen rakkautensa voi täysin vaikuttaa hyväksemme. Vain Hänen kuolemansa ansiosta voimme iloiten odottaa Hänen toista tulemistaan. Hänen uhrinsa on meidän toivomme perusta. Sille meidän on perustettava uskomme. {AT 638.3}

Näitä asetuksia, jotka viittaavat Herramme alennukseen ja kärsimyksiin, pidetään liian paljon muotomenoina. Mutta ne säädettiin määrättyä tarkoitusta varten. Meidän mielemme on elvytettävä käsittämään jumalisuuden salaisuus. Jokaisen etuoikeus on ymmärtää, paljon paremmin kuin mitä teemme, Kristuksen sijaiskärsimykset. ”Niinkuin Mooses ylensi käärmeen erämaassa”, niin on Ihmisen Poika ylennetty, ”että jokaisella, joka Häneen uskoo, olisi iankaikkinen elämä”. Joh. 3: 14, 15. Meidän on katsottava Golgatan ristille, missä riippuu kuoleva Vapahtaja. Ikuinen parhaamme vaatii, että uskomme Kristukseen. {AT 639.1}

Herramme on sanonut: ”Ellette syö Ihmisen Pojan lihaa ja juo Hänen vertansa, ei teillä ole elämää itsessänne ... Sillä minun lihani on totinen ruoka, ja minun vereni on totinen juoma.” Joh. 6: 53 — 55. Tämä pitää paikkansa fyysilliseen luontoomme nähden. Kristuksen kuolemaa saamme kiittää maallisestakin elämästämme. Leipä, jota syömme, on saatu Hänen murretun ruumiinsa hinnalla. Vesi, jota juomme, on ostettu Hänen vuodatetulla verellään. Ei kukaan, oli hän pyhimys tai syntinen, syö jokapäiväistä leipäänsä tulematta ruokituksi Kristuksen ruumiilla ja verellä. Golgatan risti on painettu jokaiseen leipään. Se kuvastuu jokaisesta vesilähteestä. Tätä kaikkea Kristus opetti säätäessään suuren uhrinsa vertauskuvat. Yläsalin ehtoollisaterialta loistava valo pyhittää jokapäiväisen elämämme tarvikkeet. Perheen ruokapöydästä tulee aivankuin Herran pöytä, ja jokaisesta ateriasta sakramentti. {AT 639.2}

Ja miten paljon paremmin Kristuksen sanat soveltuvatkaan hengelliseen luontoomme! Hän sanoo: ”Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, sillä on iankaikkinen elämä.” Vastaanottamalla sen elämän, joka meidän tähtemme annettiin Golgatan ristillä, voimme elää pyhää elämää. Ja tämän elämän otamme vastaan ottamalla vastaan Hänen sanansa ja tekemällä sitä, mitä Hän on käskenyt. Näin tulemme yhdeksi Hänen kanssaan. Hän sanoo: ”Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, se pysyy minussa, ja minä hänessä. Niinkuin Isä, joka elää, on minut lähettänyt, ja minä elän Isän kautta, niin myös se, joka minua syö, elää minun kauttani.” Joh. 6: 54, 56, 57. Tämä raamatunkohta viittaa erikoisesti pyhään ehtoolliseen. Kun usko tutkistelee Herramme suurta uhria, sulautuu sielu Kristuksen hengelliseen elämään. Uskova saa hengellistä voimaa jokaisesta ehtoollisesta. Tämä toimitus muodostaa elävän yhteyden, joka liittää uskovan Kristukseen ja samalla myös Isään. Se

muodostaa erikoisessa mielessä yhdyssiteen Jumalan ja Hänestä riippuvien ihmisolentojen välillä. {AT 639.3}

Kun otamme vastaan Kristuksen murrettua ruumista ja vuodatettua verta kuvaavan leivän ja viinin, otamme mielikuvituksessamme osaa yläsalin tapahtumiin. Kuljemme läpi puutarhan, minkä on pyhittänyt Hänen tuskansa, joka kantoi maailman synnit. Näemme taistelun, jonka avulla meidät sovitettiin Jumalan kanssa. Kristus, on ristiinnaulittuna keskuudessamme. {AT 640.1}

Katsoessamme ristiinnaulittua Lunastajaa käsitämme täydellisemmin taivaan Majesteetin antaman uhrin suuruuden ja merkityksen. Lunastussuunnitelma kirkastuu meille, ja ajatus Golgatasta herättää sydämessämme voimakkaita ja pyhiä tunteita. Jumalan ja Karitsan ylistys kaikuu sydämessämme ja huulillamme, sillä ylpeys ja itsepalvonta eivät viihdy sielussa, joka pitää tuoreessa muistissa Golgatan tapahtumat. {AT 640.2}

Sen, joka katselee Vapahtajan verratonta rakkautta, ajatukset jalostuvat, sydän puhdistuu ja luonne uudistuu. Hän on valona maailmassa ja heijastaa jossakin määrin tätä ihmeellistä rakkautta. Mitä enemmän ajattelemme Kristuksen ristiä, sitä täydellisemmin yhdymme apostolin sanoihin: ”Pois se minusta, että minä muusta kerskaisin kuin meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen rististä, jonka kautta maailma on ristiinnaulittu minulle ja minä maailmalle!” Gal. 6: 14. {AT 640.3}

LUKU 73—NÄKYMÄTÖN AUTTAJA

”Minä olen rukoileva Isää, ja hän antaa teille toisen Puolustajan olemaan teidän kanssanne iankaikkisesti.” {AT 641.1}

Katsoen opetuslapsiinsa täynnä jumalallista rakkautta ja hellitä myötätuntoa Kristus sanoi: ”Nyt Ihmisen Poika on kirkastettu, ja Jumala on kirkastettu Hänessä.” Juudas oli lähtenyt yläsalista, ja Jeesus oli siellä vain yhdentoista opetuslapsensa kanssa. Hän aikoi puhua heille lähestyvästä erosta, mutta sitä ennen Hän viittasi tehtävänsä suureen tarkoitukseen. Sen Hän piti aina mielessään. Hän iloitsi siitä, että Hänen nöyryytyksensä ja kärsimyksensä kirkastaisivat Isän nimeä. Tähän Hän ensin ohjaakin opetuslastensa ajatukset. {AT 641.2}

Sitten Hän jatkoi, nimittäen heitä hellästi ”lapsukaisiksi: Vielä vähän aikaa minä olen teidän kanssanne. Te tulette minua etsimään, ja niinkuin sanoin juutalaisille: ’Mihin minä menen, sinne te ette voi tulla’, niin minä sanon nyt myös teille.” {AT 641.3}

Opetuslapset eivät voineet olla iloisia tämän kuullessaan. Pelko valtasi heidät. He tunkeutuivat kaikki Vapahtajan ympärille. Heidän Herransa ja Mestarinsa, rakastettu opettajansa ja ystävänsä oli heille kalliimpi kuin elämä. Häneltä he olivat saaneet apua kaikissa vaikeuksissaan, lohtua suruissaan ja pettymyksissään. Nyt Hän jältäisi heidät yksin, avuttomiksi. Synkät aavistukset täyttivät heidän mielensä. {AT 641.4}

Mutta Vapahtajan sanat heille olivat täynnä toivoa. Hän tiesi, että he joutuisivat vihollisen ahdistamiksi ja että Saatanan juonet onnistuvat parhaiten niiden suhteen, jotka ovat vaikeuksien masentamia. Siksi Hän käänsi heidän ajatuksensa ”näkyväisistä” ”näkymättömiin”. 2 Kor. 4: 18. Maailman muukalaisuudesta Hän suuntasi heidän ajatuksensa taivaalliseen kotiin. {AT 642.1}

”Älköön teidän sydämenne olko murheellinen”, Hän sanoi. ”Uskokaa Jumalaan ja uskokaa minuun. Minun Isäni kodissa on monta asuinsijaa. Jos ei niin olisi, sanoisinko minä teille, että minä menen valmistamaan teille sijaa? Ja vaikka minä menen valmistamaan teille sijaa, tulen minä takaisin ja otan teidät tyköni, että tekin olisitte siellä, missä minä olen. Ja mihin minä menen — tien sinne te tiedätte.” Teidän tähtenne tulin maailmaan. Toimin teidän hyväksenne. Vaikka menen pois, toimin edelleen innokkaasti teidän hyväksenne. Tulin maailmaan ilmaistakseni itseni teille, jotta uskoisitte. Menen Isän luo toimiakseni Hänen kanssaan teidän hyväksenne. Kristuksen poislähdön tarkoitus oli päinvastainen kuin opetuslapset luulivat. Se ei merkinnyt lopullista eroa. Hän meni valmistamaan heille sijaa tullakseen takaisin ja ottaakseen heidät tykönsä. Hänen valmistaessaan heille asuntoja, heidän tuli rakentaa jumalallisen esikuvan kaltaisia luonteita. {AT 642.2}

Opetuslapset olivat siitä huolimatta neuvottomia. ”Tuomas, jota epäilykset aina vaivasivat, sanoi: ’Herra, me emme tiedä, mihin sinä menet; kuinka sitten tietäisimme tien?’ Jeesus sanoi hänelle: ’Minä olen tie ja totuus ja elämä; ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun

kauttani. Jos te olisitte tunteneet minut, niin te tuntisitte myös minun Isäni; tästälähin te tunnette Hänet, ja te olette nähneet Hänet.’” {AT 642.3}

Taivaaseen ei ole monta tietä, niin että kukin voisi valita oman tiensä. Kristus sanoi: ”Minä olen tie ... ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani.” Siitä asti, kun evankeliumia ensimmäisen kerran julistettiin, kun Eedenissä lausuttiin, että vaimon siemen oli polkeva rikki käärmeen pään, Kristusta on korostettu tienä, totuutena ja elämänä. Hän oli tie jo Aadamin eläessä ja silloin, kun Aabel toi Jumalan eteen teurastetun karitsan verta, joka kuvasi Lunastajan verta. Kristus oli se tie, jolla patriarkat ja profeetat pelastuivat. Hän on ainoa tie, jota myöten meillä on pääsy Jumalan luo. {AT 642.4}

”Jos te olisitte tunteneet minut”, Kristus sanoi, ”niin te tuntisitte myös minun Isäni; tästälähin te tunnette Hänet, ja te olette nähneet Hänet.” Mutta opetuslapset eivät vieläkään käsittäneet. Filippus huu- 1 dahti: ”Herra, näytä meille Isä, niin me tyydymme.” {AT 643.1}

Hämmästyen hänen hidasta ymmärrystään Kristus lausui murheellisena: ”Niin kauan aikaa minä olen ollut teidän kanssanne, etkä sinä tunne minua, Filippus?” Onko mahdollista, ettet sinä näe Isää niissä teoissa, joita Hän tekee minun kauttani? Etkö usko, että minä tulin todistamaan Isästä? ”Kuinka sinä sitten sanot: ’Näytä meille Isä?’” Kristus ei ollut lakannut olemasta Jumala, kun Hän tuli ihmiseksi. Vaikka Hän oli alentunut ihmisyyteen, kuului jumaluus yhä Hänelle. Vain Kristus saattoi esittää Isän ihmisille, ja tätä esitystä opetuslapsina oli ollut etuoikeus katsella yli kolmen vuoden ajan. ”Uskokaa minua, että minä olen Isässä, ja että Isä on minussa; I mutta jos ette, niin uskokaa itse tekojen tähden.” Heidän uskonsa] saattoi turvallisesti perustua Kristuksen tekojen todistukseen, jollaisia kukaan ihminen itsestään ei ollut koskaan tehnyt eikä koskaan voisi r tehdä. Kristuksen teot todistavat Hänen jumaluudestaan. Hänen I välityksellään Isä oli ilmaissut itsensä. {AT 643.2}

Mj Jos opetuslapset uskoivat tämän elävän yhteyden Isän ja Pojan I välillä, heidän uskonsa ei horjuisi, kun he näkisivät Kristuksen kärsi- i vän ja kuolevan pelastaakseen kadotetun maailman. Kristus koetti \ johtaa heidät heidän alhaiselta uskon tasoltaan siihen kokemukseen, jonka he saisivat, jos he todella käsittäisivät, mikä Hän oli — Jumala ihmislihassa. Hän toivoi heidän näkevän, että heidän uskonsa pitäisi {AT 643.3}

I suuntautua ylös Jumalaan ja juurtua sinne. Kuinka vakavasti ja! kärsivällisesti säälivä Vapahtajamme koettikaan valmistaa opetuslapsiaan sitä kiusausten myrskyä varten, joka pian puhkeaisi heidän ylleen. Hän toivoi heidän kätkeytyvän Hänen kanssaan Jumalaan. {AT 643.4}

Kristuksen näin puhuessa Jumalan kirkkaus loisti Hänen kasvoillaan, ja kaikki läsnäolijat tunsivat pyhää kunnioitusta kuunnellessaan Hänen sanojaan. Heidän sydämensä liittyivät yhä lujemmin Häneen, ja liittyessään Häneen suuremmalla rakkaudella he liittyivät myös toinen toisiinsa. He tunsivat, että taivas oli hyvin lähellä heitä ja että sanat, joita he kuuntelivat, olivat sanoma heille heidän taivaalliselta Isältään. {AT 643.5}

Kristus jatkoi: ”Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka uskoo minuun, myös hän on tekevä niitä tekoja, joita minä teen.” Kristus oli hyvin huolissaan siitä, että Hänen opetuslapsensa vain ymmärtäisivät, mitä tarkoitusta varten Hän oli liittänyt jumaluutensa ihmisyyteen. Hän tuli maailmaan ilmaisemaan Jumalan kunniaa, jotta sen uudistava voima voisi kohottaa ihmisiä. Jumala ilmaisi itsensä Hänessä, jotta Hän voisi ilmaista itsensä heissä. Jeesuksella ei ollut mitään sellaisia ominaisuuksia eikä Hän käyttänyt mitään kykyjä, joita ihmiset eivät voisi saada uskon kautta Häneen. Hänen täydellinen ihmisyytensä oli sellaista, että kaikki Hänen seuraajansa voivat sen omistaa, jos he haluavat olla Jumalalle kuuliaisia kuten Hänkin. {AT 643.6}

”Ja suurempiakin, kuin ne ovat, hän on tekevä; sillä minä menen Isän tykö.” Kristus ei tällä tarkoittanut, että opetuslasten teot olisivat Hänen tekojaan jalompia, vaan että niillä olisi suurempi ulottuvaisuus. Hän ei viitannut vain ihmeidentekemiseen, vaan kaikkeen, mitä Pyhän Hengen vaikutuksesta voisi tapahtua. {AT 644.1}

Herran taivaaseenastumisen jälkeen opetuslapset käsittivät Hänen lupauksensa täyttymisen. Kristuksen ristiinnaulitseminen, ylösnousemus ja taivaaseenastuminen olivat heille elävää todellisuutta. He näkivät ennustusten täyttyneen kirjaimellisesti. He tutkivat kirjoituksia ja omaksuivat niiden opetukset uskolla ja ennennäkemättömällä varmuudella. Nyt he tiesivät jumalallisen opettajansa olleen kaikkea sitä, mitä Hän oli väittänyt olevansa. Kun he kertoivat kokemuksiaan ja ylistivät Jumalan rakkautta, ihmisten sydämet sulivat ja nöyrtyivät, ja suuret joukot uskoivat Jeesukseen. {AT 644.2}

Vapahtajan lupaus opetuslapsilleen on lupaus Hänen seurakunnalleen ajan loppuun asti. Jumalan tarkoitus ei ollut, että Hänen ihmeellinen lunastussuunnitelmansa saisi aikaan vain pieniä tuloksia. Kaikki, jotka haluavat mennä työhön, ei luottaen siihen, mitä he itse voivat tehdä, vaan mitä Jumala voi tehdä heidän puolestaan ja kauttaan, he saavat varmasti kokea Hänen lupauksensa täyttymisen. Jeesus sanoo: ”Ja suurempiakin, kuin ne ovat, hän on tekevä; sillä minä menen Isän tykö.” {AT 644.3}

Opetuslapset eivät vielä tunteneet Vapahtajan rajattomia mahdollisuuksia ja voimavaroja. Hän sanoikin heille: ”Tähän asti te ette ole anoneet mitään minun nimessäni.” Joh. 16: 24. Hän selitti heidän menestyksensä salaisuuden olevan siinä, että he pyytäisivät voimaa ja armoa Hänen nimessään. Hän olisi silloin Isän edessä rukoilemassa heidän puolestaan. Hän esittää nöyrän anojan rukouksen omana toivomuksenaan tuon sielun puolesta. Taivas kuulee jokaisen vilpittömän rukouksen. Ehkä sitä ei ole ilmaistu sujuvin sanoin, mutta jos sydän on mukana, se kohoaa pyhäkköön, missä Jeesus palvelee, ja Hän esittää sen Isälle ilman ainoatakaan kangertavaa sanaa, kauniina ja miellyttävänä, oman täydellisyytensä suitsutuksen kanssa. {AT 644.4}

Rehellisyyden ja puhtauden polku ei suinkaan ole vailla vaikeuksia, mutta meidän on jokaisessa vaikeudessa nähtävä kehoitus rukoukseen. Ei ainoallakaan elävällä olennolla ole

mitään voimaa, jota hän ei olisi saanut Jumalalta, ja lähde, mistä sitä vuotaa, on avoinna heikoimmallekin ihmisolennolle. Jeesus sanoi: ”Mitä hyvänsä te anotte minun nimessäni, sen minä teen, että Isä kirkastettaisiin Pojassa. Jos te anotte minulta jotakin minun nimessäni, sen minä teen.” {AT 645.1}

”Minun nimessäni” Kristus pyysi opetuslapsiaan rukoilemaan. Kristuksen nimessä Hänen seuraajiensa on seisottava Jumalan edessä. Heidän puolestaan annetun uhrin arvo antaa heillekin arvoa Jumalan silmissä. Kristuksen vanhurskauden ansiosta heitä pidetään kallisarvoisina. Kristuksen tähden Herra antaa anteeksi niille, jotka pelkäävät Häntä. Hän ei pidä heitä kurjina syntisinä. Hän näkee heidät Poikansa kuvan kaltaisina, johon he uskovat. {AT 645.2}

Herra on pettynyt, kun Hänen kansansa jäsenet pitävät itseään vähäarvoisina. Hän toivoo valitun perintönsä arvostavan itseään sen hinnan mukaan, jonka Hän on heistä maksanut. Jumala halusi heidät, muutoin Hän ei olisi lähettänyt Poikaansa niin kalliille asialle lunastaakseen heidät. Hän tahtoo käyttää heitä, ja Häntä miellyttää, kun he esittävät Hänelle hyvin suuria vaatimuksia, voidakseen kirkastaa Hänen nimeään. He voivat odottaa suuria, jos he uskovat Hänen lupauksiinsa. {AT 645.3}

Mutta Kristuksen nimessä rukoileminen merkitsee paljon. Se merkitsee, että meidän tulee omaksua Hänen luonteensa, ilmaista Hänen henkeään ja tehdä Hänen tekojaan. Vapahtajan lupaus on ehdollinen. ”Jos rakastatte minua”, Hän sanoi, ”pitäkää minun käskyni”. Hän ei pelasta ihmisiä synnissä vaan synnistä, ja ne, jotka Häntä rakastavat, osoittavat rakkautensa kuuliaisuudellaan. {AT 645.4}

Tosi kuuliaisuus tulee sydämestä. Se on sydämen yhteyttä Kristuksen kanssa. Jos alistumme, on Hän samastava itsensä meidän ajatustemme ja päämääriemme kanssa, taivuttava sydämemme ja mielemme niin tahtonsa mukaisiksi, että totellessamme Häntä toteutamme vain omia ajatuksiamme. Pyhittynyt ja jalostunut tahto pitää suurimpana ilonaan Hänen palvelemistaan. Kun tunnemme Jumalan, niinkuin etuoikeutemme on tuntea Hänet, on elämämme oleva jatkuvan kuuliaisuuden elämää. Kun opimme ymmärtämään Kristuksen luonnetta ja olemme yhteydessä Jumalan kanssa, synti alkaa tuntua inhottavalta. {AT 645.5}

Kuten Kristus ihmisenä elämässään noudatti lakia, niin voimme mekin tehdä, jos tartumme voiman lähteeseen. Mutta emme saa panna toisia kantamaan vastuuta velvollisuudestamme ja odottaa heidän sanovan, mitä meidän pitää tehdä. Emme voi olla riippuvaisia kenenkään ihmisen neuvoista. Herra opettaa meille velvollisuutemme yhtä halukkaasti kuin jollekulle toisellekin. Jos uskoen tulemme Hänen luokseen, paljastaa Hän salaisuuksiaan meille henkilökohtaisesti. Usein sydämemme on oleva palava meissä, kun Hän lähestyy meitä seurustellakseen kanssamme kuten Eenokin kanssa. Ne, jotka päättävät olla koskaan tekemättä mitään, mikä olisi Jumalalle vastenmielistä, saavat tietää, esitettyään asiansa Hänelle, miten heidän on meneteltävä. Eivätkä he saa ainoastaan viisautta vaan myös voimaa.

Heille annetaan voimaa kuuliaisuuteen ja palvelukseen, kuten Kristus on luvannut. Kaikki, mitä Kristukselle annettiin — kaikki, mitä Hän tarvitsi langenneiden ihmisten tarpeiden täyttämiseksi — se annettiin Hänelle ihmiskunnan päämiehenä ja edustajana. ”Ja mitä ikänä anomme, sen me Häneltä saamme, koska pidämme Hänen käskynsä ja teemme sitä, mikä on Hänelle otollista.” 1 Joh. 3: 22. {AT 646.1}

Ennenkuin Kristus antoi itsensä sovitusuhriksi, Hän pyysi välttämättömintä ja täydellisintä lahjaa, jonka voisi antaa opetuslapsilleen, sellaista lahjaa, joka toisi taivaan rajattomat armoaarteet heidän ulottuvilleen. Hän sanoi: ”Ja minä olen rukoileva Isää, ja Hän antaa teille toisen Puolustajan olemaan teidän kanssanne iankaikkisesti, totuuden Hengen, jota maailma ei voi ottaa vastaan, koska se ei näe Häntä eikä tunne Häntä, mutta te tunnette Hänet, sillä Hän pysyy teidän tykönänne ja on teissä oleva. En minä jätä teitä orvoiksi; minä tulen teidän tykönne.” {AT 646.2}

Pyhä Henki oli ollut maailmassa jo ennen tätä, sillä lunastustyön alusta asti Hän on tehnyt työtään ihmissydämissä. Mutta niin kauan kuin Kristus oli maan päällä, opetuslapset eivät kaivanneet muuta auttajaa. Vasta sitten, kun Hän läbtisi heidän luotaan, he tuntisivat tarvitsevansa Henkeä, ja silloin Hän tulisi. {AT 646.3}

Pyhä Henki on Kristuksen edustaja, mutta vailla inhimillistä henkilöllisyyttä ja siitä riippumaton. Inhimillisyyden kahlehtimana Kristus ei voinut olla henkilökohtaisesti joka paikassa. Siksi olisi heille eduksi, että Hän menisi Isän luo ja lähettäisi Hengen seuraajakseen maan päälle. Kukaan ei silloin voisi hyötyä asemastaan tai henkilökohtaisesta kosketuksestaan Kristuksen kanssa. Hengen välityksellä Vapahtaja voisi olla kaikkien luona. Tässä mielessä Hän olisi heitä lähempänä, kuin jos Hän ei olisikaan noussut taivaaseen. {AT 646.4}

”Joka minua rakastaa, häntä minun Isäni rakastaa, ja minä rakastan häntä ja ilmoitan itseni hänelle.” Jeesus tunsi opetuslastensa tulevaisuuden. Hän näki yhden heistä joutuvan mestauslavalle, yhden ristille, yhden maanpakolaisuuteen autiolle kalliosaarelle; toisia Hän näki vainottavan ja surmattavan. Hän rohkaisi heitä lupauksella, että jokaisessa koettelemuksessa Hän olisi heidän kanssaan. Tämä lupaus ei ole menettänyt mitään voimastaan. Herra tietää kaiken uskollisista palvelijoistaan, jotka Hänen tähtensä viruvat vankiloissa tai ovat karkoitetut yksinäisille saarille. Hän lohduttaa heitä omalla läsnäolollaan. Kun uskova totuuden tähden seisoo epävanhurskaiden oikeusistuinten edessä, Kristus seisoo hänen rinnallaan. Kaikki häneen kohdistetut herjaukset kohdistuvat Kristukseen. Kristus tuomitaan yhä uudelleen opetuslastensa hahmossa. Kun joku teljetäänvankilan muurien sisäpuolelle, Jeesus lohduttaa hänen sydäntään rakkaudellaan. Kun joku kärsii kuoleman Hänen tähtensä, Kristus sanoo: ”Minä elän; ja minä olin kuollut, ja katso, minä elän aina ja iankaikkisesti, ja minulla on kuoleman ja tuonelan avaimet.” Ilm. 1: 18. Minun tähteni uhrattu elämä säilyy iankaikkiseen kirkkauteen. {AT 647.1}

Aina ja kaikkialla, kaikissa suruissamme ja ahdistuksissamme, kun toiveemme näyttävät synkiltä ja tulevaisuus pelottavalta, kun tunnemme olevamme avuttomia ja yksinäisiä, Lohduttaja lähetetään luoksemme vastaukseksi uskon rukoukseen. {AT 647.2}

Olosuhteet voivat erottaa meidät kaikista maallisista ystävistämme, mutta mitkään olosuhteet tai välimatkat eivät voi erottaa meitä taivaallisesta Lohduttajasta. Missä olemmekin, minne menemmekin, Hän on aina oikealla kädellämme auttamassa, tukemassa, kohottamassa ja rohkaisemassa. {AT 647.3}

Opetuslapset eivät vieläkään käsittäneet Kristuksen sanojen hen- gellistä merkitystä, ja Hän selitti heille jälleen niiden tarkoituksen. Hän sanoi Henkensä välityksellä ilmaisevänsä itsensä heille: ”Mutta Puolustaja, Pyhä Henki, jonka Isä on lähettävä minun nimessäni, Hän opettaa teille kaikki.” Teidän ei enää tarvitse sanoa, ettette ymmärrä. Ette enää näe hämärästi, ikäänkuin kuvastimesta. Te voitte ”kaikkien pyhien kanssa käsittää, mikä leveys ja pituus ja korkeus ja syvyys on, ja oppia tunteinaan Kristuksen rakkauden, joka on kaikkea tietoa ylempänä”. Ef. 3: 18, 19. {AT 647.4}

Opetuslapset olivat Kristuksen elämän ja tekojen todistajia. Heidän sanojensa välityksellä Hän oli puhuva kaikille ihmisille maan päällä. Mutta Kristuksen alennuksen ja kuoleman yhteydessä he joutuisivat suuriin koettelemuksiin ja pettymyksiin. Jotta tämän kokemuksen jälkeen heidän sanansa voisivat olla tarkkoja, Jeesus lupasi, että Puolustaja ”muistuttaa teitä kaikesta, minkä minä olen teille sanonut”. {AT 648.1}

”Minulla on vielä paljon sanottavaa teille”, Hän jatkoi, ”mutta te ette voi nyt sitä kantaa. Mutta kun Hän tulee, totuuden Henki, johdattaa Hän teidät kaikkeen totuuteen. Sillä se, mitä Hän puhuu, ei ole Hänestä itsestään, vaan minkä Hän kuulee, sen Hän puhuu, ja tulevaiset Hän teille julistaa. Hän on minut kirkastava, sillä Hän ottaa minun omastani ja antaa teille.” Jeesus oli avannut opetuslastensa eteen laajan totuuden alan. Mutta heidän oli perin vaikea pitää Hänen opetuksensa erossa kirjanoppineiden ja fariseusten perinnäistavoista ja säädöksistä. Heidät oli kasvatettu omaksumaan rabbiinien opetuksen Jumalan äänenä, ja se piti vieläkin vallassaan heidän mieliään ja muovasi heidän tunteitaan. Maalliset käsitykset ja ajalliset seikat täyttivät vielä suureksi osaksi heidän ajatuksensa. He eivät ymmärtäneet Kristuksen valtakunnan hengellistä luonnetta, vaikka Hän oli selittänyt sen heille niin usein. Heidän mielensä oli hämmentynyt. He eivät käsittäneet Kristuksen esittämien raamatunkohtien arvoa. Monet Hänen opetuksistaan näyttivät menevän heiltä miltei hukkaan. Jeesus huomasi, etteivät he tajunneet Hänen sanojensa todellista merkitystä. Säälivästi Hän lupasi, että Pyhä Henki palauttaisi nämä lausunnot heidän mieleensä. Ja Hän oli jättänyt puhumatta paljon sellaista, mitä opetuslapset eivät voineet käsittää. Nämäkin Henki ilmaisi heille. Henki elähdyttäisi heidän ymmärrystään, niin että he saattaisivat käsittää taivaallisia asioita. Jeesus sanoi: ”Kun Hän tulee, totuuden Henki, johdattaa Hän teidät kaikkeen totuuteen.” {AT 648.2}

Puolustajaa nimitetään ”totuuden Hengeksi”. Hänen tarkoituksensa on selittää ja säilyttää totuutta. Hän asuu ensin sydämessä totuuden Henkenä, ja näin Hänestä tulee Puolustaja. Totuudessa on rauhaa ja lohtua, mutta valheesta ei voi löytää mitään todellista rauhaa eikä lohtua. Väärien oppien ja perimätietojen avulla Saatana saa ihmismielen valtaansa. Hän ohjaa ihmiset väärien esikuvien luo ja turmelee luonteen. Raamatun välityksellä Pyhä Henki puhuu ihmiselle ja teroittaa totuutta hänen mieleensä. Näin Hän paljastaa erehdykset ja karkoittaa ne sielusta. Totuuden Hengen avulla, joka toimii Jumalan sanan kautta, Kristus voittaa valittunsa itselleen. {AT 648.3}

Kuvaillessaan opetuslapsilleen Pyhän Hengen työtä Jeesus koetti sytyttää heissä samaa iloa ja toivoa, joka paloi Hänen omassa sydämessään. Hän riemuitsi siitä runsaasta avusta, jonka Hän oli hankkinut seurakunnalleen. Pyhä Henki oli kallisarvoisin lahja, jota Hän saattoi pyytää Isältään kansansa kohottamiseksi. Henki annettaisiin uudistavana voimana, jota ilman ei Kristuksen uhri hyödyttäisi mitään. Pahuuden valta oli vuosisatojen kuluessa yhä voimistunut, ja ihmisten alistuminen Saatanan vankeuteen oli hämmästyttävää. Syntiä voitiin vastustaa ja se voitiin voittaa vain jumaluuden kolmannen persoonan valtavan voiman avulla, joka ei tulisi rajoitetussa muodossa, vaan jumalallisen voiman koko täyteydessä. Henki vasta tekee tehokkaaksi maailman Lunastajan suorittaman työn. Hengen kautta sydän puhdistuu. Hengen kautta uskova tulee jumalallisesta luonnosta osalliseksi. Kristus on antanut Henkensä jumalallisena voimana voittamaan kaikki perityt ja hankitut taipumukset pahaan ja painamaan seurakuntaan Hänen oman luonteensa. {AT 649.1}

Jeesus sanoi Hengestä: ”Hän on minut kirkastava.” Vapahtaja tuli kirkastamaan Isää ilmaisemalla Hänen rakkauttaan, samoin Henki oli kirkastava Kristusta ilmaisemalla Hänen armonsa maailmalle. Jumalan kuva on jälleen palautettava ihmiseen. Jumalan kansan luonteen täydellisyys on yhteydessä Jumalan kunnian ja Kristuksen kunnian kanssa. {AT 649.2}

”Kun Hän tulee, niin Hän näyttää maailmalle todeksi synnin ja vanhurskauden ja tuomion.” Sanan saarnaaminen ei hyödytä mitään ilman Pyhän Hengen jatkuvaa läsnäoloa ja apua. Hän on ainoa opettaja, joka kykenee opettamaan jumalallista totuutta. Vain silloin, kun totuuden mukana sydämeen tulee Henki, se herättää omantunnon ja uudistaa elämän. Ihminen voi kykenevästi esittää Jumalan sanan kirjainta, hän saattaa tuntea kaikki sen käskyt ja lupaukset, mutta ellei Pyhä Henki kirkasta totuutta, ei ainoakaan sielu lankea Kallioon ja murru. Ei mikään tietomäärä, eivät suuretkaan edut tee ihmisestä valon välittäjää ilman Pyhän Hengen myötävaikutusta. Evankeliumin siemenen kylvö ei menesty, ellei taivaan kaste herätä sitä henkiin. Ennenkuin ainoatakaan Uuden testamentin kirjaa oli kirjoitettu tai yhtään evankeliumin sanaa saarnattu Kristuksen taivaaseenastumisen jälkeen, Pyhä Henki tuli rukoilevien apostolien päälle. Silloin heidän vihollisensakin todistivat heistä: ”Te olette täyttäneet Jerusalemin opetuksellanne.” Apt. 5: 28. {AT 649.3}

Kristus on luvannut seurakunnalleen Pyhän Hengen lahjan, ja tämä lupaus kuuluu meille yhtä hyvin kuin ensimmäisille opetuslapsillekin. Mutta se on annettu ehdoilla, kuten kaikki muutkin lupaukset. Monet uskovat tämän lupauksen ja tunnustavat omistavansa sen itselleen, he puhuvat Kristuksesta ja Pyhästä Hengestä, mutta se ei heitä hyödytä. He eivät alista sieluaan Jumalan voiman ohjattavaksi ja hallittavaksi. Me emme voi käyttää Pyhää Henkeä. Hengen on käytettävä meitä. Pyhän Hengen välityksellä Jumala vaikuttaa kansassaan ”sekä tahtomisen että tekemisen, että Hänen hyvä tahtonsa tapahtuisi”. Fil. 2: 13. Mutta monet eivät alistu tähän, vaan he haluavat suoriutua omin neuvoin. Sen vuoksi he eivät saa tätä taivaallista lahjaa. Henki annetaan vain niille, jotka nöyrästi odottavat Jumalaa saadakseen Häneltä armoa ja voimaa. Jumalan voima odottaa heidän pyyntöään ja vastaanottamistaan. Kun tämä luvattu siunaus uskossa omistetaan, se tuo kaikki muut siunaukset mukanaan. Se on annettu Kristuksen armon runsauden mukaan, ja Hän on valmis antamaan jokaiselle sielulle niin paljon, kuin se pystyy ottamaan vastaan. {AT 650.1}

Tässä puheessaan opetuslapsilleen Jeesus ei kertaakaan murheellisena viitannut omiin kärsimyksiinsä ja kuolemaansa. Viimeisenä lahjanaan Hän antoi heille oman rauhansa. Hän sanoi: ”Rauhan minä jätän teille: minun rauhani — sen minä annan teille. En minä anna teille, niinkuin maailma antaa. Älköön teidän sydämenne olko murheellinen älköönkä peljätkö.” {AT 650.2}

Ennen lähtöään yläsalista opetuslapset lauloivat ylistysvirren Vapahtajan johdolla. {AT 650.3}

”Kiittäkää Herraa, kaikki pakanat,
ylistäkää Häntä, kaikki kansat.
Sillä Hänen armonsa meitä kohtaan on voimallinen,
ja Herran uskollisuus pysyy iankaikkisesti.
Halleluja!”

Ps. 117. {AT 650.4}

Virren jälkeen he lähtivät ulos. He kulkivat täpötäysiä katuja pitkin ulos kaupungin portista Öljymäkeä kohti. Hitaasti he astelivat, kukin omiin ajatuksiinsa vaipuneena. Heidän lähestyessään vuorta Jeesus sanoi murheen murtamin äänin: ”Tänä yönä te kaikki loukkaannutte minuun, sillä kirjoitettu on: ’Minä lyön paimenta, ja lauman lampaat hajotetaan.’” Matt. 26: 31. Opetuslapset kuuntelivat surullisina ja hämmästyneinä. He muistivat, miten monet Kapernaumin synagoogassa, kun Jeesus puhui itsestään elämän leipänä, olivat loukkaantuneet ja lähteneet Hänen luotaan. Mutta nuo kaksitoista olivat pysyneet uskollisina. Pietari oli silloin puhunut muittenkin puolesta vakuuttaen uskollisuuttaan Kristukselle. Vapahtaja oli sanonut silloin: ”Enkö minä ole valinnut teitä, te kaksitoista? Ja yksi teistä on perkele.” Joh. 6: 70. Yläsalissa Jeesus oli sanonut, että yksi

kahdestatoista pettäisi Hänet ja että Pietari kieltäisi Hänet. Mutta nyt Hänen sanansa koskevat heitä kaikkia. {AT 651.1}

Nyt kuullaan Pietarin äänen kiivaasti väittävän vastaan: ”Vaikka kaikki loukkaantuisivat, en kuitenkaan minä.” Yläsalissa hän oli lausunut: ”Henkeni minä annan Sinun edestäsi.” Jeesus oli silloin sanonut hänelle, että hän sinä samana yönä kieltäisi Vapahtajansa. Nyt Hän toistaa varoituksensa: ”Totisesti minä sanon sinulle: tänään, tänä yönä, ennenkuin kukko kahdesti laulaa, sinä kolmasti minut kiellät.” Mutta Pietari vain ”vakuutti vielä lujemmin: ’Vaikka minun pitäisi kuolla Sinun kanssasi, en sittenkään minä Sinua kiellä.’ Ja samoin sanoivat kaikki muutkin.” Mark. 14:29—31. Itseensä luottaen he kielsivät Jeesuksen toistamiseen lausumat sanat, Hänen, joka tiesi asian. He olivat valmistumattomia koetusta varten; vasta kiusaukseen joutuessaan he tuntisivat oman heikkoutensa. {AT 651.2}

Kun Pietari sanoi seuraavansa Jeesusta vankilaan tai kuolemaan, hän tarkoitti joka sanallaan täyttä totta, mutta hän ei tuntenut itseään. Hänen sydämensä sopukoissa oli pahoja ajatuksia, jotka olosuhteet herättäisivät henkiin. Ellei hän tulisi tietoiseksi häntä uhkaavasta vaarasta, ne koituisivat hänen iankaikkiseksi turmiokseen. Vapahtaja näki hänessä itserakkautta ja itsevarmuutta, mikä ylittäisi jopa hänen Kristusta kohtaan tuntemansa rakkaudenkin. Hänen elämässään oli ilmennyt paljon epävakaisuutta, kuolettamatonta syntiä, ajattelemattomuutta, luonteenlaadun pyhittymättömyyttä ja varomatonta suhtautumista kiusauksiin. Kristuksen vakava varoitus oli kutsu sydämen tutkisteluun. Pietari tarvitsi oman itseluottamuksensa sijasta syvempää uskoa Kristukseen. Jos hän olisi nöyrästi vastaanottanut varoituksen, hän olisi lauman Paimeneen vedoten pyytänyt tätä kaitsemaan lampaitaan. Ollessaan Galilean merellä hukkumaisillaan hän lausui: ”Herra, auta minua.” Matt. 14: 30. Silloin Kristuksen käsi ojentui tarttumaan hänen käteensä. Samoin jos hän nyt olisi huutanut Jeesukselle: ”Pelasta minut itsestäni”, hänet olisi varjeltu. {AT 651.3}

Mutta Pietari tunsi, ettei Jeesus luottanut häneen, ja se tuntui hänestä julmalta. Hän oli loukkaantunut, ja hän tuli yhä järkähtä- mättömämmäksi itseluottamuksessaan. {AT 652.1}

Jeesus katsoo säälien opetuslapsiaan. Hän ei voi pelastaa heitä koetuksesta, mutta Hän ei jätä heitä lohduttomiksi. Hän vakuuttaa heille murtavansa haudan kahleet sekä rakkautensa heihin olevan pettämättömän. Hän sanoo: ”Mutta ylösnoustuani minä menen teidän edellänne Galileaan.” Matt. 26: 32. Ennen kieltämistä he saavat anteeksiannon vakuutuksen. Hänen kuolemansa ja ylösnousemuksensa jälkeen he tiesivät saaneensa anteeksi ja olevansa rakkaita Vapahtajan sydämelle. {AT 652.2}

Jeesus oli opetuslapsineen matkalla Getsemaneen Öljymäen juurella. Se oli Syrjäinen paikka, jonne Hän oli usein vetäytynyt mietiskelemään ja rukoilemaan. Vapahtaja oli selittänyt opetuslapsilleen tehtäväänsä maailmassa ja sitä hengellistä suhdetta Häneen, joka heidän oli säilytettävä. Nyt Hän valaisee antamaansa opetusta. Kirkkaassa kuunvalossa Hän

huomaa rehevän viiniköynnöksen. Kiinnittäen opetuslastensa huomion siihen Hän käyttää sitä vertauskuvana. {AT 652.3}

”Minä olen totinen viinipuu”, Hän sanoo. Sensijaan, että Jeesus olisi valinnut siron palmun, jalon seetrin tai vahvan tammen, Hän valitsee viinipuun riippuvine köynnöksineen kuvaamaan itseään. Palmupuu, seetri ja tammi pysyvät pystyssä yksin tarvitsematta tukea. Mutta viiniköynnös kietoutuu säleikköön ja kiipeää siten ylöspäin. Niin Kristuskin ihmisenä oli jumalallisesta voimasta riippuvainen. ”En minä itsestäni voi mitään tehdä”, Hän lausui. Joh. 5: 30. ”Minä olen totinen viinipuu.” Juutalaiset olivat aina pitäneet viinipuuta jaloimpana kasvina, kaiken voimakkaan, oivallisen ja hedelmällisen vertauskuvana. Israelia oli kuvattu viinipuuna, jonka Jumala oli istuttanut luvattuun maahan. Juutalaiset perustivat pelastustoivonsa siihen, että he kuuluivat Israeliin. Mutta Jeesus sanoo olevansa todellinen viinipuu. Älkää luulko, että kuulumalla Israeliin voitte tulla osallisiksi Jumalan elämästä ja Hänen lupauksensa perillisiksi. Hengellinen elämä voidaan saada vain minun kauttani. {AT 652.4}

”Minä olen totinen viinipuu, ja minun Isäni on viinitarhuri.” Taivaallinen Isämme oli Palestiinan kukkuloille istuttanut tämän kauniin viinipuun, ja Hän oli itse viinitarhuri. Monet olivat viehättyneitä tämän viinipuun kauneuteen ja selittivät sen olevan kotoisin taivaasta. Mutta Israelin kansan johtajien mielestä se oli kuin juuri kuivasta maasta. He ottivat sen, taittoivat ja polkivat likaisten jalkojensa alle. He aikoivat tuhota sen ainiaaksi. Mutta taivaallinen viinitarhuri ei koskaan kadottanut sitä näkyvistään. Kun ihmiset luulivat tappaneensa sen, Hän otti sen ja istutti muurin toiselle puolelle. Viinipuu ei enää ollut näkyvissä, se oli kätketty ihmisten raaoilta hyökkäyksiltä. Mutta sen oksat riippuivat yli muurin. Ne edustivat viinipuuta. Niiden välityksellä voitiin viinipuuhun vielä liittää versoja. Niistä on saatu hedelmää. Ne ovat tuottaneet satoa, jonka ohikulkijat ovat poimineet. {AT 653.1}

”Minä olen viinipuu, te olette oksat”, Jeesus sanoi opetuslapsilleen. Vaikka Hän oli lähtemäisillään heidän luotaan, ei heidän hengellinen suhteensa Häneen saanut muuttua. Oksan liittyminen viinipuuhun, Hän sanoi, kuvaa sitä suhdetta, joka teidän on säilytettävä minuun. Verso oksastetaan elävään viinipuuhun, ja kuitu kuidulta, säie säikeeltä se kasvaa yhdeksi viinipuun kanssa. Viinipuun elämä tulee myös oksan elämäksi. Samoin rikoksiin ja synteihin kuollut sielu saa elämää yhteydestään Kristuksen kanssa. Tämä yhteys muodostuu uskon kautta Häneen henkilökohtaisena Vapahtajana. Syntinen liittää heikkoutensa Kristuksen väkevyyteen, vajavaisuutensa Kristuksen täyteyteen ja puutteensa Kristuksen äärettömään voimaan. Silloin hänellä on Kristuksen mieli. Kristuksen inhimillisyys on koskettanut meidän inhimillisyyttämme, ja meidän inhimillisyytemme on koskettanut jumaluutta. Näin ihminen tulee jumalallisesta luonnosta osalliseksi Pyhän Hengen välityksellä. Hänet on otettu vastaan siinä rakastetussa. {AT 653.2}

Kun tällainen yhteys Kristuksen kanssa kerran on syntynyt, sitä on myös ylläpidettävä. Kristus sanoi: ”Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä. Niinkuin oksa ei voi kantaa hedelmää itsestään, ellei se pysy viinipuussa, niin ette tekään, ellette pysy minussa.” Tämä ei ole mikään tilapäinen yhteys, joka välillä katkeaa. Oksasta tulee elävän viinipuun osa. Elämän, voiman ja hedelmällisyyden siirtyminen juuresta oksiin tapahtuu esteettömästi ja keskeytymättä. Oksa ei voi elää erillään viinipuusta. Samoin ette tekään, Jeesus sanoi, voi elää erillänne minusta. Minulta saamanne elämän voitte säilyttää vain jatkuvan yhteyden kautta. Ilman minua ette voi voittaa ainoatakaan syntiä tai vastustaa ainoatakaan kiusausta. {AT 653.3}

”Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä.” Pysyminen Kristuksessa merkitsee Hänen Henkensä alituista vastaanottamista, elämää, joka ehdoitta on annettu Hänen palvelukseensa. Ihmisen ja Jumalan välistä yhteyttä ei mikään saa koskaan katkaista. Kuten oksa jatkuvasti imee voimaa elävästä viinipuusta, niin meidänkin on pysyttävä Kristuksessa ja saatava Häneltä uskon kautta Hänen oman luonteensa voimaa ja täyteyttä. {AT 654.1}

Juuri lähettää ravintoa haaroja pitkin oksien kärkiin saakka. Samoin Kristuksesta lähtee hengellisen voiman virta jokaiselle uskovalle. Niin kauan kuin sielu on liittyneenä Kristukseen, ei ole vaaraa, että se kuihtuu tai lakastuu. {AT 654.2}

Viinipuun elämä ilmenee tuoksuvina hedelminä sen oksilla. Jeesus sanoi: ”Joka pysyy minussa ja jossa minä pysyn, se kantaa paljon hedelmää, sillä ilman minua te ette voi mitään tehdä.” Kun elämme uskossa Jumalan Poikaan, näkyvät elämässämme Hengen hedelmät, eikä yksikään niistä puutu. {AT 654.3}

”Minun Isäni on viinitarhuri. Jokaisen oksan minussa, joka ei kanna hedelmää, Hän karsii pois.” Oksa saattaa ulkonaisesti olla liittyneenä viinipuuhun, mutta sillä ei ole elävää yhteyttä siihen. Siinä ei silloin tapahdu kasvua eikä se tuota hedelmää. Samoin saattaa ihmisellä olla näennäinen yhteys Kristukseen, mutta todellinen yhteys Häneen uskon kautta puuttuu. Uskonnon tunnustaminen saattaa ihmiset seurakunnan yhteyteen, mutta luonne ja käytös osoittavat, ovatko he yhteydessä Kristuksen kanssa. Elleivät he tuota hedelmää, he ovat kuivia oksia. Heidän erilläänolonsa Kristuksesta aiheuttaa täydellisen perikadon, jota kuvataan kuolleella oksalla. ”Jos joku ei pysy minussa”, Kristus sanoi, ”niin hänet heitetään pois niinkuin oksa, ja hän kuivettuu; ja ne kootaan yhteen ja heitetään tuleen, ja ne palavat”. {AT 654.4}

”Ja jokaisen, joka kantaa hedelmää, Hän puhdistaa, että se kantaisi runsaamman hedelmän.” Niistä kahdestatoista valitusta opetuslapsesta, jotka olivat seuranneet Jeesusta, oli yksi kuivettuneena oksana joutumaisillaan poiskarsituksi, ja muut joutuisivat katkerien koettelemusten leikkausveitsellä käsiteltäviksi. Vakavasti, mutta hellästi Jeesus selitti viinitarhurin tarkoitusta. Kärsiminen tuottaa tuskaa, mutta veitsi on Isän kädessä. Hän ei käytä kättään huolimattomasti eikä toimi välinpitämättömästi. On oksia, jotka luikertelevat

maata pitkin, ne on irroitettava maallisista tuista, joihin niiden kärhet tarttuvat. Ne ovat ohjattava ylöspäin, löytämään tukensa Jumalassa. Liiat lehdet, jotka riistävät elinvoimaa hedelmiltä, on karsittava pois. Villiversot on karsittava, jotta tulisi tilaa Vanhurskauden Auringon parantaville säteille. Viinitarhuri karsii pois vahingolliset vesat, jotta hedelmää tulisi runsaammin. {AT 654.5}

”Siinä minun Isäni kirkastetaan”, Jeesus sanoi, ”että te kannatte paljon hedelmää”. Jumala haluaa sinun välitykselläsi ilmaista oman luonteensa pyhyyttä, hyvyyttä ja hellyyttä. Kuitenkaan Vapahtaja ei käske opetuslapsiaan näkemään vaivaa, jotta he kantaisivat hedelmää. Hän käskee heitä pysymään Hänessä. ”Jos te pysytte minussa”, Hän sanoo, ”ja minun sanani pysyvät teissä, niin anokaa, mitä ikinä tahdotte, ja te saatte sen”. Sanansa kautta Kristus pysyy seuraajis- {AT 655.1}

saan. Tämä on sama elävä yhteys, jota kuvaa Hänen lihansa syöminen ja verensä juominen. Kristuksen sanat ovat henkeä ja elämää. Ottamalla ne vastaan otat vastaan viinipuun elämän. Sinä elät ”jokaisesta sanasta, joka Jumalan suusta lähtee” Matt. 4: 4. Kristuksen elämä tuottaa sinussa samoja hedelmiä kuin Hänessäkin. Eläen Kristuksessa, pysyen Kristuksessa, Kristuksen tukemana, Häneltä ravintoa saaden sinä kannat hedelmää Kristuksen tavoin. {AT 655.2}

Ollessaan näin viimeistä kertaa koolla opetuslastensa kanssa Kristus ilmaisi hartaan toivomuksensa olevan, että he rakastaisivat toisiaan, kuten Hän oli rakastanut heitä. Tästä Hän puhui yhä uudelleen. ”Sen käskyn minä teille annan”, Hän toistamistaan toisti, ”että rakastatte toisianne”. Ensimmäinen määräys, jonka Hän heille antoi ollessaan heidän kanssaan yläsalissa, kuului: ”Uuden käskyn minä annan teille, että rakastatte toisianne, niinkuin minä olen teitä rakastanut — että tekin niin rakastatte toisianne.” Opetuslapsille tämä käsky oli uusi, sillä he eivät olleet rakastaneet toisiaan, niinkuin Kristus oli heitä rakastanut. Hän näki, että uusien käsitysten ja vaikutteiden täytyi hallita heitä ja heidän täytyi noudattaa uusia periaatteita ja Hänen elämänsä ja kuolemansa kautta heidän tuli saada uusi käsitys rakkaudesta. Käsky rakastaa toinen toistaan sai uuden merkityksen Hänen uhrinsa valossa. Koko armotyö on jatkuvaa rakkauden palvelusta, itsensäkieltävää ja itsensäuhraavaa ponnistelua. Kristuksen maallisen elämän jokaisena hetkenä Jumalan rakkaus tulvaili Hänestä ehtymättöminä virtoina. Kaikki, jotka ovat Hänen Henkensä läpitunkemia, rakastavat, niinkuin Hän rakasti. Sama periaate, joka vaikutti Kristuksessa, tulee vaikuttamaan heidänkin suhtautumiseensa toinen toiseensa. {AT 655.3}

Tämä rakkaus on heidän opetuslapseutensa todistus. ”Siitä kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni”, sanoi Jeesus, ”jos teillä on keskinäinen rakkaus”. Kun ihmiset liittyvät toisiinsa, ei pakosta eikä omien etujensa tähden vaan rakkaudesta, heissä ilmenee voimaa, joka on kaikkia inhimillisiä voimia korkeampi. Tällainen yhteys todistaa siitä, että Jumalan kuva on palautumassa ihmiseen, ja hänen elämäänsä on juurrutettu uusi periaate. Se osoittaa,

että jumalallinen luonto kykenee vastustamaan pahuuden yliluonnollisia voimia sekä että Jumalan armo voittaa luonnollisessa sydämessä asustavan itsekkyyden. {AT 656.1}

Tämä seurakunnassa ilmenevä rakkaus tulee kyllä sytyttämään Saatanan vihan. Kristus ei osoittanut opetuslapsilleen helppoa tietä. ”Jos maailma teitä vihaa, niin tietäkää, että se on vihannut minua ennen kuin teitä. Jos te maailmasta olisitte, niin maailma omaansa rakastaisi; mutta koska te ette ole maailmasta, vaan minä olen teidät maailmasta valinnut, sentähden maailma teitä vihaa. Muistakaa se sana, jonka minä teille sanoin: ’Ei ole palvelija herraansa suurempi.’ Jos he ovat minua vainonneet, niin he teitäkin vainoavat; jos he ovat ottaneet vaarin minun sanastani, niin he ottavat vaarin teidänkin sanastanne. Mutta tämän kaiken he tekevät teille minun nimeni tähden, koska he eivät tunne Häntä, joka on minut lähettänyt.” Evankeliumia on vietävä eteenpäin hyökkäyssodan avulla, vastustuksen, vaarojen, menetysten ja kärsimysten keskellä. Mutta jotka näin tekevät, seuraavat vain Mestarinsa askelissa. {AT 656.2}

Maailman Lunastajaa, Kristusta, näytti aina kohtaavan epäonni. Hän, joka oli armon sanansaattaja maailmalle, näytti tekevän vain vähän sitä työtä, jota Hän halusi tehdä ihmisten kohottamiseksi ja pelastamiseksi. Saatanan voimat olivat aina toiminnassa vastustaakseen Hänen kulkuaan. Mutta Hän ei masentunut. Hän lausuu profeetta Jesajan välityksellä: ”Hukkaan minä olen itseäni vaivannut, kuluttanut voimani turhaan ja tyhjään; kuitenkin on minun oikeuteni Herran huomassa, minun palkkani on Jumalan tykönä ... Minä olen kallis Herran silmissä, minun Jumalani on tullut minun voimakseni —.” Kristukselle annetaan lupaus: ”Näin sanoo Herra, Israelin lunastaja, hänen Pyhänsä, syvästi halveksitulle, kansan inhoamalle ... Näin sanoo Herra: ... Minä olen valmistanut sinut, ja pannut sinut kansoille liitoksi, kohottamaan ennalleen maan, jakamaan hävitetyt perintöosat, sanomaan vangituille: ’Käykää ulos!’ ja pimeässä oleville: ’Tulkaa esiin!’ ... Ei heidän tule nälkä eikä jano, ei hietikon helle eikä aurinko satu heihin, sillä heidän armahtajansa johdattaa heitä ja vie heidät vesilähteille.” Jes. 49:4, 5, 7 — 10. {AT 656.3}

Tähän sanaan Jeesus luotti, ei Hän antanut Saatanalle missään myöten. Kun Hänen oli astuttava viimeisiä askeleitaan alennuksensa tiellä, kun syvin tuska lähestyi Hänen sieluaan, Hän sanoi opetuslapsilleen: ”Maailman ruhtinas tulee, ja minussa hänellä ei ole mitään.” ”Nyt käy tuomio tämän maailman ylitse; nyt tämän maailman ruhtinas pitää heitettämän ulos”. Joh. 14:30; 16:11; 12:31. Profeetallisella silmällään Jeesus näki, mitä tapahtuisi Hänen viimeisessä suuressa taistelussaan. Hän tiesi, että kun Hän huudahtaisi: ”Se on täytetty!” koko taivas riemuitsisi. Hänen korvansa kuulivat kaukaisia säveliä ja voitonhuutoja taivaan saleista. Hän tiesi, että silloin soitettaisiin Saatanan valtakunnan kuolinkelloja ja että Kristuksen nimi kaikuisi maailmasta toiseen yli koko maailmankaikkeuden. {AT 657.1}

Kristus iloitsi siitä, että Hän saattoi tehdä seuraajiensa hyväksi enemmän, kuin he osasivat pyytää tai ajatellakaan. Hän puhui vakuuttavasti, tietäen Kaikkivaltiaan säätäneen tämän jo ennen maailman perustamista. Hän tiesi, että totuus, varustettuna Pyhän Hengen voimalla,

suoriutuisi voittajana taistelussaan pahaa vastaan, ja että veren tahraama lippu oli liehuva voitokkaana Hänen seuraajiensa yllä. Hän tiesi uskollisten seuraajiensa elämän tulevan oman elämänsä kaltaiseksi, keskeytymättömien voittojen sarjaksi, joka ei tosin sel- 8 laiselta näyttäisi täällä maailmassa, mutta kerran iankaikkisuudessa havaittaisiin sellaiseksi. {AT 657.2}

”Tämän minä olen teille puhunut”, Hän sanoi, ”että teillä olisi minussa rauha. Maailmassa teillä on ahdistus; mutta olkaa turvallisella mielellä: minä olen voittanut maailman.” Kristus ei horjunut eikä masentunut, ja Hänen seuraajiensa on osoitettava yhtä kestävää uskoa. Heidän on elettävä ja työskenneltävä Hänen tavallaan, koska he ovat riippuvaisia Hänestä, suuresta Mestaristaan. Heillä täytyy olla rohkeutta, tarmoa ja kestävyyttä. Vaikka heidän tielleen nousisi mahdottomilta näyttäviä esteitä, heidän on Hänen armonsa avulla mentävä eteenpäin. Heitä kehoitetaan voittamaan vaikeudet, sensijaan että valittaisivat niitä. He eivät saa mistään joutua epätoivoon, vaan heidän on toivottava aina. Kristus on liittänyt heidät Jumalan valtaistuimeen verrattoman rakkautensa kultaketjulla. Hänen tarkoituksensa on, että he omistaisivat maailmankaikkeuden suurimman voiman, joka virtaa kaiken voiman lähteestä. Heillä on oleva voima vastustaa pahaa, voima, jota ei voita maailma, kuolema tai helvetti, ja joka tekee heidät kykeneviksi voittamaan, kuten Kristus voitti. {AT 657.3}

Kristuksen tarkoitus on, että Hänen seurakunnassaan maan päällä vallitsisi taivaallinen järjestys, taivaan hallitustapa ja taivaan jumalallinen sopusointu. Näin Hän tulisi kirkastetuksi kansassaan. Heidän välityksellään Vanhurskauden Aurinko loisi himmentymätöntä valoaan maailmaan. Kristus on antanut seurakunnalleen laajoja mahdollisuuksia, saadakseen lunastamastaan, ostamastaan omaisuudesta tuottona runsaasti kunniaa. Hän on antanut kansalleen kykyjä ja siunauksia, jotta he voisivat edustaa Hänen yltäkylläisyyttään. Seurakunta, joka on lahjaksi saanut Kristuksen vanhurskauden, on Hänen varastohuoneensa, missä Hänen laupeutensa, armonsa ja rakkautensa rikkauksien tulee esiintyä täydessä ja lopullisessa loistossaan. Kristus näkee puhtaaksi ja täydelliseksi tulleen kansansa nöyryytyksensä palkkana ja kunniansa täydennyksenä, — Kristus, Vanhurskauden Aurinko, josta kaikki kirkkaus säteilee. {AT 658.1}

Vapahtaja päätti puheensa voimakkain, toivehikkain sanoin. Sitten Hän vuodatti sielunsa taakan rukouksessa opetuslastensa puolesta. Luoden katseensa taivaaseen Hän lausui: ”Isä, hetki on tullut, kirkasta Poikasi, että Poikasi kirkastaisi Sinut; koska Sinä olet antanut Hänen valtaansa kaiken lihan, että Hän antaisi iankaikkisen elämän kaikille, jotka Sinä olet Hänelle antanut. Mutta tämä on iankaikkinen elämä, että he tuntevat Sinut, joka yksin olet totinen Jumala, ja Hänet, jonka Sinä olet lähettänyt, Jeesuksen Kristuksen.” {AT 658.2}

Kristus oli päättänyt työn, joka oli annettu Hänen tehtäväkseen. Hän oli kirkastanut Jumalan maan päällä. Hän oli ilmoittanut Isiin nimen, Hän oli valinnut ne, joiden tuli jatkaa Hänen työtään ihmisten keskuudessa. Ja Hän sanoi: ”Minä olen kirkastettu heissä. Ja minä en enää ole maailmassa, mutta he ovat maailmassa, ja minä tulen Sinun tykösi. Pyhä Isä, varjele

heidät nimessäsi, jonka Sinä olet minulle antanut, ettii hekin olisivat yhtä niinkuin mekin." "Multa en minä rukoile ainoastaan näiden edestä, vaan myös niiden edestä, jotka heidän sanansa kautta uskovat minuun, että he kaikki olisivat yhtä, ... minä heissä ja Sinä minussa — että he olisivat täydellisesti yhtä, niin että maailma ymmärtäisi, että Sinä olet minut lähettänyt ja rakastanut heitä, niinkuin Sinä olet minua rakastanut." {AT 658.3}

Näin Kristus jättää valitun seurakuntansa Isänsä käsiin sanoin, jotka ilmaisevat jumalallista valtaa. Pyhänä ylimmäisenä pappina Hän rukoilee kansansa puolesta. Uskollisena paimenena Hän kokoaa laumansa Kaikkivaltiaan varjoon, vahvaan ja turvalliseen suojaan. Häntä itseään odottaa viimeinen taistelu Saatanan kanssa, ja Hän lähtee sitä kohden. {AT 659.1}

LUKU 74—YV GETSEMANESSA

”Katso, hetki on lähellä, ja Ihmisen Poika annetaan syntisten käsiin.” {AT 660.1}

Opetuslastensa seurassa Vapahtaja asteli hitaasti Getsemanen puutarhaa kohden. Täysikuu loisti kirkkaana pilvettömältä taivaalta. Pyhiinvaeltajien teltta-alueella vallitsi syvä hiljaisuus. {AT 660.2}

Jeesus oli vakavasti keskustellut opetuslastensa kanssa ja opettanut heitä, mutta lähestyessään Getsemanea Hän tuli oudon hiljaiseksi. Hän oli usein käynyt siellä saadakseen vaipua mietiskelyyn ja rukoukseen, mutta ei milloinkaan niin tuskantäyteisin sydämin kuin tänä Hänen viimeisen kärsimyksensä yönä. Koko maallisen elämänsä ajan Hän oli vaeltanut Jumalan läsnäolon valossa. Joutuessaan ristiriitoihin ihmisten kanssa, jotka olivat Saatanan hengen vallassa. Hän saattoi sanoa: ”Hän, joka on minut lähettänyt, on minun kanssani; Hän ei ole jättänyt minua yksinäni, koska minä aina teen sitä, mikä Hänelle on otollista.” Joh. 8: 29. Mutta nyt Hän näytti joutuneen suljetuksi pois Jumalan ylläpitävän läsnäolon valosta. Nyt Hänet luettiin pahantekijäin joukkoon. Hänen täytyi kantaa langenneen ihmiskunnan syyllisyys. Kaikkien meidän pahuus pantiin Hänen päälleen, joka ei synnistä mitään tiennyt. Ja synti näytti Hänestä niin kauhealta, ja niin suuri oli sen syyllisyyden taakan paino, joka Hänen täytyi kantaa, että Hän joutui kiusaukseen ajatella sen sulkevan Hänet ainiaaksi pois Isän rakkaudesta. Tuntiessaan, miten kauhea on Jumalan viha syntiä kohtaan, Hän huudahtaa: ”Minun sieluni on syvästi murheellinen kuolemaan asti.” {AT 660.3}

Opetuslapset olivat huomanneet muutoksen, joka tapahtui Mestarissa heidän lähestyessään puutarhaa. He eivät olleet milloinkaan nähneet Häntä niin äärettömän surullisena ja vaiteliaana. Tämä outo murheellisuus tuntui yhä kasvavan heidän kulkiessaan eteenpäin, mutta he eivät kuitenkaan uskaltaneet kysyä Häneltä sen syytä. Hän horjui, ikäänkuin olisi ollut kaatumaisillaan. Saavuttuaan puutarhaan opetuslapset rupesivat huolestuneina etsimään paikkaa, jonne Hän tavallisesti vetäytyi, saattaakseen Hänet sinne lepäämään. Jokainen Hänen ottamansa askel vaati suuria ponnistuksia. Hän valitti ääneensä, ikäänkuin Hän olisi kärsinyt kauhean taakan alla. Kaksi kertaa Hänen seuralaisensa tukivat Häntä, muuten Hän olisi kaatunut maahan. {AT 661.1}

Lähelle puutarhan porttia Jeesus jätti kaikki muut paitsi kolmea opetuslastaan pyytäen heitä rukoilemaan itsensä puolesta ja Hänen puolestaan. Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen kanssa Hän astui puutarhan kätköihin. Nämä kolme opetuslasta olivat Kristuksen lähimmät seuralaiset. He olivat nähneet Hänen kunniansa kirkastus- vuorella, he olivat nähneet Mooseksen ja Elian puhuvan Hänen kanssaan, ja he olivat kuulleet taivaasta tulevan äänen. Nyt Kristus toivoi heidän olevan lähellä Häntä Hänen suuressa ahdistuksessaan. Usein he olivat olleet Hänen kanssaan yötä tässä puutarhassa. Tällöin heillä oli ollut tapana hetkisen valvottuaan ja rukoiltuaan vaipua rauhalliseen uneen vähän matkan päässä Mestaristaan, kunnes Hän aamulla herätti heidät jälleen työhön. Mutta nyt Hän toivoi heidän viettävän koko

yön Hänen kanssaan rukouksessa. Kuitenkaan Hän ei voinut sallia, että edes he olisivat näkemässä tuskaa, joka Hänen oli kestettävä. {AT 661.2}

”Olkaa tässä”, Hän sanoi, ”ja valvokaa minun kanssani”. {AT 661.3}

Hän meni jonkin matkan päähän heistä — niin lähelle, että he saattoivat sekä nähdä että kuulla Häntä — ja lankesi pitkälleen maahan. Hän tunsi, että synti oli erottamaisillaan Hänet Isästä. Kuilu oli niin leveä, musta ja syvä, että Hänen henkensä kauhistui sitä. Hän ei saanut käyttää jumalallista voimaansa päästäkseen tästä tuskasta. Ihmisenä Hänen oli kärsittävä ihmisen synnin seuraukset. Ihmisenä Hänen oli kestettävä Jumalan viha syntiä kohtaan. {AT 661.4}

Kristus oli nyt kokonaan toisenlaisessa asemassa, kuin Hän oli koskaan ollut. Hänen kärsimyksiään kuvaavat parhaiten profeetan sanat: ”Heräjä, miekka, minun paimentani vastaan ja minun lähintä miestäni vastaan, sanoo Herra Sebaot.” Sak. 13: 7. Syntisen ihmisen sijaisena ja takaajana Kristus kärsi Jumalan tuomion alaisena. Hän näki, mitä oikeudenmukaisuus merkitsi. Tähän asti Hän oli ollut toisten välittäjänä, nyt Hän itse kaipasi välittäjää. {AT 662.1}

Kun Kristus tunsi yhteytensä Isän kanssa katkenneen, Hän pelkäsi, ettei Hän ihmisluonnossaan kykenisi kestämään tulevassa taistelussa pimeyden voimia vastaan. Kiusauksen korvessa oli ihmissuvun kohtalo ollut kysymyksessä. Kristus oli silloin voittanut. Nyt kiusaaja oli ryhtynyt viimeiseen kauheaan kamppailuun. Hän oli valmistunut tähän Kristuksen toiminnan kolmena vuotena. Nyt oli hänellä kysymyksessä kaikki. Jos hän tässä joutuisi tappiolle, olisi kaikki toivo vallasta mennyttä, maailman valtakunnat tulisivat lopullisesti kuulumaan Kristukselle ja Saatana itse kukistettaisiin ja heitettäisiin ulos. Mutta jos Kristus voitettaisiin, tulisi koko maailma Saatanan valtakunnaksi ja ihmiskunta joutuisi ainiaaksi hänen valtaansa. Taistelun lopputulos silmiensä edessä Kristus sielunsa syvyydestä pelkäsi eroa Jumalasta. Saatana kertoi Hänelle, että jos Hän tulisi takaajaksi syntisen maailman puolesta, ero olisi ikuinen. Hänet laskettaisiin kuuluvaksi Saatanan valtakuntaan, eikä Hän koskaan enää voisi olla yhtä Jumalan kanssa. {AT 662.2}

Entä mitä tällä uhrilla voitettaisiin? Miten toivottomalta näyttikään ihmisten syyllisyys ja kiittämättömyys! Saatana kuvasi tilanteen Lunastajalle karkeimmalla tavalla: ”Kansa, joka väittää olevansa edellä kaikkia muita sekä ajallisiin että hengellisiin siunauksiin nähden, on sinut hylännyt. He koettavat tuhota sinut, joka olet kaikkien, heille erikoisena kansana annettujen lupausten perustus, keskipiste ja sinetti. Eräs opetuslapsesi, joka on kuunnellut opetuksiasi ja ollut ensimmäisiä seurakuntatyössä, on pettävä sinut. Eräs innokkaimmista seuraajistasi tulee kieltämään sinut. Kaikki tulevat sinut jättämään.” Kristuksen koko olemus kauhistui tätä ajatusta. Hänen sydämensä mursi se, että ne, joita Hän oli tullut pelastamaan ja joita Hän niin suuresti rakasti, liittyisivät Saatanan vehkeilyihin. Taistelu oli kauhea. Se käsitti Hänen kansansa, syyttäjiensä ja pettäjiensä

syyllisyyden ja pahan vallassa olevan maailman syyllisyyden. Ihmisten synnit lepäsivät raskaina Kristuksen päällä, ja tunne Jumalan vihasta syntiä kohtaan oli musertamaisillaan Hänet. {AT 662.3}

Katsele Häntä punnitsemassa hintaa, joka ihmissielusta on maksettava. Tuskissaan Hän tarrautuu kylmään maahan, ikäänkuin estääkseen itseään tulemasta vedetyksi kauemmas Jumalasta. Yön kylmä kaste lankeaa Hänen maassa makaavan ruumiinsa ylle, mutta Hän ei sitä huomaa. Hänen kalpeilta huuliltaan pääsee katkera huuto: ”Isäni, jos mahdollista on, niin menköön minulta pois tämä malja.” Mutta Hän lisää nytkin: ”Ei kuitenkaan niinkuin minä tahdon, vaan niinkuin Sinä.” {AT 663.1}

Ihmissydän kaipaa myötätuntoa kärsimyksissä. Kristus tunsi tämän kaipauksen olemuksensa pohjia myöten. Sielunsa äärimmäisessä hädässä Hän tuli opetuslastensa luo hartaasti haluten saada kuulla jonkin lohdun sanan niiltä, joita Hän niin usein oli siunannut ja lohduttanut ja suojannut suruissa ja ahdistuksissa. Hän, jolla aina oli ollut heille myötätunnon sanoja, kärsi nyt yliluonnollista tuskaa, ja Hän kaipasi saada tietää, että he rukoilivat Hänen puolestaan ja itsensä puolesta. Miten synkältä näyttikään synnin ilkeä luonne! Suuri oli kiusaus jättää ihmiskunta itse kantamaan syyllisyytensä seuraukset, koska Hän oli viaton Jumalan edessä. Jospa Hän vain tietäisi, että Hänen opetuslapsensa ymmärsivät tämän ja antoivat sille arvoa, Hän saisi uutta voimaa. {AT 663.2}

Nousten tuskallisesti ponnistaen Hän hoiperteli sille paikalle, jonne Hän oli jättänyt opetuslapsensa. Mutta Hän ”tapasi heidät nukkumasta”. Jos Hän olisi tavannut heidät rukoilemasta, Hän olisi tuntenut suurta helpotusta. Jos he olisivat paenneet Jumalan suojaan, jotta Saatanan voimat eivät heitä voittaisi, Hän olisi tullut lohdutetuksi heidän lujasta uskostaan. Mutta he eivät olleet ottaneet vaarin yhä toistetusta kehoituksesta: ”Valvokaa ja rukoilkaa.” Aluksi he olivat olleet hyvin huolissaan nähdessään Mestarinsa, joka tavallisesti oli niin tyyni ja maltillinen, kamppailevan tuskan kanssa, jota he eivät voineet käsittää. He olivat rukoilleet kuullessaan Hänen äänekkäät tuskanhuutonsa. Heillä ei ollut aikomusta hylätä Herraansa, mutta heidät oli vallannut uneliaisuus, jonka he olisivat voineet ravistaa pois, jos he olisivat jatkuvasti rukoilleet Jumalaa. He eivät käsittäneet valvomisen ja vakavan rukouksen merkitystä kiusauksen vastustamisessa. {AT 663.3}

Juuri vähää ennen kuin Jeesus oli opetuslapsineen saapunut puutarhaan, Hän oli lausunut heille: ”Tänä yönä te kaikki loukkaannutte minuun.” He olivat Hänelle varmasti vakuuttaneet menevänsä Hänen kanssaan sekä vankilaan että kuolemaan. Ja itseensäluottava Pietariparka oli sanonut: ”Vaikka kaikki loukkaantuisivat Sinuun, niin minä en koskaan loukkaannu.” Mark. 14:27, 29. Opetuslapset luottivat itseensä eivätkä katsoneet voimakkaaseen Auttajaansa, kuten Kristus oli neuvonut heitä tekemään. Niin sitten kävi, että kun Vapahtaja eniten olisi tarvinnut heidän myötätuntoaan ja rukouksiaan, he nukkuivat sikeästi. Pietarikin nukkui. {AT 664.1}

Myös Johannes, rakastettu opetuslapsi, joka oli nojannut Jeesuksen rintaa vasten, nukkui. Tosiaankin, Johanneksen rakkauden Mestariaan kohtaan olisi tullut pitää hänet hereillä. Hänen hartaiden rukoustensa olisi pitänyt yhtyä Hänen rakkaan Vapahtajansa rukouksiin tämän suurimman tuskan hetkenä. Vapahtaja oli viettänyt kokonaisia öitä rukoillen opetuslastensa puolesta, jotta heidän uskonsa ei horjuisi. Jos Jeesus nyt olisi tehnyt Jaakobille ja Johannekselle sen kysymyksen, jonka Hän kerran oli heille tehnyt: ”Voitteko juoda sen maljan, jonka minä olen juova, ja tulla kastetuksi sillä kasteella, jolla minut kastetaan?”, he eivät olisi uskaltaneet vastata: ”Voimme.” Matt. 20: 22. {AT 664.2}

Opetuslapset heräsivät Jeesuksen ääneen, mutta he tuskin tunsivat Häntä, sillä Hänen kasvonsa olivat niin muuttuneet tuskasta. Jeesus puhutteli Pietaria lausuen: ”Simon, nukutko? Etkö jaksanut yhtä hetkeä valvoa? Valvokaa ja rukoilkaa, ettette joutuisi kiusaukseen; henki tosin on altis, mutta liha on heikko.” Opetuslasten heikkous herätti Jeesuksessa sääliä. Hän pelkäsi, etteivät he voisi kestää sitä koetusta, joka heitä kohtaisi, kun Hänet petettäisiin ja surmattaisiin. Hän ei nuhdellut heitä, sanoi ainoastaan: ”Valvokaa ja rukoilkaa, ettette joutuisi kiusaukseen.” Suurten kärsimyksiensäkin keskellä Hän koetti puolustaa heidän heikkouttaan. ”Henki tosin on altis”, Hän sanoi, ”mutta liha on heikko”. {AT 664.3}

Yli-inhimillinen tuska valtasi jälleen Jumalan Pojan, ja heikkona ja uupuneena Hän horjui entiselle taistelupaikalleen. Hänen kärsimyksensä olivat vielä suuremmat kuin ennen. Kun sieluntuska valtasi Hänet, ”Hänen hikensä oli niinkuin veripisarat, jotka putosivat maahan”. Sypressit ja palmut olivat Hänen kärsimystensä äänettömiä todistajia. Niiden lehdiltä tipahteli Hänen päälleen raskaita kastepisaroita, ikäänkuin luonto olisi itkenyt Luojansa tähden, joka yksin kamppaili pimeyden valtojen kanssa. {AT 664.4}

Hetkistä aikaisemmin Jeesus oli vahvan seetrin tavoin kestänyt sen vastustuksen myrskyn, joka Hänen yllään raivosi. Lujatahtoiset ihmiset, joiden sydän oli täynnä pahuutta ja viekkautta, olivat turhaan yrittäneet hämmentää ja voittaa Hänet. Hän esiintyi jumalallisessa voimassaan Jumalan Poikana. Nyt Hän oli kuin raivoavan myrskyn taittama ja murtama ruoko. Hän oli voittajana lähestynyt työnsä päätöstä, saavuttaen joka askeleella voiton pimeyden valloista. Jo kirkastettuna Hän oli väittänyt olevansa yhtä Jumalan kanssa. Hän oli varmalla äänellä veisannut ylistysvirren. Hän oli opetuslapsilleen puhunut rohkaisevia ja helliä sanoja. Nyt oli tullut pimeyden valtojen hetki. Nyt Hänen äänensä kuului yön hiljaisuudessa, ei voitonvarmana, vaan tuskantäyteisenä. Uneliaitten opetuslasten korviin kuuluivat Vapahtajan sanat: ”Isäni, jos tämä malja ei voi mennä minun ohitseni, minun sitä juomattani, niin tapahtukoon Sinun tahtosi.” {AT 665.1}

Opetuslasten ensimmäinen ajatus oli mennä Hänen luokseen, mutta Hän oli pyytänyt heitä pysymään paikallaan valvoen ja rukoillen. Kun Jeesus tuli heidän luokseen, Hän tapasi heidät yhä nukkumassa. Hän oli jälleen kaivannut heidän seuraansa, kuullakseen opetuslapsiltaan joitakin sanoja, jotka toisivat lievitystä ja särkisivät sen pimeyden lumouksen, joka oli saamaisillaan Hänet valtaansa. Mutta heidän silmänsä olivat käyneet kovin raukeiksi, ”ja he

eivät tienneet, mitä Hänelle vastaisivat”. Hänen läsnäolonsa sai heidät hereille. He näkivät Hänen kasvoillaan verisen tuskanhien jälkiä, ja he joutuivat pelon valtaan. He eivät voineet käsittää Hänen sielunsa tuskaa. ”Niin runneltu, ei enää ihmisenkaltainen, oli Hänen muotonsa, Hänen hahmonsa ei ollut ihmislasten hahmo.” Jes. 52: 14. {AT 665.2}

Kääntyen takaisin Jeesus palasi entiselle paikalleen ja vaipui pitkälleen maahan suuren pimeyden kauhun valtaamana. Jumalan Pojan inhimillinen luonto värisi tuona koetushetkenä. Hän ei nyt rukoillut, ettei Hänen opetuslastensa usko horjuisi, vaan Hän rukoili oman kiusatun ja ahdistetun sielunsa puolesta. Nyt oli tullut se kauhea hetki, jolloin maailman kohtalo ratkaistaisiin. Ihmiskunnan kohtalo oli vaakalaudalla. Kristus voisi vieläkin kieltäytyä juomasta maljaa, joka kuului syntiselle ihmiselle. Se ei vielä olisi liian myöhäistä. Hän voisi pyyhkiä verisen hien otsaltaan ja jättää ihmisen synteineen perikatoon. Hän saattaisi sanoa: Kärsiköön rikollinen itse rangaistuksen synneistään; minä palaan Isäni luo. Tahtooko Jumalan Poika juoda katkeran nöyryytyksen ja tuskan maljan? Tahtooko viaton kärsiä synnin kirouksen seuraukset, pelastaakseen syylliset? Jeesuksen kalpeilta huulilta kuuluvat vapisevat sanat: ”Isäni, jos tämä malja ei voi mennä ohitseni, minun sitä juomattani, niin tapahtukoon Sinun tahtosi.” {AT 665.3}

Kolme kertaa Hän lausui tuon rukouksen. Kolme kertaa Hänen ihmisluontonsa värisi tuon viimeisen, suurimman uhrin edessä. Mutta nyt nousee ihmiskunnan historia maailman Lunastajan silmien eteen. Hän näkee, että jos lainrikkojat jätetään oman onnensa nojaan, he joutuvat perikatoon. Hän näkee ihmisen avuttomuuden. Hän näkee synnin voiman. Tuomitun maailman huudot ja valitukset kaikuvat Hänen korviinsa. Hän näkee, mikä kohtalo sitä odottaa, ja Hän tekee ratkaisunsa. Hän haluaa hinnalla millä tahansa lunastaa ihmisen itselleen. Hän ottaa vastaan verikasteensa, jotta Hänen kauttaan ne miljoonat, jotka ovat tuomitut perikatoon, voisivat saada iankaikkisen elämän. Hän on jättänyt taivaan kartanot, missä kaikki on puhtautta, onnea ja kirkkautta, pelastaakseen tuon yhden kadonneen lampaan, yhden syntiinlangenneen maailman. Eikä Hän tahdo luopua tästä tehtävästään. Hän haluaa sovittaa ihmiskunnan, joka on ollut halukas syntiin. Nyt Hänen rukouksensa huokuu nöyrää alistumista: ”Jos tämä malja ei voi mennä ohitseni, minun sitä juomattani, tapahtukoon Sinun tahtosi.” {AT 666.1}

Tehtyään päätöksensä Hän vaipui kuin kuolleena maahan, josta oli osittain jo noussut. Missä olivat nyt Hänen opetuslapsensa, asettaakseen hellästi kätensä nääntyvän Mestarin pään alle ja kostuttaakseen Hänen otsaansa, joka todella oli niin runneltu, ei enää ihmisenkaltainen? Vapahtaja polki viinikuurnan yksin, eikä yhtään ihmistä ollut Hänen kanssaan. {AT 666.2}

Mutta Jumala kärsi yhdessä Poikansa kanssa. Enkelit katselivat Vapahtajan tuskaa. He näkivät Herransa Saatanan legioonain ympäröiminä. Värisyttävä, salaperäinen kauhu painoi Hänen mieltään. Taivaassa vallitsi syvä äänettömyys. Ei yhteenkään harpun kieleen koskettu. Jos ihmisten olisi suotu nähdä enkelijoukon hämmästys näiden vaieten katsellessa, miten Isä

peitti rakastetulta Pojaltaan valonsa, rakkautensa ja kirkkautensa säteet, he voisivat paremmin ymmärtää, miten vastenmielistä synti on Hänen silmissään. {AT 666.3}

Lankeamattomat maailmat ja taivaan enkelit seurasivat suurella mielenkiinnolla, kuinka taistelu lähestyi loppuaan. Saatana liittolaisineen, luopiojoukkoineen, tarkkasi innokkaana tätä lunastustyön vaihetta. Sekä hyvät että pahat voimat odottivat saavansa nähdä, minkä vastauksen Kristus saisi kolme kertaa toistamaansa rukoukseen. Enkelit olisivat halunneet tuoda lievitystä kärsivälle Jumalan Pojalle, mutta eivät voineet. Kristukselle ei ollut mitään pakotietä. Tänä kauheana hetkenä, jolloin kaikki oli kysymyksessä, jolloin salaperäinen malja vapisi kärsivän kädessä, taivas aukeni, valo loisti tämän ratkaisevan hetken pimeyteen, ja se mahtava enkeli, joka seisoo Jumalan edessä sillä paikalla, josta Saatana karkoitettiin, tuli Kristuksen luo. Enkeli ei tullut ottamaan maljaa Kristuksen kädestä, vaan vahvistamaan Häntä juomaan sen, vakuuttaen Hänelle Isän rakkautta. Hän tuli antamaan voimaa tälle jumalallis-inhimilliselle välimiehelle. Hän viittasi avoinna olevaan taivaaseen kertoen sieluista, jotka pelastuisivat Hänen kärsimystensä seurauksena. Hän vakuutti, että Hänen Isänsä on suurempi ja voimakkaampi kuin Saatana, että Hänen kuolemansa johtaisi Saatanan täydelliseen tappioon sekä että tämän maailman hallitus annettaisiin Korkeimman pyhille. Hän kertoi Hänelle, että Hän saisi nähdä sielunsa vaivan palkan ja tulla ravituksi, sillä Hän saisi nähdä suuren ihmisjoukon iankaikkisesti pelastettuna. {AT 666.4}

Kristuksen tuska ei lakannut, mutta Hänen alakuloisuutensa ja masennuksensa hävisi. Myrsky ei ollut yhtään vaimentunut, mutta Hän, johon se kohdistui, oli saanut voimaa kohdata sen raivon. Hän astui esiin tyynenä ja rauhallisena. Hänen verentahraamilla kasvoillaan lepäsi taivaallinen rauha. Hän oli kestänyt sellaista, mitä ei yksikään ihminen voisi kestää, sillä Hän oli maistanut kuoleman kärsimykset jokaisen ihmisen puolesta. {AT 667.1}

Vapahtajaa ympäröivä valo oli äkkiä herättänyt nukkuvat opetuslapset. He näkivät enkelin kumartuvan maassa makaavan Mestarin yli. He näkivät hänen painavan Vapahtajan pään rinnalleen ja osoittavan kohden taivasta. He kuulivat hänen äänensä suloisen musiikin tavoin puhuvan lohdun ja toivon sanoja. Opetuslasten mieleen tuli heidän kirkastusvuorella näkemänsä näky. He muistivat myös kirkkauden, joka temppelissä oli ympäröinyt Kristusta, ja pilvestä kuuluvan Jumalan äänen. Nyt tuo sama kirkkaus ilmestyi jälleen, eikä heidän enää tarvinnut pelätä Mestarinsa puolesta. Hän oli Jumalan huomassa, ja mahtava enkeli oli lähetetty varjelemaan Häntä. Opetuslapset vaipuivat jälleen väsymyksen valtaamina samaan kummalliseen horrostilaan, joka voittaa heidät. Ja niin Jeesus jälleen tapaa heidät nukkumasta. {AT 667.2}

Katsoen heihin murheellisena Hän lausuu: ”Te nukutte vielä ja lepäätte. Katso, hetki on lähellä, ja Ihmisen Poika annetaan syntisten käsiin.” {AT 669.1}

Puhuessaan nämä sanat Hän kuuli Häntä etsivän roskajoukon askeleet ja sanoi: ”Nouskaa, lähtekäämme; katso, se on lähellä, joka minut kavaltaa.” {AT 669.2}

Äskeisestä tuskasta ei näkynyt jälkeäkään, kun Jeesus astui kohtaamaan pettäjäänsä. Seisten opetuslastensa edessä Hän sanoi: ”Ketä te etsitte?” Tulijat vastasivat: ”Jeesusta, Nasaretilaista.” Jeesus vastasi: ”Minä se olen.” Näiden sanojen aikana enkeli, joka juuri oli palvellut Jeesusta, asettui Hänen ja roskajoukon viiliin. Jumalallinen valo kirkasti Vapahtajan kasvot, ja kyyhkysennäköinen olento varjosi Hänet. Murhanhimoinen joukko ei voinut kestää hetkeäkään tätä taivaallista kirkkautta. He hoippuivat taaksepäin. Papit, vanhimmat, sotilaat, vieläpä Juudaskin kaatuivat kuin kuolleina maahan. {AT 669.3}

Enkeli poistui, ja valo katosi. Jeesuksella olisi ollut tilaisuus paeta, mutta Hän jäi rauhallisesti paikoilleen. Hän seisoi kuin kirkastettuna tuon paatuneen joukon keskellä, joka nyt makasi avuttomana maassa Hänen jaloissaan. Opetuslapset katselivat näkyä ihmetyksen ja pelon vallassa. {AT 669.4}

Mutta näky muuttui pian. Joukko nousi jaloilleen. Roomalaiset sotilaat, papit ja Juudas kerääntyivät Jeesuksen ympärille. He häpesivät äskeistä heikkouttaan ja pelkäsivät, että Hän vielä pakenisi. Jälleen Lunastaja kysyi: ”Ketä etsitte?” He olivat saaneet todistuksen siitä, että heidän edessään seisoi Jumalan Poika, mutta he eivät halunneet uskoa sitä. Kysymykseen: ”Ketä te etsitte?” he vastasivat jälleen: ”Jeesusta, Nasaretilaista.” Silloin Vapahtaja sanoi: ”Minähän sanoin teille, että minä se olen. Jos te siis minua etsitte, niin antakaa näiden mennä.” Näin sanoen Hän osoitti opetuslapsiaan. Hän tiesi, miten heikko heidän uskonsa oli, ja Hän koetti varjella heitä kiusauksilta ja koettelemuksilta. Hän oli valmis uhraamaan itsensä heidän tähtensä. {AT 669.5}

Juudas, pettäjä, ei unohtanut, mitä osaa hänen piti esittää. Kun joukko saapui puutarhaan, hän näytti tietä ylimmäisen papin seuraamana. Jeesuksen kiinniottajille hän oli antanut merkin sanoen: ”Se, jolle minä suuta annan, Hän se on; ottakaa Hänet kiinni.” Matt. 26:48 {AT 669.6}

Nyt hän on ikäänkuin hänellä ei olisi mitään tekemistä heidän kanssaan. Hän tulee lähelle Jeesusta ja tarttuu tuttavallisesti Häntä kädestä. Sanoen ”Terve, rabbi!” hän suutelee Häntä yhä uudelleen ja näyttää itkevän, ikäänkuin myötätunnosta Häntä kohtaan tänä vaaran hetkenä. {AT 670.1}

Jeesus sanoi hänelle: ”Ystäväni, mitä varten sinä tänne tulit?” Hänen äänensä värisi surusta Hänen lisätessään: ”Juudas, suunantamisellako sinä Ihmisen Pojan kavallat?” Tämä vetoomus olisi voinut herättää pettäjän omantunnon ja liikuttaa hänen kylmää sydäntään, mutta kunniantunto, uskollisuus ja hellyys olivat jättäneet hänet. Hän seisoi siinä julkeana ja uhmaten, osoittamatta vähintäkään halua katumukseen. Hän oli antautunut Saatanan haltuun eikä hänellä siksi ollut voimaa vastustaa häntä. Jeesus ei kieltäytynyt petturin suudelmasta. {AT 670.2}

Joukko tuli rohkeammaksi nähdessään Juudaksen koskettavan Häntä, joka juuri äskettäin oli kirkastettu heidän silmiensä edessä. He kävivät nyt käsiksi Jeesukseen ryhtyen sitomaan noita helliä käsiä, jotka aina olivat tehneet vain hyvää. {AT 670.3}

Opetuslapset olivat luulleet, ettei heidän Mestarinsa antaisi vangita itseään. Sillä sama voima, joka oli saanut kiinniottajat kaatumaan maahan ikäänkuin kuolleina, voisi pitää heidät avuttomina, kunnes Jeesus seuralaisineen olisi paennut. He olivat pettyneitä ja harmissaan nähdessään tuotavan köysiä Hänen sitomisekseen, jota he rakastivat. Vihoissaan tempasi Pietari nopeasti miekkansa ja koetti puolustaa Mestariaan, mutta sai sivalletuksi vain korvan ylimmäisen papin palvelijalta. Kun Jeesus näki, mitä tapahtui, Hän irroitti kätensä, joita roomalaiset sotilaat lujasti pitelivät, ja sanoen: ”Sallikaa vielä tämäkin”, Hän kosketti haavoittunutta korvaa, joka heti parani. Sitten Hän sanoi Pietarille: ”Pistä miekkasi tuppeen; sillä kaikki, jotka miekkaan tarttuvat, ne miekkaan hukkuvat. Vai luuletko, etten voi rukoilla Isääni, niin että Hän lähettäisi heti minulle enemmän kuin kaksitoista legioonaa enkeleitä?” — yhden legioonan jokaista opetuslasta kohden. Oi, ajattelivat opetuslapset, miksi Hän ei sitten pelasta itseään ja meitä? Vastaukseksi heidän lausumattomaan ajatukseensa Hän jatkoi: ”Mutta kuinka silloin kävisivät toteen kirjoitukset, jotka sanovat, että näin pitää tapahtuman?” ”Enkö joisi maljaa, jonka Isäni on minulle antanut?” {AT 670.4}

Juutalaisten johtajien virallinen arvokkuus ei ollut estänyt heitä liittymästä Jeesuksen takaa-ajajiin. Hänen vangitsemisensa oli liian tärkeä asia jätettäväksi käskynalaisten toimitettavaksi, siksi viekkaat papit ja vanhimmat olivat yhdessä temppelipalvelijoiden ja roskaväen kanssa seuranneet Juudasta Getsemaneen. Millaiseen seuraan nuo arvohenkilöt liittyivätkään! — roskajoukkoon, joka janosi seikkailua ja oli varustettu kaikenlaisilla aseilla ikäänkuin villieläintä metsästääkseen. {AT 670.5}

Kääntyen pappeihin ja vanhimpiin Jeesus kiinnitti heihin tutkivan katseensa. Hänen lausumiaan sanoja he eivät koskaan elämässään unohtaisi. Ne olivat Kaikkivaltiaan teräviä nuolia. Arvokkaasti Hän lausui: ”Niinkuin ryöväriä vastaan te olette lähteneet minua miekoilla ja seipäillä vangitsemaan.” Joka päivä olen istunut temppelissä opettamassa. Teillä oli silloin hyvä tilaisuus ottaa minut kiinni, mutta ette sitä tehneet. Yö soveltuu paremmin teidän työhönne. ”Mutta tämä on teidän hetkenne ja pimeyden valta.” {AT 671.1}

Opetuslapset olivat kauhuissaan nähdessään Jeesuksen sallivan van- gita ja sitoa itsensä. He olivat loukkaantuneet siitä, että Hän salli tämän nöyryytyksen itselleen ja heille. He eivät voineet ymmärtää Hänen käytöstään ja he paheksuivat Hänen antautumistaan joukon käsiin. Vihan ja pelon vallassa Pietari ehdotti, että he pelastaisivat itsensä. Hänen neuvoaan seuraten ”he kaikki jättivät Hänet ja pakenivat”. Mutta Kristus oli ennustanut tämän pakenemisen. ”Katso”, Hän oli sanonut, ”tulee hetki ja on jo tullut, jona teidät hajoitetaan kukin tahollensa ja te jätätte minut yksin; en minä kuitenkaan yksin ole, sillä Isä on minun kanssani”. Joh. 16: 32. {AT 671.2}

LUKU 75—YLIPAPPIEN EDESSÄ

”Te saatte nähdä Ihmisen Pojan istuvan Voiman oikealla puolella ja tulevan taivaan pilvien päällä.” {AT 672.1}

Yli Kidronin puron, ohi puutarhojen ja oliivilehtojen ja läpi nukkuvan kaupungin hiljaisten katujen Jeesusta vietiin kiireesti. Keskiyö oli jo ohi, ja Häntä seuraavan rähisevän roskajoukon huudot kaikuivat räikeinä yön äänettömyydessä. Vapahtaja oli sidottu ja tarkoin vartioitu, ja Hän liikkui vaivalloisesti, mutta Hänen vangitsijansa riensivät nopein askelin Hänen kanssaan Hannaan, entisen ylimmäisen papin palatsia kohden. {AT 672.2}

Hannas oli virassaolevan pappissuvun päämies, ja kunnioituksesta hänen ikäänsä kohtaan kansa tunnusti hänet ylipapiksi. Hänen neuvoaan kysyttiin ja noudatettiin Jumalan äänenä. Hänen täytyi ensimmäisenä saada nähdä Jeesus pappien vankina, Hänen täytyi olla saapuvilla vankia kuulusteltaessa, pelosta, että kokemattomampi Kaifas ei pystyisi saavuttamaan sitä tarkoitusta, johon he tähtäsivät. Hänen taitoaan, viekkauttaan ja kekseliäisyyttään oli käytettävä tässä tilaisuudessa, sillä joka tapauksessa Kristuksen tuomitseminen täytyi varmistaa. {AT 672.3}

Kristusta oli tutkittava mahdollisesti Sanhedrinin edessä, mutta Hannaan edessä Hän joutui alustavan kuulustelun alaiseksi. Roman hallituksen alaisena Sanhedrin ei voinut toimeenpanna kuolemantuomiota. He voivat vain tutkia vankia ja julistaa tuomion roomalaisten viranomaisten hyväksyttäväksi. Siksi on välttämätöntä esittää Kristusta vastaan syytöksiä, joita roomalaisetkin pi äisivät raskauttavina. Myös oli löydettävä syytös, joka tuomitsisi Hänet juutalaisten silmissä. Useat papeista ja hallitusmiehistä olivat tulleet synnintuntoon Kristuksen opetusten johdosta, ja vain erottamisen pelko esti heitä tunnustamasta Häntä. Papit muistivat hyvin Nikodeemuksen kysymyksen: ”Tuomitseeko lakimme ketään, ennenkuin häntä on kuulusteltu ja saatu tietää, mitä hän on tehnyt?” Joh. 7: 51. Tämä kysymys oli silloin aiheuttanut neuvoston hajaantumisen ja tehnyt heidän suunnitelmansa tyhjiksi. Joosef Arimatialaista ja Nikodeemusta ei tällä kertaa kutsuttaisi, mutta siellä oli muita, jotka ehkä uskaltaisivat puhua oikeuden puolesta. Oikeudenkäynti pitäisi ohjata niin, että se yhdistäisi Sanhedrinin jäsenet Kristusta vastaan. Oli kaksi syytöstä, jotka papit halusivat esittää. Jos Jeesus voitaisiin todistaa jumalanpilkkaajaksi, niin juutalaiset tuomitsisivat Hänet. Jos taas voitaisiin todistaa Hänet kapinalliseksi, niin Hän varmasti saisi tuomion myös roomalaisilta. Hannas koetti ensin saada aikaan toisen syytöksen. Hän kyseli Jeesukselta Hänen opetuslapsistaan ja opistaan toivoen vangin lausuvan jotakin, joka antaisi hänelle sopivaa aineistoa. Hän koetti puristaa Hänestä esiin jonkin lausunnon, joka todistaisi, että Hän koetti järjestää salaliittoa saadakseen sen avulla perustetuksi uuden valtakunnan. Silloin papit voisivat jättää Hänet roomalaisten käsiin rauhanhäiritsijänä ja kapinannostajana. {AT 672.4}

Kristus luki pappien aikeet kuin avoimesta kirjasta. Ikäänkuin Hän olisi nähnyt tutkijansa sielun sisimpään Hän kielsi, että Hänen ja Hänen seuraajiensa välillä olisi minkäänlaista salaista liittoa tai j että Hän olisi kutsunut heitä koolle salaa ja pimeän aikana salatakseen aikeitaan. Hänen tarkoituksessaan ja opissaan ei ollut mitään salaista. ”Minä olen julkisesti puhunut maailmalle”. Hän vastasi, ”minä olen aina opettanut synagoogissa ja pyhäkössä, joihin kaikki juutalaiset kokoontuvat, enkä ole salassa puhunut mitään”. {AT 673.1}

Vapahtaja asetti oman työtapansa syyttäjiensä menettelyn vastakohdaksi. He olivat kuukausimääriä ajaneet Häntä takaa koettaen kietoa Häntä ja saattaa Hänet salaisen tuomioistuimen eteen, missä he väärien todistajain avulla saavuttaisivat sen. Mitä heidän oli mahdoton saavuttaa rehellisin keinoin. Nyt he toteuttivat tarkoitustaan. {AT 673.2}

Heidän työtapoihinsa kuului antaa roskajoukon ottaa Hänet kiinni keskiyöllä, pilkata ja pidellä Häntä pahoin, ennenkuin Hänet oli tuomittu tai Häntä edes syytettykään. He toimivat lainvastaisesti. Heidän lakinsa mukaan jokaista ihmisiä piti kohdella viattomana, kunnes hänet todistettaisiin syylliseksi. Papit olivat oman lakinsa mukaan syyllisiä. {AT 674.1}

Kääntyen kuulustelijaansa päin Jeesus sanoi: ”Miksi minulta kysyt?” Eivätkö papit ja hallitusmiehet olleet lähettäneet vakoojia seuraamaan Hänen toimiaan ja kertomaan Hänen jokaisen sanansa? Eivätkö nämä olleet olleet saapuvilla aina, kun kansa kokoontui, ja vieneet papeille tietoa kaikista Hänen sanoistaan ja teoistaan? ”Kysy niiltä, jotka ovat minua kuulleet”, sanoi Jeesus, ”mitä minä olen heille puhunut; katso, he tietävät, mitä minä olen sanonut”. {AT 674.2}

Vastauksen varmuus vaiensi Hannaan. Peläten Jeesuksen lausuvan hänen menettelytavastaan jotakin, jonka hän toivoi pysyvän salassa, ei hän sillä kertaa kysellyt Häneltä enempää. Eräs Hannaan palvelijoista, täynnä kiukkua nähdessään ylimmäisen papin vaiennettuna, löi Jeesusta kasvoihin sanoen: ”Niinkö sinä vastaat ylimmäiselle papille?” {AT 674.3}

Jeesus vastasi tyynesti: ”Jos pahasti puhuin, niin näytä toteen, että se on pahaa; mutta jos minä puhuin oikein, niiksi minua lyöt?” Hän ei lausunut kiivaita, kostonhimoisia sanoja. Hänen tyyni vastauksensa tuli Hänen synnittömästä, kärsivällisestä ja lempeästä sydämestään, jota ei voitu ärsyttää vihaan. {AT 674.4}

Kristus kärsi suuresti pahoinpitelystä ja herjauksesta. Ja tätä halpamaista kohtelua Hän sai osakseen olennoilta, jotka Hän oli luonut ja joiden puolesta Hän antoi äärettömän uhrin. Hänen kärsimyksensä olivat suhteellisia Hänen täydelliseen pyhyyteensä ja vihaansa syntiä kohtaan. Jatkuvaa kärsimystä merkitsi jo se, että Häntä kuulustelevat miehet olivat Hänen julkisia vihollisiaan. Hänestä oli syvästi vastenmielistä olla sellaisten ihmisten ympäröimänä, jotka olivat Saatanan hallittavina. Ja Hän liesi voivansa silmänräpäyksessä. Paljastamalla jumalallisen voimansa, painaa julmat kiduttajansa maan tomuun, Tämä teki tutkinnon vielä vaikeammaksi kestää. {AT 674.5}

Juutalaiset odottivat Messiasta, jolla olisi ulkonaista loistoa. He toivoivat Hänen voimakkaan tahtonsa yhdellä ilmauksella muuttavan ihmisten ajatusten suunnan ja pakottavan heidät tunnustamaan Hänen herruutensa. Näin he uskoivat Hänen vahvistavan oman valtansa ja tyydyttävän heidän kunnianhimoiset toiveensa. Kun siis Kristusta kohdeltiin halveksien, Hänelle tuli voimakas kiusaus ilmaista jumalallinen luonteensa. Yhdellä sanalla tai katseella Hän saattoi pakottaa vainoojansa tunnustamaan, että Hän oli kuninkaiden ja ruhtinaiden, pappien ja temppelin valtias. Mutta Hänen vaikeana tehtävänään oli pysyä valitsemassaan ihmisen osassa. {AT 674.6}

Taivaan enkelit seurasivat jokaista liikettä, joka suuntautui heidän rakastettua johtajaansa vastaan. He halusivat vapauttaa Kristuksen. Jumalan alaisina enkelit ovat kaikkivoipia. Kerran he totellen Kristuksen käskyä surmasivat yhtenä yönä assyrialaisten sotajoukoista satakahdeksankymmentäviisi tuhatta miestä. Miten helppo olisikaan ollut enkelien, jotka katselivat Kristuksen häpeällistä tutkimista, ilmaista suuttumuksensa tuhoamalla Jumalan vastustajat. Mutta heitä ei käsketty tähän. Hän, joka olisi voinut tuomita vihollisensa kuolemaan, sieti heidän julmuuttaan. Hänen rakkautensa Isäänsä kohtaan ja ennen maailman perustamista antamansa lupaus tulla syntien kantajaksi saivat Hänet valittamatta kestämään niiden julmaa kohtelua, joita Hän tuli pelastamaan. Hänen tehtäväänsä kuului ihmisenä kestää kaikki herjaukset ja solvaukset, joita ihmiset voivat kasata Hänen päälleen. Ihmiskunnan ainoa toivo oli, että Kristus alistuisi kaikkeen siihen, mitä Hän sai osakseen ihmisten taholta. {AT 675.1}

Kristus ei ollut sanonut mitään, mistä Hänen syyttäjänsä olisivat voineet hyötyä, mutta kuitenkin Hän oli sidottu osoitukseksi siitä, että Hänet oli tuomittu. Asian käsittelyn piti kuitenkin näyttää oikeudenmukaiselta, ja oli välttämätöntä, että sillä oli laillisen oikeudenkäynnin leima. Tätä viranomaiset olivatkin päättäneet kiirehtiä. He tiesivät kansan pitävän Jeesusta kunniassa ja pelkäsivät, että jos Hänen vangitsemisestaan hälistäisiin laajalti ympäri, Hänet yritettäisiin vapauttaa. Jos taas oikeudenkäyntiä ja tuomiota ei voitaisi toimeenpanna heti, asia viivästyisi viikolla Pääsiäisjuhlan johdosta ja tämä saattaisi tehdä heidän suunnitelmansa tyhjiksi. Jeesuksen tuomion aikaansaaminen oli suuresti riippuvainen kansanjoukon huudosta, joukon, josta huomattava osa oli Jerusalemin roskaväkeä. Jos ratkaisu siirtyisi viikolla, niin kiihtymys laimentuisi ja olisi luultavaa, että syntyisi vastavaikutus. Ihmisten parempi minä nousisi puolustamaan Kristusta, ja monet esittäisivät todistuksia Hänen hyväkseen tuoden esiin Hänen tekemiään ihmetöitä. Tämä lisäisi yleistä suuttumusta sanhedrinia kohtaan. Heidän menettelytapansa tuomittaisiin ja Jeesus päästettäisiin vapaaksi vastaanottamaan kansanjoukkojen uusia kunnianosoituksia. Siksi papit ja hallitusmiehet päättivät, että ennenkuin heidän tarkoituksensa tulisi ilmi, Jeesus olisi jätettävä roomalaisten käsiin. {AT 675.2}

Mutta ennen kaikkea oli löydettävä syyte. Vielä ei ollut mitään löytynyt. Hannas määräsi Jeesuksen vietäväksi Kaifaan luo. Kaifas kuului saddukealaisiin, joista jotkut olivat nyt

Jeesuksen katkerimpia vihollisia. Vaikka Kaifaalta puuttuikin luonteenlujuutta, hän oli aivan yhtä ankara, sydämetön ja häikäilemätön kuin Hannaskin. Hän ei jättäisi mitään keinoja käyttämättä tuhotakseen Jeesuksen. Nyt oli varhainen aamu ja hyvin hämärää. Soihtujen ja lyhtyjen valossa lähti tuo aseistettu joukko vankeineen ylimmäisen papin palatsiin. Täällä, Sanhedrinin jäsenten kokoontuessa, Hannas ja Kaifas jälleen tutkivat Jeesusta, mutta tuloksetta. {AT 676.1}

Kun neuvosto oli kokoontunut oikeussaliin, Kaifas istuutui puheenjohtajan paikalle. Kummallakin puolen olivat tuomarit ja ne, joita oikeudenkäynti erikoisesti kiinnosti. Roomalaiset sotilaat olivat asettuneet valtaistuimen alapuolella olevalle lavalle. Valtaistuimen juurella seisoi Jeesus. Joka ainoa katse oli kiintynyt Häneen. Jännitys oli miltei sietämätön. Koko joukosta oli Hän yksin tyyni ja rauhallinen. Häntä ympäröivä ilmapiirikin tuntui olevan pyhyyden läpitunkema. {AT 676.2}

Kaifas oli pitänyt Jeesusta kilpailijanaan. Kansan into kuulla Vapahtajaa ja heidän ilmeinen halunsa hyväksyä Hänen opetuksensa oli herättänyt katkeraa kateutta ylimmäisen papin mielessä. Mutta kun Kaifas nyt katsoi vankiaan, niin hänet valtasi hämmästys tämän jalon ja arvokkaan olemuksen edessä. Hän tuli vakuuttuneeksi siitä, että tämä mies oli Jumalan sukua. Seuraavassa hetkessä hän ivallisesti karkoitti tuon ajatuksen. Heti senjälkeen kuului hänen pilkallinen, röyhkeä äänensä, vaatien, että Jeesus tekisi jonkin suurista ihmeteoistaan heidän edessään. Mutta hänen sanansa kohtasivat Vapahtajan aivankuin olisivat kaikuneet kuuroille korville. Kansa vertasi Hannaan ja Kaifaan kiihtynyttä ja ilkeätä esiintymistä Vapahtajan rauhalliseen, ylevään käytökseen. Tuon paatuneen joukonkin mielessä heräsi kysymys: Onko tämä Jumalan kaltainen mies tuomittava rikollisena? {AT 676.3}

Kaifas, joka huomasi, millainen mieliala oli pääsemässä valtaan, joudutti oikeudenkäyntiä. {AT 676.4}

Jeesuksen viholliset olivat sangen pulmallisessa tilanteessa. He pyrkivät saamaan Jeesuksen tuomituksi, mutta eivät tienneet, miten saisivat aikeensa toteutumaan. Neuvoston jäseninä oli sekä farisealaisia että saddukealaisia. Heidän välillään valliisi katkera viha ja kiista; joihiukin kiistakysymyksiin he eivät uskaltaneet kajota riidan syntymisen pelosta. Muutamin sanoin Jeesus olisi voinut kiihottaa ennakkoluuloja, joita heillä oli toisiaan kohtaan, ja siten voinut kääntää heidän vihaansa pois itsestään. Kaifas tiesi tämän, ja hän halusi välttää riidan syntymistä. Lukuisat todistajat saattoivat näyttää toteen. Että Kristus oli ankarasti arvostellut pappeja ja kirjanoppineita ja että Hän oli kutsunut heitä ulkokullatuiksi ja murhamiehiksi, mutta tämän todistuksen esittäminen ei ollut edullista. Saddukealaiset olivat kiivaissa väittelyissään fariseusten kanssa käyttäneet heistä samankaltaista kieltä. Eivätkä roomalaiset olisi antaneet sellaiselle todistukselle mitään arvoa, sillä hekin inhosivat fariseusten teeskentelyä. {AT 676.5}

Oli runsaasti todistuksia siitä, että Jeesus ei välittänyt juutalaisten perimätavoista ja oli puhunut epäkunnioittavasti monista heidän säädöksistään, mutta perimätapojen suhteen farisealaiset ja Saddukealaiset olivat ilmiriidassa keskenään, eikä tällä todistuksella olisi myöskään mitään merkitystä roomalaisten silmissä. Kristuksen viholliset eivät uskaltaneet syyttää Häntä sapatin rikkomisesta, jottei tutkimuksissa paljastuisi Hänen työnsä laatu. Jos Hänen parannusihmeensä tuotaisiin päivänvaloon, niin pappien koko tarkoitus raukeaisi tyhjiin. {AT 677.1}

Vääriä todistajia oli palkattu syyttämään Jeesusta, että Hän kiihotti kapinaan ja koetti muodostaa erillisen hallituksen. Mutta heidän todistuksensa osoittautuivat epämääräisiksi ja ristiriitaisiksi. Kuulustelun aikana he lausunnoillaan kumosivat omat väitteensä. {AT 677.2}

Toimintansa alussa Jeesus oli sanonut: ”Hajoittakaa maahan tämä temppeli, niin minä pystytän sen kolmessa päivässä.” Profetian kuvakielellä Hän täten oli ennustanut oman kuolemansa ja ylösnousemuksensa. ”Hän puhui ruumiinsa temppelistä”. Joh. 2: 19, 21. Juutalaiset olivat ymmärtäneet näiden sanojen kirjaimellisesti viittaavan Jerusalemin temppeliin. Kaikesta siitä, mitä Kristus oli sanonut, eivät papit voineet löytää mitään muuta käytettäväksi Häntä vastaan kuin tämän. He toivoivat voivansa hyötyä siitä, että esittäisivät nämä sanat väärin. Roomalaiset olivat ottaneet osaa temppelin jälleenrakentamiseen ja kaunistamiseen, ja he ylpeilivät siitä suuresti. Sen häpäiseminen herättäisi varmasti heidän suuttumustaan. Tässä sekä roomalaiset että juutalaiset, farisealaiset ja Saddukealaiset olivat yhtä, sillä he kaikki pitivät temppeliä suuressa kunniassa. Tässä asiassa löydettiin kaksi todistajaa, joiden lausunnot eivät olleet niin ristiriitaisia, kuin muiden olivat olleet. Toinen heistä, joka oli lahjottu syyttämään Jeesusta, lausui: ”Tämä on sanonut: ’Minä voin hajoittaa maahan Jumalan temppelin ja kolmessa päivässä sen rakentaa.’” Näin Kristuksen sanat esitettiin väärin. Jos ne olisi kerrottu juuri sellaisina, kuin Hän ne lausui, eivät ne olisi saaneet edes sanhedrinia tuomitsemaan Häntä. Jos Jeesus olisi ollut vain ihminen, kuten juutalaiset väittivät, olisi Hänen lausuntonsa ollut vain mieletöntä, typerää kerskailua, jota ei olisi voitu pitää jumalanpilkkana. Roomalaisten mielestä Hänen sanansa väärien todistajien virheellisesti esittäminäkään eivät sisältäneet mitään sellaista, jota olisi voitu pitää kuolemanrikoksena. {AT 677.3}

Jeesus kuunteli kärsivällisenä näitä ristiriitaisia todistuksia. Ei Hän lausunut sanaakaan puolustuksekseen. Viimein Hänen syyttäjänsä sekaantuivat, hämmentyivät ja raivostuivat. Oikeudenkäynti ei edistynyt ollenkaan, ja näytti jo siltä, että heidän juonensa raukenisivat tyhjiin. Kaifas oli epätoivoissaan. Yksi keino oli vielä jäljellä: Kristus täytyisi pakottaa tuomitsemaan itse itsensä. Ylimmäinen pappi nousi tuomioistuimeltaan kasvot kiukusta vääntyneinä. Hänen äänensä ja käytöksensä osoittivat selvästi, että jos hänellä olisi valta siihen, hän iskisi edessään olevan vangin maahan. Hän huudahti: ”Etkö vastaa mitään siihen, mitä nämä todistavat sinua vastaan?” {AT 678.1}

Jeesus oli vaiti. ”Häntä piinattiin, ja Hän alistui siihen eikä suutansa avannut; niinkuin karitsa, joka teuraaksi viedään, niinkuin lammas, joka on ääneti keritsijäinsä edessä, niin ei Hän suutansa avannut.” Jes. 53: 7. {AT 678.2}

Viimein Kaifas kohotti oikean kätensä taivasta kohden ja lausui juhlallisen valan kaavan mukaisesti: ”Minä vannotan sinua elävän Jumalan kautta, että sanot meille, oletko sinä Kristus, Jumalan Poika.” {AT 678.3}

Tähän vetoomukseen Kristus ei voinut olla vastaamatta. Oli aika vaieta ja aika puhua. Hän ei ollut puhunut ennen kuin Häneltä suoraan kysyttiin. Hän tiesi, että tämä vastaus varmistaisi Hänen kuolemansa. Mutta vetoomuksen teki kansan korkeimmaksi tunnustama arvohenkilö Korkeimman nimessä. Kristus ei tahtonut olla osoittamatta laille kuuluvaa kunnioitusta. Sitäpaitsi Hänen oma suhteensa Isään asetettiin epäilyksenalaiseksi. Hänen täytyi selvästi ilmaista luonteensa ja tehtävänsä. Jeesus oli lausunut opetuslapsilleen: ”Jokaisen, joka tunnustaa minut ihmisten edessä, minäkin tunnustan Isäni edessä, joka on taivaassa.” Matt. 10:32. Nyt Hän uudisti tämän opetuksen omalla esimerkillään. {AT 678.4}

Jokainen oli kääntänyt korvansa kuulemaan ja kiinnittänyt silmänsä Häneen Hänen vastatessaan: ”Sinäpä sen sanoit.” Taivaallinen valo näytti kirkastavan Hänen kalpeita kasvojaan Hänen lisätessään: ”Mutta minä sanon teille: tästedes te saatte nähdä Ihmisen Pojan istuvan Voiman oikealla puolella ja tulevan taivaan pilvien päällä.” {AT 679.1}

Hetkisen Kristuksen jumaluus loisti Hänen inhimillisyytensä läpi. Ylimmäinen pappi vapisi Vapahtajan läpitunkevan katseen edessä. Tuo katse tuntui lukevan hänen salaisimmatkin ajatuksensa ja syöpyvän hänen sydämeensä. Ei hän milloinkaan elämässään voinut unohtaa tuota vainotun Jumalan Pojan tutkivaa katsetta. {AT 679.2}

”Tästedes”, Jeesus sanoi, ”te saatte nähdä Ihmisen Pojan istuvan Voiman oikealla puolella ja tulevan taivaan pilvien päällä”. {AT 679.3}

Näillä sanoilla Kristus kuvasi aivan päinvastaisen näyn, kuin mikä silloin oli heidän silmiensä edessä. Hän, elämän ja kirkkauden Herra oli istuva Jumalan oikealla puolella. Hän oli oleva koko maailman V tuomari, eikä Hänen tuomioistaan voitaisi valittaa. Silloin kaikki salaisuudet asetettaisiin Jumalan kasvojen valkeuteen, ja jokainen ihminen tuomittaisiin tekojensa mukaan. {AT 679.4}

Kristuksen sanat hätkähdyttivät ylimmäistä pappia. Ajatus, että tapahtuisi kuolleitten ylösnousemus, jolloin kaikki joutuisivat Jumalan tuomioistuimen eteen, saadakseen kukin tekojensa mukaan, tuotti Kaifakselle kauhua. Hän ei tahtonut uskoa tulevansa kerran tulevaisuudessa tuomituksi tekojensa mukaan. Hänen silmiensä editse vilahti kuvia viimeisestä tuomiosta. Hän näki välähdyksenä kauhean näyn, kun haudat luovuttivat kuolleensa, joiden salaisuuksien hän oli toivonut pysyvän iankaikkisesti piilossa. Tuokion ajan hän tunsi ikäänkuin seisovansa ikuisen Tuomarin edessä, jonka kaikkinäkevät silmät

tutkivat hänen sieluaan tuoden päivänvaloon salaisuuksia, joiden luultiin iäksi jäävän unhoon kuolleitten mukana. {AT 679.5}

Sitten tämä näky hävisi papin silmistä. {AT 679.6}

Kristuksen sanat koskivat saddukealaisen Kaifaan arkaan kohtaan. Hän oli kieltänyt opin ylösnousemuksesta, tuomiosta ja tulevasta elämästä. Nyt hänet valtasi saatanallinen raivo. Saisiko tämä hänen edessään oleva vanki hyökätä hänen kalleimpien oppiensa kimppuun? Repäisten viittansa, jotta kansa näkisi hänen luulotellun kauhistuksensa, hän vaati, että vanki enemmittä tutkimisitta tuomittaisiin jumalanpilkasta. ”Mitä me enää todistajia tarvitsemme?” hän sanoi. ”Katso, nyt kuulitte Hänen pilkkaamisensa. Miten teistä on?” Ja he kaikki tuomitsivat Hänet. {AT 679.7}

Vakuuttuminen yhtyneenä vihaan sai Kaifaan menettelemään, kuten hän teki. Häntä raivostutti se, että hän uskoi Kristuksen sanat, ja sensijaan että hän olisi repinyt rikki sydämensä tultuaan tuntemaan totuuden ja tunnustanut Jeesuksen Messiaaksi, hän repi rikki pappisviittansa päättäen jatkaa vastustusta. Tämä teko oli hyvin merkityksellinen. Vähän Kaifas kuitenkin käsitti sen merkitystä. Tällä teollaan, jonka ylimmäinen pappi teki vaikuttaakseen tuomareihin ja varmistaakseen Jeesuksen tuomitsemisen, hän oli tuominnut itsensä. Jumalan lain mukaan hän oli nyt kelvoton papiksi. Hän oli julistanut itselleen kuolemantuomion. {AT 680.1}

Ylimmäinen pappi ei saanut repiä vaatteitaan. Leeviläisen lain mukaan tämä oli kuoleman uhalla kielletty. Pappi ei missään tilanteessa eikä missään olosuhteissa saanut repäistä viittaansa. Juutalaisten keskuudessa oli tapana reväistä vaatteensa ystävän kuollessa, mutta papit eivät saaneet noudattaa tätä tapaa. Kristus oli Mooseksen välityksellä erikoisesti kieltänyt tämän. 3 Moos. 10: 6. Kaiken, mitä papit käyttivät, piti olla ehyttä ja virheetöntä. Tuo kaunis virkapuku kuvasi suuren esikuvan, Jeesuksen Kristuksen, luonnetta. Vain täydellisyys sekä puvussa että käytöksessä, sanoissa ja hengessä kelpasi Jumalalle. Hän on pyhä, ja maallisen palveluksen täytyy kuvata Hänen kirkkauttaan ja täydellisyyttään. Vain täydellisyys saattoi antaa oikean kuvan taivaallisen palveluksen pyhyydestä. Rajoitettu ihminen voi repiä rikki sydämensä osoittamalla katuvaista ja nöyrää mieltä. Sen Jumala hyväksyisi. Mutta papin viittaa ei saanut repäistä, sillä tämä turmelisi taivaallisten asiain esittämisen. Ylimmäistä pappia, joka revityin viitoin uskalsi hoitaa pyhää virkaansa ja ottaa osaa pyhäkköpalvelukseen, pidettiin Jumalasta luopuneena. Repimällä vaatteensa hän lakkasi olemasta esikuva. Jumala ei enää hyväksyisi häntä hoitamaan virkaansa. Tällainen menettelytapa, jota Kaifas noudatti, osoitti inhimillistä heikkoutta ja epätäydellisyyttä. {AT 680.2}

Repiessään vaatteensa Kaifas teki Jumalan lain mitättömäksi noudattaakseen ihmisten perinnäissääntöjä. Ihmisten tekemä laki sääti, että jumalanpilkkaa kuullessaan pappi saattoi

repiä vaatteensa kauhuissaan tuosta synnistä ja olla syytön. Näin Jumalan laki tehtiin tyhjäksi ihmissäännöillä. {AT 680.3}

Kansa seurasi mitä tarkimmin ylimmäisen papin jokaista liikettä, ja Kaifas luuli teollaan suuresti tehostaneensa hurskauttaan. Mutta juuri tällä teollaan, joka oli tarkoitettu syytökseksi Kristusta kohtaan, hän herjasi sitä, josta Jumala oli sanonut: ”Minun nimeni on Hänessä.” 2 Moos. 23: 21. Hän itse pilkkasi Jumalaa. Ollen itse Jumalan tuomion alaisena hän tuomitsi Kristuksen jumalanpilkasta. {AT 681.1}

Kun Kaifas repäisi vaatteensa, hänen tekonsa kuvasi sitä asennetta, jonka Juudan kansa tästedes ottaisi Jumalaan nähden. Tuo kansa, joka kerran oli ollut Jumalan valittu kansa, oli nyt eroamassa Jumalasta ja tulossa Jumalan hylkäämäksi kansaksi. Kun Kristus ristillä huudahti: ”Se on täytetty”, Joh. 19: 30, ja temppelin esirippu repesi kahtia, niin pyhä taivaallinen tarkkailija julisti, että Juudan kansa oli hylännyt Hänet, joka oli kaikkien heidän esikuviensa vasta- kuva ja varjokuvia vastaava todellisuus. Israel oli eronnut Jumalasta. {AT 681.2}

Hyvin saattoikin Kaifas silloin repiä virkapukunsa, mikä merkitsi sitä, että hän väitti olevansa suuren Ylimmäisen Papin edustaja, sillä virkapuku ei enää merkinnyt mitään, ei hänelle eikä kansalle. Syystä saattoi ylimmäinen pappi reväistä viittansa kauhistuen omaa itseään ja koko kansaansa. {AT 681.3}

Sanhedrin oli julistanut Jeesuksen ansainneen kuoleman, mutta oli juutalaisten lakien vastaista tutkia vankia yöllä. Laillista tuomiota ei voitu julistaa ennenkuin päivänvalossa ja koko neuvoston läsnäollessa. Tästä huolimatta Jeesusta kohdeltiin nyt tuomittuna rikollisena ja Hänet luovutettiin alhaisimman ja huonoimman ihmisaineksen pahoinpideltäväksi. Ylimmäisen papin palatsi ympäröi avointa pihaa, jonne olivat kokoontuneet sotilaat ja kansanjoukko. Tämän pihan läpi Jeesus vietiin vartiotupaan, ja joka puolella Häntä pilkattiin sen johdosta, että Hän oli väittänyt olevansa Jumalan Poika. Hänen lausumiaan sanoja ”istuvan Voiman oikealla puolella ja tulevan taivaan pilvien päällä” toistettiin pilkallisesti. Hänen ollessaan vartiotuvassa odottamassa laillista tutkintoa ei kukaan Häntä suojellut. Ymmärtämätön roskajoukko oli nähnyt, miten julmasti Häntä oli kohdeltu neuvoston edessä, ja tämän johdosta hekin rohkenivat tuoda julki kaikki luonteensa saatanalliset puolet. Juuri Kristuksen ylevyys ja jumalallinen käytös ärsyttivät heitä raivoon asti. Hänen lempeytensä, viattomuutensa ja ylevä kärsivällisyytensä täyttivät heidät saatanallisella raivolla. Armo ja oikeudenmukaisuus poljettiin lokaan. Koskaan ei rikollista ollut kohdeltu niin epäinhimillisesti kuin nyt kohdeltiin Jumalan Poikaa. {AT 681.4}

Mutta katkerampi tuska raastoi Kristuksen sydäntä, isku, jonka tuottama tuska oli paljon suurempi kuin vihollisen käden antama. Sillä aikaa kun Hän oli tutkimusilveilyn kohteena Kaifaan edessä, oli eräs Hänen omista opetuslapsistaan kieltänyt Hänet. {AT 682.1}

Jätettyään Mestarinsa puutarhassa kaksi opetuslapsista oli uskaltanut etäältä seurata joukkoa, joka oli vanginnut Jeesuksen. Nämä opetuslapset olivat Pietari ja Johannes. Papit tunsivat Johanneksen Jeesuksen opetuslapseksi ja päästivät hänet saliin, toivoen, että kun hän näkisi johtajansa alennuksen, hän luopuisi ajatuksesta, että tuollainen voisi olla Jumalan Poika. Johannes puhui Pietarin puolesta ja hankki hänellekin sisäänpääsyn. {AT 682.2}

Pihaan oli sytytetty tuli, sillä oli kylmin aika yöstä, juuri ennen päivän koittoa. Muuan seurue oli kokoontunut tulen ääreen, ja Pietari meni rohkeasti heidän joukkoonsa. Hän toivoi, ettei häntä tunnettaisi Jeesuksen opetuslapseksi. Liittymällä välinpitämättömänä muiden joukkoon, hän toivoi tulevansa pidetyksi yhtenä niistä, jotka olivat tuoneet Jeesuksen saliin. {AT 682.3}

Mutta kun valonvälähdys sattui Pietarin kasvoille, niin nainen, joka oli ovenvartijana, loi häneen tutkivan katseen. Hän oli huomannut hänen tulleen sisään Johanneksen kanssa ja näki alakuloisen ilmeen hänen kasvoillaan ja hän ajatteli, että tämä voisi olla Jeesuksen opetuslapsi. Hän oli eräs Kaifaan palvelijoista ja oli siksi utelias asiasta. {AT 682.4}

Hän sanoi Pietarille: ”Etkö sinäkin ole tuon miehen opetuslapsia?” Pietari hätkähti ja hämmentyi, ja koko seurueen silmät olivat kiinnitetyt häneen. Hän oli ikäänkuin ei olisi ymmärtänyt häntä, mutta nainen oli itsepintainen ja sanoi ympärillä oleville, että tämä mies oli Jeesuksen kanssa. Pietari huomasi, että hänen oli pakko vastata ja sanoi vihaisesti: ”Nainen, en tunne Häntä.” Tämä oli ensimmäinen kielto, ja heti kukko lauloi. Oi, Pietari, kuinka niin pian häpesitkään Mestariasi ja kielsit Herrasi! {AT 682.5}

Saapuessaan oikeussaliin Johannes ei koettanut salata sitä, että hän oli Jeesuksen seuraaja. Hän ei sekaantunut siihen raakaan joukkoon, joka herjasi hänen Mestariaan. Häneltä ei kysytty mitään, sillä hän ei teeskennellyt eikä siis joutunut epäilyksen alaiseksi. Hän etsi syrjäisen nurkan missä saattoi olla kenenkään huomaamatta, mutta niin lähellä Jeesusta kuin mahdollista. Hän saattoi nähdä ja kuulla kaiken, mitä tapahtui hänen Herraansa tutkittaessa. {AT 682.6}

Pietari ei ollut mielessään laskenut, että hänet tunnettaisiin. Ottaessaan välinpitämättömän asenteen hän asettui vihollisen alueelle ja joutui helposti kiusaajan uhriksi. Jos häntä olisi pyydetty taistelemaan Mestarinsa puolesta, hän olisi ollut urhoollinen soturi, mutta kun ivan kärki käännettiin häntä kohti, hän osoittautui pelkuriksi. Monet, jotka eivät pelkäisi taittaa peistä Herransa puolesta, saa pilkkaaminen kieltämään uskonsa. {AT 682.7}

Seurustellessaan niiden kanssa, joita heidän tulisi karttaa, he asettuvat kiusauksen tielle. He kutsuvat vihollisen kiusaamaan itseään ja joutuvat sanomaan ja tekemään sellaista, mihin he eivät muissa olosuhteissa olisi syyllistyneet. Kristuksen opetuslapsi, joka meidän päivinämme salaa uskonsa peläten kärsimyksiä tai häpeää, kieltää Herransa yhtä todellisesti kuin Pietari oikeussalissa. {AT 683.1}

Pietari koetti näyttää välinpitämättömältä, kun hänen Mestariaan tutkittiin, mutta tuska vihloi hänen sydäntään hänen kuullessaan julmat pilkkasanat ja nähdessään, miten Jeesusta pahoinpideltiin. Sitäpaitsi hän oli hämmästynyt ja vihainen siitä, että Jeesus nöyryytti itsensä ja seuraajansa alistumalla tuollaiseen kohteluun. Salatakseen todelliset tunteensa hän yritti yhtyä Jeesuksen vainoojien sopimattomaan pilaan. Mutta tämä hänen esiintymisensä oli luonnotonta. Hän käyttäytyi valheellisesti, ja koettaessaan puhua välinpitämättömästi hän ei voinut pidättää suuttumuksen ilmaisujaan nähdessään Mestariaan pahoinpideltävän. {AT 683.2}

Huomio kiintyi häneen toisen kerran, ja häntä syytettiin jälleen Jeesuksen seuraajaksi. Nyt hän kielsi valalla vannoen: ”En tunne sitä miestä.” Vielä hänelle annettiin yksi tilaisuus. Tunti kului, ja silloin kysyi häneltä eräs ylimmäisen papin palvelijoista, sen miehen läheinen sukulainen, jolta Pietari oli sivaltanut korvan: ”Enkö minä nähnyt sinua puutarhassa Hänen kanssaan?” ”Totisesti, sinä myös olet yksi heistä, sillä kielimurteesikin ilmaisee sinut.” Tämän kuullessaan Pietari raivostui. Jeesuksen opetuslapset tunnettiin kauniista kielenkäytöstään, ja pettääkseen täydellisesti ympärilläolijat ja osoittaakseen olevansa se, miksi tekeytyi, Pietari nyt kielsi Mestarinsa kiroten ja vannoen. Jälleen kukko lauloi. Pietari kuuli sen silloin, ja hän muisti Kristuksen sanat: ”Ennenkuin kukko kahdesti laulaa, sinä kiellät minut kolmasti.” Mark. 14: 30. {AT 683.3}

Karkeiden kirosanojen vielä kaikuessa Pietarin huulilta ja kukon kieunnan soidessa hänen korvissaan Vapahtaja käänsi katseensa vihaisista tuomareistaan ja loi sen kurjaan opetuslapseensa. Samalla hetkellä Pietarin silmät kääntyivät Mestariin. Noilta lempeiltä kasvoilta hän luki syvää sääliä ja surua, mutta niillä ei näkynyt jälkeäkään vihasta. {AT 683.4}

Noiden kalpeiden, kärsivien kasvojen, vapisevien huulien ja säälivän, anteeksiantavan katseen näkeminen lävisti nuolen tavoin hänen sydämensä. Hänen omatuntonsa heräsi. Muistot elpyivät. Pietari muisti vain muutamia tunteja sitten luvanneensa, että hän menisi Herransa kanssa vankilaan ja kuolemaan. Hän muisti surunsa, kun Vapahtaja yläsalissa kertoi hänelle, että hän sinä yönä kolmasti kieltäisi Herransa. Pietari oli juuri sanonut, ettei hän tuntenut Jeesusta, mutta katkerasti surren hän nyt käsitti, kuinka hyvin hänen Herransa tunsi hänet ja kuinka selvästi Hän oli nähnyt hänen sydämeensä, jonka petollisuutta hän ei itsekään tuntenut. {AT 684.1}

Muistojen virta tulvahti hänen ylitseen. Hän muisti Vapahtajansa hellän rakkauden, Hänen lempeytensä ja pitkämielisyytensä, Hänen hellyytensä ja kärsivällisyytensä erehtyvää opetuslastaan kohtaan. Hän muisti varoituksen: ”Simon, Simon, katso, Saatana on tavoitellut teitä valtaansa, seuloakseen teitä niinkuin nisuja; mutta minä olen rukoillut sinun puolestasi, ettei sinun uskosi raukeaisi tyhjään.” Luuk. 22: 31, 32. Hän ajatteli kauhistuneena omaa kiittämättömyyttään, uskottomuuttaan ja väärää valaansa. Vielä kerran hän katsahti

Mestariinsa ja näki jumalattoman käden kohoavan iskeäkseen Häntä kasvoihin. Kykenemättä kestämään tätä näkyä kauemmin hän syöksyi murtunein sydämin ulos salista. {AT 684.2}

Hän riensi yksinäisyyteen ja pimeyteen tietämättä ja välittämättä minne. Viimein hän huomasi olevansa Getsemanessa. Hänen mieleensä tuli elävästi se, mitä siellä oli tapahtunut muutamaa tuntia aikaisemmin. Hän näki edessään Herransa kärsivät kasvot, jotka olivat veri-i sen hien tahraamat ja tuskan runtelemat. Hän muisti katkerasti katuen, että Jeesus oli itkenyt ja käynyt rukouskamppailuaan yksin samalla kun ne, joiden olisi pitänyt olla Hänen luonaan tuon koetuksen hetkenä, nukkuivat. Hän muisti Hänen vakavan kehoituksensa: ”Valvokaa ja rukoilkaa, ettette joutuisi kiusaukseen.” Matt. 26: 41. Hän näki jälleen edessään oikeussalin tapahtumat. Hänen vertavuotavaa sydäntään piinasi tieto, että hän oli lisännyt raskaimman taakan Vapahtajan nöyryytykseen ja suruun. Samalla paikalla, missä Vapahtaja oli tuskassaan vuodattanut sydämensä Isänsä eteen, Pietari lankesi kasvoilleen ja toivoi kuolemaa. {AT 684.3}

Se, että Pietari nukkui Jeesuksen pyytäessä häntä valvomaan ja rukoilemaan, oli valmistanut tietä hänen suurelle synnilleen. Nukkuessaan tuona ratkaisevana hetkenä kaikki opetuslapset kärsivät suuren tappion. Kristus tiesi, mikä tulikoe heidän oli läpäistävä. Hän tiesi, kuinka Saatana oli toimessa lamauttaakseen heidän sielunvoimansa, jotteivät he olisi valmiit koetusta varten. Tämän vuoksi Hän varoitti heitä. Jos puutarhassa vietetyt hetket olisi käytetty valvoen ja rukoillen, ei Pietari olisi jäänyt oman heikon voimansa varaan. Hän ei olisi kieltänyt Herraansa. Jos opetuslapset olisivat valvoneet Kristuksen luona Hänen tuskassaan, he olisivat olleet valmiit näkemään Hänen kärsimyksiään ristillä. He olisivat jossakin määrin ymmärtäneet Hänen valtavan tuskansa laatua. He olisivat muistaneet Hänen sanansa, jotka ennustivat Hänen kärsimyksensä, kuolemansa ja ylösnousemuksensa. Tuona synkimpänä koetuksen hetkenä olisivat toivon säteet voineet valaista pimeyden ja ylläpitää heidän uskoaan. {AT 685.1}

Niin pian kuin päivä koitti, Sanhedrin kokoontui jälleen, ja Jeesus | vietiin taas oikeussaliin. Hän oli julistanut itsensä Jumalan Pojaksi, ja he olivat Hänen sanoistaan laatineet syytteen Häntä vastaan. Mutta he eivät voineet tämän perusteella tuomita Häntä, sillä useat heistä eivät olleet olleet saapuvilla tuossa yöllisessä istunnossa eivätkä olleet kuulleet Hänen sanojaan. Ja he tiesivät, ettei roomalainen oikeus löytäisi niissä mitään, mikä ansaitsisi kuoleman. Mutta jos he Hänen omilta huuliltaan kuulisivat kaikki nuo sanat toistamiseen, he voisivat saavuttaa tarkoituksensa. Hänen väitteensä, että Hän on Messias, voitaisiin selittää kapinalliseksi poliittiseksi lausunnoksi. {AT 685.2}

”Jos sinä olet Kristus”, he sanoivat, ”niin sano se meille”. Mutta Kristus oli vaiti. Jatkuvasti he ahdistivat Häntä kysymyksillä. Viimein Hän vastasi surullisen painokkaasti: ”Jos minä teille sanon, niin te ette usko; ja jos kysyn, ette vastaa ettekä päästä minua.” Mutta jottei heille jäisi, millä puolustautua, Hän lisäsi vakavan varoituksen: ”Mutta tästedes Ihmisen Poika on istuva Jumalan voiman oikealla puolella.” {AT 685.3}

”Sinä siis olet Jumalan Poika”, he sanoivat kaikki yhteen ääneen. Hän sanoi heille: ”Tepä sen sanoitte, että minä olen.” He huusivat: ”Mitä me enää todistusta tarvitsemme? Sillä me itse olemme kuulleet sen Hänen omasta suustansa.” {AT 685.4}

Ja niin Jeesuksen oli kuoltava juutalaisten viranomaisten kolmannen tuomion mukaan. Nvt he ajattelivat, ettei tarvittu muuta, kuin että roomalaiset hyväksyivät tämän tuomion, ja sitten Hänet jätettäisiin heidän käsiinsä. {AT 685.5}

Sitten seurasi kolmas pahoinpitely- ja pilkkaamisnäytös, joka oli vielä pahempi kuin tietämättömän roskajoukon esittämä. Tämä tapahtui pappien ja hallitusmiesten läsnäollessa ja heidän suostumuksellaan. Heidän sydämestään olivat häipyneet kaikki myötätunnon ja inhimillisyyden tunteet. Jos heidän syytöksensä olivat heikkoja eivätkä kyenneet vaientamaan Hänen ääntään, heillä oli muita aseita, sellaisia, joita kaikkina aikoina on käytetty kerettiläisten vaientamiseksi — kidutus, väkivalta ja kuolema. {AT 686.1}

Kun tuomarit olivat julistaneet Jeesuksen tuomion, valtasi kansan saatanallinen raivo. He karjuivat kuin villipedot. Joukko hyökkäsi Jeesusta kohti kirkuen: Hän on syyllinen, tappakaa Hänet! Ellei roomalaisia sotilaita olisi ollut, ei Jeesus olisi elänyt tullakseen ristiinnaulituksi Golgatalla. Hänet olisi revitty palasiksi tuomarien silmien edessä, elleivät roomalaiset viranomaiset olisi tulleet väliin ja aseiden voimalla hillinneet kansan raivoa. {AT 686.2}

Pakanatkin olivat vihaisia siitä, että näin raa’asti kohdeltiin henkilöä, jota ei ollut voitu todistaa syypääksi mihinkään rikokseen. Roomalaiset viranomaiset sanoivat, että juutalaiset julistaessaan Jeesuksen tuomion loukkasivat Rooman valtaa, ja että oli myös juutalaisten lakien vastaista tuomita ketään kuolemaan hänen oman todistuksensa nojalla. Tämä välikohtaus keskeytti metelin hetkiseksi, mutta juutalaiset johtomiehet olivat yhtä säälimättömiä kuin häpeämättömiäkin. {AT 686.3}

Papit ja hallitusmiehet unohtivat arvoasemansa ja herjasivat Jumalan Poikaa rumin nimityksin. He pilkkasivat Häntä Hänen syntyperänsä johdosta. He lausuivat, että Hänen julkeutensa julistautuessaan Messiaaksi ansaitsi mitä häpeällisimmän kuoleman. Irstaat miehet ryhtyivät pahoinpitelemään Häntä .inhottavalla tavalla. Vanha vaate heitettiin Hänen päänsä yli, ja Hänen vainoojansa löivät Häntä kasvoihin sanoen: ”Profetoi meille, Kristus, kuka sinua löi!” Kun vaate otettiin pois, muuan kehno raukka sylki Häntä kasvoihin. {AT 686.4}

Jumalan enkelit merkitsivät tarkoin muistiin jokaisen heidän rakastettua johtajaansa vastaan kohdistetun herjaavan katseen, sanan ja teon. Tulee päivä, jolloin ne alhaiset ihmiset, jotka pilkkasivat Kristusta ja sylkivät Hänen tyynille, kalpeille kasvoilleen, saavat nähdä ne sädehtivinä kirkkautta, joka voittaa auringonkin valon. {AT 686.5}

LUKU 76—HERRANSA PETTÄJÄ

”Se, jolle minä suuta, annan, hän se on, ottakaa hänet kiinni.” {AT 687.1}

Kertomus Juudaksesta osoittaa, miten surullisesti päättyi elämä, joka olisi voinut olla Jumalalle kunniaksi. Jos Juudas olisi kuollut ennen viimeistä käyntiään Jerusalemissa, häntä olisi pidetty miehenä, joka oli arvollinen kuulumaan kahdentoista opetuslapsen joukkoon ja jota olisi suuresti kaivattu. Häntä kohtaan kautta aikojen tunnettu kammo aiheutuu vasta hänen elämänsä lopulla sattuneista tapahtumista. Mutta silläkin oli tarkoituksensa, että hänen luonteensa paljastui maailmalle. Sen oli oltava varoituksena kaikille, jotka hänen tavallaan pettäisivät pyhän asian. {AT 687.2}

Vähän ennen pääsiäistä Juudas oli uudistanut pappien kanssa tekemänsä sopimuksen, että hän toimittaisi Jeesuksen heidän käsiinsä. Asia järjestettiin niin, että Vapahtaja vangittaisiin paikassa, minne Hän tavallisesti vetäytyi mietiskelemään ja rukoilemaan. Simonin talossa pidettyjen pitojen jälkeen Juudaksella oli ollut tilaisuus harkita tekoa, jonka hän oli sitoutunut suorittamaan, mutta hänen päätöksensä oli muuttumaton. Kolmestakymmenestä hopearahasta, mikä oli orjan hinta, hän myi Kirkkauden Herran häpeään ja kuolemaan. {AT 687.3}

Juudas oli luonnostaan hyvin rahanahne, mutta hän ei ollut aina ollut kyllin turmeltunut tehdäkseen tämänkaltaisen teon. Hän oli hei- : linyt ahneuden henkeä, kunnes siitä oli tullut hänen elämänsä hallitseva voima. Mammonan rakkaus voitti hänen rakkautensa Kristukseen. Tullessaan yhden paheen orjaksi hän antautui Saatanalle, joka vei hänet synnin syvyyksiin. {AT 687.4}

Juudas oli liittynyt opetuslapsiin silloin, kun suuret kansanjoukot seurasivat Jeesusta. Vapahtajan opetukset liikuttivat heidän sydän- || tään, ja he kuuntelivat kuin lumottuina Hänen sanojaan, jotka kai-, kuivat milloin synagoogassa, milloin taas meren rannalla tai ylhäällä : vuorella. Juudas näki sairaiden, rampojen ja sokeiden kokoontuvan Jeesuksen luo kylistä ja kaupungeista. Hän näki kuolevia ihmisiä laskettavan Hänen jalkojensa juureen. Hän näki Jeesuksen ihmeteot, kun tämä paransi sairaita, ajoi ulos riivaajia ja herätti kuolleita. Hän tunsi omassa itsessäänkin Kristuksen voiman vaikutuksen. Hän tunnusti Kristuksen opetuksen ylittävän kaiken, mitä hän milloinkaan 1 oli kuullut. Hän rakasti tätä suurta opettajaa ja halusi olla Hänen luonaan. Hän kaipasi muutosta elämäänsä ja luonteeseensa ja toivoi saavansa tämän kokemuksen liittymällä Jeesuksen seuraan. Vapahtaja ei torjunut luotaan Juudasta. Hän antoi hänelle paikan kahdentoista opetuslapsen joukossa. Hän uskoi hänelle evankelistan tehtävän. Hän antoi hänelle vallan parantaa sairaita ja ajaa ulos riivaajia. Mutta Juudas ei koskaan antanut itseään täydellisesti Kristukselle. {AT 688.1}

Hän ei luopunut maallisesta kunnianhimostaan ja rahanrakkaudestaan. Vaikka hän otti vastaan paikan Kristuksen palvelijana, hän ei antautunut Hänen muovailtavakseen. Hän tunsi

voivansa pitää omat käsityksensä ja mielipiteensä ja jatkoi toisten arvostelemista ja syyttämistä. {AT 688.2}

Muut opetuslapset pitivät Juudasta suuressa arvossa, ja hänellä oli suuri vaikutus heihin. Hänellä oli itsellään korkea käsitys omista edellytyksistään, ja hän piti veljiään paljon itseään huonompina arvos- j telukykyyn ja lahjoihin nähden. Hänen mielestään he eivät nähneet mahdollisuuksiaan eivätkä käyttäneet olosuhteita hyväkseen. Seurakunta ei koskaan tulisi menestymään tuollaisten lyhytnäköisten miesten ollessa johtajina. Pietari oli kiivas ja toimisi harkitsemattomasti. Johannesta taas, joka talletti Kristuksen suusta saamansa totuudet, Juudas piti huonona rahamiehenä. Matteus, joka oli kasvatettu hyvin tarkaksi kaikessa, oli aivan turhantarkka rehellisyydessä ja mietiskeli aina Kristuksen sanoja syventyen niihin niin, että Juudaksen mieIestä hänelle ei voisi uskoa mitään tärkeitä, kauaskantoisia asioita. Näin Juudas teki yhteenvedon kaikista opetuslapsista ja imarteli itseään sillä, että ellei hän olisi niin hyvä taloudenhoitaja, seurakunta joutuisi usein pulaan ja vaikeuksiin. Juudas piti itseään voittamattomana kykynä. Omasta mielestään hän oli kunniaksi asialle, ja sellaisena hän aina esitti itsensä. {AT 688.3}

Juudas oli sokea oman luonteensa heikkouksille, ja Kristus asetti hänet paikalle, missä hänellä oli tilaisuus nähdä itsensä ja tehdä parannus. Opetuslasten rahastonhoitajana hänen tehtävänsä oli huolehtia tuon pienen joukon tarpeista ja lievittää köyhien hätää. Kun. Jeesus pääsiäisaterialla sanoi hänelle: ”Minkä teet, tee pian”, (Joh. 13: 27), niin opetuslapset luulivat Jeesuksen käskeneen Juudaksen ostaa, mitä juhlaa varten tarvittiin tai antaa jotakin köyhille. Palvellessaan toisia Juudas olisi voinut kehittyä epäitsekkääksi. Mutta vaikka hän joka päivä kuunteli Kristuksen opetuksia ja näki Hänen epäitsekkään elämänsä, hän piti kiinni omasta ahneesta mielenlaadustaan. Hänen käsiinsä joutuvat pienet rahasummat olivat hänelle alituisena kiusauksena. Usein tehtyään Kristukselle pienen palveluksen tai käytettyään aikaa uskonnollisiin tarkoituksiin hän otti maksun itselleen tästä pienestä rahastosta. Hänen omissa silmissään nämä tekosyyt riittivät puolustamaan hänen menettelyään, mutta Jumalan silmissä hän oli varas. {AT 689.1}

Kristuksen usein toistama lausunto, ettei Hänen valtakuntansa ollut tästä maailmasta, loukkasi Juudasta. Hän oli vetänyt suuntaviivan, jota hän odotti Kristuksen työssään seuraavan. Hän oli suunnitellut, että Johannes Kastaja vapautettaisiin vankilasta. Mutta katso, Johannes vietiinkin mestattavaksi. Ja sensijaan, että Jeesus olisi näyttänyt kuninkaallisen valtansa ja kostanut Johanneksen kuoleman Hän vetäytyi opetuslapsineen maaseudulle. Juudas toivoi hyökkäävämpää sodankäyntiä. Hän ajatteli, että ellei .Jeesus estäisi opetuslapsiaan panemasta suunnitelmiaan täytäntöön, heidän työnsä menestyisi paremmin. Hän huomasi juutalaisten johtajien yhä lisääntyvän vihamielisyyden ja näki, ettei Jeesus välittänyt heidän haasteestaan, kun he vaativat Häneltä merkkiä taivaasta. Hänen mielensä oli avoin epäuskoillepa vihollinen kylvi sinne epäileviä ja kapinallisia ajatuksia. Miksi Jeesus niin paljon puhui masentavista asioista? Miksi Hän ennusti ahdistuksia ja vainoa itselleen ja

opetuslapsilleen? Toivo saada korkea asema uudessa valtakunnassa oli saanut Juudaksen ajamaan Kristuksen asiaa. Pettäisivätkö hänen toiveensa? Juudas ei ollut ratkaisevasti sitä mieltä, ettei Jeesus ollut Jumalan Poika, mutta hän oli epäileväinen ja koetti löytää jotakin selitystä Hänen ihmetöilleen. {AT 689.2}

Kristuksen omista sanoista huolimatta Juudas jatkuvasti piti kiinni siitä käsityksestään, että Kristus tulisi hallitsemaan kuninkaana Jerusalemissa. Hän koetti saada tämän toteutetuksi silloin, kun Jeesus ravitsi viisituhatta miestä. Juudas auttoi siinä tilaisuudessa jakamalla ruokaa nälkäiselle kansanjoukolle. Hänellä oli siinä tilaisuus nähdä, mitä siunauksia hän saattoi jakaa toisille. Hän tunsi tyydytystä, mikä aina seuraa Jumalan palvelemista. Hän avusti tuomalla sairaita ja kärsiviä kansanjoukosta Kristuksen luo. Hän näki sen huojennuksen, ilon ja riemun, jonka Kristuksen parantava voima sai aikaan ihmissydämissä. Hän olisi voinut käsittää Kristuksen menettelytavat. Mutta hän oli omien itsekkäiden toiveittensa sokaisema. Juudas se ensimmäisenä halusi käyttää hyväksi noiden leipien ihmeen herättämää innostusta. Hän teki ehdotuksen, että Kristus otettaisiin väkivalloin ja tehtäisiin kuninkaaksi. Hänen toiveensa tähtäsivät korkealle, ja hänen pettymyksensä oli sitä katkerampi. {AT 690.1}

Jeesuksen synagoogassa pitämä puhe, joka koski elämän leipää, muodosti käännekohdan Juudaksen elämässä. Hän kuuli sanat: ”Ellette syö Ihmisen Pojan lihaa ja juo Hänen vertansa, ei teillä ole elämää itsessänne.” Joh. 6: 53. Hän näki Kristuksen tarjoavan hengellistä eikä aineellista hyvää. Hän piti itseään kaukonäköisenä ja luuli voivansa nähdä, ettei Kristus saisi osakseen kunniaa eikä voisi tarjota seuraajilleen mitään korkeaa asemaa. Hän päätti olla liittymättä Kristukseen niin läheisesti, ettei voisi vetäytyä pois Hänen luotaan. Hän seuraisi tarkkaan asioita. Ja hän seurasikin. {AT 690.2}

Siitä ajasta alkaen hän esitti epäilyksiä, jotka saattoivat muut opetuslapset hämmennyksiin. Hän toi esiin vastaväitteitä ja harhaanjohtavia mielipiteitä, toistaen kirjanoppineiden ja fariseusten Kristusta vastaan tekemiä väitteitä. Kaikki suuret ja pienet huolet ja harmit, vaikeudet ja esteet evankeliumin tiellä Juudas tulkitsi todistuksiksi sen totuudellisuutta vastaan. Hän toi esiin raamatunkohtia, joilla ei ollut mitään yhteyttä Kristuksen esittämien totuuksien kanssa. Nämä yhteydestään erotetut tekstit hämmennyttivät opetuslapsia ja yhä lisäsivät sitä masennusta, joka heitä lakkaamatta ahdisti. Juudas teki tämän kaiken kuitenkin sillä tavalla, että hän näytti hyvin tunnontarkalta. Ja kun opetuslapset etsivät todistuksia suuren opettajansa sanojen tueksi, Juudaksen oli tapana johtaa heidät melkein huomaamatta toiseen suuntaan. Näin hän hyvin hurskaalta ja viisaalta näyttävällä tavalla esitti asiat aivan toisessa valossa, kuin Jeesus oli ne esittänyt, ja liitti Hänen sanoihinsa merkityksen, jota Jeesus ei ollut tarkoittanut. Hänen esityksensä herättivät heissä aina halua saada maallista valtaa ja käänsivät täten opetuslasten mielen pois; niistä tärkeistä asioista, joita heidän olisi pitänyt ajatella. Niinpä kiista siitä, kuka heistä olisi suurin, oli tavallisesti Juudaksen aiheuttama. {AT 690.3}

Kun Jeesus esitti rikkaalle nuorukaiselle opetuslapseuden ehdot, Juudas oli pahoillaan. Hänen mielestään oli tehty erehdys. Jos rikkaan nuorukaisen kaltaisia miehiä olisi saatu liitetyksi uskovien joukkoon, he olisivat voineet suuresti edistää Kristuksen asiaa. Juudas ajatteli, että jos hänet olisi otettu neuvonantajaksi, hän olisi voinut esittää monia suunnitelmia tuon pienen seurakunnan hyväksi. Hänen periaatteensa ja menettelytapansa olivat kyllä hiukan erilaisia kuin Kristuksen, mutta näissä asioissa hän piti itseään Kristusta viisaampana. {AT 691.1}

Kaikessa, mitä Kristus opetuslapsilleen puhui, oli jotakin, jota Juudas sydämessään ei hyväksynyt. Hänen vaikutuksestaan tyytymättömyyden hapatus teki nopeasti työtään. Opetuslapset eivät nähneet, kuka tämän kaiken takana oli, mutta Jeesus näki Saatanan ominaisuuksien alkavan ilmetä Juudaksessa, josta täten tuli välikappale, jonka avulla Saatana pääsi vaikuttamaan toisiinkin opetuslapsiin. Jeesus lausui jo vuotta ennen pettämistään: ”Enkö minä ole valinnut teitä, te kaksitoista? Ja yksi teistä on perkele.” Joh. 6: 70. {AT 691.2}

Juudas ei kuitenkaan avoimesti vastustanut Jeesusta eikä näyttänyt epäilevän Hänen opetuksiaan. Hän ei ääneensä napissut ennenkuin Simonin pidoissa. Kun Maria voiteli Vapahtajan jalat, Juudaksen ahne luonne tuli ilmi. Kun Jeesus nuhteli häntä, hänen mielensä kuohahti. Loukattu ylpeys ja kostonhalu mursivat esteensä, ja hänen kauan hellimänsä ahneus sai ylivallan. Näin on käyvä jokaiselle, joka jatkuvasti leikkii synnin kanssa. Ne huonot ominaisuudet, joita ei ole vastustettu ja voitettu, saavat ihmisen lankeamaan Saatanan kiusauksiin, ja sielu tulee hänen tahtonsa orjaksi. {AT 691.3}

Mutta Juudas ei vielä ollut täysin paatunut. Senkin jälkeen, kun hän oli kahdesti lupautunut pettämään Vapahtajansa, hänellä oli tilaisuus katua. Pääsiäisaterialla Jeesus ilmaisi jumaluutensa paljastamalla pettäjän aikeet. Hän palveli Juudasta yhtä hellästi kuin muitakin opetuslapsia. Mutta tämä viimeinenkin rakastava vetoomus jätti Juudaksen kylmäksi. Hänen kohtalonsa oli silloin ratkaistu, ja jalat, jotka Jeesus oli pessyt, riensivät petturin työhön. {AT 691.4}

Juudas järkeili, että jos Jeesus kerran oli ristiinnaulittava, niin se tulisi tapahtumaan, eikä hänen tekonsa, kun hän petti Mestarinsa, muuttaisi tulosta. Jos taas Jeesuksen ei ollut kuoleminen, tuo teko pakottaisi Hänet pelastamaan itsensä. Joka tapauksessa Juudas voittaisi petoksellaan jotakin. Hän laski tehneensä oivallisen kaupan pettäessään Herransa. {AT 692.1}

Juudas ei kuitenkaan uskonut, että Jeesus antaisi vangita itsensä. Pettäessään Hänet hänen tarkoituksensa oli antaa Hänelle opetus. Hän aikoi näytellä sellaista osaa, että se saisi Vapahtajan tästälähin kohtelemaan häntä tarpeeksi kunnioittavasti. Mutta Juudas ei tiennyt, että hänen tekonsa johtaisikin Vapahtajan kuolemaan. Kun Vapahtaja esitti vertauksiaan, niin usein Hänen sattuvat kuvauksensa olivat temmanneet mukaansa kirjanoppineet ja fariseuksetkin. Ja monesti he olivat joutuneet julistamaan oman tuomionsa. Usein, kun totuus

oli kipeästi sattunut heihin, he olivat raivostuneet ja poimineet kiviä, viskatakseen Hänen päälleen, mutta Hän oli kerta toisensa jälkeen päässyt pakoon. Koska Hän oli päässyt niin monesta pinteestä, niin Juudas ajatteli, ei Hän varmasti nytkään antaisi vangita itseään. {AT 692.2}

Juudas päätti panna asian koetukselle. Jos Jeesus todella oli Messias, niin kansa, jonka hyväksi Hän oli tehnyt niin paljon, kokoontuisi Hänen ympärilleen ja julistaisi Hänet kuninkaaksi. Tämä saisi monet, jotka nyt olivat epävarmoja, tekemään kertakaikkisen ratkaisun. Juudakselle tulisi ansio siitä, että hän oli asettanut kuninkaan Daavidin valtaistuimelle. Ja tämä teko.hankkisi hänelle ensimmäisen sijan Kristuksen jälkeen uudessa valtakunnassa. {AT 692.3}

Niin tämä väärä opetuslapsi suoritti tekonsa pettäen Jeesuksen. Kun hän puutarhassa sanoi roskajoukon johtajille: ”Se jolle minä suuta annan, Hän se on; ottakaa Hänet kiinni” (Matt. 26: 48), hän uskoi varmasti, että Kristus pakenisi heidän käsistään. Jos he sitten nuhtelisivat häntä, hän voisi sanoa: Enkö käskenyt teidän ottaa Häntä kiinni? {AT 692.4}

Juudas näki Kristuksen vangitsijoiden, jotka toimivat hänen neuvonsa mukaan, lujasti sitovan Hänet. Hämmästyksekseen hän näki Vapahtajan sallivan viedä itsensä pois. Huolestuneena hän seurasi Häntä oikeussaliin juutalaisten johtomiesten eteen. Joka hetki hän odotti Hänen hämmästyttävän vihollisiaan esiintymällä heidän edessään Jumalan Poikana ja tekemällä heidän juonensa ja valtansa tyhjäksi. Mutta kun tunti toisensa jälkeen kului ja Jeesus alistui Häneen kohdistettuun pahoinpitelyyn, tuli petturin mieleen kauhea pelko, että hän oli myynyt Mestarinsa kuolemaan. {AT 692.5}

Kun oikeudenkäynti läheni loppuaan, ei Juudas enää kauempaa voinut kestää syyttävän omantuntonsa kidutusta. Äkkiä kaikui käheä ääni läpi salin saaden kaikkien sydämet kauhusta värisemään: Hän on viaton, säästä hänet, oi Kaifas! {AT 693.1}

Juudaksen kookkaan olemuksen nähtiin nyt tunkeutuvan pelästyneen kansanjoukon läpi. Hänen kasvonsa olivat kalpeat ja riutuneet, ja hänen otsallaan helmeili suuria hikipisaroita. Syöksyen oikeusistuimen luo hän viskasi ylimmäisen papin eteen ne hopearahat, jotka hän oli saanut Herransa pettämisestä. Tarttuen innokkaasti Kaifaan viittaan hän pyysi häntä vapauttamaan Jeesuksen selittäen, ettei Hän ollut tehnyt mitään, mikä ansaitsisi kuoleman. Kaifas työnsi hänet vihaisena pois, mutta oli hämillään eikä tiennyt mitä sanoa. Pappien kavaluus oli paljastunut. Oli selvää, että he olivat lahjoneet opetuslapsen pettämään Mestarinsa. {AT 693.2}

”Minä tein synnin”, Juudas huusi jälleen, ”kun kavalsin viattoman veren”. Mutta ylimmäinen pappi, joka jälleen oli saavuttanut itsehillintänsä, vastasi ivallisesti: ”Mitä se meihin koskee? Katso itse eteesi.” Matt. 27: 4. Papit olivat halunneet käyttää Juudasta välikappaleenaan, mutta he halveksivat hänen halpamaisuuttaan. Kun hän syyllisyytensä tunnustaen kääntyi heidän- puoleensa, he ajoivat hänet pois. {AT 693.3}

Juudas heittäytyi nyt Jeesuksen jalkoihin tunnustaen Hänet Jumalan Pojaksi ja pyytäen Häntä vapauttamaan itsensä. Vapahtaja ei nuhdellut pettäjäänsä. Hän tiesi, ettei Juudas katunut, vaan hänen syyllinen mielensä pakotti esiin tämän tunnustuksen kadotuksen ja tuomion pelosta. Hän ei tuntenut mitään syvää, sydäntäraastavaa tuskaa siitä, että oli pettänyt viattoman Jumalan Pojan ja kieltänyt Israelin Pyhän. Kuitenkaan Jeesus ei lausunut ainoatakaan tuomitsevaa sanaa. Hän katsoi säälien Juudakseen ja sanoi: ”Tätä hetkeä varten olen tullut maailmaan.” {AT 693.4}

Hämmästyksen kodahdus kävi läpi väkijoukon. Kummastuneina he katselivat Kristuksen kärsivällisyyttä pettäjäänsä kohtaan. Heidät valtasi jälleen vakaumus, että tämä mies ei ollut tavallinen kuolevainen. Mutta jos Hän oli Jumalan Poika, he kysyivät, miksi Hän ei vapauttanut itseään siteistään ja osoittanut olevansa syyttäjiään voimakkaampi? {AT 693.5}

Juudas näki, että hänen pyyntönsä olivat turhat, ja hän syöksyi ulos salista huutaen: Liian myöhäistä! Liian myöhäistä! Hän tunsi, ettei hän kuolemakseenkaan voinut nähdä Jeesusta ristiinnaulittuna, ja epätoivoissaan hän meni ja hirttäytyi. {AT 694.1}

Myöhemmin samana päivänä, kun jumalaton joukko vei Jeesusta ristiinnaulitsemispaikalle kulkien Pilatuksen palatsista Golgataa kohden, lakkasivat huudot ja pilkkapuheet äkkiä kuulumasta. Sivuuttaessaan erään syrjäisen paikan he näkivät erään kuivettuneen puun juurella Juudaksen ruumiin. Se oli mitä kaamein näky. Hänen painostaan oli nuora, jolla hän oli hirttäytynyt puuhun, katkennut. Pudotessaan hänen ruumiinsa oli pahasti ruhjoutunut, ja koirat olivat nyt raatelemassa sitä. Hänen jäännöksensä peitettiin nopeasti pois näkyvistä, mutta kansanjoukosta ei enää kuulunut yhtä paljon pilkka- puheita, ja monien kalpeat kasvot ilmaisivat, mitä he ajattelivat. Kosto näytti nyt jo kohtaavan niitä, jotka olivat syypäät Jeesuksen vereen. {AT 694.2}

LUKU 77—PILATUKSEN VANKI

”Mikä on totuus?” {AT 695.1}

Kristus seisoo sidottuna Pilatuksen, roomalaisen maaherran, oikeussalissa. Häntä ympäröi sotilasvartio, ja sali täyttyy nopeasti katselijoista. Aivan sisäänkäytävän ulkopuolella ovat Sanhedrinin tuomarit, papit, hallitusmiehet, vanhimmat ja kansanjoukko. {AT 695.2}

Tuomittuaan Jeesuksen Sanhedrinin neuvosto oli tullut Pilatuksen luo saadakseen tuomionsa vahvistetuksi ja pannuksi täytäntöön. Mutta nämä juutalaiset viranomaiset eivät tahtoneet astua roomalaiseen oikeussaliin. Heidän seremonialakinsa mukaan se saastuttaisi heidät ja niin estäisi heitä ottamasta osaa pääsiäisjuhlaan. Sokeudessaan he eivät nähneet, että verinen viha oli saastuttanut heidän sydämensä. He eivät nähneet, että Kristus oli todellinen pääsiäislammas ja että heidän hylättyään Hänet tuo suuri juhla oli heihin nähden menettänyt merkityksensä. {AT 695.3}

Kun Vapahtaja tuotiin oikeussaliin, ei Pilatus katsonut Häntä ystävällisin silmin. Tämä roomalainen maaherra oli kiireesti kutsuttu makuuhuoneestaan, ja hän päätti suorittaa tehtävänsä niin nopeasti kuin mahdollista. Hän oli valmis kohtelemaan vankia esivallan kaikella ankaruudella. Tuomion ilmein hän kääntyi katsomaan, minkälaista ihmistä hänen oli tutkittava, kun hänen lepoaan oli häiritty niin varhaisena hetkenä. Hän arveli, että sen täytyi olla joku, jonka juutalaiset viranomaiset halusivat nopeasti tutkittavaksi ja rangaistavaksi. {AT 695.4}

Pilatus katsahti miehiin, joiden huostassa Jeesus oli, ja sitten hänen katseensa viipyi tutkivana Jeesuksessa. Hän oli joutunut käsittelemään kaikenlaatuisia rikollisia, mutta hänen eteensä ei ollut koskaan tuotu ihmistä, jossa oli tällainen hyvyyden ja jalouden leima. Hänen kasvoillaan ei näkynyt jälkeäkään syyllisyydestä, ei pelon häivettäkään, ei röyhkeyttä eikä uhmaa. Hän näki tyynesti ja arvokkaasti käyttäytyvän henkilön, jonka kasvoissa ei näkynyt rikollisuuden merkkejä, vaan taivaan leima. {AT 696.1}

Kristuksen ulkomuoto teki Pilatukseen suotuisan vaikutuksen. Hänen parempi luontonsa heräsi. Hän oli kuullut Jeesuksesta ja Hänen teoistaan. Hänen vaimonsa oli kertonut hänelle tämän galilealaisen profeetan suorittamista ihmetöistä, miehen, joka paransi sairaita ja herätti kuolleita. Kaikki tämä palasi unen kaltaisena Pilatuksen mieleen. Hän muisti eri tahoilta kuulemiaan huhuja. Hän päätti vaatia juutalaisia esittämään syytöksensä tätä vankia vastaan. {AT 696.2}

Kuka on tämä mies, ja miksi olette tuoneet Hänet? hän sanoi. Mikä syyte teillä on Häntä vastaan? Juutalaiset tulivat hämilleen. He eivät halunneet julkista kuulustelua, koska tiesivät, etteivät voisi näyttää toteen syytöksiään Kristusta vastaan. He vastasivat, että Hän oli petturi nimeltä Jeesus Nasarealainen. {AT 696.3}

Jälleen Pilatus kysyi: ”Mikä syytös ja kanne teillä on tätä miestä vastaan?” Papit eivät vastanneet hänen kysymykseensä, vaan lausuivat sanat, jotka osoittivat heidän suuttumustaan: ”Jos tämä ei olisi pahantekijä, emme olisi antaneet Häntä sinun käsiisi.” Kun Sanhedrinin jäsenet, kansan ensimmäiset miehet, tuovat eteesi miehen, jota he pitävät kuoleman ansainneena, tarvitseeko silloin kysyä syytöksiä häntä vastaan? He toivoivat saavansa Pilatuksen vakuuttuneeksi heidän tärkeydestään ja niin saavansa hänet suostumaan heidän pyyntöönsä enemmittä esivalmisteluitta. He halusivat saada tuomionsa vahvistetuksi, sillä he tiesivät, että kansa, joka oli nähnyt Kristuksen ihmetyöt, voisi esittää aivan toisenlaisen kuvauksen kuin se sepitelmä, jonka he itse nyt aikoivat esittää. {AT 696.4}

Papit luulivat, että he heikon ja horjuvan Pilatuksen edessä saisivat suunnitelmansa vaikeudetta läpi. Hän olikin tätä ennen aina kiireesti allekirjoittanut kuolemantuomiot, tuomiten kuolemaan ihmisiä, joista he tiesivät, etteivät he olleet ansainneet kuolemaa. Hänen mielestään vangin elämä ei ollut minkään arvoinen, eikä sillä seikalla, oliko hän viaton vai syyllinen, ollut erikoista merkitystä. Papit toivoivat Pilatuksen nyt langettavan Jeesukselle kuolemantuomion kuulustelematta Häntä. He pyysivät tätä suosionosoituksena 1 heidän suuren kansallisen juhlansa tähden. {AT 696.5}

Mutta vangissa oli jotakin, mikä esti Pilatuksen tekemästä näin. Hän ei uskaltanut sitä tehdä. Hän näki pappien tarkoituksen. Hän muisti Jeesuksen vähän aikaa sitten herättäneen Lasaruksen, joka oli ollut kuolleena neljä päivää, ja hän päätti ennen tuomion allekirjoittamista saada selville, mitä syytöksiä oli Häntä vastaan, ja voitaisiinko ne todistaa. {AT 698.1}

Jos teidän tuomionne on riittävä, hän sanoi, miksi tuotte vangin minun luokseni? ”Ottakaa te Hänet ja tuomitkaa Hänet lakinne mukaan.” Näin tiukalle pantuina papit sanoivat, että he olivat jo langettaneet Hänelle tuomion, mutta että heidän täytyi saada Pilatuksen tuomio, jotta heidän tuomionsa olisi pätevä. Mikä on teidän tuomionne? Pilatus kysyi. Kuolemantuomio, he vastasivat, mutta me i emme lain mukaan saa ketään surmata. He pyysivät Pilatusta heidän sanojensa perusteella pitämään Kristusta syyllisenä ja vahvistamaan heidän tuomionsa. He ottaisivat kantaakseen vastuun seurauksista. {AT 698.2}

Pilatus ei ollut oikeudenmukainen eikä tunnollinen tuomari, mutta vaikka hänen siveellinen voimansa olikin heikko, hän kieltäytyi suostumasta tähän pyyntöön. Hän ei tuomitsisi Jeesusta, ennenkuin olisi esitetty syytös Häntä vastaan. {AT 698.3}

Papit olivat pulassa. He näkivät, että heidän täytyi verhota tekopyhyytensä hyvin paksun valepuvun alle. He eivät saisi antaa asian näyttää siltä, että Kristus oli vangittu uskonnollisista syistä. Jos tämä j esitettäisiin syyksi, ei heidän toimenpiteillään olisi mitään merkitystä Pilatuksen silmissä. Heidän täytyi saada näyttämään siltä, että Kris- j tus toimi yleistä lakia vastaan, silloin Häntä voitaisiin rangaista poliittisena rikollisena. Juutalaisten keskuudessa sattui vähän väliä mellakoita ja kapinoita Rooman hallitusta vastaan. Roomalaiset olivat j

hyvin ankarasti käsitelleet näitä kapinoita, ja he olivat aina varuil- j laan kukistaakseen kaiken sellaisen, mikä saattaisi johtaa kapinaan. {AT 698.4}

Juuri muutamaa päivää aikaisemmin fariselaiset olivat koettaneet kietoa Kristusta kysyen: ”Onko meidän lupa antaa keisarille, veroa vai eikö?” Mutta Kristus oli paljastanut heidän ulkokultaisuutensa. {AT 698.5}

Saapuvilla olleet roomalaiset olivat nähneet heidän juonensa täydellisesti epäonnistuvan ja heidän noloutensa Hänen vastatessaan: ”Antakaa siis keisarille, mikä keisarin on.” Luuk. 20: 22—25. {AT 699.1}

Nyt papit koettivat saada näyttämään siltä, kuin Kristus tässä tilaisuudessa olisi opettanut, niinkuin toivoivat Hänen opettaneen. Hädissään he kutsuivat avukseen vääriä todistajia, ja he alkoivat syyttää Häntä sanoen: ”Tämän me olemme havainneet villitsevän kansaamme, kieltävän antamasta veroja keisarille ja sanovan itseään Kristukseksi, kuninkaaksi.” Kolme syytettä, kukin vailla pohjaa. Papit tiesivät tämän, mutta he olivat valmiit vannomaan väärinkin, jos vain voisivat saavuttaa päämääränsä. {AT 699.2}

Pilatus näki heidän tarkoituksensa. Hän ei uskonut tämän vangin vehkeilleen hallitusta vastaan. Hänen nöyrä ja sävyisä olemuksensa ei ollenkaan sopinut yhteen syytöksen kanssa. Pilatus oli vakuuttunut, että viekas ansa oli viritetty viattoman miehen tuhoamiseksi, joka oli juutalaisten mahtimiesten tiellä. Kääntyen Jeesukseen hän kysyi: ”Oletko sinä juutalaisten kuningas?” Vapahtaja vastasi: ”Sinäpä sen sanot.” Ja Hänen puhuessaan Hänen kasvonsa kirkastuivat, ikäänkuin valonsäde olisi langennut niihin. {AT 699.3}

Kuullessaan Hänen vastauksensa Kaifas ja hänen seuralaisensa vaativat Pilatusta todistamaan, että Jeesus oli tehnyt sen rikoksen, mistä Häntä syytettiin. Äänekkäin huudoin papit, kirjanoppineet ja hallitusmiehet vaativat, että Hänet tuomittaisiin kuolemaan. Näihin huutoihin yhtyi kansanjoukko, ja melu oli korviasärkevä. Pilatus oli ymmällä. Nähdessään, ettei Jeesus vastannut mitään syyttäjilleen, Pilatus sanoi Hänelle: ”’Etkö vastaa mitään? Katso, kuinka paljon syytöksiä he tekevät sinua vastaan.’ Mutta Jeesus ei enää vastannut mitään.” {AT 699.4}

Seisoen Pilatuksen takana, kaikkien pihalla olevien näkyvissä, Kristus kuuli herjauksen, mutta ei vastannut sanaakaan niihin vääriin syytöksiin, joita Häneen kohdistettiin. Hänen koko olemuksensa todisti selvästi viattomuudesta. Hän seisoi välittämättä ympärillään pauhaavien aaltojen raivosta. Näytti siltä kuin vihan hyökyaallot, jotka kohosivat yhä korkeampina kuten myrskyävän valtameren aallot, särkyisivät Hänen ympärillään eivätkä koskisikaan Häneen. Hän oli vaiti, mutta Hänen vaitiolonsakin puhui. Oli, kuin sisäinen valo olisi kirkastanut Hänen ulkonaisen olemuksensa. {AT 699.5}

Pilatusta hämmästytti Hänen käytöksensä. Halveksiiko tämä mies oikeuden käyntiä, koskapa ei välitä pelastaa henkeään? hän kysyi itsekseen. Katsoessaan Jeesukseen, joka kesti

pilkan ja herjauksen antamatta takaisin, hän tunsi, ettei hän voisi olla yhtä väärämielinen ja epäoikeudenmukainen kuin hälisevät papit. Toivoen saavansa kuulla Häneltä totuuden ja estävänsä kansanjoukon mellakoimasta Pilatus vei Jeesuksen syrjään ja kysyi jälleen: ”Oletko sinä juutalaisten kuningas?” {AT 699.6}

Jeesus ei suoraan vastannut tähän kysymykseen. Hän tiesi, että Pyhä Henki teki työtään Pilatuksessa ja Hän antoi hänelle tilaisuuden tunnustaa vakaumuksensa. Hän kysyi: ”Itsestäsikö sen sanot vai ovatko muut sen sinulle minusta sanoneet?” Toisin sanoen, aiheutti- I vatko pappien syytökset vai halu saada valoa Kristukselta Pilatuksen kysymyksen. Pilatus ymmärsi Kristuksen tarkoituksen, mutta ylpeys nosti päätään hänen sydämessään. Hän ei halunnut tunnustaa sitä | vakaumusta, joka hänessä yhä vahvistui. ”Olenko minä juutalainen?” j hän sanoi. ”Oma kansasi ja ylipapit ovat antaneet sinut minun kä- I siini, mitä olet tehnyt?” {AT 700.1}

Pilatuksen kultainen tilaisuus meni ohi. Jeesus ei kuitenkaan jättänyt häntä vaille enempää valoa. Vaikka Hän ei suoraan vastan-.nutkaan Pilatuksen kysymykseen, Hän esitti selvästi oman tehtä- i vänsä. Hän antoi Pilatuksen ymmärtää, ettei Hän tavoitellut maal- i lista valtaistuinta. {AT 700.2}

”Minun kuninkuuteni ei ole tästä maailmasta”. Hän sanoi. ”Jos minun kuninkuuteni olisi tästä maailmasta, niin minun palvelijani olisivat taistelleet, ettei minua olisi annettu juutalaisten käsiin; mutta nyt minun kuninkuuteni ei ole täältä.” Niin Pilatus sanoi Hänelle: ”Sinä siis kuitenkin olet kuningas?” Jeesus vastasi: ”Sinäpä sen sanot, että minä olen kuningas. Sitä varten minä olen syntynyt ja sitä var- i ten maailmaan tullut, että minä todistaisin totuuden puolesta. Jokai-; nen, joka on totuudesta, kuulee minun ääneni.” {AT 701.1}

Kristus vakuutti, että Hänen sanansa oli itsessään avain, joka aukaisi salaisuuden niille, jotka olivat valmiit vastaanottamaan sen. {AT 701.2}

Se suositteli itse itseään, ja tämä oli Hänen totuuden valtakuntansa leviämisen salaisuus. Hän toivoi Pilatuksen ymmärtävän, että vain vastaanottamalla ja omaksumalla totuuden hänen turmeltunut luontonsa saattoi uudistua. {AT 701.3}

Pilatus halusi tuntea totuuden. Hänen mielensä oli hämmentynyt. | Hän tarttui innokkaasti Vapahtajan sanoihin, ja hänen sydämessään i heräsi voimakas kaipuu saada tietää, mikä todellakin oli totuus ja kuinka hän voisi sen löytää. ”Mikä on totuus?” hän kysyi. Mutta hän ei odottanut vastausta. Ulkopuolelta kuuluva meteli kutsui hänet takaisin hetken tehtäviin, sillä papit vaativat nopeata toimintaa. Mennen ulos juutalaisten luo hän selitti painokkaasti: ”Minä en löydä Hänessä yhtäkään syytä.” {AT 701.4}

Nämä pakanallisen tuomarin lausumat sanat olivat pureva moite Vapahtajaa syyttävien Israelin hallitusmiesten petollisuutta ja vääryyttä vastaan. Kun papit ja vanhimmat kuulivat

nämä Pilatuksen sanat, ei heidän pettymyksellään ja raivollaan ollut mitään rajoja. He olivat kauan suunnitelleet ja odottaneet tätä tilaisuutta. Kun he nyt näkivät mahdollisuuden, että Jeesus vapautettaisiin, he näyttivät olevan valmiita repimään Hänet kappaleiksi. He moittivat äänekkäästi Pilatusta ja uhkasivat häntä Rooman hallituksen rangaistuksella. He syyttivät häntä siitä, että hän kieltäytyi tuomitsemasta Jeesusta, joka heidän vakuutuksensa mukaan oli noussut keisaria vastaan. {AT 701.5}

Nyt kuului vihaisia ääniä, jotka selittivät, että Jeesuksen kapinallinen vaikutus tunnettiin hyvin kautta maan. Papit sanoivat: ”Hän yllyttää kansaa opettaen kaikkialla Juudeassa, Galileasta alkaen tänne asti.” {AT 701.6}

Pilatuksella ei sillä hetkellä ollut aikomusta tuomita Jeesusta. Hän tiesi juutalaisten vihan ja ennakkoluulojen vuoksi syyttäneen Jeesusta. Hän tiesi, mikä oli hänen velvollisuutensa. Oikeus vaati Kristuksen välitöntä vapauttamista. Mutta Pilatus pelkäsi kansan häijyyttä. Jos hän kieltäytyisi antamasta Jeesusta heidän käsiinsä, se voisi aiheuttaa mellakan, ja sitä hän pelkäsi. Kun hän kuuli Jeesuksen olevan Galileasta, hän päätti lähettää hänet sen maakunnan hallitsijan Herodeksen luo, joka silloin oli Jerusalemissa. Tällä menettelyllään Pilatus toivoi voivansa siirtää vastuun oikeudenkäynnistä itseltään Herodekselle. Hän piti tätä myös hyvänä tilaisuutena sopia eräs vanha riita hänen ja Herodeksen välillä. Ja niin kävikin. Näistä kahdesta hallitusmiehestä tuli ystävät Vapahtajan oikeudenkäynnin johdosta. {AT 701.7}

Pilatus luovutti Jeesuksen jälleen sotilaille, ja kansan pilkkasanojen ja herjausten kaikuessa Jeesusta lähdettiin kiireesti viemään Herodeksen oikeuspalatsia kohden. ”Kun Herodes näki Jeesuksen, ihastui hän suuresti.” Hän ei ollut koskaan aikaisemmin tavannut Vapahtajaa, mutta ”hän oli jo kauan aikaa halunnut nähdä Häntä, koska oli kuullut Hänestä, ja hän toivoi saavansa nähdä Häneltä jonkin ihmeen”. {AT 701.8}

Tämän Herodeksen kädet olivat Johannes Kastajan veren tahraamat. Kun Herodes ensi kerran kuuli Jeesuksesta, hän oli kauhuissaan ja sanoi: ”Johannes, jonka minä mestautin, on noussut kuolleista.” ”Sentähden nämä voimat hänessä vaikuttavat.” Mark. 6: 16; Matt. 14: 2. Kuitenkin Herodes halusi nähdä Jeesusta. Nyt olisi tilaisuus pelastaa tämän profeetan henki, ja kuningas toivoi voivansa ainiaaksi karkoittaa mielestään tuon vadilla tuodun verisen pään muiston. Hän toivoi myös saavansa uteliaisuutensa tyydytetyksi ja ajatteli, että jos Kristukselle annettaisiin vähänkin toiveita vapautumisesta, Hän tekisi kaikki, mitä Häneltä pyydettäisiin. {AT 702.1}

Suuri joukko pappeja ja vanhimpia oli seurannut Kristusia Herodeksen luo. Ja kun Vapahtaja oli tuotu sisään, alkoivat nämä arvohenkilöt, jotka kaikki olivat hyvin kiihtyneitä, syytää syytöksiään Häntä vastaan. Mutta Herodes ei paljoakaan välittänyt heidän syytöksistään. Hän vaati hiljaisuutta toivoen saavansa tilaisuuden kysellä Kristukselta. Hän määräsi Kristuksen kahleet irrotettavaksi samalla syyttäen Hänen vihollisiaan raa’asta kohtelusta. Katsoessaan säälivästi maailman Lunastajan rauhallisiin kasvoihin hän näki niissä

vain viisautta ja puhtautta. Hän kuten Pilatuskin oli vakuuttunut siitä, että syytökset Kristusta vastaan aiheutuivat vain pahuudesta ja kateudesta. {AT 702.2}

Herodes teki Kristukselle monia kysymyksiä, mutta Vapahtaja vastasi kaikkiin täydellisellä vaikenemisella. Kuninkaan käskystä kutsuttiin sitten sisään sairaita ja raajarikkoja ja Kristuksen käskettiin todistamaan väitteensä suorittamalla ihmeen. Ihmiset sanovat sinun voivan parantaa sairaita, sanoi Herodes. Haluan nähdä, onko sinun suuri maineesi kokonaan valhetta. Jeesus ei vastannut mitään, ja Herodes jatkoi kehoittamistaan: Jos voit toisille tehdä ihmetekoja, tee niitä nyt omaksi hyväksesi, ja se on koituva sinulle hyödyksi. Edelleen hän käski: Näytä meille merkki, että sinulla on valta, jonka huhu väittää sinulla olevan. Mutta Kristus oli, ikäänkuin Hän ei olisi kuullut eikä nähnyt. Jumalan Poika oli ottanut päälleen ihmisluonnon. Hänen täytyi menetellä, kuten ihminen menettelisi vastaavassa tapauksessa. Siksi Hän ei voinut tehdä ihmettä säästääkseen itseltään sen tuskan ja nöyryytyksen, joka ihmisen olisi kestettävä,, jos hän joutuisi samanlaiseen asemaan. {AT 702.3}

Herodes lupasi, että Kristus vapautettaisiin, jos Hän suorittaisi jonkin ihmeen hänen edessään. Kristuksen syyttäjät olivat omin silmin nähneet Hänen suorittamiaan ihmetekoja. He olivat kuulleet Hänen käskevän kuolleen tulla ulos haudasta. He olivat nähneet kuolleen tulevan ulos hänen ääntään totellen. Nyt heidät valtasi pelko siitä, että Hän suorittaisi jonkin ihmeteon. Kaikista eniten he nimittäin pelkäsivät Hänen voimansa ilmauksia. Sellainen ilmaus tekisi heidän suunnitelmansa tyhjiksi, ehkäpä maksaisi heille heidän henkensäkin. Suuresti huolestuneina papit ja hallitusmiehet alkoivat jä1- leen ladella syytöksiään Häntä vastaan. Korottaen ääntään he selittivät, että Hän on petturi ja jumalanpilkkaaja. Hän suorittaa ihmeitään pimeyden ruhtinaan Beelsebulin voimalla. Salissa syntyi kova meteli yhden huutaessa yhtä ja toisen toista. {AT 703.1}

Herodeksen omatunto oli nyt paljon paatuneempi kuin silloin, kun hän kauhusta vavisten kuuli Herodiaan pyytävän Johannes Kastajan päätä. Jonkin aikaa hän oli tuntenut kauheita omantunnonvaivoja hirveän tekonsa johdosta, mutta hänen siveyskäsitteensä olivat yhä enemmän madaltuneet hänen irstaan elämänsä johdosta. Nyt hänen sydämensä oli tullut niin kovaksi, että hän saattoi jopa kerskatakh siitä rangaistuksesta, jonka hän oli määrännyt Johannekselle, kun tämä oli uskaltanut nuhdella häntä. {AT 703.2}

Ja nyt hän uhkasi Jeesusta, selittäen yhä uudelleen, että hänellä oli valta vapauttaa tai tuomita Hänet. Mutta Jeesus ei näyttänyt merkkiäkään, että Hän olisi kuullut yhtään sanaa. {AT 703.3}

Hänen vaikenemisensa ärsytti Herodesta. Se näytti osoittavan täydellistä välinpitämättömyyttä hänen arvovaltaansa kohtaan. Turhamaisesta ja pöyhkeilevästä kuninkaasta olisi julkinen nuhde ollut vähemmän loukkaava kuin tämä häneen kohdistuva

täydellinen välinpitämättömyys. Hän uhkasi jälleen vihaisena Jeesusta, joka pysyi yhtä liikkumattomana ja vaiteliaana. {AT 703.4}

Jeesuksen tehtävänä tässä maailmassa ei ollut tyydyttää turhaa uteliaisuutta. Hän tuli parantamaan särkyneitä sydämiä. Hän ei olisi pysynyt vaiti, jos Hän olisi voinut lausua yhdenkään sanan syn- ninsairaiden sielujen haavojen parantamiseksi. Mutta Hänellä ei ollut mitään sanottavana niille, jotka halusivat vain polkea totuuden epäpyhien jalkojensa alle. {AT 703.5}

Kristus olisi voinut puhua Herodekselle sanoja, jotka olisivat saattaneet syvästi järkyttää tuota paatunutta kuningasta. Hän olisi voinut lyödä hänet pelolla ja vavistuksella asettamalla hänen silmiensä eteen koko hänen syntisen elämänsä ja häntä odottavan hirveän tuomion. Mutta vaikeneminen oli ankarin moite, jonka Kristus saattoi antaa. Herodes oli hylännyt totuuden, jota suurin profeetoista oli hänelle julistanut, eikä hän enää saanut muuta sanomaa. Taivaan Majesteetilla ei ollut sanaakaan lausuttavana hänelle. Korvat, jotka aina olivat olleet avoimet kuulemaan ihmistuskaa, sulkeutuivat Herodeksen käskyille. Silmillä, joista aina oli loistanut säälivää, anteeksiantavaa rakkautta katuvaa syntistä kohtaan, ei ollut katsettakaan Herodekselle. Huulet, jotka olivat julistaneet tärkeitä totuuksia ja puhuneet hellästi ja säälien kaikkein syntisimmille ja turmeltuneimmillekin, olivat sulkeutuneet tuolle ylpeälle kuninkaalle, joka ei tuntenut tarvitsevansa Vapahtajaa. {AT 703.6}

Herodeksen kasvot synkkenivät vihasta. Kääntyen kansanjoukon puoleen hän kiukkuisena julisti Jeesuksen petkuttajaksi. Sitten hän sanoi Kristukselle: ”Ellet halua todistaa väitettäsi, jätän sinut sotilaiden ja kansan käsiin. Ehkäpä heidän onnistuu saada sinut puhumaan. Jos olet petturi, niin kuolema heidän käsissään on juuri se, mitä ansaitset, jos taas olet Jumalan Poika, pelasta itsesi tekemällä ihmetyö.” {AT 704.1}

Tuskin nämä sanat olivat lausutut, kun Kristuksen kimppuun hyökättiin. Villipetojen tavoin joukko syöksyi saaliinsa kimppuun. Jeesusta kiskottiin sinne ja tänne, Herodeksen liittyessä kansanjoukkoon koettaen nöyryyttää Jumalan Poikaa. Elleivät roomalaiset sotilaat olisi tulleet väliin ja pakottaneet raivoavaa kansanjoukkoa vetäytymään takaisin, Vapahtaja olisi revitty kappaleiksi. {AT 704.2}

”Herodes joukkoineen kohteli Häntä halveksivasti ja pilkkasi Häntä”, ja puetti Hänet loistavaan pukuun. Roomalaiset sotilaat yhtyivät tähän herjaavaan pilkantekoon. Vapahtaja sai kokea kaikkea, mitä ikinä nämä jumalattomat, turmeltuneet sotilaat saattoivat keksiä Herodeksen ja juutalaisten mahtimiesten avustamina. Kuitenkaan Hänen jumalallinen kärsivällisyytensä ei pettänyt. {AT 704.3}

Kristuksen vainoojat olivat koettaneet arvostella Hänen luonnettaan itsensä mukaan ja kuvanneet Hänet yhtä katalaksi, kuin he itse olivat. Mutta nyt tapahtuvan näytelmän takaa tunki esiin toinen kuva, kuva, jonka he kerran saavat nähdä kaikessa kirkkaudessaan. Oli muutamia, jotka vapisivat Kristuksen edessä. Raa’an joukon kumartuessa pilkaten Hänen

eteensä muutamat, jotka tulivat esiin samassa tarkoituksessa, kääntyivät takaisin peloissaan ja ääneti. Herodes tuli silloin vakuuttuneeksi asiasta. Armon auringon viimeiset säteet loistivat hänen synninpaaduttamaan sydämeensä. Hän tunsi, ettei tämä ollut tavallinen ihminen, sillä jumaluus oli välähtänyt inhimillisyyden läpi. Kristuksen ollessa pilkkaajien, avionrikkojien ja murhaajien ympäröimänä Herodes tunsi katselevansa Jumalaa valtaistuimellaan. {AT 704.4}

Vaikka Herodes olikin paatunut, hän ei uskaltanut vahvistaa Kristuksen kuolemantuomiota. Hän halusi vapautua tästä kauheasta vastuusta ja lähetti Jeesuksen takaisin roomalaiseen oikeussaliin. {AT 705.1}

Pilatus oli pettynyt ja hyvin tyytymätön. Kun juutalaiset palasivat vankeineen, hän kysyi kärsimättömänä, mitä he halusivat hänen tekevän. Hän muistutti heille, että hän oli jo tutkinut Jeesusta eikä ollut löytänyt Hänessä mitään syytä, ja hän sanoi heidän syyttäneen Häntä voimatta todistaa ainoatakaan syytöstään. Hän oli lähettänyt Jeesuksen Herodeksen luo, joka oli Galilean neljännysruhtinas ja heidän kansallisuuttaan, mutta ei tämäkään ollut löytänyt Hänessä mitään kuoleman ansaitsevaa. ”Kuritettuani Häntä minä siis Hänet päästän”, sanoi Pilatus. {AT 705.2}

Tässä Platus näytti heikkoutensa. Hän oli julistanut Jeesuksen viattomaksi, ja kuitenkin hän oli valmis ruoskituttamaan Häntä rauhoittaakseen Hänen syyttäjiään. Hän oli valmis uhraamaan oikeuden periaatteet päästäkseen sopimukseen kansanjoukon kanssa. Tämä saattoi hänet epäedulliseen asemaan. Kansa käytti hyväkseen hänen epävarmuuttaan ja vaati yhä kiihkeämmin vangin henkeä. Jos Pilatus alusta alkaen olisi ollut luja kieltäytyen tuomitsemasta miestä, jonka hän havaitsi syyttömäksi, hän olisi katkaissut ne kohtalokkaat katumuksen ja syyllisyyden kahleet, jotka tulisivat sitomaan hänet eliniäkseen. Jos hän olisi toiminut sen mukaan, minkä käsitti oikeaksi, eivät juutalaiset olisi rohjenneet antaa hänelle määräyksiä. Kristus olisi kyllä surmattu, mutta Pilatus ei olisi ollut syyllinen. Mutta Pilatus oli askel askelelta toiminut tuntoaan vastaan. Hän oli etsinyt verukkeita puolustellakseen sitä, ettei tuominnut oikeuden ja kohtuuden mukaan, ja nyt hän huomasi olevansa miltei avuton pappien ja hallitusmiesten käsissä. Hänen epäröintinsä ja horjuvaisuutensa koituivat hänelle turmioksi. {AT 705.3}

Nytkään ei Pilatusta jätetty toimimaan sokeasti. Jumala lähetti sanoman varoittamaan häntä teosta, jonka hän oli tekemäisillään. Vastauksena Kristuksen rukoukseen taivaan enkeli oli käynyt Pilatuksen vaimon luona, joka unessa oli nähnyt Vapahtajan ja keskustellut Hänen kanssaan. Pilatuksen vaimo ei ollut juutalainen, mutta nähtyään Jeesuksen unessa hän ei hetkeäkään epäillyt Hänen luonnettaan tai tehtäväänsä. Hän tiesi Hänen olevan Jumalan Ruhtinaan. Hän näki Hänet tutkittavana oikeussalissa. Hän näki Hänen kätensä sidotun tiukasti kuin rikollisen kädet. Hän näki Herodeksen sotilaineen julmassa työssään. Hän kuuli pappien ja hallitusmiesten täynnä kateutta ja ilkeyttä esittävän mielettömiä syytöksiään. Hän kuuli sanat: ”Meillä on laki, ja lain mukaan Hänen pitää kuoleman.” Hän näki Pilatuksen

antavan Jeesuksen ruoskittavaksi sanottuaan: ”Minä en löydä Hänessä yhtäkään syytä.” Hän kuuli Pilatuksen julistaman tuomion ja näki hänen antavan Kristuksen murhaajiensa käsiin. Hän näki Golgatalle pystytetyn ristin. Hän näki pimeyden peittävän maan ja kuuli salaperäisen huudon: ”Se on täytetty.” Toinenkin kuva kohosi hänen silmiensä eteen. Hän näki Kristuksen istuvan suurella valkoisella pilvellä maan hoippuessa avaruudessa ja Hänen murhaajiensa paetessa Hänen kasvojensa kirkkautta. Kauhun huutoonsa hän heräsi ja kirjoitti heti Pilatukselle varoituksen sanat. {AT 705.4}

Pilatuksen ollessa epätietoinen, mitä hänen pitäisi tehdä, sanansaattaja tunkeutui joukon läpi ja ojensi hänelle hänen vaimoltaan näin kuuluvan kirjeen: {AT 706.1}

”Älä puutu siihen vanhurskaaseen mieheen, sillä minä olen tänä yönä unessa paljon kärsinyt Hänen tähtensä.” {AT 706.2}

Pilatuksen kasvot kalpenivat. Hän oli ristiriitaisten tunteitten vallassa. Mutta hänen vitkastelessaan papit ja hallitusmiehet yhä kiihottivat kansan mieltä. Pilatuksen oli pakko ryhtyä toimintaan. Hän keksi nyt keinon, joka saattaisi johtaa Kristuksen vapauttamiseen. Tämän juhlan aikana oli tapana vapauttaa joku vanki, kenet kansa valitsisi. Tämä tapa oli pakanallista alkuperää, eikä siinä ollut jälkeäkään oikeudenmukaisuudesta, mutta juutalaiset pitivät sitä suuressa arvossa. Roomalaisten viranomaisten hallussa oli tällöin vanki nimeltä Barabbas, joka oli tuomittu kuolemaan. Tämä mies oli väittänyt olevansa Messias. Hän myös väitti omaavansa vallan järjestää asiat aivan uudelle kannalle ja asettaa maailman kohdalleen. Saatanan pettämänä hän väitti, että mitä hän ikinä saattoi hankkia varastamalla ja ryöstämällä, kuului hänelle. Hän oli Saatanan voimalla suorittanut ihmeellisiä tekoja, saanut seuraajia kansan keskuudesta ja kiihottanut kapinaan Rooman hallitusta vastaan. Hän oli uskonnollisen nnostuksen verhossa toimiva paatunut ja häikäilemätön roisto, joka oli valmis kapinaan ja väkivaltaan. Antamalla kansan valita tämän miehen ja viattoman Vapahtajan välillä Pilatus luuli voivansa herättää heidät tajuamaan, mikä oli oikein. Hän toivoi voivansa herättää heissä myötätuntoa Jeesusta kohtaan vastoin pappien ja hallitusmiesten pyrkimyksiä. Kääntyen kansaan hän sanoi hyvin vakavasti: ”Kummanko tahdotte, että minä teille päästän, Barabbaanko vai Jeesuksen, jota sanotaan Kristukseksi?” {AT 706.3}

Villipetojen karjunnan tavoin kuului joukon vastaus: Päästä meille Barabbas! Yhä äänekkäämmäksi paisui huuto: Barabbas, Barabbas! Luullen, ettei kansa ollut ymmärtänyt hänen kysymystään Pilatus kysyi: ”Tahdotteko siis, että päästän teille juutalaisten kuninkaan?” Mutta he huusivat jälleen: ”Vie pois tämä, mutta päästä meille Barabbas!” ”Mitä minun sitten on tehtävä Jeesukselle, jota sanotaan Kristukseksi?” Pilatus kysyi. Pauhaava joukko karjui jälleen kuin paholaiset. Paholaisia ihmishahmossa olikin heidän joukossaan, ja mitä muuta vastausta saattoikaan odottaa kuin: ”Bistiinnaulittakoon!” {AT 707.1}

Pilatus oli huolissaan. Hän ei ollut luullut asian päättyvän siten. Häntä pelotti antaa viaton mies häpeällisimpään ja julmimpaan kuolemaan, mihin voitiin tuomita. Kun karjunta oli

lakannut, hän kääntyi kansan puoleen sanoen: ”Mitä pahaa Hän sitten on tehnyt?” Mutta asia oli mennyt liian pitkälle, jotta siitä enää voitaisiin väitellä. He eivät halunneet todistusta Kristuksen viattomuudesta vaan Hänen tuomitsemistaan. {AT 707.2}

Vieläkin Pilatus yritti pelastaa Hänet. ”Niin hän puhui heille kolmannen kerran: ’Mitä pahaa Hän sitten on tehnyt? En ole havainnut Hänessä mitään, mistä Hän ansaitsisi kuoleman. Kuritettuani Häntä minä siis Hänet päästän.’” Mutta Hänen vapauttamisensa pelkkä mainitseminenkin kiihdytti kansan kymmenkertaiseen raivoon. ”Ristiinnaulitse, ristiinnaulitse Hänet!” he huusivat. Yhä kovemmaksi yltyi myrsky, jonka Pilatuksen epävarmuus oli aiheuttanut. {AT 707.3}

Jeesus otettiin nyt, lopen uupuneena ja haavoissaan, ja ruoskittiin kansanjoukon nähden. ”Niin sotamiehet veivät Hänet sisälle linnaan, se on palatsiin, ja kutsuivat siihen koko sotilasjoukon. Ja he pukivat Hänen yllensä purppuravaipan, väänsivät orjantappuroista kruunun ja panivat sen Hänen päähänsä ja rupesivat tervehtimään Häntä: ’Terve, juutalaisten kuningas!’ Ja he ... sylkivät Häntä ja laskeutuen polvilleen kumarsivat Häntä.” Silloin tällöin jokin ilkeä kosi tempasi ruo’on, joka oli asetettu Hänen käteensä, ja löi sillä Hänen päässään olevaa kruunua painaen okaat yhä syvemmälle Hänen otsaansa, niin että verta tihkui Hänen kasvoilleen ja parralleen. {AT 707.4}

Ihmetelkää, oi taivaat, ja hämmästy, oi maa! Katsokaa sortajia ja sorrettua. Raivostunut joukko ympäröi maailman Vapahtajan. Pilkka- ja ivasanoihin sekaantuu karkeita kirouksia ja jumalanpilkkaa. Tunteeton joukko repostelee Hänen alhaista syntyperäänsä ja vaatimatonta elämäänsä. Väitteelle, että Hän olisi Jumalan Poika, nauretaan, ja karkeat pilkkapuheet ja herjaavat ivasanat kulkevat suusta suuhun. {AT 708.1}

Saatana johti tätä raakaa joukkoa sen herjatessa Vapahtajaa. Hänen tarkoituksensa oli, jos mahdollista, kiihottaa Häntä kostamaan tai saada Hänet suorittamaan ihme vapautuakseen ja näin tehdä tyhjäksi lunastussuunnitelma. Jos Hänen, Jumalan Karitsan, inhimillisessä elämässä olisi ollut ainoakin tahra, jos Hän ihmisenä olisi kerrankin epäonnistunut tässä kauheassa kokeessa, olisi Hän ollut epätäydellinen uhri, ja ihmisen lunastaminen olisi epäonnistunut. Mutta Hän, joka sanallaan olisi voinut kutsua avukseen taivaallisen sotajoukon, joka olisi voinut ajaa kansanjoukon kauhuissaan pakoon näkyvistään paljastamalla jumalallisen voimansa, alistui täysin tyynenä mitä karkeimpaan herjaukseen ja häväistykseen. {AT 708.2}

Kristuksen viholliset olivat vaatineet ihmettä todistukseksi Hänen jumaluudestaan. Heillä oli paljon suurempi todistus kuin kukaan heistä oli pyytänytkään. Kuten Hänen kiduttajiensa julmuus alensi heidät ihmisyyden alapuolelle Saatanan kaltaisiksi, samoin Jeesuksen sävyisyys ja kärsivällisyys korottivat Hänet ihmiskunnan yläpuolelle ja todistivat Hänen olevan Jumalan sukua. Hänen alennuksensa oli Hänen korottamisensa pantti. Tuskan verihelmet, jotka Hänen haavoitetuilta ohimoiltaan pisaroivat Hänen kasvoilleen ja

parralleen, olivat pantti siitä, että Hänet voideltaisiin ”iloöljyllä” suureksi ylimmäiseksi papiksemme. Hepr. 1: 9. {AT 708.3}

Saatanan raivo oli suuri hänen nähdessään, ettei Vapahtajan pahoinpitely ollut puristanut vähäisintäkään valitusta Hänen huuliltaan. Vaikka Hän oli ottanut päälleen ihmisluonnon, Hän osoitti jumalallista lujuutta eikä missään poikennut Isänsä tahdosta. {AT 708.4}

Kun Pilatus antoi Jeesuksen ruoskittavaksi ja pilkattavaksi, hän luuli herättävänsä kansan sääliä. Hän toivoi heidän myöntävän tämän olevan riittävän rangaistuksen. Hän ajatteli pappienkin pahuuden nyt tulevan tyydytetyksi. Mutta juutalaiset käsittivät hyvin, kuinka kehnoa oli näin rangaista miestä, joka oli julistettu syyttömäksi. He tiesivät, että Pilatus yritti pelastaa vangin hengen, ja he olivat päättäneet, ettei Jeesusta vapautettaisi. Meitä miellyttääkseen ja tyydyttääkseen Pilatus on ruoskituttanut Häntä, he ajattelivat, ja jos ajamme asiamme varmaan päätökseen, saavutamme varmasti tarkoituksemme. {AT 708.5}

Pilatus lähetti nyt noutamaan Barabbaan pihaan. Sitten hän esitti nämä kaksi vankia rinnan ja viitaten Vapahtajaan hän lausui vakavasti ja vetoavasti: ”Katso ihmistä!” ”Katso, minä tuon Hänet ulos teille, tietääksenne, etten minä löydä Hänessä yhtäkään syytä.” {AT 709.1}

Siinä seisoi Jumalan Poika yllään pilkkapuku ja orjantappurakruunu. Hänen selässään, joka oli paljaana vyötäisiä myöten, näkyi pitkiä, hirveitä juovia, joista veri virtasi vapaasti. Hänen kasvonsa olivat veren tahraamat sekä uupumuksen ja tuskan leimaamat, mutta ne eivät olleet koskaan näyttäneet kauniimmilta kuin nyt. Vapahtajan kasvot eivät olleet rumentuneet Hänen vihollistensa edessä. Jokainen piirre ilmaisi lempeyttä, alistumista ja mitä hellintä sääliä Hänen julmia vihollisiaan kohtaan. Hänen käytöksessään ei näkynyt pelkurimaista heikkoutta vaan pitkämielisyyden voimaa ja arvokkuutta. Hänen vieressään seisova vanki oli Hänen jyrkkä vastakohtansa. Barabbaan kasvojen jokainen juonne ilmaisi hänen olevan paatuneen rikollisen. Tämä vastakohta vaikutti jokaiseen katsojaan. Muutamat heistä itkivät. Katsoessaan Jeesukseen heidän sydämensä täyttyi säälillä. Papit ja hallitusmiehetkin olivat vakuuttuneita, että Hän oli se, mikä Hän väitti olevansa. {AT 709.2}

Kristusta ympäröivät roomalaiset sotilaat eivät kaikki olleet paatuneita. Jotkut heistä tutkivat vakavasti Hänen kasvojaan löytääkseen yhdenkin todistuksen siitä, että Hän oli rikollinen tai vaarallinen. Silloin tällöin he loivat halveksivan silmäyksen Barabbaaseen. Ei tarvittu paljoakaan ihmistuntemusta voidakseen nähdä läpikotaisin, millainen hän oli. Sitten he taas käänsivät katseensa Jeesukseen, joka oli tutkittavana. Ile katselivat kärsivää Jumalan Poikaa syvän säälin tuntein. Kristuksen hiljainen alistuminen painoi tämän tapauksen lähtemättömästi heidän mieleensä, kunnes he joko tunnustivat Hänet Kristukseksi tai hylkäämällä Hänet ratkaisivat oman kohtalonsa. {AT 709.3}

Pilatus oli suuresti hämmästynyt siitä, että Vapahtaja valittamatta kesti kaiken. Hän ei epäillyt, etteikö tämän miehen näkeminen Barabbaan vastakohtana herättäisi juutalaisten sääliä. Mutta hän ei käsittänyt pappien kiihkeää vihaa Häntä kohtaan, joka Maailman Valona

oli paljastanut heidän pimeytensä ja erehdyksensä. He olivat kiihdyttäneet kansanjoukon hurjaan raivoon, ja jälleen papit, hallitusmiehet ja kansa kohottivat tuon kauhean huudon: ”Ristiinnaulitse Hänet, ristiinnaulitse Hänet!” Viimein Pilatus, menettäen kärsivällisyytensä heidän järjettömän julmuutensa johdosta, huusi epätoivoissaan: ”Ottakaa te Hänet ja ristiinnaulitkaa, sillä minä en löydä Hänessä mitään syytä!” {AT 709.4}

Vaikka tämä roomalainen maaherra oli tottunut julmiin näkyihin, hän tunsi myötätuntoa tätä kärsivää vankia kohtaan, joka tuomittuna ja ruoskittuna, otsa vertavuotana ja selkä rikkipiestynä, yhä käyttäytyi kuin kuningas valtaistuimellaan. Mutta papit selittivät: ”Meillä on laki, ja lain mukaan Hänen pitää kuoleman, koska Hän on tehnyt itsensä Jumalan Pojaksi.” {AT 710.1}

Pilatus hätkähti. Hänellä ei ollut oikeaa käsitystä Kristuksesta ja Hänen tehtävästään, mutta hänellä oli hämärä usko Jumalaan ja ihmistä korkeampiin olentoihin. Ajatus, joka kerran oli välähtänyt hänen mielessään, sai nyt kiinteämmän muodon. Hän kysyi, seisoiko hänen edessään sittenkin jumalallinen olento puettuna purppuraiseen pilkkaviittaan ja kruunattuna orjantappuroilla. {AT 710.2}

Hän meni jälleen oikeussaliin ja sanoi Jeesukselle: ”Mistä sinä olet?” Mutta Jeesus ei vastannut hänelle mitään. Vapahtaja oli avoimesti puhunut Pilatukselle selittäen omaa tehtäväänsä totuuden todistajana. Pilatus oli hylännyt valon. Hän oli käyttänyt väärin korkeaa tuomarin asemaansa luopumalla periaatteistaan ja arvovallastaan kansan vaatimusten hyväksi. Jeesuksella ei ollut häntä varten enempää valoa. Kiusaantuneena Hänen vaitiolostaan Pilatus sanoi ylpeästi: {AT 710.3}

”Etkö puhu minulle? Etkö tiedä, että minulla on valta sinut päästää ja minulla on valta sinut ristiinnaulita?” {AT 710.4}

Jeesus vastasi: ”Sinulla ei olisi mitään valtaa minuun, ellei sitä olisi annettu sinulle ylhäältä. Sentähden on sen synti suurempi, joka jätti minut sinun käsiisi.” {AT 710.5}

Näin säälivä Vapahtaja keskellä kauheata kärsimystään ja suruaan puolusteli niin paljon kuin mahdollista roomalaisen maaherran tekoa, joka antoi Hänet ristiinnaulittavaksi. Millainen näky tämä onkaan esitettäväksi maailmalle kaikkina aikoina! Millaista valoa se luokaan Hänen luonteeseensa, joka on kaiken maan tuomari! {AT 710.6}

”Sen synti on suurempi, joka jätti minut sinun käsiisi”, sanoi Jeesus. Tällä Kristus tarkoitti Kaifasta, joka ylimmäisenä pappina edusti Juudan kansaa. He tiesivät roomalaisia viranomaisia ohjaavat periaatteet. He olivat saaneet valoa ennustuksista, jotka todistivat Kristuksesta, ja Hänen omista opetuksistaan ja ihmetöistään. Juutalaiset tuomarit olivat saaneet pettämättömän todistuksen Hänen jumaluudestaan, jonka he tuomitsivat kuolemaan. Ja heidät tuomitaan heidän valonsa mukaan. {AT 711.1}

Suurin syy ja raskain vastuu kuului niille, jotka olivat kansan ensimmäisiä pyhissä luottamustehtävissä, jotka he nyt kurjasti pettivät. Pilatus, Herodes ja roomalaiset sotilaat tiesivät Jeesuksesta suhteellisen vähän. He luulivat miellyttävänsä pappeja ja hallitusmiehiä pahoinpitelemällä Häntä. Heillä ei ollut sitä valoa, jota Juudan kansa oli niin runsaasti saanut. Jos sotilaat olisivat saaneet tällaisen valon, he eivät olisi kohdelleet Kristusta niin raa'asti, kuin he kohtelivat. {AT 711.2}

Jälleen Pilatus koetti päästää Vapahtajan irti. ”Mutta juutalaiset huusivat sanoen: 'Jos päästät Hänet, et ole keisarin ystävä.'” Näin nämä ulkokultailijat kiivailivat keisarin vallan puolesta. Ja kuitenkin juutalaiset olivat kaikkein katkerimpia Rooman vallan vastustajia. Milloin heille oli hyväksi, he olivat mitä ankarimpia omissa kansallisissa ja uskonnollisissa vaatimuksissaan, mutta halutessaan saavuttaa jonkin julman tarkoitusperän, he ylistivät keisarin valtaa. Saadakseen Kristuksen raivatuksi pois he olivat valmiit vannomaan uskollisuutta vieraalle vallalle, jota he vihasivat. {AT 711.3}

”Jokainen, joka tekee itsensä kuninkaaksi”, he jatkoivat, ”asettuu keisaria vastaan”. Tämä koski Pilatuksen arkaan kohtaan. Hän oli Rooman hallituksen silmissä epäilyksenalainen, ja hän tiesi tällaisen tiedonannon koituvan hänen turmiokseen. Hän tiesi, että jos juutalaisia vastustettaisiin, heidän raivonsa kääntyisi häntä vastaan. He eivät jättäisi mitään tekemättä saadakseen kostetuksi. Hänellä oli edessään esimerkki siitä, miten itsepintaisesti he tavoittelivat tappaakseen sitä, jota he silmittömästi vihasivat. {AT 711.4}

Pilatus istuutui sitten tuomarinistuimelle ja esitti Jeesuksen jälleen kansalle sanoen: ”Katso, teidän kuninkaanne!” Taas kuului hurja huuto: ”Vie pois, vie pois, ristiinnaulitse Hänet!” Silloin Pilatus kysyi äänellä, joka kuului sekä lähelle että kauas: ”Onko minun ristiinnaulittava teidän kuninkaanne?” Mutta jumalattomilta, herjaavilta huulilta kuului vastaus: ”Ei meillä ole kuningasta, vaan keisari!” {AT 711.5}

Näin valitessaan pakanallisen hallitsijan Juudan kansa luopui teokratiasta. He olivat hylänneet Jumalan kuninkaanaan. Tästälähtien heillä ei enää ollut vapauttajaa. Heillä ei ollut kuningasta, vaan keisari. Tähän papit ja opettajat olivat saattaneet kansan. Tästä asiasta kauheine seurauksineen he olivat vastuussa. Kansan synti ja kansan tuho aiheutuivat sen uskonnollisista johtajista. {AT 712.1}

”Kun Pilatus näki, ettei mikään auttanut, vaan että meteli yhä yltyi, otti hän vettä ja pesi kätensä kansan nähden ja sanoi: 'Viaton olen minä tämän miehen vereen. Katsokaa itse eteenne.'” Pelon ja itsesyytösten vallassa Pilatus katsoi Vapahtajaan. Koko laajassa ihmismeressä Hänen kasvonsa olivat ainoat rauhalliset. Hänen päänsä ympärillä näkyi himmeä valokehä. Pilatus sanoi sydämessään: Hän on Jumala. Kääntyen kansaan lausui: Minä olen syytön Hänen vereensä. Ottakaa te ja ristiinnaulitkaa Hänet. Mutta huomatkaa, te papit ja hallitusmiehet, että minä julistan Hänet vanhurskaaksi mieheksi. Tuomitkoon se, jota Hän väittää Isäkseen, teidät eikä minua tämän päivän teosta. Sitten hän sanoi Jeesukselle: Anna

anteeksi, mitä tein, mutta en voi pelastaa sinua. Ja ruoskitettuaan jälleen Jeesusta hän antoi Hänet ristiinnaulittavaksi. {AT 712.2}

Pilatus halusi vapauttaa Jeesuksen. Mutta hän näki, ettei hän voisi tehdä sitä ja samalla säilyttää oman asemansa ja kunniansa. Siksi hän mieluummin uhrasi viattoman elämän kuin maallisen valtansa. Kuinka monet uhraavatkaan samalla tavalla periaatteensa välttääkseen tappion ja kärsimyksiä! Omatunto ja velvollisuus viittaavat yhtäälle, omat edut toisaalle. Virta vetää voimakkaasti väärään suuntaan, ja sen, joka ryhtyy sovitteluihin pahan kanssa, se nielee syyllisyyden synkkiin kuiluihin. {AT 712.3}

Pilatus taipui kansanjoukon vaatimuksiin. Hän luovutti Jeesuksen ristiinnaulittavaksi mieluummin kuin vaaransi oman asemansa. Mutta hänen varovaisuudestaan huolimatta tapahtui hänelle jälkeenpäin juuri se, mitä hän pelkäsi. Häneltä riistettiin hänen etuoikeutensa ja hänet syöstiin korkeasta asemastaan, ja katumuksen ja loukatun ylpeyden haavoittamana hän pian ristiinnaulitsemisen jälkeen itse päätti päivänsä. Näin niiden osaksi, jotka ryhtyvät sovitteluihin synnin kanssa, tulee vain suru ja turmio. ”Miehen mielestä on oikea monikin tie, joka lopulta on kuoleman tie.” San. 14: 12. {AT 712.4}

Kun Pilatus selitti olevansa viaton Kristuksen vereen, vastasi Kaifas uhmaten: ”Tulkoon Hänen verensä meidän päällemme ja meidän lastemme päälle.” Näihin kauheihin sanoihin yhtyivät papit ja hallitusmiehet, ja niitä toisti kansa epäinhimillisesti karjuen. Koko joukko vastasi ja sanoi: ”Tulkoon Hänen verensä meidän päällemme ja meidän lastemme päälle.” {AT 712.5}

Israelin kansa oli tehnyt valintansa. Osoittaen Jeesusta he olivat sanoneet: ”Ei tätä, vaan Barabbas.” Barabbas, rosvo ja murhaaja, oli Saatanan edustaja. Kristus oli Jumalan edustaja. Kristus oli hylätty, Barabbas valittu. Barabbaan he tulivat saamaan. Tehdessään tämän valinnan he ottivat hänet, joka oli ollut valehtelija ja murhaaja alusta asti. Saatana oli heidän johtajansa. Kansana he tulivat toimimaan hänen määräystensä mukaan. Hänen tekojaan he tulivat tekemään. Hänen valtaansa heidän täytyi alistua. Kansa, joka valitsi Barabbaan Kristuksen sijaan, oli tunteva Barabbaan julmuutta ajan loppuun asti. {AT 713.1}

Katsoen lyötyä Jumalan Karitsaa juutalaiset olivat huutaneet: ”Hänen verensä tulkoon meidän päällemme ja meidän lastemme päälle.” Tuo kauhea huuto nousi Jumalan valtaistuimen eteen. Tuo tuomio, jonka he itse julistivat itselleen, kirjoitettiin muistiin taivaassa. {AT 713.2}

Tämä rukous tuli kuulluksi. Jumalan Pojan veri oli heidän lastensa ja lastenlastensa päällä alituisena kirouksena. {AT 713.3}

Kauhealla tavalla se täyttyi Jerusalemin hävityksessä. Kauhealla tavalla se on myös ilmennyt Juudan kansan asemassa tuhannen yhdeksänsadan vuoden aikana, — tuon

viinipuusta irroitetun, kuivan, hedelmättömän oksan, joka kerran poltetaan. Maasta toiseen kautta maailman, vuosisadasta toiseen, kuolleena rikoksiin ja synteihin! {AT 713.4}

Kauhealla tavalla tuo rukous tulee täyttymään suurena tuomiopäivänä. Kun Kristus on jälleen tuleva maan päälle ei enää roska- joukon ympäröimänä vankina, saavat ihmiset nähdä Hänet. He saavat nähdä Hänet taivaan Kuninkaana. Kristus on tuleva omassa kirkkaudessaan, Isänsä kirkkaudessa ja pyhien enkelien kirkkaudessa. Kymmenentuhatta kertaa kymmenentuhatta ja tuhannen kertaa tuhat enkeliä, väkeviä sankareita, joiden ihanuudelle ja kirkkaudelle ei mikään vedä vertoja, saattaa Häntä Hänen matkallaan. Silloin Hän on istuva kirkkautensa valtaistuimella, ja Hänen eteensä kootaan kaikki kansat. Silloin kaikkien silmät saavat nähdä Hänet, niidenkin, jotka ovat Hänet lävistäneet. Orjantappurakruunun tilalla Hänellä on oleva kunnian kruunu, kruunu kruunun sisällä. Tuon vanhan purppuraisen kuningasviitan sijaan Hän tulee olemaan pukeutuneena hohtavan valkoisiin vaatteisiin, ”niin ettei kukaan vaatteenvalkaisija maan päällä taida semmoiseksi valkaista”. Mark. 9: 3. Ja Hänellä on vaipassa kupeellaan kirjoitettuna nimi ”kuningasten Kuningas ja herrain Herra”. Ilm. 19: 16. Siellä tulevat olemaan ne, jotka ovat Häntä pilkanneet ja lyöneet. Papit ja hallitusmiehet tulevat jälleen näkemään oikeudenkäynnin tuomiosalissa. Jokainen yksityiskohtakin palaa heidän eteensä kuin tulikirjaimin kirjoitettuna. Silloin ne, jotka rukoilivat ”Tulkoon Hänen verensä meidän päällemme ja meidän lastemme päälle” saavat vastauksen rukoukseensa. Silloin koko maailma on tietävä ja ymmärtävä. He käsittävät, ketä ja mitä vastaan he, kurjat, heikot, rajalliset olennot ovat taistelleet. Hirveän tuskan ja kauhun vallassa he huutavat vuorille ja kukkuloille: ”Langetkaa meidän päällemme ja kätkekää meidät Hänen kasvoiltansa, joka valtaistuimella istuu ja Karitsan vihalta! Sillä Hänen vihansa suuri päivä on tullut, ja kuka voi kestää?” Ilm. 6: 16, 17. {AT 713.5}

LUKU 78—GOLGATAN KUMMULLA

”Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät.” {AT 715.1}

”Ja kun saavuttiin paikalle, jota sanotaan Pääkallonpaikaksi, niin siellä he ristiinnaulitsivat Hänet.” {AT 715.2}

”Pyhittääkseen omalla verellänsä kansan” Kristus ”kärsi portin ulkopuolella”. Hepr. 13: 12. Aadam ja Eeva karkoitettiin Eedenistä, koska he rikkoivat Jumalan lain. Kristuksen oli meidän sijaisenamme kärsittävä Jerusalemin muurien ulkopuolella. Hän kuoli portin ulkopuolella, missä rikolliset ja murhaajat teloitettiin. Merkitykselliset ovat sanat: ”Kristus on lunastanut meidät lain kirouksesta, kun Hän tuli kiroukseksi meidän edestämme.” Gal. 3: 13. {AT 715.3}

Suuri kansanjoukko seurasi Jeesusta oikeussalista Golgatalle. Tieto Hänen tuomitsemisestaan oli levinnyt ympäri Jerusalemin, ja kaikenlaisia ja kaiken säätyisiä ihmisiä virtasi ristiinnaulitsemispaikalle. Pappeja ja hallitusmiehiä sitoi lupaus olla ahdistamatta Kristuksen seuraajia, jos Hänet annettaisiin heidän käsiinsä, ja niin opetuslapsia ja uskovia kaupungista ja sen ympäristöstä liittyi Vapahtajaa seuraavaan joukkoon. {AT 715.4}

Kun Jeesus kulki ohi Pilatuksen pihan portin, laskettiin Barabbaalle valmistettu risti Hänen haavoitetuille ja vertavuotaville olkapäilleen. Barabbaan kahden toverin piti kärsiä kuolemanrangaistus samalla kuin Jeesuksen, ja heille myös sälytettiin ristit. Vapahtajan taakka oli Hänelle liian raskas Hänen heikossa ja kärsivässä tilassaan. Opetuslasten kanssa nauttimansa pääsiäisaterian jälkeen Hän ei ollut maistanut ruokaa eikä juomaa. Hän oli kärsinyt Getsemanen puutarhassa taistellessaan Saatanan voimien kanssa. Hän oli kestänyt pettämisensä tuottamat tuskat ja nähnyt opetuslastensa jättävän Hänet ja pakenevan. Hänet oli ensin viety Hannaan luo, sitten Kaifaan ja Pilatuksen luo. Pilatuksen luota Hänet oli lähetetty Herodeksen luo, ja sieltä jälleen Pilatuksen tykö. Pahoinpitely toisensa jälkeen, pilkkaa pilkan päälle, kaksi ruoskimista — tämä koko yön kestänyt näytelmä oli kohta kohdalta ollut sellaista, joka äärimmilleen koettelee ihmisen sielua. Kristus ei ollut epäonnistunut. Hän ei ollut puhunut ainoatakaan sanaa, joka ei ollut tarkoitettu Jumalan kunniaksi. Koko tuon häpeällisen oikeudenkäynti-ilveilyn ajan Hän oli käyttäytynyt päättävästi ja arvokkaasti. Mutta kun toisen ruoskimisen jälkeen risti laskettiin Hänen päälleen, ei ihmisluonto voinut enää kestää. Hän vaipui tajuttomana taakkansa alle. {AT 715.5}

Kristusta seuraava joukko näki Hänen heikot ja horjuvat askeleensa, mutta he eivät osoittaneet Häntä kohtaan sääliä. He herjasivat ja pilkkasivat Häntä, koska Hän ei voinut kantaa raskasta ristiään. Taakka laskettiin uudelleen Hänen päälleen, ja jälleen Hän vaipui pyörtyneenä maahan. Hänen vainoojansa näkivät nyt, että Hänen oli mahdotonta kantaa taakkaansa pitemmälle. He olivat pulassa, mistä löytäisivät jonkun kantamaan tätä nöyryyttävää taakkaa. Juutalaiset eivät voineet tehdä sitä, koska saastuminen estäisi heitä

viettämästä pääsiäistä. Ei edes kukaan Häntä seuraavasta kansanjoukosta tahtonut nöyrtyä kantamaan ristiä. {AT 716.1}

Tällöin muuan muukalainen, Siimon Kyreneläinen, joka on tulossa maalta, kohtaa tuon joukon. Hän kuulee kansan pilkkapuheet ja herjaukset, ja hän kuulee halveksivasti toistettavan sanoja: Tehkää tietä juutalaisten kuninkaalle. Hän pysähtyy hämmästyneenä katse- maan tätä näkyä, ja kun hän ilmaisee säälinsä, he tarttuvat häneen ja asettavat ristin hänen olkapäilleen. {AT 716.2}

Siimon oli kuullut Jeesuksesta. Hänen poikansa uskoivat Vapahtajaan, mutta hän itse ei ollut opetuslapsi. Ristin kantaminen Golgatalle koitui Siimonille siunaukseksi, ja hän oli koko elämänsä kiitollinen tästä johdatuksesta. Se johti hänet vapaaehtoisesti ottamaan kannettavakseen Kristuksen ristin ja aina iloisena kestämään sen painon. {AT 716.3}

Useita naisia on siinä joukossa, joka seuraa viatonta uhria Hänen julmaa kuolemaansa kohden. Heidän huomionsa on kiintynyt Jeesukseen. Jotkut heistä ovat nähneet Hänet ennenkin. Muutamat ovat’tuoneet Hänen luokseen sairaita ja kärsiviä. Toiset ovat itse parantuneet. Kerrotaan tapauksista, joita on sattunut. He ihmettelevät kansanjoukon vihaa Häntä kohtaan, jonka puolesta heidän oma sydämensä on heltynyt ja murtumaisillaan. Ja välittämättä raivostuneen joukon menettelystä ja pappien ja hallitusmiesten vihaisista sanoista nämä naiset tuovat julki myötätuntonsa. Kun Jeesus vaipuu pyörtyneenä ristinsä alle, he puhkeavat äänekkäisiin valituksiin. {AT 717.1}

Tämä oli ainoa seikka, mikä kiinnitti Kristuksen huomiota. Vaikka Hän oli kauheissa kärsimyksissä kantaessaan maailman syntejä, ei Hän ollut välittämättä surun ilmauksista. Hän katsoi näitä naisia hellästi ja säälien. He eivät uskoneet Häneen. Hän tiesi, etteivät he valittaneet siksi, että Hän oli Jumalan lähettämä, vaan inhimillisten säälintunteiden liikuttamina. Hän ei halveksinut heidän myötätuntoaan, mutta se herätti Hänen sydämessään suurempaa sääliä heitä kohtaan. ”Jerusalemin tyttäret”, Hän sanoi, ”älkää minua itkekö, vaan itkekää itseänne ja lapsianne.” Edessään olevasta näystä Jeesus katsoi kauemmas, Jerusalemin hävityksen aikoihin. Siinä kauheassa onnettomuudessa tuhoutuisi lapsineen moni, joka nyt itki Hänen tähtensä. {AT 717.2}

Jerusalemin hävityksestä Jeesuksen ajatukset siirtyivät suurempaan tuomioon. Hän näki tuon katumattoman kaupungin hävityksen vertauskuvana maailmaa kohtaavasta lopullisesta tuhosta. Hän sanoi: ”Silloin ruvetaan sanomaan vuorille: ’Langetkaa meidän päällemme’, ja kukkuloille: ’Peittäkää meidät’. Sillä jos tämä tehdään tuoreelle puulle, mitä sitten kuivalle tapahtuu?” Tuoreella puulla Jeesus tarkoitti itseään, viatonta Lunastajaa. Jumala salli syntiä kohtaan tuntemansa vihan kohdata rakasta Poikaansa. Jeesus tuli ristiinnaulittavaksi ihmisten syntien tähden. Mitä kärsimyksiä joutuukaan silloin kestämään syntinen, joka pysyy synneissään? Kaikki katumattomat ja uskomattomat saavat kokea sellaista surua ja tuskaa, jota kieli ei voi kertoa. {AT 717.3}

Siitä joukosta, joka seurasi Vapahtajaa Golgatalle, moni oli saattanut Häntä iloisin hoosianna-huudoin ja palmunlehviä heiluttaen, kun Hän voitokkaasti ratsasti Jerusalemiin. Mutta useat niistä, jotka silloin huusivat Hänen ylistystään, koska niin tekivät muutkin, yhtyivät nyt huutoon: ”Ristiinnaulitse, ristiinnaulitse!” Kun Jeesus ratsasti Jerusalemiin, olivat opetuslasten toiveet nousseet korkeiminilleen. Heolivat tunkeutuneet lähelle Mestariaan, tuntien, että oli suuri kunina olla tekemisissä Hänen kanssaan. Nyt Hänen ollessaan alennettuna he seurasivat Häntä etäällä. He olivat surun murtamia ja pettynei den toiveiden masentamia. Miten tarkoin täyttyivätkään Jeesuksen sanat: ”Tämä yönä te kaikki loukkaannutte minuun, sillä kirjoitetta on: ’Minä lyön paimenta, ja lauman lampaat hajoitetaan.’” Matt. 26: 31. {AT 717.4}

Kun oli saavuttu teloituspaikalle, vangit sidottiin kidutusvälinei hinsä. Nuo kaksi rosvoa vääntelehtivät niiden käsissä, jotka asettivät heidät ristille, mutta Jeesus ei vastustellut. Jeesuksen äiti oli seurannut Poikaansa Golgatalle rakastetun opetuslapsen Johanneksen tukemana. Äiti oli nähnyt Hänen nääntyvän ristin taakan alle ja halunnut laskea auttavan kätensä Hänen haavoitetun päänsä päälle javilvoittaa tuota otsaa, joka kerran oli levännyt hänen rinnallaan. Mutta hänelle ei sallittu tätä murheellista etuoikeutta. Kuten opetuslapset hänkin yhä toivoi, että Jeesus ilmaisisi voimansa ja vapauttaisi itsensä vihollistensa käsistä. Mutta taas hänen mielensä masentui, kun hän muisti sanat, joilla Jeesus oli ennustanut juuri tämän tapauksen. Kun rosvot oli sidottu risteihinsä, hän seurasi tuskaisen jännittyneenä, mitä sitten tapahtuisi. Antaisiko Hän, joka oli herättänyt kuol leet henkiin, itsensä ristiinnaulittavaksi? Antaisiko Jumalan Poika näin julmasti surmata itsensä? Täytyikö hänen luopua toivosta, että Jeesus oli Messias? Täytyikö äidin katsella Hänen häpeätään ja suruaan saamatta edes etuoikeutta auttaa Häntä Hänen ahdingossaan? Hän näki Hänen kätensä levitettävän ristille, sitten tuotiin vasara ja naulat, ja kun piikit lyötiin tuon hellän lihan läpi, kantoivat murtuneet opetuslapset pois tuosta kauheasta kohtauksesta Jeesuksen äidin tajuttoman ruumiin. {AT 718.1}

Vapahtaja ei päästänyt valituksen ääntäkään. Hänen kasvonsa pysyivät tyyninä ja rauhallisina, mutta suuria hikipisaroita kohosi Hänen otsalleen. Ei ainoakaan säälivä käsi pyyhkinyt kuolemankastetta Hänen kasvoiltaan eivätkä mitkään myötätuntoa tai vankkumatonta uskollisuutta ilmaisevat sanat tukeneet Hänen ihmissydäntään. Sotilaiden tehdessä hirveätä työtään Jeesus rukoili vihollistensa puolesta: ”Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät.” Hänen ajatuksensa siirtyivät Hänen omista kärsimyksistään Hänen vainoojiensa syntiin ja siihen kauheaan kostoon, mikä heitä kohtaisi. Hän ei toivottanut kirousta sotilaille, jotka kohtelivat Häntä näin raa’asti. Ei Hän myöskään huutanut kostoa papeille tai hall it usmiehille, jotka nauttivat tarkoituksensa täyttymisestä. Kristus sääli heitä heidän tietämättömyydessään ja syyllisyydessään. Hiin lähetti vain anteeksipyynnön heidän puolestaan — ”sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät”. {AT 718.2}

Jos he olisivat tienneet kiduttavansa Häntä, joka oli tullut pelastamaan syntiinlangenneen ihmiskunnan ikuisesta perikadosta, he olisivat joutuneet katumuksen ja kauhun valtaan. Mutta heidän tietämättömyytensä ei poistanut heidän syyllisyyttään, sillä heillä oli ollut etuoikeus tuntea ja vastaanottaa Kristus Vapahtajanaan. Jotkut heistä tulisivat vielä näkemään syntinsä, katumaan ja kääntymään. Toisten katumattomuus tekisi mahdottomaksi Kristuksen rukouksen täyttymisen heidän kohdallaan. Kuitenkin Jumalan tarkoitus täyttyi kaikesta huolimatta. Jeesus ansaitsi itselleen oikeuden tulla ihmisten puolustajaksi Isän edessä. {AT 719.1}

Kristuksen rukous vihollistensa puolesta käsitti koko maailman. Se sulki piiriinsä jokaisen syntisen, joka oli elänyt tai tulisi elämään maailman alusta ajan loppuun asti. Kaikki ovat syyllisiä Jumalan Pojan ristiinnaulitsemiseen. Kaikille tarjotaan vapaasti anteeksianto. ”Kuka ikänä haluaa” voi saada rauhan Jumalan kanssa ja periä iankaikkisen elämän. {AT 719.2}

Niin pian kuin Jeesus oli naulittu ristiin, voimakkaat miehet kohottivat sen pystyyn ja suurella voimalla työnsivät sen sille valmistettuun paikkaan. Tämä aiheutti mitä kauheinta tuskaa Jumalan Pojalle. Sitten Pilatus kirjoitti päällekirjoituksen hebreaksi, kreikaksi ja latinaksi ja kiinnitti sen ristiin Jeesuksen pään yläpuolelle. Siinä oli ”Jeesus nasarealainen, juutalaisten kuningas”. Tämä kirjoitus harmitti juutalaisia. Pilatuksen pihassa he olivat huutaneet: ”Ristiinnaulitse Hänet!” ”Meillä ei ole kuningasta vaan keisari.” Joh. 19: 15. He olivat lausuneet, että jokainen, joka tunnusti jonkun muun kuninkaan, oli petturi. Pilatus kirjoitti heidän ilmaisemansa ajatuksen. Mitään rikosta siinä ei mainittu, vain että Jeesus oli juutalaisten kuningas. Tämä kirjoitus oli todellinen tunnustus juutalaisten alamaisuudesta Rooman vallalle. Se julisti, että kuka vain väittäisi olevansa Israelin kuningas, saisi kuolemantuomion. Papit olivat pettäneet itsensä. Kun he suunnittelivat Jeesuksen kuolemaa, Kaifas oli selittänyt olevan hyödyksi, että yksi mies kuolee kansan pelastumisen tähden. Nyt heidän tekopyhyytensä paljastui. Tuhotakseen Kristuksen he olivat olleet valmiit uhraamaan kansallisen olemassaolonsakin. {AT 719.3}

Papit näkivät, mitä he olivat tehneet, ja pyysivät Pilatusta muuttamaan kirjoituksen. He sanoivat: ”Älä kirjoita: ’Juutalaisten kuningas’, vaan että Hän on sanonut: ’Minä olen juutalaisten kuningas’.” Mutta Pilatus oli harmistunut aikaisemman heikkoutensa vuoksi ja halveksi koko sydämestään kateellisia ja viekkaita pappeja ja hallitusmiehiä. Hän vastasi kylmästi. ”Minkä minä kirjoitin, sen minä kirjoitin.” {AT 720.1}

Korkeampi voima kuin Pilatus tai juutalaiset oli johtanut panemaan tuon kirjoituksen Jeesuksen pään päälle. Jumala oli johdattanut niin, että se saisi ihmiset ajattelemaan ja tutkimaan kirjoituksia. Paikka, missä Jeesus ristiinnaulittiin, oli lähellä kaupunkia. Tuhansia ihmisiä kaikista maista oli silloin Jerusalemissa, ja heidän tietoonsa tulisi kirjoitus, jossa Jeesus nasaretilainen julistettaisiin Messiaaksi. Se oli totinen totuus, jonka Jumalan ohjaama käsi oli kirjoittanut. {AT 720.2}

Kristuksen kärsimykset ristillä olivat profetian täyttymystä. Vuosisatoja ennen ristiinnaulitsemista Vapahtaja oli ennustanut, millaista kohtelua Hän saisi osakseen. ”Sillä koirat minua piirittävät, pahain parvi saartaa minut, minun käteni ja jalkani, niinkuin jalopeurat. Minä voin lukea kaikki luuni; he katselevat minua ilkkuen; he jakavat keskenänsä minun vaatteeni ja heittävät minun puvustani arpaa.” Ps. 22: 17 — 19. Hänen vaatteitaan koskeva ennustus täyttyi ristiinnaulitun ystävien tai vihollisten sekaantumatta asiaan. Hänen vaatteensa annettiin sotilaille, jotka olivat naulinneet Hänet ristiin. Kristus kuuli miesten kiistelevän jakaessaan Hänen vaatteitaan. Hänen ihokkaansa oli kokonaan kudottu ilman saumoja, ja he sanoivat: ”Älkäämme leikatko sitä rikki, vaan heittäkäämme siitä arpaa, kenen se on oleva.” {AT 720.3}

Eräässä toisessa ennustuksessa Vapahtaja lausui: ”Häväistys on särkenyt minun sydämeni, minä olen käynyt heikoksi; minä odotin sääliä, mutta en saanut, ja lohduttajia, mutta en löytänyt. Koiruohoa he antoivat minun syödäkseni ja juottivat minulle janooni hapanviiniä.” Ps. 69: 21, 22. Niille, jotka kärsivät ristinkuoleman, oli luvallista antaa huumausainetta tuskien lievittämiseksi. Tätä tarjottiin Jeesuksellekin, mutta kun Hän oli maistanut sitä, Hän kieltäytyi siitä. Hän ei halunnut nauttia mitään, mikä sumentaisi Hänen ymmärryksensä. Hänen uskonsa täytyi pysyä lujasti kiinni Jumalassa. Se oli Hänen ainoa voimansa. Hänen aistiensa sumentaminen olisi hyödyttänyt Saatanaa. {AT 720.4}

Jeesuksen rikolliset purkivat raivoaan Häneen Hänen riippuessaan ristillä. Pappeja, hallitusmiehiä ja kirjanoppineita yhtyi kansanjoukon kanssa pilkkaamaan kuolevaa Vapahtajaa. Kristuksen kasteessa ja kirkastuksessa oli kuultu Jumalan äänen julistavan Hänet Pojakseen. Myös juuri ennen Kristuksen pettämistä Isä oli puhunut todistaen Jeesuksen jumaluuden. Mutta nyt ääni taivaasta oli vaiti. Ei kuultu mitään todistusta Kristuksen hyväksi. Yksin Hän kärsi jumalattomien miesten pilkan ja herjauksen. {AT 721.1}

”Jos sinä olet Jumalan Poika”, he sanoivat, ”niin astu alas ristiltä”. ”Auttakoon itseänsä, jos Hän on Jumalan Kristus, se valittu.” Kiusauksen korvessa Saatana oli lausunut: ”Jos sinä olet Jumalan Poika, niin käske näiden kivien muuttua leiviksi.” ”Jos sinä olet Jumalan Poika, niin heittäydy alas temppelin harjalta.” Matt. 4: 3, 6. Saatana enkeleineen oli ihmismuodossa ristin juurella. Perivihollinen joukkoineen oli yhteistyössä pappien ja hallitusmiesten kanssa. Kansan opettajat olivat kiihottaneet tietämättömän joukon vaatimaan tuomiota Hänelle, jota monet heistä eivät olleet koskaan nähneet, ennenkuin heidät oli pakotettu todistamaan Häntä vastaan. Papit, hallitusmiehet, fariseukset ja paatunut roskajoukko olivat liittyneet yhteen saatanallisessa raivossaan. Uskonnolliset johtajat liittyivät Saatanaan ja hänen enkeleihinsä. He toimivat heidän käskystään. {AT 721.2}

Kärsivä ja kuoleva Jeesus kuuli joka sanan, kun papit lausuivat: ”Muita Hän on auttanut, itseään ei voi auttaa. Onhan Hän Israelin kuningas: astukoon nyt alas ristiltä, niin me uskomme Häneen.” Kristus olisi kyllä voinut astua alas ristiltä. Mutta koska Hän ei tahtonut pelastaa itseään, on syntisellä toivoa Jumalan anteeksiannosta ja suosiosta. {AT 721.3}

Pilkatessaan Vapahtajaa nuo miehet, jotka väittivät olevansa ennustusten selittäjiä, toistivat juuri ne sanat, jotka Raamattu oli ennustanut heidän lausuvan tässä tilaisuudessa. He eivät kuitenkaan sokeudessaan nähneet täyttävänsä ennustusta. Ne, jotka ivallisesti lausuivat: ”Hän on luottanut Jumalaan; vapahtakoon nyt Jumala Hänet, jos on Häneen mielistynyt, sillä Hän on sanonut: ’Minä olen’”, eivät silloin ajatelleet, että heidän todistuksensa tulisi kaikumaan kautta aikojen. Mutta vaikka nämä sanat oli lausuttu pilkaten, ne johtivat ihmisiä tutkimaan kirjoituksia enemmän kuin koskaan ennen. Viisaat kuulivat, tutkivat, mietiskelivät ja rukoilivat {AT 721.4}

He eivät levänneet, ennenkuin vertaamalla raamatunkohtia toisiinsa saivat selville Kristuksen tehtävän tarkoituksen. Koskaan aikaisemmin ei Jeesuksesta tiedetty yleisesti niin paljon kuin Hänen riippuessaan ristillä. Totuuden valo loisti monelle, joka katseli ristiinnaulitsemista ja kuuli Kristuksen sanat. Yksi lohdun säde tuli Jeesukselle Hänen kärsiessään ristillä. Se oli katuvan rosvon rukous. Molemmat miehet, jotka ristiinnaulittiin Jeesuksen kanssa, olivat ensin herjanneet Häntä, ja toinen tuli kärsimyksissään vain yhä epätoivoisemmaksi ja uhmaavammaksi. Mutta niin ei käynyt hänen toverilleen. Tämä mies ei ollut paatunut rikollinen. Huono seura oli johtanut hänet harhaan, mutta hän oli vähemmän syyllinen kuin monet, jotka ristin juurella seisoen herjasivat Vapahtajaa. Hän oli nähnyt ja kuullut Jeesusta ja oli uskonut Hänen opetuksensa, mutta papit ja hallitusmiehet olivat saaneet hänet luopumaan vakaumuksestaan. Koettaen tukahduttaa sen hän oli vaipunut yhä syvemmälle syntiin, kunnes hänet oli vangittu, tutkittu rikollisena ja tuomittu ristiinnaulittavaksi. Oikeussalissa ja matkalla Golgatalle hän oli ollut Jeesuksen seurassa. Hän oli kuullut Pilatuksen lausuvan: ”Minä en löydä Hänessä mitään syytä.” Joh 19: 4. Hän oli pannut merkille Hänen jumalallisen käyttäytymisensä ja Hänen säälivän anteeksiantonsa kiduttajilleen. Ristillä hän näkee monien suurten uskonnonharjoittajain syytävän iva- ja pilkkasanoja Jeesukselle. Hän näkee heidän nyökyttelevän päätään. Hän kuulee toverinsa yhtyvän herjaukseen: ”Jos olet Kristus, auta itseäsi ja meitä.” Hän kuulee monen ohikulkijan puolustavan Jeesusta. Hän kuulee heidän toistavan Hänen sanojaan ja kertovan Hänen teoistaan. Hän tulee jälleen vakuuttuneeksi siitä, että tämä on Kristus. Kääntyen toverinsa puoleen hän lausuu: ”Etkö sinä edes pelkää Jumalaa, sinä, joka olet saman rangaistuksen alainen?” Kuolevilla rosvoilla ei enää ole mitään pelättävää ihmisten puolelta. Mutta toinen heistä saa yhä varmemman vakaumuksen, että on Jumala pelättävänä, ja tulevaisuus saa hänet vapisemaan. Ja nyt hän on kokonaan synnin tahraama, ja hänen elämänsä on päättymäisillään. ”Me tosin kärsimme oikeuden mukaan”, hän voihkii, ”sillä me saamme, mitä meidän tekomme ansaitsevat; mutta tämä ei ole mitään pahaa tehnyt”. {AT 722.1}

Ei ole mitään kysyttävää nyt. Ei mitään epäilyksiä eikä moitteita. {AT 722.2}

Kuultuaan tuomionsa rosvo oli joutunut epätoivon valtaan, mutta nyt alkoi hänen mielessään herätä outoja, arkoja ajatuksia. Hän palauttaa mieleensä kaiken, mitä on kuullut Jeesuksesta, kuinka Hän on parantanut sairaita ja antanut syntejä anteeksi. Hän oli kuullut

niiden sanat, jotka uskoivat Jeesukseen ja olivat itkien seuranneet Häntä. Hän oli nähnyt ja lukenut Jeesuksen pään päällä olevan kirjoituksen. Hän oli kuullut ohikulkijain toistavan sen, muutamien! surullisina, vapisevin huulin, toisten taas pilkaten ja ivaten. Pyhä Henki valaisee hänen mieltään, ja vähitellen todistusten ketju liittvv yhteen. Haavoitetussa, pilkatussa, ristillä riippuvassa Jeesuksessa hän näkee Jumalan Karitsan, joka ottaa pois maailman synnin. Toivo ja tuska väreilevät hänen äänessään, kun hän avuttomana, kuolevana heittäytyy kuolevan Vapahtajan huomaan. ”Jeesus, muista minua”, hän huutaa, ”kun tulet valtakuntaasi”. {AT 722.3}

Vastaus tuli nopeasti. Pehmeä, sointuva ääni lausui hellät, säälivät ja voimakkaat sanat: Totisesti sanon sinulle tänä päivänä, sinun pitää oleman minun kanssani paratiisissa. {AT 723.1}

Pitkinä tuskan hetkinä on Jeesuksen korviin kaikunut vain herjausta ja pilkkaa. Hänen riippuessaan ristillä Hänen korviinsa yhä kantautuu pilkkasanoja ja kirouksia. Kaivaten Hän on odottanut jotakin uskon ilmausta opetuslapsiltaan. Hän kuuli vain murheelliset sanat: ”Me toivoimme Hänen olevan sen, joka oli lunastava Israelin.” Kuinka ilahduttavalta tuntuikaan silloin Vapahtajasta kuolevan ryövärin uskon ja rakkauden ilmaus. Juutalaisten johtomiesten kieltäessä Hänet ja opetuslastenkin epäillessä Hänen jumaluuttaan kurja ryöväri ikuisuuden portilla kutsuu Jeesusta Herraksi. Monet olivat valmiit nimittämään Häntä Herraksi, kun Hän teki ihmetöitä tai kun Hän oli noussut kuolleista, mutta ei kukaan tunnustanut Häntä Hänen riippuessaan kuolevana ristillä, paitsi katuva ryöväri, joka pelastui yhdennellätoista hetkellä. {AT 723.2}

Vierellä seisovat kuulivat rosvon nimittävän Jeesusta Herraksi. Katuvan miehen ääni kiinnitti heidän huomiotaan. Nekin, jotka ristin juurella olivat riidelleet Kristuksen vaatteista ja heittäneet arpaa Hänen ihokkaastaan, pysähtyivät kuuntelemaan. Heidän vihaiset äänensä vaikenivat. Henkeään pidättäen he katselivat Kristusta ja odottivat vastausta kuolevan huulilta. {AT 723.3}

Hänen lausuessaan lupauksen sanat loisii kirkas, säteilevä valo synkän pilven läpi, joka näytti peittävän ristin. Katuva ryöväri sai täydellisen rauhan tullessaan sovitetuksi Jumalan kanssa. Kristus kirkastettiin alennustilassaankin. Hän, joka kaikkien silmissä näytti voitetulta, olikin voittaja. Hänet tunnusteltiin syntien kantajaksi. {AT 723.4}

Ihmiset voivat tehdä Hänen ruumiilleen väkivaltaa. He voivat lävistää Hänen pyhän otsansa orjantappurakruunulla. He voivat riistää Häneltä Hänen vaatteensa ja riidellä niiden jakamisesta. Mutta he eivät voi riistää Häneltä Hänen valtaansa antaa syntejä anteeksi. Kuollessaan Hän todistaa oman jumaluutensa ja kirkastaa Isänsä. Hänen korvansa ei ole kuuro kuulemaan eikä Hänen kätensä lyhyt auttamaan. Hänen kuninkaallisena oikeutenaan on täydellisesti pelastaa kaikki, jotka tulevat Jumalan luo Hänen kauttaan. {AT 724.1}

Minä sanon sinulle tänään: Olet oleva minun kanssani paratiisissa. Kristus ei luvannut, että ryöväri olisi Hänen kanssaan paratiisissa sinä päivänä. Ei Hän itsekään mennyt sinä päivänä paratiisiin. Hän nukkui haudassa, ja ylösnousemusaamuna Hän sanoi: ”En minä ole vielä mennyt ylös Isäni tykö.” Joh. 20: 17. Mutta Hän antoi tämän lupauksen ristiinnaulitsemispäivänään, näennäisen tappion ja pimeyden päivänä. ”Tänä päivänä”, vähän ennen kuolemaansa ristillä pahantekijänä Kristus vakuuttaa syntisraukalle: ”Olet oleva minun kanssani paratiisissa.” {AT 724.2}

Jeesuksen kanssa ristiinnaulitut rosvot asetettiin ”yksi kummallekin puolelle ja Jeesus keskelle”. Näin tehtiin pappien ja hallitusmiesten määräyksestä. Kristuksen paikan molempien ryövärien keskellä piti osoittaa, että Hän oli suurin rikollinen noista kolmesta. Näin täyttyi kirjoitus: ”Hänet luettiin pahantekijäin joukkoon.” Jes. 53: 12. Mutta papit eivät nähneet tekonsa täyttä merkitystä. Kun Jeesus ristiinnaulittuna rosvojen kanssa asetettiin ”keskelle”, niin Hänen ristinsä pantiin syntisen maailman keskelle. Ja katuvalle ryövärille lausutut anteeksiannon sanat sytyttivät valon, joka loistaa maailman kaukaisimpiinkin kolkkiin. {AT 724.3}

Hämmästyneinä enkelit katselivat Jeesuksen ääretöntä rakkautta, joka mitä kauheimmissa sielun ja ruumiin tuskissakin ajatteli vain toisia ja rohkaisi katuvaa sielua uskomaan. Alennustilassaan Hän profeettana oli puhunut Jerusalemin tyttärille, pappina ja puolustajana Hän oli pyytänyt Isää antamaan Hänen murhaajilleen anteeksi, ja rakastavana Vapahtajana Hän oli antanut anteeksi katuvan ryövärin synnit. {AT 724.4}

Kun Jeesuksen katse harhaili Häntä ympäröivässä joukossa, eräs henkilö kiinnitti Hänen huomiotaan. Ristin juurella seisoi Hänen äitinsä opetuslapsi Johanneksen tukemana. Hän ei voinut pysyä poissa Poikansa luota, ja Johannes, tietäen, että loppu oli lähellä, oli tuonut hänet jälleen ristin juurelle. Kuolinhetkellään Jeesus muisti äitiään. {AT 724.5}

Katsoen hänen surunmurtamiin kasvoihinsa ja sitten Johannekseen Hän sanoi äidilleen: ”Vaimo, katso poikasi!” ja Johannekselle: ”Katso, äitisi!” Johannes ymmärsi Kristuksen sanat ja otti tehtävän vastaan. Hän otti heti Marian kotiinsa ja siitä lähtien huolehti hänestä hellästi. Oi säälivää, rakastavaa Vapahtajaa, joka ruumiillisten kärsimystensä ja sieluntuskiensa keskellä hellästi huolehti äidistään! Hänellä ei ollut rahaa, millä olisi voinut tehdä äitinsä elämän helpommaksi, mutta Hänellä oli pyhitetty paikka Johanneksen sydämessä, jolle Hän antoi äitinsä kalliina testamenttilahjana. Näin Hän hankki äidilleen, mitä tämä eniten tarvitsi: sellaisen henkilön hellän myötätunnon, joka rakasti häntä, koska rakasti Jeesusta. Ja ottaessaan vastaan tämän pyhän luottamustehtävän Johannes sai suuren siunauksen. Jeesuksen äiti muistutti häntä lakkaamatta hänen rakkaasta Mestaristaan. {AT 725.1}

Kristuksen täydellinen esimerkki lapsen rakkaudesta vanhempiinsa luo himmentymätöntä valoaan aikakausien hämärään. Jeesus oli lähes kolmenkymmenen vuoden ajan jokapäiväisellä työllään auttanut kodin taakkojen kantamisessa. Ja nyt kuolintuskissaankin

Hän muistaa huolehtia surevasta leskiäidistään. Sama henki ilmenee Herran jokaisessa opetuslapsessa. Kristuksen seuraajat tuntevat kuuluvan uskontoonsa, että he kunnioittavat vanhempiaan ja huolehtivat heistä. Sydän, jossa asuu Kristuksen rakkaus, uhkuu aina isää ja äitiä kohtaan hellää rakkautta ja huolenpitoa. {AT 725.2}

Ja nyt Kirkkauden Herra oli kuolemaisillaan, lunastushintana ihmissuvun puolesta. Kristus ei antanut kallista henkeään voitonriemun vallassa. Kaikki näytti masentavan synkällä. Kuolemanpelko ei Häntä painanut. Eivät myöskään ristin kärsimykset tai häpeä aiheuttaneet Hänen sanomattomia tuskiaan. Kristus oli kärsimysten mies, multa Hänen kärsimyksensä aiheutti tietoisuus synnin kauheudesta ja se, ettei ihminen totuttuaan siihen enää nähnyt sen hirvittävyyttä. Kristus näki, miten lujan otteen synti oli saanut ihmissydämeen ja miten harvat halusivat vapautua sen vallasta. Hän tiesi, että ilman Jumalan apua ihmiskunta joutuisi kadotukseen, ja Hän näki monen tuhoutuvan, vaikka apua oli runsaasti saatavissa. {AT 725.3}

Kristuksen päälle meidän sijaisenamme ja takaajanamme pantiin meidän kaikkien synnit. Hänet luettiin pahantekijäin joukkoon, jotta Hän lunastaisi meidät lain kirouksesta. Aadamin jokaisen jälkeläisen syyllisyys painoi Hänen sydäntään. Jumalan Viha syntiä kohtaan ja Hänen pahuuden tähden tuntemansa vastenmielisyyden hirveä ilmaus tyrmistyttivät Hänen Poikansa. Koko elämänsä ajan Kristus oli julistanut langenneelle maailmalle hyvää sanomaa Isän armosta ja anteeksiantavasta rakkaudesta. Hänen aiheenaan oli suurimmankin syntisen pelastus. Mutta nyt syyllisyyden kauhean taakan alla Hän ei voikaan nähdä Isän sovittavia kasvoja. Jumalan kasvojen peittyminen Vapahtajalta tänä suurimman tuskan hetkenä lävisti Hänen sydämensä sellaisella surulla, jota ihminen ei koskaan voi täysin ymmärtää. Tämä tuska oli niin suuri, että Hän tuskin tunsi ruumiillisia kärsimyksiään. {AT 725.4}

Saatana kauheine kiusauksineen vaivasi Jeesuksen sielua. Vapahtaja ei voinut nähdä kuoleman porttien läpi. Toivo ei kuvannut Hänelle Hänen astumistaan haudasta voittajana tai kertonut Hänelle, että Isä oli hyväksynyt Hänen uhrinsa. Hän pelkäsi synnin olevan niin vastenmielistä Jumalalle, että heidän eronsa tulisi olemaan ikuinen. Kristus tunsi sen sieluntuskan, jota syntinen on tunteva silloin, kun ei kukaan enää rukoile armoa syylliselle ihmiskunnalle. Synnin paino, joka toi Isän vihan Hänen päälleen ihmisen sijaisena, teki Hänen maljansa niin katkeraksi ja mursi Jumalan Pojan sydämen. {AT 726.1}

Hämmästyneinä enkelit katselivat Vapahtajan epätoivoista tuskaa. Taivaan joukot peittivät kasvonsa tältä kauhealta näyltä. Eloton luontokin ilmaisi myötätuntonsa pahoinpideltyä ja kuolevaa Luojaansa kohtaan. Aurinko kieltäytyi paistamasta tälle kauhealle kohtaukselle. Se oli täydellä loistollaan valaissut maailmaa keskipäivällä, kun se äkkiä näytti häviävän jäljettömiin. Täydellinen pimeys peitti ristin kuten musta vaate. ”Niin yli kaiken maan tuli pimeys, jota kesti hamaan yhdeksänteen hetkeen.” Silloin ei ollut auringonpimennystä eikä muutakaan luonnollista syytä tähän pimeyteen, joka oli kuin keskiyö ilman kuuta tai tähtiä. {AT 726.2}

Jumalan läsnäolo oli verhottu tuohon paksuun pimeyteen. Hän tekee pimeyden teltaksensa ja kätkee kirkkautensa ihmissilmältä. Jumala ja Hänen pyhät enkelinsä olivat ristin luona. Isä oli Poikansa kanssa. Hän ei kuitenkaan ilmaissut läsnäoloaan. Jos Hänen kirkkautensa olisi leimahtanut esiin pilvestä, olisivat kaikki katselijat tuhoutuneet. Eikä Isän läsnäolo saanut tuona kauheana hetkenä lohduttaa Kristusta. Hän polki viinikuurnan yksin, eikä ketään ihmistä ollut Hänen kanssaan. {AT 726.3}

Jumala verhosi paksuun pimeyteen Poikansa viimeiset tuskan hetket. Kaikki, jotka olivat nähneet Kristuksen kärsimykset, olivat tulleet vakuuttuneiksi Hänen jumaluudestaan. Ihminen, joka kerrankin oli nähnyt nuo kasvot, ei voinut niitä koskaan unohtaa. Kuten Kainin kasvot ilmaisivat hänet murhaajaksi, samoin Kristuksen kasvot ilmaisivat viattomuutta, rauhaa ja lempeyttä; ne olivat Jumalan kuva. Mutta Hänen syyttäjänsä eivät välittäneet tuosta taivaan sinetistä. Pitkinä tuskan hetkinä olivat’ pilkkaavat kansanjoukot tuijottaneet Jeesusta. Nyt Jumala armossaan verhosi Hänet viittaansa. {AT 726.4}

Haudan hiljaisuus oli langennut Golgatan yli. Ristin ympärillä seisova joukko oli kuvaamattoman kauhun vallassa. Kiroukset ja herjaukset katkesivat kesken. Miehet, naiset ja lapset lankesivat pitkälleen maahan. Pilvestä leimahti silloin tällöin kirkkaita salamia paljastaen ristin ja ristiinnaulitun Lunastajan. Papit, hallitusmiehet, kirjanoppineet, pyövelit ja kansanjoukko, kaikki luulivat kostonhetkensä nyt koittaneen. Hetken kuluttua joku kuiskasi, että Jeesus nyt astuisi alas ristiltä. Jotkut yrittivät hapuilla tietä takaisin kaupunkiin, lyöden rintoihinsa ja valittaen peloissaan. {AT 727.1}

Yhdeksännellä hetkellä pimeys poistui kansan yltä, mutta verhosi vielä Vapahtajan. Se kuvasi sitä tuskaa ja kauhua, joka lepäsi Hänen sydämellään. Ei yhdenkään silmä nähnyt ristiä ympäröivän pimeyden läpi, eikä kukaan voinut nähdä sitä vielä synkempää pimeyttä, joka peitti Kristuksen kärsivän sielun. Vihaiset salamat näyttivät sinkoutuvan Häntä kohti Hänen riippuessaan ristillä. Sitten ”Jeesus huusi suurella äänellä sanoen: ’Eeli, Eeli lama sabaktani?’ Se on: Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?” Kun ulkonainen pimeys laskeutui Kristuksen ylle, monet huusivat: ”Taivaan kosto on Hänen yllään. Jumalan vihan salamat ovat kohdanneet Häntä, koska Hän väitti olevansa Jumalan Poika.” Monet Häneen uskovat kuulivat Hänen epätoivoisen huutonsa. Heidän toivonsa petti. Jos Jumala oli hylännyt Jeesuksen, mihin Hänen seuraajansa sitten voisivat luottaa? {AT 727.2}

Kun pimeys haihtui Kristuksen ahdistetusta sielusta, Hän tunsi jälleen ruumiilliset kärsimyksensä ja sanoi: ”Minun on jano.” Eräs roomalainen sotilas, jota säälitti nähdessään Hänen kuivuneet huulensa, otti sienen isoppikorren päähän ja kastettuaan sen hapanviini-astiaan ojensi sen Jeesukselle. Mutta papit pilkkasivat Hänen tuskaansa. Kun pimeys peitti maan, he olivat olleet pelon vallassa, mutta kun heidän kauhunsa haihtui, he alkoivat jälleen pelätä, että Jeesus vielä pakenisi heidän käsistään. He olivat käsittäneet väärin Hänen sanansa: ”Eeli, Eeli, lama sabaktani?” Halveksivasti ja pilkallisesti he sanoivat: ”Hän huutaa Eliasta.”

He jättivät käyttämättä viimeisen tilaisuuden lievittää Hänen tuskiaan. ”Annas, katsokaamme”, he sanoivat, ”tuleeko Elias Häntä pelastamaan”. {AT 727.3}

Viaton Jumalan Poika riippui ristillä ruumis ruoskaniskujen haavoittamana. Hänen kätensä, jotka niin usein olivat ojentuneet siunaamaan, oli naulittu ristinpuuhun. Hänen jalkansa, jotka olivat väsymättömät rakkauden palveluksiin, oli lyöty kiinni puuhun. Hänen kuninkaallinen päänsä oli lävistetty orjantappurakruunulla, ja vapisevilta huulilta kaikui tuskanhuuto. Ja kaikki se, mitä Hän kesti — Hänen päästään, käsistään ja jaloistaan tihkuvat veripisarat, Hänen ruumistaan kiduttava tuska ja se sanomaton sieluntuska, joka täytti Hänen mielensä, kun Hänen Isänsä kasvot kätkeytyivät Häneltä — puhuu jokaiselle ihmislapselle sanoen: sinun tähtesi Jumalan Poika on valmis kestämään tämän syyllisyyden taakan, sinun tähtesi Hän tuhoaa kuoleman vallan ja aukaisee paratiisin portit. Hän, joka tyynnytti raivoavan meren ja käveli vaahtoharjaisilla laineilla, joka sai pahat henget vapisemaan ja karkoitti sairaudet, joka aukaisi sokeain silmät ja herätti kuolleet eloon — antaa itsensä uhriksi ristillä rakkaudesta sinua kohtaan. Hän, syntien kantaja, kestää jumalallisen tuomarin vihan ja tulee sinun tähtesi itse synniksi. {AT 728.1}

Äänettöminä katselijat odottavat tuon kauhean kohtauksen loppua. Aurinko paistoi, mutta risti oli vielä pimeyden peitossa. Papit ja hallitusmiehet katsoivat Jerusalemia kohden ja katso, synkkä pilvi oli laskeutunut kaupungin ja Juudean tasangon ylle. Vanhurskauden Aurinko, maailman Valo, peitti säteensä Jerusalemilta, kerran niin suositulta kaupungilta. Jumalan vihan tuliset salamat suuntautuivat tuomittua kaupunkia kohden. {AT 728.2}

Äkkiä pimeys hälveni ristin ympäriltä, ja Jeesus huusi kirkkaalla äänellä, ikäänkuin pasuunan pauhinalla, joka näytti kaikuvan kautta koko luomakunnan: ”Se on täytetty.” ”Isä, Sinun käsiisi minä annan henkeni.” Valo ympäröi ristiä, ja Vapahtajan kasvot loistivat kirkkaina kuin aurinko. Sitten Hän painoi päänsä rintaansa vasten ja kuoli. {AT 728.3}

Kauhean pimeyden keskellä, ikäänkuin Jumalan hylkäämänä, Kristus oli tyhjentänyt pohjaan saakka ihmistuskien maljan. Noina kauheina hetkinä Hän oli luottanut aikaisemmin saamaansa todistukseen Isän hyväksymisestä. Hän tunsi Isänsä luonteen, Hän ymmärsi Hänen oikeudenmukaisuutensa, armonsa ja suuren rakkautensa. Uskon kautta Hän luotti Häneen, jota Hän aina oli iloiten totellut. Ja kun Hän kuuliaisena jättäytyi Jumalalle, hävisi tunne Isän suosion menettämisestä. Uskon kautta Kristus oli voittaja. {AT 728.4}

Maailma ei koskaan aikaisemmin ollut nähnyt sellaista näytelmää. Ihmiset seisoivat lamautuneina, katsellen henkeään pidättäen Vapahtajaa. Jälleen pimeys peitti maan, ja kuului kumeata jyrinää, ikäänkuin ukkosen jylinää. Tapahtui voimakas maanjäristys. Järkyttyneitä ihmisiä kerääntyi yhteen suuriksi joukoiksi. Seurasi kauhea hämmennys ja sekasorto. Ympäröivillä vuorilla kalliot halkesivat ja kaatuivat ryskyen tasangolle. Haudat aukenivat, ja kuolleet viskautuivat niistä esille. Koko luomakunta näytti hajoavan kappaleiksi. Papit, hallitusmiehet, pyövelit ja kansa makasivat pitkällään maassa mykkinä kauhusta. {AT 729.1}

Kun kova huuto ”Se on täytetty” kaikui Kristuksen huulilta, papit hoitivat parhaillaan virkaansa temppelissä. Oli iltauhrin aika. Kristusta kuvaava karitsa oli tuotu teurastettavaksi. Puettuna kauniiseen ja merkitykselliseen pukuunsa pappi seisoi veitsi koholla kuten Aabraham aikoessaan uhrata poikansa. Kansa katseli tarkkaavaisena. Mutta maa horjuu ja vapisee, sillä itse Herra lähestyy. Näkymätön käsi repäisee temppelin esiripun halki ylhäältä alas asti paljastaen kansan nähtäväksi paikan, jonka kerran täytti Jumalan läsnäolo. Tässä paikassa oli asunut Jumalan kirkkaus. Täällä Jumalan kirkkaus oli ilmestynyt armoistuimen päällä. Ei kukaan muu kuin ylimmäinen pappi koskaan kohottanut verhoa, joka erotti tämän huoneen muusta temppelistä. Hän astui sisään kerran vuodessa sovittaakseen kansan synnit. Mutta katso, nyt verho oli halkaistu kahtia. Maallisen pyhäkön kaikkeinpyhin ei enää olekaan pyhä. {AT 729.2}

Kaikki ovat kauhun ja hämmennyksen vallassa. Pappi on juuri teurastamaisillaan uhrin, mutta veitsi putoaa hänen hervottomasta kädestään, ja karitsa pelastuu. Vertauskuva on kohdannut vastakuvansa Jumalan Pojan kuolemassa. Suuri uhri on annettu. Tie kaikkeinpyhimpään on avattu. Uusi, elävä tie on valmistettu kaikille. Syntisen, surevan ihmiskunnan ei enää tarvitse odottaa ylimmäisen papin tulemista. Tästä lähtien Vapahtaja toimii pappina ja puolustajana taivaitten taivaassa. Oli ikäänkuin elävä ääni olisi puhunut temppelissä oleville: Nyt loppuvat kaikki uhrit syntien puolesta. Jumalan Poika on tullut sanansa mukaan ”Katso, minä tulen — kirjakääröön on minusta kirjoitettu — tekemään Sinun tahtosi, Jumala.” ”Oman verensä kautta” Hän meni ”kerta kaikkiaan kaikkeinpyhimpään ja sai aikaan iankaikkisen lunastuksen.” Hepr. 10: 7; 9: 12. {AT 729.3}

LUKU 79—PÄÄTTYNYT TAISTELU

”Se on täytetty.” {AT 730.1}

Kristus ei antanut henkeään, ennenkuin Hän oli suorittanut sen työn, jota Hän tuli tekemään, ja kuolinhetkellään Hän huudahti: ”Se on täytetty!” Joh. 19: 30. Taistelu oli voitettu. Hänen oikea kätensä ja pyhä käsivartensa olivat hankkineet Hänelle voiton. Voittajana Hän pystytti lippunsa ikuisille kukkuloille. Eikö enkelien keskuudessa vallinnut ilo? Koko taivas riemuitsi Vapahtajan voitosta. Saatana oli lyöty ja tiesi menettäneensä valtansa. {AT 730.2}

Enkeleille ja lankeamattomille maailmoille huuto ”Se on täytetty” oli hyvin tärkeä. Se merkitsi heille kuten meillekin, että suuri lunastustyö oli täytetty. He osallistuvat meidän kanssamme Kristuksen voiton hedelmistä. {AT 730.3}

Vasta Kristuksen kuollessa paljastui Saatanan todellinen luonne selvästi enkeleille ja lankeamattomille maailmoille. Tuo pääluopio oli niin taitavasti verhoutunut petokseen, etteivät pyhät olennotkaan olleet ymmärtäneet hänen periaatteitaan. He eivät olleet selvästi nähneet hänen kapinansa luonnetta. {AT 730.4}

Hän oli ollut ihmeen loistava ja voimakas olento, joka oli asettunut vastustamaan Jumalaa. Herra sanoo Lusiferista: ”Sinä olet sopusuhtaisuuden sinetti, täynnä viisautta, täydellinen kauneudessa.” Hes. 28: 12. Lusifer oli ollut suojelevainen kerubi. Hän oli ollut Jumalan läsnäolon valossa. Hän oli ollut korkein kaikista luoduista olennoista, ja oli ensimmäisenä ilmaisemassa maailmankaikkeudelle Jumalan suunnitelmia. Sen korkean aseman tähden, joka hänellä oli Jumalan edessä, oli hänen langettuaan syntiin hänen pettämistyönsä sitäkin erehdyttävämpää ja hänen luonteensa paljastaminen sitä vaikeampaa. {AT 730.5}

Jumala olisi voinut tuhota Saatanan ja hänen kannattajansa yhtä helposti, kuin me viskaamme kiven maahan, mutta Hän ei sitä tehnyt. Kapinaa ei ollut kukistettava väkivalloin. Pakkoa käytetään vain Saatanan hallituksessa. Herran periaatteet eivät ole senkaltaisia. Hänen valtansa perustana ovat hyvyys, armo ja rakkaus, ja Hän käyttää keinonaan näitä periaatteita. Jumalan hallitus on siveellinen, ja sen vallitsevat voimat ovat totuus ja rakkaus. {AT 731.1}

Jumalan tarkoitus oli järjestää asiat ikuisiksi ajoiksi varmalle pohjalle, ja taivaassa pidetyssä neuvottelussa päätettiin, että Saatanalle oli annettava aikaa kehittää niitä periaatteita, jotka olivat hänen hallitusjärjestelmänsä perustana. Hän oli väittänyt niiden olevan Jumalan periaatteita etevämpiä. Saatanalle annettiin aikaa periaatteittensa toteuttamiseen, jotta koko maailmankaikkeus saisi ne I nähdä. {AT 731.2}

Saatana johdatti ihmiset syntiin, ja lunastussuunnitelmaa ruvettiin toteuttamaan. Neljäntuhannen vuoden ajan Kristus työskenteli ihmisen kohottamiseksi ja Saatana hänen tuhoamisekseen ja alentamisekseen. Ja katselijana oli koko maailmankaikkeus. {AT 731.3}

Kun Jeesus tuli maailmaan, Saatanan valta oli Häntä vastustamassa. Siitä ajasta alkaen, kun Hän lapsena syntyi Beetlehemissä, anastaja toimi Hänen tuhoamisekseen. Kaikin mahdollisin tavoin hän koetti estää Jeesusta esittämästä täydellistä lapsuutta, nuhteetonta miehuutta, pyhää palvelusta ja virheetöntä uhria. Mutta hän joutui tappiolle. Hän ei voinut johtaa Jeesusta syntiin. Hän ei voinut masentaa Häntä tai estää Häntä siitä työstä, jota Hän oli tullut suorittamaan tänne maailmaan. Erämaasta Golgatalle asti Saatanan vihan aallot löivät Häntä vastaan, mutta mitä säälimättömämmin ne Häntä pieksivät, sitä lujemmin Jumalan Poika piti kiinni Isänsä kädestä ja kulki eteenpäin veristä polkuaan. Kaikki Saatanan yritykset masentaa tai voittaa Hänet saattoivat Hänen tahrattoman luonteensa vain kirkkaampaan valoon. {AT 731.4}

Koko taivas ja lankeamattomat maailmat olivat olleet tämän taistelun todistajina. Millä mielenkiinnolla ja jännityksellä he seurasivatkaan taistelun loppukohtauksia! He näkivät Vapahtajan tulevan Getsemanen puutarhaan suuren pimeyden kauhun ahdistamana. He kuulivat Hänen tuskallisen huutonsa: ”Isäni, jos mahdollista on, niin menköön minulta pois tämä malja”. Matt. 26: 39. Kun Isän kasvot peittyivät, he näkivät Hänet katkeran surun vallassa, joka ylitti jopa Hänen kuolinkamppailunsakin. Se sai Hänet hikoilemaan verta, joka pisaroina putoili maahan. Kolme kertaa Hänen huuliltaan pusertui rukous, että Hänet vapautettaisiin. Taivas ei voinut kauemmin kestää tätä näkyä, ja sieltä lähetettiin sanansaattaja lohduttamaan Jumalan Poikaa. {AT 732.1}

Taivas näki, miten viaton uhri petettiin verenhimoisen joukon käsiin ja pilkaten ja väkivaltaisesti kuljetettiin tuomioistuimesta toiseen. Se kuuli Hänen vainoojiensa pilkkaavan Hänen alhaista syntyperäänsä. Se kuuli erään Hänen eniten rakastamansa opetuslapsen kiroten ja vannoen kieltävän Hänet. Se näki Saatanan raivokkaan toiminnan ja hänen valtansa ihmissydämiin. Oi, mikä hirveä näky: Vapahtaja vangitaan keskiyöllä Getsemanessa, Häntä laahataan edestakaisin: palatsista oikeussaliin, asetetaan kahdesti pappien eteen, kahdesti Sanhedrinin, kahdesti Pilatuksen ja kerran Herodeksen eteen, Häntä pilkataan ja ruoskitaan, Hänet tuomitaan ja viedään ristiinnaulittavaksi raskasta ristiään kantaen Jerusalemin tytärten valittaessa ja roska- joukon pilkkahuutojen kaikuessa. {AT 732.2}

Taivas katseli surun ja hämmästyksen vallassa, miten Vapahtaja riippui ristillä, näki veren virtaavan Hänen haavoitetuilta ohimoiltaan ja verensekaisen hien kohoavan Hänen otsalleen. Hänen käsistään ja jaloistaan vuoti veri pisara pisaralta kalliolle, jota oli porattu ristin pystyttämistä varten. Naulojen tekemät haavat laajenivat, kun Hänen ruumiinsa paino joutui Hänen käsiensä varaan. Hänen vaivalloinen hengityksensä kävi nopeaksi ja raskaaksi, kun Hänen sielunsa läähätti koko maailman syntien taakan alla. Koko taivas ihmetteli, kun Kristus kauheitten kärsimystensä keskellä rukoili: ”Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät.” Luuk. 23: 34. Kuitenkin ne olivat Jumalan kuvaksi luotuja ihmisiä, jotka tahtoivat ottaa hengiltä Jumalan ainosyntyisen Pojan. Millainen näky tämä olikaan koko maailmankaikkeudelle. {AT 732.3}

Pimeyden vallat ja voimat olivat kokoontuneet ristin juurelle luoden epäuskon helvetillisiä varjoja ihmissydämiin. Kun Jumala loi nämä olennot valtaistuimensa ympärille, he olivat kauniita ja loistavia. Heidän ihanuutensa ja pyhyytensä olivat sopusoinnussa heidän korkean asemansa kanssa. He olivat kaunistetut Jumalan viisaudella ja vyötetyt taivaallisella sota-asulla. He olivat Jehovan palvelijoita. Mutta kukapa saattaisi tuntea langennutta enkeliä kirkkaaksi serafiksi, joka kerran suoritti tehtäväänsä taivaan saleissa? {AT 732.4}

Saatanan voimat yhdessä pahojen ihmisten kanssa saivat kansan uskomaan, että Kristus oli suurin rikollinen ja tekemään Hänet ylenkatseensa kohteeksi. Niissä, jotka pilkkasivat Kristusta Hänen riippuessaan ristillä, vallitsi tuon ensimmäisen suuren kapinoitsijan henki. Hän täytti heidän suunsa kauheilla ja inhottavilla sanoilla. Hän sai heidät lausumaan herjauksia. Mutta kaikella tällä hän ei saavuttanut mitään. {AT 733.1}

Jos Kristuksesta olisi löydetty yksikin synti, jos Hän yhdessäkin kohdassa olisi antanut Saatanalle perään välttääkseen kauhean kidutuksensa, olisi Jumalan ja ihmisen vihollinen riemuinnut. Kristus taivutti päänsä ja kuoli, mutta Hän pysyi lujana uskossaan ja kuuliaisuudessaan Jumalaa kohtaan. ”Ja minä kuulin suuren äänen taivaassa sanovan: ’Nyt on tullut pelastus ja voima ja meidän Jumalamme valtakunta ja Hänen Voideltunsa valta, sillä meidän veljemme syyttäjä, joka yöt ja päivät syytti heitä meidän Jumalamme edessä, on heitetty ulos.’” Ilm. 12: 10. {AT 733.2}

Saatana näki, että häneltä riistettiin hänen valepukunsa. Hänen hallituksensa paljastettiin lankeamattomille enkeleille ja koko maailmankaikkeudelle. Hän oli osoittautunut murhaajaksi. Vuodattamalla Jumalan Pojan veren hän oli iäksi menettänyt taivaallisten olentojen myötätunnon. Tästälähin hänen työnsä oli rajoitettua. Minkä asenteen hän sitten ottikin, hän ei enää voinut odottaa enkeleitä, kun he tulevat taivaan saleista, ja syyttää heidän edessään Kristuksen veljiä siitä, että he olivat puetut pimeyden verhoihin ja synnin saastaan. Viimeinenkin side Saatanan ja taivaan joukkojen välillä oli katkennut. {AT 733.3}

Saatanaa ei kuitenkaan silloin tuhottu. Enkelit eivät vielä silloinkaan ymmärtäneet, mitä kaikkea tuohon suureen taisteluun sisältyi. Kysymyksessäolevat periaatteet oli paljastettava täydellisemmin. Ja ihmisen tähden Saatanan olemassaolon täytyi jatkua. Sekä ihmisen että enkelien täytyi saada nähdä, mikä vastakohta on Valkeuden

Ruhtinaan ja Pimeyden ruhtinaan välillä. Ihmisen oli valittava, ketä hän tahtoi palvella. {AT 734.4}

Suuren taistelun alkaessa Saatana oli väittänyt, ettei Jumalan lakia voinut noudattaa, että oikeus oli ristiriidassa armon kanssa sekä että, jos lakia rikottaisiin, syntisen olisi mahdotonta saada anteeksi. Saatana vaati, että jokaisen synnin täytyi saada rangaistuksensa, ja jos Jumala jättäisi synnin rankaisematta, ei Hän olisikaan totuuden ja vanhurskauden Jumala. Kun ihmiset rikkoivat Jumalan lain ja uhmasivat Hänen tahtoansa, silloin Saatana riemuitsi. Hän selitti tämän todistavan, ettei lakia voida totella; eikä ihmiselle voida antaa anteeksi. Koska

Saatana kapinansa jälkeen oli karkoitettu taivaasta, hän vaati, että ihmissukukin on ainiaaksi suljettava pois Jumalan suosiosta. Hän väitti, ettei Jumala voi olla oikeudenmukainen ja samalla armollinen syntiselle. {AT 734.1}

Mutta syntisenäkin ihminen oli toisenlaisessa asemassa kuin Saatana. Lusifer oli taivaassa tehnyt syntiä Jumalan kirkkauden valossa. Hän oli saanut sellaisen ilmoituksen Jumalan rakkaudesta, jollaista ei mikään muu luotu ollut saanut. Käsittäen Jumalan luonteen ja tuntien Hänen hyvyytensä Saatana kuitenkin halusi seurata omaa itsekästä, riippumatonta tahtoaan. Tämä valinta oli lopullinen. Jumala ei voinut tehdä enää mitään pelastaakseen hänet. Mutta ihminen tuli petetyksi, sillä Saatana oli viisasteluillaan pimentänyt hänen mielensä. Ihminen ei tuntenut Jumalan rakkauden korkeutta eikä syvyyttä. Hänellä oli toivoa Jumalan rakkauden tuntemisella. Katselemalla Jumalan luonnetta hän voisi päästä takaisin Hänen luokseen. {AT 734.2}

Jeesuksen välityksellä Jumalan armo ilmaistiin ihmisille, mutta armo ei syrjäytä oikeudenmukaisuutta. Laki ilmaisee Jumalan luonteenominaisuudet, eikä siitä voitu muuttaa rahtuakaan ihmisen hyväksi hänen langenneessa tilassaan. Jumala ei muuttanut lakiaan, mutta Hän uhrasi itsensä Kristuksessa ihmisen lunastamiseksi. ”Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa.” 2 Kor. 5: 19. {AT 734.3}

Laki vaatii vanhurskautta — vanhurskasta elämää ja täydellistä luonnetta, mutta nämä puuttuvat ihmiseltä. Hän ei voi täyttää Jumalan pyhän lain vaatimuksia. Mutta Kristus tuli maailmaan ihmisenä, eli pyhää elämää ja kehitti täydellisen luonteen. Nämä Hän tarjoaa vapaana lahjana kaikille, jotka tahtovat ottaa ne vastaan. Hänen elämänsä lasketaan ihmisten elämäksi. Näin he saavat entiset syntinsä anteeksi Jumalan pitkämielisyyden tähden. Sitäpaitsi Kristus varustaa ihmiset Jumalan ominaisuuksilla. Hän muovaa ihmisluonteen jumalallisen luonteen kaltaiseksi, hengellisen voiman ja kauneuden ihanaksi rakennelmaksi. Näin lain vanhurskaus täyttyy Kristukseen uskovassa. Jumala voi olla ”vanhurskas ja vanhurskauttaa sen, jolla on usko Jeesukseen”. Room. 3: 26. {AT 734.4}

Jumalan rakkaus ilmenee Hänen vanhurskaudessaan yhtä hyvin kuin Hänen armossaan. Vanhurskaus on Hänen valtaistuimensa perustus ja Hänen rakkautensa hedelmä. Saatanan tarkoitus oli ollut erottaa armo totuudesta ja vanhurskaudesta. Hän koetti todistaa, että Jumalan lain vanhurskaus on rauhan vihollinen. Mutta Kristus osoitti, että Jumalan suunnitelmassa ne kuuluvat erottamattomasti yhteen, eikä toinen voi olla olemassa ilman toista. ”Armo ja totuus tapaavat toisensa täällä, vanhurskaus ja rauha antavat suuta toisillensa.” Ps. 85: 10. {AT 735.1}

Elämällään ja kuolemallaan Kristus todisti, ettei Jumalan vanhurskaus tehnyt tyhjäksi Hänen armoaan, vaan että synti voitiin antaa anteeksi, sekä että laki on vanhurskas ja sitä voidaan täydellisesti noudattaa. Saatanan syytökset tehtiin tyhjiksi. Jumala oli antanut ihmiselle selvän todistuksen rakkaudestaan. {AT 735.2}

Silloin Saatana esitti toisen petoksen. Hän selitti, että armo teki vanhurskauden tyhjäksi ja että Kristuksen kuolema kumosi Hänen Isänsä lain. Jos laki olisi voitu muuttaa tai kumota, ei Kristuksen olisi tarvinnut kuolla. Mutta lain kumoaminen olisi merkinnyt rikkomuksen ikuistamista ja olisi antanut maailman Saatanan valtaan. Jeesus ripustettiin ristille siksi, että lakia ei voitu muuttaa ja ihminen voitiin pelastaa vain sen määräyksiä noudattamalla. Kuitenkin Saatana esitti juuri sen keinon, jolla Kristus vahvisti lain, sen tuhoamisena. Tätä on koskeva viimeinen kamppailu Kristuksen ja Saatanan välisessä taistelussa. {AT 735.3}

Nyt Saatana esittää väitteen, että Jumalan omalla äänellään julistama laki on virheellinen, että joitakin yksityiskohtia on syrjäytetty. Tämä on viimeinen suuri petos, jonka hän esittää maailmalle. Hänen ei tarvitse käydä koko lain kimppuun; jos hän voi saada ihmiset hylkäämään yhdenkin käskyn, hän on saavuttanut tarkoituksensa. Sillä ”joka pitää koko lain, mutta rikkoo yhtä kohtaa vastaan, se on syypää kaikissa kohdin”. Jaak. 2: 10. Taipuessaan rikkomaan yhden käskyn ihmiset joutuvat Saatanan valtaan. Asettamalla ihmisten laatiman lain Jumalan lain tilalle Saatana koettaa hallita maailmaa. Tästä työstä on ennustettu profetioissa. Siellä sanotaan siitä suuresta luopiovallasta, joka on Saatanan edustaja: ”Hän puhuu sanoja Korkeinta vastaan ja hävittää Korkeimman pyhiä. Hän pyrkii muuttamaan ajat ja lain, ja ne annetaan hänen käteensä.” Dan. 7: 25. {AT 735.4}

Ihmiset tulevat varmasti asettamaan lakinsa Jumalan lakeja vastaan. He koettavat pakottaa toisten omaatuntoa, ja koettaessaan saada lakinsa väkipakolla voimaan he tulevat sortamaan lähimmäisiään. {AT 736.1}

Taistelu Jumalan lakia vastaan, joka alkoi jo taivaassa, tulee jatkumaan ajan loppuun asti. Jokainen ihminen joutuu koetukselle. Koko maailman on ratkaistava, totellako vai olla tottelematta. Jokaisen on tehtävä valintansa Jumalan lain ja ihmisten lakien välillä. Siinä vedetään rajaviiva. Tulee olemaan vain kaksi joukkoa. Jokaisen luonne tulee kehittymään loppuun asti, ja kaikki tulevat osoittamaan, ovatko he asettuneet uskollisten tai kapinoitsijain puolelle. {AT 736.2}

Sitten loppu tulee. Jumala on puolustava lakiaan ja vapauttava kansansa. Saatana ja kaikki, jotka ovat yhtyneet hänen kapinaansa, tuhotaan. Synti ja syntiset häviävät, niin ettei heistä jää juurta eikä oksaa (Mal. 4: 1) — Saatana on juuri ja hänen seuraajansa oksat. Silloin täyttyvät pimeyden ruhtinaasta lausutut sanat: ”Minä ... hävitin sinut, suojaava kerubi, pois säihkyväin kivien keskeltä ... Kauhuksi olet sinä tullut eikä sinua enää ole, hamaan ikiaikoihin asti.” Silloin ”jumalatonta ei enää ole, kun hänen sijaansa katsot, on hän jo poissa”. He ”ovat niinkuin ei heitä olisi ollutkaan”. Hes. 28: 6 — 19; Ps. 37: 10: Obadja 16. {AT 736.3}

Tämä ei ole mielivaltainen väkivallanteko Jumalan puolelta. Ne jotka hylkäävät Jumalan armon, saavat niittää, mitä ovat kylväneet. Jumala on elämän lähde, ja kun ihminen haluaa palvella syntiä, hän eroaa Jumalasta ja täten katkaisee yhteytensä elämän lähteeseen, Hän on ”vieraantunut Jumalan elämästä”. Kristus sanoo: ”Kaikki, jotka minua vihaavat, rakastavat

kuolemaa.” Ef. 4: 18; San. 8: 36. Jumala antaa heille elämän joksikin aikaa, jotta heidän luonteensa kehittyisi ja vaikuttimensa kävisivät selville. Kun tämä on tapahtunut, he saavat kantaa oman valintansa seuraukset. Mutta kapinoitsijan elämä, jollaisia ovat Saatana ja kaikki hänen liittolaisensa, on niin ristiriidassa Jumalan kanssa, että Hänen läsnäolonsakin on heille kuluttava tuli. Hän, joka on rakkaus, tuhoaa heidät kirkkaudellaan. {AT 736.4}

Tuon suuren taistelun alkaessa enkelit eivät ymmärtäneet tätä. Jos Saatana joukkoineen olisi silloin saanut niittää syntiensä täyden sadon, he olisivat tuhoutuneet, mutta taivaan olennoille ei olisi käynyt selväksi, että tämä oli synnin välttämätön seuraus. Epäilys Jumalan hyvyyttä kohtaan olisi jäänyt heidän sieluunsa pahan siemenen kaltaisena, joka kerran tuottaisi synnin ja tuskan kauhean sadon. {AT 737.1}

Mutta näin ei ole silloin, kun suuri taistelu tulee päättymään. Silloin, kun Jumalan suunnitelma on täyttynyt, Jumalan luonne paljastuu kaikille luoduille olennoille. Hänen lakinsa säädösten huomataan olevan täydellisiä ja muuttumattomia. Synti on ilmaissut luontonsa ja Saatana luonteensa. Silloin synnin hävittäminen todistaa Jumalan rakkautta ja vahvistaa Hänen kunniaansa niiden lukemattomien olentojen edessä, jotka iloitsevat Hänen tahtonsa noudattamisesta ja joiden sydämessä on Hänen lakinsa. {AT 737.2}

Syystä kyllä saattoivat enkelit iloita katsellessaan Vapahtajan ristiä, sillä vaikka he eivät silloin ymmärtäneet kaikkea, he tiesivät, että synnin ja Saatanan tuho oli ikuisesti varmisteltu, ihmisen lunastus suoritettu ja maailmankaikkeus iankaikkisesti turvattu. Kristus itse käsitti täydellisesti Golgatalla antamansa uhrin seuraukset. Tämä kaikki oli Hänen silmiensä edessä, kun Hän ristillä huudahti: ”Se on täytetty!” {AT 737.3}



LUKU 80—HAUDAN LEPOON

”Ja Joosef otti ruumiin, kääri sen puhtaaseen liinavaatteeseen ja pani sen uuteen hautakammioonsa, jonka oli hakkauttanut kallioon.” {AT 738.1}

Viimeinkin Jeesus pääsi lepoon. Häpeän ja kidutuksen pitkä päivä oli päättynyt. Kun laskevan auringon viimeiset säteet ilmoittivat sapatin alkaneen, Jumalan Poika lepäsi hiljaisuudessa Joosefin haudassa. Työnsä päättäneenä, kädet rauhallisesti ristissä Hän lepäsi sapatin pyhät hetket. {AT 738.2}

Alussa Isä ja Poika olivat levänneet sapattina luomistyönsä jälkeen. Kun ”taivas ja maa kaikkine joukkoinensa tulivat valmiiksi” (1 Mocs. 2: 1), Luoja ja kaikki taivaan olennot riemuitsivat katsellessaan tätä loistavaa näkyä. ”Aamutähdet kaikki iloitsivat ja kaikki Jumalan pojat riemuitsivat.” Job 38: 7. Nyt Jeesus lepäsi lunastus- työstään, ja vaikka niillä, jotka maan päällä rakastivat Häntä, oli surua, niin taivaassa kuitenkin iloittiin. Tulevaisuudesta annettu lupaus oli taivaallisten olentojen mielestä ihana. Kristuksen täytetyn työn tulcksena Jumala ja enkelit näkivät uudistetun luomakunnan ja lunastetun suvun, joka synnin voitettuaan ei koskaan enää lankeaisi. Tämä näky liittyy aina päivään, jona Jeesus lepäsi. Sillä ”täydelliset ovat Hänen tekonsa”, ja ”kaikki, mitä Jumala tekee, pysyy iäti”, 5 Moos. 32: 1; Saarn. 3: 14. Kun ”kaikki jälleen kohdallensa asetetaan, mistä Jumala on ikiajoista saakka puhunut pyhäin profeettainsa suun kautta” (Apt. 3: 21), niin luomisessa säädetty sapatti, päivä, jonka Jeesus lepäsi Joosefin haudassa, on edelleen oleva levon ja ilon päivä. Taivas ja maa yhtyvät ylistykseen ”sapatista toiseen” (Jes. 66: 23), ja pelastetut kansat tulevat riemuiten palvelemaan ja kumartamaan Jumalaa ja Karitsaa. {AT 738.3}

Ristiinnaulitsemispäivän lopputapahtumat antoivat jälleen uuden todistuksen ennustuksen täyttymisestä ja Kristuksen jumaluudesta. Kun pimeys oli hälvennyt ristin ympäriltä ja Vapahtajan kuolinhuuto kaikunut, kuultiin heti toisen äänen sanovan: ”Totisesti tämä oli Jumalan Poika.” Matt. 27: 54. {AT 739.1}

Näitä sanoja ei lausuttu kuiskaten. Kaikkien silmät kääntyivät katsomaan, mistä ne tulivat. Kuka oli puhunut? Se oli sadanpäämies, roomalainen sotilas. Vapahtajan jumalallinen kärsivällisyys ja Hänen äkillinen kuolemansa, voitonhuuto huulillaan, olivat tehneet tähän pakanaan syvän vaikutuksen. Ristillä riippuvassa, runnellussa ja raadellussa ruumiissa hän tunsi Jumalan Pojan muodon. Eikä hän voinut olla tunnustamatta uskoaan. Näin tuli jälleen todistetuksi, että Vapahtaja oli näkevä sielunsa vaivan palkan. Juuri Hänen kuolinpäivänään kolme miestä, jotka suuresti erosivat toisistaan, oli sanonut uskovansa Häneen — hän, joka oli roomalaisen vartioston päällikkö; hän, joka kantoi Vapahtajan ristiä ja hän, joka kuoli ristillä Hänen vierellään. {AT 739.2}

Illan saapuessa kammottava hiljaisuus vallitsi Golgatalla. Joukko hajaantui, ja monet palasivat Jerusalemiin aivan toisenlaisina, kuin he olivat olleet aamulla. Monet olivat saapuneet ristiinnaulitsemispaikalle uteliaisuudesta, eivätkä sentähden, että vihasivat

Kristusta. Kuitenkin he uskoivat pappien syytökset ja pitivät Kristusta pahantekijänä. Luonnottoman kiihotuksen alaisina he olivat yhtyneet kansanjoukon herjauksiin Häntä vastaan. Mutta kun pimeys verhosi maan ja heidän omatuntonsa alkoi syyttää heitä, he tunsivat olevansa syypäät suureen rikokseen. Tuon kauhistuttavan pimeyden keskeltä ei kuulunut pilkkasanoja eikä ivanaurua, ja kun se hälveni, he lähtivät kotiinsa vakavan äänettöminä. Hle olivat tulleet vakuuttuneiksi siitä, että pappien syytteet olivat väärät, ja ettei Jeesus ollut vallantavoittelija; ja muutamaa viikkoa myöhemmin, kun Pietari saarnasi helluntaipäivänä, he olivat niiden tuhansien joukossa, jotka kääntyivät ja uskoivat Kristukseen. {AT 739.3}

Mutta juutalaisissa johtomiehissä heidän näkemänsä tapahtumat eivät aikaansaaneet mitään muutosta. Heidän vihansa Jeesusta kohtaan ei ollut hiukkaakaan vähentynyt. Pimeys, joka oli pettänyt maan Jeesuksen riippuessa ristillä, ei ollut synkempi kuin se, joka vielä vallitsi pappien ja hallitusmiesten mielessä. Kristuksen syntyessä tähti oli tuntenut Hänet ja ohjannut tietäjät seimelle, missä Hän makasi. Taivaan joukot olivat tunteneet Hänet ja laulaneet Hänen ylistystään Beetlehemin kedoilla. Meri oli tuntenut Hänen äänensä ja totellut Hänen käskyään. Sairaus ja kuolema olivat tunnustaneet Hänen valtansa ja luovuttaneet Hänelle saaliinsa. Aurinko oli tuntenut Hänet ja nähdessään Hänen kuolintuskansa oli kätkenyt kasvonsa. Kalliot olivat tunteneet Hänet ja särkyneet palasiksi Hänen huudostaan. Eloton luonto oli tuntenut Kristuksen ja todistanut Hänen jumaluudestaan. Mutta Israelin papit ja hallitusmiehet eivät tunteneet Jumalan Poikaa. {AT 740.1}

Papeilla ja hallitusmiehillä ei kuitenkaan ollut rauhaa. He olivat saavuttaneet tarkoituksensa ja surmanneet Kristuksen, mutta he eivät tunteneet voitonriemua, jollaista he olivat odottaneet kokevansa. Näennäisen voittonsa hetkenäkin heitä vaivasi pelko siitä, mitä sitten tapahtuisi. He olivat kuulleet huudot ”Se on täytetty” ja ”Isä, Sinun käsiisi minä annan henkeni.” Joh. 19: 30; Luuk. 23: 46. He olivat nähneet kallioiden halkeavan ja tunteneet voimakkaan maanjäristyksen, ja he olivat levottomia ja huolestuneita. {AT 740.2}

He olivat kadehtineet Kristuksen vaikutusta kansaan Hänen eläessään, ja he olivat Hänelle kateellisia Hänen kuollessaankin. He pelkäsivät kuollutta Kristusta paljon enemmän kuin he olivat koskaan pelänneet elävää Kristusta. He pelkäsivät kansan huomion edelleen kohdistuvan ristiinnaulitsemiseen liittyviin tapahtumiin. He pelkäsivät sen päivän tekojen seurauksia. He eivät millään muotoa halunneet Hänen ruumiinsa jäävän ristille sapatiksi. Sapatti lähestyi, ja olisi sen pyhyyden loukkaamista antaa ruumiiden riippua ristillä. Tällä tekosyyllä juutalaiset johtomiehet pyysivät Pilatukselta, että uhrien kuolemaa joudutettaisiin ja heidän ruumiinsa otettaisiin alas ennen auringonlaskua. {AT 740.3}

Pilatus oli yhtä haluton kuin hekin antamaan Jeesuksen ruumiin jäädä ristille. Kun hän oli antanut suostumuksensa, molempien rosvojen sääriluut rikottiin, jotta he pikemmin kuolisivat, mutta Jeesuksen nähtiin jo kuolleen. Raa’at sotilaat olivat heltyneet siitä, mitä he olivat nähneet ja kuulleet Jeesuksesta, eivätkä he halunneet särkeä Hänen jäseniään. Näin

Jumalan Karitsan uhrissa täyttyi pääsiäislampaasta annettu määräys: ”Älkööt he jättäkö siitä mitään seuraavaan aamuun älköötkä siitä luuta rikkoko. Kaikkien pääsiäistä koskevien käskyjen mukaan he viettäkööt sitä.” 4 Moos. 9: 12. {AT 740.4}

Papit ja hallitusmiehet olivat hämmästyneitä nähdessään, että Jeesus oli kuollut. Ristinkuolema oli pitkällinen, ja oli vaikea ratkaista, milloin elämä sammui. Oli ennenkuulumatonta, että joku kuoli ristillä kuuden tunnin kuluessa. Papit halusivat varmistua Jeesuksen kuolemasta, ja heidän kehoituksestaan eräs sotilas työnsi keihään Vapahtajan kylkeen. Niin tehdystä haavasta virtasi kaksi runsasta ja selvästi erotettavaa virtaa, toinen verta ja toinen vettä. Kaikki katselijat huomasivat tämän, ja Johannes kertoo tapauksen hyvin selvästi. Hän sanoo: ”Yksi sotamiehistä puhkaisi keihäällä Ilänen kylkensä, ja heti vuoti siitä verta ja vettä. Ja joka sen näki, on sen todistanut, ja hänen todistuksensa on tosi, ja hän tietää totta puhuvansa, että tekin uskoisitte. Sillä tämä tapahtui, että kirjoitus kävisi toteen: ’Älköön Häneltä luuta rikottako’. Ja vielä sanoo toinen kirjoitus:’He luovat katseensa Häneen, jonka he ovat lävistäneet.’” Joh. 19: 34-37. {AT 741.1}

Ylösnousemuksen jälkeen papit ja hallitusmiehet levittivät tietoa, että Kristus ei kuollutkaan ristillä, vaan ainoastaan pyörtyi ja virkosi jälkeenpäin. Toinen huhu väitti, että hautaan ei laskettukaan todellista ruumista, joka oli lihaa ja verta, vaan jotakin ruumiin kaltaista. Roomalaisten sotilaitten menettely kumoaa nämä väärät väitteet. He eivät särkeneet Hänen luitaan, koska Hän oli jo kuollut. Pappeja tyydyttääkseen he puhkaisivat Ilänen kylkensä. EHei Kristus vielä olisi ollut kuollut, tämä haava olisi välittömästi aiheuttanut kuoleman. {AT 741.2}

Mutta ei keihäänpisto eivätkä ristin tuskat aiheuttaneet Jeesuksen kuolemaa. Hänen kuolinhetkellään ”kovalla äänellä” päästämänsä huuto (Matt. 27: 50; Luuk. 23: 46) ja veri- ja vesivirta, jotka vuotivat Hänen kyljestään, osoittavat, että Hän kuoli, koska Hänen sydämensä murtui. Sieluntuskat mursivat Hänen sydämensä. Maailman synnit surmasivat Hänet. {AT 741.3}

Vapahtajan kuollessa Hänen opetuslastensa toivo katosi. He katselivat Hänen suljettuja silmäluomiaan ja riippuvaa päätään, Hänen verentahraamia hiuksiaan, lävistettyjä käsiään ja jalkojaan, ja heidän tuskansa oli sanoinkuvaamaton. Viimeiseen asti he olivat uskoneet, ettei Hän kuolisi, ja he tuskin saattoivat nytkään uskoa, että Hän oli todella kuollut. Surunsa valtaamina he eivät muistaneet Hänen ennustaneen juuri tämän tapauksen. Eivät mitkään Hänen sanansa suoneet heille lohtua. He näkivät vain ristin ja sillä vertavuotavan uhrin. Tulevaisuus näytti synkältä ja epätoivoiselta. Heidän uskonsa Jeesukseen oli mennyt, mutta koskaan he eivät olleet rakastaneet Herraansa kuten nyt. Koskaan he eivät olleet niin hyvin tunteneet Hänen arvoaan ja sitä, miten suuresti he Häntä tarvitsivat. {AT 741.4}

Kuolleenakin Kristus oli hyvin rakas opetuslapsilleen. He halusivat antaa Hänelle kunniallisen hautauksen, mutta eivät tienneet, miten voisivat sen tehdä. Jeesus oli tuomittu

maanpetoksesta Hooman hallitusta vastaan, ja tällaisesta rikoksesta tuomitut henkilöt haudattiin sellaisia rikollisia varten erikoisesti määrättyyn hautausmaahan. Opetuslapsi Johannes oli Galileasta tulleiden naisten kanssa jäänyt ristin juurelle. He eivät voineet jättää Herransa ruumista raakojen sotilaiden käsiin kätkettäväksi häpeälliseen hautaan. He eivät kuitenkaan voineet estää sitä. He eivät voineet odottaa mitään suosionosoituksia juutalaisilta viranomaisilta, eikä heillä ollut vaikutusvaltaa Pilatukseen. {AT 742.1}

Silloin Joosef Arimatialainen ja Nikodeemus tulivat auttamaan opetuslapsia tässä pulassa. Nämä molemmat miehet olivat Sanhedrinin jäseniä ja tunsivat hyvin Pilatuksen. Molemmat olivat rikkaita ja vaikutusvaltaisia henkilöitä. He olivat päättäneet, että Jeesuksen ruumis pitäisi haudata kunniallisesti. {AT 742.2}

Joosef meni rohkeasti Pilatuksen luo ja pyysi tältä Jeesuksen ruumista. Nyt vasta Pilatus kuuli, että Jeesus oli todella kuollut. Hän oli saanut ristiriitaisia tietoja ristiinnaulitsemiseen liittyvistä tapahtumista, mutta tieto Jeesuksen kuolemasta oli tahallisesti salattu häneltä. Papit ja hallitusmiehet olivat varoittaneet Pilatusta Kristuksen opetuslasten taholta uhkaavasta petoksesta Hänen ruumiiseensa nähden. Kuultuaan Joosefin pyynnön hän sen vuoksi lähetti noutamaan sotilasta, joka oli ollut vartiossa ristin juurella ja sai häneltä varmuuden Jeesuksen kuolemasta. Hän sai häneltä myös Golgatan tapahtumista selostuksen, mikä vahvisti Joosefin todistuksen. {AT 742.3}

Joosefin pyyntöön suostuttiin. Johanneksen ollessa huolissaan Mestarinsa hautauksesta Joosef palasi mukanaan Pilatuksen määräys Jeesuksen ruumiista, ja Nikodeemus tuli tuoden kallisarvoista mirhan ja aloen sekoitusta Hänen voitelemisekseen. Jerusalemin eniten kunnioitetulle henkilölle ei olisi voitu osoittaa suurempaa kunnioitusta kuoleman jälkeen. Opetuslapset olivat hämmästyneitä nähdessään näiden rikkaiden hallitusmiesten olevan yhtä kiinnostuneita kuin hekin heidän Herransa hautaamisesta. {AT 742.4}

Ei Joosef eikä Nikodeemus ollut julkisesti tunnustanut uskoaan Vapahtajaan Hänen vielä eläessään. He tiesivät, että sellainen askel sulkisi heidät pois sanhedrinista, ja he toivoivat voivansa suojella Häntä vaikutusvallallaan neuvostossa. Jonkin aikaa he näyttivät onnistuvan, mutta kavalat papit, jotka näkivät heidän olevan suosiollisia Kristukselle, tekivät heidän suunnitelmansa tyhjiksi. Heidän poissaollessaan Jeesus oli tuomittu ja annettu ristiinnaulittavaksi. Nvt kun Hän oli kuollut, he eivät enää salanneet kiintymystään Häneen. Kun opetuslapset pelkäsivät osoittaa julkisesti olevansa Hänen seuraajiaan, Joosef ja Nikodeemus tulivat rohkeasti heidän avukseen. Näiden rikkaitten ja kunnioitettujen miesten apu oli hyvin tarpeellinen juuri tänä aikana. He saattoivat tehdä kuolleen Mestarinsa hyväksi sellaista, mitä köyhät opetuslapset eivät voineet tehdä, ja heidän rikkautensa ja vaikutusvaltansa suojelivat heitä suuressa määrin pappien ja hallitusmiesten pahuudelta. {AT 744.1}

Hellästi ja kunnioittavasti he omin käsin ottivat Jeesuksen ruumiin alas ristiltä. Säälin kyyneleet vuotivat heidän silmistään heidän katsellessaan Hänen runneltua ja raadeltua ruumistaan. Joosef omisti uuden haudan, joka oli hakattu kallioon. Hän oli säilyttänyt sitä itseään varten, mutta se oli lähellä Golgataa, ja nyt hän valmisti sen Jeesukselle. Ruumis kiedottiin liinakankaaseen yhdessä Nikodeemuksen tuomien yrttien kanssa, ja Vapahtaja kannettiin hautaan. Siellä nuo kolme opetuslasta oikaisivat runnellut jäsenet ja ristivät lävistetyt kädet elottomalle rinnalle. Galilealaiset naiset tulivat katsomaan, että kaikki tehtiin, mitä voitiin tehdä, heidän rakastetun Opettajansa elottoman ruumiin hyväksi. Sitten he näkivät raskaan kiven vieritettävän haudan suulle, jonne Vapahtaja jäi lepäämään. Naiset olivat viimeisiä ristin juurella, ja he olivat myös viimeisiä Kristuksen haudalla. Kun illan varjot lankesivat, Maria Magdaleena ja toiset Mariat viipyivät Herransa lepopaikan lähettyvillä vuodattaen surun kyyneleitä Hänen tähtensä, jota he rakastivat. ”Ja palattuaan kotiinsa he valmistivat hyvänhajuisia yrttejä ja voiteita; mutta sapatin he viettivät hiljaisuudessa lain käskyn mukaan.” Luuk. 23: 56. {AT 744.2}

Se oli unohtumaton sapatti murheellisille opetuslapsille, mutta myös papeille, hallitusmiehille, kirjanoppineille ja kansalle. Auringon laskiessa valmistuspäivän iltana soivat torvet merkiksi siitä, että sapatti oli alkanut. Pääsiäistä vietettiin, kuten sitä oli vietetty vuosisatoja, samalla kun Hän, johon se viittasi, jumalattomien käsien surmaamana lepäsi Joosefin haudassa. Sapattina temppelipihat olivat täynnä jumalanpalvelukseen osaaottavia. Golgatalla mukana ollut ylimmäinen pappi oli siellä komeassa pappispuvussaan. Valkopäähineiset papit olivat täydessä työssä velvollisuuttaan suorittamassa. Mutta jotkut läsnäolijat eivät olleet rauhallisia, kun härkien ja kauristen veri uhrattiin syntien sovitukseksi. He eivät tienneet, että esikuva oli kohdannut vastakuvansa, että ääretön uhri oli annettu maailman syntien tähden. He eivät tienneet, ettei juhlamenojen suorittaminen enää merkinnyt mitään. Mutta koskaan aikaisemmin ei tätä toimitusta ollut seurattu näin ristiriitaisin tuntein. Torvien, soitto- koneiden ja laulajien ääni oli yhtä kuuluva ja kirkas kuin tavallisesti. Mutta kaikki tuntui niin kummalliselta. Yksi ja toinen kyseli siitä ihmeellisestä tapahtumasta, joka oli sattunut. Tähän saakka kaikkeinpyhintä oli huolellisesti varjeltu tungettelevilta katseilta. Mutta nyt se oli avoinna kaikkien katseille. Raskas, kudottu verho, joka oli tehty puhtaasta pellavasta ja kauniisti kirjaeltu kullalla, helakanpunalla ja purppuralla, oli halkaistu ylhäältä alas asti. Paikka, jossa Jehova oli kohdannut ylimmäisen papin ilmaistakseen kirkkautensa, paikka, joka oli ollut Jumalan pyhä vastaanottohuone, oli avoinna jokaisen katseelle, eikä Jumala enää tunnustanut sitä omakseen. Synkkien aavistusten vallassa papit suorittivat alttaripalvelusta. Kaikkeinpyhimmän pyhän salaisuuden paljastaminen täytti heidät pelolla tulevasta onnettomuudesta. {AT 745.1}

Monien mieltä askarruttivat Golgatan tapahtumien herättämät ajatukset. Ristiinnaulitsemisen ja ylösnousemuksen välillä monet valvoivat tutkien lakkaamatta ennustuksia, toiset saadakseen selville sen juhlan täyden merkityksen, jota silloin vietettiin, toiset löytääkseen todistuksia, ettei Jeesus ollut se, mikä Hän väitti olevansa, ja toiset taas

etsivät murheellisina todistuksia siitä, että Hän todella oli Messias. Vaikka heidän etsimisellään olikin näin erilaiset tarkoitukset, kaikki vakuuttuivat samasta totuudesta — että viime päivien tapahtumat olivat olleet ennustusten täyttymystä ja että Ristiinnaulittu oli maailman Lunastaja. Monet jumalanpalveluksessa olleista eivät koskaan enää ottaneet osaa pääsiäisen viettoon. Monet papeistakin olivat varmoja Jeesuksen todellisesta luonteesta. He eivät olleet turhaan tutkineet ennustuksia, ja Jeesuksen ylösnousemuksen jälkeen he tunnustivat Hänet Jumalan Pojaksi. {AT 745.2}

Kun Nikodeemus näki Jeesuksen riippuvan ristillä, hän muisti Hänen yöllä Öljymäellä lausumansa sanat: ”Ja niinkuin Mooses ylensi käärmeen erämaassa, niin pitää Ihmisen Poika ylennettämän, että jokaisella, joka Häneen uskoo, olisi iankaikkinen elämä.” Joh. 3: 14, 15. Sinä sapattina, jolloin Jeesus lepäsi haudassa, Nikodeemuksella oli sopiva tilaisuus ajatella. Entistä kirkkaampi valo syttyi nyt hänen sielussaan, eivätkä Jeesuksen lausumat sanat olleet hänelle enää salaisuus. Hän tunsi menettäneensä paljon, kun ei liittynyt Vapahtajaan Hänen eläessään. Nyt hän palautti mieleensä Golgatan tapahtumat. Kristuksen rukous murhaajiensa puolesta ja Hänen vastauksensa kuolevan ryövärin pyyntöön puhuivat tuon oppineen neuvosmiehen sydämelle. Hän näki jälleen Jeesuksen kuolemantuskissa, hän kuuli jälleen Hänen viimeisen huutonsa ”Se on täytetty” ikäänkuin voittajan lausumana. Hän näki jälleen maan vapisevan, näki synkän taivaan, revenneen esiripun, järisevät kalliot, ja hänen uskonsa vahvistui lopullisesti. Juuri se tapahtuma, joka teki tyhjäksi opetuslasten toivon, sai Joosefin ja Nikodeemuksen vakuuttuneiksi Jeesuksen jumaluudesta. Lujan ja horjumattoman uskon rohkeus voitti heidän pelkonsa. {AT 746.1}

Kristus ei ollut koskaan kiinnittänyt ihmisten huomiota niin paljon kuin nyt maatessaan haudassa. Tapansa mukaan kansa toi sairaita ja kärsiviä temppelipihoihin kysellen: Kuka tietää kertoa jotakin Jeesus Nasarealaisesta? Monet olivat tulleet kaukaa tavatakseen Hänet, joka oli parantanut sairaita ja herättänyt kuolleita. Joka puolella huudettiin: Me tarvitsemme Kristusta, Parantajaa. Tässä tilaisuudessa papit tarkastivat ne, joissa luultiin esiintyvän spitaalin oireita. Monet saivat kuulla miehensä, vaimonsa tai lapsensa julistettavan spitaalisiksi ja tuomittavan lähtemään pois kodin suojasta ja ystäviensä hoidosta varoittamaan lähellä tulevia surullisella huudolla: ”Saastainen, saastainen!” Jeesus Nasarealaisen lempeät kädet, jotka eivät koskaan kieltäytyneet antamasta parantavaa kosketusta vastenmieliselle spitaaliselle, lepäsivät nyt ristittyinä Hänen rinnallaan. Huulet, jotka spitaalisen pyyntöön olivat vastanneet lohduttavin sanoin: ”Minä tahdon, puhdistu”, (Matt. 8: 3), olivat nyt vaiti. Monet kääntyivät ylipappien ja hallitusmiesten puoleen saadakseen myötätuntoa ja apua, mutta turhaan. He olivat nähtävästi päättäneet saada toimeliaan Kristuksen jälleen keskuuteensa. Väsymättömän hartaasti he kyselivät Häntä. He eivät tahtoneet tulla karkotetuiksi pois. Mutta nvt heidät karkoitettiin temppelipihoista, ja porteille asetettiin sotilaita estämään kansaa, joka tuli sairaineen ja kuolevineen vaatien sisäänpääsyä. {AT 746.2}

Sairaat, jotka olivat tulleet Vapahtajan parannettaviksi, olivat pettymyksen masentamia. Kadut olivat täynnä surevia. Sairaat kuolivat Jeesuksen parantavan kosketuksen puutteessa. Turhaan kysyttiin neuvoa lääkäreiltä, kenenkään taito ei ollut sellainen kuin Hänen, joka lepäsi Joosefin haudassa. {AT 747.1}

Kärsivien tuskanhuudot saivat tuhannet vakuuttuneiksi, että suuri valo oli maailmasta sammunut. Ilman Kristusta maailma oli musta ja pimeä. Monet, jotka olivat yhtyneet huutamaan: ”Ristiinnaulitse, ristiinnaulitse”, käsittivät nyt, mikä onnettomuus heitä oli kohdannut, ja olisivat yhtä innokkaasti huutaneet: Päästä meille Jeesus, jos Hän vielä olisi elänyt. {AT 747.2}

Kun kansa sai kuulla, että papit olivat surmauttaneet Jeesuksen, he alkoivat kysellä Hänen kuolemastaan. Oikeudenkäynnin yksityiskohdat pidettiin niin salassa kuin mahdollista, mutta sillä aikaa, kur Hän oli haudassa, Hänen nimensä oli tuhansien huulilla, ja kertomuksia Hä ien valekuulustelustaan ja pappien ja hallitusmiesten epäinhimillisyydestä kerrottiin kaikkialla. Älykkäät ihmiset pyysivät näitä pappeja ja hallitusmiehiä selittämään heille Messiasta koskevia Vanhan testamentin ennustuksia, ja koettaessaan sepittää joitakin valheita vastaukseksi he tulivat aivankuin mielettömiksi. He eivät osanneet selittää Kristuksen kärsimyksiin ja kuolemaan viittaavia ennustuksia, ja monet kyselijät tulivat vakuuttuneiksi siitä, että kirjoitukset olivat täyttyneet. {AT 747.3}

Kosto, jonka papit olivat kuvitelleet niin suloiseksi, oli heille jo hyvin katkera. He tiesivät saavansa ankaria moitteita kansan taholta, ja he tiesivät, että juuri ne, joita he olivat yllyttäneet Jeesusta vastaan, nyt kauhistuivat omaa häpeällistä tekoaan. Papit olivat koettaneet uskoa Jeesusta pettäjäksi, mutta turhaan. Jotkut heistä olivat olleet Lasaruksen haudalla ja nähneet kuolleen virkoavan eloon. He vapisivat pelosta, että Kristus itse nousisi kuolleista ja ilmestyisi jälleen heidän eteensä. He olivat kuulleet Hänen lausuvan, että Häneliä oli valta antaa henkensä ja ottaa se jälleen. He muistivat Hänen sanoneen: ”Hajoittakaa maahan tämä temppeli, niin minä pystytän sen kolmessa päivässä^.” Joh. 2: 19. Juudas oli myös kertonut heille sanat, jotka Jeesus oli lausunut opetuslapsilleen ollessaan viimeistä kertaa matkalla Jerusalemiin: ”Katso, me menemme ylös Jerusalemiin, ja Ihmisen Poika annetaan ylipappien ja kirjanoppineitten käsiin, ja he tuomitsevat Hänet kuolemaan ja antavat Hänet pakanoille pilkattavaksi ja ruoskittavaksi ja ristiinnaulittavaksi ja kolmantena päivänä Hän on nouseva ylös.” Matt. 20: 18, 19. Kuullessaan nämä sanat he olivat pilkanneet ja nauraneet. Mutta nyt he muistivat Jeesuksen ennustusten tähän saakka toteutuneen. Hänhän oli sanonut nousevansa ylös kolmantena päivänä, ja kukapa tietää, vaikka näin kävisikin? He tahtoivat karkoittaa nämä ajatukset, mutta eivät voineet. Isänsä perkeleen tavoin hekin uskoivat ja vapisivat. {AT 747.4}

Nyt, kun kiihtymyksen vimma oli ohi, Kristuksen kuva alkoi tunkeutua heidän mieleensä. He näkivät Hänen seisovan tyynenä ja valittamatta vihollistensa edessä kärsien heidän pilkkansa ja pahoinpitelynsä ääntäkään päästämättä. Kaikki Hänen tutkimukseensa ja

oikeudenkäyntiinsä liittyvät tapahtumat saivat heidät ehdottoman vakuuttuneiksi siitä, että Hän oli Jumalan Poika. He tunsivat, että Hän saattaisi milloin tahansa seisoa heidän edessään, syytetty syyttäjänä, tuomittu tuomarina, surmattu vaatimassa murhaajiensa kuolemaa. {AT 748.1}

Vähän he saattoivat levätä sapattinakaan. Vaikka he eivät voineet astua pakanan kynnyksen yli peläten tulevansa saastaiseksi, niin kuitenkin he neuvottelivat Kristuksen ruumiista. Kuoleman ja haudan täytyisi pitää Hänet, jonka he olivat ristiinnaulinneet. ”Ylipapit ja fariseukset kokoontuivat Pilatuksen luo ja sanoivat: ’Herra, me muistamme sen villitsijän vielä eläessään sanoneen: Kolmen päivän kuluttua minä nousen ylös. Käske siis tarkasti vartioida hautaa, kolmanteen päivään asti, etteivät Hänen opetuslapsensa tulisi ja varastaisi Häntä ja sanoisi kansalle: Hän nousi kuolleista, ja niin viimeinen villitys olisi pahempi kuin ensimmäinen.’ Niin Pilatus sanoi heille: ’Tuossa on vartijaväkeä, menkää, vartioikaa niin hyvin kuin taidatte.’” Matt. 27: 62-65. {AT 748.2}

Papit antoivat määräyksiä haudan vartioimisesta. Aukon eteen oli asetettu suuri kivi. Tämän kiven poikki he asettivat köydet kiinnittäen niiden päät lujaan kallioon ja sinetöivät ne roomalaisella sinetillä. Kiveä ei voitu liikuttaa sinettiä murtamatta. Sadan sotilaan vartiosto asetettiin sitten haudan ympärille estämään ketään koskemasta siihen. Papit tekivät kaiken voitavansa pitääkseen Jeesuksen ruumiin siellä, minne se oli laskettu. Hänet oli niin lujasti sinetöity hautaansa, kuin Hänen olisi jäätävä sinne ainiaaksi. {AT 748.3}

Näin heikot ihmiset neuvottelivat ja suunnittelivat. Vähän nämä murhaajat käsittivät, miten hyödyttömiä heidän ponnistuksensa olivat. Mutta heidänkin toimenpiteistänsä sai Jumala kunnian. Ponnistukset, joita tehtiin Kristuksen ylösnousemuksen estämiseksi, todistavat mitä vakuuttavimmin sen puolesta. Mitä suurempi sotilasjoukko asetettiin haudan ympärille, sitä voimakkaampi oli todistus Hänen ylösnousemuksestaan. Satoja vuosia ennen Vapahtajan kuolemaa Pyhä Henki oli lausunut psalmien laulajan välityksellä: ”Miksi pakanat pauhaavat ja kansat turhia ajattelevat? Maan kuninkaat nousevat, ruhtinaat yhdessä neuvottelevat Herraa ja Hänen voideltuansa vastaan ... Hän, joka taivaassa asuu, nauraa; Herra pilkkaa heitä.” Ps. 2: 1—4. Roomalaiset vartijat ja Rooman armeijat j olivat voimattomia sulkemaan Elämän Herraa haudan poveen. Hä- 1 nen vapautuksensa hetki oli lähellä. {AT 749.1}



LUKU 81—KUOLEMAN VOITTAJA

”Minä olen ylösnousemus ja elämä.” {AT 750.1}

Viikon ensimmäisen päivän vastainen yö oli hitaasti kulumassa loppuun. Oli vuorokauden pimein hetki juuri ennen päivänkoittoa. Kristus oli yhä ahtaan hautakammionsa vankina. Suuri kivi oli paikoillaan, roomalainen sinetti oli ehjänä, roomalaiset sotilaat olivat vartiossa. Ja paikalla oli myös näkymättömiä katselijoita. Sinne oli kerääntynyt joukoittain pahoja enkeleitä. Pimeyden ruhtinas langenneille joukkoineen olisi ainiaaksi pitänyt sinetöitynä haudan, jossa Jumalan Poika oli, jos se vain olisi ollut mahdollistä. Mutta taivaallinen joukko ympäröi hautaa. Voimakkaat enkelit vartioivat hautakammiota odottaen saavansa lausua Elämän Ruhtinaan tervetulleeksi. {AT 750.2}

”Ja katso, tapahtui suuri maanjäristys, sillä Herran enkeli astui alas taivaasta.” Puettuna Jumalan koko sota-asuun tämä enkeli läksi taivaan kartanoista. Jumalan kunnian kirkkaat säteet loistivat hänen edellään ja valaisivat hänen polkuaan. ”Hän oli näöltään niinkuin salama, ja hänen vaatteensa olivat valkeat kuin lumi. Ja häntä peljästyen vartijat vapisivat ja kävivät ikäänkuin kuolleiksi.” {AT 750.3}

Entä papit ja hallitusmiehet, missä on heidän vartijainsa voima? {AT 750.4}

Urhoolliset sotilaat, jotka eivät koskaan ole pelänneet ihmisen voimaa, ovat nyt kuin vangit ilman miekkaa tai keihästä. Kasvot, jotka he näkevät edessään, eivät ole maallisen sotilaan kasvot. Ne ovat Herran sotajoukon väkevimmän sankarin kasvot. Tämä sanansaattaja on nyt sillä paikalla, mistä Saatana lankesi. Hän se Beetlehemin kukkuloilla julisti Kristuksen syntymän. Maa vapisee hänen lähestyessään, pimeyden joukot pakenevat, ja kun hän vierittää kiven pois, taivas näyttää laskeutuvan alas maan päälle. Sotilaat näkevät hänen vierittävän kiven, ikäänkuin se olisi pieni vierinkivi, ja kuulevat hänen huutavan: Jumalan Poika, tule ulos, Isäsi kutsuu Sinua! He näkevät Jeesuksen astuvan ulos haudasta ja kuulevat Hänen julistavan yli avatun haudan: ”Minä olen ylösnousemus ja elämä.” Kun Hän astuu esiin kunniassaan ja kirkkaudessaan, enkelijoukko kumartaa syvään palvoen Lunastajaa ja lausuu Hänet tervetulleeksi ylistyslauluin. {AT 750.5}

Maa järisi sinä hetkenä, jolloin Kristus heitti henkensä, ja maa järisi jälleen, kun Hän voittajana palasi elämään. Kuoleman ja haudan voittaja astui ulos hautakammiosta voittajan askelin maan järkkyessä, salamain leimutessa ja ukkosen jyristessä. Kun Hän jälleen on tuleva maan päälle, Hän on järkyttävä ”maan, jopa taivaankin”. ”Maa hoippuu ja hoipertelee niinkuin juopunut, huojuu niinkuin lehvä- maja.” ”Taivas kääritään kokoon niinkuin kirja”, ”alkuaineet kuumuudesta hajoavat, ja maa, ja kaikki, mitä siihen on tehty, palavat”. Mutta ”Herra on kansansa suoja, Israelin lasten turva.” Hepr. 12:26; Jes. 24: 20; 34: 4; 2 Piet. 3: 10; Jooel 3: 16. {AT 751.1}

Jeesuksen kuollessa sotilaat olivat nähneet maan verhoutuvan pimeyteen keskipäivällä, mutta ylösnousemuksessa he näkivät enkelien kirkkauden valaisevan yön ja kuulivat taivaan asukkaitten laulavan iloiten ja riemuiten: ”Sinä olet voittanut Saatanan ja pimeyden vallat, kuolema on nielty ja voitto saatu!” {AT 751.2}

Jeesus astui ulos haudasta kirkastuneena, ja roomalaiset vartijat näkivät Hänet. Heidän silmänsä olivat kuin naulitut Ilänen kasvoihinsa, jota he juuri äskettäin olivat pilkanneet ja nauraneet, lämä kirkastettu olento oli sama, jonka he olivat nähneet vankina oikeussalissa ja jolle he olivat vääntäneet orjantappurakruunun. Hän oli vastaansanomatta seisonut Pilatuksen ja Herodeksen edessä ruumis raa'an ruoskimisen runtelemana. Hänet oli naulittu ristiin, ja Hänelle papit ja hallitusmiehet täynnä itsetyytyväisyyttä olivat nyökyttäneet päätään sanoen: ”Muita Hän on auttanut, itseään ei voi auttaa.” Matt. 27: 42. Ilän oli sama, joka oli laskettu Joosefin uuteen hautaan. Taivaan käskystä vanki oli vapautettu. Vaikka Hänen haudalleen olisi ka- il sattu vuori vuoren päälle, ne eivät olisi estäneet Häntä astumasta ulos. {AT 751.3}

Nähdessään enkelit ja kirkastetun Vapahtajan roomalaiset varti- I jät olivat menneet tainnoksiin ja käyneet ikäänkuin kuolleiksi. Kun taivaallinen joukko katosi heidän näkyvistään, he nousivat jaloilleen ja lähtivät puutarhan porttia kohden niin nopeasti kuin heidän vapi sevat jalkansa kantoivat. Horjuen kuin juopuneet he kiiruhtivat kaupunkiin kertoen niille, joita kohtasivat, ihmeellisen uutisen. He aikoivat mennä Pilatuksen luo, mutta heidän kertomuksensa oli jo tullut juutalaisten viranomaisten korviin, ja ylipapit ja hallitusmiehet lähettivät noutamaan heitä ensin luokseen. Sotilaat tarjosivat kummallisen näyn. Pelosta vavisten ja kasvot kalpeina he todistivat Jeesuksen ylösnousemuksesta. He kertoivat kaiken sellaisena, kuin he olivat sen nähneet, heillä ei ollut aikaa ajatella tai puhua muuta kuin totta. Vaivoin he saivat sanotuksi: Se, joka ristiinnaulittiin, oli Jumalan Poika. Me kuulimme enkelin julistavan Hänet taivaan Majesteetiksi, kunnian Kuninkaaksi. {AT 752.1}

Pappien kasvot olivat kalmankalpeat. Kaifas koetti puhua. Hänen huulensa liikkuivat, mutta ääntä ei kuulunut. Sotilaat olivat jo lähtemäisillään neuvotteluhuoneesta, kun sieltä kuuluva ääni pysähdytti heidät. Kaifas oli viimeinkin saanut puhekykynsä. Odottakaa, odottakaa, hän huusi. Älkää kertoko kenellekään, mitä olette nähneet. {AT 752.2}

Sitten sotilaille annettiin valheellinen kertomus. Papit sanoivat: ”Sanokaa, että Hänen opetuslapsensa tulivat yöllä ja veivät Hänet varkain meidän nukkuessamme.” Tässä papit puhuivat itseään vastaan. Kuinka sotilaat voisivat sanoa, että opetuslapset olivat varastaneet ruumiin heidän nukkuessaan? Jos he kerran nukkuivat, kuinka he saattoivat tietää tapauksen kulun? Ja jos opetuslapset olisi todettu syyllisiksi Jeesuksen ruumiin varastamiseen, eivätkö papit olisi ensimmäisinä tuominneet heitä? Tai jos vartijat olisivat nukkuneet haudalla eivätkö papit olisi ensimmäisinä syyttäneet heitä Pilatuksen edessä? {AT 752.3}

Sotilaita kauhistutti ajatus joutua syytetyksi nukkumisesta vartiopaikallaan. Se oli kuolemanrikos. Esittäisivätkö he nyt väärän todistuksen, pettäen kansaa ja saattaen oman

henkensä vaaraan? Eivätkö he olleet väsyneinä vartioineet päästämättä unta silmiinsä? Kuinka he kestäisivät oikeudenkäynnin, rahankaan avulla, jos he tekisivät väärän valan? {AT 752.4}

Vaientaakseen pelkäämänsä todistuksen papit lupasivat taata vartiI jäin turvallisuuden sanoen, ettei Pilatus enempää kuin hekään haluuI nut sellaisen kertomuksen leviävän. Silloin nämä roomalaiset sotilaat myivät juutalaisille rehellisyytensä rahasta. Ile olivat tulleet pappien luo mukanaan mitä hämmästyttävin totuuden sanoma, ja he poistuiI vät heidän luotaan rahat mukanaan ja huulillaan valheellinen kertoI mus, jonka papit olivat heille sepittäneet. {AT 753.1}

Sillä välin Pilatus oli saanut tiedon Jeesuksen ylösnousemuksesta. I Vaikka hän oli vastuussa siitä, että oli antanut Jeesuksen kuolemaan, I hän oli ollut verrattain välinpitämätön. Kun hän oli tuominnut JeeI suksen vastenmielisesti ja sääliä tuntien, hän ei ollut tuntenut minkäänlaisia omantunnonvaivoja ennenkuin nyt. Kauhuissaan hän nyt I sulkeutui taloonsa päättäen olla tapaamatta ketään. Mutta papit tunI keutuivat hänen luokseen, kertoivat keksimänsä jutun ja pyysivät, I ettei hän välittäisi siitä, vaikka vartijat olivat laiminlyöneet velvolliI suutensa. Ennenkuin Pilatus suostui tähän, hän itse salaa tutkisteli I vartijoita. Nämä eivät peloissaan oman turvallisuutensa vuoksi uskaltaneet salata mitään, ja Pilatus puristi heiltä kertomuksen kaikesta, mitä oli tapahtunut. Hän jätti asian silleen, mutta siitä hetkestä lähtien hänellä ei ollut rauhaa. {AT 753.2}

Kun Jeesus laskettiin hautaan, Saatana riemuitsi. Hän uskalsi * toivoa, ettei Vapahtaja enää heräisi henkiin. Hän vaati Herransa ruumista ja asetti vartijansa haudan ympärille koettaen pitää Kristusta vankinaan. Hän oli raivoissaan, kun hänen enkelinsä pakenivat taivaallisen sanansaattajan lähestyessä. Nähdessään Kristuksen astuvan haudasta voittajana hän tiesi, että hänen valtansa päättyisi ja että hänen täytyisi lopulta kuolla. {AT 753.3}

Papit olivat aiheuttaessaan Jeesuksen kuoleman antautuneet Saatanan aseiksi. Nyt he olivat kokonaan hänen vallassaan. He olivat kietoutuneet paulaan, josta ei näkynyt muuta ulospääsyä kuin jatkaa sodankäyntiä Kristusta vastaan. Kun he kuulivat kertomuksen Hänen ylösnousemisestaan, he alkoivat pelätä kansan vihaa. He tiesivät, että heidän henkensä oli vaarassa. Heidän ainoa toivonsa oli todistaa Kristus petkuttajaksi kieltämällä Hänen ylösnousemisensa. He lahjoivat sotilaat ja varmistivat Pilatuksen vaikenemisen. He levittivät valheellisia juttujaan lähelle ja kauas. Mutta oli todistajia, joita he eivät voineet vaientaa. Monet olivat kuulleet sotilaiden todistuksen Kristuksen ylösnousemisesta. Ja jotkut niistä kuolleista, jotka nousivat ylös Kristuksen kanssa, ilmestyivät monille julistaen Hänen nousseen ylös. Papeille kerrottiin henkilöistä, jotka olivat nähneet näitä ylösnousseita ja kuulleet heidän todistuksensa. Papit ja hallitusmiehet pelkäsivät alinomaa, että he kadulla kävellessään tai omissa kodeissaan joutuisivat kasvokkain Kristuksen kanssa. He tunsivat, ettei I heillä ollut turvaa missään. Lukot ja salvat eivät voineet suojella Jumalan Poikaa vastaan. Heidän silmiensä edessä oli päivin ja öin se kauhea kohtaus oikeussalissa, jolloin he

olivat huutaneet: ”Tulkoon Hänen verensä meidän päällemme ja meidän lastemme päälle.” Matt.

27: 25. Tuon tapauksen muisto ei koskaan hävinnyt heidän mielestään. He eivät koskaan enää voineet rauhassa nukkua yötään. {AT 754.4}

Kun mahtavan enkelin ääni kuului Kristuksen haudalla sanoen: ”Isäsi kutsuu Sinua”, Vapahtaja astui ulos haudasta sen elämän voimalla, joka oli Hänessä itsessään. Nyt osoittautuivat tosiksi Hänen sanansa: ”Minä annan henkeni, että minä sen jälleen ottaisin ... Minulla on valta antaa se, ja minulla on valta ottaa se jälleen.” Nyt täyttyi myös Hänen papeille ja hallitusmiehille lausumansa ennustus: ”Hajoittakaa maahan tämä temppeli, niin minä pystytän sen kolmessa * päivässä.” Joh. 10: 17, 18; 2: 19. {AT 754.1}

Joosefin avatun haudan ääressä Kristus oli voitokkaasti julistanut: ”Minä olen ylösnousemus ja elämä.” Tällaiset sanat saattoi vain Jumala lausua. Kaikki luodut olennot elävät Jumalan tahdosta ja voimasta. He ovat riippuvaisia Jumalan antamasta elämästä. Korkeimmasta serafista alimpaan elolliseen olentoon kaikki ammentavat Elämän Lähteestä. Vain Hän, joka on yhtä Jumalan kanssa, voi sanoa: ”Minulla on valta antaa henkeni, ja minulla on valta ottaa se jälleen.” Jumalana Kristuksella oli valta murtaa kuoleman kahleet. {AT 754.2}

Kristus nousi kuolleista esikoisena kuoloon nukkuneista. Hän oli heilutuslyhteen vastakuva, ja Hänen ylösnousemisensa tapahtui juuri sinä päivänä, jolloin heilutuslyhde tuotiin Herran eteen. Tätä vertauskuvallista toimitusta oli suoritettu jo yli tuhannen vuoden ajan. Vilja- pellolla kerättiin kypsän viljan ensimmäiset tähkäpäät, ja kun kansa meni Jerusalemiin pääsiäisjuhlille, niin tätä uutislyhdettä heilutettiin kiitosuhriksi Herran edessä. Vasta kun tämä oli tapahtunut, voitiin sirppi panna viljaan ja koota se lyhteiksi. Jumalalle uhrattu lyhde edusti koko satoa. Samoin Kristus esikoishedelmänä kuvasi sitä suurta hengellistä satoa, joka koottaisiin Jumalan valtakuntaan. Hänen ylösnousemisensa on kaikkien vanhurskaitten kuolleitten ylösnousemisen panttina. ”Sillä jos uskomme, että Jeesus on kuollut ja noussut ylös, niin samoin on Jumala Jeesuksen kautta myös tuova poisnukkuneet esiin yhdessä Hänen kanssaan.” 1 Tess. 4: 14. {AT 754.3}

Kun Kristus nousi kuolleista, Hän toi haudasta esiin joukon vankeja. Hänen kuollessaan tapahtunut maanjäristys oli avannut heidän hautansa, ja kun Hän nousi, he tulivat esiin Hänen kanssaan. Nämä olivat olleet Jumalan työtovereita, ja henkensä hinnalla he olivat todistaneet totuudesta. Nyt heidän tuli todistaa Hänestä, joka oli herättänyt heidät kuolleista. {AT 755.1}

Toimintansa aikana Jeesus oli herättänyt kuolleita eloon. Hän oli herättänyt Nainin lesken pojan ja Jairuksen tyttären sekä Lasaruksen. Mutta räitä ei puettu kuolemattomuuteen. Senkin jälkeen, kun heidät oli herätetty, he olivat edelleen kuoleman alaisia. Mutta ne, jolka Kristuksen noustessa tulivat esiin haudoistaan, herätettiin ikuiseen elämään. He nousivat taivaaseen yhdessä Hänen kanssaan merkkeinä Hänen voitostaan haudasta ja kuolemasta.

Kristus sanoi: Nämä eivät enää ole Saatanan vai keja. Minä olen lunastanut heidät. Minä olen tuonut heidät esiin haudasta voimani esikoishedelminä, jotta he olisivat siellä, missä miräkin olen, koskaan kuolemaa maistamatta tai surua kokematta. {AT 755.2}

Nämä menivät kaupunkiin ja ilmestyivät monille selittäen, että Jeesus oli roussut kuolleista ja he Hänen kanssaan. Näin ylösnousemuksen pyhä totuus tuli ikuistetuksi. Ylösnousseet pyhät todistivat tosiksi seuraavat sanat: ”Mutta sinun kuolleesi virkoavat eloon, minun ruumiini nousevat ylös.” Heidän ylösnousemisensa oli pienoiskuva seuraavan ennustuksen täyttymisestä: ”Herätkää ja riemuitkaa, te jotka tomussa lepäätte, sillä sinun kasteesi on valkeuksien kaste, ja maa tuo vainajat ilmoille.” Jes. 26: 19. {AT 755.3}

Uskovalle Kristus on ylösnousemus ja elämä. Vapahtajan välityksellä saadaan takaisin synnin kautta menetelty elämä, sillä Hänellä on elämä itsessään herättääkseen, kenet Hän tahtoo. Hänellä on oikeus antaa kuolemattomuus. Hän ottaa jälleen elämän, jonka Hän ihmisenä antoi, ja antaa sen ihmisille. Hän sanoi: ”Minä olen tullut, että heillä olisi elämä ja olisi yltäkylläisyys.” ”Joka juo sitä vettä, jota minä hänelle annan, se ei ikinä janoa; vaan se vesi, jonka minä hänelle annan, tulee hänessä sen veden lähteeksi, joka kumpuaa iankaikkiseen elämään.” ”Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, sillä on iankaikkinen elämä, ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä.” Joh. 10: 10; 4: 14; 6: 54. {AT 755.4}

Uskovalle kuolema on vain pikkuseikka. Kristus puhuu siitä, ikäänkuin se olisi lyhyt tuokio. ”Jos joku pitää minun sanani, hän ei ikinä näe kuolemaa”, ”hän ei ikinä maista kuolemaa”. Kristitylle kuolema on vain uni, hiljainen ja pimeä hetkinen. Elämä on kätkettynä Kristuksen kanssa Jumalassa, ja ”kun Kristus, meidän elämämme, ilmestyy. Silloin tekin Hänen kanssaan ilmestytte kirkkaudessa”. Joh. 8: 51, 52; Kol. 3:4. {AT 756.1}

Ristillä kaikunut huuto ”Se on täytetty” kuului kuolleittenkin korviin. Se tunkeutui läpi hautakammioitten seinien ja kutsui nukkuvia nousemaan. Näin on oleva silloinkin, kun Kristuksen ääni kuuluu taivaasta. Se ääni tunkeutuu hautoihin ja avaa hautakammiot, ja Kristuksessa kuolleet nousevat ylös. Kristuksen noustessa ylös aukeni vain muutamia hautoja, mutta kun Hän tulee toisen kerran, kaikki vanhurskaat kuolleet kuulevat Hänen äänensä ja astuvat esiin kirkkauteen ja kuolemattomuuteen. Sama voima, joka herätti Kristuksen kuolleista, on herättävä Hänen seurakuntansa ja kirkastava sen vhdessä Hänen kanssaan yli kaikkien valtojen, voimien ja jokaisen nimen, mikä mainitaan ei vain tässä, vaan myös tulevassa maailmassa. {AT 756.2}



LUKU 82—TYHJÄ HAUTA

”Ei hän ole täällä, sillä hän on noussut ylös, niinkuin hän sanoi.” {AT 757.1}

Imaiset, jotka olivat seisoneet Kristuksen ristin juurella, odottivat ja toivoivat sapatin hetkien kuluvan. Viikon ensimmäisenä päivänä he jo anivarhain lähtivät haudalle ottaen mukaansa kallisarvoisia yrttejä voidellakseen niillä Vapahtajan ruumiin. He eivät ajatelleet, että Hän nousisi kuolleista. Heidän toivonsa aurinko oli laskenut, ja heidän sydämessään vallitsi yö. Mennessään he kertoivat toisilleen Kristuksen ihmetöistä ja Hänen lohduttavista sanoistaan. Mutta he eivät muistaneet Hänen sanoneen: ”Minä olen taas näkevä teidät.” Joh. 16:22. {AT 757.2}

Tietämättä, mitä juuri silloin tapahtui, he lähestyivät puutarhaa puhellen keskenään: ”Kuka meille vierittää kiven hautakammion ovelta?” Ile tiesivät, etteivät he voisi liikahuttaa kiveä, mutta kuitenkin he jatkoivat matkaansa. Ja katso, äkkiä koko taivasta valaisi huikaiseva kirkkaus, joka ei lähtenyt nousevasta auringosta. Maa vapisi. He näkivät, että suuri kivi oli vieritetty pois. Hauta oli tyhjä. {AT 757.3}

Naiset eivät olleet tulleet haudalle kaikki samalla suunnalta. Maria Magdaleena saapui ensimmäisenä paikalle, ja nähdessään kiven otetuksi haudan suulta hän riensi kertomaan siitä opetuslapsille. Sillä välin toiset naiset tulivat sinne. Haudan ympärillä loisti valo, mutta Jeesuksen ruumis ei ollut siellä. Viipyessään paikalla he äkkiä huomasivat, etteivät he olleetkaan yksin. Haudalla istui loistaviin vaatteihin puettu nuorukainen. Se oli enkeli, joka oli vierittänyt pois kiven. Hän oli ottanut ihmismuodon, jottei säikähdyttäisi näitä Jeesuksen ystäviä. Kuitenkin hänen ympärillään loisti vielä taivaallinen kirkkaus, ja naiset pelästyivät. He kääntyivät paetakseen, mutta enkelin sanat pysähdyttivät heidät. ”Älkää te peljätkö”, hän sanoi, ”sillä minä tiedän teidän etsivän Jeesusta, joka oli ristiinnaulittu. Ei Hän ole täällä, sillä Hän on noussut ylös, niinkuin Hän sanoi. Tulkaa, katsokaa paikkaa, jossa Hän on maannut. Ja menkää kiiruusti ja sanokaa Hänen opetuslapsillensa, että Hän on noussut kuolleista.” He katsovat jälleen hautaan ja kuulevat uudelleen tuon ihmeellisen uutisen. Siellä on näet toinen enkeli ihmismuodossa, joka sanoo: ”Miksi te etsitte elävää kuolleitten joukosta? Ei Hän ole täällä, Hän on noussut ylös. Muistakaa, kuinka Hän puhui teille vielä ollessaan Galileassa, sanoen: ’Ihmisen Poika pitää annettaman syntisten ihmisten käsiin ja ristiinnaulittaman, ja Hänen pitää kolmantena päivänä nouseman ylös.’” {AT 757.4}

Hän on ylösnoussut, Hän on ylösnoussut! Naiset toistavat näitä sanoja yhä uudelleen. Nyt ei tarvitakaan yrttejä voitelemista varten. Vapahtaja on elävä, eikä kuollut. Nyt he muistavat, että Hän puhuessaan kuolemastaan sanoi nousevansa ylös. Millainen päivä tämä onkaan koko maailmalle! Nopeasti naiset lähtivät haudalta ”peloissaan ja suuresti iloiten ja juoksivat viemään sanaa Hänen opetuslapsillensa”. {AT 758.1}

Maria ei ollut vielä kuullut näitä hyviä uutisia. Hän meni Pietarin ja Johanneksen luo sanoen surullisena: ”Ovat ottaneet pois minun Herrani, enkä tiedä, mihin ovat Hänet panneet.”

Opetuslapset kiiruhtivat haudalle ja huomasivat asian olevan, niinkuin Maria oli sanonut. He näkivät siellä käärinliinat ja hikiliinan, mutta eivät löytäneet Herraansa. Kuitenkin juuri tämä todisti Hänen nousseen ylös. Hautaus- liinoja ei ollut välinpitämättömästi viskattu syrjään, vaan ne oli huolellisesti kääritty kokoon ja asetettu kukin paikoilleen. Johannes ”näki ja uskoi”. Hän ei vielä ymmärtänyt kirjoituksia, että Kristuksen piti nousta kuolleista, mutta nyt hän muisti Vapahtajan ennustaneen ylösnousemuksestaan. {AT 758.2}

Kristus oli itse käärinyt nuo hautausliinat niin huolellisesti kokoon. Kun mahtava enkeli laskeutui alas haudalle, häneen liittyi toinen, joka seuralaisineen oli vartioinut Herran ruumista. Kun taivaasta tullut enkeli vieritti pois kiven, toinen astui hautaan ja irroitti käärinliinat Jeesuksen ympäriltä. Mutta Vapahtaja kääri ne kokoon omin käsin ja asetti ne paikoilleen. Hän, joka samalla tavoin ohjaa sekä tähtiä että atomeja, ei pidä mitään vähäpätöisenä. Kaikissa Hänen töissään nähdään järjestystä ja täydellisyyttä. {AT 758.3}

Maria oli seurannut Johannesta ja Pietaria haudalle, ja heidän palatessaan Jerusalemiin hän jäi paikalle. Hänen katsoessaan tyhjään hautaan suru täytti hänen sydämensä. Kurkistaessaan sisään hän näki kaksi enkeliä, toisen pääpuolessa ja toisen jalkapuolessa, siinä, missä Jeesuksen ruumis oli maannut. ”Vaimo, mitä itket?” he kysyivät häneltä. Hän sanoi heille: ”Ovat ottaneet pois minun Herrani, enkä tiedä, mihin ovat Hänet panneet.” {AT 759.1}

Sitten hän kääntyi pois enkeleiden luota ajatellen, että hänen täytyisi löytää joku, joka kertoisi hänelle, mitä Jeesuksen ruumiille oli tehty. Silloin hän kuuli toisen äänen sanovan: ”Vaimo, mitä itket? Ketä etsit?” Kyynelten himmentämin silmin Maria näki edessään miehen, ja luullen Häntä puutarhuriksi, sanoi: ”Herra, jos sinä olet kantanut Hänet pois, sano minulle, mihin olet Hänet pannut, niin minä otan Hänet.” Jos tätä rikkaan miehen hautaa pidettäisiin liian arvokkaana hautapaikkana Jeesukselle, hän hankkisi itse Hänelle paikan. Oli hauta, jonka Jeesuksen oma ääni oli saanut tyhjäksi, nimittäin se, missä Lasarus oli maannut. Eiköhän hä-i sieltä löytäisi hautapaikkaa Herralleen? Maria tunsi, että huolehtiminen Jeesuksen kalliista, ristiinnaulitusta ruumiista olisi hänelle suureksi lohdutukseksi hänen surussaan. {AT 759.2}

Mutta nyt Jeesus sanoi hänelle omalla tutulla äänellään: ”MARIA!” Nyt tämä tiesi, ettei häntä puhutellut kukaan vieras, ja kääntyessään hän näki edessään Kristuksen ilmielävänä. Riemuissaan hän unohti, että Hänet oli ristiinnaulittu. Astuen Häntä kohden ikäänkuin svleilläkseen Hänen jalkojaan hän lausui: ”Rabbuuni!” Mutta Kristus kohotti kättään sanoen: ”Älä minuun koske, sillä en minä ole vielä mennyt ylös Isäni tykö; mutta mene minun veljieni tykö ja sano heille, että minä menen ylös, minun Isäni tykö ja teidän Isänne tykö, ja minun Jumalani tykö ja teidän Jumalanne tykö.” Ja Maria lähti viemään opetuslapsille tätä ilosanomaa. {AT 759.3}

Jeesus kieltäytyi vastaanottamasta kansansa kunnianosoituksia, kunnes Hän oli varma siitä, että Isä oli hyväksynyt Hänen uhrinsa. Hän nousi ylös taivaaseen ja sai Jumalalta

itseltään vakuutuksen, että Hänen sovituksensa ihmisten syntien tähden oli ollut riittävä, että Hänen verensä kautta kaikki voisivat saada iankaikkisen elämän. Isä vahvisti Poikansa kanssa tekemänsä liiton, että Hän ottaisi vastaan katuvia ja kuuliaisia ihmisiä, ja rakastaisi heitä, kuten Hän rakastaa omaa Poikaansa. Kristus täyttäisi työnsä ja lunastaisi lupauksensa tehdä kuolevaiset ”harvinaisemmiksi kuin puhdas kulta, ihmiset harvinaisemmiksi kuin Oofirin kulta”. Jes. 13: 12. Kaikki valta taivaassa ja maan päällä annettiin Elämän Ruhtinaalle, ja Hän palasi seuraajiensa luo synnin maailmaan antaakseen heille voimaansa ja kirkkauttaan. {AT 759.4}

Vapahtajan ollessa Jumalan edessä saaden Häneltä lahjoja seurakunnalleen opetuslapset ajattelivat tyhjää hautaa, murehtivat ja itkivät. Tuo päivä, joka koko taivaalle oli riemun päivä, oli opetuslapsille epävarmuuden ja hämmennyksen päivä. Se, etteivät he uskoneet naisten esittämää todistusta, osoittaa, miten syvälle heidän uskonsa oli vaipunut. Tieto Kristuksen ylösnousemuksesta erosi niin paljon siitä, mitä he olivat odottaneet, etteivät he voineet uskoa sitä. Se oli heidän mielestään liian hyvä ollakseen totta. He olivat kuulleet niin paljon saddukealaisten oppeja ja niin kutsuttuja tieteellisiä teorioja, että heillä oli vain hyvin hämärä käsitys ylösnousemuksesta. He tuskin tiesivät, mitä kuolleista nouseminen merkitsi. He eivät kyenneet käsittämään tätä suurta aihetta. {AT 761.1}

”Menkää”, sanoivat enkelit naisille, ”ja sanokaa Hänen opetuslapsillensa ja Pietarille: ’Hän menee teidän edellänne Galileaan; siellä te saatte Hänet nähdä, niinkuin Hän teille sanoi.’” Nämä enkelit olivat olleet Kristuksen suojelusenkeleitä Hänen maallisen vaelluksensa ajan. He olivat nähneet Hänen oikeudenkäyntinsä ja ristiinnaulitse- misensa. He olivat kuulleet Hänen sanansa opetuslapsilleen. Tämä ilmeni heidän sanomastaan opetuslapsille, ja sen olisi pitänyt saada heidät vakuuttuneiksi sen totuudesta. Sellaisia sanoja saattoivat lausua vain heidän ylösnousseen Herransa lähettiläät. {AT 761.2}

”Sanokaa Hänen opetuslapsillensa ja Pietarille”, enkelit sanoivat. Kristuksen kuolemasta lähtien Pietari oli ollut katumuksen masentama. Hän muisti aina häpeällisen kieltämisensä ja näki edessään Vapahtajan rakastavan ja tuskaisen katseen. Hänen kärsimyksensä olivat olleet katkerampia kuin yhdenkään muun opetuslapsen. Siksi hänelle vakuutetaan, että hänen katumuksensa hyväksytään ja syntinsä annetaan anteeksi. Hänet mainitaan nimeltä. {AT 761.3}

”Sanokaa Hänen opetuslapsillensa ja Pietarille: ’Hän menee tei- dän’” edellänne Galileaan; siellä te saatte Hänet nähdä. Kaikki opetuslapset olivat jättäneet Jeesuksen, ja kutsu kohdata Hänet kuuluu, heille kaikille. Hän ei ole heitä hylännyt. Kun Maria Magdaleena kertoi heille nähneensä Herran, hän toisti kutsun kokoontua Galileaan. Ja vielä kolmaskin kutsu heille lähetettiin. Noustuaan ylös j Isänsä luo Jeesus ilmestyi toisille naisille sanoen: “‘Terve teille!’ Ja 1 he menivät Hänen tykönsä, syleilivät Hänen jalkojaan ja kumartaen rukoilivat Häntä. Silloin Jeesus sanoi heille: ‘Älkää peljätkö; menkää ja viekää sana minun veljilleni, että he menisivät Galileaan; siellä he saavat minut nähdä.’” {AT 761.4}

Kristuksen ensimmäinen työ maailmassa ylösnousemuksensa jälkeen oli saada opetuslapsensa vakuuttuneiksi Hänen vähentymättömästä rakkaudestaan ja hellästä huolenpidostaan heistä. Todistaakseen heille olevansa heidän elävä.Vapahtajansa, ja että Hän oli murtanut haudan kahleet eikä heidän vihollisensa, kuolema, enää voinut Häntä pidättää, osoittaakseen heille, että Hänellä oli sama rakastava sydän, kuin Hänen ollessaan heidän luonaan heidän rakastet-; tuna opettajanaan, Hän ilmestyi heille uudelleen ja uudelleen. Hän halusi kietoa rakkautensa siteet yhä lujemmin heidän ympärilleen. Menkää kertomaan veljilleni, Hän sanoi, että he saavat kohdata minut Galileassa. {AT 762.1}

Kuullessaan tämän selvän määräyksen opetuslapset alkoivat ajatella Kristuksen sanoja, joilla Hän oli ennustanut ylösnousemuksensa. Mutta he eivät nytkään voineet iloita. He eivät voineet heittää pois epäilyjään ja hämmennystään. Eivät opetuslapset voineet uskoa edes sitä, kun naiset kertoivat nähneensä Herran. He luulivat heidän nähneen harhanäyn. {AT 762.2}

Huolta kasaantui huolen päälle. Viikon kuudentena päivänä he olivat nähneet Vapahtajan kuolevan, viikon ensimmäisenä päivänä he huomasivat, että Hänen ruumiinsa oli heiltä viety, ja kansan pettämiseksi heitä syytettiin sen varastamisesta. He eivät uskaltaneet edes oikaista niitä vääriä käsityksiä heistä, jotka olivat saamassa jalansijaa. He pelkäsivät pappien vihaa ja kansan raivoa. He kaipasivat Jeesuksen läsnäoloa, joka oli auttanut heitä joka pulassa. {AT 762.3}

Usein he toistivat sanoja: ”Me toivoimme Hänen olevan sen, joka oli lunastava Israelin.” Yksinäisinä ja alakuloisina he muistelivat Hänen sanojaan: ”Jos tämä tehdään tuoreelle puulle, mitä sitten kuivalle tapahtuu?” Luuk. 24: 21; 23: 31. He kokoontuivat yläsaliin ja sulkivat ja lukitsivat ovet, tietäen, että heidän kohtalonsa milloin tahansa saattaisi olla sama kuin heidän rakkaan Opettajansa kohtalo. {AT 762.4}

Ja koko tämän ajan he olisivat voineet riemuita tietäen Vapahtajansa nousseen ylös. Maria oli puutarhassa itkenyt, vaikka Jeesus oli aivan hänen vieressään. Hänen silmänsä olivat niin kyynelten sokaisemat, ettei hän tuntenut Häntä. Ja opetuslasten sydän oli niin surun murtama, etteivät he uskoneet enkelien sanomaa eivätkä Kristuksen omia sanoja. {AT 763.1}

Miten monet vieläkin tekevät opetuslasten tavoin! Kuinka monet toistavatkaan Marian epätoivoista huudahdusta: ”Ovat ottaneet pois minun Herrani, enkä tiedä, mihin ovat Hänet panneet.” Kuinka monelle sopisivatkaan Vapahtajan sanat: ”Mitä itket? Ketä etsit?” Hän on heidän lähellään, mutta heidän kyyneleiset silmänsä eivät erota Häntä. Hän puhuu heille, mutta he eivät ymmärrä. {AT 763.2}

Oi, kunpa painunut pää voisi kohota, ja silmät aueta näkemään Hänet, ja korvat kuulla Hänen ääntään! ”Menkää kiiruusti ja sanokaa Hänen opetuslapsillensa, että Hän on noussut kuolleista.” Älkää käskekö heidän katsoa Joosefin uuteen hautaan, joka oli suljettu suurella kivellä ja sinetöity Rooman sinetillä. Kristus ei ole siellä. Älkää katsoko tyhjää hautaa. Älkää murehtiko kuten ne, jotka ovat toivottomia ja avuttomia. Jeesus elää, ja koska Hän elää, mekin

saamme elää. Nouskoon kiitollisista sydämistä, pyhän tulen koskettamilta huulilta iloinen laulu: Kristus on ylösnoussut! Hän elää rukoillakseen meidän edestämme. Tartu tähän toivoon, niin se on sinulle oleva varma, koeteltu sielun ankkuri. Usko, niin saat nähdä Jumalan kirkkauden. {AT 763.3}



LUKU 83—MATKALLA EMMAUKSEEN

”Ja hän alkoi Mooseksesta ja kaikista profeetoista ja selitti heille, mitä hänestä oli kaikissa kirjoituksissa sanottu.” {AT 764.1}

Myöhään ylösnousemuspäivän iltapäivällä kaksi opetuslasta oli matkalla Emmaukseen, pieneen, n. 12 km päässä Jerusalemista sijaitsevaan kaupunkiin. Näillä opetuslapsina ei ollut ollut mitään huomattavaa asemaa Kristuksen työssä, mutta he uskoivat lujasti Häneen. He olivat tulleet kaupunkiin viettämään pääsiäistä, ja he olivat suuresti hämmästyneitä niistä tapauksista, joita juuri oli sattunut. He olivat aamulla kuulleet uutisen Kristuksen ruumiin katoamisesta haudasta, ja myös niiden naisten kertomuksen, jotka olivat nähneet enkelit ja kohdanneet Jeesuksen. Nyt he olivat matkalla kotiin mietiskelläkseen ja rukoillakseen siellä. Surullisina he taivalsivat tietään illan hämärässä keskustellen oikeudenkäyntiin ja ristiinnaulitsemiseen liittyvistä tapahtumista. He eivät olleet koskaan olleet näin maahan masennettuja. Vailla toivoa ja uskoa he vaelsivat ristin varjossa. {AT 764.2}

He eivät olleet ehtineet vielä pitkällekään, kun heihin liittyi muuan muukalainen, mutta he olivat niin synkkien ajatustensa ja pettymyksensä vallassa, että he eivät tarkemmin kiinnittäneet Häneen huomiota. He jatkoivat keskusteluaan ilmaisten sydämensä ajatukset. He pohtivat Kristuksen esittämiä opetuksia, joita he eivät näyttäneet kykenevän {AT 764.3}

käsittämään. Heidän puhellessaan siitä, mitä oli tapahtunut, Jeesus halusi lohduttaa heitä. Hän oli nähnyt heidän surunsa, Hän ymmärsi millaiset ristiriitaiset ja hämmentävät ajatukset toivat heidän mieleensä kysymyksen: Voiko tämä mies, joka antoi näin alentaa itsensä, olla Kristus? He eivät voineet pidättää suruaan, vaan puhkesivat itkuun. Jeesus tiesi, että heidän sydämensä olivat rakkaudessa liittyneet Häneen, ja Hän halusi pyyhkiä heidän kyyneleensä ja täyttää heidät ilolla ja riemulla. Mutta ensin Hänen täytyisi antaa heille opetus, jota he eivät unohtaisi. {AT 765.1}

”Ja Hän sanoi heille: ’Mistä te siinä kävellessänne puhutte keskenänne?’ Niin he seisahtuivat murheellisina muodoltansa. Ja toinen heistä, nimeltä Kleopas, vastasi ja sanoi Hänelle: ’Oletko Sinä ainoa muukalainen Jerusalemissa, joka et tiedä, mitä siellä näinä päivinä on tapahtunut?’” He kertoivat Hänelle pettymyksestään Mestarinsa suhteen, ”joka oli profeetta, voimallinen teossa ja sanassa, Jumalan ja kaiken kansan edessä”, mutta ”meidän ylipappimme ja hallitusmiehemme”, he sanoivat, ”antoivat Hänet tuomittavaksi kuolemaan ja ristiinnaulitsivat Hänet”. Pettymyksestä kirvelevin sydämin ja vapisevin huulin he lisäsivät: ”Mutta me toivoimme Hänen olevan sen, joka oli lunastava Israelin. Ja onhan kaiken tämän lisäksi nyt jo kolmas päivä siitä, kun nämä tapahtuivat.” {AT 765.2}

Oli kummallista, etteivät opetuslapset muistaneet Kristuksen sanoja ja käsittäneet, että Hän oli ennustanut nämä tapahtuneet asiat. He eivät ymmärtäneet, että Hänen ennustuksensa viimeinen osa, se, että Hän kolmantena päivänä nousisi ylös, täyttyisi yhtä varmasti kuin ensimmäinenkin. Juuri tämä kohta heidän olisi pitänyt muistaa. Papit ja hallitusmiehet eivät

sitä unohtaneet. Eräänä päivänä, ”joka oli valmistuspäivän jälkeinen, ylipapit ja fariseukset kokoontuivat Pilatuksen luo ja sanoivat: ’Herra, me muistamme sen villitsijän vielä eläessään sanoneen: Kolmen päivän kuluttua minä nousen ylös.’” Matt. 27: 62, 63. Mutta opetuslapset eivät muistaneet näitä sanoja. {AT 765.3}

”Niin Hän sanoi heille: ’Oi, te ymmärtämättömät ja sydämeltänne hitaat uskomaan kaikkea sitä, minkä profeetat ovat puhuneet! Eikö Kristuksen pitänyt tätä kärsimän ja sitten menemän kirkkauteensa?’” Opetuslapset ihmettelivät, kuka tämä muukalainen mahtoi olla, joka osasi löytää tien suoraan heidän sydämeensä ja puhua niin vakavasti, hellästi, myötätuntoisesti ja toivehikkaasti. Ensimmäisen kerran Kristuksen pettämisen jälkeen heissä alkoi herätä toivo. Usein he katsoivat matkatoveriinsa pitkään ja ajattelivat, että Hänen sanansa olivat juuri sellaisia, millaisia Kristus olisi lausunut. He olivat hämmästyksen vallassa, ja heidän sydämensä alkoivat sykkiä iloisesta odotuksesta. {AT 765.4}

Alkaen Mooseksesta, aivan raamatunhistorian alusta, Kristus selitti kaikki ne kirjoitusten kohdat, jotka koskivat Häntä. Jos Hän ensin olisi ilmaissut heille itsensä, heidän sydämensä olisivat olleet tyydytetyt. Riemunsa vallassa he eivät olisi kaivanneet mitään muuta. Mutta heidän oli välttämätöntä ymmärtää, kuinka Vanhan testamentin esikuvat ja ennustukset todistivat Hänestä. Näihin täytyi heidän uskonsa perustua. Kristus ei tehnyt mitään ihmetyötä saadakseen heidät vakuuttuneiksi, mutta Hänen ensimmäinen tehtävänsä oli selittää heille kirjoituksia. Hänen kuolemansa oli heidän mielestään murskannut kaikki heidän toiveensa. Nyt Hän näytti heille ennustuksista, että juuri tämä oli voimakkain todistus heidän uskonsa puolesta. {AT 766.1}

Opettaessaan näitä opetuslapsia Jeesus osoitti, miten tärkeitä ovat Vanhan testamentin todistukset Hänen tehtävästään. Monet kristityiksi tunnustautuvat hylkäävät nyt Vanhan testamentin väittäen, ettei sillä enää ole mitään merkitystä. Mutta Kristus ei opettanut niin. Hän antoi sille niin suuren arvon, että Hän kerran sanoi: ”Jos eivät kuule Moosesta ja profeettoja, niin eivät he usko, vaikka joku kuolleistakin nousisi ylös.” Luuk. 16: 31. {AT 766.2}

Kristuksen ääni puhuu patriarkkojen ja profeettain välityksellä Aadamin päivistä ajan loppuun asti. Vapahtaja on yhtä selvästi ilmaistu Vanhassa kuin Uudessa testamentissa. Juuri muinaisten ennustusten valo saa Kristuksen elämän ja Uuden testamentin opetukset näkymään niin kauniina ja selvinä. Kristuksen ihmetyöt todistavat Hänen jumaluudestaan, mutta voimakkaampi todistus siitä, että Hän on maailman Lunastaja, saadaan vertailemalla Vanhan testamentin ennustuksia Uuden testamentin kertomuksiin. {AT 766.3}

Puhuessaan ennustuksista Kristus antoi opetuslapsilleen oikean käsityksen siitä, millainen Hänen tuli olla ihmisenä. Heidän toiveensa Messiaasta, joka ottaisi haltuunsa valtaistuimensa ja kuninkaallisen valtansa ihmisten toivomusten mukaan, oli ollut harhaanjohtava. Se oli ristiriidassa oikean käsityksen kanssa Hänen alentumisestaan korkeimmasta asemasta

alhaisimpaan, mihin voitiin tulla. Kristus toivoi opetuslastensa käsitysten olevan joka suhteessa puhtaita ja totuuden mukaisia. Heidän täytyi niin pitkälle kuin mahdollista ymmärtää se kärsimysten malja, joka Hänelle oli annettu. Hän osoitti heille, että se kauhea taistelu, jota he eivät vielä käsittäneet, oli jo ennen maailman perustamista tehdyn sopimuksen toteuttamista. Kristuksen täytyi kuolla, kuten jokaisen lainrikkojan täytyy kuolla, jos hän pysyy synneissään. Kaiken tämän täytyi tapahtua, mutta se ei päättyisi tappioon, vaan loistavaan, ikuiseen voittoon. Jeesus kertoi heille, että kaikki voimat oli ponnistettava maailman pelastamiseksi synnistä. Hänen seuraajiensa on elettävä, kuten Hän eli, ja toimittava, kuten Hän toimi, hellittämättömästi ja ankarasti ponnistellen. {AT 766.4}

Näin Kristus puheli opetuslapsilleen avaten heidän mielensä ymmärtämään kirjoituksia. Opetuslapset olivat väsyneitä, mutta keskustelu ei laimentunut. Eläviä, vakuuttavia sanoja lähti Vapahtajan suusta. Mutta heidän silmänsä olivat yhä sidotut. Kun hän puhui heille Jerusalemin kukistumisesta, he katsoivat tuomittua kaupunkia kyynel- silmin. Mutta he eivät vieläkään aavistaneet, kuka heidän matkatoverinsa oli. He eivät ajatelleet, että heidän keskustelunsa kohde | kulki heidän rinnallaan, sillä Kristus viittasi itseensä ikäänkuin toiseen henkilöön. He luulivat Hänen kuuluvan niihin, jotka olivat ottaneet osaa suureen juhlaan ja joka nyt oli kotimatkalla. Hän asteli yhtä j varovasti kuin hekin rosoisten kivien yli pysähtyen silloin tällöin lepäämään heidän kanssaan. Näin he jatkoivat matkaansa vuoritiellä, samalla kun heidän rinnallaan käveli Hän, joka kohta oli ottava paikkansa Jumalan oikealla kädellä ja joka saattoi sanoa: ”Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä.” Matt. 28: 18. {AT 767.1}

Matkan kestäessä aurinko oli laskenut, ja ennenkuin matkamiehet saapuivat majapaikkaansa, olivat pelloilla työskentelevät lähteneet jo kotiin. Kun opetuslapset jo olivat lähestymässä kotiaan, muukalainen oli aikovinaan kulkea edemmäksi. Mutta opetuslapset olivat kiintyneet Häneen. Heidän sielunsa kaipasi kuulla enemmän Jeesuksesta. ”Jää meidän luoksemme”, he sanoivat. Hän ei näyttänyt ottavan heidän kutsuaan vastaan, mutta he vaativat Häntä, pyytäen: ”Ilta joutuu, ja päivä on jo laskemassa.” Kristus suostui tähän pyyntöön ja ”meni sisään ja jäi heidän luokseen”. {AT 767.2}

Elleivät opetuslapset olisi näin hartaasti pyytäneet Häntä jäämään luokseen, he eivät olisi tulleet tietämään, että heidän matkatoverinsa oli ylösnoussut Vapahtaja. Kristus ei koskaan tyrkytä seuraansa kenellekään. Hän 011 kiinnostunut niistä, jotka tarvitsevat Häntä. Iloiten Hän astuu halvimpaankin kotiin ja rohkaisee vaatimattomintakin ihmistä. Mutta jos ihmiset ovat liian välinpitämättömiä ajatellakseen taivaallista Vierasta tai pyytääkseen Häntä jäämään luokseen, Hän kulkee ohi. Näin monet kärsivät suuren menetyksen. He eivät tunne Kristusta enempää kuin opetuslapset Hänen kulkiessaan heidän vierellään. {AT 767.3}

Yksinkertainen ilta-ateria, joka käsittää vain leipää, on pian katettu. Ruoka pannaan vieraan eteen, joka on asettunut pöydän päähän. Nyt Hän ojentaa kätensä siunatakseen ravinnon. Opetuslapset hätkähtävät. Heidän seuralaisensa ojentaa kätensä aivan samalla

tavoin kuin heidän Mestarillaan oli tapana tehdä. He katsovat jälleen, ja katso, Hänen käsissään näkyvät naulojen jäljet. Molemmat huudahtavat yhteen ääneen: Se on Herra Jeesus! Hän on noussut kuolleista. {AT 768.1}

He nousevat heittäytyäkseen Hänen jalkoihinsa ja rukoillakseen Häntä, mutta Hän on kadonnut heidän näkyvistään. He katsovat tyhtyhjää paikkaa, jossa äsken oli Hän, jonka ruumis hiljattain makasi haudassa, ja he sanovat toisilleen: ”Eikö sydämemme ollut meissä palava, kun Hän puhui meille tiellä ja selitti meille kirjoitukset?” {AT 768.2}

Mutta nyt kun heillä on näin suuri uutinen kerrottavana, he eivät voi vain istua puhelemassa. Heidän väsymyksensä ja nälkänsä ovat tipotiessään. Heidän ateriansa jää koskemattomaksi, ja iloissaan he lähtevät heti samaa tietä takaisin, jota he olivat tulleet, rientäen kaupunkiin kertomaan uutista opetuslapsille. Tie on paikoitellen vaaralliner, mutta he kiipeävät yli jyrkänteiden liukastellen sileillä kallioilla. He eivät näe eivätkä tiedä, että heitä suojelee Hän, joka teki matkaa, yhdessä heidän kanssaan. Matkasauva kädessään he kiirehtivät eteenpäin haluten kulkea nopeammin kuin uskaltavat. He eksyvät polulta, mutta löytävät sen jälleen. Väliin juosten, väliin kompastuen he rientävät eteenpäin, ja heidän näkymätön seuralaisensa on koko ajan heidän rinnallaan. {AT 768.3}

Yö on pimeä, mutta heille loistaa Vanhurskauden Aurinko. Heidän sydämensä sykkii ilosta. He ovat kuin uudessa maailmassa. Kristus on elävä Vapahtaja. He eivät enää sure Häntä kuolleena. Kristus on ylösnoussut — tätä he toistavat yhä uudelleen. Tätä sanomaa he ovat viemässä murheellisille sieluille. Heidän täytyy kertoa toisille ihmeellinen kertomus matkastaan Emmaukseen. Heidän täytyy kertoa, kuka liittyi heidän seuraansa matkalla. He ovat viemässä suurinta sanomaa, mitä maailmalle koskaan on annettu, ilosanomaa, josta riippuu ihmiskunnan toivo tässä ajassa ja iäisyydessä. {AT 768.4}



LUKU 84—YLÖSNOUSSUT VAPAHTAJA

”Kauha olkoon teille!” {AT 769.1}

Saapuessaan Jerusalemiin nämä kaksi opetuslasta menevät sisään itäisestä portista, joka juhlien aikana on öisinkin avoinna. Talot ovat pimeitä ja hiljaisia, mutta matkamiehet kulkevat kapeita katuja nousevan kuun heikossa valossa. He menevät yläsaliin, missä Jeesus vietti viimeisen iltansa ennen kuolemaansa. Täältä he tietävät löytävänsä veljensä. Vaikka on jo myöhä, he tietävät, etteivät opetuslapset nuku, ennenkuin saavat varmuuden siitä, mitä on tapahtunut heidän Herransa ruumiille. He huomaavat salin oven lujasti lukituksi. He kolkuttavat päästäkseen sisään, mutta vastausta ei kuulu. Kaikki on hiljaista. Silloin he ilmoittavat nimensä. Ovi avataan varovasti, he astuvat sisään, ja Eräs näkymätön astuu heidän kanssaan. Ovi lukitaan jälleen vakoojien pelosta. {AT 769.2}

Tulijat huomaavat kaikkien olevan hämmästyneitä ja kiihtyneitä. Huoneessa olijoiden äänet yhtyvät kiitokseen ja ylistykseen sanoen: ”Herra on totisesti noussut ylös ja on ilmestynyt Siimonille.” Sitten nämä kaksi matkalaista vielä hengästyneinä siitä kiireestä, millä he ovat tehneet matkaa, kertovat ihmeellisen tarinansa siitä, miten Jeesus oli ilmestynyt heille. He ovat juuri lopettaneet, ja jotkut sanovat, etteivät he voi sitä uskoa, koska se on liian hyvää ollakseen totta, kun heidän eteensä ilmestyy muuan henkilö. Kaikkien katse kiintyy tähän muukalaiseen. Kukaan ei ole kolkuttanut päästäkseen sisään. Mitään askeleita ei ole kuultu. Opetuslapset ovat hämmästyneitä ja ihmettelevät, mitä tämä merkitsee. Silloin he kuulevat äänen, joka ei ole kenenkään muun kuin heidän Mestarinsa ääni. Selvinä ja kirkkaina kaikuvat Hänen huuliltaan sanat: ”Rauha olkoon teille!” {AT 769.3}

”Niin heidät valtasi säikähdys ja pelko, ja he luulivat näkevänsä hengen. Mutta Hän sanoi heille: ’Miksi olette hämmästyneet ja miksi nousee sellaisia ajatuksia teidän sydämeenne? Katsokaa minun käsiäni ja jalkojani ja nähkää, että minä itse tässä olen. Kosketelkaa minua ja katsokaa, sillä ei hengellä ole lihaa eikä luita, niinkuin te näette minulla olevan.’ Ja tämän sanottuaan Hän näytti heille kätensä ja jalkansa.” {AT 770.1}

He katselivat kauheiden naulojen repimiä käsiä ja jalkoja. He tunsivat Hänen äänensä paremmin kuin minkään kuulemansa äänen. ”Mutta kun he eivät vielä uskoneet, ilon tähden, vaan ihmettelivät, Hän sanoi heille: ’Onko teillä täällä jotakin syötävää?’ Niin he antoivat Hänelle palasen paistettua kalaa. Ja Hän otti ja söi heidän nähtensä.” ”Niin opetuslapset iloitsivat nähdessään Herran.” Usko ja ilo tulivat epäuskon tilalle, ja sanoinkuvaamattomin tuntein he tunnustivat ylösnousseen Vapahtajansa. {AT 770.2}

Jeesuksen syntyessä enkeli julisti: Maassa rauha ja ihmisille hyvä tahto. Ja nyt ilmestyessään opetuslapsilleen ensi kertaa ylösnousemuksensa jälkeen Vapahtaja tervehti heitä näillä ihanilla sanoilla: ”Rauha teille!” Jeesus on aina valmis julistamaan rauhaa sieluille, joita painavat epäilykset ja pelko. Hän odottaa meidän avaavan sydämemme oven Hänelle ja sanovan: Jää luoksemme. Hän sanoo: ”Katso, minä seison ovella ja kolkutan; jos

joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, niin minä käyn hänen tykönsä sisälle ja aterioitsen hänen kanssaan, ja hän minun kanssani.” Ilm. 3: 20. {AT 770.3}

Jeesuksen ylösnousemus kuvasi kaikkien Hänessä nukkuvien lopullista ylösnousemusta. Ylösnousseen Vapahtajan kasvot, Hänen käytöksensä ja puheensa, olivat tuttuja Hänen opetuslapsilleen. Kuten Jeesus nousi kuolleista, niin nekin, jotka nukkuvat Hänessä, tulevat nousemaan jälleen. Me tulemme tuntemaan ystävämme, kuten opetuslapset tunsivat Jeesuksen. He ovat voineet tässä ajallisessa elämässä olla vajavaisia, sairaita tai viallisia, ja he nousevat ylös täysin terveinä ja sopusuhtaisina, mutta kirkastettuinakin he ovat selvästi tunnettavissa. Silloin me tulemme tuntemaan täydellisesti, niinkuin meidät itsemmekin täydellisesti tunnetaan. (1 Kor. 13: 12.) Kasvoissa, jotka säteilevät Jeesuksen kasvoista loistavaa valoa, tulemme tuntemaan rakkaittemme piirteet. {AT 770.4}

Kun Jeesus kohtasi opetuslapsensa, Hän muistutti heitä ennen kuolemaansa lausumistaan sanoista, että kaikki tulee täyttymään, mitä Hänestä on kirjoitettu Mooseksen laissa ja profeetoissa ja psalmeissa. ”Silloin Hän avasi heidän ymmärryksensä käsittämään kirjoitukset. Ja Hän sanoi heille: ’Niin on kirjoitettu, että Kristus oli kärsivä ja kolmantena päivänä nouseva kuolleista, ja että parannusta syntien anteeksi saamiseksi on saarnattava Hänen nimessänsä kaikille kansoille, alkaen Jerusalemista. Te olette tämän todistajat.’” {AT 771.1}

Opetuslapset alkoivat nyt käsittää työnsä laatua ja laajuutta. Heidän tuli julistaa maailmalle Kristuksen heille uskomia ihmeellisiä totuuksia. Hänen elämänsä tapahtumat, Hänen kuolemansa ja ylösnousemuksensa, näihin tapahtumiin viittaavat ennustukset, Jumalan lain pyhyys, lunastussuunnitelman salaisuudet, Jeesuksen valta antaa syntejä anteeksi — näiden kaikkien todistajia he olivat, ja heidän oli tehtävä ne maailmalle tunnetuiksi. Heidän oli julistettava parannuksen ja Kristuksen voiman kautta tulevan rauhan ja pelastuksen evankeliumia. {AT 771.2}

”Ja tämän sanottuaan Hän puhalsi heidän päällensä ja sanoi heille: ’Ottakaa Pyhä Henki. Joiden synnit te anteeksi annatte, niille ne ovat anteeksi annetut; joiden synnit te pidätätte, niille ne ovat pidätetyt.’” Pyhää Henkeä ei vielä ilmaistu täydellisesti, sillä Kristus ei ollut vielä kirkastettu. Runsaampi Hengen vuodatus tapahtui vasta Kristuksen taivaaseen astumisen jälkeen. Vasta tämän saatuaan opetuslapset saattoivat täyttää tehtävänsä: evankeliumin julistamisen maailmalle. Mutta Henki annettiin nyt erikoista tarkoitusta varten. Ennenkuin opetuslapset voivat suorittaa viralliset velvollisuutensa seurakunnassa, Kristus puhalsi Henkensä heidän päälleen. Hän uskoi heille pyhän luottamustehtävän, ja Hän tahtoi painaa heidän mieleensä sen asian, ettei tätä työtä voitu suorittaa ilman Pyhää Henkeä. {AT 771.3}

Pyhä Henki on hengellisen elämän henkäys sielussa. Hengen vuodattaminen on Kristuksen elämän vuodattamista. Sen saaja osallistuu Kristuksen ominaisuuksista. Vain ne, jotka täten ovat Jumalan opettamia, joiden sydämessä Pyhä Henki tekee työtään ja joiden

elämässä ilmenee Kristuksen elämä, voivat olla edustavilla paikoilla ja toimia seurakunnan hyväksi. {AT 771.4}

.”Joiden synnit te anteeksi annatte, niille ne ovat anteeksi annetut: joiden synnit te pidätätte, niille ne ovat pidätetyt”, sanoi Kristus. Kristus ei tässä anna kenellekään vapautta tuomita toista. Tämän Hän kielsi jo vuorisaarnassaan. Se on Jumalan erikoisoikeus. Mutta seurakunnalle järjestönä Hän antaa vastuun yksityisistä jäsenistä. Seurakunnan velvollisuus niitä kohtaan, jotka lankeavat syntiin, on varoittaa, neuvoa ja jos mahdollista, palauttaa takaisin. ”Nuhtele, varoita, kehoita”, sanoo Herra, ”kaikella pitkämielisyydellä ja opetuksella”. 2 Tim. 4: 2. Sano synnistä suorat sanat. Varoita jokaista sielua, joka on vaarassa. Älä anna kenenkään pettää itseään. Nimitä syntiä oikealla nimellään. Julista, mitä Jumala on sanonut valehtelemisesta, sapatinrikkomisesta, varastamisesta, epäjumalanpalvelemisesta ja kaikista muista synneistä. ”Ne, jotka semmoista harjoittavat, eivät peri Jumalan valtakuntaa.” Gal. 5: 21. Jos he pysyvät synnissä, julistetaan heille taivaassa se tuomio, jonka olet julistanut heille Jumalan sanasta. Valitessaan synnin he hylkäävät Kristuksen, ja seurakunnan on osoitettava, ettei se hyväksy heidän tekojaan, tai se itse häpäisee Herraansa. Sen on sanottava synnistä sitä, mitä Jumala siitä sanoo. Sen on meneteltävä sen suhteen kuten Jumala määrää, ja taivas hyväksyy sen menettelyn. Joka halveksii seurakunnan arvovaltaa, halveksii itse Kristuksen arvovaltaa. {AT 772.1}

Mutta asiassa on valoisampikin puoli. ”Joiden synnit te anteeksi annatte, niille ne ovat anteeksiannetut.” Pitäkäämme tämä ajatus aina mielessämme. Työskennellessämme erehtyneiden hyväksi suunnatkaamme jokaisen katse Kristukseen. Paimenten on hellästi huolehdittava Herran laumasta. Heidän on puhuttava erehtyneille Vapahtajan anteeksiantavasta armosta. Heidän on kehoitettava syntistä katumaan ja uskomaan Häneen, joka voi antaa synnit anteeksi. Heidän tulee julistaa Jumalan sanan perusteella: ”Jos me tunnustamme syntimme, on Hän uskollinen ja vanhurskas, niin että Hän antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä.” 1 Joh. 1: 9. Kaikille katuville kuuluu vakuutus: ”Hän armahtaa meitä jälleen, polkee maahan meidän pahat tekomme. Kaikki heidän syntinsä Sinä heität meren syvyyteen.” Miika 7: 19. {AT 772.2}

Ottakoon seurakunta kiitollisin mielin katuvan syntisen vastaan. Ohjattakoon katuva epäuskon pimeydestä uskon ja vanhurskauden valoon. Laskettakoon hänen vapiseva kätensä Jeesuksen rakastavaan käteen. Tällaisen anteeksiannon taivas hyväksyy. {AT 772.3}

Vain tässä mielessä seurakunnalla on valta antaa synnit anteeksi. Syntien anteeksiantamus voidaan saada vain Kristuksen ansioiden avulla. Ei yhdellekään ihmiselle tai järjestölle ole annettu valtaa vapauttaa sielua syyllisyydestä. Kristus antoi opetuslastensa tehtäväksi saarnata syntien anteeksiantamusta Hänen nimessään kaikkien kansojen keskuudessa, mutta heillä itsellään ei ollut valtaa poistaa yhtäkään synnin tahraa. Jeesuksen nimi on ainoa nimi taivaan alla, ihmisille annettu, jossa meidän on pelastuminen. Apt. 4: 12. {AT 773.1}

Kun Jeesus ensi kerran kohtasi opetuslapset yläsalissa, Tuomas ei ollut heidän joukossaan. Hän kuuli toisten kertomukset ja sai runsaasti todistuksia siitä, että Jeesus oli noussut ylös, mutta pimeys ja epäusko täyttivät hänen sydämensä. Kuullessaan opetuslasten kertovan ylösnousseen Vapahtajan ihmeellisistä ilmestymisistä, hän vaipui vain yhä syvemmälle epätoivoon. Jos Jeesus todella oli noussut kuolleista, ei enää ollut mitään toivoa sananmukaisesta maallisesta valtakunnasta. Ja hänen turhamaisuuttaan loukkasi ajatus, että Mestari ilmestyi kaikille muille opetuslapsille paitsi hänelle. Hän päätti olla uskomatta, ja koko viikon hän hautoi omaa kurjuuttaan, joka näytti vielä synkemmältä hänen veljiensä toivon ja uskon rinnalla. {AT 773.2}

Tänä aikana hän lausui usean kerran: ”Ellen näe Hänen käsissään naulojen jälkiä ja pistä sormeani naulojen sijoihin ja pistä kättäni Hänen kylkeensä, en minä usko.” Hän ei tahtonut nähdä veljiensä silmin tai omaksua uskoa, joka olisi riippuvainen heidän todistuksistaan. Hän rakasti palavasti Herraansa, mutta hän oli sallinut kateuden ja epäuskon vallata mielensä ja sydämensä. {AT 773.3}

Joukko opetuslapsia teki nyt tutun yläsalin tilapäiseksi kodikseen, ja iltaisin sinne kokoontuivat muut paitsi Tuomas. Eräänä iltana Tuomas päätti tulla muiden joukkoon. Epäuskostaan huolimatta hänellä oli heikko toivo, että tuo hyvä sanoma olisi totta. Opetuslasten nauttiessa illallistaan he puhuivat niistä todistuksista, joita Kristus oli antanut heille ennustuksista. ”Niin Jeesus tuli, ovien ollessa lukittuina, ja seisoi heidän keskellään ja sanoi: ’Rauha teille!’” {AT 773.4}

Kääntyen Tuomaaseen Hän sanoi: ”Ojenna sormesi tänne ja katso minun käsiäni, ja ojenna kätesi ja pistä se minun kylkeeni, äläkä ole epäuskoinen, vaan uskovainen.” Nämä sanat osoittivat, että Hän tunsi Tuomaan ajatukset ja sanat. Tämä epäilevä opetuslapsi tiesi, •ettei kukaan hänen tovereistaan ollut nähnyt Jeesusta viikkoon. He eivät olleet voineet kertoa Mestarille hänen epäuskostaan. Hän tunsi edessään olevan miehen Herrakseen. Hän ei kaivannut enempiä todistuksia. Hänen sydämensä sykähti riemusta, ja hän heittäytyi Jeesuksen jalkojen juureen huudahtaen: ”Minun Herrani ja minun Jumalani!” {AT 773.5}

Jeesus hyväksyi hänen tunnustuksensa, mutta nuhteli lempeästi hänen epäuskoaan: ”Tuomas, sentähden, että minut näit, sinä uskot. Autuaita ne, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat.” Tuomaan usko olisi ollut Kristukselle mieluisampi, jos hän olisi halunnut uskoa veljiensä todistuksia. Jos maailma nyt seuraisi Tuomaan esimerkkiä, ei kukaan uskoisi pelastukseen, sillä kaikkien, jotka vastaanottavat Kristuksen, täytyy tehdä niin toisten todistuksen perusteella. {AT 774.1}

Monet, jotka ovat taipuvaisia epäilemään, puolustelevat itseään sanomalla, että jos heillä olisi sellaisia todistuksia, joita Tuomas sai tovereiltaan, he uskoisivat. He eivät käsitä, että heillä ei ole ainoastaan niitä todistuksia, vaan paljon enemmän. Monet, jotka Tuomaan tavoin odottavat, että kaikki epäilyksen syyt häviäisivät, eivät koskaan saa nähdä toiveensa

toteutuvan. Vähitellen he yhä lujittuvat epäuskossaan. Ne, jotka totuttautuvat katsomaan synkkää puolta ja valittavat ja nurisevat, eivät tiedä, mitä he tekevät. He kylvävät epäilyksen siementä, ja he saavat niittää epäilyksen sadon. Aikana, jolloin mitä kipeimmin tarvitaan uskoa ja luottamusta, monet täten huomaavat olevansa kykenemättömiä toivomaan ja uskomaan. {AT 774.2}

Tuomaan kohtelussa Jeesus antoi seuraajilleen opetuksen. Hänen esimerkkinsä osoittaa, kuinka meidän tulee kohdella heikkouskoisia ja niitä, jotka ovat epäilyksen vallassa. Jeesus ei vuodattanut nuhde- ryöppyä Tuomaan yli eikä myöskään ruvennut väittelemään hänen kanssaan. Hän ilmaisi itsensä tälle epäilevälle opetuslapselle. Tuomas oli ollut hyvin kohtuuton sanellessaan uskonsa ehtoja, mutta Jeesus suurella rakkaudellaan ja hienotunteisuudellaan mursi kaikki nämä esteet. Epäusko voitetaan harvoin kiistelemällä. Tästä se saa vain aihetta puolusteluun ja löytää uutta tukea ja puolustusta. Mutta kun rakastava ja säälivä Jeesus paljastetaan ristiinnaulittuna Vapahtajana, niin monet ennen vastahakoiset huulet tulevat lausumaan Tuomaan tunnustuksen: ”Minun Herrani ja minun Jumalani!” {AT 774.3}



LUKU 85—KOHTAUS MERENRANNALLA

”Simon, Johanneksen poika, rakastatko sinä minua enemmän kuin nämä?” {AT 775.1}

Jeesus oli sanonut kohtaavansa opetuslapsensa Galileassa, ja kohta pääsiäisviikon kuluttua he suuntasivat kulkunsa sinne. Heidän poistumisensa Jerusalemista juhlan aikana olisi tulkittu nurjamielisyydeksi ja harhaoppisuudeksi, siksi he jäivät sinne loppuun saakka, mutta sen päätyttyä he iloiten kääntyivät kotiinpäin kohdatakseen Vapahtajansa, kuten Hän oli määrännyt. {AT 775.2}

Matkalle lähti seitsemän opetuslasta. He olivat pukeutuneet yksinkertaisiin kalastajan vaatteisiin, he olivat köyhiä tämän maailman tavarasta, mutta rikkaita totuuden tuntemisessa ja noudattamisessa, mikä taivaan silmissä antoi heille korkeimman arvon opettajina. He eivät olleet opiskelleet profeettain koulussa, mutta kolmen vuoden ajan heitä oli opettanut suurin kasvattaja, mitä maailma koskaan on tuntenut. Hänen opettaminaan heistä oli tullut jaloja, älykkäitä ja hienostuneita välikappaleita, joiden avulla ihmisiä voidaan saattaa totuuden tuntoon. {AT 775.3}

Kristus oli suuren osan toiminta-ajastaan viettänyt lähellä Galilean merta. Kun opetuslapset nyt kokoontuivat paikkaan, missä he luultavasti saisivat olla häiriintymättä, he huomasivat kaiken siellä muistuttavan Jeesuksesta ja Hänen ihmeellisistä töistään. Tällä merellä, kun kauhu täytti heidän sydämensä ja raju myrsky oli saattamaisillaan heidät tuhon omiksi, Jeesus oli kävellyt aaltoja pitkin heidän avukseen. Täällä Hänen sanansa oli vaientanut myrskyn. He näkivät myös sen rannikon, missä yli kymmenentuhatta henkeä oli ruokittu muutamalla leivällä ja kalalla. Ei ollut kaukana myöskään Kapernaum, niin monien ihmetöiden tapahtumapaikka. Kun opetuslapset katselivat tätä maisemaa, heidän mieleensä tulvi Vapahtajan sanoja ja tekoja. {AT 775.4}

Ilta oli ihana, ja Pietari, jolla vielä oli paljon vanhaa kiintymystään veneitä ja kalastusta kohtaan, ehdotti, että he lähtisivät merelle ja heittäisivät verkkonsa. Kaikki olivat valmiit yhtymään tähän suunnitelmaan, sillä he olivat ruoan ja vaatteiden tarpeessa, minkä puutteen yhden menestyksellisen yön kalansaalis voisi poistaa. Niin he lähtivät ulos venheessään, mutta eivät saaneet mitään. Koko yön he työskentelivät, mutta tuloksetta. Yön hetkinä he puhelivat poissaolevasta Herrastaan ja muistelivat niitä ihmeellisiä tekoja, joita he olivat nähneet Hänen suorittavan tämän meren rannalla. He pohtivat omaa tulevaisuuttaan, mikä sai heidät hyvin alakuloisiksi. {AT 776.1}

Koko ajan seurasi heitä silmillään muuan yksinäinen katselija rannalta, vaikka Hän itse olikin näkymätön. Vihdoin aamu koitti. Vene oli vain vähän matkan päässä rannasta ja opetuslapset näkivät rannalla seisovan muukalaisen, joka tervehti heitä kysyen: ”Lapset, onko teillä mitään syötävää?” Kun he vastasivat. ”Ei ole”, ”Hän sanoi heille: ’Heittäkää verkko oikealle puolelle venhettä, niin saatte.’ He heittivät verkon, mutta eivät jaksaneet vetää sitä ylös kalojen paljouden tähden.” {AT 776.2}

Johannes tunsi muukalaisen ja huudahti Pietarille: ”Se on Herra.” Pietari oli niin haltioissaan ja iloinen, että innoissaan heittäytyi veteen, ja kohta hän seisoikin Mestarinsa vierellä. Muut opetuslapset tulivat venheessä vetäen perässään verkkoa kaloineen. ”Kun he astuivat maalle, näkivät he siellä hiilloksen ja kalan pantuna sen päälle, sekä leipää.” {AT 776.3}

He olivat liian hämmästyneitä kysyäkseen, mistä hiillos ja ruoka olivat tulleet. ”Jeesus sanoi heille: ’Tuokaa tänne niitä kaloja, joita nyt saitte.’” Pietari riensi verkon luo, josta hän äsken oli hellittänyt, ja auttoi veljiään vetämään sitä maihin. Kun tämä oli tehty ja valmistukset suoritettu, Jeesus pyysi opetuslapsiaan tulemaan syömään. Hän mursi ruoan ja jakoi sen heille, ja silloin kaikki seitsemän tunsivat ja tunnustivat Hänet. Heidän mieleensä tuli nyt viidentuhannen ruokkiminen vuoren rinteellä, mutta he olivat salaperäisen pelon vallassa ja katselivat ääneti ylösnoussutta Vapahtajaa. {AT 776.4}

He muistivat elävästi sen hetken meren rannalla, jolloin Jeesus oli pyytänyt heitä seuraamaan itseään. He muistivat, miten he Hänen käskystään olivat vieneet venheensä syvälle ja laskeneet verkkonsa, ja saalis oli ollut niin runsas, että verkot olivat täyttyneet repeilemiseen asti. Sitten Jeesus oli pyytänyt heitä jättämään kalastajaveneensä ja luvannut tehdä heistä ihmisten kalastajia. Johtaakseen tämän tapauksen heidän mieleensä ja syventääkseen sen vaikutusta Hän oli jälleen suorittanut ihmetyön. Hänen tekonsa oli opetuslapsille annetun määräyksen uusintaa. Se osoitti heille, että heidän Mestarinsa kuolema ei ollut vähentänyt heidän velvollisuuttaan suorittaa Hänen heille antamaansa työtä. Vaikka heiltä riistettäisiin Hänen henkilökohtainen läsnäolonsa ja heidän aikaisemman ammattinsa suoma toimeentulo, niin ylösnoussut Vapahtaja kuitenkin huolehtisi heistä. Heidän tehdessään Hänen työtään Hän huolehtisi heidän tarpeistaan. Ja Jeesuksella oli tarkoituksensa pyytäessään heitä heittämään verkkonsa oikealle puolelle venhettä. Sillä puolella Hän seisoi rannalla. Se oli uskon puoli. Jos he työskentelisivät yhdessä Hänen kanssaan— jos Hänen jumalallinen voimansa yhtyisi heidän ihmisponnistuksiinsa — he eivät voisi epäonnistua. {AT 778.1}

Kristuksella oli vielä toinenkin opetus, joka koski erikoisesti Pietaria. Pietarin kieltäminen oli ollut hänen aikaisempien uskollisuudenlupaustensa häpeällinen vastakohta. Hän oli häväissyt Mestariaan ja saanut osakseen veljiensä epäluottamuksen. Heidän mielestään hän ei enää saisi saada entistä asemaansa heidän keskuudessaan, ja hän itse tunsi menettäneensä luottamustehtävänsä. Ennenkuin hänet jälleen kutsuttaisiin apostolin tehtävään, hänen tulisi heidän kaikkien edessä antaa todistus katumuksestaan. Ellei hän näin tekisi, niin vaikka hän katuisikin syntiään, se voisi turmella hänen vaikutuksensa Kristuksen palvelijana. Vapahtaja antoi hänelle tilaisuuden hankkia takaisin veljiensä luottamuksen, ja mikäli mahdollista poistaa sen häpeän, jonka hän oli evankeliumille tuottanut. {AT 778.2}

Tässä on opetus kaikille Kristuksen seuraajille. Evankeliumi ei tee minkäänlaisia sopimuksia synnin kanssa. Se ei voi puolustaa syntiä. Salaiset synnit on tunnustettava salaa

Jumalalle, mutta julkisynti vaatii julkista tunnustusta. Opetuslapsen synnin häpeä pannaan Kristuksen päälle. Se saa Saatanan riemuitsemaan ja heikot sielut kompastumaan. Osoittamalla katumusta tulee opetuslapsen, mikäli se on hänen vallassaan, poistaa tämä häpeä. {AT 778.3}

Kristuksen ja opetuslasten aterioidessa yhdessä merenrannalla Vapahtaja sanoi Pietarille: ”Simon, Johanneksen poika, rakastatko sinä minua enemmän kuin nämä?” viitaten hänen veljiinsä. Pietari oli kerran lausunut: ”Vaikka kaikki loukkaantuisivat Sinuun, niin minä en koskaan loukkaannu.” Matt. 26: 33. Mutta nyt hän osasi paremmin arvostella itseään. ”Rakastan, Herra”, hän vastasi, ”Sinä tiedät, että olet minulle rakas.” Hän ei enää kiihkeästi vakuuta, että hänen rakkautensa on suurempi kuin hänen veljiensä. Hän ei lausu omaa käsitystään rakkaudestaan. Hän pyytää Häntä, joka tuntee jokaisen sydämen vaikuttimet, arvostelemaan hänen vilpittömyyttään — ”Sinä tiedät, että olet minulle rakas.” Ja Jeesus pyytää häntä: ”Ruoki minun karitsoitani!” {AT 779.1}

Jeesus panee Pietarin jälleen koetukselle toistaen aikaisemmat sanansa: ”Simon, Johanneksen poika, rakastatko minua?” Tällä kertaa Hän ei kysynyt Pietarilta, rakastiko tämä Häntä enemmän kuin hänen veljensä. Toinen vastaus oli kuten ensimmäinenkin vapaa liioittelevasta itseluottamuksesta: ”Rakastan, Herra, Sinä tiedät, että olet minulle rakas.” Jeesus sanoi hänelle: ”Kaitse, minun lampaitani.” Vielä kerran Vapahtaja teki tutkivan kysymyksensä: ”Simon, Johanneksen poika, olenko minä sinulle rakas?” Pietari oli murheellinen, sillä hän luuli Jeesuksen epäilevän hänen rakkauttaan. Hän tiesi, että Hänen Herrallaan oli syytä epäillä häntä, ja kirvelevin sydämin hän vastasi: ”Herra, Sinä tiedät kaikki; Sinä tiedät, että olet minulle rakas.” Jälleen Jeesus sanoi hänelle: ”Ruoki minun lampaitani.” {AT 779.2}

Kolme kertaa Pietari oli julkisesti kieltänyt Herransa, ja kolme kertaa Jeesus vaati häneltä vakuutuksen hänen rakkaudestaan ja uskollisuudestaan painaen tuon tarkoituksellisen kysymyksen terävän nuolen tavoin hänen haavoitettuun sydämeensä. Jeesus paljasti kokoontuneille opetuslapsille Pietarin katumuksen syvyyden ja osoitti, kuinka tuo kerran niin kerskaileva opetuslapsi oli nyt perinpohjin nöyrtynyt. {AT 779.3}

Pietari oli luonnostaan rohkea ja äkkipikainen, ja Saatana oli käyttänyt hyväkseen näitä ominaisuuksia voittaakseen hänet. Jeesus oli sanonut Pietarille juuri ennen hänen lankeemustaan: ”Saatana on tavoitellut teitä valtaansa, seuloakseen teitä niinkuin nisuja; mutta minä olen rukoillut sinun puolestasi, ettei sinun uskosi raukeaisi tyhjään. {AT 779.4}

Ja kun sinä kerran palajat, niin vahvista veljiäsi.” Luuk. 22:31, 32. Se aika oli nyt tullut, ja Pietarissa tapahtunut muutos oli ilmeinen. Herran tutkiviin, häntä niin läheisesti koskeviin kysymyksiin ei ollut tullut ainoatakaan nenäkästä, itsetietoista vastausta, ja nöyrtymisensä ja katumuksensa tähden Pietari oli nyt soveliaampi kuin milloinkaan aikaisemmin toimimaan lauman paimenena. {AT 780.1}

Ensimmäinen tehtävä, jonka Kristus antoi Pietarille ottaessaan hänet jälleen palvelukseensa, oli karitsojen ruokkiminen. Tässä työssä Pietarilla oli vain vähän kokemusta. Se vaati paljon huolta ja hellyyttä, paljon kärsivällisyyttä ja kestävyyttä. Se kutsui häntä palvelemaan niitä, jotka olivat nuoria uskossa, opettamaan tietämättömiä, selittämään heille kirjoituksia ja kasvattamaan heistä hyödyllisiä Kristuksen palvelijoita. Tähän asti Pietari ei ollut ollut sovelias tähän eikä edes ymmärtänyt sen merkitystä. Mutta tähän työhön Kristus nyt kutsui hänet. Hänen kärsimyksensä ja katumuksensa olivat valmistaneet häntä tähän työhön. {AT 780.2}

Ennen lankeamistaan Pietari oli aina puhunut harkitsemattomasti hetken mielijohteesta. Hän oli aina valmis oikaisemaan toisia ja lausumaan mielipiteensä, ennenkuin hänellä itselläänkään oli selvää käsitystä siitä, mitä hän aikoi sanoa. Mutta kääntynyt Pietari oli aivan toisenlainen. Entinen into säilyi kyllä hänessä, mutta Kristuksen armo hillitsi hänen kiihkoaan. Hän ei enää ollut kärsimätön, itseensäluottava ja pöyhkeilevä, vaan tyyni, maltillinen ja oppivainen. Nyt hän saattoi ruokkia sekä Kristuksen lauman karitsoja että lampaita. {AT 780.3}

Vapahtajan tapa kohdella Pietaria oli opetukseksi sekä hänelle i että hänen veljilleen. Se opetti heitä kohtelemaan langennutta kärsivällisesti, myötätuntoisesti ja anteeksiantavasti. Vaikka Pietari oli; kieltänyt Herransa, ei Jeesuksen rakkaus häntä kohtaan koskaan horjunut. Juuri sellaista rakkautta tuli alipaimenen tuntea huostaansa uskottuja lampaita ja karitsoja kohtaan. Muistaen oman heikkoutensä ja lankeemuksensa Pietarin tuli kohdella laumaansa yhtä hellästi, kuin Kristus oli kohdellut häntä. {AT 780.4}

Kysymys, jonka Kristus oli tehnyt Pietarille, oli merkityksellinen. Hän mainitsi vain yhden opetuslapseuden ja palveluksen ehdon. ”Rakastatko minua?” Hän sanoi. Tämä on välttämätön edellytys. Vaikka Pietarilla olisi kaikki muu paitsi Kristuksen rakkautta, ei hän voisi olla Herran lauman uskollinen paimen. Tieto, hyvyys, kaunopuheisuus, kiitollisuus ja into ovat avuksi hyvässä työssä, mutta ellei sydämessä ole Jeesuksen rakkautta, ei Kristuksen palvelijan työ voi onnistua. {AT 780.5}

Jeesus kulki yksin Pietarin kanssa, sillä oli jotakin, jonka Hän tahtoi ilmoittaa vain hänelle. Ennen kuolemaansa Jeesus oli sanonut hänelle: ”Mihin minä menen, sinne sinä et voi nyt minua seurata, mutta vastedes olet minua seuraava.” Tähän Pietari oli vastannut: ”Herra, miksi en nyt voi seurata Sinua? Henkeni minä annan Sinun edestäsi.” Joh. 13: 36, 37. Näin sanoessaan hän ei aavistanut, mihin korkeuksiin ja syvyyksiin Kristuksen askeleet vielä johtaisivat. Pietari oli koetuksen tullessa langennut, mutta hän saisi jälleen tilaisuuden osoittaa rakkauttaan Kristusta kohtaan. Jotta hän voisi vahvistua viimeistä uskonkoetustaan varten, Vapahtaja paljasti hänelle hänen tulevaisuutensa. Hän kertoi hänelle, että hänen elettyään hyödyllistä elämää, kun iän painaessa hänen voimansa alkaisivat vähentyä, hän todella tulisi seuraamaan Herraansa. Jeesus sanoi: ”Kun olit nuori, niin sinä vyötit itsesi ja kuljit, minne tahdoit; mutta kun vanhenet, niin sinä ojennat kätesi, ja sinut vyöttää toinen ja vie sinut, minne

et tahdo.” ”Mutta sen Hän sanoi antaakseen tietää, minkäkaltaisella kuolemalla Pietari oli kirkastava Jumalaa.” {AT 781.1}

Näin Jeesus teki Pietarille tiettäväksi, millä tavalla hän tulisi kuolemaan, vieläpä ennusti senkin, että hänen kätensä ojennettaisiin ristille. Ja Hän pyysi jälleen tätä opetuslastaan: ”Seuraa minua.” Pietari ei masentunut tästä ilmoituksesta. Hän oli halukas kärsimään millaisen kuoleman tahansa Herransa tähden. {AT 781.2}

Tähän asti Pietari oli tuntenut Kristuksen lihan mukaan, kuten monet tuntevat Hänet nyt, mutta hän ei enää olisi näin rajoitettu. Hän ei enää tuntenut Häntä samalla tavoin kuin seurustellessaan Hänen kanssaan ihmisyydessä. Hän oli rakastanut Häntä ihmisenä, taivaan lähettämänä Opettajana, nyt hän rakasti Häntä Jumalana. Hän oli oppinut sen läksyn, että hänelle Kristus oli kaikki kaikessa. Nyt hän oli valmis osallistumaan Herransa uhrikuolemaan. Kun hänet vihdoin tuotiin ristin luo, hänet hänen omasta pyynnöstään ristiinnaulittiin pää alaspäin. Hän piti liian suurena kunniana kärsiä samalla tavalla kuin Mestari. {AT 781.3}

Pietarille sanat ”Seuraa minua” olivat täynnä opetuksia. Ne eivät sisältäneet opetusta vain hänen kuolemaansa varten, vaan jokaista hänen elämänsä askelta varten. Tähän asti Pietari oli ollut taipuvainen toimimaan riippumattomasti. Hän oli koettanut tehdä suunnitelmia Jumalan työn hyväksi, sensijaan, että olisi odottanut, seuratakseen Jumalan suunnitelmia. Mutta ei hyödyttänyt kiirehtiä Herran edelle. Jeesus pyytää häntä: ”Seuraa minua.” Älä kiiruhda minun edelleni. Silloin et joudu yksin kohtaamaan Saatanan joukkoja. Anna minun kulkea edelläsi, niin vihollinen ei sinua voita. {AT 781.4}

Kun Pietari kulki Jeesuksen rinnalla, hän näki Johanneksen tulevan perässä. Hänessä heräsi halu saada tietää tämänkin tulevaisuudesta, ja hän ”sanoi Jeesukselle: ’Herra, kuinka sitten tämän käy?’ Jeesus sanoi hänelle: ’Jos minä tahtoisin, että hän jää tänne siihen asti, kunnes minä tulen, mitä se sinuun koskee? Seuraa sinä minua.’” j Pietarin olisi pitänyt ajatella, että hänen Herransa ilmaisisi hänelle kaikki, mitä hänelle oli hyväksi tietää. Jokaisen velvollisuus on seu- L rata Kristusta tarpeettomasti huolehtimatta toisille uskotusta työstä. Sanoessaan Johanneksesta ”Jos minä tahtoisin, että hän jää tänne siihen asti, kunnes minä tulen” Jeesus ei antanut minkäänlaista vakuutusta siitä, että tämä opetuslapsi eläisi Herran toiseen tulemukseen asti. Hän sillä vain osoitti omaa suurta voimaansa, ja että vaikka Hän haluaisikin niin käyvän, se ei millään tavalla vaikuttaisi Pietarin työhön. Sekä Johanneksen että Pietarin tulevaisuus oli heidän Herransa kädessä. Kummankin velvollisuus oli kuuliaisesti seurata Häntä. {AT 782.1}

Miten monet tänä aikana ovatkaan Pietarin kaltaisia! He ovat kiinnostuneita toisten asioista ja halukkaita tietämään, mikä on näitten velvollisuus, samalla kun he ovat vaarassa laiminlyödä omansa. Meidän tehtävämme on katsoa Kristukseen ja seurata Häntä. Voimme nähdä erehdyksiä toisten elämässä ja puutteita heidän luonteessaan. Ihmiset ovat täynnä

heikkouksia. Mutta Kristuksessa löydämme täydellisyyden. Häntä katselemalla me muutumme. {AT 782.2}

Johannes eli hyvin vanhaksi. Hän näki Jerusalemin hävityksen ja komean temppelin tuhon, joka oli vertauskuva maailman lopullisesta perikadosta. Johannes seurasi uskollisesti Herraansa elämänsä loppuun asti. Hänen seurakunnille antamansa todistuksen pääsisältö oli: ”Rakkaani, rakastakaamme toinen toisiamme”; ”joka pysyy rakkaudessa, pysyy Jumalassa, ja Jumala pysyy hänessä”. 1 Joh. 4: 7, 16. 1 {AT 782.3}

Pietari oli päässyt takaisin apostolien asemaan, mutta hänen Kristukselta saamansa kunnia ja valta ei antanut hänelle ylivaltaa hänen veljiensä yli. Kristus oli tehnyt tämän selväksi vastatessaan Pietarin kysymykseen: ”Kuinka sitten tämän käy?” Hän oli sanonut: ”Mitä se sinuun koskee? Seuraa sinä minua.” Pietarille ei suotu kunniaa tulla seurakunnan pääksi. Suosio, jota Kristus oli häntä kohtaan osoittanut antaessaan hänelle hänen luopumuksensa anteeksi ja uskoessaan hänelle laumansa ruokkimisen, ja Pietarin oma uskollisuus Kristuksen seuraamisessa hankkivat hänelle hänen veljiensä luottamuksen. Hänellä oli suuri vaikutusvalta seurakunnassa. Mutta Pietari säilytti halki elämänsä tämän opetuksen, jonka Kristus oli hänelle antanut Galilean meren rannalla. Kirjoittaessaan Pyhän Hengen innoittamana seurakunnille hän sanoi: {AT 782.4}

”Vanhimpia teidän joukossanne minä siis kehoitan, minä, joka myös olen vanhin ja Kristuksen kärsimysten todistaja ja osallinen myös siihen kirkkauteen, joka vastedes on ilmestyvä; kaitkaa teille uskottua Jumalan laumaa, ei pakosta, vaan vapaaehtoisesti, Jumalan tahdon mukaan, ei häpeällisen voiton tähden, vaan sydämen halusta, ei herroina halliten niitä, jotka ovat teidän osallenne tulleet, vaan ollen laumalle esikuvina, niin te, Ylipaimenen ilmestyessä, saatte kirkkauden kuihtumattoman seppeleen.” 1 Piet. 5: 1 —4. {AT 783.1}



LUKU 86—MAAILMANLAAJUINEN LÄHETYSTEHTÄVÄ

”Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni.” {AT 784.1}

Ovyllessaan juuri astumaisillaan taivaalliselle valtaistuimelleen Kristus antoi opetuslapsilleen tehtävän. Hän sanoi: ”Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni.” ”Menkää kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa evankeliumia kaikille luoduille.” Mark. 16: 15. Nämä sanat toistettiin yhä uudelleen, jotta opetuslapset käsittäisivät niiden merkityksen. Taivaallisen valon kirkkaitten, voimakkaitten säteitten tuli loistaa kaikille maan asukkaille, ylhäisille ja alhaisille, rikkaille ja köyhille. Opetuslasten tuli olla Vapahtajansa työtovereita maailman pelastustyössä. {AT 784.2}

Tämä tehtävä oli annettu niille kahdelletoista jo silloin, kun Kristus oli koolla heidän karissaan yläsalissa, mutta se oli nyt annettava suuremmalle joukolle. Kaikki ne uskovat, jotka voitiin kutsua koolle, kokoontuivat eräälle Galilean vuorelle. Kristus oli itse ennen kuolemaansa määrännyt tämän kokoontumisen ajan ja paikan. Enkeli muistutti haudalla opetuslapsia Jeesuksen lupauksesta kohdata heidät Galileassa. Tämä lupaus toistettiin niille uskoville, jotka olivat kokoontuneet Jerusalemiin pääsiäisviikolla, ja heidän välityksellään se tuli monen yksinäisen tiedoksi, joka suri Herransa kuolemaa. Kaikki odottivat jännittyneinä tätä kohtaamista. He menivät paikalle kiertoteitä saapuen eri suunnilta, jotteivät herättäisi kateellisten juutalaisten epäluuloja. He tulivat ihmetellen, keskustellen vakavasti keskenään niistä uutisista, joita he olivat Kristuksesta saaneet. {AT 784.3}

Määräaikana oli noin viisisataa uskovaa kokoontunut pieninä ryhminä vuorenrinteelle, haluten kuulla kaiken mahdollisen niiltä, jotka olivat nähneet Kristuksen Hänen ylösnousemuksensa jälkeen. Opetuslapset kulkivat ryhmän luota toisen luo kertoen kaiken, mitä he olivat nähneet ja kuulleet Jeesuksesta ja selittäen kirjoituksia, kuten Hän oli heille tehnyt. Tuomas kertoi epäilyksistään ja miten hän oli niistä päässyt. Äkkiä Jeesus seisoi heidän keskellään. Kukaan ei voinut sanoa, mistä tai miten Hän oli tullut. Monet läsnäolijat eivät olleet koskaan aikaisemmin nähneet Häntä, mutta he näkivät Hänen käsissään ja jaloissaan naulojen jäljet, ja Hänen kasvonsa olivat kuin Jumalan kasvot, ja Hänet nähdessään he kumartaen rukoilivat Häntä. {AT 785.1}

Mutta toiset epäilivät. Niin on aina oleva. Muutamien on vaikea uskoa, ja he asettuvat epäilijäin puolelle. He menettävät paljon epäuskonsa tähden. {AT 785.2}

Tämä oli ainoa kerta, jolloin Jeesus kohtasi monet näistä uskovista ylösnousemuksensa jälkeen. Hän tuli heidän tykönsä ja puhui heille ja sanoi: ”Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä.” Opetuslapset olivat kumartaneet Häntä jo ennenkuin Hän puhui, mutta Hänen sanansa, jotka kaikuivat kuoleman jo kerran j sulkemilta huulilta, valtasivat heidät aivan erikoisella tavalla. Hän oli nyt ylösnoussut Vapahtaja. Monet heistä olivat nähneet Hänen käyttävän voimaansa sairaitten parantamiseen ja Saatanan voimien

hillitsemiseen. He uskoivat, että Hänellä oli valta perustaa valtakuntansa Jerusalemiin, valta tukahduttaa kaikki vastarinta ja valta luonnonvoimien yli. Hän oli tyynnyttänyt raivoavat aallot, Hän oli kävellyt vaahtoharjaisilla laineilla ja herättänyt kuolleet eloon. Nyt Hän lausui, että Hänelle oli annettu ”kaikki valta”. Hänen sanansa siirsivät Hänen kuulijainsa ajatukset maallisista ja ajallisista taivaallisiin ja iankaikkisiin asioihin. Heidät nostettiin korkeimpaan käsitykseen Hänen arvostaan ja kunniastaan. {AT 785.3}

Kristuksen vuorenrinteellä lausumat sanat olivat ilmoitus siitä, että Hänen uhrinsa ihmisen puolesta oli täydellinen. Sovituksen ehdot oli täytetty, ja työ, jota varten Hän tuli tähän maailmaan, suoritettu. Nyt Hän oli matkalla Jumalan valtaistuimelle, missä enkelit, hallitukset ja vallat Häntä kunnioittaisivat. Hän oli ryhtynyt välitystyöhönsä. Rajattoman valtansa perusteella Hän antoi opetuslapsille tehtävän: ”Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni, kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettamalla heitä pitämään kaikki, mitä minä olen käskenyt teidän pitää. Ja katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti.” Matt. 28: 19, 20. {AT 786.1}

Juudan kansalle oli uskottu pyhä totuus, mutta farisealaisuus oli tehnyt heistä koko ihmiskunnan itsekylläisimpiä ja ulkokultaisimpia olentoja. Kaikki, mitä papeilla ja hallitusmiehillä oli: heidän pukunsa, tapansa, muotomenonsa ja perinteensä, tekivät heidät sopimattomiksi olemaan maailman valona. He pitivät itseään, Juudan kansaa, koko maailmana. Mutta Kristus antoi opetuslastensa tehtäväksi julistaa uskoa ja jumalanpalvelusta, joka ei tuntisi luokka- tai kansallisuusrajoja, vaan joka soveltuisi kaikille kansoille, kansakunnille ja ihmisluokille. {AT 786.2}

Ennenkuin Jeesus jätti opetuslapsensa, Hän esitti heille selvästi valtakuntansa luonteen. Hän palautti heidän mieleensä, mitä Hän aikaisemmin oli heille siitä kertonut. Hän selitti, ettei Hänen tarkoituksensa ollut perustaa tänne maailmaan ajallista, vaan hengellinen valtakunta. Hän ei tullut hallitsemaan maallisena kuninkaana Daavidin valtaistuimella. Jälleen Hän avasi heille kirjoitukset osoittaen, että kaikki, mitä Hän oli läpikäynyt, oli määrätty taivaassa, Isän ja Hänen itsensä välisissä neuvotteluissa. Kaikki oli ennustettu Pyhän Hengen innoittamien miesten välityksellä. Hän sanoi: Näette nyt, että kaikki, mitä ilmaisin teille hylkäämisestäni Messiaana, on tapahtunut. Kaikki, mitä sanoin nöyryytyksestä, jonka joutuisin kestämään, ja kuolemasta, jolla kuolisin, on toteutunut. Kolmantena päivänä nousin ylös. Tutkikaa kirjoituksia huolellisemmin, niin tulette näkemään, että kaikissa näissä asioissa ovat minua koskevat ennustukset yksityiskohtaisesti toteutuneet. {AT 786.3}

Kristus valtuutti opetuslapsensa suorittamaan työn, jonka Hän oli jättänyt heidän käsiinsä, ja käski heidän alkaa Jerusalemista. Jerusalemissahan oli tapahtunut Hänen ihmeellinen alentumisensa ihmissuvun puolesta. Siellä Hän oli kärsinyt, siellä Hänet oli kielletty ja tuomittu. Juudean maa oli Hänen synnyinseutunsa. Siellä Hän oli ihmisenä vaeltanut ihmisten keskuudessa, ja harvat käsittivät, miten lähelle taivas tuli maata Jeesuksen ollessa heidän keskuudessaan. Jerusalemissa oli opetuslasten aloitettava työnsä. {AT 786.4}

Siihen katsoen, mitä kaikkea Kristus oli siellä kärsinyt ja miten vähän Hänen työlleen ja ponnistuksilleen oli annettu arvoa, opetuslapset olisivat voineet pyytää lupaavampaa työkenttää, mutta sitä he eivät tehneet. Opetuslasten tuli viljellä juuri samaa maata, minne Hän oli kylvänyt totuuden siementä, ja siemen orastaisi ja tuottaisi runsaan sadon. Työssään opetuslapset saisivat kokea vainoa kateellisten ja raivostuneiden juutalaisten taholta, mutta samaa oli kokenut heidän Mestarinsakin, eivätkä he saisi paeta sitä. Armoa olisi ensiksi tarjottava Vapahtajan murhaajille. {AT 787.1}

Ja Jerusalemissa oli monta, jotka olivat salaa uskoneet Jeesukseen, ja monta, joita papit ja hallitusmiehet olivat pettäneet. Näillekin oli julistettava evankeliumia. Heitä oli kutsuttava tekemään parannus. Heille oli tehtävä selväksi se ihmeellinen totuus, että vain Kristuksen välityksellä voitiin saada syntien anteeksiantamus. Kun koko Jerusalem oli kuohuksissa viime viikkojen järkyttävien tapausten johdosta, voisi evankeliumin saarnaaminen tehdä syvän vaikutuksen. {AT 787.2}

Mutta työ ei saisi pysähtyä sinne. Se olisi ulotettava maan kaukaisimpiin kolkkiin. Kristus sanoi opetuslapsilleen: Te olette nähneet minun uhrautuvaisen elämäni maailman hyväksi. Te olette nähneet minun vaivannäköni Israelin puolesta. Vaikka he eivät tahtoneet tulla minun luokseni saadakseen elämän, vaikka papit ja hallitusmiehet tekivät minulle mitä halusivat, vaikka he kielsivät minut, kuten kirjoituksissa oli ennustettu, annetaan heille vielä tilaisuus ottaa vastaan Jumalan Poika. Te olette nähneet minun ottavan vapaasti vastaan kaikki, jotka tulevat minun tyköni tunnustaen syntinsä. Joka minun tyköni tulee, häntä minä en suinkaan heitä ulos. Kaikki, jotka haluavat, voivat tulla sovitetuiksi Jumalan kanssa ja saada iankaikkisen elämän. Teille, opetuslapsilleni, uskon tämän armon sanoman. Se on ensin julistettava Israelille, sitten kaikille kansoille, kielille ja kansanheimoille. Se on julistettava juutalaisille ja pakanoille. Kaikki, jotka uskovat, on koottava yhteen seurakuntaan. {AT 787.3}

Pyhän Hengen lahjan välityksellä opetuslapset saisivat ihmeelli sen voiman. Heidän todistustaan vahvistaisivat merkit ja ihmeet. Ihmetöitä eivät suorittaisi ainoastaan apostolit, vaan myös ne, jotka vastaanottaisivat heidän sanomansa. Jeesus sanoi: ”Minun nimessäni he ajavat ulos riivaajia, puhuvat uusilla kielillä, nostavat käsin käärmeitä ja jos he juovat jotakin kuolettavaa, ei se heitä vahingoita; he panevat kätensä sairasten päälle, ja ne tulevat terveiksi.” Mark. 16: 17, 18. {AT 787.4}

Siihen aikaan suoritettiin usein myrkytyksiä. Häikäilemättömät ihmiset eivät epäröineet tällä tavoin raivata pois niitä, jotka olivat heidän suunnitelmiensa tiellä. Jeesus tiesi, että Hänen opetuslastensa henki joutui tällä tavoin usein vaaraan. Monet luulivat tekevänsä Jumalalle palveluksen surmatessaan Hänen todistajiaan. Siksi Hän lupasi suojella heitä tätä vaaraa vastaan. {AT 788.1}

Opetuslapsina olisi sama valta kuin Jeesuksellakin parantaa ”kaikkinaisia tauteja ja kaikkinaista raihnautta, mitä oli kansassa”. Parantamalla Hänen nimessään ruumiillisia sairauksia he todistaisivat, että Hänellä oli valta tehdä myös sielu terveeksi. Matt. 4: 23; 9: 6. Ja heille luvattiin vielä uusikin lahja. Opetuslapset julistaisivat evankeliumia muitten kansojen keskuudessa, ja he saisivat taidon puhua vieraita kieliä. Apostolit ja heidän toverinsa olivat oppimattomia miehiä, ja kuitenkin Hengen vuodattamisen jälkeen helluntaipäivänä oli heidän puheensa, käyttivät he sitten omaansa tai vierasta kieltä, puhdasta, yksinkertaista ja täsmällistä sekä sanojen että korostuksen puolesta. {AT 788.2}

Näin Kristus antoi opetuslapsille heidän tehtävänsä. Hän huolehti täydellisesti työn jatkumisesta ja otti itselleen vastuun sen menestymisestä. Niin kauan kuin he tottelisivat Hänen sanaansa ja työskentelisivät yhdessä Hänen kanssaan, he eivät voisi epäonnistua. Menkää kaikkeen maailmaan, Hän heitä pyysi. Menkää asutun maailman kaukaisimpaan kolkkaan, mutta tietäkää, että minä tulen olemaan sielläkin teidän kanssanne. Tehkää työtä uskoen ja luottaen, sillä sellaista aikaa ei koskaan tule, jolloin minä hylkäisin teidät. {AT 788.3}

Vapahtajan opetuslapsilleen antama tehtävä käsitti kaikki uskovat. Se käsittää kaikki Kristukseen uskovat ajan loppuun asti. On kohtalokas erehdys luulla, että sielujenpelastustyö riippuu yksinomaan yihityistä saarnaajista. Kaikille, jotka ovat saaneet taivaallisen innoituksen, uskotaan evankeliumin julistaminen. Kaikki, jotka vastaanottavat Kristuksen elämän, ovat määrätyt työhön lähimmäistensä pelastamiseksi. Tätä työtä varten seurakunta perustettiin, ja kaikki, jotka tekevät sen jäsenyyteen kuuluvat pyhät lupaukset, ovat siksi velvolliset toimimaan Kristuksen työtovereina. {AT 788.4}

”Henki ja morsian sanovat: ’Tule!’ Ja joka kuulee, sanokoon: ’Tule!’” Ilm. 22: 17. Jokaisen, joka kuulee, on toistettava kutsu. Olkoon ihmisen elämäntehtävä mikä tahansa, hänen ensimmäisenä pyrkimyksenään tulisi olla sielujen voittamisen Kristukselle. Hän ei ehkä kykene puhumaan kokoontuneille joukoille, mutta hän voi työskennellä yksityisten ihmisten hyväksi. Hän voi välittää heille Herralta saamiaan opetuksia. Sielunhoitoon ei kuulu vain saarnaaminen. Ne palvelevat Herraa, jotka auttavat sairaita ja kärsiviä, antavat tarvitseville, lohduttavat masentuneita ja vähäuskoisia. Lähellä ja kaukana on syntitaakan painamia sieluja. Eivät vaikeudet, työ tai köyhyys alenna ihmiskuntaa. Sen tekee synti, rikkomus. Se tuo levottomuutta ja tyytymättömyyttä. Kristus toivoo seuraajiensa palvelevan synninsairaita sieluja. {AT 789.1}

Opetuslasten oli aloitettava työnsä sieltä, missä he olivat. Ei kovinta eikä toivottomintakaan kenttää saanut sivuuttaa. Samoin jokaisen Kristuksen työntekijän on aloitettava sieltä, missä hän on. Kodeissamme voi olla sieluja, jotka janoavat myötätuntoa ja isoavat elämän leipää. Siellä voi olla lapsia, jotka on kasvatettava Kristukselle. Pakanoita on aivan ovellamme. Tehkäämme uskollisesti se työ, joka on meitä lähinnä. Ulottakaamme senjälkeen ponnistuksemme niin pitkälle, kuin Jumalan käsi ohjaa. Olosuhteet voivat näyttää

rajoittavan monien työtä; mutta jos uskollisesti ja uutterasti suoritamme sen, olimmepa sitten missä tahansa, sen vaikutukset tuntuvat maailman kaukaisimmissakin osissa. {AT 789.2}

Kristuksen työ, Hänen ollessaan maan päällä, näytti rajoittuvan ahtaalle alalle, mutta suuret joukot kaikista maista kuulivat Hänen sanomansa. Jumala käyttää usein yksinkertaisimpia välikappaleita suurimpien tulosten saavuttamiseksi. Hänen suunnitelmansa mukaan jokaisen Hänen työnsä osan on oltava riippuvainen kaikista muista osista, kuten pyörä liittyy pyörään kaikkien toimiessa sopusointuisesti Häivinkin työntekijä voi Pyhän Hengen vaikutuksesta koskettaa näkymättömiä kieliä, joiden väreily kiirii maan ääriin asti ja soi kautta iankaikkisuuksien. {AT 789.3}

Mutta emme saa unohtaa Jeesuksen käskyä: ”Menkää kaikkeen maailmaan.” Meidän on kiinnitettävä katseemme rajan toiselle puolen. Kristus repii maahan kaikki raja-aidat, ennakkoluulojen muurit eri kansojen väliltä ja opettaa rakastamaan koko ihmissukua. Hän kohottaa ihmiset sen ahtaan piirin yläpuolelle, jonka heidän itsekkyytensä on piirtänyt; Hän hävittää aluerajat ja keinotekoiset yhteiskunnalliset eroavaisuudet. Hän ei tee eroa naapurien ja vieraitten, ystävien ja vihollisten välillä. Hän opettaa meitä pitämään jokaista puutteenalaista veljenämme ja koko maailmaa työkenttänämme. {AT 789.4}

Kun Vapahtaja sanoi: ”Tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni”, Hän sanoi myös: ”Nämä merkit seuraavat niitä, jotka uskovat: minun nimessäni he ajavat ulos riivaajia, puhuvat uusilla kielillä, nostavat käsin käärmeitä, ja jos he juovat jotakin kuolettavaa, ei se heitä vahingoita; he panevat kätensä sairasten päälle, ja ne tulevat terveiksi.” Lupaus on yhtä paljon sisältävä kuin tehtäväkin. Kaikkia näitä lahjoja ei kuitenkaan anneta jokaiselle uskovalle. Henki jakaa ”kullekin erikseen, niinkuin tahtoo”. 1 Kor. 12: 11. Mutta Hengen lahjat luvataan jokaiselle uskovalle sen mukaan, kuin hän niitä tarvitsee Herran työssä. Tämä lupaus on vielä nytkin yhtä luja ja luotettava kuin apostolien päivinä. ”Nämä merkit seuraavat niitä, jotka uskovat.” Tämä on Jumalan lasten etuoikeus, ja heidän on uskon kautta tartuttava kaikkeen, mitä he voivat saada tunnusmerkkinä uskostaan. {AT 790.1}

”He panevat kätensä sairasten päälle, ja ne tulevat terveiksi.” Tämä maailma on suuri sairaala, mutta Kristus tuli parantamaan sairaita ja julistamaan vapautusta Saatanan vangeille. Hän itse uhkui terveyttä ja voimaa. Hän antoi elämäänsä sairaille, vaivatuille ja pahojen henkien riivaamille. Hän ei kääntänyt pois luotaan ketään, joka tuli saamaan parantavaa voimaa. Hän tiesi, että ne, jotka pyysivät Häneltä apua, olivat itse aiheuttaneet sairautensa, mutta Hän ei kuitenkaan kieltäytynyt parantamasta heitä. Ja kun Kristuksen voima virtasi näihin sieluparkoihin, he tulivat synnintuntoon, ja monet parantuivat hengellisestä sairaudestaan samoinkuin ruumiillisistakin vaivoistaan. Evankeliumiin sisältyy vielä sama voima, miksi emme siis tänä päivänäkin näkisi samoja tuloksia? {AT 790.2}

Kristus tuntee jokaisen kärsivän tuskat. Kun pahat henget raastavat ihmisruumista, Kristus tuntee tuon kirouksen. Kun kuume jäytää elinjuuria, Kristus tuntee tuskan. Ja Hän on aivan

yhtä halukas parantamaan sairaita, kuin Hän oli ollessaan henkilökohtaisesti maan päällä. Kristuksen palvelijat ovat Hänen edustajiaan, Hänen apulaisiaan. Hän toivoo heidän välityksellään voivansa käyttää parantavaa voimaansa. {AT 790.3}

Vapahtajan parannustavassa on Hänen opetuslapsiaan paljon opittavaa. Kerran Hän voiteli sokean silmät tahtaalla ja käski häntä: ”Mene ja peseydy Siiloan lammikossa ...” ”Niin hän meni ja peseytyi ja palasi näkevänä.” Joh. 9: 7. Vaikka Suuren Lääkärin voima yksin saattoi saada aikaan paranemisen, käytti Kristus kuitenkin yksinkertaisia luonnon parannuskeinoja. Vaikka hän ei kannattanut lääkkeiden käyttöä, Hän hyväksyi yksinkertaiset ja luonnolliset hoitokeinot. {AT 791.1}

Monille vaivatuille, jotka saivat parannuksen, Kristus sanoi: ”Älä enää syntiä tee, ettei sinulle jotakin pahempaa tapahtuisi.” Joh. 5: 14. Näin Hän opetti, että kaikki sairaudet johtuvat Jumalan lakien rikkomisesta, sekä luonnonlakien että hengellisten lakien. Maailman kurjuutta ei olisi olemassa, jos ihmiset vain eläisivät sopusoinnussa Luojan suunnitelman kanssa. {AT 791.2}

Kristus oli ollut muinaisen Israelin opas ja opettaja, ja Hän opetti heille, että terveys on palkka kuuliaisuudesta Jumalan laeille. Tuo Suuri Lääkäri, joka paransi sairaita Palestiinassa, oli puhunut kansalleen pilvipatsaasta, sanoen, mitä heidän oli tehtävä ja mitä Jumala tekisi heidän hyväkseen. Hän sanoi: ”Jos sinä kuulet Herraa, Jumalaasi, ja teet, mikä on oikein Hänen silmissänsä, tarkkaat Hänen käskyjänsä ja noudatat kaikkea Hänen lakiansa, niin minä en pane sinun kärsittäväksesi yhtäkään niistä vaivoista, jotka olen pannut egyptiläisten kärsittäviksi, sillä minä olen Herra, sinun parantajasi.” 2 Moos. 15: 26. Kristus antoi Israelille selviä ohjeita, jotka koskivat heidän elintapojaan, ja vakuutti heille: ”Herra on poistava sinusta kaikki sairaudet.” 5 Moos. 7: 15. Kun he täyttivät ehdot, niin lupaus täytettiin heille. ”Eikä ollut hänen sukukunnissaan kompastuvaista” (”heikkoa”, engl. käänn.). Ps. 105: 37. {AT 791.3}

Nämä opetukset kuuluvat meillekin. Kaikkien, jotka tahtovat säilyttää terveytensä, on noudatettava määrättyjä ehtoja. Jokaisen on tunnettava nämä ehdot. Herra ei ole tyytyväinen siihen, ettei Hänen lakejaan, olipa sitten kysymyksessä luonnonlaki tai hengellinen laki, tunneta. Meidän tulee työskennellä yhdessä Jumalan kanssa sekä ruumiin että sielun terveyden palauttamiseksi. {AT 791.4}

Ja meidän tulisi opettaa myös muita säilyttämään ja jälleen saavuttamaan terveytensä. Sairaille tulisi käyttää niitä parannuskeinoja, joita Jumala itse on luonnossa antanut, ja meidän tulisi ohjata heitä Hänen luokseen, joka yksin voi parantaa. Meidän tehtävämme on kantaa sairaat ja kärsivät uskon käsivarsilla Kristuksen luo. Meidän tulisi opettaa heitä uskomaan Suureen Parantajaan. Meidän tulisi tarttua Hänen lupaukseensa ja anoa Hänen voimansa ilmausta. Itse evankeliumin olemus merkitsee ennalleenasettamista, ja Vapahtaja toivoo

meidän pyytävän sairaita, toivottomia ja ahdistettuja tarttumaan Hänen voimaansa. {AT 791.5}

Kaikissa Kristuksen parannustöissä vaikutti rakkauden voima, ja vain osallistumalla uskon kautta tuosta rakkaudesta me voimme tulla hänen työaseikseen. Ellemme ole jumalallisessa yhteydessä Kristuksen kanssa, ei elämää antavan voiman virta voi runsaana virrata meistä muihin. Oli seutuja, joissa ei Vapahtaja itsekään voinut tehdä paljon ihmetekoja ihmisten epäuskon tähden. Samoin nytkin epäusko erottaa seurakunnan sen jumalallisesta Auttajasta. Seurakunnalla ei ole lujaa otetta ikuisiin asioihin. Sen uskon puutteen tähden Jumalan aikeet raukeavat tyhjään, ja Hänen kunniansa riistetään Häneltä. {AT 792.1}

Suorittaessaan Kristuksen työtä seurakunnalla on lupaus Hänen läsnäolostaan. ”Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni”, Hän sanoi. ”Ja katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti.” Hänen ikeensä ottaminen on ensimmäisiä ehtoja Hänen voimansa saamiseen. Seurakunnan koko elämä riippuu siitä, miten uskollisesti se täyttää Herran sille antaman tehtävän. Tämän työn laiminlyöminen aiheuttaa varmasti hengellistä heikkoutta ja kuihtumista. Siellä, missä ei innokkaasti työskennellä toisten hyväksi, rakkaus kylmenee ja usko heikkenee. {AT 792.2}

Kristuksen tarkoitus on, että Hänen palvelijansa olisivat seurakunnan kasvattajia evankeliumityöhön. Heidän on opetettava ihmisiä pelastamaan kadonneita. Mutta tekevätkö he näin? Voi, miten monet uurastavatkaan saadakseen säilymään elonkipinän seurakunnassa, joka on kuolemaisillaan: Kuinka monet paimenet joutuvatkaan hoitamaan seurakuntiaan kuten sairaita karitsoja, vaikka heidän pitäisi olla etsimässä kadonneita lampaita! Ja sillä aikaa miljoonia ihmisiä joutuu kadotukseen ilman Kristusta. {AT 792.3}

Jumalallinen rakkaus on pantu käsittämättömiin syvyyksiin asti liikkeelle ihmisten pelastamiseksi, ja enkelit ihmettelevät nähdessään niin suuren rakkauden kohteiden osoittavan vain pinnallista kiitollisuutta. Enkeleitä hämmästyttää se, että ihminen antaa niin vähän arvoa Jumalan rakkaudelle. Taivas katselee vihastuneena sitä, miten ihmissieluja laiminlyödään. Miltähän se Kristuksesta tuntunee? Miltä tuntuisi isästä ja äidistä, jos he saisivat kuulla niiden, jotka olisivat voineet pelastaa heidän lumeen ja pakkaseen eksyneen lapsensa, kulkeneen hänen ohitseen ja jättäneen hänet sinne kuolemaan? Eivätkö he olisi suuresti suruissaan, vihan vimmoissaan? Eikö heidän vihansa kohdistuisi noihin murhaajiin yhtä kuumana kuin ovat heidän kyyneleensä, yhtä kiihkeänä kuin on heidän rakkautensa? Jokaisen ihmisen kärsimykset ovat Jumalan lapsen kärsimyksiä, ja ne, jotka eivät ojenna auttavaa kättään perikatoon joutuville lähimmäisilleen, herättävät Hänen vanhurskaan vihansa. Tämä on Karitsan vihaa. Niille, jotka väittävät olevansa yhteydessä Kristuksen kanssa ja kuitenkin ovat välinpitämättömästi suhtautuneet lähimmäistensä hätään, Hän on lausuva viimeisenä päivänä: ”En tiedä, mistä te olette. Menkää pois minun tyköäni, kaikki te vääryyden tekijät.” Luuk. 13: 27. {AT 792.4}

Opetuslapsilleen antamassaan tehtävässä Kristus ei ainoastaan esittänyt heidän työnsä pääpiirteitä, vaan Hän antoi heille heidän sanomansa. ”Tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni”, Hän sanoi ”opettamalla heitä pitämään kaikki, mitä minä olen käskenyt teidän pitää”. Opetuslasten tuli opettaa sitä, mitä Kristus oli opettanut. Tähän kuuluu kaikki, mitä Hän on puhunut, ei vain henkilökohtaisesti, vaan myös kaikkien Vanhan testamentin profeettain ja opettajien välityksellä. Ihmisten opetukset suljetaan tästä pois. Siinä ei ole sijaa perimätiedoille, ihmisopeille ja -päätelmille tai kirkon lainsäädännölle. Tähän tehtävään ei sisälly kirkollisten viranomaisten säätämiä lakeja. Kristuksen palvelijain ei tule opettaa mitään sellaisia. ”Laki ja profeetat” sekä Hänen omat sanansa ja tekonsa ovat se aarre, joka on uskottu opetuslapsille annettavaksi maailmalle. Kristuksen nimi on heidän tunnussanansa, heidän erottava tunnusmerkkinsä, heidän yhdyssiteensä, heidän toimintansa valtuus ja heidän menestyksensä lähde. Hänen valtakuntaansa ei hyväksytä mitään, missä ei ole Hänen allekirjoitustaan. {AT 793.1}

Evankeliumia ei tule saarnata elottomana teoriana, vaan elävänä voimana, joka voi muuttaa elämän. Jumala toivoo niiden, jotka vastaanottavat Hänen armonsa, todistavan myös sen voimasta. {AT 793.2}

Hän ottaa vapaasti vastaan nekin, joiden vaellus on ollut Hänelle mitä vastenmielisintä. Kun he katuvat, Hän antaa heille Pyhän Henkensä, asettaa heidät tärkeisiin luottamustehtäviin ja lähettää heidät uskottomien leiriin julistamaan Hänen rajatonta armoaan. Hän toivoisi palvelijainsa todistavan, että Hänen armonsa avulla ihmiset voivat saada luonteeseensa Kristuksen kaltaisuutta ja iloita varmoina Hänen suuresta rakkaudestaan. Hän toivoisi meidän todistavan, ettei Hän ole tyytyväinen, ennenkuin ihmiskunta on kutsuttu ja asetettu 1 jälleen pyhiin etuoikeuksiinsa Hänen poikinaan ja tyttärinään. {AT 793.3}

Kristuksessa on paimenen hellyys, vanhemman rakkaus ja säälivän Vapahtajan verraton armo. Hän tarjoaa siunauksiaan mitä houkuttelevimmin sanoin. Hän ei tyydy vain kertomaan näistä siunauksista, Hän esittää ne mitä viehättävimmällä tavalla herättääkseen halua saada ne. Näin Hänen palvelijainsakin on kerrottava tuon sanomattoman lahjan kirkkaudesta. Kristuksen ihmeellinen rakkaus sulattaa sydämet silloin, kun oppikysymysten teroittaminen ei hyödytä mitään. ”’Lohduttakaa, lohduttakaa minun kansaani’, sanoo teidän Jumalanne.” ”Nouse korkealle vuorelle, Siion, sinä ilosanoman tuoja; korota voimakkaasti äänesi, Jerusalem, sinä ilosanoman tuoja. Korota, älä pelkää, sano Juudan kaupungeille: ’Katso, teidän Jumalanne!’ ... Niinkuin paimen Hän kaitsee laumaansa, kokoaa karitsat käsivarrellensa ja kantaa niitä sylissään.” Jes. 40: 1, 9 — 11. {AT 794.1}

Kerro ihmisille Hänestä, joka on ”kymmentä tuhatta jalompi” ja joka on ”pelkkää suloisuutta”. Kork. v. 5: 10, 16. Sanat yksin eivät voi sitä ilmaista. Sen tulee heijastua luonteesta ja näkyä elämästä. Kristus on jokaisen opetuslapsensa esikuva. Jumala on edeltämäärännyt jokaisen ”Poikansa kuvan kaltaiseksi”. Room. 8: 29. Jokaisessa kristityssä

täytyy Kristuksen pitkämielisen rakkauden, Hänen pyhyytensä, sävyisyytensä, armonsa ja totuutensa näkyä maailmalle. {AT 794.2}

Ensimmäiset opetuslapset lähtivät saarnaamaan sanaa. Kristus ilmeni heidän elämässään. Ja Herra vaikutti yhdessä heidän kanssaan ”ja vahvisti sanan sitä seuraavien merkkien kautta”. Mark. 16: 20. Nämä opetuslapset valmistuivat työhönsä. Ennen helluntaipäivää he kokoontuivat ja sopivat kaikki erimielisyydet. He olivat yksimielisiä. He uskoivat Kristuksen lupaukseen, että siunaus annettaisiin, ja he rukoilivat uskossa. He eivät pyytäneet siunausta vain itselleen, sillä heitä painoi taakka sielujen pelastuksesta. Evankeliumi oli vietävä maailman ääriin, ja he odottivat saavansa Kristuksen lupaaman voiman. Silloin Pyhä Henki vuodatettiin, ja tuhansia kääntyi yhtenä päivänä. {AT 794.3}

Näin voi olla nytkin. Saarnattakoon Jumalan sanaa ihmisajatusten sijaan. Pankoot kristityt pois kaikki erimielisyydet ja antakoot itsensä Jumalalle kadotettujen pelastamiseen. Rukoilkoot uskossa siunausta, niin se on tuleva. Hengen vuodattaminen apostolien päivinä oli ”syyssade”, ja ihanat olivat seuraukset. Mutta ”kevätsade” on oleva vielä runsaampi. Jooel 2: 23. {AT 794.4}

Kaikki, jotka pyhittävät sielunsa, ruumiinsa ja henkensä Jumalalle, tulevat lakkaamatta vastaanottamaan uutena lahjana ruumiin ja hengen voimaa. Heidän käytettävissään ovat taivaan tyhjentymättömät varastot. Kristus antaa heille henkensä omasta hengestään, elämää omasta elämästään. Pyhä Henki panee voimansa työskentelemään suurimmalla teholla sydämessä ja mielessä. Jumalan armo kasvattaa ja lisää heidän kykyjään, ja jumalallisen luonnon koko täyteys tulee heidän avukseen sielujenpelastustyössä. Toimimalla yhdessä Kristuksen kanssa he ovat täydellisiä Hänessä, ja inhimillisessä heikkoudessaan he saattavat tehdä Kaikkivaltiaan tekoja. {AT 795.1}

Vapahtaja haluaa ilmaista armonsa ja painaa leimansa koko maailmaan. Se on Hänen ostamaansa omaisuutta, ja Hän haluaa tehdä ihmiset vapaiksi, puhtaiksi ja pyhiksi. Vaikka Saatana koettaa estää tämän tarkoituksen täyttymistä, niin kuitenkin maailman puolesta vuodatetun veren kautta voidaan saada voittoja, jotka tuottavat kunniaa Jumalalle ja Karitsalle. Kristus ei ole tyytyväinen, ennenkuin voitto on oleva täydellinen, ja ”sielunsa vaivan tähden Hän saa nähdä sen ja tulee ravituksi”. Jes. 53: 11. Kaikki maailman kansat tulevat kuulemaan Hänen armonsa evankeliumin. Kaikki eivät tule ottamaan Hänen armoaan vastaan, mutta ”jälkeentulevaiset palvelevat Häntä, tuleville polville kerrotaan Herrasta”. Ps. 22: 30. ”Ja valtakunta ja valta ja valtakuntien voima kaiken taivaan alla annetaan Korkeimman pyhien kansalle”, ja ”maa on täynnä Herran tuntemusta, niinkuin vedet peittävät meren”. ”Ja päivänlaskun äärillä he pelkäävät Herran nimeä ja päivän koittamilla Hänen kunniaansa.” Dan. 7: 27; Jes. 11: 9; 59: 19. {AT 795.2}

”Kuinka suloiset ovat vuorilla ilosanoman tuojan jalat, hänen, joka julistaa rauhaa, ilmoittaa hyvän sanoman, joka julistaa pelastusta, sanoo Siionille: ’Sinun Jumalasi on

kuningas!' ... Huutakaa ilosta, riemuitkaa, kaikki te ... rauniot, sillä Herra lohduttaa kansansa; ... Herra paljastaa pyhän käsivartensa kaikkien kansojen nähden, ja kaikki maan ääret saavat nähdä meidän Jumalamme autuuden." Jes. 52: 7 —10. {AT 795.3}



LUKU 87—KUNNIAN KUNINGAS

”Isä, minä tahdon, että missä minä olen, siellä nekin, jotka sinä olet minulle antanut, olisivat minun kanssani.” {AT 796.1}

Aika oli tullut, jolloin Kristus nousisi Isänsä valtaistuimelle. Jumalallisena voittajana Hän oli palaamaisillaan voitonmerkkeineen taivaan saleihin. Ennen kuolemaansa Hän oli lausunut Isälleen: ”Minä olen täyttänyt sen työn, jonka Sinä annoit minun tehtäväkseni.” Joh. 17:4. Ylösnousemuksensa jälkeen Hän viipyi jonkin aikaa maan päällä, jotta Hänen opetuslapsensa saisivat nähdä Hänet Hänen ylösnousseessa ja kirkastetussa ruumiissaan. Nyt Hän oli valmis lausumaan jäähyväiset. Hän oli todistanut olevansa elävä Vapahtaja. Opetuslasten ei enää tarvitse ajatella Hänen yhteydessään hautaa. He voivat ajatella Häntä kirkastettuna kaikkien taivaitten asukkaitten edessä. {AT 796.2}

Taivaaseenastumisensa paikaksi Jeesus valitsi seudun, jonka Hänen läsnäolonsa niin usein oli pyhittänyt Hänen eläessään ihmisten keskuudessa. Ei Siionin vuori, missä Daavidin kaupunki sijaitsi, eikä Moorian vuori, jolla seisoi temppeli, saanut tätä kunniaa. Siellä Häntä oli pilkattu ja Hänet oli kielletty. Siellä armon aallot, jotka palasivat vielä voimakkaampana rakkauden virtana, olivat murtuneet kivikoviin sydämiin. Sieltä Jeesus väsyneenä ja raskain sydämin oli lähtenyt Oljymäelle etsimään lepopaikkaa. Jumalan pyhä kirkkaus, joka oli’adonnut ensimmäisestä temppelistä, oli loistanut vielä itäisellä vuoella, ikäänkuin haluttomana jättämään tuon valitun kaupungin, ja liin Kristus seisoi Öljymäellä katsellen kaihoten yli Jerusalemin, uon vuoren lehdot ja notkot olivat Hänen rukoustensa ja kyynelensä pyhittämiä. Sen jyrkänteet olivat kaikuneet kansan huudoista, jotka julistivat Hänet kuninkaaksi. Sen rinteeltä Hän oli löytänyt •codin Lasaruksen luota Betaniasta. Sen juurella olevassa Getsemanen puutarhassa Hän oli yksin rukoillut ja ollut suuressa tuskassa. Tältä vuorelta Hän oli nouseva taivaaseen. Sen huipulla Hän on seisova, kun Hän jälleen tulee takaisin. Ei kipujen miehenä, vaan voitokkaana kunnian Kuninkaana Hän on seisova Öljymäellä hebrealaisten hallelujahuutojen sekaantuessa pakanain hoosiannoihin, ja koko valtava lunastettujen joukko on yhtyvä huutoon: ”Kruunatkaa Hänet kaiken Herraksi!” {AT 796.3}

Nyt Jeesus oli yhdentoista opetuslapsensa kanssa matkalla vuorelle. Heidän kulkiessaan ulos Jerusalemin portista monet katsoivat ihmetellen tätä pientä joukkoa, jonka johtajan hallitusmiehet muutamia viikkoja aikaisemmin olivat tuominneet ja ristiinnaulinneet. Opetuslapset eivät tienneet, että tämä olisi heidän viimeinen yhdessäolonsa Mestarin kanssa. Jeesus käytti aikansa keskustellen heidän kanssaan ja toistaen aikaisempia opetuksiaan. Heidän lähestyessään Getsemanea Hän pysähtyi, jotta he voisivat palauttaa mieleensä niitä opetuksia, joita Hän oli antanut heille suuren tuskan yönä. Hän näki jälleen siellä viiniköynnöksen, jonka avulla Hän oli kuvannut seurakunnan yhteyttä Häneen ja Hänen Isäänsä, ja Hän toisti uudelleen silloin lausumansa totuudet. Kaikki ympärillä oleva muistutti Hänen rakkaudestaan, joka ei ollut herättänyt vastarakkautta. Vieläpä opetuslapsetkin, jotka

olivat olleet niin rakkaita Hänen sydämelleen, olivat Hänen alennuksensa hetkellä nuhdelleet Häntä ja kieltäneet Hänet. {AT 797.1}

Kristus oli vaeltanut täällä maailmassa kolmekymmentäkolme vuotta; Hän oli kärsinyt herjausta, pilkkaa, ja ivaa; Hänet oli kielletty ja ristiinnaulittu. Nyt, kun Hän on astumaisillaan kunniansa valtaistuimelle ja näkee niiden ihmisten kiittämättömyyden, joita Hän tuli pelastamaan, eikö Hän nyt lakkaa säälimästä ja rakastamasta heitä? Eikö Hänen rakkautensa kohdistu siihen valtakuntaan, missä Häntä pidetään arvossa ja missä synnittömät enkelit odottavat täyttääkseen Hänen käskynsä? — Ei, vaan Hänen lupauksensa niille rakkailleen, jotka Hän jättää tänne maailmaan, kuuluu: ”Minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti.” Matt. 28: 20. {AT 797.2}

Saavuttuaan Öljymäelle Jeesus kulki yli sen huipun Betanian lähelle. Täällä Hän seisahtui, ja opetuslapset kokoontuivat Hänen ympärilleen. Hänen kasvoistaan näytti loistavan säteilevä valo, kun Hän hellästi katsoi heitä. Hän ei nuhdellut heitä heidän virheistään ja erehdyksistään. Hellät, rakastavat sanat olivat viimeiset, jotka heidän korviinsa kaikuivat heidän Herransa huulilta. Kädet ojennettuina siunaamaan ja ikäänkuin vakuuttamaan heitä Hänen huolenpidostaan Hän hitaasti nousi ylös heidän joukostaan kohoten taivasta kohti voiman vetämänä, joka oli kaikkia maallisia vetovoimia suurempi. Hänen noustessaan yhä ylemmäksi pelon valtaamat opetuslapset tirkistelivät taivaalle nähdäkseen viimeisen vilahduksen taivaaseenastuvasta Herrastaan. Kirkas pilvi peitti Hänet heidän näkyvistään ja kun enkelit ottivat Hänet pilvivaunuihinsa, opetuslapset kuulivat sanat: ”Katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti.” Samalla kaikui heidän korviinsa enkelikuoron ihana ja riemukas laulu. {AT 798.1}

Opetuslasten vielä katsellessa ylöspäin he kuulivat viereltään äänen, joka soi kuin kaunein musiikki. He kääntyivät ja näkivät kaksi enkeliä ihmismuodossa, ja nämä puhuivat heille sanoen: ”Galilean miehet, mitä te seisotte ja katsotte taivaalle? Tämä Jeesus, joka otettiin teiltä ylös taivaaseen, on tuleva samalla tavalla, kuin te näitte Hänen taivaaseen menevän.” {AT 798.2}

Nämä enkelit kuuluivat siihen joukkoon, joka oli loistavana pilvenä odottanut saattaakseen Jeesuksen Hänen taivaalliseen kotiinsa. Mahtavimpina koko enkelijoukosta he olivat tulleet haudalle Jeesuksen noustessa ylös, ja he olivat olleet Hänen kanssaan koko Hänen maallisen vaelluksensa ajan. Koko taivas oli hartaasti odottanut, että Hänen olonsa synnin kirouksen tahraamassa maailmassa päättyisi. Nyt oli tullut hetki, jolloin taivaan joukot saivat vastaanottaa Kuninkaansa. Varmasti nämäkin kaksi enkeliä olisivat mieluummin liittyneet siihen joukkoon, joka oli lausumassa Jeesusta tervetulleeksi. Mutta säälistä ja rakkaudesta niitä kohtaan, jotka Hän oli jättänyt, he odottivat voidakseen lohduttaa heitä. ”Eivätkö he kaikki ole palvelevia henkiä, palvelukseen lähetettyjä niitä varten, jotka saavat autuuden periä?” Hepr. 1: 14. {AT 798.3}

Kristus oli noussut taivaaseen ihmismuodossa. Opetuslapset olivat nähneet pilven peittävän Hänet. Sama Jeesus, joka oli vaeltanut, puhunut ja rukoillut heidän kanssaan, joka oli murtanut leipää heidän kanssaan, joka oli ollut heidän kanssaan heidän veneessään järvellä ja joka juuri sinä samana päivänä oli ponnistellut heidän kanssaan ylös Öljymäen rinnettä, tämä sama Jeesus oli nyt mennyt istumaan Isänsä kanssa Hänen valtaistuimelleen. Ja enkelit olivat vakuuttaneet heille, että juuri Hän, jonka he olivat nähneet nousevan ylös taivaaseen, oli tuleva takaisin samalla tavalla, kuin Hän oli mennytkin. Hän on tuleva ”pilvissä, ja kaikki silmät saavat nähdä Hänet”. ”Itse Herra on tuleva alas taivaasta käskyhuudon, ylienkelin äänen ja Jumalan pasuunan kuuluessa, ja Kristuksessa kuolleet nousevat ylös ensin.” ”Mutta kun Ihmisen Poika tulee kirkkaudessaan ja kaikki enkelit Hänen kanssaan, silloin Hän istuu kirkkautensa valtaistuimelle.” Ilm. 1: 7; 1 Tess. 4: 16; Matt. 25: 31. Silloin täyttyy Herran oma lupaus opetuslapsilleen: ”Ja vaikka minä menen valmistamaan teille sijaa, tulen minä takaisin ja otan teidät tyköni, että tekin olisitte siellä, missä minä olen.” Joh. 14: 3. Opetuslapsina oli todella syytä iloita toivoessaan Herransa palaamista. {AT 799.1}

Kun opetuslapset menivät takaisin Jerusalemiin, ihmiset katselivat heitä hämmästyneinä. Kristuksen oikeudenkäynnin ja ristiinnaulitsemisen jälkeen heidän oli luultu olevan masentuneita ja häpeissään. Viholliset luulivat näkevänsä heidän kasvojensa kuvastavan surua ja epäonnistumista. Sen sijaan ne säteilivät iloa ja voitonriemua. Niiltä loisti sellainen onni, joka ei ollut kotoisin tästä maailmasta. He eivät surreet pettyneitä toiveitaan, vaan olivat täynnä kiitosta ja ylistystä. Iloiten he esittivät ihmeellisen kertomuksen Jeesuksen ylösnousemuksesta ja taivaaseenastumisesta, ja monet ottivat heidän todistuksensa vastaan. {AT 799.2}

Opetuslapset eivät enää olleet levottomia tulevaisuudestaan. He tiesivät, että Jeesus oli taivaassa, ja että Hänen myötätuntonsa yhä seurasi heitä. He tiesivät, että heillä oli ystävä Jumalan valtaistuimen luona, ja he paloivat halusta saada esittää pyyntönsä Isälle Jeesuksen nimessä. Syvää kunnioitusta tuntien he kumartuivat rukoukseen toistaen vakuutusta: ”Jos te anotte jotakin Isältä, on Hän sen teille antava minun nimessäni. Tähän asti te ette ole anoneet mitään minun nimessäni; anokaa, niin te saatte, että teidän ilonne olisi täydellinen.” Joh. 16: 23, 24. He kohottivat uskon kätensä yhä korkeammalle tämän voimakkaan johtopäätöksen perusteella: ”Kristus Jeesus on se, joka on kuollut, onpa vielä herätettykin, ja Hän on Jumalan oikealla puolella, ja Hän myös rukoilee meidän edestämme.” Room. 8: 34. Ja helluntaipäivänä heidän ilonsa tuli täydelliseksi Lohduttajan saapuessa, kuten Kristus oli luvannut. {AT 799.3}

Koko taivas odotti saadakseen lausua Vapahtajan tervetulleeksi taivaan saleihin. Noustessaan taivaaseen Hän näytti tietä, ja Häntä seurasi joukko vankeja, jotka olivat vapautuneet Hänen ylösnousemuksessaan. Tätä riemukasta kulkuetta seurasi vielä enkelijoukko ylistyshuudoin ja taivaallisin lauluin. {AT 800.1}

Heidän lähestyessään Jumalan kaupunkia huutavat Kristusta saattavat enkelit: {AT 800.2}

”Nostakaa päänne, te portit, nostakaa päänne, te ikuiset ovet, Kunnian Kuninkaan käydä sisälle!” {AT 800.3}

Riemuiten vastaavat odottavat vartijat: {AT 800.4}

”Kuka on se Kunnian Kuningas?” {AT 800.5}

He eivät sano näin siksi, etteivät he tietäisi, kuka Hän on, vaan saadakseen kuulla riemuisaa ylistystä tulvivan vastauksen: {AT 800.6}

”Hän on Herra, väkevä ja voimallinen, Herra, voimallinen sodassa. Nostakaa päänne, te portit, nostakaa päänne, te ikuiset ovet, Kunnian Kuninkaan käydä sisälle!” {AT 800.7}

Jälleen kuuluu vaativa kysymys: ”Kuka on se Kunnian Kuningas? sillä enkelit eivät koskaan väsy kuulemaan Hänen nimensä ylistystä. Saattavat enkelit vastaavat: {AT 800.8}

Hän on Herra Sebaot, Hän on Kunnian Kuningas?”

Ps. 24: 7-10. {AT 800.9}

Silloin Jumalan kaupungin portit avautuvat selkoselälleen, ja enkelijoukko astuu sisään myrskyisten sävelten pauhatessa. {AT 800.10}

Siellä on valtaistuin ja sen ympärillä lupauksen kaari. Siellä ovat kerubit ja serafit. Enkelijoukkojen johtajat, Jumalan pojat, lankea- mattomien maailmojen edustajat ovat koolla. Taivaan neuvosto, jonka edessä Lusifer oli syyttänyt Jumalaa ja Hänen Poikaansa, niiden synnittömien maailmojen edustajat, joihin Saatana oli aikonut ulottaa valtansa, kaikki ovat siellä lausumassa Lunastajan tervetulleeksi. He haluavat juhlia Hänen voittoaan ja ylistää Kuningastaan. {AT 800.11}

Mutta Hän viittaa heidät takaisin. Ei vielä, sillä Hän ei nyt voi ottää vastaan kunnian kruunua ja kuningasviittaansa. Hän astuu Isänsä eteen. Hän näyttää haavoitettua päätään, lävistettyä kylkeään ja naulojen repimiä jalkojaan. Hän kohottaa kätensä, joissa näkyvät myös naulojen jäljet. Hän viittaa voitonmerkkeihinsä ja tuo Jumalan eteen heilutuslyhteen, ne, jotka nousivat ylös Hänen kanssaan edustaen sitä suurta joukkoa, joka tulee astumaan esiin haudasta Hänen tullessaan toisen kerran. Hän lähestyy Isäänsä, joka iloitsee yhdestäkin syntisestä, joka tekee parannuksen ja riemuitsee kiitos- lauluin yhdestä ainoastakin sielusta. Ennen maailman perustamista Isä ja Poika tekivät liiton lunastaakseen ihmisen, jos hän joiftuisi Saatanan valtaan. He olivat liittäneet kätensä yhteen juhlallisesti luvaten, että Kristus tulisi ihmiskunnan takaajaksi. Tämän lupauksen Kristus oli täyttänyt. Kun Hän ristillä huusi: ”Se on täytetty!” nämä sanat oli tarkoitettu Isälle. Sopimus oli täydellisesti täytetty. Nyt Hän lausuu: ”Isä, se on täytetty. Olen tehnyt Sinun tahtosi, oi Jumalani. Olen suorittanut

lunastustyön. Jos Sinun vaatimuksesi ovat tyydytetyt, —minä tahdon että missä minä olen, siellä nekin, jotka Sinä olet minulle antanut, olisivat minun kanssani.” Joh. 19:30; 17:24. {AT 801.1}

Jumalan äänen kuullaan julistavan, että vaatimukset on täytetty. Saatana on voitettu. Kristuksen omat, jotka maan päällä taistelevat ja kilvoittelevat, ovat vastaanotetut ”siinä rakastetussa”. Ef. 1:6. Heidät on julistettu vanhurskaiksi taivaan enkelien ja lankeamattomien maailmojen edustajain edessä. Missä Hän on, siellä seurakuntakin on oleva. ”Armo ja totuus tapaavat toisensa täällä, vanhurskaus ja rauha antavat suuta toisillensa.” Ps. 85: 10. Isän käsivarret ovat Hänen Poikansa ympärillä, ja käsky kuuluu: ”Ja kumartakoot Häntä kaikki Jumalan enkelit.” Hepr. 1: 6. {AT 801.2}

Sanomattomalla ilolla hallitukset, vallat ja voimat tunnustavat Elämän Ruhtinaan ylivallan. Enkelijoukot heittäytyvät maahan Hänen eteensä, ja taivaan saleissa kaikuvat ilohuudot: ”Karitsa, joka on teurastettu, on arvollinen saamaan voiman ja rikkauden ja viisauden ja väkevyyden ja kunnian ja kirkkauden ja ylistyksen!” Ilm. 5. 12. Voittolaulut yhtyvät enkelien harppujen helinään, kunnes koko taivas on tulvillaan kiitosta ja ylistystä. Rakkaus on voittanut. Kadotettu on löydetty. Koko taivas kaikuu valtavista sävelistä, jotka yhtyvät ylistykseen: ”Hänelle, joka valtaistuimella istuu, ja Karitsalle ylistys ja kunnia ja kirkkaus ja valta aina ja iankaikkisesti!” Ilm. 5: 13. {AT 801.3}

Tuosta taivaallisesta riemujuhlasta kantautuu luoksemme maan päälle kaiku Kristuksen omista ihanista sanoista: ”Minä menen ylös minun Isäni tykö ja teidän Isänne tykc, minun Jumalani tykö ja teidän Jumalanne tykö.” Joh. 20: 17. Taivaallinen perhe ja maan päällä oleva perhe ovat yhtä. Meidän tähtemme Herramme astui taivaisiin ja meidän tähtemme Hän elää. ”Jonka tähden Hän myös voi täydellisesti pelastaa ne, jotka Hänen kauttaan Jumalan tykö tulevat, koska Hän aina elää rukoillakseen heidän puolestansa.” Hepr. 7: 25. {AT 802.1}



Odottaa Loppua





